

DESCĂTUȘAT

E L JAMES

CINCIZECI DE UMBRE DESCĂTUȘATE
VERSIUNEA LUI CHRISTIAN

TREI

/EROS COP

După 25 de ani în televiziune, E L James și-a urmat visul din copilărie, acela de a scrie povești emoționante. Așa au apărut senzualul romance *Cincizeci de umbre ale lui Grey* și cele două continuări ale sale, *Cincizeci de umbre întunecate* și *Cincizeci de umbre descătușate*, o trilogie vândută în peste 165 de milioane de exemplare și tradusă în 52 de limbi. În 2015, James a publicat bestsellerul *Grey*, povestea celor *Cincizeci de umbre ale lui Grey* din perspectiva lui Christian Grey, iar în 2017, continuarea sa, *Mai întunecat*.

În 2012, E L James a apărut pe lista "Most Influential People in the World" a revistei *Time* și a fost numită "Person of the Year" de *Publishers Weekly*.

Cincizeci de umbre ale lui Grey a figurat timp de 133 săptămâni pe lista de bestselleruri *New York Times*. În 2012, *Cincizeci de umbre descătușate* a câștigat Goodreads Choice Award, iar în 2018, votul cititorilor a desemnat *Cincizeci de umbre ale lui Grey* printre cele mai bune 100 de cărți.

În colecția Erosop, au apărut: *Cincizeci de umbre ale lui Grey*, *Cincizeci de umbre întunecate*, *Cincizeci de umbre descătușate*, *Grey*, *Mai întunecat* și *Mister*.

Femeile care au citit-o vorbesc despre ea cu fascinație și înfiorare

Daily Mail

Un fenomen mondial

Telegraph

Senzația care a uimit o lume întreagă.

Entertainment Weekly

A doborât toate recordurile de vânzări.

Daily Express

Efectul asupra femeilor: stârnește pasiuni și dorințe uitate.

Mail on Sunday

De zeci de ani revoluția sexuală n-a mai cunoscut un asemenea avânt.

Fabulous Magazine

DESCĂTUȘAT E L JAMES

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

/EROS COP

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă: © 2021 Sourcebooks
Erika Mitchell și Brittany Vibbert / @Sourcebooks

Foto copertă: ©Erika Mitchell
Foto copertă (înimioare): Andrew Melzer / @Sourcebooks

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Andreea-Lavinia Dădărlat
Dana Anghelescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAMES, E.L.

Descătușat / E. L. James ; trad. din lb. engleză de Oana
Dușmănescu. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1264-7

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.m

Titlul original: Freed
Autor: E. L. James

Copyright © Copyright © 2012, 2021 by Fifty Shades Ltd

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Pentru Eva și Sue.
Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc
pentru tot ceea ce faceți.*

*Și pentru Catherine.
Am rămas mai puține.*

Duminică, 19 iunie 2011

Stăm relaxați și fericiți după ce am făcut sex, sub lampioanele roz de hârtie, florile de câmp și luminile feerice care sclipesc pe grindă. O țin strâns pe Anastasia în brațe cât mi se mai domolește răsuflarea. Stă întinsă peste mine, cu obrazul lipit de pieptul meu și cu mâna deasupra inimii mele, care a luat-o la goană. Întunericul a dispărut, alungat de talismanul meu care prinde vise... de logodnica mea. Iubirea mea. Lumina mea.

Oare aş putea fi mai fericit decât sunt acum?

Îmi întipăresc scena în memorie: hangarul pentru bărci, ritmul calmant al valurilor care se izbesc de mal, florile, luminile. Închid ochii și memorez atingerea acestei femei din brațele mele, greutatea ei peste trupul meu, mișcările spatelui când respiră încet, picioarele împletite cu ale mele. Parfumul părului ei îmi umple nările, netezindu-mi toate asperitățile și cicatricile. Aceasta este fericirea mea. Dr. Flynn ar fi mândru. Această femeie frumoasă a consimțit să fie a mea. În toate sensurile. Din nou.

— Putem să ne căsătorim mâine? îi șoptesc la ureche.

— Hmm.

Sunetul se răsfrânge cu un mic ecou pe pielea mea.

— Asta înseamnă da?

— Hmm.

— Înseamnă nu?

— Hmm.

Zâmbesc. E epuizată.

— Domnișoară Steele, ești cumva confuză?

Îi iau zâmbetul drept răspuns și explodez bucuros într-un hohot de râs. O strâng în brațe și o sărut pe păr.

— Atunci mâine, în Vegas.

Își înalță capul, cu ochii pe jumătate închiși în lumina blândă a lampioanelor — pare somnoroasă, dar mulțumită.

— Nu cred că părinții mei ar fi prea bucuroși.

Își lasă privirea în jos, iar eu îmi trec vârfurile degetelor peste spatele ei dezgolit, bucurându-mă de căldura pielii transpirate.

— Tu ce-ți dorești, Anastasia? Vegas? O nuntă mare cu toate aranjamentele? Spune-mi.

— Nu mare. Doar prietenii și familia.

— OK. Unde?

Ridică din umeri, iar eu îmi dau seama că nu s-a gândit la asta.

— Am putea s-o ținem aici? întreb.

— Acasă la părinții tăi? Nu s-ar supăra?

Izbucnesc în râs. Grace ar leșina de bucurie.

— Mama ar fi în al nouălea cer.

— OK, aici. Sunt sigură că părinții mei ar prefera asta.

Și eu la fel.

În sfârșit suntem de acord cu ceva. Nu ne certăm.

Este o premieră?

O mângâi ușor pe părul puțin ciufulit după partida de amor pasional.

— Deci am stabilit unde, acum să stabilim când.

— Cred că ar trebui s-o întrebi pe mama ta.

— Hmm. Cred că poate aranja într-o lună. Te doresc prea tare ca să aștept mai mult.

— Christian, dar mă ai deja. Mă ai de ceva vreme. Dar OK, o lună să fie.

Mă sărută cu tandrețe pe piept și mă bucur că întunericul nu iese la suprafață. Prezența ei îl ține la distanță.

— Hai să ne întoarcem. Nu vreau să ne întrerupă Mia, așa cum a făcut atunci.

Ana râde.

— A, da. A fost cât pe ce. Prima mea partidă de sex de pedeapsă.

Își trece degetele peste obrazul meu, iar eu mă rostogolesc odată cu ea, lipind-o cu spatele de covorul gros de pe podea.

— Nu-mi reaminti. Nu a fost unul dintre momentele mele de glorie.

Zâmbește timid, amuzată și cu o strălucire în ochi.

— A fost OK, dacă vine vorba de partide de sex de pedeapsă. Și mi-am recăstigat chiloții.

— Așa e. Meritai.

Chicotesc când îmi aduc aminte, o sărut iute și mă ridic.

— Vino, pune-ți chiloții pe tine și hai să mergem la ce a mai rămas din petrecerea asta.

ÎI ÎNCHID FERMOARUL rochiei de culoarea smaraldului și îi pe-trec sacoul meu peste umeri.

— Gata?

Urcăm treptele hangarului ținându-ne de mâini. Se oprește și se uită la refugiul nostru plin de flori de parcă *vrea* să păstreze în minte acest aranjament.

— Ce facem cu toate luminile și florile astea?

— E OK. Florarul se întoarce mâine să dezasambleze umbrarul. A făcut treabă bună. Și florile vor ajunge la un cămin de bătrâni din apropiere.

Mă strânge de mână.

— Ești un om bun, Christian Grey.

Sper că sunt destul de bun pentru tine.

FAMILIA MEA E ÎN living, abuzând de aparatul de karaoke. Kate și Mia dansează și cântă „We Are Family” în fața publicului, adică a părinților mei. Cred că toți s-au cam pilit. Elliot e trântit pe canapea, sorbind din bere și fredonând în șoaptă.

Kate o observă pe Ana și-i face semn să vină la microfon.

— Doamne! chițăie Mia, uitând de cântec. Uitați-vă la diamantul ăsta!

O prinde pe Ana de mână și fluieră.

— Christian Grey, ai comis-o.

Ana zâmbește sfios, în timp ce Kate și mama se strâng în jurul ei ca să studieze inelul, scoțând tot felul de sunete de admirație. Iar eu simt că nu-mi mai încap în piele.

Da. Îi place. Tuturor le place.

Te-ai descurcat de minune, Grey.

— Christian, pot să vorbesc ceva cu tine? Întreabă Carrick ridicându-se în picioare, cu o mutră sumbră.

Acum?

Mă privește fix, foarte hotărât. Îmi face semn să ies din încăpere.

— Ăăă. Desigur.

Mă uit la Grace, dar ea îmi evită cu bună știință privirea.

Oare i-a spus despre Elena?

La naiba. Sper că nu.

Îl urmez în biroul său, iar el închide ușa în urma lui.

— Mama ta mi-a spus tot, spune el, fără nicio introducere.

Mă uit la ceas — e 12:28. E prea târziu pentru această discuție... în toate sensurile posibile.

— Tată, sunt obosit...

— Nu. Nu mai ai voie să eviți această discuție.

Are un ton dur și mijește ochii, privindu-mă peste rama ochelarilor. E furios. Foarte furios.

— Tată...

— Taci, fiule. Acum trebuie să ascuți.

Se așază pe marginea biroului, își ia ochelarii și începe să-i șteargă cu o batistă pe care o scoate din buzunar. Stând așa în fața lui, mă simt ca la 14 ani, după ce am fost din nou exmatriculat. Resemnat, inspir profund și, oftând cât pot de zgomotos, îmi pun mâinile în șold și aștept asediul.

— Ar fi prea puțin să-ți spun că sunt dezamăgit. Ceea ce a făcut Elena este o infracțiune...

— Tată...

— Nu, Christian. Nu ai dreptul să vorbești acum.

Se uită urât la mine.

— Merită să fie închisă.

Tată!

Face o pauză și-și pune ochelarii la loc.

— Dar cred că tu ești cea mai mare dezamăgire. De câte ori plecai de-acasă mințeau că te duci să înveți la niște prieteni — cu care nu te întâlneai niciodată. În schimb, ți-o trăgeai cu femeia aceea.

Doamne!

— Cum să mai cred ceva din tot ceea ce ne-ai spus vreodată? continuă el.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Asta e o reacție total exagerată.

— Acum pot vorbi?

— Nu. Nu poți. Desigur, e vina mea. Credeam că ți-am oferit un model de moralitate. Iar acum mă întreb dacă te-am învățat vreodată ceva valoros.

— Îți pui o întrebare retorică?

Mă ignoră.

— Era femeie măritată, iar tu nu ai avut niciun respect față de lucrul acesta. Și în scurt timp te vei căsători și tu...

— Asta nu are nicio legătură cu Anastasia!

— Să nu îndrăznești să țiipi la mine, spune el, cu atâta venin înăbușit în glas, încât amuțesc imediat.

Nu cred că l-am văzut vreodată atât de mânios. E de-a dreptul șocant.

— Ba are toate legăturile din lume. Ești pe punctul de a-ți asuma o imensă responsabilitate față de o tânără.

Coboară ușor tonul.

— E o surpriză pentru noi toți. Și mă bucur pentru tine. Dar aici vorbim despre cât de sfântă este căsătoria. Și dacă nu ai respect pentru asta, nu ai de ce să te însori.

— Tată...

— Și dacă ții la aceste jurăminte sfinte după cum susții, ar trebui să iei în considerare un contract prenupțial.

Poftim? Ridic mâinile ca să-l opresc. A mers prea departe. Sunt om în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu.

— N-o amesteca pe Ana în discuția asta. Nu vânează averi.

— Nu despre ea e vorba.

Se ridică în picioare și vine spre mine.

— Ci despre tine. Trebuie să fii la nivelul responsabilităților tale. Să devii un om corect, în care poți avea încredere. Să fii un soț bun!

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, aveam 15 ani! strig în timp ce stăm față în față, cu nasurile apropiate, aruncându-ne flăcări din priviri.

De ce reacționează atât de urât la vestea asta? Știu că am fost dintotdeauna o mare dezamăgire pentru el, dar nu mi-a spus-o niciodată atât de deschis.

Închide ochii și se ciupește de nas. Îmi dau seama că, atunci când sunt stresat, fac la fel. Am luat obiceiul ăsta de la el, dar, în cazul meu, așchia a sărit tare departe de copac.

— Ai dreptate. Erai un copil vulnerabil. Dar refuzi să vezi că a greșit și e clar că nu vezi asta pentru că ați continuat prietenia și te-ai și asociat cu ea în afaceri. Amândoi ne-ați mințit în toți acești ani. Și asta doare cel mai mult.

Coboară glasul.

— Era prietena mamei tale. Am considerat-o o prietenă bună. Dar este taman opusul. *Vei tăia* orice legătură financiară cu ea.

Du-te dracului, Carrick.

Aș vrea să-i spun că Elena a fost un lucru bun în viața mea și că n-aș fi continuat colaborarea cu ea dacă aș fi crezut altceva. Dar știu că nu va avea urechi pentru asta. Nu voia să asculte când aveam 14 ani și mă chinaiam cu școala și se pare că nu vrea să asculte nici acum.

— Ai terminat?

Cuvintele lui şuieră amar printre dinţii încleşaţi.

— Gândeşte-te la ceea ce ți-am spus.

Mă răsucesc pe călcăie, intenţionând să plec. Am auzit destule.

— Gândeşte-te la contractul prenuptial. Te va salva de multă suferinţă în viitor.

Îl ignor, ies din biroul lui şi trântesc uşa.

Naiba să-l ia!

Grace e pe coridor.

— De ce i-ai spus? mă răstesc la ea, dar Carrick e în spatele meu, aşa că mama nu-mi răspunde.

Îi aruncă tatei o privire glacială.

Mă duc s-o iau pe Ana. Mergem acasă.

Sunt de-a dreptul turbat. Mă îndrept spre locul de unde se aud miorlăieli şi-i găesc pe Elliot şi pe Ana la microfon, ucigând melodia „Ain't No Mountain High Enough“. Dacă n-aş fi atât de furios, aş izbucni în râs. Schelălăitul afon al lui Elliot nu poate fi catalogat drept cântat. În plus, acoperă vocea drăgălaşă a Anei. Din fericire, melodia e pe sfârşite, aşa că sunt scutit de ce a fost mai rău.

— Cred că Marvin Gaye şi Tammi Terrell se răsucesc în mormânt, spun sec când se isprăveşte.

— Eu credeam că e o interpretare destul de bună.

Elliot se înclină teatral spre Mia şi Kate, care râd şi aplaudă cu entuziasm exagerat. Categorical, toţi sunt pe ulei. Ana chicoteşte, roşie la faţă şi e adorabilă.

— Mergem acasă, îi spun.

Rămâne surprinsă.

— I-am spus mamei tale că rămânem aici.

— Aşa i-ai spus? Acum?

— Da. Ne-a adus haine de schimb de la etaj. De-abia aşteptam să dorm în camera ta.

— Dragule, speram din totul sufletul să rămâneţi aici.

E o rugămintă din partea mamei, care stă în prag, cu Carrick în spatele ei.

— Kate şi Elliot rămân şi ei. Îmi place să am toţi puii sub acelaşi acoperiş.

Se întinde şi mă prinde de mână.

— Şi am crezut că te-am pierdut săptămâna aceasta.

Mă stăpânesc și mormăi o înjurătură printre dinți. Frații mei par total nepăsători la drama care se desfășoară chiar sub ochii lor. Mă aștept la acest grad de nepăsare din partea lui Elliot, dar nu și din a Miei.

— Rămâi, fiule. Te rog.

Tata mă privește fix în ochi și pare sincer. Ca și cum nu tocmai mi-ar fi spus că sunt o mare și eternă dezamăgire.

Din nou.

Îl ignor și-i răspund mamei.

— OK.

Dar numai pentru că Ana mă imploră din priviri. Și știu că, dacă plec în starea în care mă aflu acum, voi strica toată ziua asta care a fost minunată.

Ana mă cuprinde în brațe.

— Mulțumesc, șoptește.

Îi zâmbesc și norul negru de deasupra capului meu începe să se dezintegreze.

— Haide, tată.

Mia îi pune microfonul în mână și-l trage în fața ecranului.

— Ultimul cântec! spune ea.

— Hai în pat.

Nu e o rugămintă pentru Ana. Mi-a ajuns de familia asta a mea pentru o singură seară. Ana încuviințează și mă prinde de mână.

— Noapte bună tuturor. Mulțumim pentru petrecere, mamă.

Grace mă îmbrățișează.

— Știi bine că te iubim. Îți dorim tot binele din lume. Mă bucur de veștile pe care ni le-ai dat. Și mă bucur că sunteți aici.

— Da, mamă. Îți mulțumesc.

O sărut repede pe obraz.

— Suntem obosiți. Ne ducem la culcare. Noapte bună.

— Noapte bună, Ana. Mulțumim, spune ea, îmbrățișând-o.

O trag pe Ana de mână ca să plecăm mai repede în timp ce Mia pune „Wild Thing” ca să cânte Carrick.

Acesta e un lucru pe care nu vreau să-l văd.

APRIND LUMINA, închid ușa camerei mele și o trag pe Ana în brațe. Îi caut căldura și încerc să-mi scot din minte cuvintele usturătoare ale lui Carrick.

— Hei, ești OK? murmură ea. Te-ai bosumflat.

— Sunt doar furios pe tata. Dar nu e nimic nou. Încă mă tratează de parcă aş fi adolescent.

Ana mă îmbrăţişează şi mai tare.

— Tatăl tău te iubeşte.

— Ei bine, în seara asta e foarte dezamăgit de mine. Din nou. Dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

O sărut pe creştetul capului, iar ea îşi înalţă faţa către mine, privindu-mă cu atenţie, compasiune şi înţelegere în ochii ei sclipitori. Ştiu că niciunul dintre noi nu vrea să deschidă subiectul Elena... *Doamna Robinson*.

Mă gândesc la ce s-a întâmplat în seara asta, mai devreme, când Grace, cu toată gloria ei răzbunătoare, a dat-o pe Elena afară din casă. Mă întreb ce ar fi spus mama dacă m-ar fi prins cu o fată la mine în cameră pe când eram un adolescent. Brusc, mă las cuprins de acelaşi fior plin de energie adolescentină pe care l-am simţit când m-am furişat aici cu Ana weekendul trecut, în timpul balului mascat.

— E o fată la mine în cameră, spun rânjind.

— Şi ce ai de gând să faci cu ea?

Ana zâmbeşte seducător.

— Hmm. Toate lucrurile pe care voiam să le fac cu fetele când eram adolescent.

Dar nu puteam. Pentru că nu suportam să fiu atins.

— Doar dacă nu eşti prea obosită.

O mângâi uşor pe obraz.

— Christian. Sunt epuizată. Dar şi emoţionată.

Ah, iubito. O sărut şi îmi pare rău.

— Poate că ar trebui să dormim. A fost o zi grea. Haide. Te ajut să te bagi la culcare. Întoarce-te.

Ea se supune, iar eu îi desfac fermoarul rochiei.

ÎN TIMP CE LOGODNICA MEA DOARME lângă mine, îi trimit lui Taylor un mesaj şi-l rog să ne aducă un schimb de haine, mâine dimineaţă, de la Escala. Mă cuibăresc apoi lângă Ana şi îi admir profilul, minunându-mă că a adormit deja... şi că a acceptat să fie a mea.

Voi fi vreodată suficient de bun pentru ea?

Am stofă de soţ?

Tata pare să se îndoiască de asta.

Oftez şi mă întind pe spate, holbându-mă la tavan.

Îi voi dovedi că se înşală.

Întotdeauna a fost sever cu mine. Mai sever decât cu Elliot sau Mia. *Nenorocitul*. Știe că-s soi rău. Îmi răsună în minte din nou tirada de mai devreme, apoi, într-un final, adorm și eu.

Brațele sus, Christian. Tati are o expresie serioasă. Ne învață să ne scufundăm în piscină. *Așa, bravo. Acum îndoaie degetele de la picioare peste marginea piscinei. Bravo. Arcuiește-ți spatele. Așa. Acum împinge*. Cad. Și tot cad. Și tot cad. Pleosc. În apa rece și cristalină. În întinderea aceea albastră. Calmă. Liniștită. Dar aripioarele de înot mă împing din nou la suprafață, la aer. Și-l caut din priviri pe tati. *Uită-te, tati, uită-te*. Dar Elliot sare pe el. Și amândoi cad la pământ. Tati îl gâdilă pe Elliot. Elliot râde. Și râde. Și râde. Și tati îi pupă burtica. Tati nu-mi face și mie așa. Mie nu-mi place. Sunt în apă. Vreau să fiu acolo, sus. Cu ei. Cu tati. Și acum stau cocoțat într-un copac. Mă uit la tati și la Mia. Ea chițăie de bucurie când el o gâdilă. Iar tati râde. Iar ea se zbate, se eliberează și sare pe el. El o aruncă și o prinde. Iar eu stau singur în copac. Îi privesc. Îmi doresc să fiu cu ei. E un miros frumos în aer. A mere.

— Bună dimineața, domnule Grey, șoptește Ana când deschid ochii. Soarele dimineții sclipește intrând prin ferestre, iar eu sunt încolăcit peste trupul ei ca o viță de vie. Acel nod greu al dorului de casă și al suferinței — trezit la viață cu siguranță de acel vis — dispare la vederea ei. Sunt fascinat și excitat și întregul meu trup se trezește ca s-o întâmpine.

— Bună dimineața, domnișoară Steele.

E incredibil de sexy, deși e îmbrăcată în tricoul Miei pe care scrie I ♥ Paris. Îmi cuprinde fața, și mă privește cu ochi scânteietori, are părul ciufulit și lucios în lumina dimineții. Își trece un deget peste bărbia mea, gâdilându-mi barba de-abia crescută.

— Te priveam cum dormi.

— Serios?

— Și mă uitam și la splendidul meu inel de logodnă.

Își întinde mâna și mișcă degetele. Diamantul captează lumina și aruncă mici curcubeie peste vechile mele afișe de pe pereți, cu filme și kickboxing.

— Uuh! face ea. E un semn.

Un semn bun, Grey. Să sperăm.

— N-o să-l scot niciodată.

— Perfect!

Mă mișc în așa fel încât mă urc peste ea.

— De cât timp mă privești?

Îmi frec nasul de nasul ei și-mi lipesc buzele de ale sale.

— O, nu.

Mă împinge de umeri și pentru moment sunt chiar dezamăgit, însă apoi mă rostogolește pe spate și se urcă deasupra mea. Se ridică, își scoate rapid tricoul și-l aruncă pe jos.

— Mă gândeam să-ți dau trezirea.

— Da?

Și eu, și penisul meu ne bucurăm.

Înainte să mă pierd în atingerile ei, Ana se apleacă și mă sărută tandru pe piept. Părul i se revarsă peste amândoi, formând un fel de baldachin castaniu. Își ridică spre mine ochii de un albastru strălucitor.

— Începând de aici.

Mă sărută din nou. Inspir profund.

— Apoi mă mut mai jos.

Își trece limba peste pieptul meu.

Da.

Întunericul rămâne mut, subjugat de zeița de deasupra mea sau de libidoul meu ridicat. Nu știu exact de care.

— Ai un gust foarte bun, domnule Grey, spune ea, și îi simt respirația pe piele.

— Mă bucur să aud asta, spun cu un glas răgușit.

Ana mă linge și mă mușcă ușor, iar sânii ei îmi ating abdomenul.

Ah!

O dată, de două ori, de trei ori.

— Ana!

O prind de genunchi în timp ce respirația mi se iuțește și o strâng. Dar ea se zbate deasupra abdomenului meu, așa că-i dau drumul. Se ridică, iar eu sunt dornic și nerăbdător. Cred că e gata să mă primească. E gata.

Și eu sunt gata.

La naiba, sunt foarte pregătit.

Dar ea coboară, sărutându-mi abdomenul. Își strecoară limba în buricul meu, apoi coboară și mai mult. Mă mai sărută o dată și simt o mușcătură ușoară prin tot penisul.

— Ah!

— Aici erai, șoptește și se uită lacomă la scula mea dornică de nebunii.

Apoi ridică privirea spre mine zâmbind șmecherește.

Încet, privindu-mă în ochi, îmi ia penisul în gură.

Sfinte Iisuse Hristoase!

Capul i se ridică și îi coboară, evitând să mă atingă cu dinții și de fiecare dată scula mea îi intră și mai adânc în gură. Îi dau părul la o parte ca să mă bucur nestânjenit de priveliștea viitoare mele neveste care are buzele în jurul penisului meu. Îmi încordez fesele, îmi ridic șoldurile, căutând s-o pătrund mai adânc. Iar ea îmi întâmpină penisul strângându-și buzele în jurul său.

Mai tare.

Și mai tare.

Ah. Ana. Ce zeiță ești.

Ea stabilește ritmul. Și, închizând ochii, îmi înfig mâna în părul ei.

Știe să facă asta atât de bine.

— Da, şuier printre dinți și mă pierd în mișcările desăvârșite ale gurii sale frumoase.

O să-mi dau drumul.

Brusc, se oprește.

La naiba. Nu! Deschid ochii și o văd cum se mișcă deasupra mea, apoi se lasă ușor penetrată de penisul meu care mai are puțin și explodează. Gem de plăcere, bucurându-mă de fiecare centimetru prețios care o savurează. Părul i se revarsă peste sânii dezgoliți și eu îi mângâi pe rând, trecându-mi degetele mari peste sfârcurile întărite, iar și iar.

Scoate un geamăt prelung, lipindu-și sânii de palmele mele.

Ah, iubito.

Apoi se apleacă, sărutându-mă. Limba ei îmi invadează gura, iar eu gust și savurez aroma mea sărată de pe buzele ei dulci.

Ana.

Îmi așez mâinile pe șoldurile ei. O dau la o parte, apoi o împing, pătrunzând-o.

Ea țipă, prinzându-mă de încheieturi.

O fac din nou.

Și din nou.

— Christian, șoptește ea spre tavan, ca o rugăciune tăcută.

Intră în ritm și ne mișcăm împreună.

În același timp. Ca o singură ființă. Până când se dezlănțuie, luându-mă cu ea și provocându-mi orgasmul.

ÎI CIUFULESC PĂRUL și îmi plimb degetele pe spatele ei.

Femeia aceasta îmi taie respirația.

Încă o descopăr. Ana la putere. Ana luând inițiativa. Îmi place.

— Asta e ideea mea despre o slujbă reușită de duminică, șoptesc.

— Christian!

Mă privește dezaprobator, cu ochi mari. Izbucnesc în râs.

Oare va dispărea asta? S-o șochez pe domnișoara Steele?

O îmbrățișez cu putere și ne rostogolim, urcându-mă peste ea.

— Bună dimineața, domnișoară Steele. E mereu o plăcere să mă trezesc alături de tine.

Îmi mângâie obrazul.

— Și eu alături de tine, domnule Grey.

Are un glas blând.

— Trebuie să ne trezim? Îmi place aici, în camera ta.

— Nu trebuie.

Mă uit la ceasul meu de pe noptieră. E 9:15.

— Părinții mei vor fi la slujbă, spun, dându-mă într-o parte.

— Nu știam că se duc la biserică.

Mă strâmb.

— Da. Se duc. Catolici.

— Și tu te duci?

— Nu, Anastasia.

Dumnezeu și cu mine am luat-o pe drumuri diferite cu mult timp în urmă.

— Dar tu? o întreb, amintindu-mi că Welch nu a găsit nimic referitor la religie în timpul investigațiilor sale.

Clatină din cap.

— Nu. Părinții mei nu sunt credincioși. Dar aș vrea să merg azi la biserică. Trebuie să mulțumesc... cuiva pentru că te-ai întors viu după accidentul de elicopter.

Oftez, închipuindu-mi un fulger care mă transformă în cenușă dacă intru în lăcașul sfânt al unei biserici, dar, de dragul ei, o să merg.

— OK, să vedem cum facem.

O sărut rapid.

— Hai să facem duș împreună.

LÂNGĂ UȘA CAMEREI MELE e o mică geantă de voiaj din piele — Taylor ne-a adus haine curate. Iau geanta și închid ușa. Ana e înfășurată într-un prosop și picăturile de apă îi lucesc pe umeri. Se uită la tăblița mea de plută și privirea întârzie asupra fotografiei cu târfa drogată. Își întoarce capul spre mine, cu ditai mirarea întipărită pe chipul ei frumos... cu o întrebare la care nu vreau să răspund.

— Încă o ai, spune ea.

Da. Încă am fotografia. Și ce dacă?

Întrebarea ei plutește în aer, iar ochii ei devin și mai luminoși în lumina dimineții, absorbindu-mă, implorându-mă să spun ceva. Însă nu pot. Nu vreau să-mi amintesc de asta. Preț de o clipă, îmi aduc aminte de lovitura pe care am simțit-o când Carrick mi-a dat fotografia, cu mulți ani în urmă.

La naiba. Nu te mai gânde, Grey.

— Taylor ne-a adus haine de schimb, șoptesc și arunc geanta pe pat. Urmează o tăcere imposibil de lungă, apoi răspunde:

— OK.

Se duce spre pat și deschide geanta.

AM MÂNCAT EXTREM DE MULT. Părinții mei s-au întors de la slujbă și mama a pregătit micul ei dejun tradițional: un platou delicios, primejdios pentru inimă, cu bacon, cârnați, cartofi, ouă și briose englezești. Grace e cam tăcută și bănuiesc că e mahmură.

L-am evitat pe tata toată dimineața.

Nu l-am iertat pentru aseară.

Ana, Elliot și Kate dezbat aprins — despre bacon, în special — și se tot invită una pe alta să ia ultimul cârnăcior. Ascult oarecum amuzat în timp ce citesc un articol despre rata de eșec a băncilor locale, din ediția de duminică a ziarului *The Seattle Times*.

Mia chiuie și-și revendică locul la masă, cu laptopul în mână.

— Uită-te la asta. E un articol de scandal pe site-ul *Seattle Nooz* despre tine, Christian, și despre faptul că te-ai logodit.

— Deja? spune mama, surprinsă.

Idioții ăștia nu au altceva mai bun de făcut?

Mia citește articolul cu voce tare.

— „Se zvonește pe la noi, pe la *Nooz*, că burlacul cel mai râvnit din Seattle, *acel* Christian Grey, a cedat în cele din urmă și se aud clopote de nuntă.“

Îi arunc o privire Anei, care pălește imediat, uitându-se ba la Mia, ba la mine.

— „Dar cine e supernorocoasa doamnă?” continuă Mia. „*Nooz* încearcă să afle. Facem pariu că a primit deja un contract prenuptial dat dracului.”

Mia începe să chicotească.

Mă uit urât la ea. *Taci dracului, Mia.*

Se oprește și strânge din buze. O ignor pe ea și toate privirile neliniștite schimbate în jurul mesei. Mă uit spre Ana, care se albește și mai tare la față.

— Nu, șoptesc eu, încercând s-o liniștesc.

— Christian, spune tata.

— Nu reiau discuția aceasta din nou, mă răstesc la el.

Dă să spună ceva.

— Fără contract prenuptial! mă răstesc cu atâta vehemență, încât tata închide gura și nu mai zice nimic.

Ține-ți gura, Carrick!

Iau din nou ziarul. Mă trezesc citind încontinuu aceeași frază în timp ce spumeg de nervi.

— Christian, murmură Ana, voi semna tot ceea ce doriți tu și domnul Grey.

Ridic privirea și observ că se uită la mine, cu niște lacrimi neplânse ce i se reflectă în ochi.

Ana. Oprește-te.

— Nu! exclam, implorând-o să lase baltă acest subiect.

— E pentru protecția ta.

— Christian, Ana.../ Cred că ar trebui să discutați despre asta între patru ochi, ne dojenește Grace, încruntându-se spre Carrick și Mia.

— Ana, nu e vorba despre tine, mormăie tata. Și, te rog, spune-mi Carrick.

Nu încerca s-o dregi și s-o împaci acum pe Ana. Fierb în mine. Brusc lumea se agită. Kate și Mia se ridică și curăță masa, iar Elliot își înfinge furculița în ultimul cârnăcior rămas.

— Cârnații sunt categoric preferații mei, zice el cu o bucurie forțată.

Ana își privește propriile mâini. Pare descumpănită.

Iisuse. Tată. Uite ce-ai făcut.

Mă duc și-i iau mâinile într-ale mele. Șoptesc ca să mă audă numai ea:

— Încetează. Ignoră-l pe tata. E supărat rău din cauza Elenei. Eu sunt ținta tuturor acestor săgeți. Mi-aș dori ca mama să-și fi ținut gura.

— Tatăl tău are dreptate, Christian. Ești foarte bogat, iar eu nu aduc nimic în căsnicia noastră, în afara împrumuturilor mele pentru facultate.

Iubito, vreau să fii a mea oricum ai fi. Știi bine asta!

— Anastasia, dacă mă părăsești, poți oricum să iei totul. M-ai mai părăsit o dată. Știu cum e.

— Atunci era altceva, mormăie, încruntându-se din nou. Și poate o să vrei să mă părăsești tu.

Acum e de-a dreptul caraghioasă.

— Christian, știi că e posibil să fac ceva extrem de stupid — și tu...

Se oprește.

Ana, cred că așa ceva e aproape imposibil.

— Oprește-te. Oprește-te imediat. Am încheiat acest subiect. Nu mai discutăm despre asta. Niciun contract prenupțial. Nici acum, nici altă dată.

Scormonesc prin gânduri, încercând să găsesc un subiect care să-mi ofere un teren sigur și iată că-mi vine. Mă întorc spre Grace, care-și frânge mâinile și se uită neliniștită la mine, și întreb:

— Mamă, putem să ținem nunta aici?

Expresia ei se transformă, din panică, în bucurie și recunoștință.

— Dragul meu, ar fi nemaipomenit, spune ea și adaugă apoi: Nu vreți o nuntă la biserică?

Îi arunc o privire piezișă, iar ea capitulează imediat.

— Ne-ar plăcea la nebunie să fim gazdele nunții voastre. Nu-i așa, Cary?

— Da. Da, desigur.

Tata zâmbeste cu bonomie spre mine și spre Ana, dar nu mă pot uita la el.

— V-ați gândit la o dată anume? întreabă Grace.

— De-acum peste patru săptămâni.

— Christian, nu e suficient timp!

— E timp berechet.

— Am nevoie de cel puțin opt săptămâni!

— Mamă, te rog.

— Șase? ne imploră ea.

— Ar fi minunat. Mulțumim, doamnă Grey, se bagă Ana și-mi aruncă o privire amenințătoare, neîndrăznind s-o contrazică.

— Atunci șase săptămâni, zic eu. Mulțumim, mamă.

ANA NU SCOATE O VORBĂ pe drum înapoi spre Seattle. Probabil se gândește la izbucnirea mea de azi-dimineață, față de Carrick. Cearta noastră de aseară încă mă irită — criticile lui mă înțepă precum niște scaieți. În adâncul sufletului meu, mă tem că are dreptate; poate că nu sunt bun de soț.

La naiba, o să-i dovedesc contrariul.

Nu sunt adolescentul care crede el că sunt.

Mă uit descumpănit la drumul din fața mea. O am pe iubita mea lângă mine, am stabilit data nunții și ar trebui să mă simt în al nouălea cer, dar eu mă tot gândesc la tirada furioasă a tatei despre Elena și despre contractul prenuptial. Privind partea plină a paharului, cred că știe că a dat-o în bară. A încercat s-o dreagă când ne-am despărțit mai devreme, însă încercarea lui stângace și nepotrivită de a-și cere scuze încă mă doare.

Christian, am făcut întotdeauna tot ceea ce mi-a stat în puteri pentru a te proteja. Și n-am reușit. Ar fi trebuit să te susțin.

Dar nu voiam să-l ascult. Ar fi trebuit să-mi spună asta aseară. Dar nu a făcut-o.

Clatin din cap. Nu vreau să mă mai gândesc la nebunia asta.

— Hei, am o idee, spun, întinzându-mă și punând o mână pe genunchiul Anei.

POATE CĂ NOROCUL mi se schimbă — găsesc loc de parcare lângă catedrala St. James. Ana trage cu ochiul la clădirea impunătoare care domină Ninth Avenue. Apoi se răsucesce spre mine, cu ochi întrebători.

— Biserică, îi zic, ca un fel de explicație.

— Este o biserică imensă, Christian.

— Adevărat.

Zâmbește.

— E perfectă.

Ne îndreptăm ținându-ne de mână spre una dintre ușile de intrare în pronaos. Apoi intrăm în naos. Din instinct, mă întind după recipientul cu apă sfințită ca să mă binecuvântează, dar mă opresc la timp, știind că dacă un fulger ar putea lovi din senin, acum ar fi momentul. O surprind pe Ana privind uluită, căzută în admirație, tavanul impresionant, în timp ce eu aștept judecata lui Dumnezeu.

Nu. Azi nu cade niciun fulger.

— Obiceiuri vechi, mormăi, puțin stânjenit, dar și ușurat că nu m-am transformat într-o grămăjoară de cenușă pe pragul bisericii.

Ana își îndreaptă atenția spre interiorul magnific: tavanele înalte și superb decorate, coloanele de marmură ruginie, vitraliile sofisticate. Razele soarelui intră printr-o fereastră circulară prin cupola transeptului, ca și cum Dumnezeu ar zâmbi spre acest loc. Șoaptele cuprind naosul, înconjurându-ne într-un calm spiritual, care e tulburat din când în când doar de tusetul vreunuia dintre puținii vizitatori. E liniște, un refugiu departe de viața nebună din Seattle. Uitasem câtă liniște și frumusețe e aici, dar e adevărat că nu am mai călcat pragul de ani întregi. Întotdeauna mi-a plăcut fastul și ceremonia liturghiei catolice. Ritualul. Reacțiile. Mirosul tămâii aprinse. Grace s-a asigurat că odraslele ei cunosc bine obiceiurile catolice și a fost o vreme când aș fi făcut orice ca s-o mulțumesc pe mama.

Apoi a sosit pubertatea și totul s-a dus dracului. Relația mea cu Dumnezeu nu s-a refăcut niciodată și a schimbat relația cu familia mea, mai ales cu tata. De când am împlinit 13 ani am fost într-un permanent conflict cu el. Alung această amintire. E prea dureroasă.

Stau în această splendoare tăcută a naosului și mă simt copleșit de o senzație familiară de liniște.

— Haide. Vreau să-ți arăt ceva.

Mergem pe culoarul de pe margine, iar tocurile Anei răsună pe dalele de piatră. Ajungem la o capelă micuță. Pereții ei aurii și podeaua de culoare închisă sunt fundalul perfect pentru statuia formidabilă a Fecioarei Maria, înconjurată de lumânări aprinse.

Ana scoate un geamăt când o zărește.

Fără îndoială, este unul dintre cele mai frumoase altare pe care le-am văzut vreodată. Fecioara, cu ochii lăsați în jos, pioasă, își ține pruncul în brațe. Straiele ei, albastru cu auriu, sclipesc în lumina lumânărilor.

Este uluitoare.

— Mama mă aducea uneori la liturghie. Acesta era locul meu preferat. Altarul Fecioarei Maria cea Binecuvântată, șoptesc.

Ana privește și se bucură de întreaga scenă: statuia, zidurile, tavanul întunecat, pictat cu stele aurii.

— De-aici te-ai inspirat cu colecția ta? Madonele tale? întreabă cu glas șovăitor.

— Da.

— Maternitatea, murmură ea, trăgând cu ochiul spre mine. Ridic din umeri.

— Am văzut ce înseamnă și mamă bună, și mamă rea.

— Mama ta biologică? spune ea.

Dau din cap, și ea mă privește cu ochi incredibil de mari, care transmit o emoție profundă, pe care nu vreau s-o recunosc.

Mă uit în altă parte. E prea greu.

Las o bancnotă de 50 de dolari în cutia milei și îi întind Anei o lumânare. Mă strânge repede de mână, cu recunoștință, apoi aprinde fitilul și așază lumânarea într-un sfeșnic metalic prins de perete. Lumânarea ei scânteiază printre celelalte.

— Mulțumesc, șoptește către statuia Fecioarei Maria și mă cuprinde cu brațul în jurul mijlocului, așezându-și capul pe umărul meu.

Rămânem într-o stare de contemplare mută, în cel mai frumos dintre sanctuarele din inima orașului.

Calmul, frumusețea și faptul că sunt cu Ana îmi redau buna dispoziție. La naiba cu munca în după-amiaza asta. E duminică. Vreau să mă distrez cu iubita mea.

— Vrei să mergem la meci? întreb.

— La meci?

— Phillies joacă cu Mets pe Safeco Field. GEH are o lojă acolo.

— Sigur. Cred că o să ne distrăm. Hai să mergem, spune Ana zâmbind.

Ne întoarcem ținându-ne de mână spre mașina mea Audi R8.

Luni, 20 iunie 2011

Dimineața a fost teribil de enervantă și sunt gata să sfâșii pe cineva bucată cu bucată. Grupuri de reporteri, inclusiv de la TV, erau în față la Escala și la Seattle Independent Publishing.

Oamenii ăștia nu au altceva mai bun de făcut?

A fost ușor să-i evit acasă pentru că am venit și am plecat prin garajul subteran. La SIP e o altă mâncare de pește. Sunt derutat și șocat că acești vulturi au reușit să-i dea atât de iute de urmă Anei.

Cum?

I-am fentat ocolind clădirea SIP și intrând prin spate, pe unde are acces marfa. Dar acum Ana e prizonieră la ea în birou, iar eu nu știu ce să mai cred. Cel puțin, acolo e în siguranță, dar nu sunt convins că va suporta izolarea pentru prea mult timp.

Inima mi se oprește pentru o clipă. Normal că presa din Seattle e curioasă în privința logodnicei mele. E o parte din *bonusul* numit Christian Grey. Mă rog însă la Dumnezeu ca această atenție să n-o alunge de lângă mine.

Sawyer oprește lângă Grey House, unde pândesc alți doi reporteri. Dar cu Taylor alături de mine trec ca vântul pe lângă ei, ignorându-le întrebările și strigătele.

Halal început de zi!

Aștept liftul, încă nervos. Am o listă cu lucruri pe care trebuie să le fac mai lungă decât penisul meu și trebuie să gestionez consecințele weekendului: apeluri ratate de la tata, de la mama și de la Elena Lincoln.

Nu știu de ce mama dracului mă sună Elena. Am terminat-o cu ea. Am vorbit foarte clar sâmbătă noapte.

Prefer să fiu acasă cu iubita mea.

În lift mă uit la telefon. Am un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Logodnica ta s-a distrat de minune

Data: 20 iunie 2011, 09:25

Către: Christian Grey

Dragul meu viitor soț

Simt că ar fi o nepăsare din partea mea să nu-ți mulțumesc pentru

a) că ai supraviețuit accidentului de elicopter

b) cererea în căsătorie extraordinară, cu inimioare și floricele

c) un weekend minunat

d) revenirea în Camera Roșie

e) un inel senzațional, pe care l-a remarcat toată lumea!

f) trezirea din această dimineață (mai ales pentru asta! :))

Ax

Anastasia Steele

Editor interimar, Ficțiune, SIP

PS: Ai vreo strategie pentru presă?

De la: Christian Grey

Despre: Bărbatul tău s-a distrat de minune

Data: 20 iunie 2011, 09:36

Către: Anastasia Steele

Draga mea Ana

Cu toată plăcerea, la toate capitolele.

Îți mulțumesc pentru weekendul senzațional.

Te iubesc.

O să revin când o să găesc o strategie pentru presa asta m*****.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

PS: Cred că trezirile acestea sunt subestimate.

PPS: BLACKBERRY F****!!!!!!!!!!!!

De câte ori mai trebuie să-ți spun, femeie!

Amuzat și calmat de schimbul nostru de e-mail-uri, ies din lift.

Andrea stă la masa ei de lucru din anticamera biroului meu.

— Bună dimineața, domnule Grey, zice ea. Eu... ăăă... mă bucur că sunteți alături de noi în continuare.

— Mulțumesc, Andrea. Apreciez. Și-ți mulțumesc pentru ajutorul de vineri seară. A fost neprețuit.

Ea se înroșește, stânjenită cred de mulțumirile mele.

— Unde e fata cea nouă? întreb.

— Sarah? Are de făcut un comision. Cafea?

— Te rog. Neagră. Tare. Am multe de făcut astăzi.

Se ridică de pe scaun.

— Dacă mă sună tata, mama sau doamna Lincoln, preia mesajele. Trimite-i lui Sam toate întrebările de la presă. Dar dacă sună FAA, Eurocopter sau Welch, fă-mi legătura.

— Da, domnule.

— Și, desigur, Anastasia Steele.

Chipul secretarei mele se luminează cu unul dintre rarele ei zâmbete.

— Felicitări, domnule Grey.

— Știi deja?

— Toată lumea știe, domnule.

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc, Andrea.

— Vă aduc cafeaua.

— Grozav, mulțumesc.

Mă așez și-mi pornesc iMac-ul. Găsesc un alt e-mail din partea Anei.

De la: Anastasia Steele

Despre: Limitele limbajului

Data: 20 iunie 2011, 09:38

Către: Christian Grey

** ****, **** *****!
 *** ***** ** *****
 * **** ** *

Ax

Râd din toată inima, deși habar nu am ce a scris acolo. Andrea vine aducând cafeaua și ia loc, ca să parcurgem programul zilei înainte de prima teleconferință.

AM VORBIT LA telefon vreo trei ore sau cel puțin așa mi se pare. Când, în cele din urmă, închid telefonul și mă ridic în picioare și mă dezmoțesc, e ora 13:15. *Charlie Tango* este recuperat în cursul zilei de azi și ar trebui să fie adus la Boeing Field diseară. Administrația Aviatică Federală a lăsat ancheta în privința aterizării de urgență Comisiei Naționale pentru Siguranța Transporturilor. Inginerul de la Eurocopter care a ajuns printre primii la fața locului spune că a fost un noroc incredibil că am reușit să stingem incendiul cu extincitoarele. Asta îi va ajuta să grăbească și investigația lor, și pe cea a Comisiei. Sper să primesc raportul lor preliminar chiar mâine.

Welch m-a informat că, drept măsură de prevedere, a securizat toate filmările de săptămâna trecută de pe camerele de supraveghere de la heliportul din Portland și din împrejurimile hangarului privat de la Boeing Field, unde stătea *Charlie Tango*. Simt cum un fior rece îmi trece pe spinare. Welch crede că ar putea fi vorba despre sabotaj și trebuie să recunosc că și mie mi-a trecut prin cap această posibilitate, de vreme ce *ambele* motoare au luat foc.

Sabotaj.

Dar de ce?

L-am rugat să-și pună echipa să caute prin toate înregistrările și să vadă dacă găsesc ceva suspect.

După ce Sam, vicepreședintele responsabil de publicitate, m-a bătut foarte mult la cap, am acceptat să susțin o scurtă conferință de presă mai târziu, în cursul după-amiezii. Vocea enervantă a lui Sam îmi răsună în cap. „Trebuie să spui ceva, Christian. Salvarea ta miraculoasă e în continuare peste tot la știri. Presa are filmarea din aer a operațiunii de recuperare.”

Sincer, eu cred că pur și simplu lui Sam îi place drama. Sper că o scurtă conferință de presă îi va opri pe ziariști să ne mai vâneze pe Ana și pe mine.

Andrea mă sună pe interior.

— Ce e?

— Dr. Grey e din nou la telefon.

— La dracu', șoptesc printre dinți.

Presupun că n-o pot evita la nesfârșit.

— OK, fă-mi legătura.

Mă sprijin de birou și aștept glasul ei melodios.

— Christian. Știu că ești ocupat, dar trebuie să-ți spun două lucruri.

— Da, mamă.

— Am găsit o organizatoare de nunți care aş vrea să mă ajute. O cheamă Alondra Gutierrez. A organizat balul Coping Together¹ de anul acesta. Cred că tu şi Ana ar trebui să vă întâlniţi cu ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sigur.

— Bine. O să aranjez o întâlnire spre final de săptămână. În al doilea rând, tatăl tău vrea să discute cu tine.

— Am vorbit cu tata pe îndelete în seara în care mi-am anunţat logodna. Sărbătoream şi cei 28 de ani ai mei pe lumea asta şi, după cum ştii, nu-mi place deloc să marchez aceste borne.

Sunt pornit rău de tot.

— Şi tocmai am supravieţuit unei aterizări forţate înspăimântătoare. Ridic glasul.

— Tata a avut grijă să-mi strice tot cheful. Cred că a spus destule lucruri atunci. Nu vreau să discut cu el acum.

E un bou infatuat.

— Christian. Nu mai fi îmbufnat. Vorbeşte cu tatăl tău.

Îmbufnat! Sunt furios la culme, Grace.

Tăcerea mamei face un pod între noi, iar dojana ei se subînţelege. Oftez.

— OK, mă mai gândesc.

Beculeţul de la cealaltă linie telefonică începe să clipească.

— Trebuie să închid.

— Prea bine, dragule. O să te anunţ în privinţa întâlnirii cu Alondra.

— La revedere, mamă.

Telefonul îmi sună din nou.

— Domnule Grey, vă caută Anastasia Steele.

Nervii se risipesc.

— Grozav. Mulţumesc, Andrea.

— Christian?

Are vocea joasă şi neregulată. Pare speriată. Mi se pune un nod în gât.

— Ana, e totul în regulă?

— Ăăă... am ieşit să iau o gură de aer curat. Credeam că au plecat.

Şi de fapt...

— Reporterii şi fotografi?

— Da.

1 ONG care ajută persoanele cu dizabilităţi să primească tratament pentru provocările emoţionale, psihologice şi de comportament. (N.r.)

Nenorociții.

— N-am dat nicio declarație. M-am întors și am fugit înapoi în clădire.

La naiba. Ar fi trebuit să-l trimit pe Sawyer s-o supravegheze și încă o dată sunt bucuros că Taylor m-a convins să nu renunț la el după incidentul cu Leila Williams.

— Ana, totul va fi bine. Voiam să te sun. Tocmai am fost de acord să susțin o conferință de presă despre *Charlie Tango* mai târziu, după-amiază. O să întrebe și despre logodna noastră. O să le dau cât mai puține detalii cu putință. Să sperăm că le vor fi de ajuns.

— Bravo.

Îmi încerc norocul.

— Vrei să-l trimit pe Sawyer să te păzească?

— Da, răspunde ea imediat.

Uau. Ce ușor a fost. Cred că a fost mai șocată decât îmi închipuiam.

— Ești sigură că te simți bine? De obicei nu ești atât de receptivă.

— Am momentele mele, domnule Grey. De obicei ele apar după ce sunt hăituită de presă pe străzile din Seattle. Am făcut sport, nu glumă. Când m-am întors la birou nu mai puteam să respir.

Face mișto de întreaga situație.

— Serios, domnișoară Steele? De obicei ești tare rezistentă.

— Vai, domnule, Grey, la ce Dumnezeu te referi?

Îi simt zâmbetul în glas.

— Cred că știi, șoptesc.

Îi aud respirația întretăiată și sunetul acesta mi se duce drept în penis.

— Oare flirtezi cu mine? întreabă ea.

— Așa sper.

— O să-mi testezi rezistența ceva mai târziu?

Are o voce joasă și insinuantă.

Ah, Ana. Dorința îmi străbate întregul corp ca un fulger.

— Nimic în lume nu m-ar bucura mai mult.

— Mă bucur să aud asta, Christian Grey.

Se pricepe foarte bine la jocul acesta.

— Sunt atât de fericit că m-ai sunat, îi spun. Mi-ai făcut ziua mai frumoasă.

— Scopul meu e să-ți aduc plăcere, chicotește ea. Trebuie să apelez la instructorul tău personal ca să pot ține pasul cu tine!

Izbucnesc în râs.

— Bastille va fi încântat.

Ana tace preț de o clipă.

— Mulțumesc că m-ai făcut să mă simt mai bine.

— Păi nu asta trebuie să fac?

— Ba da. Și o faci foarte bine.

Îi savurez vorbele pline de dragoste. *Ana, tu mă faci să mă simt întreg.*

Cineva bate la ușă. Știu că e fie Andrea, fie Sarah cu prânzul meu.

— Trebuie să te las.

— Mulțumesc, Christian, zice ea.

— Pentru...?

— Pentru că ești tu. A, și încă ceva. Știrea potrivit căreia cumperi SIP este încă sub embargo, nu-i așa?

— Da, încă trei săptămâni.

— OK. O să-ncerc să țin minte.

— Așa să faci. Ne vedem mai târziu, iubito.

— OK. Ne vedem mai târziu, Christian.

ANDREA ȘI SARAH AU FOST plecate toată ziua. Mănânc sendvișul meu preferat — cu curcan și cu murături alături — puțină salată și câțiva cartofi, toate servite pe o tavă cu șervet GEH, un pahar rotund cu apă minerală și o vază, tot de cristal, cu un trandafir roz vioi.

— Mulțumesc, mormăi buimac, în timp ce amândouă se agită cu tava.

— Cu plăcere, domnule Grey, zice Andrea cu un zâmbet care își face apariția din ce în ce mai des.

Amândouă par astăzi ciudat de distrase și puțin agitate. *Oare ce anume pun la cale?*

Încep să mănânc și-mi verific mesajele. Încă unul de la Elena.

La naiba.

ELENA

Sună-mă. Te rog.

ELENA

Sună-mă. Înnebunesc.

ELENA

Nu știu ce să spun. M-am gândit tot weekendul la ce s-a întâmplat. Și nu știu de ce lucrurile au scăpat în halul ăsta de sub control. Îmi pare rău. Sună-mă.

ELENA

Te rog, răspunde la telefon.

Trebuie să rezolv situația cu ea. Părinții mei vor să tai orice legătură cu doamna Lincoln și, sincer, nu știu cum mai putem repara lucrurile după tot ce ne-am spus sâmbătă seară.

Am spus niște chestii oribile.

Și ea la fel.

E timpul să punem capăt acestei relații.

I-am spus Anei că-i voi dăruia Elenei compania.

Caut printre contactele din telefon și găsesc numărul avocatului meu personal. În mod ironic, Elena a fost cea care ne-a făcut cunoștință. Debra Kingston este avocat specializat în drept comercial și se întâmplă să-i placă același stil de viață pe care îl duc eu. Ea mi-a conceput toate contractele de confidențialitate și s-a ocupat de afacerile comune ale mele și ale doamnei Lincoln.

O sun.

— Bună ziua, Christian. Nu te-am auzit de mult timp. Să înțeleg că trebuie să te felicit.

— Mulțumesc, Debra.

Iisuse! Și ea știe.

— Cu ce pot să te ajut?

— Vreau să-i dăruiesc salonul Elenei Lincoln.

— Poftim? spune ea, nevenindu-i să creadă.

— M-ai auzit bine. Vreau să-i dăruiesc afacerea Elenei. Vreau să faci un contract. Cu tot ce trebuie. Împrumuturi. Proprietăți. Bunuri. Totul. Îi aparține în întregime.

— Ești sigur?

— Da.

— Tai orice legătură?

— Da. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu asta. Nicio responsabilitate.

— Christian, pentru că sunt avocatul tău trebuie să te întreb, ești sigur că vrei asta? E un cadou incredibil de generos. Vei pierde sute de mii de dolari.

— Debra, sunt foarte conștient de lucrul acesta.

Oftează în telefon.

— OK, dacă insiști. O să-ți trimit o schiță de contract în următoarele zile.

— Mulțumesc. Și vreau să te ocupi și de toată corespondența mea cu ea.

— Voi doi chiar v-ați certat urât.

N-am de gând să discut despre viața mea privată cu Debra. Mă rog, nu acest aspect al vieții mele private.

— Înțeleg, adaugă ea. A pus piciorul în prag logodnica și nu vrei s-o superi?

Ce. Mama. Dracului?

— Debra, fă nenorocitul ăla de contract și gata.

Răspunde înțepată:

— Prea bine, Christian. O s-o anunț și pe doamna Lincoln.

— Bine. Mulțumesc.

Chestia asta ar trebui să mă ajute să mă descotorosesc de Elena.

Închid telefonul.

Pfff. Am făcut-o și pe-asta.

Și mă simt foarte bine. Mă simt ușurat. Tocmai am aruncat pe geam o mică avere, după standardele GEH, dar măcar atât îi datorez. Fără Elena, nu ar fi existat niciun GEH.

— *M-am gândit la ultima noastră discuție, Christian.*

— *Da, doamnă?*

— *Ai plecat de la Harvard. Îți voi împrumuta 100 000 de dolari ca să-ți pui afacerea pe picioare.*

— *Ai face tu asta?*

— *Christian, am mare încredere în tine. Ești menit să devii unul dintre stăpânii universului. Va fi un împrumut și mi-l poți returna.*

— *Elena... eu...*

— *Îmi poți mulțumi arătându-mi ce ai învățat azi. Tu deasupra. Eu dedesubt. Nu-ți da drumul pe mine.*

Clatin din cap; așa a început pregătirea mea ca Dominator. Succesul meu ca om de afaceri e legat de alegerea stilului meu de viață. Zâmbesc și apoi mă încrunt. Nu-mi vine să cred că până acum nu am făcut această conexiune la modul conștient.

La naiba. Nu mă pot ascunde la nesfârșit în spatele biroului. Îi datorez un telefon.

Fă spectacol, Grey.

O sun, apăsând reticent pe buton.

Răspunde la primul apel.

— Christian, de ce nu m-ai sunat?

— Te sun acum.

— Ce mama dracului se întâmplă cu mama ta și cu... logodnica ta? mârâie ea.

— Elena, te-am sunat ca să fiu politicoș. Ți dauiesc afacerea. Am luat legătura cu Debra Kingston; se va ocupa ea de acte. S-a terminat. Nu mai putem continua așa.

— Poftim? Ce tot spui acolo?

— Vorbesc serios. Nu mai am energie pentru tâmpeniile tale. Te-am rugat s-o lași în pace pe Ana, iar tu m-ai ignorat. Culegem ce-am semănat, doamnă Lincoln. S-a terminat. Nu mă mai suna.

— Chris...

Închid, simțindu-i panica din glas.

Telefonul meu sună imediat, cu numele ei apărând intermitent pe ecran. Îi închid și mă uit peste ce mai am de făcut azi.

Mai am vreo oră până la conferința de presă. Ca să nu mă mai gândesc la Elena, iau telefonul de pe birou și-l sun pe fratele meu.

— Hei, șmechere. Te-ai răzgândit?

— Du-te-n mă-ta, Elliot.

— Ea s-a răzgândit? râde el.

— Poți să taci două minute, dobitoc ce ești?

— Atât de mult? Dubios.

— Cumpăr o casă.

— Uau. Pentru tine și pentru viitoarea doamnă Grey? Te-ai mișcat rapid. Ai lăsat-o borțoasă?

— Nu!

Pentru numele lui Dumnezeu.

Îl aud cum chicotește.

— Nu-mi spune. E în Denny-Blaine sau în Laurelhurst?

Ah, suburbiile preferate de milionarii din industria tech.

— Nu.

— Medina?

Izbucnesc în râs.

— Ar fi prea aproape de mama și de tata. E pe apă, puțin mai la nord de Broadview.

— Glumești.

— Nu. Vreau să văd cum apune soarele în strâmtoare, nu cum răsar deasupra unui lac.

Elliot râde.

— Frate, cine ar fi spus că ești atât de romantic?

Oftez. Eu în niciun caz.

— Are nevoie de țevi.

— Serios?

Așa îi captez interesul lui Elliot.

— Vrei să-ți recomand pe cineva?

— Nu, frate. Vreau să te ocupi tu. Vreau ceva sustenabil și ecologic.

Știi tu, toate chestiile cu care te lauzi la mesele în familie.

— A. Uau.

Pare surprins.

— Pot să văd casa?

— Da, normal. Nu am făcut contractul deocamdată, dar vom continua cu studiile în săptămâna care urmează.

— Sigur. E super. Dar o să ai nevoie de un arhitect. Măcar asta pot să-ți recomand.

— Cum o chema pe tipa care a supravegheat renovările de la Aspen?

— Ăăă... Gia Matteo. E mișto. Acum lucrează la o firmă de fițe din centru.

— A făcut o treabă grozavă la casa din Aspen. Și din câte îmi amintesc are un portofoliu impresionant și creativ. O recomanzi?

— Mda. Ăăă... Sigur.

— Eziți.

— E, știi tu. E genul de femeie care nu acceptă să fie refuzată.

— Ce vrei să spui?

— E... ambițioasă. Lacomă. Hotărâtă să obțină ceea ce-și dorește.

— N-am nicio problemă cu asta.

— Nici eu, spune Elliot. De fapt, îmi plac femeile cu instinct de prădător.

— Pe bune?

Ei bine, Kavanagh se potrivește descrierii.

— Ea și cu mine... spune Elliot, neisprăvindu-și fraza.

Îmi dau ochii peste cap. Fratele meu nu se poate abține de la sex.

— O să fie stânjenitor?

— Nu. Sigur că nu. E o profesionistă.

— O s-o sun. Și o să mă uit la portofoliul ei actualizat.

Îi notez numele.

— Super. Anunță-mă când putem vedea locul.

— Sigur. Pa.

— Pa, frate.

Închid, întrebându-mă cu câte femei și-o fi tras-o. Clatin din cap. Oare știe că Katherine Kavanagh își face planuri cu el? N-a remarcat asta în weekend? Sper să nu rămână cu ea. Cred că e cea mai enervantă femeie pe care o cunosc.

Sam mi-a trimis declarația pentru conferința de presă, care va avea loc peste o jumătate de oră. O citesc și fac câteva modificări; ca de obicei, stilul lui de a scrie e prea pompos și pretențios. Mă întreb uneori de ce l-am angajat.

Îmi bate la ușă, 20 de minute mai târziu.

— Christian, ești pregătit?

— DECI, DOMNULE GREY, sugerați că ar putea fi vorba despre sabotaj? Întrebă jurnalista de la *The Seattle Times*.

— Nu spun asta deloc. Luăm în considerare toate posibilitățile și așteptăm raportul despre accident.

— Felicitări pentru logodnă, domnule Grey. Cum ați cunoscut-o pe Anastasia Steele?

Cred că tipa asta e de la *Seattle Metropolitan*.

— Nu răspund întrebărilor despre viața mea personală. Repet doar că mă bucur enorm că a acceptat să-mi devină soție.

— Aceasta e ultima întrebare, vă mulțumim, doamnelor și domnilor. Sam îmi vine în ajutor și mă scoate din sala de ședințe de la GEH.

Slavă Cerului că s-a terminat.

— Te-ai descurcat minunat, spune Sam, de parcă aș avea nevoie de aprobarea lui. Sunt sigur că presa o să vrea o fotografie cu tine împreună cu Anastasia. Nu cred că te vor lăsa în pace până nu vor căpăta așa ceva.

— Mă mai gândesc. Acum vreau doar să mă întorc la mine în birou. Sam rânjește.

— Desigur, Christian. O să-ți trimit monitorizarea conferinței de presă când o primesc.

— Mulțumesc.

De ce rânjește?

Intru în lift și mă bucur că sunt singur. Mă uit la telefon. Am apeluri ratate de la Elena.

Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Lincoln. Totul s-a terminat între noi.

Am și un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Știrile!

Data: 20 iunie 2011, 16:55

Către: Christian Grey

Domnule Grey

Te-ai prezentat bine la conferința de presă.

Oare de ce nu mă surprinde?

Arăți sexy.

Îmi place la nebunie cravata ta.

Ax

PS: Sabotaj?

Din reflex, duc mâna la cravată. *Acea cravată Brioni. Preferata mea.*

Eram sexy. Aceste cuvinte îmi oferă mai multă plăcere decât ar fi cazul. Îmi place să arăt sexy pentru Ana, iar e-mailul ei îmi dă o idee.

De la: Christian Grey

Despre: O să-ți arăt eu cât de sexy sunt

Data: 20 iunie 2011, 17:08

To: Anastasia Steele

Iubita mea viitoare soție

Poate voi folosi cravata aceasta diseară, când îți voi testa rezistența fizică.

Christian Grey

CEO Nerăbdător, Grey Enterprises Holdings, Inc.

PS: Sabotajul e doar o supoziție. Nu-ți face griji în privința asta. Și asta nu e o rugămintă.

Ușile liftului se deschid.

— La mulți ani, domnule Grey! explodează numeroase voci, pe toate tonurile.

Andrea stă lângă uși, cu un tort mare în mâini, pe care scrie cu glazură albastră *La Mulți Ani și Felicitări, domnule Grey*. Tortul are pe el o singură lumânare aurie, aprinsă.

Ce mama dracului.

Asta nu s-a mai întâmplat.

Niciodată.

Mulțimea — care-i include pe Ros, Barney, Fred, Marco, Vanessa și toți șefii de departamente — începe să cânte „Mulți ani trăiască” în cor. Îmi pun un zâmbet pe față și, când ei termină de cântat, suflu în lumânare. Cu toții ovaționează și aplaudă, ca și cum aș fi făcut ceva ce trebuie neapărat sărbătorit.

Sarah îmi oferă un pahar cu șampanie.

Se aud câteva voci strigând: „Discurs. Discurs”.

— Ei bine, aceasta e o mare surpriză.

Mă-ntorc spre Andrea, care ridică ușor din umeri.

— Dar vă mulțumesc.

Ros intervine:

— Ne bucurăm cu toții că încă ești cu noi, Christian, mai ales eu, pentru că asta înseamnă că și eu sunt încă aici.

Se aud câteva râsete politicoase și aplauze.

— Așa că voiam să ne exprimăm bucuria într-un fel. Cu toții.

Întinde un braț spre colegii noștri.

— De asemenea, vrem să îți urăm La mulți ani și felicitări pentru vestea cea bună. Să ridicăm paharul.

E prima care-l ridică.

— Pentru Christian Grey.

Numele meu răsună în tot biroul.

Ridic paharul ca să-i mulțumesc și iau o înghițitură mare.

Se aud și mai multe aplauze.

Nu prea înțeleg ce i-a apucat pe angajații mei. De ce acum? Care e faza?

— A fost ideea ta? o întreb pe Andrea când îmi oferă o felie de tort.

— Nu, domnule. A lui Ros.

— Dar ați pus asta la cale împreună.

— Sarah și cu mine, domnule.

— Vă mulțumesc. Apreciez gestul.

— Cu plăcere, domnule Grey.

Ros îmi aruncă un zâmbet cordial și ridică paharul spre mine, iar eu îmi amintesc că-i datorez o pereche de pantofi bleumarin Manolo Blahnik.

AM NEVOIE DE 35 DE MINUTE ca să mă pot extrage din mica reuniune din biroul meu. Sunt mișcat și mă surprinde faptul că sunt mișcat. Cred că încep să mă înmoi pe măsură ce îmbătrânesc. Dar ca întotdeauna de-abia aștept să ajung acasă... de-abia aștept s-o văd pe Ana.

O văd ieșind în goană pe ușa din spate de la SIP și inima îmi tresare când o zăresc. Sawyer e lângă ea; deschide portiera mașinii și se strecoară înăuntru lângă mine, în timp ce Sawyer urcă în față, alături de Taylor.

— Bună, spune ea, zâmbind amețitor.

— Bună, răspund, luând-o de mână și sărutându-i degetele. Cum ți-a mers astăzi?

Marți, 21 iunie 2011

Ochii Elenei sunt precum cremenea. Reci. Neîndurători. Stă chiar în fața mea. Furioasă. *Am fost cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată. Uită-te la tine acum. Unul dintre cei mai bogați și mai de succes antreprenori din Statele Unite. Stăpân pe sine, ambițios, nu mai ai nevoie de nimic. Ești stăpânul propriului tău univers.* Acum e în genunchi. În fața mea. Supusă. Despuiată. Cu fruntea lipită de podeaua subsolului. Cu părul ca o coroniță strălucitoare pe dușumelele de lemn închis la culoare. Cu mâna întinsă. Cu degetele răsfirate. Cu unghii purpurii. Mă imploră. *Ține-ți capul lipit de podea.* Glasul îmi reverberează, lovindu-se de pereții de beton. Vrea să mă opresc. A suportat destul. Strâng biciușca în mână. *Destul, Grey.* Îmi cuprind penisul în mână, deja întărit de la buzele ei, acoperit cu dăre roșii de ruj. Îl frec. Mai repede. Mai repede. Mai repede. *Da.* Îmi dau drumul nestăvilit. Cu un strigăt zgomotos și gutural. Îi mânjesc spatetele cu sperma mea. Stau deasupra ei. Gâfâind. Amețit. Satisfăcut. Apoi se aude un pocnet. Ușa se deschide brusc. Silueta lui apare în prag. Scoate un muget sălbatic plin de furie care umple încăperea. *Nu.* Elena țipă. *La naiba. Nu. Nu. Nu.* E aici. Știe. Elena stă între mine și el. *Nu,* spune plângând, iar el o lovește atât de tare, încât Elena cade la podea. Țipă. Și tot țipă. *Lasă-l. Lasă-l.* Eu sunt în stare de șoc. Apoi el mă lovește. Un croșeu de dreapta în bărbie. Cad. Și sunt tot în cădere. Mi se învâрте capul. Sunt moale. *Nu. Nu mai urla. Oprește-te.* Și continuă. La nesfârșit. Mă ascund sub masa din bucătărie. Cu mâinile peste urechi. Dar asta nu alungă zgomotul. El e aici. Îi aud cizmele. Niște cizme mari. Cu cataramă. Elena țipă. La infinit. Ce îi face? Unde e ea? Îi simt duhoarea înainte să-l văd. Trage cu ochiul sub masă, cu o țigară aprinsă în mână. *Aici erai, rahat cu ochi.*

Mă trezesc instantaneu, gâfâind, într-o baltă de sudoare. Frica îmi curge prin vene.

Unde mă aflu?

Ochii mi se obișnuiesc cu lumina. Sunt acasă. La Escala. Zorii care se apropie aruncă o strălucire roz pal asupra siluetei adormite a Anei. Simt ușurarea ca o briză răcoroasă, de toamnă.

Slavă Cerului.

E aici. Cu mine.

Expir prelung și constant și încerc să-mi limpezesc mintea.

Ce mama naibii a fost asta?

Rareori o visez pe Elena și cu atât mai rar *acel* moment îngrozitor din trecutul nostru comun. Mă trec fiori pe spate zăcând în pat și uitându-mă în tavan, și știu că sunt prea agitat ca să mai adorm. Mă gândesc s-o trezesc pe Ana — pentru că vreau din nou să mă pierd în ea —, dar știu că nu-i corect. Și-a dovedit din plin rezistența fizică noaptea trecută; are de lucru mai târziu și trebuie să doarmă. În plus, mă simt puțin aiurea, am pielea zbârlită și coșmarul mi-a lăsat un gust acru în gură. Cred că mintea mi-e bântuită de faptul că am pus capăt prieteniei și relației mele de afaceri cu Elena. La urma urmelor, doamna Lincoln a fost steaua mea călăuzitoare mai mult de zece ani.

La naiba.

Trebuia s-o fac.

S-a terminat. *Toată povestea asta s-a terminat.*

Mă ridic în capul oaselor și-mi trec mâna prin păr, atent să n-o deranjez pe Ana. E devreme — 5:05 — și chiar în momentul ăsta am nevoie de un pahar cu apă.

Mă dau jos din pat și mă trezesc că stau pe cravata pe care am aruncat-o cât colo după prostioarele făcute azi-noapte. O amintire delicioasă a Anei îmi inundă simțurile. Cu mâinile legate deasupra capului, cu trupul încordat, cu capul dat pe spate în extaz, ținându-se de barele gri deschis ale tăbliei, în timp ce eu îi ating clitorisul cu limba. E o amintire mult mai plăcută decât rămășițele coșmarului meu. Iau cravata, o împăturesc și o așez pe noptieră.

De obicei nu am coșmaruri când Ana doarme cu mine. Sper să nu se mai întâmple. Sunt bucuros că azi mă întâlnesc cu Flynn, ca să pot analiza cu el această întorsătură pe care au luat-o lucrurile.

Îmi trag pantalonii de pijama, iau telefonul și ies din dormitor. Poate că niște Chopin sau Bach mă vor alina.

Mă așez la pian, îmi verific mesajele și găsesc unul care-mi atrage atenția. E de la Welch, lăsat la miezul nopții.

WELCH

Se suspectează sabotaj. Raportul preliminar, la prima oră a dimineții.

La naiba. Mă trec toți fiorii, în timp ce simt cum mi se golește creierul de sânge.

Temerile mele s-au confirmat. Cineva vrea să mă vadă mort.

Cine?

Mă gândesc la puținii parteneri de afaceri pe care i-am depășit de-a lungul anilor.

Woods? Stevens? Carver? Cine altcineva? Waring?

S-ar coborî până aici?

Cu toții au făcut bani; căruțe de bani. Doar că apoi și-au pierdut companiile. Nu-mi vine să cred că întâmplarea aceasta poate avea legătură cu afacerile mele.

Poate că e ceva personal?

O singură persoană ar putea fi de departe și aceea este Linc. Dar fostul soț al Elenei s-a răzbunat deja pe ea și asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. De ce ar acționa tocmai acum?

Poate că e altcineva. Un angajat nemulțumit? O fostă iubită? Nu mă pot gândi la nimeni care să fie capabil de așa ceva. În afară de Leila, toate sunt bine-mersi.

Trebuie să mă gândesc foarte bine la problema aceasta.

Ana! La naiba!

Dacă pe mine mă vânează cineva, i-ar putea face rău și ei. Teama mă străbate ca o stafie, lăsându-mi pielea zbârlită. Trebuie s-o protejez pe Ana cu orice preț. Îi scriu lui Welch.

Ne vedem în dimineața asta.

La 8, la Grey House

WELCH

Am înțeles

Îi scriu Andreei ca să-mi amâne toate întâlnirile pe care le am, apoi îi trimit un e-mail lui Taylor.

De la: Christian Grey

Despre: Sabotaj

Data: 21 iunie 2011, 05:18

Către: J. B. Taylor

Welch m-a informat că e posibil ca *Charlie Tango* să fi fost sabotat. Raportul preliminar ne va parveni în cursul dimineții. Ne întâlnim la Grey House, la ora 8.

Repune-i în funcție pe Reynolds și pe Ryan dacă sunt încă disponibili. Vreau ca Ana să fie însoțită tot timpul. Sawyer poate sta astăzi cu ea.

Mulțumesc.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vreau să scap de toată încordarea asta și mă hotărâsc că am nevoie să fac puțin sport. Mă strecur în dressing, mă schimb repede în liniște, nedorind s-o trezesc pe Ana.

În timp ce alerg pe bandă, mă uit la televizor la bursă, ascult Foo Fighters și mă tot întreb cine naiba vrea să mă omoare.

ANA MIROASE A SOMN și a sex și a livadă parfumată toamna. Preț de o clipă mă transpun într-o perioadă mai fericită, unde sunt liber și unde existăm doar eu și iubita mea.

— Hei, iubito, deșteptarea, îi spun, sărutând-o pe ureche.

Deschide ochii, iar chipul ei, deja împlânzit de somn, strălucește ca o dimineată aurie.

— Bună dimineța, spune ea și-și trece degetul mare peste buzele mele, sărutându-mă apoi nevinovat.

— Ai dormit bine? o-ntreb.

— Hmm... ce bine miroși. Ce bine arăți.

Zâmbesc larg. E doar un costum făcut la comandă.

— Trebuie să ajung devreme la serviciu.

Ana se ridică în capul oaselor.

— Deja?

Se uită în treacăt la alarma radioului. E 7:08.

— A intervenit ceva. Sawyer va sta cu tine azi și va ține presa la distanță. Ești de acord?

Încuviințează.

Bravo. Nu vreau s-o sperii cu veștile despre *Charlie Tango*.

— Ne vedem mai târziu.

O sărut pe frunte și plec înainte de a fi ispitit să rămân.

RAPORTUL E SCURT.

Raport FAA pentru Accidente și Incidente

INFORMAȚII GENERALE

Sursa de date: BAZA DE DATE PRIVIND ACCIDENTELE ȘI INCIDENTELE

Raport Nr.: 20110453923

Data locală: 17-IUN-11

Oraș: CASTLE ROCK Stat: WASHINGTON

Numele aeroportului: HELIPORTUL PORTLAND

Tipul evenimentului: INCIDENT

Coliziune în aer: NU EXISTĂ INFORMAȚII DESPRE O COLIZIUNE ÎN AER

Daunele aeronavei: SUBSTANȚIALE

Firma aeronavei: EURCPT Modelul aeronavei: EC-135

Seria aeronavei: EC-135-P2

Ore la bord: 1470

Operator: GEH INC

Tipul operațiunii: TAXI AERIAN/NAVETĂ

Nr. de înregistrare: N124CT

Oameni la bord: 2 Decedați: 0 Răniți: 0

Categoria de greutate a aeronavei: SUB 5 760 KG

Numărul motoarelor: 2

Firma motorului: TURBOM Modelul motorului: ARRIUS 2B2

INFORMAȚII AMBIENTALE/OPERAȚIONALE

Condiții primare de zbor: ZBOR LA VEDERE

Condiții secundare de zbor: VREMEA NU A INFLUENȚAT ZBORUL

Planul de zbor urmat: DA

PILOTUL

Certificat de pilot: PILOT COMERCIAL

Categorie pilotaj: AERONAVĂ CU PROPULSIE VERTICALĂ/
ELICOPTER

Calificarea pilotului: CALIFICAT

Ore totale de zbor: 1 180

Ore totale pe această marcă/acest model: 860 ore Total în ultimele 90 de zile: 28

DESCRIEREA EVENIMENTULUI

LA 17 IUNIE 2011, LA ORA LOCALĂ APROXIMATIVĂ 14:20, UN EC-135, N124CT, DEȚINUT ȘI GESTIONAT DE GREY ENTERPRISES HOLDINGS INC, A FOST IMPLICAT ÎNTR-UN INCIDENT MAJOR. AERONAVA ERA STABILĂ, DAR S-A ÎNCLINAT ȘI MOTORUL NR. 1 A LUAT FOC. PILOTUL A ASIGURAT MOTORUL NR. 1 CU EXTINCTORUL ȘI A ÎNCERCAT SĂ REVINĂ PE SEA-TAC CU MOTORUL RĂMAS ÎN FUNCȚIUNE. MOTORUL NR. 2 A LUAT FOC ȘI EL. PILOTUL A EXECUTAT O ATERIZARE DE URGENȚĂ ÎN COLȚUL DE SUD-EST AL LACULUI SILVER. LA ATERIZARE, PILOTUL A FOLOSIT ȘI AL DOILEA EXTINCTOR, A OPRIT ȘI A EVACUAT AERONAVA. NU AU FOST RAPORTAȚI RĂNIȚI. PILOTUL A ACȚIONAT EXTINCTORUL PORTABIL. PRODUCĂTORUL AERONAVEI EXAMINEAZĂ MOTOARELE. PRESUPUNEREA PRELIMINARĂ ESTE CĂ DAUNA ESTE SUSPECTĂ ȘI POATE FI REZULTATUL UNUI ACT RĂU-INTENȚIONAT. COMISIA DE TRANSPORT VA SOLICITA INVESTIGAȚII SUPLIMENTARE.

Welch, Taylor și cu mine suntem prinși cu raportul, la mine în birou. Chipul îmbătrânit al lui Welch e mai aspru ca niciodată în lumina tăioasă a dimineții. Are o expresie teribil de sumbră.

— În prezent, comisia care supervizează transporturile suspectează doar sabotajul, dar ar trebui să cercetăm noi dacă a fost la mijloc o mână criminală. Așa că am verificat toate filmările de pe camerele de supraveghere de la heliportul din Portland și nu am observat nimic suspect.

Se foiește pe scaun și-și drege glasul.

— Totuși, e o problemă la hangarul GEH de la Boeing Field.

Ce?

— Două dintre camere nu funcționau, așa că nu avem filmările complete.

— Poftim! Cum s-a întâmplat așa ceva?

Pentru ce mama dracului îi plătesc pe oamenii ăștia?

— Ne vom strădui să aflăm, răspunde Welch, cu glas grav și răgușit, ca o țevă veche de eșapament. E o breșă majoră.

Pe bune, Sherlock?

— Cine e responsabil?

— E un sistem de schimburi prin rotație. Ar fi cam patru sau cinci oameni.

— Dacă vor fi găsiți vinovați de neglijență, vor fi dați afară. Toți.

— Domnule, zice Welch, aruncându-i o privire lui Taylor.

— Deocamdată nu avem niciun indiciu despre cine ar putea fi în spatele acestui act, zice acesta.

— Criminaliștii vor analiza aeronava, adaugă Welch. Sper să descopere ceva.

— Vreau ceva mai mult decât să sperăm! spun, ridicând glasul.

— Da, domnule, zic amândoi, în același timp, apoi se uită unul la altul contrariați.

La naiba. Nu e vina lor. *Grey. Stăpânește-te.*

Continui pe un ton mai calm.

— Aflați cine a dat-o în bară la hangar. Să fie concediat. Și imediat după ce avem o idee despre ceea ce s-a întâmplat, vreau să aflu. Între timp, asigurați-vă că avionul e în siguranță.

— Da, domnule, zice Taylor.

— Ne ocupăm, mârâie Welch.

E ofticat. Așa și trebuie, chestia asta s-a întâmplat pe tura lui.

— Comisia e foarte implicată și mă aștept să informeze autoritățile pe măsură ce ancheta avansează și, dacă e cazul, le va cere să deschidă o investigație paralelă. Voi cere informații suplimentare comisiei.

— Poliția? întreb.

— Nu. FBI.

— OK. Poate ei vor găsi ceva. Cum stăm cu bodyguarzii? îl întreb pe Taylor.

— Și Reynolds, și Ryan sunt disponibili și vor începe de astăzi.

— Vreau s-o țin pe Anastasia departe de povestea asta. Nu trebuie să se îngrijoreze. Și vreau să văd lista cu cei care ar putea fi responsabili. Trebuie să recunosc că sunt cam derutat.

— Echipa mea face o listă cu posibiii suspecti, spune Welch.

— Voi face și eu una.

— Domnule, acum, că toată povestea este pe site-ul FAA, presa o poate prelua și poate începe să pună întrebări, zice Taylor.

Rahat.

— Ai dreptate. Poți să-l anunți pe Sam. Îl chem chiar acum.

— Așa voi face, răspunde el.

Dacă totul va deveni public, va trebui să-i spun și Anei.

Cum mama dracului am ajuns aici?

Sabotaj!

Nu am nevoie de mizeria asta acum.

Îi las pe cei doi să discute despre potențialii suspecti și scot capul pe ușă. Andrea ridică privirea din computer.

— Domnule Grey?

— Roagă-i pe Sam și pe Ros să vină și ei.

— Sigur că da.

CINEVA BATE la ușa biroului. E Andrea.

— Mai doriți cafea? întreabă.

— Te rog.

Pe ecranul computerului e o listă a tuturor achizițiilor pe care le-am făcut de când am pus bazele companiei. Mă uit peste toate ca să văd dacă pot descoperi vreun posibil suspect. Până acum nu am găsit nimic; e de-a dreptul deprimant. În adâncul sufletului îmi fac griji pentru Ana — dacă e cineva care vrea să-mi facă mie rău, ea ar putea deveni victimă colaterală. Cum aș mai putea trăi dacă s-ar întâmpla una ca asta?

— Cu lapte?

— Nu. Neagră. Tare.

— Da, domnule.

Închide ușa. Imediat primesc un e-mail de la iubita mea.

De la: Anastasia Steele

Despre: Liniștea de dinainte/după furtună?

Data: 21 iunie 2011, 14:18

Către: Christian Grey

Dragul meu domn Grey

Astăzi ești foarte tăcut. Asta mă îngrijorează.

Sper că e totul bine în lumea finanțelor și a afacerilor de elită.

Mulțumesc pentru azi-noapte. Nu e ușor cu tine. ;)

Axx

PS: În după-amiaza aceasta mă întâlnesc cu domnul Bastille.

Ana! Simt cum mă cuprinde un val de căldură și-mi largesc cravata.

E o mare ispită, cu vorbele sale. Îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Furtuna a sosit

Data: 21 iunie 2011, 14:25

Către: Anastasia Steele

Draga mea logodnică

Vreau să te felicit că ți-ai amintit de BlackBerry.

Norii de furtună se strâng aici și te voi ține la curent cu datele meteo și cuopotul care urmează, când voi veni acasă.

Între timp, sper ca Bastille să nu fie nemilos cu tine. Asta e treaba mea. ;)

Eu îți mulțumesc ȚIE pentru noaptea trecută. Energia și buzele tale continuă să mă uimească în cele mai plăcute moduri. ;) ;)

Christian Grey

Meteorolog & CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

PS: Mi-ar plăcea să-ți iei și restul lucrurilor din apartamentul tău săptămâna aceasta. Nu stai acolo niciodată...

De la: Anastasia Steele

Despre: Prognoza meteo

Data: 21 iunie 2011, 14:29

Către: Christian Grey

E-mailul tău nu mi-a potolit îngrijorarea. Mă consolează gândul că, dacă e nevoie, deții un șantier naval și poți, fără îndoială, să construiești o arcă. La urma urmelor, ești cel mai competent om pe care-l cunosc.

A ta iubitoare, Ana xxx

PS: Hai să vorbim diseară despre mutatul meu definitiv la tine.

PPS: Chiar ești pasionat de meteorologie?

E-mailul ei mă face să zâmbesc. Îmi trec degetul arătător peste cele trei x-uri.

De la: Christian Grey

Despre: Am făcut o pasiune pentru tine

Data: 21 iunie 2011, 14:32

Către: Anastasia Steele

Întotdeauna.

Christian Grey

CEO Îndrăgostit Nebunește, Grey Enterprises Holdings, Inc.

E 17:30 CÂND DR. FLYNN îmi face semn să intru la el în cabinet.

— Bună ziua, Christian.

— John.

Mă îndrept spre canapea, mă așez și-l aștept să ia loc.

— Deci, weekend important pentru tine, zice el cu amabilitate.

Mă uit în altă parte. Habar nu am de unde să încep.

— Ce ai pățit? întreabă.

— Cineva încearcă să mă omoare.

Flynn pălește — pentru prima oară, cred.

— Accidentul?

Încuviințez.

— Îmi pare rău să aud asta, zice încruntându-se.

— Oamenii mei se ocupă de asta. Însă eu habar nu am cine ar putea fi.

— Nu ai niciun indiciu?

Clatin din cap.

— Păi, spune el, sper că s-a implicat și poliția și că-l veți găsi pe vinovat.

— FBI se va ocupa de caz. Dar principala mea grijă este Ana.

John dă din cap.

— Te referi la siguranța ei?

— Da. Am suplimentat paza, dar nu știu dacă va fi suficient.

Îmi înăbuș neliniștea crescândă.

— Am vorbit despre asta, replică el. Știu că nu poți suporta să nu deții controlul. Știu că ești panicat în privința Anei și înțeleg de ce simți asta. Dar ai resursele necesare și ai făcut ce trebuia pentru a o proteja. Asta e tot ce poți face.

Mă privește cu sinceritate în ochi, iar vorbele sale mă liniștesc. Zâmbește și adaugă:

— Nu poți s-o închizi undeva.

Râd dezlănțuit.

— Știu.

— Sunt convins că ți-ar plăcea asta, dar pune-te în locul ei.

— Da. Știu. Înțeleg. Nu vreau s-o alung.

— Exact. Bravo.

— Nu doar despre asta vreau să vorbesc.

— Mai e ceva?

Oftez prelung și îi povestesc pe scurt scandalul cu Elena de la ziua mea de naștere și certurile care au urmat, cu fiecare dintre părinții mei.

— Trebuie să recunosc, Christian, cu tine nu mă plictisesc niciodată.

Flynn își freacă bărbia, iar eu surâd resemnat.

— Avem doar o oră. Despre ce anume vrei să discutăm?

— Am avut un coșmar azi-noapte. Despre Elena.

— Așa.

— Am tăiat orice legătură cu ea, la rugămintea părinților mei. I-am făcut cadou afacerea.

— Foarte generos din partea ta.

Ridic din umeri.

— O fi. Și cred că îmi și convine. Desigur, ea încă mă mai sună, dar astăzi, doar de două ori.

— A avut o mare influență asupra ta.

— Așa e. Dar a venit momentul să mergem mai departe.

Pare căzut pe gânduri.

— Ce te-a supărat mai mult, cearta cu Elena sau cea cu părinții tăi?

— Cu Elena a fost stânjenitor, pentru că era și Ana de față. Ne-am aruncat vorbe grele.

În glas mi se citește regretul și, în adâncul sufletului, mi-aș fi dorit să ne despărțim în termeni mai buni.

— Iar Grace s-a supărat rău de tot pe mine. Nu am mai auzit-o înjurând până acum. Dar cearta cu tata a fost cea mai nasoală. A fost un dobitoc.

— S-a înfuriat?

— Foarte tare.

Ignor sentimentul de vinovăție care mă lovește pentru că nu-i sunt loial lui Carrick.

— Mă-ntreb dacă nu cumva își proiectează asupra ta furia îndreptată spre sine. Poți înțelege de ce a simțit așa, nu-i așa?

Nu. Da. Poate.

Flynn continuă:

— Indiferent dacă ești de acord sau nu, tatăl tău crede că Elena a profitat de un adolescent vulnerabil. Era treaba lui să te protejeze. N-a reușit. Probabil că așa vede el situația.

— Nu a profitat. Eram mai mult decât dornic.

Frustrarea se simte cu fiecare cuvânt pe care-l pronunț.

M-am săturat de această ceartă.

John oftează.

— Am discutat asta de multe ori și nu vreau să intru din nou în contradicție cu tine, dar ar trebui să-ncerci să privești situația din punctul de vedere al tatălui tău.

— Mi-a spus că nu voi fi bun de soț.

Flynn pare luat prin surprindere.

— A. Și cum te-ai simțit când a zis asta?

— Furios. Îngrijorat că poate are dreptate.

Rușinat.

— În ce context a spus-o?

Flutur disprețuitor din mână.

— Mi-a ținut predici despre cât de sacră e căsnicia. A zis că dacă nu am respect față de căsătorie, nu ar trebui să mă însor.

John se încruntă.

— Pentru că Elena era măritată, lămuresc eu lucrurile.

— Înțeleg, spune Flynn, țuguindu-și buzele. Christian, spune el încet, poate că tatăl tău are dreptate.

Poftim?

— Fie ai intrat de bunăvoie într-o relație cu o femeie măritată, o relație care pe ea a costat-o căsnicia — și mult mai mult, având în vedere

ce i s-a întâmplat —, fie ai fost un adolescent vulnerabil de care cineva a profitat. Care e adevărul? Nu pot fi amândouă.

Mă uit urât la el. *Ce. Mama. Dracului?*

— Căsnicia e o chestie serioasă, zice el.

— Futu-i mama mă-sii, John, știu asta. Vorbești fix ca el!

— Serios? Nu asta e intenția mea. Eu sunt aici ca să te fac să privești situația în ansamblu.

În ansamblu? La naiba.

Mă uit urât la el, apoi cobor privirea la mâinile mele, în timp ce între noi se lasă tăcerea.

În ansamblu, pe dracu'.

— Cred că taică-miu greșește, mormăi în cele din urmă și-mi dau seama că vorbesc ca adolescentul morocănos care crede Carrick că sunt.

— Sigur că greșește. Indiferent de ce cred eu despre relația ta cu doamna Lincoln, de-a lungul anilor ai demonstrat o implicare constantă în relația cu ea. Cred că regretul că ai tăiat orice legătură cu ea îți macină conștiința.

— Nu e niciun regret! mă răstesc. Am făcut asta de bunăvoie.

— Vinovăție, atunci?

Oftez.

— Vinovăție? Nu mă simt vinovat.

Sau mă simt?

John rămâne impasibil.

— De aici coșmarurile? Întreb.

— Poate.

Își lovește buza de jos cu arătătorul.

— Renunți la o relație de lungă durată, esențială pentru tine, pentru a le face pe plac părinților tăi.

— Nu de-asta am făcut-o. Ci pentru Ana.

Dă din cap.

— Respingi tot ceea ce cunoști de dragul Anastasiei, femeia pe care o iubești. E un pas uriaș.

Îmi zâmbește din nou.

— În direcția care trebuie, dacă mă-ntrebi pe mine.

Mă uit la el, neștiind ce să zic.

— Gândește-te la tot ce am spus. Timpul s-a terminat, zice el. Putem vorbi despre asta în continuare când ne vedem data viitoare.

Mă ridic, oarecum derutat. Ca întotdeauna, Flynn m-a pus din nou pe gânduri. Dar pentru moment, am o mare întrebare.

— Ce mai face Leila?

— Face progrese importante.

— Asta e o ușurare.

— Este. Ne vedem săptămâna viitoare.

TAYLOR AȘTEAPTĂ AFARĂ, în Q7.

— Mă duc pe jos acasă, îl anunț.

Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Ne vedem la Escala, continui.

Mă privește mâhnit.

— Ce e?

— Domnule, m-aș simți mult mai bine dacă ați urca în mașină.

A, da. Cineva încearcă să măucidă.

Mă strâmb când Taylor deschide portiera din spate, dar urc resemnat în Audi.

Nu mai sunt stăpânul propriului meu univers?

Dispoziția mea și așa întunecată se înrăutățește.

— UNDE E ANA? o întreb pe doamna Jones când intru în living.

— Bună seara, domnule Grey. Cred că este la duș.

— Mulțumesc.

— Cina în 20 de minute? întreabă, amestecând într-o oală de pe aragaz.

Mirosul este înnebunitor.

— Mai bine peste 30.

Ana la duș înseamnă multe posibilități. Doamna Jones încearcă să-și ascundă zâmbetul, dar îl zăresc și-l ignor. Mă duc să-mi caut iubita. Nu e în baie, ci în dormitor, lângă fereastră, înfășurată într-un prosop și udă după duș.

— Bună, spune ea, cu un zâmbet larg, care se evaporă când mă apropiu. Ce s-a întâmplat?

Înainte să-i răspund, o iau în brațe și o strâng cu putere, inhalându-i parfumul dulce și proaspăt. Îmi alină sufletul.

— Christian. Ce ai pățit?

Își trece mâinile peste spatele meu, apăsându-mă tare.

— Vreau doar să te strâng în brațe.

Îmi ascund fața în părul ei prins într-un coc dezordonat în creștetul capului.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri.

I se simte tensiunea din glas. Nu-mi place deloc când e neliniștită. Îi cuprind obrajii în palme, o las pe spate și o sărut prelung, revărsându-mi anxietatea în acest sărut. Îmi răspunde imediat, mângâindu-mi fața, deschizând gura pentru mine. Limba i se împletește cu a mea.

Ah, Ana.

Când se desprinde de mine, amândoi avem respirația întretăiată, iar mie mi s-a sculat.

Mi s-a sculat tare de tot. Pentru ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, cu o voce liniștitoare și cerce-tându-mi chipul după indicii.

— Îți zic mai târziu, murmur lipit de buzele ei și o duc cu spatele spre pat.

Mă prinde de reverele sacoului și încearcă să mi-l scoată. Prosopul îi cade la picioare pe podea, lăsând-o goală în brațele mele.

Îi desfac cocul lejer, iar părul i se revărsă peste umeri și peste sâni. Măinile mele o mângâie pe spate, trăgând-o spre mine.

— Te doresc.

— Îmi dau seama.

Se freacă de erecția mea.

La naiba. Rânjesc și o împing pe pat. Ea se întinde goală, în toată splendoarea ei. Eu stau deasupra ei, cu picioarele între genunchii ei.

— E mult mai bine așa, șoptesc, uitând de furia mea de mai devreme.

— Domnule Grey, oricât de mult te plac în costum, pari cam îmbrăcat.

Și neliniștea ei a dispărut — mă privește cu ochi strălucitori, plini de dorință și de nerăbdare. E foarte excitant.

— Ei bine, stai să văd ce pot face în privința asta, domnișoară Steele.

Își mușcă buza de jos și-și trece degetele peste sâni. Sfârcurile rozalii i s-au întărit și sunt pregătite. Pentru gura mea.

Mă abțin din răsputeri să nu-mi sfâșii hainele de pe mine și să mă adâncesc în ea. Prefer să-mi largesc încet nodul cravatei până când o des-fac. După aceea, o arunc pe podea și-mi desfac nasturele de sus al cămășii.

Ana deschide gura, cu un geamăt sexy și admirativ.

Apoi îmi scot sacoul și-l las să cadă la podea. Aterizează cu o buf-nitură. Cred că acela e telefonul meu. Ignor zgomotul și-mi scot cămașa din pantaloni.

— O las pe mine sau mă dezbrac? întreb.

— Dezbracă-te. Acum. Te rog.

Ana nu șovăie. Zâmbesc cu subînțeles și-mi desfac butonul stâng, apoi, pe cel drept.

Ana se foiește pe pat.

— Stai cuminte, iubito, șoptesc în timp ce-mi desfac toți nasturii, fără să-mi desprind privirea de la ea.

Cămașa aterizează pe podea, pe urmele sacoului, și apoi pun mâna pe curea. Ana mărește ochii și ne sorbim unul pe celălalt din priviri. Trag de capăt prin gaică și desfac catarama, scoțând foarte lent cureaua.

Ana înclină ușor capul, privindu-mă, iar eu observ cum i se accelerează ritmul respirației și îi urmăresc mișcările pieptului.

Îndoi cureaua în jumătate și las să-mi alunece printre degete.

Ah, Ana... ce mi-ar plăcea să fac cu asta.

Șoldurile i se ridică și ele, coborând la loc.

Trag de ambele capete ale curelei, iar aceasta plesnește zgomotos. Ana nu tresare, dar știu că nu e de acord cu așa ceva, așa că arunc cureaua pe jos. Respiră ușor, părând ușurată și în același timp puțin dezamăgită — nu știu exact. Dar acum nu e momentul potrivit să ne gândim la asta. Mă descalf și scot și șosetele, apoi îmi desfac nasturele pantalonilor și cobor fermoarul.

— Ești pregătită? întreb.

— Și nerăbdătoare, spune ea, cu glas răgușit și dornic. Dar savurez spectacolul de pe podea.

Rânjesc și las în jos pantalonii și boxerii, eliberându-mi penisul. Îngenunchez pe podea și o sărut pe partea interioară a gambei, apoi urc spre coapsă, pe lângă părul pubian, apoi, spre buric până la sâni, pe rând. Apoi mă așez peste ea, gata de acțiune.

— Te iubesc, îi șoptesc, în timp ce o pătrund, sărutând-o.

Geme.

— Christian.

Și încep să mă mișc. Încet. Savurând-o. Dulcea mea Ana. Dragostea mea.

Își încolăcește picioarele în jurul trupului meu. Își înfinge degetele în părul meu și trage cu putere.

— Și eu te iubesc, îmi toarce la ureche și se mișcă odată cu mine, sincronizat.

Împreună.

Noi.

Ca unul.

Și când are orgasm, mă ia cu ea.

— Ana!

MĂ MÂNGÂIE PE PIEPT, iar eu mă încordez, așteptând întinericul. Ana se oprește și-și înalță capul.

— Oricât de mult mi-a plăcut acest striptease improvizat și ce a urmat după, o să-mi aduci veștile despre vreme, așa cum ai pomenit în misiunile tale, ca să-mi spui ce s-a întâmplat?

Îmi plimb degetele în sus și-n jos pe spatele ei.

— Putem mânca întâi?

Zâmbește.

— Da. Mi-e foame. Și cred că trebuie să mai fac un duș.

Zâmbesc și eu.

— Îmi place să te murdăresc.

Mă ridic în capul oaselor și o plesnesc peste fund.

— Sus! I-am spus lui Gail că venim la cină într-o jumătate de oră.

— Așa i-ai spus? întreabă scandalizată Ana.

— Da, zic, rânjind cu toată gura.

CURRY-UL VERDE THAI AL DOAMNEI JONES e delicios, la fel ca paharul de Chablis pe care-l savurăm la mâncare.

— Deci, a sosit raportul preliminar de la FAA și o să fie dat publicității.

— Da? face Ana, ridicând privirea din farfurie.

— Se pare că s-a jucat cineva cu *Charlie Tango*.

— Sabotaj?

— Exact. Am întărit măsurile de securitate până când aflăm cine e responsabil de asta. Și cred că e mai bine dacă stai aici deocamdată.

Dă din cap destul de înspăimântată.

— Trebuie să fim vigilenți.

— OK.

Ridic o sprânceană.

— Pot face asta, adaugă ea în grabă.

Bravo. Ce ușor a fost.

Însă pare afectată.

— Hei, nu te îngrijora, murmur eu. Voi face tot ce-mi stă în putință să te protejez.

— Nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru tine.

— Taylor și oamenii lui se ocupă de asta. Nu-ți bate capul.

Se încruntă și-și pune furculița pe farfurie.

— Și nu te opri din mâncat.

Ana își mușcă buza de jos, iar eu o prind de mână.

— Ana, va fi totul OK. Crede-mă. Nu voi permite să ți se întâmple ceva rău.

Schimb subiectul cu unul mai relaxat.

— Cum a fost Bastille?

Expresia i se luminează. Zâmbește afectuos.

— A fost în regulă. Meticulos. Cred c-o să-mi placă ședințele cu el.

— De-abia aștept să facem un antrenament împreună.

— Cred că am făcut asta deja, Christian.

Izbucnesc în râs. *Ah, touché, Anastasia... touché.*

Joi, 23 iunie 2011

Soarele dimineții pătrunde prin fereastra biroului meu. Ros își face apariția și ne așezăm la mica mea masă de ședințe.

— Cum te simți? întreb.

— Mulțumesc, bine, Christian. Cred că mi-am revenit în totalitate după accidentul de elicopter de săptămâna trecută.

— Picioarele ce-ți fac?

Râde.

— Bine. Bășicile sunt sub control. Tu ești bine?

— Da, mulțumesc. Cred că da. Deși e nasol să știu că a fost vorba de sabotaj.

— Cine ar face așa ceva?

— Habar nu am.

— Te-ai gândit la vreun angajat nemulțumit?

— Echipa lui Welch analizează toate dosarele angajaților și foștilor angajați ca să vedem dacă apare vreun suspect. L-am identificat doar pe Jack Hyde, tipul pe care l-am concediat de la SIP.

— Editorul de carte?

Lui Ros nu-i vine a crede. Mutra ei șocată aproape că mă face să izbucnesc în râs.

— Da.

— Pare incredibil.

— Așa e. Welch încearcă să-l găsească, căci se pare că nu a mai fost pe-acasă de când l-am concediat. Urmărește pista aceasta.

— Woods? spune ea, dintr-odată inspirată.

— Și el e categoric suspect. Welch îl investighează.

— Oricine ar fi, sper să-l prindeți pe nenorocit.

— Și eu sper.

Cât mai repede.

— Care e primul lucru din agenda noastră din dimineața aceasta?

— Kavanagh Media. Trebuie să încheiem afacerea. Ai aprobat costurile?

— Știu. Știu. Am câteva nelămuriri, pe care le voi discuta cu Fred. Dar după ce fac asta le putem trimite propunerea noastră finală. Dacă oamenii lor aprobă costul pe metru, putem începe studiile pentru fibra optică.

— OK. O să aștept până vorbești cu Fred.

— Mă văd cu el mai târziu. O să discutăm despre asta atunci. Îmi arată cea mai recentă variantă a tabletei. Cred că suntem gata pentru următorul prototip.

— Asta e o veste bună. Te-ai gândit la următorul pas în privința Taiwanului?

— Am citit rapoartele. Sunt interesante. E evident că șantierul lor naval prosperă și înțeleg de ce vor să se extindă. Ce nu pricep e motivul pentru care caută investiții în Statele Unite.

— Guvernul american e de partea noastră, susține Ros.

— Adevărat. Sunt convins că vor exista avantaje fiscale, dar ar fi un pas important să mutăm afacerea în afara orașului. Trebuie să știu dacă sunt de încredere și că o să fie bine pentru GEH.

— Christian, va fi mai ieftin pe termen lung. Știi asta.

— Fără îndoială. Mai ales că prețul oțelului crește acum, s-ar putea să fie singura cale prin care putem păstra șantierul naval GEH deschis pe termen lung și să menținem locurile de muncă de-aici.

— Cred că ar trebui să facem o evaluare a impactului pe care această afacere o va avea asupra șantierului nostru naval și a forței de muncă.

— Da, răspund eu. E o idee bună.

— OK. O să discut cu Marco și o să-i pun echipa la treabă. Dar nu cred că putem trage prea mult de timp. Se vor duce în altă parte.

— Am priceput. Ce urmează?

— Fabrica. Detroit. Bill a identificat trei terenuri industriale abandonate și așteptăm să iei o decizie.

Mă privește cu subînțeles; știe că am tot amânat să iau o hotărâre.

De ce mama dracului trebuie să fie Detroit?

Oftez.

— OK. Știu că orașul Detroit oferă cele mai bune stimulente. Hai să facem o analiză comparativă de costuri, apoi să vorbim despre avantajele și dezavantajele fiecărui loc. Hai să ne străduim și să fie gata până săptămâna viitoare.

— Bine. Așa facem.

Apoi discutăm din nou despre Woods și despre ce măsuri legale vom lua, dacă vom lua, referitor la faptul că a încălcat contractul de confidențialitate.

— Cred că și-a făcut-o cu mâna lui, mormăi eu cu dispreț. Presa nu a fost deloc blândă cu el.

— Am schițat o scrisoare și l-am amenințat cu acționarea în justiție.

— Și în care ne-am exprimat dezamăgirea?

Izbucnește în râs.

— Da.

— Hai să vedem dacă așa îi închidem gura. Imbecilul! mormăi eu aproape în șoaptă, dar Ros se încruntă dezaprobatore auzindu-mă. *E un imbecil!* exclam defensiv. Și e și suspect pe deasupra.

Pentru că e o profesionistă desăvârșită, Ros îmi ignoră nesimțirea.

— Pe plan personal, suntem în linie dreaptă pentru achiziționarea casei tale. Va trebui să depui garanția. Îți voi trimite detaliile și putem începe evaluările.

— I-am spus constructorului că le vom începe săptămâna viitoare, deși nu sunt sigur că ne trebuie. Voi face schimbări în casă.

— Nu strică să le facem. Îi va prinde bine constructorului să știe cu ce are de-a face.

Încuviințez.

— Ai dreptate.

Ros se încruntă din nou.

— Știi, m-am tot gândit, zice, apoi se oprește.

— La ce anume?

— Având în vedere amenințarea la adresa vieții tale, te-ai gândit să-ți faci o cameră de refugiu în apartament?

Sunt absolut surprins.

— Nu, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Locuiesc într-un penthouse. Dar ai dreptate, poate că ar fi cazul.

Surâde sumbru.

— Cam asta a fost tot.

— Nu chiar.

Scot de sub masă o pungă de la Nordstrom, pe care mi-a adus-o Taylor mai devreme de dimineață.

— Țștia sunt pentru tine. Cum ți-am promis.

— Ce anume?

Ros se încruntă uimită, apoi ia punga și se uită înăuntru.

— Pantofii de la Manolo Blahnik, spun. Măsura ta, sper.

— Christian, nu trebuia... protestează ea.

Ridic mâinile.

— Ți-am promis. Sper că ți se potrivesc.

Înclină capul și mă privește cu afecțiune. E enervant.

— Mulțumesc, spune. Și, ca să știi, în ciuda celor întâmplare, aș zbura cu tine oricând din nou.

Uau. Acesta este cel mai frumos compliment.

DUPĂ CE PLEACĂ ROS, mă așez la birou și o chem pe Vanessa Conway de la Achiziții. Voiam să fac asta de câteva zile.

— Domnule Grey, răspunde ea.

— Bună, Vanessa, e ceva mai complicat, dar fii atentă: după ce ne-am prăbușit cu elicopterul, Ros și cu mine am fost salvați de un tip pe nume Seb, care conduce o remorcă. Se descurcă de minune. Le face singur pe toate. Nu știu dacă-l putem folosi la ceva — conduce un camion imens.

— Vreți să-l contactez?

— Da. Dar va trebui ca mai întâi să-l găsești. Nu știu nimic despre el.

— Hmm. Să văd ce pot face.

— Face curse în special între Portland și Seattle. Cred.

— OK. Mă ocup eu.

— Mulțumesc, Vanessa.

Închid. Mi-aș fi dorit ca Seb să-mi fi dat o carte de vizită. Cel puțin el o are pe a mea, dacă n-o fi aruncat-o. Mi-ar plăcea să-l răsplătesc cumva.

Mă-ntorc spre computer și-mi verific e-mailurile. Am unul de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Mi-e dor de tine

Data: 23 iunie 2011, 11:03

Către: Christian Grey

Asta e tot.

Axx

De la: Christian Grey

Despre: Ba mie mi-e dor de tine mai mult

Data: 23 iunie 2011, 11:33

Către: Anastasia Steele

Mi-ar plăcea să-ți schimb părerea și să-ți muți restul lucrurilor la Escala weekendul acesta.

Oricum ești cu mine în fiecare noapte și oare mai are vreun sens să plătești chirie într-un loc în care nu stai niciodată?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Am tot încercat subtil s-o conving pe Ana să se mute cu mine definitiv. Însă deocamdată mă refuză. De ce ezită? De când a ajuns în Seattle, nu prea a stat în apartamentul ei. A acceptat să se mărite cu mine... dar nu acceptă asta? Nu înțeleg. E foarte enervant.

Mută-te cu mine, Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Stai cu mine

Data: 23 iunie 2011, 11:39

Către: Christian Grey

Frumoasă încercare, Grey.

Am câteva amintiri minunate cu tine în apartamentul meu.

Ți-am spus. Îmi doresc mai multe.

Întotdeauna îmi doresc mai mult.

Stai cu mine acolo.

Axx

Ah, Ana, Ana, Ana. Tu întotdeauna îți dorești mai mult. Și m-aș muta, dacă am fi în siguranță.

De la: Christian Grey

Despre: Siguranța ta

Data: 23 iunie 2011, 11:42

Către: Anastasia Steele

Înseamnă pentru mine mai mult decât niște amintiri noi.

Eu pot să am grijă de tine în turnul meu de fildeș.

Te rog, mai gândește-te.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

PS: sper c-o să-ți placă tipa care organizează nunți.

Diseară ne întâlnim la Escala cu mama și cu organizatoarea de nunți. N-aș vrea să-mi petrec seara așa. De ce nu putem pur și simplu să mergem în Vegas și să ne căsătorim? Până acum am fi fost deja soț și soție. M-aș simți mult mai bine dacă Ana n-ar mai amâna atât de mult mutarea cu mine.

De ce ezită?

Are nevoie de apartamentul ei ca de un refugiu, în caz că se răzgândește?

La naiba.

Îndoiala e un cuvânt urât pentru un sentiment și mai urât.

De ce nu vrea să mi se dedice cu totul?

Destul, Grey.

A fost de acord să se mărite cu tine!

Ca să-mi abat atenția de la aceste gânduri tulburătoare, iau telefonul și-l sun pe Welch, și-l întreb despre investigația accidentului, dacă l-a localizat pe Jack Hyde și ce poate să-mi spună despre camerele de refugiu.

TAYLOR NU MĂ LASĂ să merg pe jos de la primărie. Așa că după un prânz prelungit cu primarul, mă urc reticent pe bancheta din spate a Audi-ului și ne întoarcem la Grey House. Nu sunt convins că-mi place să mă cocoloșească precum o cloșcă. Mă sufocă. Expir lung și lent, amin-tindu-mi că Ana mă acuză că fac exact același lucru.

La naiba. Sper că-l tolerează pe Sawyer și ochiul lui vigilant.

În plus, Taylor m-a sfătuit să nu mai joc golf. Se pare că sunt prea mulți copaci în jurul terenului de golf, iar un asasin s-ar putea camufla lesne printre ei. Nu sunt un fan al acestui sport, așa că nu mi-e greu să renunț la el, însă cred că Taylor exagerează.

Privesc prin geamul trapei și zăresc albastrul strălucitor al cerului de vară deasupra construcțiilor de oțel și sticlă ale orașului Seattle. Îmi doresc pentru o clipă să fiu acolo sus.

Libertatea de a zbura.

Trebuie să revin acolo sus cu Ana. Am fi în siguranță într-un aeroplan, plutind pe cer. Nu ne-am mai afla sub ochii mereu vigilenți ai

bodyguarzilor noștri. Ideea este extrem de atrăgătoare. Singura problemă e că, dacă vreau s-o plimb pe Ana, am nevoie de un planor nou, un model pentru două persoane. Îmi frec mâinile de bucurie, pentru că acestea sunt cumpărăturile mele preferate. Îmi scot telefonul din buzunar și încep să caut pe site-ul Alexander Schleicher ultimele modele de aeroplan.

— VĂ MULȚUMESC MULT, Christian, Ana. Mă bucur că v-am cunoscut și vă asigur că veți avea o nuntă ca-n povești.

— Îți mulțumim, Alondra, cotcodăcește Grace. Îmi plac la nebunie ideile tale.

Mama bate din palme cu un entuziasm atipic, iar eu fac un efort teribil să zâmbesc și să nu-mi dau ochii peste cap. Mă comport cât se poate de bine. Ideile domnișoarei Gutierrez sunt grozave. Le vreau puse iute în practică, astfel încât să ne putem căsători.

— Te conduc eu, spune Ana și o conduce spre foaier.

— Ce părere ai? întreabă Grace.

— E OK.

— Ah, Christian, spune mama iritată. E mai mult decât OK.

— Bine. E darul lui Dumnezeu pentru o nuntă.

Cuvintele mele sunt pline de sarcasm. Grace își subțiază buzele și cred că se pregătește să mă certe, dar tocmai atunci Ana revine în încăpere.

— Ce părere ai? întreabă Ana, căutându-mi răspunsul în ochi.

— Mi s-a părut OK. Ție ți-a plăcut de ea?

Asta e cel mai important.

— Sigur că da. Mi s-a părut că are o mulțime de idei creative. Dr. Gre...

— Ana, *te rog*. Spune-mi Grace.

— Grace, spune Ana, zâmbind stânjenită, trebuie să le trimitem o scrisoare tuturor invitaților, ca să rețină ziua nunții?

Ana clipește rapid, părând dintr-odată șocată.

— Nici măcar nu avem listă de invitați, șoptește ea.

— E ușor de făcut, o asigur.

În afara membrilor familiei, cred că am doi oaspeți: Ros și dr. Flynn cu partenerii lor. Poate Bastille... și Mac.

— Mai e ceva, zice Grace.

— Ce anume?

— Știu că nu vreți o ceremonie catolică, dar ai vrea să officieze reverendul Michael Walsh?

Reverendul Walsh. Numele lui îmi spune ceva.

— E capelanul de la spitalul meu. E un prieten foarte drag și știu că nu ți-a plăcut niciunul dintre preoții pe care îi cunoaștem.

— A, da. Mi-l amintesc. Mereu s-a purtat frumos cu mine. Nu vreau o ceremonie religioasă, dar mi-ar plăcea s-o officieze el, dacă îi convine și Anei.

Ana încuviințează, puțin palidă la față; pare copleșită.

— Grozav. O să vorbesc cu el mâine. Între timp vă las să faceți lista.

Grace se ridică în vârful picioarelor spre mine, iar eu o sărut scurt pe obraz.

— La revedere, dragule, spune ea. Ana, la revedere. Te sun.

— Minunat, răspunde Ana, deși mi se pare că nu e deloc convingătoare.

Nu-i place organizatoarea de nunți? E la fel de dezorientată ca mine? O strâng de mână ca s-o liniștesc și amândoi o conducem pe mama spre ieșire. Grace se întoarce către mine cât timp așteptăm liftul.

— Te rog, sună-l pe tatăl tău, Christian.

Oftez.

— Mă mai gândesc.

— Nu te mai îmbufna, mă atenționează ea, cu calm.

— Grace!

Lasă-mă-n pace.

Ana se uită ba la unul, ba la celălalt, dar înțeleaptă, tace. Mă salvează clinchetul liftului și ușile care se deschid. O iau pe Ana de mână, iar Grace intră în lift.

— Noapte bună, spune ea, apoi ușile se închid.

— Tu nu vorbești cu tatăl tău? Întreabă Ana.

Ridic din umeri.

— N-aș spune asta.

— E din cauza weekendului trecut? Din cauză că v-ați certat?

Îi întorc privirea curioasă, dar nu zic nimic. Asta e între mine și el.

— Christian, e tatăl tău. Pur și simplu încearcă să te protejeze.

Ridic mâna, sperând că se va opri.

— Nu vreau să discut despre asta.

Își împreunează brațele și ridică bărbia, încăpățânată, tipic ei.

— Anastasia, las-o baltă.

Ochii ei albaștri mă străfulgeră. Apoi însă oftează și-și coboară brațele, privindu-mă nervoasă, dar și cu compasiune.

Cincizeci de umbre, iubito.

— Avem o altă problemă, spune. Tata vrea să plătească el pentru nuntă.

— Pe bune?

Nici gând. Va costa o avere, iar el nu are banii ăștia. N-am de gând să-mi falimentez socrul.

— Nici nu se pune problema.

— Poftim? De ce?

Ana se zbârlește toată.

— Iubire, știi bine de ce.

Nu vreau să mă cert în privința asta.

— Răspunsul e nu.

— Dar..

— Nu.

Își strânge buzele cu încăpățânarea pe care o cunosc atât de bine.

— Ana, ai mână liberă cu nunta asta. Faci ce vrei tu. Dar nu asta. Știi că nu e corect față de tatăl tău. Suntem în 2011, nu în 1911.

Oftează.

— Nu știu ce-i voi spune.

— Spune-i că eu îmi doresc din suflet să mă ocup eu de tot ce trebuie la nunta asta. Spune-i că e o dorință profundă de-ale mele.

Pentru că acesta e adevărul.

Oftează din nou, resemnată, cred.

— Acum vrei să facem lista cu invitați? Întreb, sperând că asta îi va alunga neliniștea și îi va distrage gândul de la Ray.

— Sigur, spune ea, iar eu știu că tocmai am evitat o ceartă.

ÎI SĂRUT URECHEA, în timp ce ea respiră sacadat, imediat după orgasm. Are broboane de sudoare pe frunte și degetele înfipite în părul meu.

— Cum a fost, Anastasia?

Îmi șoptește numele și cred că adaugă „fantastic”. Zâmbesc larg.

— Te rog, mută-te cu mine.

— Da. Dar nu în acest weekend. Te rog, Christian.

Are răsuflarea întretăiată. Deschide ochii și mă imploră.

— Te rog, murmură ea.

La naiba.

— OK, șoptesc. E rândul meu acum.

O mușc ușor de lobul urechii și apoi o răsucesc pe burtă.

Marti, 28 iunie 2011

— Leila vrea să discute cu tine, spune Flynn și știu după ochii săi mijiți că încearcă să-mi surprindă reacția.

Cred că acesta e un test, dar nu sunt sigur.

— Despre ce anume? Întreb precaut.

— Presupun că vrea să-ți mulțumească.

— Ar trebui?

John se lasă pe spătarul scaunului.

— Să vorbești cu ea? Nu cred că e o idee bună.

— De ce?

— Christian, are sentimente foarte puternice pentru tine. Toate sentimentele pe care le avea pentru răposatul ei iubit le-a îndreptat spre tine. Crede că e îndrăgostită de tine.

Mi se zbârlește pielea și inima îmi bate a neliniște.

Nu! Cum mă poate iubi?

Gândul acesta este insuportabil.

Va fi Ana pentru totdeauna. Soarele, luna, stelele — toate răsar și apun cu ea.

— Cred că, de dragul Leilei, va trebui să stabilești niște limite, dacă ai de gând să vorbești cu ea, zice Flynn.

Probabil că și de dragul meu.

— Pot oare să comunic cu ea prin intermediul tău? Are adresa mea de e-mail, dar nu m-a contactat.

— Presupun că se teme că nu-i vei răspunde.

— Are dreptate. N-o voi ierta niciodată că a îndreptat o armă spre Ana.

— Dacă te consolează în vreun fel, să știi că e copleșită de remușcări.

Expir exasperat; nu mă interesează remușcările ei. Vreau să se vindece și să dispară.

— Dar se simte bine? Întreb.

— Da. Foarte bine. Terapia prin artă face minuni; cred că vrea să revină în orașul ei natal și să urmeze niște cursuri de arte plastice.

— A găsit o școală?

— A găsit.

— Dacă stă la distanță de Ana — și de mine, de fapt —, îi voi plăti studiile.

— E foarte generos din partea ta.

Flynn se încruntă și cred că e pe punctul de a protesta.

— Îmi pot permite să fiu generos. Mă bucur doar că-și revine, adaug iute.

— Va ieși din spital săptămâna aceasta. Se întoarce la părinții ei.

— În Connecticut?

Aprobă dând din cap.

— Foarte bine.

Va fi în celălalt capăt de țară.

— I-am recomandat un psihiatru în New Haven, ca să nu fie obligată să facă drumuri lungi. Va avea grijă de ea cum se cuvine.

Face o pauză, apoi schimbă subiectul.

— Au încetat coșmarurile?

— Deocamdată.

— Și Elena?

— Am evitat orice contact, dar ieri am semnat contractele. Gata.

Grupul Esclava îi aparține de-acum.

Numele pe care Elena l-a ales pentru saloanele ei și pentru grupul de firme m-a făcut întotdeauna să zâmbesc. Chiar și acum.

— Cum te face asta să te simți?

— Nu prea m-am gândit.

Mintea mea e preocupată de alte probleme.

— Sunt doar ușurat că s-a terminat.

Flynn mă privește preț de o clipă și mi se pare că va continua în această direcție, dar se răzgândește.

— Și cum te simți în general?

Fac o pauză ca să mă gândesc la întrebarea lui și adevărul e că, în afara fazei cu sabotarea iubitului meu *Charlie Tango* și a faptului că mă vrea cineva mort, mă simt... bine. Sunt neliniștit, desigur, și mă enervează faptul că Ana nu vrea deocamdată să se mute la Escala, dar înțeleg că mai vrea o noapte cu mine în vechiul ei apartament și asta s-ar putea întâmpla în acest weekend. În penthouse vor fi instalate camerele de refugiu și trebuie să plecăm de-acolo. Fie la hotel, fie *pe The Grace*, fie acasă la Ana.

— Mă simt bine.

— Văd asta. Sunt surprins.

Flynn mă privește gânditor.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întreb.

— Mă bucur să te văd că îți exteriorizezi anxietatea și că nu o mai ții în tine.

Mă-ncrunt.

— Cred că amenințarea la adresa vieții mele vine din exterior.

Încuviințează.

— Da. Așa e. Dar nu te mai lasă să-ți faci griji în alte privințe.

— Nu am privit lucrurile în felul acesta.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— Nu.

Flynn rămâne impasibil, deși strânge imperceptibil din buze. Oftez.

— O să vorbesc.

Se uită la ceas.

— S-a terminat timpul.

Vineri, 1 iulie 2011

Andrea bate în ușa biroului meu și intră, în timp ce mă uit la selecția de obiecte de decor pentru nuntă pe care mi-a trimis-o Ana.

— Da? spun, surprins de intruziunea ei.

— Tatăl dumneavoastră e aici.

Poftim?

— La birou?

— Chiar acum urcă.

La naiba!

— Îmi pare rău, domnule Grey, continuă Andrea. Nu voiam să-l las să aștepte la recepție.

Ridică din umeri, cerându-și parcă scuze.

— E tatăl dumneavoastră.

Pentru numele lui Dumnezeu. Mă uit la ceas. E 17:15 și la 17:30 trebuie să plec în weekendul prelungit.

— Roagă-l să aștepte.

— Da, domnule, spune ea, plecând și închizând ușa în urma ei.

Ce mama dracului.

Nu mai vreau încă o discuție cu dragul de taică-meu. Ultima a decurs ca naiba. Dar grație asistentei mele personale, nu am de ales.

Să mă ia dracii.

Nu apare niciodată neanunțat... spre deosebire de mama. Inspir profund, mă ridic și mă întind. Îmi trag mânecile și-mi prind butonii, care stăteau pe birou. Îmi iau sacoul de pe spătarul scaunului, îl îmbrac și închid un nasture. Îmi trag manșetele, apoi îmi îndrept cravata și-mi trec mâinile prin păr.

Începe spectacolul, Grey.

Carrick stă la ușa, cu servieta lui ponosită în brațe.

— Tată, zic pe un ton neutru.

Zâmbește cu căldură, un surâs care dezvăluie 24 de ani de iubire și mândrie paternă.

Uau. Mă înmoaie de tot.

— Fiule!

— Intră. Vrei să te servesc cu ceva? Întreb, încercând să-mi stăpânesc pornirile belicoase.

Vrea să ne certăm? Să ne împăcăm? Ce vrea oare?

— Andrea mi-a oferit deja ceva de băut. E-n regulă, zice el. Nu voi sta prea mult.

Intră la mine-n birou și se uită iute în jurul său în timp ce eu închid ușa.

— A trecut ceva de când am fost pe-aici ultima oară.

— Da, mormăi eu.

— Ce portret superb al Anei!

Pe peretele din fața biroului, Ana ne privește dintr-o captivantă fotografie alb-negru, cu un surâs dulce și sfios, care-i trădează amuzamentul și totodată puterea lăuntrică. Îmi place să cred că îmi zâmbeste mie în acel fel special, care mă face să râd de mine însumi.

— Un portret pe care l-am cumpărat de curând. Prietenul ei de la WSU, José Rodriguez, a făcut fotografia. A avut o expoziție în Portland. L-ai cunoscut la mine acasă. În seara în care s-a prăbușit *Charlie Tango*. E o serie de fotografii. Șapte în total. Pe asta am pus-o pe perete săptămâna trecută. Are un zâmbet atât de frumos.

Bat câmpii.

Carrick mă privește cu căldură, dar reținut. Își trece mâna prin păr.

— Christian, eu...

Se oprește, ca și cum l-ar străbate un gând dureros.

— Ce e? Întreb.

— Am venit să-mi cer scuze.

Și într-o clipă tot vântul din pânze se domolește, iar eu sunt calm și pierdut în largul mării.

— Ceea ce am spus e greșit. Eram furios. Pe mine însumi.

Privirile ni se întâlnesc, iar tata strânge cu putere mânerul servietei pe care o are de ani întregi. Mi se pune un nod în gât și mă fâstâcesc căutând să spun ceva. Îmi amintesc că servieta aia stătea mereu pe un scaun jerpelit din biroul său.

— *Christian, asta a fost a doua școală nevoită să te exmatriculeze din cauza comportamentului tău agresiv.*

Tata și-a ieșit din pepeni. E în dispoziția aia de dobitoc absolut.

— E ceva total inacceptabil. Mama ta și cu mine am ajuns la capătul puterilor.

Se plimbă prin dreptul biroului său, cu mâinile la spate.

Stau în fața lui, cu încheieturile degetelor rănite și zvâcnind de durere. Coastele mă dor de la toate șuturile pe care le-am încasat. Dar mie nu-mi pasă. Wilde și-a meritat-o. Nemernic prost și bătăuș. Îi place să se ia de copii mai mici decât el. Mai sărăci decât el. E un gunoi. Nenorocitul a fost și el exmatriculat.

— Fiule, n-or să mai fie școli care să te primească.

Tata și mama au relații. Știu că pot găsi altă școală. La naiba, n-am nevoie să-mi continui educația.

— Am discutat chiar și despre școala militară.

Își scoate ochelarii de parcă ar juca într-un film și se holbează la mine, așteptând și dorindu-și o reacție. Naiba să-l ia. La dracu' cu școala militară. Dacă asta vor să facă pentru a se descotorosi de mine, naiba să-i ia. N-au decât. Îmi cobor privirea și mă holbez la servieta aia stupidă pe care o cară peste tot. Încerc să nu iau în seamă flacăra care mă arde pe gât.

De ce nu-mi ia partea?

Niciodată.

Tipul ăla a sărit la mine.

Eu doar m-am apărat.

Naiba să-l ia.

Ridurile din jurul ochilor săi sunt mai adânci acum și lentilele ochelarilor au devenit mai groase. Mă privește lung, așteptând un răspuns la scuzele pe care mi le-a cerut, în felul său calm și răbdător.

Tata.

Dau din cap.

— Și eu, murmur.

— Bine.

Își drege glasul și aruncă încă o privire spre portretul Anei de pe perete.

— E o fată tare frumoasă.

— Este. În toate sensurile posibile.

Ochii i se împlânzesc.

— Bine, nu te mai țin.

— OK.

Îmi zâmbește scurt și iese înainte să apuc să respir din nou, ușa închizându-se în urma sa.

Expir și nodul din gâtlee se mărește și-mi ajunge în inimă.

La naiba. Scuze. Din partea tatei. E o premieră. Aproape că nu-mi vine a crede. Mă uit la Ana și la zâmbetul ei ascuns. De parcă știa că asta o să urmeze. *Christian, este tatăl tău. Are grijă de tine, asta e tot.* Îi aud glasul în minte și-mi dau seama că trebuie s-o aud în realitate. Acum.

Mă întorc la birou și-mi iau telefonul. Ana răspunde după primul apel, ca și cum ar fi așteptat s-o sun.

— Bună.

Are glasul blând și o aud cum respiră, un balsam pentru sufletul meu tulburat.

— Bună, șoptesc. Mi-a fost dor de tine.

Aproape că-i pot auzi zâmbetul.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Christian.

— Ești pregătită pentru diseară?

— Da.

— Pentru consiliul de război?

— Da, chicotește Ana.

Diseară. Discutăm despre nuntă. Acasă la ea.

ANA DESCHIDE UȘA apartamentului și silueta i se conturează în lumina de la bucătărie. E îmbrăcată într-o rochie fluidă, cu motive florale, cu care n-am mai văzut-o niciodată și care e străvezie în lumină. Toate liniile, planurile și curbele sale se îmbină ca într-o sculptură perfectă, creată doar pentru mine. E superbă.

— Bună, spune ea.

— Bună. Frumoasă rochie.

— Vechitura asta?

Face o piruetă rapidă și rochia i se lipește apoi de picioare. Știu că o poartă special pentru mine.

— De-abia aștept s-o scot mai târziu de pe tine.

Îi întind un buchet de bujori roșii pe care i-am cumpărat de la Pike Place Market.

— Flori?

Fața îi radiază când ia florile și-și îngroapă nasul în petalele lor.

— Nu pot să-i cumpăr flori logodnicei mele?

— Ba poți și chiar o faci. Deși cred că e pentru prima oară când le livrezi personal.

— Cred că ai dreptate. Pot să intru?

Râde deschizându-și brațele, iar eu mă pierd în îmbrățișarea ei și o strâng la piept. O sărut pe păr, inspirându-i parfumul amețitor.

Acasă. Înseamnă. Ana.

Ea este viața mea.

— Te simți bine?

Îmi ia obrazul în palmă și mă cercetează cu privirea ei vie și albastră.

— Acum da.

Mă înclin ca s-o sărut în grabă. Buzele ni se ating și ceea ce voiam să fie un sărut pentru bucuria revederii... devine ceva mai mult. Mult mai mult. Îmi cuprinde ceafa cu o mână și se deschide pentru mine ca o floare exotică, cu buze calde și primitoare. Inspiră adânc, iar mâna mea coboară peste materialul moale ce i se lipește de corp și se strânge pe spate. Limbile ni se împletesc, într-o respirație sacadată la unison. Dorința îmi străbate venele în viteză, căutând o eliberare.

Gem și mă retrag, privindu-i chipul frumos și confuz.

— OK, Taylor, poți pleca, zic.

— Mulțumesc, domnule.

În spatele meu, Taylor iese din umbra scării, îmi lasă geanta cu schimburi lângă ușă, mă salută dând din cap și coboară treptele.

Ana se hlizește.

— Nu știam că e aici.

— Și eu am uitat, spun, zâmbind larg.

Spre marea mea dezamăgire, Ana se desprinde de mine.

— Trebuie să pun florile astea superbe în apă.

O privesc în timp ce se îndreaptă spre masa din bucătărie și-mi reamintesc că ultima oară când am fost aici Ana se afla față în față cu Leila, care era înarmată și destabilizată mintal. Mă trece un fior pe șira spinării. Întâlnirea aceea putea să se termine tragic. Nu e de mirare că Ana m-a tot bătut la cap să mai petrecem o noapte aici. Sunt convins că i-ar plăcea să înlocuiască ultima amintire pe care o are cu noi din acest loc. Din fericire, Leila și-a revenit și e departe, în celălalt capăt de țară, în Connecticut, acasă la părinții ei.

— Unde e Kate? întreb, amintindu-mi că Ana nu locuiește singură.

— E în oraș cu fratele tău.

Umple o vază cu apă.

— Deci avem tot apartamentul pentru noi.

Îmi scot sacoul și cravata și-mi desfac primii doi nasturi ai cămășii.

— Așa e.

Ana ridică un carnetel.

— Și am făcut o listă cu toate lucrurile pe care trebuie să le discutăm în privința nunții.

— Putem să amânăm puțin?

— Nu. Știi prea bine ce implică amânarea asta a ta. Și trebuie să facem asta, Christian. Consiliul de război, ții minte?

Flutură caietul spre mine, ridicând bărbia, hotărâtă, așa cum numai ea face.

O atitudine care i se potrivește Anei.

Știu că se tot stresează în privința nunții, deși nu știu de ce. Domnișoara Gutierrez pare competentă și se ocupă de toate aranjamentele într-o manieră eficientă și fără a se lăsa tulburată de ceva; discuția asta nu ar trebui să ne ia prea mult timp.

— Nu te îmbufna, adaugă ea, cu același zâmbet amuzat bine-cunoscut. Izbucnesc în râs.

— OK, hai s-o facem și pe asta.

O ORĂ MAI TÂRZIU, stăm pe taburetele de la bar în bucătărie și am completat deja cererea pentru certificatul de căsătorie. Am ales accesoriile. Cromatica. Meniurile. Tortul. Și suvenirurile pentru oaspeți.

Cadouri pentru oaspeți!

— Christian, nu cred că ne trebuie catalog.

— Catalog?

— Pentru darurile de nuntă.

— Doamne, sigur că nu.

— Dar dacă oamenii vor să ne ofere ceva, poate că ar trebuie să contribuie la organizația caritabilă a părinților tăi, *Coping Together*?

Mă uit la ea, uimit și smerit în același timp.

— O idee genială.

Ana dă din cap.

— Mă bucur că-ți place.

Mă înclin și o sărut.

— De-asta mă însor cu tine.

— Credeam că pentru felul cum gătesc.

Încuviințez.

— Și pentru asta.

Râde veselă.

— OK, i-am cerut lui Kate să fie principala domnișoară de onoare, spune Ana.

— Logic.

Ignor senzația de cădere în gol; Katherine e cea mai enervantă femeie din lume. Dar e cea mai bună prietenă a Anei... așa că... *Asta e, Grey.*

— O s-o rog și pe Mia să-mi fie domnișoară de onoare.

— Miei o să-i placă asta la nebunie, sunt convins.

— Trebuie să-ți găsești și tu un cavaler de onoare.

— Cavaler de onoare?

— Da.

Păi, nu poate fi decât Elliot. Va trebui să-l întreb și el își va bate joc de mine.

— Nu-ți prea place povestea asta, nu-i așa? întreabă Ana, ținându-mă cu privirea.

— O să-mi placă să fiu însurat cu tine.

Își înclină capul într-o parte și știu că e nemulțumită de răspunsul meu. Otez.

— Nu. Nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu în centrul atenției, iar acesta este unul dintre motivele pentru care mă căsătoresc cu tine.

Ana se încruntă, iar eu îmi trec degetul peste obrazul ei, pentru că nu am atins-o de minute întregi.

— Tu vei fi în centrul atenției.

Își dă ochii peste cap.

— Mai vedem. Sunt sigur c-o să arăți splendid în costumul de mire, domnule Grey.

— Tu ai rochie?

— Mama lui Kate îmi face rochia.

Lasă privirea în jos și adaugă:

— L-am rugat pe tata s-o plătească.

— A fost mulțumit așa?

Încuviințează.

— Cred că se simte ușurat că nu suportă tot costul nunții, dar e și încântat că poate contribui cumva.

Zâmbesc larg.

— Anastasia Steele, ești genială. Știam eu că vei ajunge la un compromis. Ești o negociatoare perfectă.

Mă înclin și o sărut pe buze.

— Ți-e foame? întreabă.

— Da.

— O să fac friptură.

— DECI, CUM VOR FUNCȚIONA camerele de refugiu? Întreabă Ana, tăindu-și porția de filet mignon.

— Una va fi în biroul lui Taylor, iar dressingul din dormitorul nostru va deveni a doua. Apeși un buton și ușile se vor închide. Sunt impenetrabile. Va fi suficient timp ca să sosească ajutoarele. În orice caz, acesta e planul.

— O.

Ana se albește la față. O strâng de mână.

— E o simplă măsură de precauție. Să sperăm că nu vom fi niciodată obligați să le folosim.

Ridic paharul de pinot noir și îi eliberez mâna.

— Beau pentru asta.

Ciocnește cu mine.

— Nu mai fi atât de îngrijorată. Voi face tot ceea ce-mi stă în puteri să te protejez.

— Nu pentru mine îmi fac griji, Christian. Știi bine. Cum... cum merge investigația?

— Nu suficient de repede, ceea ce e destul de enervant. Dar nu te mai gândești la asta. Se ocupă echipa mea.

Nu vreau s-o tulbur pe Ana cu ancheta care stagnează.

— Friptura a fost delicioasă.

Las jos cuțitul și furculița.

— Mulțumesc, spune ea și-și împinge deoparte farfuria goală.

— Oare ce să facem acum? Întreb pe un ton coborât, în speranța că intenția mea e clară.

Avem întregul apartament la dispoziție, lucru care nu e valabil și la mine acasă.

Ana mijește ochii și mă privește printre gene.

— Am eu o idee.

Are glasul blând și insinuant, de-a dreptul excitant. Își trece limba peste buza de sus și-și pune mâna pe genunchiul meu. Dorința mea fizică face să se simtă o vibrație puternică între noi.

Ana.

Se înclină, oferindu-mi o priveliște superbă a decolteului său, și-mi murmură la ureche:

— Va trebui să ne udăm.

Ah. Își trece degetul mare pe interiorul pulpei mele.

La naiba.

— Da.

Se apleacă și mai mult, iar răsuflarea sa îmi gâdilă urechea.

— Am putea... spăla farfuriile.

Poftim!

Ce ispită!

Ei bine, nu mă așteptam la asta. Nici la provocare.

Îmi înăbuș un zâmbet și, fără să-mi iau ochii de la ea, îmi cobor arătătorul de pe obrazul ei pe bărbie, apoi, și mai jos, pe gât, pe piept, până în decolteul rochiei ei. Buzele i se despart și răsuflarea i se întetește. Prind materialul moale între degetul mare și arătător și o trag spre mine.

— Am o idee mai bună.

Ea geme scurt.

— O idee mult mai bună, continui eu.

— Care?

— Am putea să ne futem.

— Christian Grey!

Zâmbesc larg. Îmi place la nebunie s-o șochez pe Ana.

— Sau am putea să facem dragoste, adaug.

Frumos, Grey. Elegant.

— Îmi plac ideile tale mai mult decât ale mele.

Are glasul grav și răgușit de-adevăratelea de data asta.

— Chiar așa?

— Mm-hmm. O să aleg prima opțiune.

Are o privire tulbure.

Ana, ce zeiță ești.

— O alegere bună. Acum scoate-ți rochia asta de pe tine. Încetișor.

Se așază între coapsele mele. Inițial am crezut că o să facă întocmai cum i-am spus, dar ea își înclină capul și-și pune mâinile pe pulpele mele, apoi îmi mângâie colțul gurii cu buzele ei.

— Scoate-o tu, șoptește lipită de mine și mi se zbârlește tot părul într-un fior, în timp ce dorința mi se scurge în sânge.

— Cum dorești, domnișoară Steele.

Duc mâna spre cordonul care-i ține rochia și desfac blând funda. Rochia se desface dintr-odată.

Ana nu poartă sutien. *Ce bucurie.*

O mângâi pe spate, iar ea îmi cuprinde fața și începe să mă sărute. Buzele ei sunt insistente, iar limba ei mă domină. Gem și închid ochii.

Ne desfătăm amândoi cu acest sărut. Îi simt pielea catifelată sub atingerea mea și o trag mai aproape, lipind-o de pieptul meu. Își răsuțește mâna în părul meu și trage, forțându-mă să ridic capul.

Să-mi bag.

Mă mușcă de buza de jos și trage ușor.

Au.

Ana!

Îmi eliberez capul și o apuc de încheieturi.

— Ești cam sălbatică, șoptesc uimit.

Se agită între picioarele mele, iar sfârcurile ei îmi ating ușor cămașa și se întăresc sub privirile mele. Părul i se revărsă peste umeri și-i acoperă sânii. Îmi simt erecția umflându-se cu fiecare secundă care trece.

Ce-o fi apucat-o?

E încinsă. Provocatoare.

— Mă tachinezi? întreb.

— Da. Fă ce vrei cu mine.

— Ah, așa o să fac. Chiar aici. Când voi fi pregătit.

Geme, cu o privire insinuantă și senzuală, iar mie mi se pare că a băut mai mult pinot decât credeam. O întorc ușurel cu spatele și-i eliberez mâinile, ridicându-mă de pe scaun. Mă uit la ea, în timp ce mă cercețează pe sub genele ei lungi.

— Ce-ar fi s-o facem chiar aici?

Bat ușor taburetul. Clipește de câteva ori și buzele i se întredeschid uimite.

— Apleacă-te, șoptesc.

Își mușcă zdravăn buza plină, de jos, lăsând o urmă vagă, iar eu știu că face asta intenționat.

— Cred că ai solicitat opțiunea numărul unu, îi reamintesc.

— Așa este.

— Nu te mai întreb o dată.

Îmi desfac nasturii pantalonilor și trag ușor fermoarul în jos, eliberându-mi erecția.

Ana se uită fix la mine, adorabilă și sexy, acoperită doar de drăgălașa ei rochie desfăcută, o pereche de bikini albi și sandalele cu tocuri înalte în picioare. Ridică mâinile și cred că vrea să-și scoată rochia.

— Las-o pe tine, insist, apoi îmi vâr mâna în boxeri și-mi eliberez penisul. Ești gata? întreb și încep să mă masturbez.

Privirea ei misterioasă se mută de pe mână pe fața mea și, zâmbind cu subînțeles, se întoarce și se apleacă peste taburet.

— Prinde-te de scaun, o îndemn, iar ea mă ascultă, apucându-se de picioarele de fier ale taburetului.

Părul îi atinge podeaua. Îi dau rochia în partea stângă, lăsând la vedere fundul ei splendid.

— Hai să scăpăm de ăstia, murmur și-mi trec degetul peste pielea ei, pe sub elasticul chiloților.

Îngenunchez și îi dau lenjeria jos, aruncând-o cât colo. Apoi îi cuprind fesele în mâini și strâng.

— Arăți foarte bine din acest unghi, domnișoară Steele, șoptesc, sărutându-i fundul.

Se zvârcolește lângă mine și nu mă mai pot abține. O plesnesc cu putere, iar ea țipă. Apoi îmi vâr un deget înăuntrul ei. Scoate un geamăt zgomotos și trupul i se încordează, împingându-se în mâna mea.

Își dorește asta.

E udă.

Foarte udă.

Ana. Nu mă dezamăgești niciodată.

Îi sărut fundul încă o dată și mă ridic, mișcându-mi degetul dinăuntrul ei.

Afară. Înăuntru. Afară.

— Depărtează picioarele, îi poruncesc în timp ce-i mângâi spatele, iar ea se conformează. Mai mult.

Le desface până când sunt mulțumit.

Perfect.

— Ține-te bine, iubito, zic, apoi îmi retrag mâna și o pătrund încet, foarte atent.

Ea geme.

Naiba să mă ia. Ana este divină.

Îi așez o mână pe spate și cu cealaltă mă prind de marginea blatului de la bucătărie. Nu vreau să cădem amândoi.

— Ține-te bine, îi repet și ies din ea, apoi intru din nou, cu putere.

— Ah! țipă.

— Prea mult?

— Nu. Continuă! scâncește.

Dorința ei e poruncă pentru mine. Încep să i-o trag. Tare. Fiecare izbitură. Fiecare intrare. Toate astea mă rup de realitate, de tot chinul, de toate grijile mele. Nu există decât Ana. Iubita mea. Amanta mea. Lumina mea.

Ana țipă. O dată, de două ori, de trei ori. Cere mai mult. Iar eu i-o trag mai departe, luând-o cu mine. Ducând-o într-al nouălea cer. Iar și iar până când îmi strigă tare numele. Și își dă drumul, cu forța unei marelui puternice.

— Ana! strig și îmi dau și eu drumul.

Mă prăbușesc peste ea, apoi mă las pe podea odată cu ea, strângând-o în brațe. Îi sărut pleoapele, nasul, gura, iar ea mă cuprinde cu brațele de gât.

— Cum a fost opțiunea numărul unu? întreb.

— Hmm... mârâie ea cu un zâmbet confuz.

Zâmbesc larg, cu subînțeles.

— Și pentru mine la fel.

— Aș mai vrea.

— Încă? Doamne, Ana.

Mă sărută pe piept, acolo unde cămașa e deschisă, și-mi dau seama că încă sunt complet îmbrăcat.

— Hai să încercăm în pat de data asta, îi șoptesc la urechea acoperită de şuvițe de păr.

ANA GEME.

— Te rog!

Are mâinile legate cu cordonul de la halat de gratiile tăbliei patului. E goală, cu sfârcurile întărite și mândre, grație buzelor și limbii mele. Îi țin picioarele cu o mână, ridicate, astfel încât să stea depărtate, iar ea să se lupte pentru a se elibera. Foarte încet, o pătrund cu un deget, înainte și afară, în timp ce degetul mare descrie cercuri peste clitoris.

Nu se poate mișca.

— Cum e? întreb.

— Te rog! spune ea răgușit.

— Ți place să te chinui?

— Da, urlă ea.

— Ție îți place să mă chinui?

— Da.

— Și mie îmi place.

Mă opresc, cu degetul încă înlăuntrul ei.

— Christian! Nu te opri!

— Ți plătesc cu aceeași monedă, Anastasia.

Încearcă să-și împingă șoldurile în mâna mea ca să ajungă la orgasm.

— Cuminte, șoptesc. Stai cuminte.

Are gura întredeschisă, ochii întunecați și plini de dorință. E tot ce-și poate dori un bărbat.

— Te rog, șoptește ea, iar eu simt că n-o mai pot tortura.

Îi eliberez picioarele și-mi retrag mâna. Apoi o prind de genunchi și trec nasul și buzele peste coapsa ei, spre ținta finală.

— Ah! țipă când limba mea se rotește peste clitorisul ei excitat.

Vâr două degete înăuntrul ei, împingând o dată, de două ori, iar ea scoate un țipăt violent și orgasmul ei mă copleșește. Îi sărut abdomenul, sânii, apoi mă cufund lent în ea, în timp ce se domolește.

— Te iubesc, Ana, șoptesc și încep să mă mișc.

ANA DOARME LĂNGĂ MINE. Deasupra capului meu, cordonul halatului ei e încă legat de tăblia patului. Mă gândesc s-o trezesc și să ne facem de cap pentru a treia oară, mirându-mă că-mi doresc din ce în ce mai mult. O să mă satur oare vreodată de Anastasia Steele? Dar are nevoie de somn. Măine ieșim cu iahtul. Doar noi doi și *The Grace*. Va avea nevoie de energie, ca să mă ajute la bordul bărcii. Vom fi departe de toată lumea pentru următoarele trei zile, bucurându-ne de propria sărbătoare de 4 Iulie. Sper să mă pot relaxa, în cele din urmă, măcar pentru câteva zile.

Mintea îmi zboară la tata și la scuzele lui surprinzătoare, la meniuri și suveniruri pentru oaspeți, la accident și la sabotorul necunoscut. Sper că Reynolds și Ryan sunt afară.

Că ne păzesc.

Că Ana e în siguranță. Că amândoi suntem.

Marti, 5 iulie 2011

Stau la birou și privesc la canalul din depărtare. Nu pot să nu observ că pielea mea radiază o strălucire caldă. Pielea sau un loc mai profund din piept. Poate fi marea, soarele și vântul la un loc pentru că ne-am aflat tot weekendul prelungit la bordul iahtului *The Grace* sau poate fi de la cele trei zile neîntrerupte pe care le-am petrecut cu Anastasia. În ciuda tuturor problemelor cu care am avut de-a face în ultimele câteva săptămâni, nu m-am simțit vreodată mai relaxat așa cum m-am simțit cu ea, la bordul catamaranului meu. Ana este hrană pentru sufletul meu.

Anastasia doarme buștean. Razele zorilor pătrund prin hublouri, jucându-se în părul ei ciufulit care scânteiază, splendid și lucios. Mă așez pe marginea patului și pun o ceașcă de ceai pe noptieră, în timp ce The Grace se leagănă ușor în apele din golful Bowman. Mă aplec și o sărut tandru pe obraz.

— Trezește-te, somnoriță. Mă simt singur.

Geme, dar expresia i se împlânzește. O sărut din nou, iar ea deschide ochii. Chipul i se luminează cu un zâmbet. Întinde mâna și mă mângâie pe obraz.

— Bună dimineața, viitorul meu soț.

— Bună dimineața, viitoarea mea soție. Ți-am făcut ceai.

Chicotește, probabil nevenindu-i să creadă.

— Dragule, spune ea, chestia asta trebuie trecută pe lista premierelor!

— Așa cred și eu.

— Și îmi dau seama că ești foarte mândru de tine însuși.

Zâmbim amândoi.

— Domnișoară Steele, chiar sunt mândru. Fac un ceai excelent.

Se ridică în capul oaselor și, spre dezamăgirea mea, își trage cearșaful ca să-și ascundă sânii dezgoliți. Pare că nu-și poate stăpâni zâmbetul.

— Sunt foarte impresionată. Chiar e foarte complicat.

— Chiar e, răspund. A trebuit să fierb apa și așa mai departe.

— Și să scufunzi în ea săculețul cu ceai. Domnule Grey, ești atât de competent.

Râd.

— Crezi că nu mă pricep să fac un ceai?

Râde de mine și se preface că se strânge de gât.

— N-aș îndrăzni să spun asta, zice, apoi se întinde și ia ceașca. Doar verificam...

O bătaie în ușa biroului mă readuce la realitate. Andrea își vără capul pe ușă.

— Domnule Grey, a sosit croitorul dumneavoastră.

— Ah, grozav. Condu-l înăuntru.

Am nevoie de un costum nou pentru nuntă.

MARCO SE OCUPĂ DE PORTOFOLIUL companiei, dar și de Fuziuni și Achiziții. În această dimineață are o ședință cu echipa sa, explicând ultimele cumpărări de acțiuni.

— Deținem 25 la sută din Blue Cee Tech, 35 la sută din FifteenGenFour și 66 la sută din Lincoln Timber.

Am ascultat cu jumătate de ureche, dar îmi atrage atenția ultima parte a informațiilor. Este un proiect de-ale mele pe termen lung și mă bucur că acum deținem majoritatea acțiunilor de la Timber prin intermediul uneia dintre companiile noastre fantomă. Presupun că Linc are nevoie de bani. Interesant.

Răzbunarea e un fel de mâncare...

Destul, Grey. Concentrează-te.

Marco trece la cea mai recentă listă de posibile achiziții. Sunt două companii pe care vrea să le cumpere cu orice preț. Trece în revistă avantajele în timp ce mintea îmi zboară la weekendul care tocmai a trecut și la Ana.

Ana e la cârma catamaranului și plutim pe oceanul scânteietor, pe lângă farul de pe insula Whidbey. Părul îi flutură în vânt și sclipește în soare. Zâmbetul ei ar putea topi și cea mai rece dintre inimi.

Pe a mea a topit-o.

Arată minunat. Relaxată. Liberă.

— Păstrează cursul, strig ca să mă fac auzit peste freamătul oceanului.

— Sigur, căpitane. Adică, domnule.

Ana își mușcă buza, iar eu știu că mă tachinează, ca de obicei. Mă salută când mă încrunt la ea în glumă, iar eu mă duc să strâng nodurile, incapabil să-mi ascund un surâs.

Marco vorbește despre o companie de energie solară care se chinuiește să găsească investitori.

O aromă ispititoare de aluat și bacon mă întâmpină când intru în cambuză. Iubita mea face clătite. E îmbrăcată într-un tricou și într-un șort foarte scurt. Are părul prins în codițe.

— Bună dimineța.

O cuprind în brațe, lipindu-mă de spatele ei, și-mi trec buzele în jos peste gâtul ei. Miroase atât de bine, a săpun, a căldură, a Ana mea cea dulce.

— Bună dimineța, domnule Grey.

Înclină capul, iar eu ajung mai lesne la gâtul ei.

— Chestia asta mă duce înapoi în timp, îi murmur la ureche și o trag de o codiță.

Ea chicotește.

— Parcă a fost în altă viață. Însă astea nu sunt clătite de dezvirginare. Astea sunt clătite de Ziua Independenței. La mulți ani de 4 Iulie!

— Nu vreau să sărbătoresc decât cu clătite.

Îi sărut lobul urechii.

— Mă rog, mă pot gândi și la un alt fel de a sărbători.

O trag ușor de codiță.

— Mereu iei nota 10.

— Christian, spune Ros, pe un ton răstit.

Șapte perechi de ochi sunt îndreptate spre mine. *La naiba.* O privesc fără nicio expresie, ignorând pe oricine altcineva, și-mi înclin capul într-o parte.

— Tu ce părere ai?

Își ascunde cu greu iritarea și presupun că aceasta nu e prima oară când îmi pune această întrebare.

Fii sincer, Grey.

— Scuze, mă gândeam la altceva.

Ea îți țuguie buzele și se uită spre Marco, care-mi zâmbește înțelegător și începe să-mi facă un rezumat pentru cele discutate deja.

— OK, spun când termină. Hai să cumpărăm Geolumara. Ar putea deveni o achiziție prețioasă pentru divizia de energie. Trebuie să ne extindem în domeniul industriei verzi.

— Și celelalte?

Clatin din cap.

— Ar trebui să consolidăm ce avem. Hai să ne concentrăm pe Geolumara. Trimite-mi toate detaliile.

— Așa voi face.

— Trebuie să luăm o decizie în privința șantierului naval din Taiwan. Așteaptă cu nerăbdare răspunsul din partea noastră.

Ros se uită la mine cu subînțeles.

— Am citit evaluarea.

— Și?

— E o loterie.

— Este, recunoaște ea.

— Dar în viață totul e o loterie și cel puțin ca parteneri vom împărți riscul și poate vom asigura viitorul șantierului naval de aici.

Ros și Marco aprobă.

— Hai să facem pasul ăsta.

— O să-mi pun echipa să se ocupe de asta, spune Marco.

— Bravo. Cred că asta e tot. Mulțumesc tuturor.

Se ridică toți, în afară de Ros.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? întreabă.

— Sigur.

Ros așteaptă să plece toată lumea.

— Da?

Mă aștept să mă dojenească pentru că visam cu ochii deschiși.

— Woods și-a retras plângerea. E totul bine.

— Nu asta mă așteptam să zici.

— Știu. Pe bune, Christian, parcă ești deja în luna de miere.

— Luna de miere? Nici nu m-am gândit la luna de miere.

La naiba. Încă un lucru de organizat.

Ros pufnește disprețuitor.

— Ocupă-te repede de asta.

Clatină din cap.

— Eu aș duce-o pe Gwen în Europa.

Sunt uimit de sinceritatea lui Ros — nu discută des despre viața ei personală, deși știu că trăiește într-un parteneriat domestic cu Gwen.

Încercările frecvente de a legaliza căsătoria gay în statul Washington au fost spulberate. Îmi propun să discut despre asta cu doamna senator Blandino cu prima ocazie când ne întâlnim; poate că ea va pune presiune pe guvernator și subiectul acesta va fi pe ordinea de zi.

— Mă gândeam să stau cu Ana în noaptea aia undeva aproape de Bellevue. Amândoi lucrăm.

— Grey, poți veni cu o idee mai bună decât asta.

Ros se strâmbă cu fals dezgust și începem să strângem amândoi hărțile. Izbucnesc în râs.

— Da, pot. Și, în plus, o să mă și distrez în timp ce o să-mi dau seama ce am de făcut. Europa, ziceai.

Ana și-a dorit mereu să vadă Europa. Anglia în special.

Ros surâde amabil și se ridică în picioare.

— Baftă!

Cuvintele ei răsună în încăperea goală, lăsându-mă să mă gândesc unde dracului o voi duce pe viitoarea doamnă Grey în luna de miere.

Sper că are pașaport.

CÂND REVIN ÎN BIROUL MEU, găsesc un e-mail de la Ana, trimis acum o oră.

De la: Anastasia Steele

Despre: Trinca și vela. Noduri și frânghii.

Data: 5 iulie 2011, 9:54

Către: Christian Grey

Dragul meu domn Grey

Ce weekend spectaculos! Cel mai tare 4 Iulie din viața mea. Îți mulțumesc.

Totodată te anunț de pe-acum că vineri voi rămâne cu Kate la mine în apartament. Îmi voi face bagajele ca să mă mut cu tine sâmbătă. Dar te avertizez că asta e o seară între fete, așa că prezența ta nu e dorită, dar îți voi duce dorul.

Poate c-o să-ți scrii jurămintele?

Doar o idee.

Pe mai târziu, iubitule.

Axxx

De la: Christian Grey

Despre: Abandonăm corabia

Data: 5 iulie 2011, 11:03
Către: Anastasia Steele

Draga mea logodnică

Eu îți mulțumesc pentru cel mai relaxat 4 Iulie pe care l-am trăit vreodată.

O să-mi fie dor de tine vineri.

Dar sâmbătă te ajut să te muți la mine.

Îmi faci visele să se transforme în realitate.

Cred c-o să-mi scriu jurămintele, se poate...

Nu voiam să scriu în rime!

Christian Grey

CEO & poet, Grey Enterprises Holdings, Inc.

PS: Ai pașaport?

De la: Anastasia Steele

Despre: Cetățean SUA

Data: 5 iulie 2011, 11:14

Către: Christian Grey

Dragul meu poet

Dacă-mă-ntrebi, aș rămâne la treaba ta.

Mă bucur că visele viața-ți vor schimba.

Să-ți raporteze sunt încântată și onorată

Că am pașaport nou, pe dată.

Acum îmi spui de ce m-ai întrebat?

Mai avem undeva de zburat?

Mi-ar plăcea să cutreier lumea cu tine.

Să nu fii singur, să fii cu mine.

Curioasa din Seattle xxx

(Care nu e poetă, după cum ți-ai dat seama!)

Viitoarea mea soție e o poetă îngrozitoare! Zâmbesc când îi citesc răspunsul, apoi îmi iau geanta cu echipamentul sportiv și ies din birou. Mă duc în subsol să dau piept cu Bastille.

DUPĂ ORA DE SALĂ, îmi termin sendvișul cu salată de pui la birou și iau telefonul. E momentul să-l sun pe Elliot. Am tot amânat asta pentru că știu c-o să mă ia peste picior.

— Șmechere. Ce mai zici?

— Salutare, Elliot. Ce mai faci?

Râde.

— Doamne, frate, ce plictisit pari!

De ce mi-e atât de greu?

— Nu sunt plictisit. Muncesc. Și mi-am rupt puțin timp să discut cu tine.

— Acum pari iritat.

— Sunt.

— Am spus eu ceva?

Se hlizește la telefon, iar eu sunt tentat să închid și să-ncerc mai târziu. Inspir profund.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Despre casa cea nouă?

— Nu.

Curaj, Grey. Întreabă-l.

— Zi odată, frate, spune văzând că nu-i răspund. Parcă aștept cimentul să se întărească.

— Vrei să-mi fii cavaler de onoare?

Gata. Am zis-o. La capătul celălalt al telefonului e o tăcere asurzitoare, cu excepția unui oftat scurt. *La naiba*. Oare mă refuză?

— Elliot?

— Sigur, spune neașteptat de concis. Ăăă... aș fi onorat.

Pare uluit. De ce? Cred că se aștepta la asta, nu-i așa?

— Bine. Îți mulțumesc.

În glas mi se citește ușurarea. Râde și știu că fratele meu și-a recuperat umorul de dobitoc.

— Bineînțeles, asta înseamnă că trebuie să-ți organizez o petrecere a burlacilor, naiba să te ia!

Urlă ca o gorilă dementă.

Petrecerea burlacilor? Cred că glumește.

— Cum zici tu, Elliot.

Îmi trece prin cap o idee.

— Treci pe aici vineri. Putem juca biliard. Ana își petrece seara cu Kate.

— Da, am auzit. Sigur. Putem chema niște striperite și noi o să te lă-săm încătușat la finalul unei nopți de beție!

Râd, pentru că nici prin cap nu-i trece.

— „Noi?” întreb.

— Știu că tu nu ai prieteni, singuratic nenorocit. O să fac o gașcă de oameni care știu să petreacă.

Ah, nu.

— Hai să vorbim vineri, zic.

— De-abia aștept. Apropo, ai luat legătura cu Gia?

— Da. M-am uitat cu Ana peste portofoliul ei online. Ne-a plăcut ce am văzut. Domnișoara Matteo se ducea cu agentul imobiliar să vadă proprietatea pentru ca, atunci când ne întâlnim, să știe despre ce anume e vorba.

— Trebuie să văd și eu locul, șmecherule.

— Știu. Hai să mergem vineri. După serviciu.

— Excelent. Sună bine.

— OK. Mai vorbim, Elliot.

Un val de căldură neașteptată îmi umflă pieptul.

— Și, ăăă... mulțumesc.

— La ce sunt buni frații?

— Deci, ăsta e noul tău birou, șmechere.

Elliot intră pe ușă, la fel de relaxat ca tonul pe care vorbește.

— Chiar trebuie să-mi spui așa, Lelliot?

Îi accentuez porecla și-i fac semn să se așeze pe canapeaua de piele albă.

— Păi asta ești. Uită-te la locul ăsta.

Flutură din mână spre biroul meu exterior. Îmbrăcat în jeanși, tricou și o jachetă cu model aztec de la San Diego State, nu se încadrează deloc în peisaj.

Iau loc în fața lui și observ că genunchiul îi tremură într-un ritm dement și că evită contactul vizual.

Ce mama naibii? Are emoții.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată așa.

— Ce ai pățit? întreb.

Se foiește frângându-și mâinile.

— Vreau să-mi pornesc propria firmă de construcții.

Rostește aceste cuvinte fără niciun fel de introducere.

Ah!

— *Cauți un investitor.*

Ochii lui de un albastru aprins îi întâlnesc, în cele din urmă, pe ai mei.

— *Da, zice el cu o hotărâre care mă uimește.*

— *De câți bani ai nevoie?*

— *Vreo sută de mii.*

Zâmbesc ironic. Cu banii ăștia mi-am început și eu afacerea.

— *Sunt ai tăi.*

Elliot se miră.

— *Nu mă întrebi despre planul de afaceri? Nu-mi ceri o prezentare?*

— *Nu. Uneori ești un dobitoc desăvârșit, dar muncești mult. Știu asta.*

Faci ceea ce faci cu pasiune. Acesta e visul tău. Și cred și eu în el. Cu toții ar trebui să ne luptăm pentru un trai la un anumit nivel. În plus, ești fratele meu și la ce sunt buni frații?

Când zâmbește, Elliot luminează încăperea.

Sentimentele frumoase pe care le am față de fratele meu mă fac să mă simt ușor incomod. Așa că mai bine îl sun pe Welch ca să văd dacă a făcut progrese cu investigația.

STUDIEZ ACTE LA ESCALA până se lasă seara. Am analizat documentele privind Geolumara, pe care mi le-a trimis Marco. Cu sediul în Nevada, fermele lor solare produc deja suficientă energie cât să alimenteze două orașe învecinate. Au experiența necesară să implementeze energia regenerabilă mai ieftină și în alte părți ale Statelor Unite. Cred că au un potențial serios. Mă bucur că voi achiziționa această companie și voi vedea ce pot aduce în plus modelului lor de afacere. Îi scriu lui Marco un e-mail pentru a-i confirma că sunt entuziasmat și interesat, apoi mă duc s-o caut pe Ana.

E în bibliotecă, ghemuită într-un fotoliu, cu laptopul pe genunchi și cu Snow Patrol cântând încet în boxe. Presupun că lucrează la o carte ce urmează să apară și-mi trece prin cap să-i aduc aici un birou și un scaun.

— *Bună, zic când ea ridică privirea.*

— *Bună, spune zâmbind.*

— *Citești un alt manuscris?*

— *Scriu prima formă a jurămintelor.*

— *Înțeleg.*

Fac câțiva pași prin încăpere.

— *Și cum merge?*

— E intimidant, domnule Grey. Puțin așa, ca tine.

— Intimidant? *Moi?*

Îmi duc mâna la piept, prefăcându-mă surprins. Ea strânge din buze ca să-și ascundă zâmbetul.

— Ești talentat la asta.

Mă așez în fotoliul de lângă cel al Anei și mă-nclin spre ea, cu coatele rezemate de genunchi.

— Ah. Credeam că la altceva sunt talentat...

În ciuda distanței, îmi ajunge la nas o undă din parfumul ei.

Pur și simplu Ana. E amețitor.

Obrajii îi capătă o ușoară nuanță de roz.

— Păi da. Ești binecuvântat și cu alte talente. E adevărat.

Își închide laptopul, își vâra picioarele sub ea și ridică bărbia, cu aerul unei profesoare sofisticate, de modă veche.

Izbucnesc în râs. Știam eu. Ana e o ciudățică.

— Cât timp promiți c-o să mă iubești, o să mă cinstești și o să mi te supui, sunt sigur că jurămintele tale vor fi perfecte.

Ana râde.

— Christian, nu promit c-o să mă supun ție.

— Poftim?

Ea crede că glumesc?

— Nici gând, spune ea direct.

— Cum adică n-o să mi te supui?

Simt că mi se face un mare gol în stomac. Voiam ca replica mea să fie amuzantă, dar sunt absolut uluit de răspunsul ei. Ana își dă părul peste umăr, iar acesta reflectă lumina veiozei, scoțând în evidență șuvițele ei roșcate și blonde; e o imagine superbă, care mă distrage. Însă atenția mea se îndreaptă spre gura ei. Buzele i se transformă într-o linie dreaptă și încăpățânată. Își încrucișează brațele și-și îndreaptă umerii așa cum face când se pregătește de o ceartă.

La naiba. Are de gând să se certe cu mine?

— Glumești! Te voi iubi și te voi cinsti mereu, Christian. Dar să mă supun ție? Nu prea cred.

— De ce nu? întreb, foarte serios.

— Pentru că suntem în secolul XXI!

— Și?

Cum mi se poate împotrivi în privința asta? Discuția aceasta nu decurge așa cum mă așteptam eu.

— Mă rog, sper să putem ajunge la un consens în privința problemelor din căsnicia noastră discutând. Știi ce vreau să spun... să comunicăm, continuă ea.

— Și eu sper asta. Dar dacă nu putem și ajungem într-un impas, iar tu te pui inutil în primejdie...

Tot felul de scenarii îngrozitoare îmi trec prin minte și neliniștea îmi crește pe interior. Chipul ei se îmblânzește. Ana se relaxează și ochii îi sclipesc, înțelegători.

— Christian, mereu te gândești la ce e mai rău. Ți faci prea multe griji.

Se întinde să-mi mângâie chipul, cu degete delicate și fine.

— Ana. Am nevoie de asta, șoptesc.

Cu un oftat greoi, ea își retrage mâna și se uită fix la mine, ca și cum ar încerca să-mi trimită un mesaj în mod telepatic.

— Christian, eu nu sunt religioasă, dar jurămintele noastre de nuntă vor fi sacre. Iar eu nu sunt pregătită să fac un jurământ pe care l-aș putea încălca.

Răspunsul ei e ca un pumn în stomac, iar vorbele lui Carrick când mi-a ținut predică despre Elena îmi răsună în minte. *Vorbim despre cât de sfântă este o căsnicie. Dacă nu respecti asta, atunci nu ar trebui să te însori.*

Mă uit fix la ea, iar neliniștea mea se transformă, fierbând, în iritare.

— Anastasia, fii rezonabilă.

Clatină din cap.

— Christian. Tu să fii rezonabil. Știi că ai tendința să reacționezi exagerat. Răspunsul e nu.

Eu? Reacționez exagerat?

Îi arunc o privire urâtă și, pentru prima oară după multă vreme, nu știu ce să spun.

— Ești doar tensionat din cauza nunții, spune cu blândețe. Amândoi suntem.

— Sunt mult mai tensionat știind că nu ai de gând să mi te supui. Ana, mai gândește-te. Te rog.

Îmi trec mâna prin păr și mă uit fix în ochii ei mari și albaștri, dar nu văd nimic acolo în afară de încăpățănare și îndrăzneală. Nici nu se cîntește.

La naiba.

Așa nu ajungem nicăieri și simt că-mi ies din fire. E momentul să dau înapoi înainte de a spune ceva ce voi regreta. Mă ridic în picioare și mai fac o ultimă încercare.

— Mai gândește-te. Dar deocamdată am niște treburi de terminat.

Și înainte să mă poată opri, ies din bibliotecă și mă întorc în biroul meu, încercând să mă gândesc la o metodă pentru a o face să se răzgândească.

Unul dintre noi trebuie să fie șeful, pentru numele lui Dumnezeu.

Mă trântesc în scaunul de la birou, uluit de atitudinea ei și supărat că de-abia acum aflu și eu că nu are de gând să mi se supună.

La naiba cu toate astea.

Trebuie s-o fac să raționeze.

Cum?

Rahat.

Sunt prea iritat ca să gândesc limpede, așa că îmi las frustrarea deoparte și pornesc computerul ca să arunc o privire peste e-mailuri.

Vestea bună e că noul meu planor va sosi săptămâna viitoare din Germania. Va fi trimis la hangarul meu din portul Ephrata. Îmi permit un moment de bucurie, un planor pentru două persoane. Aș vrea să dau fuga și să-i dau vestea Anei, dar în acest moment sunt furios pe ea.

La naiba.

E deprimant. Ca să mai uit de supărare citesc din nou specificațiile tehnice ale noului aparat de zbor și când termin de citit, revin la rapoartele mele financiare. Mă întrerupe o bătaie timidă în ușă.

— Intră.

Ana își vâcă capul în cameră.

— E aproape miezul nopții, zice cu un zâmbet fermecător pe buze.

Deschide ușa și se postează în prag, îmbrăcată într-una dintre cămășile ei de noapte de satin. Materialul moale îi mângâie trupul, conțurându-i fiecare rotunjime și scobitură, fără să-i mai poată permite imaginației mele să zburde. Mi se usucă gura și trupul răspunde cum se cuvine, înfierbântat și plin de dorință.

— Vii în pat? șoptește.

Îmi ignor erecția.

— Mai am câteva lucruri de făcut.

— OK.

Zâmbește și-i zâmbesc și eu, forțat, pentru că o iubesc.

Dar n-am de gând să cedez. Trebuie să-și revină la realitate. Ana dă să plece, însă îmi aruncă o privire rapidă și provocatoare peste umăr, înainte de a închide ușa și a dispărea.

Rămân din nou singur.

La naiba.

O doresc.

Dar nu vrea să mi se supună și asta m-a enervat. La culme.

Revin asupra ultimelor cifre primite de la departamentul lui Barney de la GEH. Nu sunt la fel de seducătoare ca fermecătoarea și neascultătoarea domnișoară Steele.

Miercuri, 6 iulie 2011

Ana doarme adânc când eu mă bag lângă ea, în pat. Mereu atentă, mi-a lăsat veioza de pe noptieră aprinsă ca să nu mă pierd în întuneric. Și totuși, exact așa mă simt. *Pierdut*. Și, sincer vorbind, descurajat. De ce nu poate înțelege? Nu e mare lucru, nu-i așa? *Nu-i așa?*

Îi privesc chipul adorabil și liniștit, și îi urmăresc răsuflarea constantă în timp ce doarme și un sentiment urât mi se naște în piept; este invidia. Eu zac aici, derutat și nefericit, iar ea doarme ca și cum n-ar avea nicio grijă pe suflet.

Dar oare mi-aș dori să fie altfel?

Sigur că nu. Vreau să fie fericită și vreau s-o protejez. Dar cum pot face asta dacă ea nu vrea să mi se supună?

Asta e, Grey.

Oftez, mă aplec și-i ating părul cu buzele; e cea mai ușoară dintre atingeri, pentru că nu vreau s-o trezesc. Dar în tăcere o implor să se răzgândească.

Te rog, Ana. Dă-mi asta.

Sting lumina și privesc nemișcat în întuneric și brusc simt cum tăcerea din încăpere mă asurzește și mă sufocă. Inima îmi bate de două ori mai tare și mă simt târât în mlaștina disperării. E copleșitor. Poate că totul e o mare greșeală. Căsnicia noastră nu va funcționa niciodată dacă ea nu poate face asta.

Unde mi-a fost mintea?

Poate că vreau — nu, poate că *am nevoie* — de cineva mai supus.

Am nevoie să dețin controlul.

Întotdeauna.

Fără control, e doar haos. Și furie. Și suferință, teamă... și durere.

La naiba. Ce o să mă fac?

E un obstacol imposibil de depășit.

Nu-i așa?

Dar să trăiesc fără Ana ar fi ceva de nesuportat. Știu cum e să mă scald în lumina ei. Ea e caldă și viață și acasă. Ea este totul. Vreau să fiu lângă ea. O iubesc.

Cum o pot face să se răzgândească?

Îmi trec mâinile peste față, încercând să alung gândurile negre.

Stăpânește-te, Grey. O să-și revină ea.

Închid ochii și încerc să pun în practică exercițiile de calmare ale dr. Flynn și să mă domolesc. Mă gândesc poate la un umbrar cu flori la debarcader...

Merg pe aer, înălțându-mă spre cer deasupra orașului Ephrata. Statul Washington se face din ce în ce mai mic sub mine. Virez și mă minunez la țesătura de brun, albastru și verde, traversată de șosele și canale de irigație. Prind un curent de aer cald și mă ridic deasupra unei culmi de pe dealurile Beezley. Nu e niciun nor pe cerul de un albastru amețitor și sclipitor, iar eu sunt foarte liniștit. Vântul e tovarășul meu de drum. Constant. Foșnitor. Singurul sunet pe care-l aud. Sunt singur. Singur. Singur. Virez din nou. Lumea mea se întoarce cu fundul în sus. Și Ana este în cabină, cu mâinile lipite de plafon, țipând de bucurie. Și de uimire. Îmi crește inima. Aceasta e fericirea. Aceasta e dragostea. Așa se simt sentimentele astea. Mă înclin și cobor brusc. Ana a dispărut. Bat din picior, dar nu mai am direcție. Mă lupt cu manșa, dar eleroanele nu mai răspund. Nu mai am niciun pic de control. Nu aud decât vâjăitul vântului și pe cineva urlând. Ne prăbușim. La naiba. Ne rotim. În jos. În jos. În jos. *La naiba.* O să mă prăbușesc la pământ. *Nu. Nu!*

Mă trezesc speriat.

La naiba.

Ana s-a încolăcit peste mine și îmi trece degetele prin păr. Parfumul ei mă liniștește și îmi umple vidul disperat, atât de profund, din sufletul meu.

— Bună dimineața, spune, iar eu mă calmez imediat.

Înapoi la realitate.

— Bună dimineața, șoptesc confuz.

De obicei mă trezesc înaintea Anei.

— Aveai un coșmar.

— Cât e ceasul?

— Puțin trecut de șapte și jumătate.

— La naiba. Am întârziat.

O sărut scurt și cast, și sar din pat.

— Christian, strigă ea.

— N-am timp. Am întârziat, mormăi și intru în baie, amintindu-mi
că aseară m-a sfidat.

Și încă sunt supărat.

LA BIROU, mă uit la planorul machetă pe care mi l-a dăruit
Anastasia când a plecat. Mi-a luat o zi întreagă să-l construiesc. Mă cu-
prinde neliniștea; poate că e ecoul celui vis sau o amintire a disperării
pe care am simțit-o când a plecat. Îi ating vârful aripilor, ținând bucata de
plastic rece între degetul mare și arătător; nu mai vreau să mă simt așa
niciodată.

Niciodată.

Alung senzația și iau o gură din cafeaua pe care a pregătit-o Andrea,
apoi mușc dintr-un croissant proaspăt. Arunc o privire spre iMac și văd
că am un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Mănâncă!

Data: 6 iulie 2011, 9:22

Către: Christian Grey

Dragul meu viitor soț

Nu-ți stă în fire să sari peste micul dejun. Mi-ai lipsit.

Sper că nu ți-e foame. Știu cât de mult îți displace asta.

Sper să ai o zi bună.

Axxx

Mă mai alină numărul de mici x-uri de la sfârșitul mesajului, dar mă
uit la portretul ei de pe perete, închid e-mailul și o chem pe Andrea în bi-
rou ca să vedem ce avem de făcut peste zi.

Încă sunt ofticat.

DUPĂ PRĂNZ, SUNT ÎN lift, întorcându-mă de la o întâlnire cu
Eamon Kavanagh. Îmi verific BlackBerry-ul. Încă un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele
 Despre: Ești OK?
 Data: 6 iulie 2011, 14:27
 Către: Christian Grey

Dragul meu viitor soț
 Nu-ți stă în fire să nu răspunzi.
 Ultima oară când nu mi-ai răspuns, elicopterul tău a fost dat dispărut.
 Anunță-mă dacă ești OK.
 Ana
 Îngrijorata de la SIP

La naiba. Vinovăția mă lovește fix în stomac, mai ales pentru că în mesajul ei nu mai e niciun sărut.

Pentru numele lui Dumnezeu.
Sunt supărat pe tine, Anastasia.
 Dar nu vreau să-și facă griji. Scriu repede.

De la: Christian Grey
 Despre: Ești OK?
 Data: 6 iulie 2011, 14:32
 Către: Anastasia Steele

Sunt bine.
 Ocupat.
 Christian Grey
 CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trimit mesajul și sper ca răspunsul meu să-i alunge îngrijorarea.
 Andrea mă privește precaută când ies din lift.

- Da? mă răstesc.
 - Nimic, domnule Grey. Voiam doar să știu dacă mai doriți cafea.
 - Unde e Sarah?
 - Face copii după rapoartele pe care le-ați solicitat.
 - Bravo. Și mulțumesc, nu mai vreau cafea, adaug pe un ton mai blând.
- De ce sunt atât de nemernic cu angajații mei?*
- Fă-mi legătura cu Welch la telefon.

Încuviințează și ridică receptorul.

— Mulțumesc, mormăi intrând la mine-n birou.

Mă trântesc pe scaun și mă holbez în gol pe fereastră. Ziua e senină, spre deosebire de dispoziția mea. Sună telefonul.

— Grey.

— Anastasia Steele vrea să vorbească la telefon cu dumneavoastră.

La naiba. E-n regulă?

— Fă-mi legătura.

— Bună.

Glasul îi șovăie, grav și întretăiat. Pare nesigură și tristă. Un fior rece îmi înțepă inima.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? Întreb.

— Eu sunt bine. Pentru tine îmi fac griji.

Ușurarea mea se transformă în iritare. Îngrijorarea mea e prost direcționată.

— Sunt OK, dar ocupat.

— Hai să discutăm când ajungi acasă.

— OK, răspund, conștient că sunt tăios.

Nu răspunde, dar îi aud respirația la celălalt capăt al liniei. Pare neliniștită și fiorul pe care l-am simțit mai devreme e înlocuit de un dor familiar.

Ce e, Ana? Ce anume vrei să-mi spui? Tăcerea se lasă între noi, plină de reproș și adevăruri nerostite.

— Christian, spune ea, în cele din urmă.

— Anastasia, am multe de făcut. Trebuie să-nchid.

— Diseară, șoptește.

— Diseară.

Închid și mă-ncrunt spre telefon.

Nu-ți cer atât de mult, Anastasia.

— ACASĂ? ÎNTREABĂ TAYLOR, aflat la volanul Audi-ului.

— Desigur, murmur cu mintea în altă parte.

O parte din mine nu are chef să se ducă acasă. Încă nu am un argument coerent care s-o convingă pe Ana să se răzgândească. Iar eu am multe de făcut diseară. Trebuie să citesc două rapoarte groase din partea Departamentului de Științe ale Mediului de la WSU — rezultatele site-urilor de testare din Africa și lucrarea doamnei profesoare Gravett despre microorganismele responsabile de fixarea nitrogenului în sol. Se pare că microorganismele sunt esențiale pentru regenerarea solului, iar

regenerarea deține secretul controlului asupra emisiilor de carbon. Mai târziu, în cursul acestei săptămâni, voi reanaliza propunerea de susținere financiară a departamentului acesteia.

Poate că ar trebui s-o scot pe Ana în oraș și am putea discuta despre jurăminte la cină. Poate o pot convinge la un pahar de vin. Îmi amintesc cina în care am discutat despre contractul de confidențialitate.

La naiba. Acea cină nu a mers deloc conform planului.

Am o dispoziție sumbră. Mă uit pe fereastră la turiști și navetiști și mă cuprinde o indignare la care mă simt îndreptățit. Nu cer atât de mult, pentru numele lui Dumnezeu. E singurul lucru pe care mi-l doresc. Poate avea tot ce-și dorește. Dacă aș ști că mi s-ar supune aș avea o senzație de siguranță. Oare nu pricepe asta?

Un tânăr cu ochelari de soare și cu un șort strident, înflorat, se ceartă pe trotuar cu o femeie îmbrăcată la fel de strident. Cearta lor atrage priviri derutate din partea trecătorilor.

Așa o să fim eu cu Ana diseară. Știu asta. Și acest gând mă deprimă și mai mult. Va trebui pur și simplu să-i spun ce înseamnă asta pentru mine. Trebuie să-i ofer siguranță.

Da. Va înțelege.

Femeia se întoarce pe călcâie și, cu un gest dramatic, ridică brațele și pleacă în grabă, lăsându-l pe bărbat singur și confuz pe trotuar. Cred că e beat.

Ce dobitoc.

Poate că i-aș trage-o Anei ca s-o conving. Ar putea să funcționeze. Acest gând îmi dă puțină speranță și mă relaxez pentru restul drumului către Escala.

— BUNĂ SEARA, DOMNULE GREY, mă salută doamna Jones când intru în living.

Aroma ispititoare mă asigură că pe aragaz e o oală cu deliciosul ei sos bolognez. Îmi lasă gura apă.

— Bună, Gail. Ce bine miroase. Unde e Ana?

— Cred că în bibliotecă, domnule.

— Mulțumesc.

— Cina într-o jumătate de oră?

— Perfect. Mulțumesc.

Am timp de o scurtă alergare pe bandă, pentru că nu mi-am făcut antrenamentul de dimineață. Mă îndrept spre baie ca să mă schimb, dar evit biblioteca.

THE BOSS ÎMI URLĂ ÎN CĂȘTI, iar eu îmi împing trupul la limită. Alerg cinci kilometri în douăzeci de minute și, când cobor de pe bandă, sunt transpirat și gâfâi. Trag aer în plămâni și-mi șterg sudoarea de pe frunte. Apoi mă aplec ca să-mi recapăt forța și să-mi întind tendoanele.

E o senzație foarte plăcută.

Când mă ridic, o văd pe Anastasia sprijinită de cadrul ușii, privind-mă cu ochi mari și precaută. Poartă o cămașă gri deschis și o fustă strâmtă gri. Arată exact ca o directoare de editură, din cap până-n picioare. Dar tânără. Atât de tânără. Și nefericită.

La naiba.

— Bună, zice ea.

— Bună, răspund, printre gâfâieli.

— N-ai trecut să mă saluți când ai venit. Mă eviți?

Nu mă ia pe ocolite. Și, în acel moment, vreau să-i alung expresia nefericită și îngrijorată de pe chip.

— Trebuia să fac sport, gâfâi eu. Te pot saluta acum.

Deschid brațele și mă apropii de ea, știind prea bine că sunt learcă de transpirație. Ana râde strâmbându-se și ridică mâinile.

— Cred că mai pot aștepta.

Mă reped la ea și o strâng în brațe înainte să se retragă. Țipă și se zbate, dar râde. Și atunci parcă mi se ia o greutate de pe suflet.

Îmi place la nebunie s-o fac să râdă.

— Ah, iubito. Mi-a fost dor de tine.

O sărut, fără să-mi pese că sunt murdar, și, spre bucuria mea, mă sărută și ea. Mă cuprinde de umeri și unghiile i se înfig în carne. Limbile noastre dansează împreună, senzual ca întotdeauna.

Amândoi gâfâim și tragem aer adânc în piept. Îi cuprind fața în palme și-mi trec degetul mare peste buzele ei pline, privind-o în ochii aceia mirați și minunați.

— Ana, șoptesc implorând-o. Schimbă-ți jurămintele. Supune-te. Nu te certa cu mine. Urăsc când ne certăm. Te rog.

Îmi apropii buzele de gura ei, așteptând un răspuns, dar ea clipește de câteva ori ca și cum ar alunga o păclă de pe ochi. Apoi se desprinde din îmbrățișarea mea.

— Nu. Christian, te rog, spune, concentrându-și iritarea în doar câteva silabe.

Îmi las mâinile pe lângă corp, căci cuvintele ei m-au trezit dur la realitate.

— Dacă asta e ceva fără de care nu poți, te rog, spune-mi, continuă ea, ridicând ușor tonul. Pentru că eu nu-mi doresc asta. Și nu o să mai organizez nicio nuntă. Pot să mă-ntorc la mine în apartament și să mă îmbăt cu Kate.

— Ai pleca?

Glasul mi-e ca o șoaptă; vorbele ei mi-au dat lumea peste cap.

— Chiar acum. Da. Te comporți ca un copil răsfățat.

— Nu e corect, replic. Am nevoie de asta.

— Nu, nu ai nevoie. Doar crezi că ai nevoie. Trebuie să fim adulți, pentru numele lui Dumnezeu. O să discutăm despre asta. Așa cum fac adulții. Ne privim în ochi, peste prăpastia dintre noi.

E de neclintit.

La naiba.

— Trebuie să fac un duș, mormăi, iar ea se dă la o parte din calea mea, făcându-mi loc să trec.

CÂND INTRU ÎN LIVING, o văd pe Ana lângă blatul din bucătărie, unde sunt două locuri pregătite pentru cină. Gail robotește pe lângă aragaz.

— Nu mi-e foame, anunț eu. Și am treabă.

Ana se încruntă și încearcă să spună ceva, dar renunță când trec pe lângă ea. Nu-mi scapă schimbul de priviri cu doamna Jones.

Oare conspiră împreună împotriva mea?

Gândul îmi face sângele să fiarbă, așa că dau buzna în birou și trântesc ușa.

La naiba.

Zgomotul mă sperie și e ca o trezire bruscă.

Chiar că mă port ca un adolescent răsfățat.

Ana are dreptate. *La dracu'.*

Și mi-e foame.

Urăsc să-mi fie foame.

O amintire întunecată și perversă despre teama și foamea mea dinainte să devin Christian Grey iese din nou la suprafață, însă o înăbuș.

Nu te gândi la perioada aceea, Grey.

Rapoartele sunt la mine pe birou, acolo unde le-a lăsat Taylor. Mă așez, îl iau pe primul dintre ele și mă cufund în lectură.

O BĂTAIE UȘOARĂ ÎN ușă îmi abate atenția de la multiplele rotații de recolte pe care le testăm în Ghana și inima mi se oprește în loc.

Ana.

— Intră.

Gail deschide ușa.

Dezamăgirea mea e mare, iar entuziasmul meu de moment devine acum un balon trist și dezumflat care și-a pierdut heliul. Avantajul e că doamna Jones duce o tavă pe care este un castron cu paste aburinde.

Nu spune nimic și lasă tava pe birou.

— Mulțumesc.

— Ideea Anei. Știe că vă plac la nebunie spaghettițele bolognese.

Are vocea întretăiată și, înainte să-i pot răspunde, se întoarce și pleacă, luându-și dezaprobarea cu ea. Mă încrunt urmărind-o cum se îndepărtează. Normal că a fost ideea Anei. Și din nou rămân uimit de grija ei față de mine. De ce nu e suficient? Spune că mă iubește. Atunci de ce îmi doresc sau am nevoie de supunerea ei?

Mă simt și mai posomorât și mă uit la umbrele prelungi și la nuanțele roz-aurii pictate pe pereții biroului meu de către soarele care asfințește la orizont.

De ce mă sfidează?

Iau furculița și o adâncesc în mâncare, răsucind pasteles până se transformă într-o mare și binecuvântată înghițitură. E delicios.

ANA A LĂSAT DIN NOU veioza aprinsă pentru mine. Doarme adânc și, când mă strecor în pat lângă ea, trupul meu se trezește la viață. Am poftă de ea.

Mă gândesc la planul meu să i-o trag până va accepta, dar în adâncul sufletului meu știu că deja s-a hotărât. M-ar putea refuza și în acest moment nu cred că aş face față unei respingeri.

Mă-ntorc pe o parte, departe de ea, și sting lumina. Camera se lasă cuprinsă de întuneric, așa cum sunt și eu; sunt mai nefericit acum decât eram azi de dimineață.

La naiba. De ce am lăsat eu întreaga situație să-mi scape din mână?
Închid ochii.

Mami! Mami! Mami doarme pe jos. Doarme acolo de multă vreme. Îi perii părul pentru că-i place asta. Nu se trezește. O zgâlțâi. *Mami!* Burtica îmi chiorăie. Îi e foame. El nu e aici. Mi-e sete. În bucătărie, trag un scaun lângă chiuveță și beau niște apă. Apa mi se împrăștie pe puloverul albastru. Mami încă doarme.

*Mami, trezește-te! Zace nemișcată. E rece. Aduc păturica și o învelesc pe mami. Mă întind pe covorul verde și murdar de lângă ea. Mami doarme în continuare. Am două mașinuțe de jucărie. Se întrec pe podea, acolo unde doarme mami. Cred că mami e bolnavă. Caut ceva de mâncare. În lada frigorifică găsesc mazăre. E rece. O mănânc încet. Mă doare burtica. Adorm lângă mami. Mazărea s-a isprăvit. În congelator mai e ceva. Miroase ciudat. Îl ling și limba mi se lipește de el. Îl mănânc încet. Are gust nasol. Beau niște apă. Mă joc cu mașinile și adorm lângă mami. Mami e atât de rece și nu vrea să se trezească. Ușa se deschide, dată de perete. O acopăr pe mami cu păturica mea. El e aici. *La naiba. Ce pula mea s-a întâmplat aici? Ah, târfa asta nebună și terminată. Rahat. Dă-te din calea mea, rahat cu ochi ce ești.* Mă lovește cu piciorul, iar eu mă izbesc cu capul de podea. Mă doare. Sună pe cineva și pleacă. Încuie ușa. Mă-ntind pe jos, lângă mami. Mă doare capul. Doamna polițist e aici. Nu. Nu. Nu. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Eu stau cu mami. Nu. Plecați de lângă mine. Doamna polițist îmi ia păturica, apoi mă trage. Țip. Mami! Mami! O vreau pe mami. Cuvintele au dispărut. Nu mai pot să le rostesc. Mami nu mă mai aude. Nu am cuvinte.*

— Christian! Christian!

Glasul ei disperat mă smulge din ghearele coșmarului.

— Sunt aici. Sunt aici, strigă ea.

Mă trezesc. Ana e aplecată peste mine, ținându-mă de umeri. Nelinıştea i se citește pe față și ochii mari îi sunt plini de lacrimi.

— Ana.

Vocea îmi e o șoaptă răgușită, iar gustul fricii îmi amărăște gura.

— Ești aici.

— Sigur că sunt aici.

— Am avut un vis.

— Știu. Sunt aici, sunt aici.

— Ana.

Numele ei e ca o incantație pe buzele mele, un talisman în beznă. Mă cuprinde o panică sufocantă.

— Șșșș, sunt aici.

Se lipește de mine. Mă acoperă cu trupul ei, iar căldura pe care o emană mi se scurge în suflet, alungând umbrele, alungând temerile. Ea e soarele, ea e lumina. Și e a mea.

— Te rog, hai să nu ne certăm, spun, cuprinzând-o în brațe.

— OK.

— Jurămintele. Fără supunere. Pot face asta. O să găsim noi o cale.

Cuvintele îmi țâșnesc din gură într-un iureș de emoții, confuzie și anxietate.

— Da. O să găsim. Noi găsim mereu o cale, șoptește Ana și-și lipește buzele de ale mele, amuțindu-mă și aducându-mă în prezent.

Vineri, 8 iulie 2011

Dr. Flynn își mângâie bărbia, iar eu nu știu dacă trage de timp sau e intrigat de-adevăratele.

— A amenințat că pleacă?

— Da.

— Serios?

— Da.

— Așa că ai capitulat.

— N-am avut de ales.

— Christian, întotdeauna ai de ales. Crezi că Anastasia a fost irațională?

Îi întâlnesc privirea și vreau să strig că da, însă în adâncul sufletului meu știu că Ana nu e o persoană irațională.

Tu ești acela, Grey.

Tu ești cel irațional. Cuvintele Anei mă bântuie. Ea a spus asta, cu mult timp în urmă.

Doamne, pesimismul meu e uneori de groază.

— Cum te simți acum? întreabă Flynn.

— Circumspect, șoptesc și această revelație este ca un pumn în plexul solar, care aproape mă trânteste la pământ.

M-ar putea părași.

— Ah. Sentimentele tale de nesiguranță și de abandon revin la suprafață.

Rămân mut, distras de dâra de lumină a după-amiezii care se reflectă pe buchetul de miniorhidee de pe măsuța de cafea. *Ce pot să spun?* Nu vreau să recunosc asta cu voce tare. Temerile mele ar căpăta formă. Mi-e scârbă să mă simt atât de slab. Atât de expus. Ana are puterea de a mă vindeca, dar și de a-mi da lovitura fatală.

— Te-ai putea răzgândi în privința nunții? întreabă John.

Nu. Poate.

Mi-e teamă că mă va răni.

Așa cum a mai făcut-o... când a plecat.

— Nu, răspund, pentru că nu vreau s-o pierd.

Dă din cap, ca și cum asta își dorește să audă.

— Ai renunțat la multe pentru ea.

— Așa e, spun, înăbușindu-mi un zâmbet îngăduitor. E un bun negociator.

Flynn își mângâie din nou bărbia.

— Îi porți pică pentru asta?

— Da. Parțial. I-am oferit atâtea, iar ea nu-mi oferă asta.

— Pare că ai fi supărat pe ea.

— Sunt.

— Te-ai gândit să-i spui asta?

— Cât de supărat sunt? Nu.

— De ce nu?

— Mi-e teamă c-o să spun ceva ce-o să regret și ea va pleca. A mai plecat o dată.

— Dar atunci ai rănit-o.

— Așa e.

Amintirea chipului ei înlăcrimat și a celui reproș amar îmi este mereu în minte. *Ești un ticălos fără inimă.*

Tremur, dar ascund asta de Flynn. De câte ori mă gândesc la acel moment, simt cum mă înghite rușinea.

— Nu vreau să-i mai fac vreun rău. Niciodată.

— E un scop bun pentru care să lupți, spune Flynn. Dar trebuie să găsești o cale sănătoasă de a-ți exprima și canaliza furia. Ai direcționat-o prea mult timp spre interior. Prea mult timp.

Face o pauză.

— Dar tu știi ce cred despre asta. Nu am de gând să-mi schimb părerea, Christian. Ești incredibil de rezistent și de inventiv. Ai avut soluția pentru acest impas în tot acest timp; ai capitulat. Problemă rezolvată. Viața nu va decurge întotdeauna cum vrei tu. Cheia este să recunoști acele momente. Uneori e mai bine să cedezi o bătălie ca să câștigi războiul. Comunicare și compromis — despre asta e vorba într-o căsnicie.

Pufnesc în râs, amintindu-mi de e-mailul Anei de acum o eternitate.

— Ce e atât de hazliu?

— Nimic, spun clătinând din cap.

— Ai puțină încredere în tine și în ea.

— Căsnicia înseamnă un pas uriaș în privința încrederii, mormăi.

— Așa e. Pentru toată lumea. Dar tu ești pregătit să-l faci. Concentrează-te pe locul în care vrei să te afli. Cum vrei tu să fii. Cred că asta ai făcut în ultimele câteva săptămâni. Părei mai fericit.

Îl privesc în ochi.

— E un inconvenient minor, spune el.

Așa sper.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

LA AMURG, STAU ÎMPREUNĂ cu Elliot pe terasa noii case, admirând priveliștea.

— Acum înțeleg de ce ai cumpărat locul acesta.

Elliot fluieră printre dinți în semn de apreciere. Tăcem amândoi preț de o clipă, bucurându-ne de măreția acestui asfințit de pe Canal: cerul de opal, ceața portocalie din depărtare, apele purpurii. Frumusețea. Calmul.

— Uluitor, nu-i așa? murmur.

— Da. E un loc grozav pentru un cămin minunat.

— Pe care îl vei reface.

Zâmbesc, iar Elliot mă pocnește în joacă peste braț.

— Mă bucur că te pot ajuta. O să fie ceva de muncă și nu va fi ieftin ca să facem locul acesta mai durabil. Dar, hei, îți permiți. O să vorbesc cu Gia săptămâna viitoare și o să văd ce planuri are și dacă pot fi puse în practică.

— O să cumpăr terenul cândva, spre finalul lunii iulie. Cred că după asta ar trebui să ne întâlnim aici toți patru: Ana, tu, Gia și cu mine.

— Cumpără-l înainte. Nu cred că rezultatele unui studiu te vor împiedica să cumperi acest loc.

— Ai dreptate. O să văd ce program am. Când crezi că ai avea timp?

— Pentru ce anume?

— Pentru construcție, frate. Pentru construcție.

— A. Păi, dacă proiectul Spokani Eden nu depășește termenul, poate la începutul toamnei?

Ridică din umeri.

— Merge bine?

— Da.

Elliot pare încântat de sine. Așa și trebuie. E un proiect ambițios și, după ce va fi terminat, va deveni un model pentru construcțiile sale sustenabile. Își îndeasă șapca cu Seahawks la loc pe cap și bate din palme.

— Slavă Cerului că e vineri, șmechere. Hai înapoi la tine acasă să bem niște beri.

Îmi dau ochii peste cap și-l urmez pe fratele meu mai mare spre locul unde am parcat mașina.

— MĂ-NTREB OARE CE FAC FEMEILE noastre, spune Elliot pe drum spre Escala.

— Împachetează lucrurile Anei, sper.

Mă uit la Elliot. Și-a pus nenorocitul ăla de picior pe bordul meu și privește peisajul care se derulează sub ochii lui, ca și cum nu i-ar păsa de nimic.

Doamne, ce-l mai invidiez.

— Probabil mănâncă pizza, beau prea mult vin și vorbesc despre noi, spune vesel.

Sper că nu vorbesc despre noi!

— Sau se uită la meci, chicotește el.

— Kate e pasionată de baseball?

— Da. Îi plac toate sporturile.

Sigur că-i plac. Din nou mă întreb cum de ea și Ana sunt prietene. Ana nu pare deloc interesată de sporturi. Deși ne-am distrat amândoi urmărindu-i recent pe Mariners.

— Să-nțeleg că o consideri pe Kate femeia ta? întreb de curiozitate.

— Da. Deocamdată.

— Nu e ceva serios între voi?

Ridică din umeri.

— E o tipă mișto. O să vedem. Nici nu mă bate la cap. Știi?

— Nu știu, mulțumesc lui Dumnezeu, mormăi printre dinți scuturând din cap.

Asta e, probabil, cea mai lungă „relație” pe care a avut-o vreodată.

— Hai să ne oprim la un bar, zice el.

— Nu. Nu beau când sunt cu mașina.

— Frate, tu conduci ca tata.

— Du-te naibii, dobitocule.

Apăs pe accelerație și R8-ul scârțâie din roți pe ieșirea către I-5. Ne îndreptăm cu viteză spre oraș.

— L-ai descoperit pe cretinul care ți-a mânărit avionul?

Oftez.

— Elicopterul, Elliot. Și nu, nu l-am descoperit. Și asta mă calcă pe nervi.

— Frate, cine ar vrea să facă așa ceva?

— Nu știu. Echipa mea nu a găsit nimic. Aștept raportul Comisiei de Transport. Văd că nu se grăbesc. A trebuit să sporesc măsurile de securitate. Sunt doi tipi care păzesc apartamentul Anei și al lui Kate în seara aceasta.

— Pe bune? Nu te condamni, frate. Sunt mulți nebuni pe lumea asta. Îi arunc o privire piezișă.

— Ce? Spuneam și eu ceea ce e evident. Mă bucur că sunt în siguranță, zice, iar eu încep să cred că începe să țină de-a binelea la Kavanagh.

— Ce vrei să faci la petrecerea burlacilor? Întreabă când ieșim de pe I-5.

— Elliot, nu vreau și nici nu am nevoie de o petrecere a burlacilor.

— Frate, te însori cu prima fată care ți-a acordat mai multă atenție. Normal că ai nevoie de o petrecere a burlacilor.

Izbucnesc în râs. *Frate, nici n-ai tu idee.*

— Credeam că ai lăsat-o borțoasă.

Simt că îngheț.

— Du-te dracului, frate. Nu sunt atât de nepăsător. Ana e mult prea tânără pentru copii. Avem o viață de trăit înainte de treburi de genul ăsta.

Elliot râde.

— Tu cu copii. O să te mai destinzi și tu.

Îl ignor.

— De la Mia ai vreo veste?

— Umblă după pulă.

— Poftim?

— Fratele lui Kate. Dar nu cred că e interesat.

— Nu-mi plac cuvintele *pulă* și *Mia* în aceeași propoziție.

— Nu mai e copilă, șmechere. Știi că e doar cu câțiva ani mai tânără decât Ana și Kate.

Prefer să nu mă gândesc la asta.

— Jucăm biliard sau ne uităm la meci? Întreabă, schimbând înțelept subiectul.

— Cum vrei tu, frate, cum vrei tu.

Ajungem în garajul de la Escala în timp ce încerc să nu mă gândesc la Mia și Ethan Kavanagh.

ELLIOT SFORĂIE ÎN fața televizorului. Muncește ca un dement, se distrează ca un dement, dar îi va trece mahmureala după bere dacă adoarme în dormitorul liber. Am avut o seară relaxantă: ne-am uitat la

rezumatul meciului Mariners-Angels (Mariners au pierdut), m-a bătut
măr la *Call of Duty*, dar eu am câștigat la biliard. Măine dimineață, voi fi la
apartamentul Anei ca să ajut la mutarea celorlalte lucruri ale ei. Durează
destul de mult. Mă uit la ceas, întrebându-mă oare ce face. Îmi vibrează
telefonul, de parcă Ana mi-ar fi citit gândurile.

ANA

Am împachetat. Mi-e dor de tine.

Să dormi bine. Fără coșmaruri.

Nu e o rugămintă.

Nu sunt acolo să te țin în brațe.

Te iubesc. ♥

Vorbele ei îmi încălzesc inima. Flynn a spus că recenta noastră ceartă
a fost doar un mic inconvenient; sper să aibă dreptate. Îi scriu și eu.

Să mă visezi.

Sper să te visez și eu.

Fără coșmaruri.

ANA

Promiți?

Fără promisiuni.

Doar cu speranță. Și vise.

Și dragoste. Pentru tine.

ANA

Nu demult mi-ai spus că nu ești romantic.

Mă bucur că te-ai înșelat. Sunt în extaz!

Te iubesc, Christian.

Noapte bună xxx.

Noapte bună, Ana.

Îmi place să te aduc în extaz.

Te iubesc. Mereu. x

Luni, 11 iulie 2011

Parcurs comunicatul de presă pe care l-am rescris în locul lui Sam.

Pentru publicare imediată
GREY ENTERPRISES HOLDINGS INC. ACHIZIȚIONEAZĂ
SEATTLE INDEPENDENT PUBLISHING

Seattle, WA, 11 iulie 2011 — Grey Enterprises Holdings, Inc., (GEH) anunță achiziționarea firmei Seattle Independent Publishing (SIP) din Seattle, WA, pentru suma de 15 milioane de dolari.

Un purtător de cuvânt din partea GEH a declarat: „GEH se bucură să adauge SIP la portofoliul său de companii locale“. CEO Christian Grey a spus: „Mă bucur că ne-am extins în domeniul editorial și vom folosi experiența tehnologică a GEH pentru a dezvolta SIP ca să devină o platformă editorială solidă care va oferi o șansă de a se remarca autorilor din zona Pacificului de Nord-Vest.

Seattle Independent Publishing a fost fondată acum 32 de ani de Jeremy Roach, care va rămâne CEO. SIP a obținut un succes considerabil promovând autori locali, inclusiv pe Bee Edmonston, care are trei bestselleruri *USA Today* și pe poetul și artistul Keon King, a cărui cea mai recentă colecție, *By the Sound*, a fost nominalizată la prestigiosul premiu Arthur Rense în 2010.

SIP va continua să funcționeze independent și își va păstra toți cei 32 de angajați. Roach a declarat: „Este o ocazie senzațională pentru tot personalul și autorii de la SIP și suntem nerăbdători să vedem unde ne va duce parteneriatul cu GEH în următorul deceniu și dincolo de el“.

Pentru informații suplimentare, vă puteți adresa lui Sam Saster
 Vicepreședinte, Director de Publicitate, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cuvintele Anei îmi răsună din nou în minte. *Normal că sunt supărată pe tine. Care om de afaceri responsabil ia decizii bazându-se pe persoana căreia i-o trage în prezent?*

Eu, Ana.

Dar numai pentru că ți-o trag ție.

Amintiri cu Ana legată de patul ei alb, alunecoasă și lipicioasă datorită înghețatei, eu încercând să feliez ardei, ea numindu-mă dobitoc, toate îmi plutesc în minte. Mă uit la planor. Poate că de-aia nu vrea să mi se supună, pentru că are senzația că sunt un dobitoc.

Grey. Destul.

Îndoiala e un sentiment urât și inutil.

Aceasta e noua mea mantra. Flynn a zis că cearta noastră a fost un mic inconvenient. Toate relațiile trec prin asta. S-a mutat cu mine și ne căsătorim în mai puțin de trei săptămâni. Ce pot să-mi doresc mai mult?

La naiba. Mi-aș dori să ne fi căsătorit deja. Așteptarea îmi face nervii ferfeniți. Nu vreau să se răzgândească. A fost foarte tăcută în acest weekend. Am fost ocupați cu mutarea lucrurilor la mine acasă și ea a pus la punct pregătirile de nuntă.

E doar obosită.

Nu mai fi pesimist, Grey.

Concentrează-te pe problemele imediate.

Iau telefonul și-l sun pe Sam.

— Christian.

Uneori mă calcă pe nervi când îmi spune pe numele mic. Îl anunț pe un ton glacial:

— Ți-am trimis un comunicat de presă revizuit, mai scurt. Concizia e totul. Încearcă să nu uiți asta.

— Cum doriți, domnule Grey.

Bravo. Ai înțeles aluzia.

— Și, Sam, șterge prețul și scrie „sumă confidențială“.

— Așa fac.

Închid și revin la computer. Sper că tachinarea cu logodnica mea via e-mail îmi va îmbunătăți dispoziția, dar și pe a ei.

De la: Christian Grey

Despre: Consumatorul suprem. Care consumă

Data: 11 iulie 2011, 08:43

Către: Anastasia Steele

Draga mea Anastasia

Îmi amintesc de ziua în care ai aflat că am cumpărat SIP. Cred că m-ai făcut dobitoc, în timp ce eu nu făceam altceva decât să-mi exercit drepturile de cetățean al iubitei noastre țări de a cumpăra orice-mi doresc. În calitate de Consumator Suprem (din nou, epitetul tău) te informez că știrea despre cea mai recentă achiziție a mea nu mai e sub embargou de publicare și azi va fi dat un comunicat de presă.

Mă bucur mult că te-ai mutat cu mine.

Am dormit foarte bine noaptea trecută știind că ești acolo.

Te iubesc.

Christian Grey

CEO, Antreprenor, nu dobitoc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Șef sau șef afurisit

Data: 11 iulie 2011, 08:56

Către: Christian Grey

Dragul meu viitor soț

Erai un dobitoc (nu mă dezic de apelativ) și șeful șefului șefului meu. Îmi amintesc că am savurat o seară distractivă și lipicioasă. Poate vrei o porție de înghețată și în seara asta? E atât de cald afară...

Și eu te iubesc. Foarte mult.

Fac o listă pentru întâlnirea noastră de diseară cu Alondra, despre ultimele pregătiri!

Ai vreo solicitare de ultimă oră?

Vrei ca dineul pentru repetiția dinaintea nunții să aibă loc tot la Escala?

Anastasia Steele

Editor Interimar, Ficțiune, SIP

De la: Christian Grey

Despre: De câte ori!

Data: 11 iulie 2011, 08:59

Către: Anastasia Steele

Draga mea Anastasia

Hai să scurtăm ceremonia.

Sunt nerăbdător să devii a mea.

Da, la Escala. Sunt mai puțin priviri curioase acolo.

Ah, și BLACKBERRY!!!

ȘI BEN & JERRY'S & ANA.

Desertul meu favorit.

Christian Grey

CEO Autoritar, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Megaautoritar

Data: 11 iulie 2011, 09:02

Către: Christian Grey

Ah, fiddle-dee-dee², domnule Grey.

E și desertul meu favorit.

Ana x

Zâmbesc. Acum citează din *Pe aripile vântului*. Pare fericită. Clatin din cap și o chem pe Andrea. Dispoziția mi s-a înseninat mult.

Mulțumesc, domnișoară Steele.

PUȚIN MAI TÂRZIU, ANDREA ÎMI face legătura cu Darius Jackson, din portul din Ephrata.

— Bună dimineața, Christian.

— Darius, mă bucur să te aud. A ajuns?

Brusc parcă am din nou 10 ani și e ziua de Crăciun. Cu greu îmi pot stăpâni entuziasmul.

— A ajuns, domnule Grey, și e o frumusețe.

— L-ai asamblat?

— Cu asta mă ocup acum. O să-ți trimit niște fotografii când e gata.

— De-abia aștept să-l văd.

— Actele sunt gata și mă-ntreb dacă vrei să-l scot eu la un zbor de verificare sau vrei să faci tu asta.

— Nu. Zboară tu. Și anunță-mă cum se comportă.

— Cu plăcere. Când te așteptăm pe-aici?

2 Ca să vezi. (N.r.)

— O să-ncerc să ajung în acest weekend. Te anunț.

— OK. Mă-ntorc la muncă, nu se cade să las o frumusețe ca asta să mă aștepte.

Chicotește, închide, iar eu izbucnesc în râs.

Nici eu, Darius, nici eu nu o las să mă aștepte, decât dacă e obraznică...

Oftez. Poate că Ana și cu mine vom zbura cu planorul în weekendul acesta.

ANA E TĂCUTĂ ÎN TIMPUL cinei, ciugulind din risotto.

Poate că s-a răzgândit?

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic. Am avut o zi grea.

Neliniștea mă face să fierb. E ceva ce-mi ascunde.

— Sawyer mi-a spus că erau paparazzi la ieșirea din clădire, subliniez.

— Am ieșit prin zona de încărcare. Am reușit să-i evităm.

Deci nu hărțuirea permanentă din partea celei de-a patra puteri în stat o deranjează. *Atunci ce e?* Încerc o abordare diferită.

— Ce ai făcut astăzi?

Pufnește.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi la telefon cu autorii, încercând să le dau vestea cât mai blând cu putință.

Aproape că scuip mâncarea din gură. *Ce mama naibii!*

Râde când îmi vede mutra și reacția ei îmi dă o stare bună.

— Da, o mare companie care exploatează strădaniile artistice, lămurește ea lucrurile.

— Ah.

— Roach a reunit echipa editorială și ne-a anunțat despre preluare. Desigur, eu știam deja, când restul lumii habar n-avea. A fost ciudat. M-a pus într-o altă lumină... înțelegeți tu.

— Înțeleg.

Cu siguranță, acesta e un lucru bun — să știi înseamnă să fii puternic.

— Christian.

Mă privește neîncrezătoare și cuvintele i se revarsă într-un torent curgător.

— Logodnicul meu deține compania pentru care lucrez. Roach s-a holbat la mine de câteva ori în timpul ședinței și habar nu aveam ce-i trecea prin minte. Îmi amintesc că a cam luat-o razna când a aflat că ne căsătorim. Toată ședința a fost ciudată rău. M-am simțit aiurea, nelalocul meu.

Rahat!

— Nu mi-ai spus că a cam luat-o razna.

Ce dobitoc.

— A trecut ceva timp de când a aflat că ne-am logodit.

— El te-a făcut să te simți aiurea?

Îl dau afară dacă a făcut asta.

Mă studiază seriosă, ca și cum îmi cântărește întrebarea.

— Puțin. Poate că da. Poate că nu. Sau poate îmi imaginez eu. Habar nu am. În orice caz, mi-a confirmat postul de editor.

— Astăzi?

— În după-amiaza aceasta.

Hmm. Încă nu dădusem undă verde pentru angajarea personalului nou.

Ticălos bătrân și viclean.

Mă-ntind și o prind de mână.

— Felicitări. Ar trebui să sărbătorim. Te gândeai cum să-mi spui?

— Credeam că știi și nu mi-ai spus nimic.

Face o pauză, iar eu izbucnesc în râs.

— Nu, nu știam. Dar e o veste nemapomenită.

Pare ușurată. De-asta era ea atât de tăcută?

— Nu te stresa, Ana. La naiba cu ce cred colegii tăi și cu ce crede Roach. Sper că toată lumea din companie s-a liniștit după ce a văzut comunicatul de presă. Nu intenționez să fac nicio schimbare în viitorul apropiat. Și sunt convins că autorii au fost încântați să afle asta de la tine.

— Unii, da. Unii, nu. Mai sunt câțiva care-i duc dorul lui Jack.

— Pe bune? Asta mă uimește.

— A riscat cu unii dintre ei. Îi sunt loiali. Bănuiesc că vor pleca după el când își va găsi un alt loc de muncă.

Nu-și va mai găsi în veci un loc de muncă dacă îi pun eu o „vorbă bună“.

Mă prinde de degete și mă strânge.

— În orice caz, îți mulțumesc, zice Ana.

— Pentru?

— Că m-ai ascultat.

Se încruntă din nou, iar eu mă-ntreb dacă nu cumva vrea să spună mai multe.

Ce e, Ana? Spune-mi.

— Ești gata pentru întâlnirea cu organizatoarea de nunți? întrebă.

— Desigur. Termină ce ai în farfurie.

Mă uit fix la mâncarea ei. Și, spre ușurarea mea, ia o îmbucătură mare de risotto. Mă relaxez ușor-ușor; voia doar să-mi povestească despre promovarea ei și se aștepta să știu despre asta.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey.

Relaxează-te.

— RĂMÂNE SĂ VĂ hotărâți ce veți face după recepție.

Alondra Gutierrez surâde vag.

— Nu am discutat despre asta încă.

Ana se întoarce spre mine.

— E simplu, îi spun domnișoarei Gutierrez, iar Ana pare surprinsă.

Ah, iubito. Mă ocup eu.

— O să discut eu asta cu tine separat, Alondra.

— Foarte bine, domnule Grey. De-abia aștept să aflu!

— Și eu la fel, zice Ana.

— Va trebui să aștepti până-n ziua cea mare.

Zâmbesc.

Sper c-o să-ți placă ce am pus la cale.

Ana se bosumflă, dar are o mutră amuzată și încă într-un fel... ceva întunecat, mai senzual, care se adresează direct penisului meu.

La naiba.

Alondra își strânge lucrurile, anunțându-ne că încă putem face schimbări de ultimă oră. Îi mulțumim pentru tot efortul depus.

Ne ridicăm cu toții în picioare. Taylor își face apariția la intrarea în living, iar Alondra își ia la revedere. O privim amândoi cum se îndepărtează și, după ce sunt sigur că nu ne mai poate auzi, mă întorc spre Ana.

— Are totul sub control.

— Alondra este o foarte bună profesionistă, spune Ana.

— Așa e. Acum ce vrei să facem? întreb în șoaptă.

Ana se uită în ochii mei și buzele i se întredeschid. Ne despart câțiva centimetri. Nu ne atingem. Dar o pot simți. În întregime. Tăcerea dintre noi devine din ce în ce mai zgomotoasă, umplând spațiul din jurul nostru, în timp ce ne sorbim reciproc din priviri.

Brusc, simt că în încăperea aceasta imensă nu mai e oxigen. Suntem doar noi, doar dorința noastră, vibrând invizibilă între noi. O citesc în seninul ochilor ei. Pupilele i se dilată. Devin mai întunecate. Îmi reflectă pofta. Iubirea mea. Iubirea noastră.

— Ai fost atât de distant.

Vocea îi e ca o șoaptă.

— Tot weekendul.

— Nu. Nu distant. Mi-a fost teamă.

— Nu! spune ea brusc, într-un iureș de tandrețe.

Închide spațiul dintre noi fără să se miște din loc. Ridică degetele și-mi atinge barba scurtă, și simt mângâierea ei cu fiecare centimetru de carne. Închid ochii, în timp ce trupul meu îi răspunde.

Ana.

Degetele ei se ocupă de nasturii cămășii mele, desfăcându-i.

— Nu-ți fie teamă, șoptește ea și mă sărută pe una dintre cicatricile de deasupra inimii mele care bate disperată.

Nu mai pot suporta: îi cuprind fața în palme și-i aduc buzele lângă ale mele, sărutând-o cu sete. E ca un festin pentru un om înfometat. Are gust de iubire și de dorință și de Ana.

— Hai să mergem. Acum. La Vegas. Să ne căsătorim, o implor, lipit de buzele ei înfierbântate. Putem spune tuturor că n-am mai putut aștepta.

Geme, iar eu o sărut din nou, luând tot ceea ce-mi oferă, cufundându-mă în dorința ei, suferind după ea, disperat după ea.

Când se retrage, tragem amândoi aer în piept, iar ea mă privește amețită.

— Dacă asta îți dorești, zice ea, cu răsuflarea întretăiată și plină de înțelegere.

O lipesc de mine.

Ar face asta pentru mine.

Nu mi s-ar supune... dar ar face asta.

La naiba.

Și atunci știu că trebuie să-i ofer nunta pe care o merită. Nu o ceremonie pe fugă într-o capelă din Vegas. Iubita mea merită ce e mai bun.

— Hai la culcare, îi șoptesc la ureche, iar ea își înfinge degetele în părul meu când o ridic în brațe.

— Credeam că nu mai spui niciodată vorbele astea, zice, iar eu o duc în brațe în dormitor.

Sâmbătă, 16 iulie 2011

— Trezește-te, somnorilă.

Trag ușor cu dinții de lobul urechii Anei.

— Hmm...

Geme și refuză să deschidă ochii. O mușc din nou de ureche.

— Ah! scâncește ea și deschide ochii cu greu.

— Bună dimineața, domnișoară Steele.

— Bună dimineața.

Întinde mâna și mă mângâie pe obraz. Sunt îmbrăcat din cap până-n picioare și stau întins lângă ea.

— Ai dormit bine? întreb, sărutându-i podul palmei.

Dă somnoroasă din cap.

— Am o surpriză.

— Da?

— Hai sus, spun, coborând din pat.

— Ce surpriză?

— Dacă ți-aș spune...

Înclină capul într-o parte, deloc impresionată. Vrea un răspuns.

— Vrei să zburăm peste Nord-vestul Pacificului?

Se ridică imediat în capul oaselor.

— Cu planorul? întreabă.

— Exact.

— Putem urmări...

Se uită pe fereastră.

— ... ploaia?

Pare confuză.

— E însorit acolo unde mergem noi.

— Atunci putem urmări soarele amiezii!

— Putem. Dacă te ridici din pat!

Chițâie de încântare și își coboară grăbită din pat picioarele ei lungi.

Se oprește să mă sărute scurt, apoi se repede la baie.

— Ar trebui să fie cald, strig după ea, zâmbind larg.
Cred că e bucuroasă.

ÎN TIMP CE GONIM pe I-90 în R8, fugind de vremea îngrozitoare, îmi permit luxul de a trăi în prezent. Iubita mea e lângă mine, în boxe cântă The Killers și urmează să zburăm cu noul meu planor. Totul e frumos.

Flynn ar fi mândru.

Desigur, suntem supravegheați de Sawyer și de Reynolds, dar nimeni nu le poate avea pe toate.

— Unde mergem? întreabă Ana, privind afară, la burniță.

— La Ephrata.

Văd cu coada ochiului că a rămas perplexă.

— E la vreo două ore și jumătate distanță. Acolo îmi țin planoarele.

— Ai mai mult de unul singur?

— Două. Acum.

— Blaník-ul? întreabă ea și, când mă încrunt, continuă, cu o voce puțin nesigură. L-ai pomenit pilotului când am zburat cu planorul în Georgia.

Își privește degetele și își răsucesce inelul de logodnă.

— De-asta ți-am cumpărat macheta.

Vorbește atât de încet, încât trebuie să fac un efort ca s-o aud.

— Singurul Blaník pe care-l am e planorul acela mic. Stă la loc de cinste pe biroul meu, la serviciu.

Mă-ntind și o prind de genunchi, amintindu-mi repede împrejurările în care mi-a dăruit mica machetă.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

— Am făcut cursuri de zbor într-un Blaník. Acum am o operă de artă nou-nouță, pe numele său ASH 30. Una dintre primele din lume. Va fi primul meu... primul nostru zbor cu el.

Zâmbesc larg. Ana zâmbeste și ea și clatină cu afecțiune din cap.

— Ce e? întreb.

— Tu.

— Eu?

— Da. Tu și jucăriile tale.

— Bărbații trebuie să se relaxeze, Ana.

Îi fac cu ochiul, iar ea roșește.

— N-o să mă lași niciodată să uit chestia asta, nu-i așa?

— Asta și întrebarea dacă ești gay.

Ana râde.

— Îți plac urmările complicate.

— Asta nu e o noutate.

Își înăbușă un zâmbet și clatină din nou din cap, iar eu nu știu dacă râde de mine sau cu mine.

Plus ça change, Anastasia.

INTRĂM ÎN PARCAREA aeroportului din Ephrata chiar înainte de ora 11. Soarele promis își face apariția, dispersând norii de ploaie și lăsând locul unor nori cumulus albi, perfecți pentru zbor. De-abia aștept să-mi văd noul planor și să-l ridic de la sol.

— Ești pregătită? întreb.

— Da!

Ochii Anei sclipesc și e extrem de entuziasmată. La fel ca mine.

— Soarele strălucește atât de tare, încât avem nevoie de ochelari.

Din torpedou scot două perechi de ochelari de soare pentru mine și pentru Ana. Apoi găsesc și două șepci cu Mariners.

— Mulțumesc. Mi-am uitat ochelarii de soare.

Ies din mașină. Sawyer sosește și el cu Q7 și parchează lângă R8. Îi fac semn cu mâna și deschide geamul.

— E un salon unde se odihnesc piloții, dacă vreți să așteptați acolo, zic. Veniți cu noi.

— Domnule Grey, vă rog.

Tonul lui Sawyer mă oprește în loc. Și știu că vrea să verifice locul înainte ca Ana și cu mine să intrăm. Mă dau la o parte, lăsându-i să treacă pe el și pe Reynolds.

Chestia asta devine obositoare.

Inspir profund. N-o să-i las vigilența să-mi strice cheful — la urma urmelor, pentru asta îl plătesc. O iau pe Ana de mână și-i urmez pe cei doi în biroul unde ne așteaptă Darius Jackson.

— Christian Grey, strigă el și-mi strânge mâna cu însuflețire.

Mă bucur să-l văd. E un tip masiv, înalt, dar mai dolofan decât ultima oară când ne-am întâlnit.

— Arăți bine, spune el.

— Și tu la fel, Darius. Aceasta este logodnica mea, Anastasia Steele.

— Domnișoară Steele.

Darius îi zâmbește larg și cu o expresie luminoasă pe chip.

- Ana, ne corectează ea pe amândoi, dar surâde și dă mâna cu el.
- Darius a fost instructorul meu de zbor, îi explic Anei.
- Ai fost elevul meu genial, Christian, spune Darius. Are un talent înăscut.

Ana mă privește și cred că-i citesc mândria întipărită pe chipul ei frumos.

- Felicitări pentru logodnă, zice el.
- Mulțumim. E pregătit? întreb, pentru că mi-e greu să accept mândria Anei și, desigur, de-abia aștept să-mi văd noul planor.
- Sigur că e. E pregătit pentru tine. Fiul meu, Marlon, vă va conduce.
- Uau! Marlon! exclam.

Marlon, acum adolescent, are părul tuns scurt, iar zâmbetul și strângerea de mână sunt precum ale tatălui său.

- Ce înalt te-ai făcut!
- Copiii! Cresc.
- Ochii întunecați ai lui Darius sclipesc de dragoste paternă.
- Mulțumesc pentru ajutor, Marlon.
- Nicio problemă, domnule Grey.

Pe pistă ne așteaptă N88765CG. Fără îndoială, e cel mai grațios planor din lume: un Schleicher ASH 30, sclipitor de alb, cu o anvergură impresionantă de 26 de metri și o cabină mare. Chiar și de la distanță e evident că e o minune a ingineriei moderne.

E nemaipomenit.

Darius îmi dă raportul după primul zbor cu el, foarte entuziasmat să rememoreze experiența. Ne îndreptăm toți trei spre planor, admirându-i frumusețea și eleganța.

— Are tot ce-i trebuie, Christian. Pur și simplu parcă merge pe aer, spune el și aprecierea din glasul său e demnă de o asemenea frumusețe modernă.

- Arată extraordinar, îl aprob.
- Deschid cabina și Darius îmi arată panoul de control.

— Și am pus mai mult balast în el pentru că o să ai nevoie, spune uitându-se la Ana.

- Înțeleg.
- Vă aduc parașutele.
- Uau, face Ana, privind bordul. Are mai multe cadrane și alte șmecherii tehnice decât celălalt planor.

Izbucnesc în râs.

— Are fata tot ce-i trebuie.

— Fata?

— Fata. Dar e mult mai supusă, adaug zâmbind.

Ana înclină capul și mijește ochii, încercând fără succes să-și ascundă amuzamentul.

— Supusă, ha?

Îi arunc o privire cu subînțeles.

— Ușor de manevrat. Face cum i se spune...

Darius revine și-mi dă parașutele, apoi se întoarce în birou. Mă las pe vine ca s-o ajut pe Ana să-și îmbrace parașuta, legându-i curelele în jurul coapselor.

— După cum știi, domnișoară Steele, îmi place ca femeile din viața mea să fie supuse.

— Până la un punct, domnule Grey, spune când mă ridic. Uneori îți place să fii sfidat.

Zâmbesc larg.

— Numai de tine.

Îi prind strâns cataramele de la umeri.

— Îți place la nebunie să faci asta, nu-i așa? șoptește ea.

— Mai mult decât vei ști tu vreodată.

— Cred că m-am prins. Poate că ar trebui s-o facem mai târziu.

Mă opresc și o trag mai aproape ca să-i inspir parfumul.

— Poate că ar trebui, murmur. Mi-ar plăcea enorm.

Ana trage cu ochiul la mine printre gene.

— Și mie.

Vorbele îi sunt ca o briză de vară. Se înclină ca să mă sărute. Râsuflarea mi se întretaie când buzele ei le ating pe ale mele și dorința îmi străbate trupul ca un foc scăpat de sub control. Dar înainte să pot reacționa, se dă înapoi, lăsându-mi spațiu să-mi aranjez propria parașută.

Ticăloasă mică.

Mă urmărește cu scânteii în priviri în timp ce-mi fixează parașuta. Îmi prind cu atenție centurile.

— Chestia asta a fost sexy, șoptește ea chicotind și, înainte să mă fac total de râs, mai cercetez o dată noul meu avion.

De data asta mă uit cu atenție să nu fie ceva nelalocul lui; toate acestea fac parte din verificările dinaintea zborului. Darius, care m-a învățat tainele zborului cu planorul, nu s-ar aștepta la mai puțin din partea mea.

Aeroplanul e într-o formă de invidiat.

La fel ca logodnica mea.

Ana încă mă privește când îmi trec mâna peste vârful aripii.

— E un planor bun, spun când revin lângă ea.

Ea își îndeasă șapca pe cap și își scoate părul prins în coadă prin gaura din spatele acesteia.

— Și tu arăți foarte bine, domnișoară Steele, șoptesc, punându-mi ochelarii de soare.

Darius și Marlon ni se alătură și împreună împingem planorul pe pistă.

Odată pregătit în poziție de plecare, o ajut pe Ana să se așeze pe locul ei din cabină și îmi satisfac plăcerea de o lega și cu centurile de siguranță.

— Astea ar trebui să te imobilizeze, șoptesc cu un zâmbet diabolic, apoi sar în spatele ei și închid cabina.

Darius atașează cablul de tractare și, făcându-mi semn că totul e OK, se îndreaptă spre avionul monomotor Cessna Skyhawk.

— Ești pregătită? o-ntreb pe Ana.

— Să fii sigur!

— Să nu atingi nimic.

— Stai.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai mai zburat până acum cu planorul acesta.

Izbucnesc în râs.

— Nu. Nici cu Blaník L23 nu zburasem, dar am supraviețuit.

Tace mîlc.

— Ana, toate sunt la fel. Și ai parașută. Nu-ți face griji.

— OK.

Pare puțin nesigură.

— Pe bune. O să fie totul în regulă. Ai încredere în mine.

Mai verific o dată panoul de bord ca să mă orientez mai bine: ascensiunea, eleroanele, manșa, toate sunt în regulă. Centurile prinse cum trebuie. Frânele bune, acum blocate. Cabina blocată. Instrumentele de zbor în funcțiune — fără geamuri sparte; așa și trebuie să fie, e un aparat de zbor nou-nouț.

Vocea lui Darius se aude întreruptă prin radio și-l anunț când suntem gata. Privesc repede în lateral și-l văd acolo pe Marlon, ținând planorul de vârful aripii, în timp ce Darius pornește Skyhawk-ul.

— Pornim! Hai să prindem curenții calzi și soarele amiezii, strig ca să acopăr vuietul motorului Cessnei.

Darius pornește și începem să rulăm pe pistă. Folosesc pedalele și manșa și ne ridicăm în aer înainte ca avionul să părăsească pista.

Se ridică atât de repede de la pământ!

Urcăm din ce în ce mai mult. Clădirea de birouri de la Ephrata devine o jucărie pentru copii, care dispăre în depărtare. Darius înclină avionul și noi plutim spre dealurile Beezley, unde suntem siguri că vom găsi curenți prielnici.

— Ce simplu a fost, zice Ana, cu o urmă de admirație calmă în glas.

— Mai simplu decât cu Blaník-ul, aprob eu.

ASH e senzațional. E atât de ușor și de sensibil la manevre.

Ajungem la 1 000 de metri și îi comunic lui Darius că sunt gata să desprind cablul. Ne-a dus până în mijlocul unui curent cald și, în timp ce el se depărtează, eu rămân într-un cerc larg, păstrând zborul constant, în timp ce ne tot ridicăm. Washingtonul se descoperă sub privirile noastre, în toată gloria lui colorată.

— Uau! exclamă Ana.

— Pe partea cu portul o să vezi cascadele.

— Portul?

— În stânga.

— A, da.

Încă e un strat fin de zăpadă pe culmile munților, deși e iulie.

— Ce apă e acolo jos?

— Lacul Banks.

— Christian, e foarte frumos.

Suntem la 2 100 de metri altitudine și știu că putem urca și mai mult. Am putea zbura ore în șir și am putea ateriza pe vreun câmp aflat la leghie întregi depărtare.

Gândul acesta e ispititor — Ana și cu mine singuri în sălbăticie —, dar cred că nici Sawyer, nici Reynolds, și nici măcar Ana nu ar aprecia una ca asta.

— Uite! strigă Ana.

Un vârtej mare de praf se rotește în aer sub noi.

Curentul!

Îl prind în linie dreaptă și urcăm și mai mult. Și mai repede.

— Uau! strigă Ana entuziasmată. Fără acrobații astăzi? Întreabă ea.

— De-abia mă învăț cu planorul.

La naiba cu asta. Îmi place la nebunie s-o fac pe Ana să urle. Înclin aparatul de zbor, iar ea țipă încântată în timp ce plutim deasupra

pământului, cu mâinile întinse și cu codița răsucindu-i-se — sub noi se zăresc câmpurile din statul Washington.

— Doamne Dumnezeu! exclamă, iar eu mă lansez din nou în sus.

Iar Ana râde încontinuu. Acest sunet îmi umple sufletul și îmi face inima să crească. ASH e minunat de pilotat; ne-a dus deasupra lumii, unde soarele domnește peste nori; e liniște și suntem înconjurați de o priveliște senzațională. Iubirea vieții mele e lângă mine, fericită și liberă deasupra pământului. Și pentru prima oară, de mult timp încoace, o senzație de liniște mă cuprinde cu totul. Suntem împreună, sus, în cer, iar inima mea e gata să dea pe dinafară de bucurie.

Nu vreau ca această senzație să se sfârșească.

Acest iureș. E amețitor.

Concentrează-te pe locul în care-ți dorești să fii.

Cum vrei să fii.

Cred că așa ai fost în ultimele câteva săptămâni. Păreai mai fericit.

Îmi reamintesc cuvintele lui Flynn.

Ana e fericirea mea. Ea deține cheia.

Acest gând e prea copleșitor, prea greu. Știu că m-ar putea înghiți dacă l-aș lăsa. Ca să-mi distrag atenția, o întreb pe Ana dacă vrea să încerce și ea.

— Nu. E primul tău zbor. Bucură-te de el, Christian. Iar eu sunt încântată că iau parte la această călătorie.

Surâd.

— Pentru tine l-am cumpărat.

— Serios?

— Da. Am un planor cu un singur loc, făcut de aceeași companie germană, dar e pentru zboruri solo. Planorul acesta e un vis. E fantastic.

— Așa este.

Ana privește în față, spre orizont.

— Plutim, spune ea, cu glas dulce și visător.

— Așa e, iubito... așa e.

ATERIZĂM O ORĂ MAI târziu, la fel de lin cum am și decolat. Sunt încântat de noul meu avion. E tot ceea ce știam că e și ceva în plus. Aș vrea să-l pilotez într-o zi, să văd cât de sus ne poate duce. Poate mai târziu, în această vară.

Darius vine în goană spre noi, în timp ce eu deblochez cabina.

— Cum a fost? întreabă el entuziasmat când ajunge la noi.

— Fenomenal. E un avion de milioane.

Adrenalina încă mi se scurge prin trup.

— Ana? o întreabă Darius, îndreptându-și atenția spre ea.

— De acord cu Christian. Este senzațional.

Îmi desfac centurile, mă dau jos și mă întind. Apoi mă aplec s-o eliberez pe Ana.

— Chestia asta a fost o adevărată inspirație, șoptesc, o sărut iute și-i desprind centura de siguranță.

Întredeschide surprinsă buzele, dar eu mă-ntorc către Darius, care e încă lângă de noi.

— Hai să-l băgăm în hangar.

Merg spre mașină în spatele Anei, alături de Sawyer și Reynolds. Părul ei strâns în coadă îi sare jucăuș în toate direcțiile. Încă poartă șapca și, pe sub jacheta scurtă bleumarin de baseball, fundul e acoperit de jeanșii strâmți. Șoldurile i se leagănă, iar ritmul lor e hipnotizant. Arată extrem de sexy. Ocolesc mașina și-i deschid portiera.

— Arăți senzațional. Nu cred că ți-am spus în dimineața asta.

— Eu cred că mi-ai spus, răspunde zâmbind dulce.

— Mă rog, aș vrea să-ți mai spun o dată.

— Și tu arăți senzațional, Christian Grey.

Își trece degetele peste tricoul meu alb și senzația mi se răspândește în piept și în tot restul corpului.

Trebuie s-o duc acasă.

Însă mai întâi. Prânzul. Un prânz târziu. Îi închid portiera și mă-ndrept spre volan. Ne oprim în Ephrata la pizza.

— Te deranjează dacă luăm la pachet? întreb când intrăm în micul restaurant.

— Mâncăm în mașină?

— Da.

— În imaculatul tău R8?

— Chiar acolo.

— Hai să luăm, spune Ana contrariată.

— De-abia aștept să ajung acasă.

— De ce?

Mă uit fix la ea, ridicând dintr-o sprânceană, cu un singur gând în minte. *De ce crezi, Ana?*

— Ah, spune ea și-și mușcă buza de jos ca să-și alunge zâmbetul, în timp ce obrații i se colorează în acea nuanță de roz pe care o ador.

— OK. Da. La pachet, spune repede Ana, iar pe mine mă bufnește râsul.

— ASTA E CEA MAI BUNĂ pizza din lume, zice Ana, cu gura plină. Mă bucur că am luat mai multe șervețele.

— Îmi mai dai? întreb.

Iar ea îmi întinde felia ca să mușc din ea. Deschid gura, însă ea o mișcă și mușcă ea din felie.

— Hei!

Ana chicotește.

— Pizza mea!

Mă îmbufnez. Deoarece conduc și altceva nu pot face.

— Uite, zice și de data asta mă lasă să iau o îmbucătură.

— Știi că mă voi răzbuna.

— Serios? mă tachinează ea. Să te văd, Grey.

— Ah, mă voi răzbuna. Mă voi răzbuna...

Și încep să mă gândesc la mai multe scenarii, la care trupul meu reacționează. Mă foiesc pe scaun.

— Mai vreau pizza, te rog.

Ana mă hrănește în continuare. Și mă necăjește. Ne distrăm amândoi.
Ar trebui să facem asta mai des.

— Gata, spune Ana și lasă cutia de pizza la picioare.

Mă simț sătul. Sunt cu iubita mea, în mașina mea preferată, cu Radiohead în boxe și gonim pe lângă incredibilul peisaj în lungul fluviului Columbia River, către podul Vantage. Sunt copleșit de sentimentul că aparțin acestor lucruri care se întâmplă.

Înainte de Ana, cum îmi petreceam oare weekendurile?

Zburam, navigam, mi-o trăgeam...

Izbucnesc în râs. Nu pare să se fi schimbat ceva, dar nu este adevărat — s-a schimbat totul și asta datorită tinerei care-mi stă alături. Nu știam că sunt atât de singur până când n-am cunoscut-o. Nu știam că am nevoie de ea, dar acum iat-o alături de mine. Mă uit la Ana, care-și suge vârful arătătorului. Mi se tulbură vederea amintindu-mi remarca ei de mai devreme despre hamuri.

— *Îți place la nebunie să faci asta, nu-i așa?*

— *Mai mult decât vei ști tu vreodată.*

— *Cred că m-am prins. Poate că ar trebui s-o facem mai târziu.*

— *Poate că ar trebui...*

Acest gând mă înnebunește. Apăs pe accelerație, până la 140 de kilometri la oră. Vreau să ajungem acasă.

NERĂBDAREA MEA A ATINS cote nemaipomenite când ajungem, în cele din urmă, în garaj la Escala.

— Suntem acasă, răsuflă Ana când opresc motorul.

Are glasul răgușit și domol, atrăgându-mi atenția. Ne privim lung în ochi până când atmosfera din R8 se încinge încetișor.

E aici. Între noi. Dorința noastră.

E aproape ca o entitate separată, atât este de puternică.

Ne atrage împreună.

Mă consumă... ne consumă.

— Mulțumesc, spune ea.

— Cu mare plăcere.

Mă privește printre gene, cu ochi misterioși și plini de promisiuni senzuale. Sunt vrăjit și nu-mi pot desprinde privirea. Sunt prins în farmecele ei. Lângă noi parchează Sawyer și Reynolds și coboară din Q7, blocându-i portierele. Se îndreaptă spre ascensorul de serviciu și nu-mi dau seama dacă ne așteaptă pe noi sau nu. Nu știu și nici nu-mi pasă. Ana și cu mine îi ignorăm, concentrați doar unul asupra celuilalt. Tăcerea din mașină este amețitoare, răsunând de gânduri nerostite.

— Noul planor te înnebunește.

— Mie-mi place să te înnebunesc.

Un zâmbet lent și seducător îi răsare pe buze.

— Și mie îmi place.

— Am un plan.

— Serios?

Dau din cap ținându-mi respirația, în timp ce mii de imagini cu Ana legată în camera plăcerilor îmi trec prin minte.

— Camera Roșie? întreabă ea ispititor.

Încuviințez. Pupilele i se dilată și se întunecă, iar pieptul i se ridică atunci când respiră.

— Sigur.

Și ies din mașină. Ea a coborât deja când ajung pe partea pasagerului.

— Haide.

O iau de mână și mă-ndrept spre lift. Din fericire, liftul ne așteaptă pe noi. O strâng de mână și ne lipim amândoi de perete. Se apropie de mine și ridică privirea. Intențiile îi sunt limpezi.

— Nu. Așteaptă.

Îi eliberez mâna și pășesc într-o parte, în timp ce liftul urcă.

— Christian, șoptește, cu privire arzătoare.

Clatin din cap.

O să te fac să aștepți, iubito.

Strânge din buze, clar nemulțumită, dar în ochi i se citește o expresie fermă. Iubita mea nu se dă înapoi în fața unei provocări.

Jocul a început.

Ușile liftului se deschid, iar eu mă dau un pas înapoi, făcându-i Anei un gest curtenitor.

— Doamnele mai întâi.

Surâde și iese demnă și fășneată din lift, oprindu-se în foaier.

Aici ne așteaptă Sawyer.

Ah, ce neplăcut.

— Domnule Grey, mai doriți ceva?

Știe că Taylor a plecat să-și viziteze fiica și cred că încearcă să-i ia locul acestuia. Se uită răbdător când la mine, când la Ana, care privește fix în podea ca să n-o bufnească râsul. Îmi maschez amuzamentul și răspund:

— Sunt în regulă, mulțumesc, apoi adaug, de-al naibii ce sunt: Ana?

— Totul e în regulă.

Îmi aruncă o privire dușmănoasă și trebuie să mă stăpânesc serios ca să nu izbucnesc în râs în fața lui Sawyer. Ana fuge din foaier.

— Tu și Reynolds vă puteți retrage. Nu mai ieșim în seara asta. Anastasia va ieși mâine. O să-ți trimit un mesaj dimineață să te anunț când.

Ana are probă mâine dimineață pentru rochia de mireasă.

— Prea bine, domnule.

Se întoarce, iar eu îl urmez pe hol.

O privire scurtă în living îmi spune că Ana nu e acolo. Sawyer se îndreaptă spre biroul lui Taylor, în timp ce eu plec în căutarea domnișoarei Steele. O găsesc în dormitor, unde-și desface șireturile bocancilor. Ridică privirea.

— Domnule Grey, ești de-a dreptul diabolic.

— Îmi dau silința. Camera plăcerilor. Zece minute.

Mă răsucesc pe călcăie și o părălesc, lăsând-o uimită, la mine-n... la noi în dormitor.

CAMERA PLĂCERILOR E DISCRET luminată, iar pereții roșii scânteiază vag. Este în continuare refugiul meu. Au trecut câteva săptămâni de

când nu am mai fost aici. *De ce oare? Unde zboară timpul?* Chicotesc — parcă ar vorbi taică-meu. Îmi scot sacoul, pantofii și șosetele și mă bucur de căldura dușumelelor sub tălpi. De pe fundul cufărului cu jucării, scot un ham de piele pentru suspensie; o să fie amuzant s-o leg pe Ana în el. De-abia mă mai pot stăpâni. Nu va fi total suspendată, așa că-mi închipui că se va simți confortabil, în limitele ei. Îl așez pe pat, apoi mai scot câteva obiecte. Pun unele dintre ele în buzunarele din spate ale jeanșilor și le las pe restul pe capacul cufărului. Apoi mă-ndrept spre apartamentul supusei.

Mă opresc când ies din baie. Camera e neschimbată de când a plecat Susannah. Ana nu a ocupat cu adevărat niciodată acest spațiu; îți dă o senzație de loc pustiu și abandonat. Decorul e încă neutru. Alb. Rece. Susannah nu și-a dorit niciodată să decoreze.

Grey, încetează.

Nu vreau să-mi amintesc de toate astea acum. Nu când iubita mea mă așteaptă.

Când intru în cameră, Ana stă desculță lângă pat, examinând hamul. Această priveliște mă oprește în loc. S-a schimbat în lenjerie dantelată. E numai picioare și brațe lungi și dantelă neagră și poartă niște chiloței transparente.

Numai pentru mine.

Pot vedea totul.

Totul.

Învăluit în dantelă.

Mi se usucă gura când vine spre mine, cu părul ondulat revărsat peste sâni.

— Domnule Grey. Ești prea îmbrăcat.

Pot să joc cartea aceasta. Încă încercăm să ne regăsim în acest loc. Astăzi, Dominatorul câștigă.

— Vrei să te joci?

— Da.

— Da și mai cum?

Buzele Anei se deschid surprinse.

— Domnule.

— În acest caz, întoarce-te.

Clipește, șocată de tonul meu, cred, și se încruntă ușor.

— Nu te încrunta.

— Suspendare?

— Nu cu totul. Vei atinge podeaua cu degetele de la picioare. Va fi o senzație intensă.

Haide, Ana. Nu-ți pierde curajul.

— Nu trebuie să facem asta, șoptesc.

Pe buze i se ivește un zâmbet provocator pe care-l cunosc atât de bine și cred că-și cântărește opțiunile. Înclin capul într-o parte, în timp ce privirea ei se mută de la harnașament la pat. Zăbovește cu privirea în direcția aia — e intrigată, îmi dau seama. Îi ridic bărbia și-mi trec buzele peste gura ei.

— Vrei să porți hamul acesta sau nu?

— Ce o să-mi faci?

Glasul îi e întretăiat, de-abia i-l aud. E excitată. Doar când vede hamurile.

— Tot ce vreau eu.

Geme și se răsucesc imediat.

Da!

Din primul sertar al cufărului, scot un elastic de păr, îi strâng părul în mâini și încep să i-l împletesc.

N-aș vrea să-și prindă șuvițele acestea frumoase în vreo curea.

Îi fac iute o codiță împletită și, după ce o leg cu elasticul, o trag scurt de ea. Ana se dă înapoi, până în brațele mele.

— Arăți foarte frumos, domnișoară Steele, îi murmur la ureche. Îmi place la nebunie lenjeria. Ține minte, nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Doar spune-mi și mă opresc. Acum, du-te și ia-ți poziția de lângă ușă.

Îmi aruncă o privire total nesupusă, care în altă viață i-ar fi adus o bătaie bună la fund. Însă se duce spre ușă și îngenunchează, sprijinindu-și palmele pe coapse și desfăcându-și picioarele.

Asta e iubita mea.

Arată fenomenal. Mi-aș putea da drumul doar uitându-mă la ea.

Calmează-te, Grey. Stăpânește-te.

Îmi ignor erecția, mă întorc la cufăr, scot iPod-ul și-l pornesc. Aprind și sistemul Bose, aleg o melodie și o pun să se tot repete.

— Sinnerman³.

Nina Simone.

Perfect.

3 „Păcătosul“, în traducere. (N.r.)

Ana mă urmărește cu privirea.

— Ochii în pământ, o avertizez, iar ea, cuminte, își lasă privirea în jos.

Închid ochii. De câte ori face ceea ce îi cer, sufletul meu zboară. Nu pot s-o fac să se supună când nu ne aflăm în această încăpere, dar aici voi profita cât voi putea. Mă apropiu și mă postez chiar în fața ei.

— Picioarele. Mai depărtate.

Se mișcă și-și desparte coapsele. Gem aprobator, îmi scot tricoul și-l arunc pe jos. Îmi desfac lent cureaua și o scot prin găicile pantalonilor. Ana își încordează degetele pe pulpe.

Oare se întreabă ce am de gând să fac cu cureaua?

Zilele acelea s-au isprăvit, Ana.

Dar, pentru efect maxim, o arunc pe podea, zornăind. Zgomotul o face să tresară.

La naiba.

Mă aplec și-i mângâi părul.

— Hei, nu te îngrijora, Ana.

Ridică privirea spre mine. E ca un vis frumos, iar penisul meu reacționează nerăbdător. Nu mă grăbesc. Îmi desfac fermoarul, coborându-l în timp ce o trag și mai tare de păr. Intențiile îmi sunt clare, iar ea se uită la mine cu o privire care mă aprinde din cap până-n picioare. Și cred că e de bine, pentru că deschide gura, pregătită pentru mine.

— Nu, nu încă, șoptesc și, trăgând-o în continuare de păr, îmi scot scula întărită din jeanși, trecându-mi mâna peste toată lungimea ei, în sus și-n jos.

Ana îmi susține privirea. Cu degetul mare frec stropul de spermă care a țâșnit, trecându-mi din nou mâna peste penis. Nu-mi doresc decât să-i iau cu asalt gura. Dar vreau ca acest moment să dureze.

— Sărută-mă, murmur.

Sânii Anei se ridică și coboară în ritmul respirației accelerate. Sfârcurile i se întăresc sub privirea mea. E excitată. Își țuguie buzele și și le lipește de penisul meu.

— Deschide gura pentru mine.

Își desparte buzele, iar eu o pătrund în gura caldă, umedă și dornică.

La naiba.

Mă retrag, apoi intru din nou. De data asta și-a acoperit dinții, așa că efectul e imediat.

O, da.

Gem încântat. Apoi o prind de păr și mă mișc. Înainte. Înapoi. I-o trag în gură și, ca o zeiță ce e... mă primește fără să șovăie.

Cu totul.

Iar și iar. Din ce în ce mai mult. Din ce în ce mai adânc.

Încontinuu. Mă pierd în gura ei minunată.

La naiba. O să-mi dau drumul. Dar nu-mi pasă. Îmi iau mâna de pe capul ei și mă sprijin de perete ca să mă echilibrez. Apoi ejaculez.

Urlu când orgasmul mă străbate prin tot corpul și mă consumă, în timp ce Ana se mișcă, prinzându-mă de coapse, și primește tot ceea ce am eu de oferit.

Am nevoie de tine, cântă Nina din boxe, iar eu mă retrag din gura Anei și mă reazem de perete ca să nu-mi pierd echilibrul.

Ana ridică spre mine o privire triumfătoare. Se șterge la gură cu dosul palmei și apoi își linge buzele. Îmi revin și-mi închei fermoarul.

— A, șoptesc, iar ea zâmbește.

Îi întind mâna.

— Sus.

O trag în brațele mele și o sărut. O lipesc de perete și-mi revărs toată recunoștința în acest sărut. Are gustul meu și gustul ei dulce; e o combinație provocatoare și puternică.

Când se desprinde de mine e amețită și are buzele roșii și puțin umflate.

— E mult mai bine.

— Hmm... răspunde ea, cu un sunet profund și sexy, iar eu zâmbesc larg.

— De-abia de-acum începem să ne distrăm de adevăratelea.

O duc spre pat, acolo unde este întins hamul. Acum, că mi-am dat drumul, sunt mai calm și sunt gata pentru partea a doua. Cobor privirea spre Ana, care se uită nerăbdătoare la mine.

— Oricât de mult mi-ar plăcea cu ce ești îmbrăcată, trebuie să te dezbrac.

Își agață degetul de talia jeanșilor mei.

— Dar tu?

— Toate la timpul lor, domnișoară Steele.

Se bosumflă, iar eu îi mușc ușor buza de jos.

— Nu te îmbufna, șoptesc și-i desfac corsetul, eliberându-i sânii minunați.

Îi scot încet corsetul și-l așez lângă harnașament.

— Și acum ăștia.

Îngenunchez și-i trag chiloții în jos, în timp ce vârfurile degetelor mele îi alunecă peste piele. Când ajung la glezne mă opresc și o las pe ea să-i scoată. Așez chiloții peste corset.

— Hei, bună, îi spun păsăricii sale și o sărut chiar deasupra clitorisului.

Surâde, iar eu îmi amintesc de o vreme în care un sărut în această zonă ar fi făcut-o să se agite și să roșească.

Ah, Ana. Cât de mult am progresat.

Mă ridic în picioare și iau hamul.

— E ca mai devreme, cu parașuta.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Mă rog, tu mi-ai dat ideea asta. Așa că haide aici.

Deschid curelele pentru coapse, iar Ana se prinde de bicepsul meu și intră într-o parte, apoi, în cealaltă. Apoi îi prind legăturile peste umeri și încep să-i închid toate curelele. Inclusiv pe cea de peste piept, la spate, peste mijloc și fiecare curea de la brațe.

Mă dau în spate ca să-mi admir opera și viitoarea soție.

Doamne, ce sexy e.

Ah, Sinnerman, cântă Nina.

— Te simți bine? întreb.

Dă repede din cap, cu ochii întunecați și plini de curiozitate carnală.

Ah, Ana. E din ce în ce mai bine.

Dintr-un sertar scot o pereche de cătușe din piele. I le prind de încheieturi, apoi agăț carabinele de inelele de alamă prinse de cataramele de la brațe. Ana are acum mâinile legate, la același nivel cu umerii, de-a dreptul imobile.

— Ești OK? zic.

— Da, șoptește ea.

Trag ușor de unul dintre cârligele de pe cureaua de la piept și o duc pe Ana la marginea sistemului de legare din tavanul camerei plăcerilor. Desprind trapezul de sus și-l aduc deasupra Anei. Din fiecare capăt al trapezului ies două șnururi terminate cu niște carabine. Le prind de cârligele curelelor de la umeri. Mă privește cu atenție în timp ce fac asta.

Acum e fixată la locul ei. Cu picioarele lipite de podea. Deocamdată.

— Deci, faza palpitantă cu acest mecanism e că pot face asta.

Mă îndepărtez și trag de inelul de alamă prins de perete, destind corzile legate de trapez prin sistemul de legare. Trag cu ambele mâini, iar Ana

se ridică brusc pe vârfurile picioarelor. Geme și se leagănă dintr-o parte în alta, încercând să-și găsească echilibrul. Strâng din nou corzile, lăsând-o pe Ana să danseze pe vârful degetelor de la picioare.

E neputincioasă. Și cu totul la mila mea.

E un gând și o priveliște încântătoare.

— Ce ai de gând să faci? întreabă.

— După cum spuneam, exact ceea ce vreau eu. Sunt un om care se ține de cuvânt.

— N-o să mă lași așa?

Pare panicată. O prind de bărbie.

— Nu. Niciodată. Regula numărul unu: să nu lași niciodată singură o persoană legată. Niciodată.

O sărut repede.

— Ești OK?

Respiră greu, excitată, iar mie mi se pare că e speriată. Însă dă din cap. O sărut din nou, de data aceasta cu infinită tandrețe. Buzele mele îi ating delicat gura.

— Gata. Ai văzut destul.

Scot eșarfa din buzunarul de la spate și îi acopăr ochii cu ea.

— Arăți atât de sexy, Ana.

Fac câțiva pași în spate, spre sertare, de unde iau un obiect care-mi trebuie și pe care-l strecor în buzunar. Îi dau ocol Anei, admirându-mi lucrarea, până când ajung din nou în fața ei. Îmi trec degetul mare peste buzele ei, apoi, peste bărbie, în jos, peste piept.

Putere, răsună glasul Ninei în toată încăperea.

— Ai de gând să mi te supui aici? șoptesc.

— Vrei asta? întreabă ea, cu glas întretăiat și dornic.

Îmi trec mâinile peste sânii ei și o trag prelung de sfârcuri. Trag de amândouă. Cu putere.

— Ah! strigă ea. Da. Da, spune ea repede.

— Ce fată cuminte.

Continui s-o trag de sfârcuri. Geme, dându-și capul pe spate, și se ridică pe vârfuri.

— Așa, iubito, simte asta. Vrei să-ți dai drumul așa?

— Da. Nu. Nu știu.

— Cred că nu. Am alte planuri cu tine.

Gemetele ei răsună în încăpere. Îmi pun mâinile pe talia ei, îmi înclin capul și-i sug sfârcul, lingându-l și apucându-l între buze. Ana țipă, iar

eu trec la celălalt sfârc și-i acord aceeași atenție. Apoi Ana se zvârcolește în chingi.

Când am senzația că nu mai poate suporta, îngenunchez la picioarele ei și o sărut încontinuu pe abdomen. Dau ocol cu limba în jurul buricului, apoi îmi continui drumul în jos. O prind de coapse, îi trag picioarele peste umerii mei și îmi îndrept gura spre vulva ei. Ana se înclină pe spate în hamuri și scoate un strigăt gutural, în timp ce buzele mele și limba mea îi descoperă clitorisul, excitat și gata pentru atenția mea specială. O ling, dedicându-mă trup și suflet micului loc dintre coapsele ei.

O tachinez. O testez. O torturez cu gura mea.

— Christian, geme ea, iar eu știu că e aproape de orgasm.

Mă opresc și o așez iar în picioare. Vreau să-și dea drumul cu degetele picioarelor sărind pe podea. Va fi o senzație foarte intensă. O stabilizez și scot, din buzunarul de la spate, un dildo striat de sticlă pe care i-l trec peste abdomen.

— Simți asta?

— Da. Da. E rece, șoptește.

— Rece. Bravo. O să te pătrund cu el. Și după ce-ți vei da drumul, te voi pătrunde eu însumi.

Scoate un geamăt înăbușit.

— Desfă picioarele, îi ordon.

Ana mă ignoră.

— Ana!

Își mișcă încet picioarele, iar eu îi ating coapsa cu acel dildo și-l strecur foarte lent în ea.

— Ahhh! geme ea. E rece!

Încep ușor, împingând mâna, știind că bagheta de sticlă e special modelată ca să atingă acel punct dulce și plin de forță dinăuntrul ei. Nu va dura mult. Cu cealaltă mână îi cuprind talia, ținând-o strâns și sărutându-i gâtul, inhalând parfumul ei excitant.

Ana, eliberează-te în brațele mele.

E atât de aproape. Atât de aproape. Continui să-mi mișc mâna. Mai tare. Mai repede. Excitând-o din ce în ce mai mult. Picioarele i se încordează, iar ea țipă când orgasmul o străbate și se cutremură. Se luptă cu chingile în timp ce o pătrund cu jucăria sexuală, făcând-o să se dezlănțuie. Când dă capul pe spate, cu gura întredeschisă, îl scot din ea și-l arunc pe pat. Desprind carabinele curelelor de la umeri, apoi o duc și pe ea pe pat.

O întind acolo. Încă prinsă în hamuri. Are mâinile în continuare legate. Îi scot eșarfa de la ochii pe care-i ține închiși. Îmi desfac fermoarul, apoi îmi scot iute jeanșii și boxerii. Mă așez peste ea, îi prind coapsele, mă bag între ele și intru în ea cu putere. Apoi încremenesc.

Scoate un strigăt și deschide ochii.

E udă. Foarte udă.

Și e a mea.

Ne privim intens reciproc. E amețită și plină de pasiune. De dorință. De poftă.

— Te rog, șoptește, iar eu îmi încordez fundul și încep să mă mișc.

O pătrund. Degetele mele o cuprind de coapse, iar ea își încrucișează picioarele în spatele meu. Mă ține cu putere. Mă adâncesc în ea. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Și când mă apropii de orgasm, îi eliberez picioarele, iar ea le încolăcește în jurul meu. Mă înclin peste ea, cu mâinile lângă umerii ei, strângând cu putere cearceafurile roșii de satin.

— Haide, iubito. Încă o dată, strig și parcă nu e vocea mea.

Ana se dezlănțuie luându-mă și pe mine cu ea. Îmi dau drumul, prelung și hotărât, urlându-i numele.

Ana.

Mă prăbușesc lângă ea. Istovit. Leșinat.

Când îmi revin, mă ridic peste ea și-i desfac legăturile de la încheieturi. O iau în brațe.

— Cum a fost? șoptesc.

Mi se pare că spune „senzațional“ înainte de a închide ochii și de a se cuibări în brațele mele. Zâmbesc și o strâng la piept.

Nina cântă în continuare cu toată pasiunea. Găsesc telecomanda pe pat și opresc muzica, lăsând tăcerea să se aștearnă peste Ana, peste mine și peste camera plăcerilor.

— Bravo, Ana Steele. Am rămas mut de admirație în fața ta, șoptesc, dar ea doarme tun, cu hamurile pe ea.

Zâmbesc și o sărut pe creștetul capului.

Ana, te iubesc și îți iubesc și ciudățeniile tainice.

Luni, 18 iulie 2011

E devreme și Bastille e tiranic ca de obicei în timp ce ne facem încălzirea.

— Bună combinație. Din nou, strigă apăsător.

Mă lansez și lovesc cu pumnul perna de antrenament din mâinile lui.

— Încă o dată. Croșeu. Combinație.

Fac întocmai.

— Schimbă mâinile. Piciorul în spate.

Am piciorul drept în spate și stau în poziție de luptă.

— Haide.

Îmi las greutatea în mânușa dreaptă și zgomotul loviturii răsună în toată sala de sport din subsolul de la Grey House.

— Bravo. Din nou. Nu te opri. Trebuie să rămâi în formă, Grey. Trebuie să arăți bine în drum spre altar.

Chicotește. Îi ignor tonul și lovesc în pernele de antrenament.

— Super. Bravo. Destul.

Mă opresc și-mi recapăt suflul. Sunt încordat. Pregătit. Țopăi în vârful picioarelor. Adrenalina îmi curge prin vene. Sunt gata de atac. Sunt în al nouălea cer.

— Cred că te-ai încălzit suficient. Hai să-ți scoatem tot rahatul de corporatist din creier.

— Așa facem, frate. Te culc la podea.

Îmi aruncă un zâmbet larg și prietenos și-și pune mânușile peste mâinile înfășurate cu bandă adezivă.

— Vrei să mă intimidezi, Grey. Să știi că iubita ta face progrese frumoase. Va trebui să-i faci față. O să fie un adversar redutabil.

E deja un adversar redutabil.

Și deja trebuie să-i faci față.

Și ea mie...

Nu te gândi la asta acum!

Ridică pumnii.

— Gata, bătrâne?

Poftim? Sunt cu zece ani mai tânăr decât el.

— Bătrân. Îți dau eu ție bătrânețe, Bastille, zic și mă lansez spre el.

MĂ SIMT REVIGORAT ȘI PREGĂTIT să-ncep o nouă zi. Mă așez la birou și deschid iMac-ul. Am un e-mail de la Ana care mă așteaptă în inbox.

De la: Anastasia Steele

Despre: Plutesc, în Camera Roșie și în afara ei

Data: 18 iulie 2011, 09:32

Către: Christian Grey

Dragul meu domn Grey

E greu să-mi dau seama ce anume prefer: iahtingul, zborul cu planorul sau Camera Roșie a ~~Durerii~~ a Plăcerii. Îți mulțumesc pentru un alt weekend de neuitat.

Îmi place să mă înalț cât mai sus, în toate felurile posibile, împreună cu tine.

Ca întotdeauna, talentele tale mă uimesc... toate talentele tale. ;)

Viitoarea ta soție, în curând xxx

Zâmbesc larg și necontrolat citind e-mailul. Dar nu-mi pasă. Ridic privirea când Andrea îmi așază o ceașcă de cafea pe birou, părând ușor derutată.

— Mulțumesc, Andrea.

— Vreți s-o rog pe Ros să urce? întreabă Andrea, revenindu-și.

— Chiar te rog.

Îmi dreg glasul, întrebându-mă ce o supără pe asistenta mea personală. Îi răspund repede Anei.

De la: Christian Grey

Despre: Plăceri fizice

Data: 18 iulie 2011, 09:58

Către: Anastasia Steele

Draga mea Anastasia

Îmi place să zbor cu tine.

Îmi place să mă joc cu tine.

Îmi place să ți-o trag.
Te iubesc.
Întotdeauna.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

PS: La care talent te referi, mai exact? Mintea mea curioasă dorește să știe.

Ros bate la ușă și intră în birou.

— Bună dimineața, Christian, spune ea, în timp ce trimit mesajul.

E neobișnuit de veselă. Mă ridic în picioare și-i fac semn să ne așezăm la masă.

— Bună dimineața.

— De ce ești încruntat? întreabă așezându-se.

— Nu cred că te-am văzut vreodată atât de voioasă.

Zâmbetul ei ar putea rivaliza cu Marele Sfinx din Giza.

— Dumnezeu e bun și mare.

Ridic din sprâncene. Se poartă cum nu-i stă deloc în fire lui Ros. Iau loc în fața ei și aștept răbdător o explicație. Își răsfoiește hârtiile și îmi întinde programul întâlnirii noastre. E clar că nu mă va lămuri și nici nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Mă uit la primul punct de pe listă.

— Șantierul naval din Taiwan?

— Ne oferă declarația de profit și pierderi, toate bunurile și datoriile. Vor un parteneriat cu o companie din SUA. Ar dori să participe la prezentare.

— Par nerăbdători.

— Sunt, confirmă Ros.

— Cred că ar trebui să le evaluăm oferta și să realizăm studiul de fezabilitate. Apoi mai vedem. De acord?

— Cred că da. Nu avem nimic de pierdut în această etapă.

— OK. Atunci, la treabă.

— O să mă ocup de acte.

Ros scrie ceva și trece la următorul punct de pe agenda de lucru.

MĂ AȘTEAPTĂ UN e-mail de la Ana când se termină întâlnirea cu Ros.

De la: Anastasia Steele
Despre: Plăcerile tale fizice
Data: 18 iulie 2011, 10:01
Către: Christian Grey

Vai de mine, domnule Grey... atât de nepoliticos și atât de modest! Cred că poți ghici — sexpertiza ta nu cunoaște limite.
De-abia aștept să văd din nou casa diseară.
Sunt într-o ședință care se termină la ora 17. Ne vedem atunci?
Ax

Iau telefonul și o sun pe linia directă.

— Ana Steele, răspunde ea cu glas tăios, oficial.

— Ana Steele, sunt Christian Grey.

— A, talentatul meu logodnic. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc. Taylor și cu mine vom fi acolo la ora cinci.

— Super. Acum trebuie să mă întorc la visare... adică la muncă. Nu vreau ca șeful șefului meu să mă prindă că-mi neglijez responsabilitățile.

— Ce crezi că ar face dacă te-ar prinde?

Geme scurt și acest sunet îmi transmite un fior prin tot corpul.

— Ceva inimaginabil, șoptește.

— Asta se poate aranja.

— Te mănâncă-n palmă?

— După cum știi, mă mănâncă-n permanență. Și nu a fost folosită la întregul ei potențial în ultima vreme.

— Încetează. Mă umezesc.

Poftim!

— Te umezești.

Îmi dreg vocea.

— Domnișoară Steele. Acest cuvânt ar trebui folosit doar pentru bureți. Mie îmi place de tine udă.

— Îmi place că-ți place de mine udă.

Glasul îi e aproape o șoaptă. Mă foiesc pe scaun.

— Ora cinci, șoptesc.

— Cum poți face trei silabe să sune atât de seducător?

— E un blestem.

— E un dar, spune cu glas răgușit.

La naiba, are o replică la orice.

— Ne vedem la cinci, Ana. Pe mai târziu, iubito.

Mă simt ca și cum aș avea aripi. Chicotește în acel fel încântător al său și e nevoie de toată voința mea ca să închid telefonul.

Mă ridic din scaun, simțindu-mă foarte energizat. E întotdeauna o bucurie să flirtez cu Ana. La fel și să discut despre cel mai nou prototip de tabletă solară GEH, cu Fred și Barney. Ies din birou, întrebându-mă dacă nu cumva ar fi trebuit să fac facultatea de inginerie.

ÎN TIMP CE IAU prânzul, pe ecranul telefonului îmi apare mutra tembelă a lui Elliot.

— Frate?

— Hei, amice, rămâne că ne vedem mai târziu?

— Da, și eu, și Ana de-abia așteptăm.

— Mișto.

Face o pauză.

— Ce e? întreb. Gia? Vine și ea.

Pufnește.

— Ca și cum asta ar fi vreo problemă. Mă gândesc la petrecerea bur-lacilor, șmechere. Sâmbătă.

— Elliot...

— Nu fi un bou înțepat, mă întrerupe. O să fie. Chiar dacă voi fi ne-voit să te răpesc.

— Naiba să te...

— Fără scuze, frate. Am echipa de constructori pregătiți cu bandă adezivă și o dubă pentru transport. N-ai ce face.

Oftez dramatic. Elliot râde.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Nu știu, Elliot. Depinde de ce anume ai pus la cale.

— O să-ți mai distragă atenția de la necazurile tale.

Necazuri?

— Ce necazuri?

— Habar nu am. Cum ar fi cineva care vrea să te omoare?

Ah, da. Chestia asta.

— Ești atât de insensibil. Greu de crezut că am fost crescuți de aceeași oameni.

Izbucnește în râs.

— Pe mai târziu, frate.

Și închide telefonul.

Dobitoc.

Dar are dreptate. Welch nu a făcut niciun progres pentru a descoperi sabotorul lui *Charlie Tango*. Am concediat toată echipa care se ocupa de întreținerea sa și încă aștept raportul de la Comisia de Securitate în Transporturi. Încep să mă întreb dacă nu cumva FAA s-a pripit în evaluarea preliminară vorbind despre sabotaj sau dacă nu a fost un act întâmplător de vandalism. Ambele variante sunt posibile și asta-mi dă un strop de speranță, dar nu vreau să las garda jos deocamdată. Siguranța Anei e primul lucru de care-mi pasă. Am sporit securitatea în privința Gulfstreamului, care a susținut două zboruri test de la accidentul lui *Charlie Tango*. Cu el vom zbura spre Europa în luna noastră de miere.

Aștept să primesc vești despre iaht de la Burgess, însă trebuie să mă rog să-l capăt pe cel pe care mi-l doresc. Mi-o imaginez pe Ana întinsă pe punte într-un costum de baie.

Stai așa. Oare are?

Nu-mi amintesc să fi inclus costume de baie printre hainele pe care cumpărătoarea personală de la Neiman Marcus le-a achiziționat pentru Ana. Asta s-a întâmplat parcă într-o altă viață. Pentru că va fi soția mea, Ana va avea nevoie de și mai multe haine — pentru vacanță, ieșiri, serviciu... Mă uit în agendă și o sun pe Caroline Acton.

De la: Christian Grey

Despre: Un dedicat susținător al modei

Data: 18 iulie 2011, 15:22

Către: Anastasia Steele

Draga mea Anastasia

Am stabilit o întâlnire cu Caroline Acton, sâmbătă, la 10:30, ca să te ajute să-ți completezi garderoba pentru luna noastră de miere.

Să nu te împotrivești.

Te rog.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Țoale?

Data: 18 iulie 2011, 15:27

Către: Christian Grey

Eu? Să mă împotrivesc?

Am nevoie de o garderobă nouă?

Nu cred. Am o mulțime de haine.

Ne vedem la 5

Ax

Mă-ncrunt. Nu va fi deloc ușor.

De la: Christian Grey

Despre: Țoale noi

Data: 18 iulie 2011, 15:29

Către: Anastasia Steele

Ba da. Ai nevoie de o nouă garderobă.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Oameni cu mai mulți bani decât noimă...

Data: 18 iulie 2011, 15:32

Către: Christian Grey

Fiind scurtimea sufletul gândirii?

Ana

De la: Christian Grey

Despre: Eu sunt acela

Data: 18 iulie 2011, 15:33

Către: Anastasia Steele

Da. :)

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Grrr...

Data: 18 iulie 2011, 15:34

Către: Christian Grey

Am întârziat la ședință.

Nu mai fi atât de haios.

Pe mai târziu, iubitul.

Axx

Îmi sună telefonul

— Da, Sam.

— Christian, revista *Star* are niște poze cu Anastasia și vrea să scrie un articol despre ea; ceva gen de la cerșetoare la prințesă.

— Ce dracului?

— Știu.

— Ce fel de poze?

— Nimic vulgar.

Slavă Cerului.

Stai așa. N-ar trebui să existe nicio poză vulgară de-ale Anei. Nu-i așa?

— Spune-le să se ducă dracului. Bag-o pe Ros la înaintare. Amenință-i că-i dăm în judecată.

Sam inspiră adânc.

— Vor fi publicate cât timp veți fi plecați în luna de miere. Fotografiile sunt OK. Dacă vrei sfatul meu, lasă-i să le publice și ignoră-i. Vor face din tântar armăsar dacă vei încerca să-i împiedici.

Aproape că-l și aud spunând *Ți-am spus eu* la telefon. Ne-a zis să facem o sesiune de fotografii; poate că ar fi trebuit să accept.

La naiba.

— Trimite-mi ce ai, mă răstesc.

Ai dracului paparazzi!

O clipă mai târziu, primesc un e-mail de la el și-l citesc repede. Deși nu mi-e ușor, trebuie să recunosc că are dreptate. Nu e atât de rău, iar

fotografiile Anei sunt OK, deși sunt granulate. Dar au și albumul ei școlar. E atât de drăguță. Și tânără. Îl sun.

— Lasă-mă să mă mai gândesc puțin.

LA NOUA CASĂ, o urmărm pe Gia Matteo în fiecare cameră.

— Îmi place la nebunie scara, subliniază ea. Nu mă mir că vreți s-o păstrați.

Îmi zâmbește de parcă ar fi fost ideea mea.

Draga mea. Eu voiam să dărâm toată casa și să construiesc una nouă.

Ana s-a îndrăgostit de locul ăsta vechi.

— Îmi plac detaliile de epocă, spune Ana.

Gia îi aruncă un zâmbet.

— Desigur.

O urmărm până în livingul principal. Elliot vine în spate; nu-i stă în fire să fie atât de tăcut și mă întreb dacă e din cauză că s-a culcat mai demult cu domnișoara Matteo, dar nu sunt sigur. Ea e vocală, cu niște idei neconvenționale și-mi amintesc că am cunoscut-o în treacăt când mi-a renovat casa din Aspen. A făcut o treabă fantastică acolo.

— Ador camera asta, zice Gia când intrăm în living. E aerisită și cred că ar trebui să o lăsăm așa.

Se întinde și mă bate peste braț.

La naiba.

Mi-am petrecut întreaga viață sustrăgându-mă cu subtilitate de la orice atingere. E un mecanism de autoapărare pe care l-am cultivat de-a lungul anilor ca să-i țin pe oameni la distanță și să-i fac să nu se amestece. Un pas aici, o mișcare într-o parte dincolo, înclinându-mi umerii înspre stânga sau dreapta ca să evit orice contact fizic, am făcut din asta o adevărată artă. *Urăsc* să fiu atins. Ba nu. Mi-e teamă. În afară de atingerile Anei, desigur. Kickboxingul m-a ajutat. Pot tolera loviturile dure dintr-un meci și o strângere zdravănă de mână... sau lovitura unui baston sau a unei biciuști.

Nu te mai gândi la asta.

Dar așa se întâmplă lucrurile.

În plus, mi-am format și o privire care spune *du-te dracului și nu mă atinge* care s-a dovedit eficientă.

Însă nu și cu Gia Matteo.

Ea este foarte afectuoasă.

E de-a dreptul enervant.

Și nu doar cu mine. Se duce spre Elliot când acesta intră în living, îi zâmbește senzual și-l prinde de braț. Elliot se holbează în decolteul ei pe care și-l plimbă pe sub nasurile noastre. Ana observă și o văd cum se încruntă. Mă-ntreb dacă lucrurile pe care mi le-a spus fratele meu despre domnișoara Matteo sunt adevărate. E o femeie care nu acceptă să fie refuzată, una dintre acele femei senzuale, căreia îi plac atingerile, care nu respectă nicio limită.

Seamănă puțin cu Elena.

Acest gând neplăcut mi se insinuează în minte și mă face să mă opresc. Nu-mi amintesc ca Gia să fi fost așa acum câțiva ani, când ne-am cunoscut.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Dar în timp ce facem turul casei, mă pomenesc că încerc să păstrez cât mai mare distanța între mine și ea.

— O oglindă cât tot peretele ar fi senzațională în spatele camerei, zice Gia. Ar face ca spațiul să pară și mai generos.

Ana zâmbește, dar bagă la cap sfatul și mă ia de mână.

TAYLOR STRĂBATE TRAFICUL de seară, îndreptându-se spre Escala.

— Ce părere ai? o întreb pe Ana.

— Despre Gia?

Dau din cap.

— Despre spectacolul oferit de Gia, spune.

— Da. Are o personalitate copleșitoare. Dar are și niște idei grozave și i-am văzut amândoi portofoliul. E impresionant.

Ana izbucnește în râs.

— Da. Impresionantul ei portofoliu se vedea de la o poștă.

Râd.

— Nu știi ce vrei să spui.

Ana ridică dintr-o sprânceană. Iar eu râd din nou și o iau de mână.

— Mulțumesc că ești glumeață, șoptesc și îi sărut mâna. Ce părere ai? Vrei să găsim pe altcineva?

— A avut câteva idei bune, zice Ana aproape îmbufnată, dar zâmbește. Hai să vedem ce mai propune.

— De acord. Vrei să luăm masa în oraș? Am stat închiși destul la Escala.

— E sigur?

— Cred că da.

Mă întorc și-i observ privirea lui Taylor în oglinda retrovizoare.

— La Columbia Tower, te rog, Taylor.

— Da, domnule.

— Mile High Club? o întreb pe Ana.

— Eu sunt de acord.

O iau de mână.

— Mi-a plăcut ideea ei de a deschide perspectiva spre spatele casei, spune Ana.

— Da. Și mie, dar nu ne grăbim.

Zâmbește din nou.

— Îmi place la nebunie turnul tău de fildeș.

— Și mie îmi place la nebunie să te țin acolo.

Se uită în ochii mei și dintr-odată devine foarte serioasă.

— Mă bucur, pentru că ești pe cale să-mi promiți că mă vei păstra acolo o viață întreagă.

Ah. Înghit în sec.

Vorbele acestea sunt foarte importante.

O viață întreagă cu Anastasia... oare va fi destul?

— Prea bine, domnișoară Steele, ai dreptate.

Și, din senin, mă simt copleșit de un sentiment care mi-a devenit familiar, dar care e tot proaspăt și înspăimântător. Sunt mai fericit ca nici-odată — dar mi-e și teamă.

Că s-ar putea termina totul.

Totul s-ar putea prăbuși dintr-odată.

Viața este efemeră.

Știu asta. Am trăit-o pe pielea mea.

De nicăieri îmi apare în minte imaginea unei tinere palide și înțepenite. Zace pe un covor ponosit dintr-o cameră sărăcăcioasă, iar un copilaș o zgâlțâie în zadar, încercând s-o trezească la viață.

La naiba.

Târfa drogată.

Nu. Nu te gândi la ea!

Mă întind și cuprind fața Anei în palme, memorând fiecare detaliu: forma nasului său, buza inferioară plină, ochii ei senzaționali. O vreau alături de mine pentru o viață întreagă. Închid ochii și o sărut, vărându-mi toate temerile asupra ei.

Să nu mă părăsești niciodată.

Să nu mori.

Sâmbătă, 23 iulie 2011

— Ce crezi că a pus la cale Elliot?

Ana stă întinsă peste mine. Cu arătătorul îmi desenează mici cercuri prin părul de pe piept. E o senzație ciudată, cu care nu m-am prea obișnuit.

Destul.

O iau de mână, împletindu-mi degetele cu ale ei și i le sărut.

— Prea mult? șoptește.

Îmi strecur degetul ei în gură, mușcând ușor și necăjind-o cu vârful limbii.

— Ah! toarce ea și o scânteie senzuală i se aprinde în ochi.

Apoi își lipește abdomenul de coapsa mea.

Iubito.

Își retrage mâna, iar eu mă relaxez și închid gura când își scoate degetul.

Are un gust foarte bun.

Îmi sărută tandru locul de piept unde m-a atins, în timp ce eu o mângâi pe păr și mă bucur de acest moment liniștit. E devreme și tot ce avem de făcut astăzi sunt petrecerea burlacilor pentru mine, petrecerea burlăcițelor pentru Ana și o sesiune de cumpărături cu Caroline Acton.

Ana își înalță capul.

— Crezi că o să te ducă la un... la un... local cu dezbrăcate?

Mă cutremur într-un hohot de râs.

— Local cu dezbrăcate?

Ana chicotește.

— Nu știi cum se numesc.

Oftez și închid ochii, imaginându-mi iadul pe care probabil l-a pregătit Elliot.

— Cunoscându-l pe Elliot, există această posibilitate.

— Nu știi exact ce să cred despre povestea asta, răspunde ea tăios.

Rânjesc și mă rostogolesc, ținându-o de saltea.

— De ce, domnișoară Steele, nu ești de acord cu asta?

Îmi lipsesc nasul de nasul ei, iar ea se zbate sub mine.

— Deloc.

— Gelozie?

Se strâmbă.

— Aș prefera să fiu aici cu tine, o asigur.

— Nu prea ești un petrecăreț dezlănțuit, așa-i? spune ea.

— Da. Mai degrabă sunt un singuratic.

— Asta mi-am dat și eu seama.

Dinții ei îmi zgârie ușor bărbia.

— Aș putea să spun același lucru despre tine, murmur.

— Eu sunt o fată retrasă, genul șoricel de bibliotecă.

Îmi trec buzele peste urechea ei, apoi, spre gât.

— Ești prea frumoasă ca să fii fata retrasă.

Geme și-și trece unghiile peste omoplații mei, și se împinge toată pentru a mă întâmpina. Încă e lipicioasă și udă de mai devreme. O pătrund și ne mișcăm împreună, mai încet și mai blând de data aceasta. Își înfinge unghiile în spatele meu. Își încolăcește picioarele în jurul meu și-și înalță șoldurile. Iar și iar. Încet și blând. Spre orgasm.

Mă opresc.

— Christian, nu te opri. Te rog, mă imploră.

Îmi place la nebunie când mă implori, iubito.

Mă mișc încet și o prind de păr, la ceafă, cu ambele mâini, ca să nu-și poată întoarce capul. Mă uit la ea, uimit de culoarea complexă a irișilor săi. Mă mișc din nou. Încet. Înăuntru. Afară. Și apoi mă opresc din nou.

— Christian, te rog, șoptește ea.

— Întotdeauna vei fi numai tu, Ana. Întotdeauna.

Nu fi geloasă.

— Te iubesc.

Mă mișc din nou. Își închide ochii, își lasă capul pe spate și-și dă drumul, provocându-mi și mie orgasmul. Cu un țipăt, mă prăbușesc lângă ea, încercând să-mi recapăt suflul. Când mă ridic, mă rostogolesc odată cu ea, sărutându-i părul.

Îmi place să mă trezesc alături de Ana.

Închid ochii și-mi închipui că fiecare sâmbătă poate fi așa. Anastasia Steele mi-a oferit un viitor cu un sens, un lucru la care nu m-am gândit niciodată cu seriozitate. Și sâmbăta viitoare voi obține și actul care dovedește asta.

Va fi a mea.

Până când moartea ne va despărți.

Îmi imaginez cum Ana zace pe podeaua rece și dură.

Nu!

Îmi trec palmele peste față.

Încetează. Grey. Încetează.

Îi sărut părul, inhalându-i parfumul revigorant, și mă mai liniștesc.

Cred că e ora 9 dimineața. Iau telefonul de pe noptieră ca să văd cât e ceasul. Am un mesaj de la Elliot.

ELLIOT

Bună dimineața, cretinule. Stau în imensul tău living, așteptând să-ți cari până aici fundul tău leneș. Încetează ceea ce faci. Acum. Porc scârbos ce ești.

Ce mama naibii?

— Ce s-a întâmplat? Întreabă Ana, ciufulită și sexy.

— Elliot e aici.

— Afară? zice confuză.

Mă desprind din îmbrățișarea ei.

— Nu. E chiar aici.

Se încruntă.

— Da. Nici eu nu prea pricep.

Mă ridic, mă duc la șifonier și scot o pereche de jeans. Elliot e tolănit pe canapeaua mea, holbându-se în telefon.

— Bună dimineața, șmechere, era și timpul! strigă. Mă bucur că te-ai îmbrăcat potrivit pentru această ocazie.

Se uită la pieptul meu dezgolit și la picioarele desculțe cu dispreț amuzat.

— Ce mama naibii faci aici, frate? E ora nouă dimineața.

— Dap. Surpriză! Acum mișcă-te mai repede. Am făcut planuri pentru ziua de azi.

Poftim?

— Trebuie s-o duc pe Ana la cumpărături.

Pufnește scârbit.

— E femeie în toată firea. Poate să-și facă singură cumpărăturile.

— Dar...

— Frate. Te salvez. Să mergi cu femeile la cumpărături e iadul pe pământ. Haide. Pune niște haine pe tine, perversule. Și fă naibii un duș, miroși a sex de la o poștă.

— Du-te dracului, replic pe un ton rece.

Uneori e un mare, mare bou.

— O să ai nevoie de bocanci de drumeție și de teniși, strigă după mine.

De amândouă?

— CUM AI INTRAT? întreb în lift, în timp ce ne îndreptăm spre garaj.

— Taylor.

— Ah. De-asta nu se țin după noi oamenii de la pază.

— Dap. M-am gândit că pleci cu mine, deci o să fii în siguranță.

Amicul tău Taylor era reticent, dar am reușit să-l conving.

Dau încântat din cap. E obositor să ai în permanență oamenii de la pază ca niște umbre în spatele tău. Ana și cu mine suntem închiși la Escala de ceea ce pare a fi o veșnicie. Sawyer și Reynolds o vor supraveghea totuși astăzi. Asta nu negociez.

— A fost de mare ajutor, spune Elliot.

— Cine?

— Taylor.

Și aici își ascunde zâmbetul șiret și se oprește din vorbit.

Oare ce anume a pus la cale?

ELLIOT ESTE ÎNTR-O dispoziție exuberantă. E ceva molipsitor. Străbatem autostrada I-5 în camioneta sa.

— Unde *mergem*, mai exact? întreb, încercând să acopăr oribila muzică rock care răsună asurzitor în cabină.

— Surpriză, strigă el. Relaxează-te. Totul va fi bine.

E prea târziu să-i spun că nu-mi plac surprizele, așa că mă las pe spate și mă bucur de escapadă, în timp ce ieșim din Seattle. Nu ne-am mai petrecut timpul împreună de când am mers cu bicicletele pe munte lângă Portland. A fost o noapte foarte interesantă... prima noapte în care am dormit cu Ana. Prima noapte în care am adormit cu oricine! Și Elliot și-a tras-o cu cea mai bună prietenă a Anei — dar, mă rog, Elliot și-a tras-o cu multe dintre femeile pe care le-a cunoscut. Nu e nimic surprinzător, de fapt; e o companie plăcută. E relaxat. Arătos, cred. Femeile se țin după el, recunosc. Se simt liniștite în prezența lui.

Întotdeauna a fermecat-o pe mama. Știe mereu cum să se poarte cu Grace. Odinioară eram invidios pe felul în care o lua în brațe și o învătea în bucătărie, pe felul în care o îmbrățișa sau o săruta din zbor pe obraz.

Făcea ca totul să pară atât de ușor.

Și deocamdată nu dă semne c-ar vrea să se așeze la casa lui.
Și dacă o face, sper din tot sufletul să nu fie cu Kavanagh.
Îi trimit repede un mesaj Anei.

Habar nu am ce vrea să facă Elliot.
Nu așa plănuisem să-mi petrec
ziua. Distrează-te la cumpărături cu
Caroline Acton. Îmi lipsești. x

ANA

Și tu îmi lipsești. Te iubesc. Ax

Elliot iese de pe I-5 și intră pe 532.

— Insula Camano? întreb.

Îmi face cu ochiul, ceea ce e enervant. Mă uit la ceas, apoi, la telefon.

— Frate! Ce tot ai? Va fi bine mersi fără tine, ce mama dracului. Fii
și tu mai demn. Am adus niște gustări. Știu cât de nesuferit poți fi când
ți-e foame.

— Gustări? Unde?

Deschide o cutie în care se află sendvișuri, chipsuri și Coca-Cola. Ah,
toate plăcerile vieții... dacă ești Elliot.

— Ceva hrănitor, mormăi sec.

— Numai lucruri bune, frate. Nu te mai plânge. Asta e petrecerea ta
de burlac.

Râd, pentru că chipsurile și Cola nu înseamnă pentru mine distracție.
Sendvișurile, pe de altă parte... zâmbesc la mica mea glumă și mă-ntind
după o doză de Cola.

DUPĂ CE PARCURGEM vreo opt kilometri pe insula Camano,
Elliot virează la dreapta. Intrăm pe poarta unei ferme și ajungem pe o
pajiște întinsă. Urmăm un drum pe lângă un hambar, apoi oprește mașina
într-o parcare.

— Am ajuns.

— Am ajuns unde?

— La ferma unui prieten. Încă nu e deschisă pentru publicul larg.
Dar va fi în curând. Suntem cobai.

— Poftim?

— Păi, cred că mariajul e o chestiune plină de adrenalină. M-am gân-
dit că ai nevoie de un pic de exercițiu.

— Despre ce tot vorbești?

— Ne dăm cu tiroliana.

Zâmbește larg și coboară din mașină.

Asta! Asta e petrecerea mea? Nu e deloc ceva la care mă așteptam. Dar, ce să vezi, tiroliana poate fi distractivă.

Elliot le salută pe gazde și suntem trimiși în hambar, unde, agățat de niște cârlige, e echipamentul de protecție: căști, hamuri, curele și carabine. Totul arată liniștitor de familiar.

— Hei, șmechere, hamurile astea sunt al dracului de perverse. Sunt bune de chestii mai excentrice, izbucnește Elliot în timp ce se echipează.

Și, pentru prima oară, habar nu am ce replică să-i dau.

Oare știe ceva?

Mi s-au înroșit vârful urechilor?

Rahat! Oare Ana o fi vorbit cu Kate?

Elliot pare la fel de aiurit ca întotdeauna, așa că mai degrabă cred că nu, pentru că, dacă ar fi știut, ar fi făcut mișto de mine încontinuu.

— Ești un idiot. E ca o parașută, răspund.

Schimbarea subiectului e cea mai bună strategie.

— Mi-am cumpărat un planor nou săptămâna trecută. Ar trebui să vii la Ephrata pentru o zi ca să zburăm cu el.

— Pentru două persoane?

— Dap.

— Ar fi super tare.

NE AFLĂM PE PRIMA platformă, înconjurată de brazi.

— Spre infinit și dincolo de el! urlă Elliot și sare, cu tot curajul caracteristic atitudinii lui indifferente.

Țipă ca o gorilă în călduri și se lansează pe tiroliană, iar veselia lui e molipsitoare. Aterizează surprinzător de grațios pe următoarea platformă, la vreo 30 de metri distanță.

Danielle, unul dintre ghizii noștri, anunță prin stație că sunt pregătit și-mi prinde frânghia de linia tirolei.

— Gata, Christian? întreabă ea cu un zâmbet exagerat.

— Cât se poate.

— Gata, poți să pleci.

Inspir profund, apoi prind carabina de pe tiroliană cu o mână, frânghia de salvare cu cealaltă și sar. Zbor prin pădurea tânără și deasă, iar scripetele şuieră deasupra mea și briza verii îmi suflă în față. Sunt într-un

montagne russe fără vagoane, plutind printre brazi sub cerul sclipitor de albastru. E o senzație palpitantă și eliberatoare în egală măsură. Aterizez în siguranță pe platformă, lângă Elliot și lângă celălalt ghid.

— Ce părere ai? întreabă Elliot, bătându-mă pe spate.

Zâmbesc larg.

— E foarte tare.

Danielle e ultima care ni se alătură pe platformă.

— Aceasta a fost prima. Devin din ce în ce mai înalte și mai rapide.

— Hai să le vedem! exclam.

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, ÎNCĂ entuziasmat de tiroliană, ne continuăm drumul, cu Elliot la volan.

— Frate, a fost o superexperiență ce s-a întâmplat acolo sus, recunosc.

— Mai tare ca sexul? chicotește Elliot. Tu de-abia l-ai descoperit — deci probabil că nu.

— Sunt puțin mai selectiv decât tine, amice.

— Pur și simplu îmi place să răspândesc iubirea în lume. Marele E este de neoprit.

Clatin din cap, râzând disprețuitor. Nu vreau să mă gândesc la marele E.

— Acum ne putem opri să mâncăm ceva normal?

Elliot rânjește.

— Nu, scuze, frate. Nu vrei să ai stomacul plin pentru ce am pregătit mai departe. Mănâncă sendvișul.

— Mai departe? Elliot, tiroliana a fost senzațională. Mai e ceva?

— O, da. Taci și înghite, cocoșel.

Iau un sendviș, cu rezervă.

— Acelea sunt făcute chiar de mânuța mea.

— Nu-mi face scârbă.

— Cel mai bun parizer, roșii și brânză Provolone de pe partea aceasta a Munților Stâncoși se găsesc în aceste sendvișuri.

— Te cred pe cuvânt.

— Trebuie să-ți lărgesci orizonturile culinare.

— Cu parizer?

— Cu orice. Desfă-mi și mie unul.

Despățuresc hârtia cafenie și-i dau creația proprie cu aspect dubios. Și-l îndeasă în gură și începe să mestече. Nu e o priveliște pentru cei slabi de înger și-mi dau seama că nu am de ales. Fie parizer, fie mor de foame.

În timp ce mănânc, îi scriu Anei.

Tiroliană. Asta plănuise Elliot. Și
sendvișuri cu parizer. Trăiesc un ade-
vărat vis.

ANA

LOL! Eu îți cheltuiesc o grămadă de
bani. Nu neapărat cu consimțământul
meu. Caroline Acton e o forță a natu-
rii. Seamănă cu tine. Ai grijă cu orice
îți mai pregătește Elliot! Te iubesc. Și
mi-e dor de tine. xxx

Îmi place la nebunie când îmi
cheltuiești banii. În curând vor fi și ba-
nii tăi. O să te anunț despre următo-
rea „surpriză” a lui Elliot. xxx

Elliot iese ușor de pe I-5 și intră pe 2. *Unde mama dracului mergem?*
Credeam că ne întoarcem în Seattle.

— Surpriză, zice el, văzându-mi privirea întrebătoare.

Pare să fie cuvântul zilei.

Un sfert de oră mai târziu, ajungem într-o parcare de lângă aeropor-
tul Harvey.

— Hei, uite un restaurant — am putea merge să mâncăm ceva ade-
vărat, mormăi.

— Poate mai târziu — avem un curs de prins.

— Un curs?

— Haide, șmechere, încă nu ai ghicit?

Trece de restaurant.

— Nu.

— Sărim în gol, pentru că practic asta faci căsătorindu-te.

Ce mama naibii?

Elliot îmi scurtează suferința.

— Sărim cu parașuta.

— A. OK.

La naiba!

— Va fi grozav. Am mai sărit în tandem până acum. E demential. Normal că a sărit.

— O să fie în regulă.

— Da. Sigur.

— Ascultă, te însori și femeile nu te lasă să mai faci prostii din astea. Haide.

Mergem împreună prin parcare spre școala de parașutism și inima mea bate cu disperare. Mie îmi place să controlez situația; săritura în tandem înseamnă că altcineva o controlează... iar eu sunt legat de această persoană.

Și această persoană mă atinge. La o altitudine mare.

La naiba.

Am urcat la 4 500 de metri cu planorul și la 6 000 cu *Charlie Tango*. Dar atunci eram într-un aparat de zbor pe care îl pilotam chiar eu. Dar să sar din avion? În cer? De la înălțime?

Niciodată.

La naiba.

Dar nu pot, pur și simplu nu pot să par o găină fricoasă în fața lui Elliot. Îmi ascund reținerea când intrăm în clădire.

Fratele meu ne-a rezervat o săritură exclusivă. După un scurt film informativ, Ben, instructorul nostru, ne dă toate informațiile de care avem nevoie și mă bucur că la acest curs nu suntem decât eu și Elliot. Am fost învățat cum să folosesc o parașută ca parte a antrenamentului cu planorul, dar nu am sărit niciodată. Cât timp Ben ne explică tot ce trebuie să facem și la ce să ne așteptăm, îmi dau seama că nu i-am făcut acest instructaj Anei. Trebuie să fie pregătită înainte de a se urca din nou în ASH 30.

Când Ben, care pare mai tânăr decât mine, încheie instructajul, ne dă fiecăruia câte un document. Elliot îl semnează imediat, dar eu îl citesc. Neliniștea îmi crește, cuibărimdu-mi-se în stomac. Sunt pe cale să sar dintr-o aeronavă de la mare altitudine.

Inspiră adânc, Grey.

Îmi dau seama că dacă mi se întâmplă ceva, Anei nu-i va rămâne nimic.

La naiba cu asta.

După ce semnez formularul, scriu pe spate:

Aceasta este ultima mea dorință testamentară. În eventualitatea morții mele, toate bunurile mele lumesti le las Anastasiei Steele, iubita mea logodnică, pentru a dispune de ele cum consideră.

Semnat: Christian Grey

Data: 23/07/2011

Fac o poză rapidă și i-o trimit lui Ros, apoi îi întind formularul înapoi lui Ben, care izbucnește în râs.

— O să fie totul în regulă, Christian.

— Mă pregătesc pentru orice eventualitate.

Îi arunc un zâmbet scurt și forțat. Râde din nou.

— OK. Hai să te echipezi.

Ieșim din clădire și ne îndreptăm spre hangarul semideschis unde se află tot echipamentul de siguranță: parașutele, căștile și hamurile.

Observ un laitmotiv.

Elliot se îndreaptă spre hangar ca și cum nu ar avea nicio grijă pe lume; e enervant și acum îl urăsc mai mult ca niciodată. Ben ne dă fiecare câte un combinezon.

Literalmente. Un. Combinezon. De. Zbor.

Uau!

— Hei, șmechere. Alte chestii perverse! croncâne Elliot și-și pune hamul de siguranță peste combinezon.

Dau ochii peste cap și mă întorc spre Ben.

— Îmi cer scuze în numele lui Elliot. E un mare dobitoc.

— Voi doi sunteți rude? întreabă Ben.

Fac un schimb scurt de priviri cu Elliot. *Da. Și nu. Dar da.*

— Frați, răspunde Elliot, uitându-se la mine, și amândoi zâmbim în acel fel pe care-l împart frații adoptați.

Ben știe că e ceva ce-i scapă, dar nu spune nimic. Îl ajută pe Elliot cu echipamentul, apoi, pe mine.

Se hotărăște că voi sări cu Ben. Ne va însoți și Matt, care va sări în tandem cu Elliot. O altă instructoare, Sandra, vine și ea, dotată cu o cameră GoPro ca să filmeze întreaga escapadă.

— Bună, spune Matt, strângându-ne mâinile. Vreo ocazie specială?

— E petrecerea de burlăcie a fratelui meu. Experimentează ultima sa porție de libertate, zice Elliot.

— Felicitări, spune Matt.

— Mulțumesc, mormăi sec. Asta e o surpriză.

— O surpriză plăcută?

— Încă mă mai gândesc.

Matt râde.

— O să-ți placă la nebunie. Hai să mergem, ne așteaptă pilotul.

Ne îndreptăm toți cinci spre pistă, către aeronava Cessna cu un singur motor.

Ultima șansă să te răzgândești, Grey.

Sunt numai două locuri în partea din față a avionului, în spatele pilotului. Dar Matt și Ben se așază pe jos și ne fac semn să facem și noi același lucru. Ne conformăm și încep procesul prinderii echipamentului de siguranță. În timp ce mâinile lui se mișcă peste curele, îmi dau seama că nu mă deranjează contactul fizic cu Ben; viața mea va fi în mâinile lui.

— Ai mai zburat? întreabă, ridicând glasul ca să acopere sunetul motorului.

— Sunt pilot comercial atestat, răspund. Aeronave cu elice. Și am două plane.

— Atunci îți va fi ușor.

Râd sec.

Dap. Nu. Sunt pilot dintr-un motiv anume.

Dețin controlul.

Inspir profund, iar avionul părăsește pista și își începe ascensiunea. Valea Snohomish rămâne undeva departe, pe măsură ce noi urcăm din ce în ce mai mult pe cerul lipsit de nori.

Matt și Elliot discută nimicuri. Ben se bagă și el în vorbă. Îi ignor și mă gândesc la Ana.

Oare ce face? Și-a completat garderoba? Mă gândesc la ea în brațele mele de dimineață, încolăcită în jurul meu. Îmi duc mâna la piept, acolo unde ea a trasat cerculețele.

Calmează-te, Grey. Calmează-te.

Când ne apropiem de 4 000 de metri, Ben îmi întinde o cască de piele care se prinde sub bărbie și niște ochelari. Mi-i pun și Ben recapitulează iute tot ceea ce trebuie să știu. Celălalt instructor deschide ușa din spate; curentul e aproape asurzitor.

La naiba. Chiar o să sar.

— Ai priceput? strigă Ben, la finalul rezumatului.

— Da.

Ben verifică altimetrul de la încheietura dreaptă.

— A venit momentul. Ești nerăbdător? Hai.

Ne îndreptăm spre ușa deschisă. Zgomotul motorului și vuietul vântului te înfioară de-a binelea. Mă uit la Elliot, care îmi face semn că totul va fi OK și-mi aruncă genul ăla de rânjet care spune *ți-am tras-o*.

— Nenorocitele! strig, iar el izbucnește în râs.

Îmi încrucișez brațele și mă prind de ham ca și cum viața mea ar depinde de asta... pentru că viața mea chiar depinde de asta. Apoi mă

trezesc suspendat, lipit de un tip pe care nu-l cunosc, deasupra statului Washington și a văii Snohomish. Închid ochii strâns și, pentru prima oară în ultimul miliard de ani, mă rog la Dumnezeu care m-a abandonat cu mulți ani în urmă. Apoi îi deschid la loc.

Uau. Văd cascadele, canalul Possession, insulele San Juan — și nimic altceva sub mine. Doar aer.

— Gata, pornim, țipă Ben și sărim amândoi din aeronavă.

— Fuuuuuutu-i! urlu.

Și apoi zbor.

Chiar zbor, deasupra pământului. Fie nu am timp să mi se facă frică, fie adrenalina care-mi străbate trupul mi-a alungat orice teamă. Este ceva extraordinar de palpitant. Văd la kilometri întregi depărtare și, pentru că nu mă aflu în spatele sticlei sau al plasticului, totul e atât de real. Sunt în cer, învăluit în el. Mă ține la suprafață. Foșnetul aerului în timp ce plonjăm spre pământ îmi e familiar, ca un prieten vechi. Întind mâinile și simt vântul printre degete. Ben ridică degetul mare spre mine, iar eu îi întorc complimentul.

Este ceva mai mult decât senzațional.

Ridic privirea și îi zăresc cu coada ochiului pe Elliot și pe Matt. Sandra trece foșnind pe lângă noi, cu camera întoarsă spre mine și spre Ben. Am un zâmbet tâmp.

— E minunat! strig spre Ben în timp ce zburăm prin aer.

Văd că Ben ridică încheietura. Suntem la 1 500 de metri. Trage de sfoara parașutei și încetiniim imediat, sub pânza multicoloră care se desfășoară deasupra capetelor noastre. Zborul se schimbă, trecând de la o viteză teribilă la o mișcare mai lentă și totul este atât de liniștit cât timp stăm suspendați în aer. Neliniștea îmi dispare și este înlocuită de un calm interior care mă ia prin surprindere. Sunt deasupra lumii, mergând la propriu prin aer. Ben e stăpân pe situație; știe ce face. Și, de undeva din profunzimile minții mele, îmi apare acest gând: sper ca mariajul meu cu Ana să fie la fel de palpitant și de simplu.

Priveliștea te lasă fără respirație.

Mi-aș dori să fie și ea aici.

Deși aș face infarct dacă aș vedea-o sărind din avion.

— Vrei să cârmești? întreabă Ben.

— Normal.

Îmi întinde înălțătoarele; trag de cea din stânga și virăm, încet și grațios, într-un cerc larg.

— Frate, te pricepi, strigă Ben, bătându-mă pe braț.

Mai descriem un cerc, apoi Ben preia controlul ca să ne putem îndrepta spre zona de aterizare. Pământul se apropie cu repeziciune, iar eu îmi ridic genunchii așa cum am fost instruit, iar Ben ne așază încet la sol. Amândoi aterizăm în fund și suntem întâmpinați de echipa de la sol.

Ben își desface hamul de al meu. Mă ridic, un pic amețit din cauza iureșului de adrenalină. În urma noastră, aterizează Elliot și Matt. Elliot țipă iar ca o gorilă — așa-i place lui să-și exprime entuziasmul.

Mă opresc ca să-mi recapăt suflul.

— Cum a fost? întreabă Ben.

— Frate, a fost senzațional. Ți mulțumesc.

— Minunat!

Batem palma. Elliot vine în goană și ni se alătură.

— Doamne, frate! exclam.

— Tare, nu?

— M-am căcat pe mine.

— Știu! E mișto să vezi că-ți pierzi și tu o dată controlul. E un eveniment rar, frate.

Elliot râde, dar rânjetul lui se oglindește într-al meu.

— Mai tare ca sexul? întreabă el.

— Nu... dar aproape.

UN SFERT DE ORĂ mai târziu ne urcăm din nou în camioneta lui.

— Frate, mi-ar prinde bine ceva de băut după asta, zic, fără să-mi pot șterge de pe buze rânjetul turbat.

— Și mie. Păi, să mergem spre cea de-a treia parte a petrecerii tale de burlac.

— La naiba, mai e ceva?

Elliot tace mălc. *Dobitoc arogant*. Nu-mi spune. Mă uit la telefon.

ANA

Acasă. Am făcut cumpărături până când am căzut late. Mă duc să fac o baie. Apoi mă pregătesc de întâlnirea cu Kate. N-am mai primit nicio veste de la tine. Știi că-mi fac griji. Axxx

Noi am sărit cu PARAȘUTA!! De la 3700 de metri. Aveai dreptate să-ți faci griji. Dar a fost senzațional!! Să-mi aduci aminte. Trebuie să te învăț să sari cu parașuta. Dacă nu ne mai vedem — distracție plăcută diseară. Dar nu prea multă.

ANA

Parașută. Uau! Mă bucur că ești OK. Vrei să fac antrenament pentru parașută? N-am făcut asta data trecută în Camera Roșie? ;)

Râd cât pot de zgomotos.

— Ce e? întreabă Elliot.

Clatin din cap.

— Nimic.

Elliot mă conduce înapoi la Escala și de data asta mă lasă să pun niște muzică mai OK de pe telefonul lui. Cât urcăm cu liftul până la penthouse, spune:

— Trebuie să te schimbi în ceva mai elegant.

— Ce ai mai pus la cale?

Îmi face cu ochiul.

— Cretinule.

— Nimic nou, spune rânjind.

Ușile liftului se deschid, iar eu sper să mă întâlnesc cu Ana.

— Țoalele mele sunt în dormitorul tău pentru oaspeți. Ne vedem aici la parter într-o jumătate de oră și plecăm atunci.

— OK.

Sper s-o prind pe Ana la baie.

Nu e în living și-mi fac griji că a plecat deja, dar o găsesc în dormitor. Mă opresc în prag și o privesc în tăcere cum își finisează machiajul.

Uau! Ana arată extraordinar. Are părul prins într-o împletitură elegantă. Poartă tocuri înalte și o rochie neagră sclipitoare cu un singur umăr. Se întoarce și tresare când mă vede. E uluitor de frumoasă. În urechi poartă cerceii pe care i-am oferit când mi-a mai dat o șansă.

— Nu voiam să te sperii, șoptesc. Arăți minunat.

Îmi zâmbește cald, plină de iubire; inima îmi dă pe dinafară. Ana vine spre mine.

— Christian. Ce surpriză grozavă! Nu mă așteptam să te văd.

Țuguie buzele către mine, iar eu o sărut iute, apoi mă dau în spate. Miroase a rai și a acasă.

— Dacă te sărut așa cum trebuie, o să-ți stric machiajul și o să te dezbrac de rochia asta elegantă.

— Ah, n-ar fi bine.

Chicotește și face o piruetă. Fusta i se ridică puțin, dezvăluindu-i un pic din picior.

— Ți place? întreabă ea.

Mă sprijin de tocul ușii și-mi încrucișez brațele.

— Nu e foarte scurtă. O aprob. Arăți superb, Ana. Cine o să mai fie acolo?

Mijesc ochii și mă simt dintr-odată ridicol de mândru că e a mea.

Dar sunt și posesiv — îmi aparține.

— Kate, Mia, niște prietene de la facultate. O să ne distrăm. O să începem cu niște cocktailuri.

— Mia?

Ana dă din cap.

— N-am văzut-o de mult timp. Salut-o din partea mea. Sper că și mâncați pe undeva.

Ridic amenințător din sprânceană.

— Regula numărul unu la băutură.

Râde.

— Ah, stăpânește-ți palma care te mănâncă, Christian. Mergem și la masă.

— Bravo.

Nu vreau să se îmbete. Își privește ceasul.

— Ar fi bine să plec. Nu vreau să întârzii. Mă bucur că te-ai întors întreg. Nu l-aș ierta în veci pe Elliot dacă ți s-ar întâmpla ceva.

Țuguie din nou buzele către mine și o sărut iute.

— Arăți senzațional, Anastasia.

Își ia poșeta de pe pat.

— Ne vedem mai târziu, iubitele, spune zâmbind în colțul gurii, apoi iese din încăpere, arătând de milioane.

O urmez, iar Sawyer și Reynolds o așteaptă în foaier. Îi salut, apoi urcă toți trei în lift.

Mă întorc în apartament și fac un duș rapid.

PESTE DOUĂZECI DE MINUTE, sunt deja îmbrăcat cu un costum bleumarin și cu o cămașă albă apretată și cobor la bucătărie, așteptându-l pe Elliot. Găsesc niște covrigei în frigider.

La naiba, ce foame îmi e.

Elliot își face apariția în ușă. E îmbrăcat într-un costum închis la culoare, o cămașă gri și cravată.

Rahat.

— Am nevoie de cravată?

Unde mama dracului mergem?

— Nu.

— Sigur?

— Da.

— Atunci tu de ce porți cravată?

— Tu te îmbraci mereu așa. Eu, nu. Mai fac și eu o schimbare. În plus, costumul și cravata sunt magnet pentru femei.

Și cu Kavanagh cum rămâne?

Elliot rânjește când îmi vede expresia întrebătoare. Apoi ni se alătură Taylor.

— Sunteți gata, domnule? îl întreabă el pe Elliot.

TAYLOR CONDUCE PE autostrada I-5.

— Unde mama naibii mergem, Elliot? întreb.

— Relaxează-te, Christian. Totul e sub control.

Se uită pe fereastră, părând calm, în timp ce eu bat cu degetele în genunchi. Urăsc când mi se ascunde ceva.

Taylor o ia spre Boeing Field și mă-ntreb dacă nu cumva e vreun club sordid de striptease pe-acolo. Mă uit la ceas: 18:20. Virează spre terminal și, pe pistă, zăresc Gulfstream-ul firmei.

— Ce e asta? fac spre Elliot.

Elliot scoate un pașaport din interiorul sacoului.

— O să ai nevoie de asta.

Plecăm din țară?

Taylor ne lasă la intrarea în terminal. Îl urmez pe Elliot în clădire, confuz.

— Elliot!

Fratele blond și surfer al lui Kavanagh vine spre Elliot și-i strânge mâna. Îi stă bine în costumul gri-deschis. Observ că nici el nu are cravată.

— Ethan, mă bucur să te văd, zice Elliot și-l bate pe spate.

— Christian, mi se adresează Ethan, strângându-mi mâna.

— Salut.

— Mac! exclamă Elliot și spre noi vine Liam McConnell — cel care lucrează la șantierul naval GEH și care are grijă de iahtul meu, *The Grace*.

Mac! Dăm mâna.

— Mă bucur să te văd, îi zic. Vreau să știi că eu habar nu am ce se petrece.

Izbucnește în râs.

— Nici eu.

Râdem cu toții și ne întoarcem spre Elliot. Taylor ni se alătură și el.

— Știai despre povestea asta? îl întreb pe Taylor.

— Da, domnule.

Pare sincer, dar și amuzat în același timp. Râd și clatin din cap.

— Haide să mergem! spune Elliot.

— CANADA? ÎNCERC EU SĂ GHICESC.

— Corect, spune Elliot.

Ne aflăm pe primele patru locuri ale aeronavei mele G550, bând șampanie Cristal și mâncând aperitivele pe care Sara, însoțitoarea noastră de zbor, ni le-a oferit de când am intrat în avion. Taylor este în spate, citind un roman scris de Lee Child⁵. Stephan și ofițerul Beighley sunt la comandă.

— Presupun că Vancouver, mă adresez mai mult lui Elliot.

— Bingo! M-am gândit că sunt șanse mai mici să fii recunoscut în Columbia Britanică, dacă te comporți urât.

— Ce mama dracului ai pus la cale?

— Liniștește-te, tigrule, zice Elliot și ridică paharul.

După ce decolăm, Sara ne servește bere și pizza fierbinte cu pepperoni, de la un local din Georgetown. Cred că e o premieră, pizza în avionul meu personal, dar asta înseamnă raiul pentru Elliot. Sincer vorbind, mi-e atât de foame, încât nici nu mă mai deranjează. Eu și Mac, care stă în fața mea, mâncăm ca niște lupi.

— Ai înfulecat pe nemestecate, mă atenționează Mac cu accentul lui irlandez.

— Elliot m-a făcut deja azi să mă dau cu tiroliana și să sar cu parașuta în tandem.

5 Autor al seriei cu eroul Jack Reacher, publicată și la Editura Trei. (N.r.)

— Doamne sfinte! Nu-i de mirare că ești leșinat de foame.

Drumul durează mai puțin de cincizeci de minute. Când ajungem pe aeroportul din Vancouver, Taylor coboară primul, ducând pașapoartele noastre oficialului responsabil cu imigrările care a venit să ne întâmpine.

— Gata? întreabă Elliot, desprinzându-și centura de siguranță și ridicându-se ca să-și dezmoștească picioarele.

Taylor se află la volanul unui Suburban parcat pe pistă.

Ne îngrămădim cu toții în mașină și o luăm direct spre luminile strălucitoare din centrul orașului Vancouver. Avem un frigider plin cu bere. Cei trei tovarăși ai mei se năpustesc asupra lui, dar eu refuz.

— Frate, doar n-o să stai treaz în seara asta, izbucnește scârbit Elliot și-mi întinde o bere.

La naiba. Urăsc să mă îmbăt. Dau ochii peste cap și iau cu reticență sticla. E devreme. O să bem și mai mult; trebuie să o iau ușor. Ciocnesc cu el, cu Mac și cu Ethan, care sunt așezați în spatele nostru.

— Noroc, domnilor, spun, iau o gură de bere și apoi trag de timp cu sticla în mână.

Prima oprire este barul de la hotelul Rosewood Georgia. Am mai fost acolo, cu afaceri, dar niciodată seara. Pereții de aici, cu lambriuri din lemn, și scaunele de piele imprimă locului un aer de odinioară. În seara aceasta e multă lume bună din Vancouver. Bărbați la costum, femei elegant îmbrăcate. E o atmosferă însuflețită. Elliot comandă un rând. Ne așezăm la o masă rezervată și vorbim despre masteratul în psihologie pe care Ethan vrea să-l facă la Universitatea Seattle. De când s-a mutat Ana, el locuiește acum cu Kate, în fosta cameră a Anei. Poate că traiul cu sora lui e dificil, nu m-ar mira — probabil că de-aceea ne-a depășit cu viteza la băut. A terminat prima bere și se oferă să ne facă cinste cu rândul următor.

Mac ne vorbește despre *The Grace*. Este unul dintre meșterii care au construit iahtul, dar se pare că e înclinat spre proiectare nautică și are câteva idei pentru a face catamaranul pe care-l construim la comandă și mai aerodinamic.

E ciudat, eu nu fac niciodată asta. Doar când mă târăște Elliot în oraș cu prietenii lui — foarte numeroși, de altfel — mă bucur de compania unor bărbați de vârsta mea. Elliot este un liant social, strângându-ne la un loc și nelăsând niciodată conversația să lăncezească. E un adevărat om de lume. Discuția se mută, inevitabil, la Mariners, apoi, la Seahawks.

Cu toții suntem fani, se pare, ai ambelor echipe. La finalul celei de-a doua runde de băuturi, ne simțim relaxați unul în compania celuilalt și chiar mă distrez.

— OK. Terminați-vă băuturile. Următoarea oprire, anunță Elliot. Taylor așteaptă afară, în SUV.

Ethan e deja amețit. Ar putea deveni interesant. Sunt tentat să-l întreb despre Mia, dar o parte din mine nu vrea să știe adevărul.

Următoarea destinație este în Yaletown, un district renumit pentru depozite vechi recondiționate care acum adăpostesc baruri și restaurante la modă. Taylor ne lasă la un club de noapte unde muzica dance vibrează până în stradă, deși e încă relativ devreme. În interiorul cu aspect industrial, barul vinde băutura pe bandă rulantă, iar noi avem o masă în zona VIP. Rămân la bere, în vreme ce Ethan și Mac cercetează împrejurimile, ca să descopere talentele locale.

— Nu ești interesat? îl întreb pe Elliot.

Râde.

— Nu în seara asta, șmechere.

Se uită subtil spre Ethan, iar eu mă-ntreb dacă-l ține pe Marele E sub control pentru că fratele lui Kate e cu noi.

Mă uit la ceas, curios ce-o face Ana, și mă mănâncă palma să-l sun pe Sawyer. Sincer, nu pot socializa mai mult, dar subiectul în discuție e noua mea casă.

După încă două rânduri de băutură, Elliot ne pune din nou la drum. Taylor e pregătit cu mașina și ne duce la următoarea destinație.

Un club de striptease.

La naiba.

— Frate, nu mai fi atât de înțepat. Clubul de striptease este trecut în orice manual al petrecerilor burlacilor.

Ethan bate din palme, dar ochii îi sunt lipsiți de orice expresie. Cred că și el e la fel de stânjenit ca mine.

— Să nu cumva să-ți treacă prin cap să-mi cumperi vreun dans în poală, îl avertizez pe Elliot.

Și-mi amintesc de o perioadă, cu nu foarte mult timp în urmă, când mă aflu în adâncimile întunecate ale unui club privat din Seattle.

Unde orice se putea întâmpla.

Asta a fost acum o eternitate.

Elliot izbucnește în râs.

— Ce se petrece în Vancouver rămâne în Vancouver.

Îmi face cu ochiul. Suntem conduși la o altă masă VIP. De data asta, frate-miu a comandat o sticlă de vodcă, adusă cu mare pompă: artificii și niște dansatoare în fuste scurte și roșii și în sutiene care de-abia le acoperă sfârcurile, care aplaudă și ovaționează cu entuziasm. Pentru o clipă mă tem că se vor așeza la masa noastră, dar după ce shoturile sunt aliniate, fetele pleacă.

Femei frumoase sunt peste tot. O privesc pe una dintre ele, o blondă subțire, cu ochi negri. Începe să-și scoată hainele cu o grație athletică, în timp ce face diverse mișcări de gimnastică și urcă pe bară. Nu pot să nu mă gândesc că, dacă ar fi fost bărbat, acesta ar fi fost sport olimpic.

Mac e fascinat și mă întreb dacă are vreo femeie în viața lui.

— Nu, sunt singur. Îmi caut pereche, îmi spune după ce-l întreb.

Își întoarce privirea spre blonda energică. Dau din cap, dar habar nu am ce să-i spun, pentru că nu sunt cel mai potrivit om care să dea sfaturi despre relațiile amoroase. Sunt încă uimit că Ana a consimțit să fie a mea. De fapt, a consimțit la mult mai multe lucruri extraordinare.

Zâmbesc subtil când gândul îmi zboară la Camera Roșie și la weekendul trecut.

Da.

Amintirea aceasta mă excită. Îmi scot telefonul.

— Nu, spune Elliot. Pune-l la loc.

— Telefonul?

Râdem amândoi. Iar eu dau pe gât un shot de vodcă.

— Hai să mergem în altă parte, zic.

— Nu-ți place aici?

— Nu.

— Doamne, ești un ticălos înfumurat.

Frate, asta nu e lumea mea.

— OK. Mai avem o oprire de făcut. Asta a fost partea tradițională și obișnuită a petrecerilor de burlaci. Știi tu, e o lege nescrisă.

— Nu cred că Ana ar fi foarte impresionată.

Ethan mă bate pe spate, iar eu încremenesc.

— Atunci nu-i spune.

Și ceva din tonul lui mă irită teribil.

— Tu ți-o tragi cu sor-mea?

Ethan își dă capul pe spate de parcă l-aș fi pocnit. Ridică ambele mâini, șocat.

— Nu. Nu. Frate, nu te supăra. E frumoasă și tot ce vrei, dar suntem doar prieteni.

— Bravo. Așa să rămâneți în continuare.

Râde nervos, cred, și dă pe gât două păhărele de vodcă.

Mi-am încheiat misiunea.

— O să-i sperii de moarte toți iubii? Întrebă Elliot.

— Tot ce e posibil.

Își dă ochii peste cap.

— Hai să ieșim de-aici. Locul ăsta îți strică dispoziția.

— OK.

Isprăvim vodca, iar eu las un bacșiș de-a dreptul obscen pe masă.

În SUV, cheful îmi revine. Taylor e la volan și plecăm din centrul orașului Vancouver, îndreptându-ne spre aeroport.

Dar nu ne întoarcem la avion. Taylor parchează lângă un complex bizar și ascuns, format dintr-un hotel și un cazino, situat pe malul râului Fraser.

— Căsnicia e o loterie, zice Elliot rânjind.

— Viața întregă e o loterie, frate. Dar asta e mai degrabă lumea mea.

— Mi-am dat seama. Întotdeauna m-ai bătut la cărți. Cum de ești încă treaz?

— Matematică pură, Elliot. N-am băut atât de mult și în acest moment sunt bucuros că n-am făcut-o.

Elliot și Ethan se îndreaptă spre mesele de zaruri și ruletă, în timp ce Mac preferă masa de blackjack, iar eu, pe cea de poker.

ÎN ÎNCĂPERE ESTE O tăcere respectuoasă, dar încărcată de nerăbdare. Am câștigat 118 000 de dolari și aceasta e ultima partidă pe care am de gând s-o joc. Se face târziu; Elliot privește din spatele meu. Habar nu am unde sunt Ethan și Mac. Se joacă ultima mână și ambii jucători de lângă mine aruncă pe rând cărțile. Am doi valeți și, pentru că acestea e ultimul joc și-mi merge strună, cresc miza cu 16 000 de dolari. Adversarul din stânga mea, o femeie la vreo 50 de ani, aruncă imediat.

— Nu am nimic, mormăie ea.

Ultimul jucător de la masă — care-mi amintește de tata — îmi trage o privire, apoi se uită din nou la cărțile lui și îmi plătește miza, numărându-și jetoanele cu grijă.

Se joacă, Grey.

Dealerul strânge cărțile aruncate și etalează ultima carte din joc.

Aleluia.

Un valet și o pereche de nouari. Am full.

Mă uit impasibil la adversarul meu, care se foiește, se mai uită o dată la cărțile sale. Ochii lui negri și vioi se mută de la mine la cărțile din mâna lui. Înghite în sec.

Nu are nimic.

— Pas, spune el.

E timpul să te dai mare, Grey.

Încet, pentru un efect total, bat cu degetul în fetrul verde, apoi îmi adun jetoanele la un loc și cresc miza cu 50 000 de dolari.

— Plusez, spun.

Dealerul răspunde:

— Plus 50 000 de dolari la miză.

Adversarul meu pufnește, își ia cărțile și le aruncă scârbit în mijlocul mesei. În sinea mea, dansez. Am câștigat 134 000 de dolari. Nu e rău pentru patruzeci și cinci de minute de joc.

— Am terminat, spune doamna de alături făcând un semn spre mine.

— Mulțumesc pentru joc. Și eu trebuie să plec.

Las un bacșiș generos dealerului, îmi iau câștigul și mă ridic în picioare.

— Noapte bună.

Elliot vine spre mine și mă ajută cu jetoanele.

— Ești o javră extrem de norocoasă, spune el.

NE URCĂM ÎN AVION CHIAR înainte de miezul nopții.

— Aș vrea un pahar cu Armagnac, Sara. Mulțumesc.

— Te-ai gândit să bei! exclamă Elliot.

— Toți am ieșit în câștig, observă Mac. Cred că s-a luat norocul de la tine, Christian.

— Beau în cinstea acestui fapt, zice Ethan.

Zâmbesc, așezându-mă confortabil pe scaunul meu de piele. Da. Câștigul meu e semn bun. Ce mod superb de a încheia o seară minunată!

Duminică, 24 iulie 2011

Când ne pregătim de aterizarea pe Boeing Field, mă-ntind după centura de siguranță și chicotesc. Mi-am petrecut mare parte din zi prinzându-mi și desprinzându-mi diverse centuri. Aflat în fața mea, Elliot ridică privirea la mine.

— Ce-i așa de amuzant?

— Nimic. Voiam doar să-ți mulțumesc. Pentru ziua de azi. A fost senzațională.

Elliot se uită la ceas.

— Practic, a fost ziua de ieri.

— M-am distrat de minune. Te-ai achitat cu glorie de misiunea de cavalier de onoare. Singura îndatorire care-ți mai rămâne e să ții un discurs. Nu trebuie să fie unul lung.

Elliot se albește la față.

— Frate, nu-mi mai aduce aminte.

— Da, zic strâmbându-mă. Eu încă trebuie să-mi scriu jurămintele.

— La naiba. E greu.

E înspăimântat.

— Dar săptămâna viitoare pe vremea asta se va termina totul. O să fii însurat.

— Da. Și o să mă aflu în acest avion.

— Tare. Unde o duci pe Ana?

— În Europa. Dar e o surpriză. Ea nu a plecat niciodată din Statele Unite.

— Uau.

— Știu. Nu m-am gândit niciodată cum ar fi... nu pot să...

Glasul mi se sugrumă pentru că mă cuprinde un val neașteptat de emoție. E teamă, adrenalină, anxietate sau *fericire*? Nu știu, dar e copleșitor.

La naiba. Mă însor.

Elliot se încruntă.

— Frate, de ce? Ești un tip arătos. Ești un bou, dar, na, asta pentru că ești unul dintre stăpânii universului cu o sculă mare și șmecheră.

Clatină din cap.

— N-am înțeles niciodată de ce nu erai interesat de prietenele Mieii. Mereu erau îndrăgostite de tine. Am crezut că ești gay.

Ridică din umeri, iar eu zâmbesc, știind că toată familia mea credea că sunt gay.

— Pur și simplu așteptam femeia potrivită.

— Cred că ai găsit-o.

Expresia i se îmbunează, dar încă are o privire melancolică în ochii lui de un albastru aprins.

— Cred că da.

— Îți stă bine îndrăgostit, spune Elliot, iar eu îmi dau ochii peste cap, pentru că e posibil să fie cel mai siropos lucru pe care mi l-a spus vreodată.

— Luați-vă o cameră, băieți, zice Mac, exact când aterizăm.

— O să am grijă să nu uiți niciodată că ești singurul mire din nord-vestul Pacificului care a rămas treaz la propria lui petrecere a burlacilor.

Izbucnesc în râs.

— Ei bine, mă bucur că nu am fost dezbrăcat și legat cu cătușele de vreun felinar din Vegas.

— Dacă mă însor vreodată, exact așa aș vrea să-mi închei petrecerea burlacilor! zice Elliot.

— O să țin minte.

Elliot râde.

— E momentul să-l trezim pe Ethan.

TAYLOR E LA VOLANUL Audi-ului Q7, ducându-ne pe Elliot și pe mine înapoi la Escala. După ce ne-am luat prietenește la revedere, Mac și Ethan au plecat cu un taxi care-i aștepta.

— Mulțumesc pentru seara aceasta, Taylor, îi spun, întinzându-mă pe bancheta din spate.

Elliot pare că a adormit.

— A fost o plăcere, domnule.

Îmi întâlnește privirea în oglinda retrovizoare și, deși e întuneric, îi observ zâmbetul ușor amuzat. Îmi scot telefonul din buzunarul sacoului.

Niciun mesaj.

— Ai vreo veste de la Sawyer sau de la Reynolds?

— Da, domnule, răspunde Taylor. Domnișoara Steele și domnișoara Kavanagh sunt încă în oraș.

Poftim? Mă uit la ceas. E trecut de ora unu noaptea.

— Unde e Ana?

Încerc să nu intru în panică, aruncându-i o privire lui Elliot, care doarme dus.

— Într-un club de noapte.

— Care?

— Trinity.

— În Pioneer Square?

— Da, domnule.

— Du-mă acolo.

Taylor mă privește scurt, destul de nesigur.

— Crezi că nu e o idee bună? Întreb.

— Da, domnule.

La naiba.

Numără până la zece, Grey.

Îmi amintesc de singura ocazie când am fost într-un club cu Ana, la acel bar din Portland, unde își sărbătorea examenele finale.

S-a îmbătat atât de rău, încât a leșinat.

În brațele mele.

La naiba.

— Domnule, Sawyer și Reynolds sunt cu ea.

Asta e adevărat.

Pune-te în locul ei. Cuvintele lui Flynn nu-mi dau pace.

Asta e noaptea ei. Cu prietenele ei.

Grey, las-o în pace.

— OK, du-ne înapoi la Escala.

— Da, domnule.

Sper că am luat decizia corectă.

ÎL TREZESC PE ELLIOT când intrăm în garajul subteran de la Escala.

— Trezește-te, am ajuns.

— Vreau să mă duc acasă. Dar dacă mai vrei să stăm la un pahar sau ceva de genul acesta, eu am chef.

De-abia își ține ochii deschiși.

— Taylor o să te ducă acasă, Elliot.

— Mi-ar plăcea să vă conduc mai întâi în apartament, domnule Grey, spune Taylor.

— OK.

Oftez, știind că e în continuare în dispoziția de cloșcă, preocupat de siguranța mea. Parchează lângă lift și coboară din mașină. Elliot deschide ochii.

— O să rămân în mașină, mormăie.

Dau să-i strâng mâna, dar Elliot mă trage spre el.

— Du-te-n mă-ta cu străngerile tale de mână, zice și mă cuprinde într-o îmbrățișare stânjenitoare, care e stângace, masculină și... binevenită.

— Vezi să nu-mi mototolești costumul, îl avertizez, de-a dreptul impresionat de gestul lui.

Mă eliberează din îmbrățișare.

— Noapte bună.

Îl plesnesc în glumă peste genunchi.

— Mulțumesc din nou. Ai nevoie de lucrurile pe care le-ai lăsat aici?

— Mă întorc vineri seară pentru cina de repetiție.

— OK. Noapte bună, Lelliot.

Zâmbește larg și închide ochii.

TAYLOR MĂ ÎNSOȚEȘTE până sus, în apartament.

— Știi că nu trebuie să faci asta, Taylor.

— Țsta e jobul meu, domnule.

Privește drept înainte.

— Ești înarmat?

Își întoarce privirea spre mine.

— Da, domnule.

Urăsc armele de foc; mă-ntreb dacă a luat arma și în Canada și, dacă da, cum a trecut de securitate. Dar nu vreau să aflu vreun amănunt sordid.

Negare plauzibilă.

— De ce nu l-ai rugat pe Ryan să-l ducă acasă pe Elliot? Cred că ești epuizat.

— Mă simt bine, domnule Grey.

— Mulțumesc din nou pentru implicarea în organizarea zilei de azi. Se întoarce spre mine cu un zâmbet amabil.

— A fost o adevărată plăcere.

Ușile de la penthouse se deschid, iar eu intru în casă. Ryan e acolo, așteptându-mă.

— Bună seara, domnule Grey.

— Ryan, salutare. Totul în regulă în seara aceasta?

— Da, domnule. Nimic de raportat. Aveți nevoie de ceva?

— Nu. Sunt bine. Noapte bună.

Îl las în foaier și mă duc la bucătărie. Scot din frigider o sticlă cu apă minerală, desfac dopul și încep să beau direct din ea.

E liniște în apartament. Bâzâitul monoton al frigiderului și vuietul distant al traficului sunt singurele zgomote pe care le aud. Locul pare pustiu.

Pentru că Ana nu e aici.

Pașii mei răsună în încăpere când mă îndrept spre fereastră. Luna e cocoțată pe cerul senin al nopții și strălucește toată, cu promisiunea altii zile frumoase, ca ziua de azi. Ana e aproape, sub aceeași lună. În curând va ajunge acasă. *Cu siguranță.* Mă lipesc cu fruntea de geam. E rece, dar nu înghețat. Oțez și răsuflarea mea aburește ușor geamul.

La naiba.

Am văzut-o acum câteva ceasuri și deja mi-e dor de ea.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Ești dus rău de tot. Adună-te.

Am avut cea mai frumoasă zi. Fără griji. Plină de aventuri. Am socializat.

Flynn ar fi foarte mândru. Îmi amintesc când am navigat prima oară cu *The Grace*, Ana m-a întrebat dacă am prieteni. Ei bine, acum pot spune că da. *Poate.*

Nu știu de ce dintr-odată mă simt trist; o senzație familiară de singurătate mi se cațără în suflet. Îi recunosc principalele ingrediente: pustietatea, dorul, ca și cum îmi lipsește ceva. Nu m-am mai simțit așa din adolescență.

La naiba.

Nu m-am mai simțit singur de ani întregi. Am avut familia, chiar dacă i-am ținut la distanță. Și am avut-o, desigur, pe Elena și m-am mulțumit cu propria-mi companie și cu cea ocazională a supuselor mele.

Dar acum, fără Ana aici, sunt pierdut.

Absența ei e o durere — o cicatrice pe sufletul meu.

Liniștea devine insuportabilă.

Aș fi crezut că după toată agitația acestei seri — baruri, cluburi de noapte, cazinouri — mi-ar fi prins bine puțină liniște.

Dar nu.

Liniștea e dureroasă și mă face melancolic.

La naiba.

Mă îndrept spre pian, ridic capacul și mă așez pe taburet. Fac o pauză ca să-mi adun gândurile, îmi așez o mână pe clape și mă bucur de senzația de stabilitate pe care mi-o oferă fildeșul sub vârfurile degetelor mele. Încep să cânt prima piesă care-mi vine-n minte, adagio Bach-Marcello, și în scurt timp mă pierd în melodia tristă care se potrivește de minune cu starea mea. Când o reiau, un zgomot mă disturbă.

— Șșș...

Ridic privirea. Ana stă lângă blatul de la bucătărie, legănându-se ușor. Într-o mână are sandalele cu toc cui și pe cap poartă o coroniță de plastic. Inițial, probabil c-o fi stat pe creștetul capului, dar acum i s-a strâmbat într-o parte. Peste rochia neagră sclipitoare îi atârână o panglică pe care scrie caligrafic *mireasa*. Are degetul arătător dus la buze.

Fără îndoială, e cea mai frumoasă fată din lume.

Și eu sunt bucuros că e acasă.

În spatele ei, Sawyer și Reynolds mă privesc încremeniți. Mă ridic de pe taburet și le mulțumesc făcându-le un semn discret. Zâmbesc în același timp și ies. Ana se răsuțește împiedicându-se și îi urmărește îndepărtându-se.

— Pa! aproape că strigă și le face cu mâna cu un gest amplu.

E clar că e beată. Se întoarce cu fața spre mine și-mi aruncă cel mai mare, cel mai cald, cel mai turmentat zâmbet din lume și vine spre mine împleticindu-se.

— Domnule Christian Grey!

O prind înainte de a cădea și o cuprind în brațe. Ridică privirea spre mine cu o bucurie amețită. Are o expresie care îmi hrănește sufletul.

— Domnișoară Anastasia Steele. Cât mă bucur să te văd! Te-ai distrat?

— Senzațional!

— Te rog, spune-mi că ai mâncat ceva.

— Da! Mâncarea a fost mâncată.

Își aruncă încălțărilor care zornăie pe podea, apoi își încolăcește mâinile în jurul gâtului meu.

— Pot să-ți îndrept coroana?

Încerc să-i aranjez diadema.

— Mi-ai îndreptat coroana cu mult timp în urmă, se bâlbâie ea.

Poftim?

— Ai cea mai frumoasă gură din lume.

Își trece degetul arătător peste buzele mele, cu un ușor tremurat.

— Serios?

— Hmm... da. Îmi faci niște lucruri atât de plăcute cu gura aceea.

— Îmi place să-ți fac lucruri plăcute cu gura asta.

— Vrei s-o facem acum?

Își mută privirea tulbure de la gură la ochii mei.

— Oricât de mare ar fi ispita, nu sunt sigur că e o idee bună acum.

Se leagănă puțin, iar eu o cuprind și mai bine.

— Dansează cu mine, mormăie, zâmbind tâmp.

Își trece mâinile peste reverele sacoului meu și mă trage mai aproape.

O simt lipită de trupul meu.

— Ar trebui să te duc la culcare.

— Vreau să dansez... cu tine, șoptește și-și țuguie buzele dulci.

— Ana, o cert, tentat s-o duc în pat, dar mă bucur de atingerea ei în brațele mele și ador cum mă imploră cu ochii ei mari și albaștri. Ok. Pe ce ai vrea să dansezi?

Să fiu îngăduitor.

— Pe muuuuzică.

Râd, puțin exasperat. Mă mișc odată cu ea spre blatul din bucătărie, de unde iau telecomanda și pornesc muzica. În boxe începe „Bodyrock“, melodia lui Moby. E unul dintre cântecele mele preferate din adolescență, dar pentru acest moment mi se pare prea agitată. Sar peste el și în încăperea se aude apoi „My Baby Just Cares for Me“, cântecul Ninei Simone.

— E bine? întreb, răspunzând zâmbetului îmbătat al Anei.

— Da.

Își dă capul și brațele pe spate cu atâta entuziasm, încât aproape c-o scap.

— La naiba. Ana!

Mă bucur că o țin de talie, altfel s-ar fi întins pe jos. Începe să se împleticească și mă-ntreb dacă e pe punctul de a cădea în nas, dar îmi dau seama că de fapt încearcă să danseze.

Ooo.

O cuprind cu ambele brațe. N-am dansat niciodată cu cineva atât de beat ca Ana. Își agită brațele și picioarele și face piruete imprevizibile.

E și asta o lecție.

Încerc s-o prind de ambele mâini și s-o conduc prin cameră, într-un dans oarecum forțat, dar nu prea reușesc. Mă neliniștește. Deodată se oprește și se ia cu mâinile de cap.

— Ah. Se-nvârte camera cu mine.

O, nu.

— Cred că ar trebui să mergem la culcare.

Mă privește printre degete.

— De ce? Ce ai de gând să faci?

Oare flirtează cu mine sau e o întrebare serioasă?

— Să te las să dormi, răspund netulburat.

Se strâmbă, de unde deduc că e dezamăgită, dar o iau de mână și o duc din nou spre blatul din bucătărie. Iau un pahar din dulap și-l umplu cu apă.

— Bea asta.

Îi întind paharul, iar ea face ceea ce i se spune.

— Pe tot.

Mijește ochii și mă privește nelămurită — cred că se concentrează să mă vadă.

— Ai mai făcut asta.

— Da. Cu tine. Ultima oară când te-ai îmbătat.

Dă paharul peste cap și se șterge la gură cu dosul palmei.

— O să mi-o tragi?

— Nu. În seara asta, nu.

Se încruntă.

— Haide.

O duc în dormitor, aprind luminile și o las lângă pat.

— Ți-e rău?

— Nu! răspunde categoric.

Ce ușurare!

— Ai nevoie la baie?

— Nu!

— Întoarce-te, îi cer.

Se strâmbă. Îi scot diadema.

— Întoarce-te, ca să pot să-ți desfac rochia.

Îi trag peste cap panglica asta caraghioasă.

— Ești atât de bun cu mine.

Își pune palma pe pieptul meu.

— Destul. Întoarce-te. Nu te mai rog încă o dată.

Zâmbește larg.

— Uite-l...

Ah, iubito.

O prind de umeri și o răsucesc lent ca să-i pot deschide rochia care cade imediat la podea, adunându-i-se la picioare. Ana poartă un sutien negru de dantelă, chiloți asortați și o jartieră albă. Îi desfac sutienul, și lipindu-mă de ea, îi cobor bretelele în jos, pe brațe. Își freacă fundul de mine și-mi atinge penisul deosebit de interesat de ceea ce se petrece.

Ana!

Îmi acord un moment de pură plăcere și-mi împing șoldurile în față, în timp ce mâna ei îmi mângâie penisul întărit.

Da!

Îi arunc sutienul pe jos, îi dau părul într-o parte și-mi ating buzele de gâtul ei.

— Oprește-te, șoptesc.

Continuă să-și frece mâna de mine. Scot un geamăt și mă dau înapoi. Îngenunchez, îi trag în jos pe picior jartiera — despre care cred că a venit odată cu panglica și tiara — și apoi chiloții, și o sărut pe fesă.

— Ieși din ei.

Face un pas, iar eu îi iau lenjeria și hainele, apoi dau la o parte cuvertura.

— În pat.

Se întoarce cu fața.

— Vino și tu, spune cu un zâmbet provocator.

E goală și adorabilă și senzuală și ispititoare. Și complet beată.

— Bagă-te în pat. Mă întorc imediat.

Se leagănă, se așază, apoi se trânteste pe spate în pat, iar eu îi urc picioarele pe saltea și o învelesc.

— Ai de gând să mă pedepsești? bolborosește.

— Să te pedepsesc?

— Pentru că m-am îmbătat în halul ăsta. Un futai de pedeapsă. Poți să-mi faci ce vrei, șoptește și întinde brațele spre mine.

O, Doamne.

Un milion de gânduri erotice îmi trec prin minte și fac eforturi să mă aplec, s-o sărut pe frunte cu blândețe și să plec.

Îi pun hainele la spălat în coșul de rufe din garderoba încă plină de punji cu cumpărăturile de mai devreme. Mă dezbrac și eu de costum și de cămașă.

Îmi pun pijamaua și un tricou și mă duc la baie.

În timp ce-mi spăl dinții, reflectez la ce aș putea face cu Ana beată. Vrea s-o pedepsesc? Gândurile acestea nu-mi potolesc deloc erecția.

— Perversule, șoptesc, uitându-mă în oglindă.

Sting luminile și mă-ntorc în dormitor. După cum bănuiam, Ana doarme dusă și părul i se răsfiră în toate direcțiile pe perne. Arată adorabil. Mă urc lângă ea și mă întorc pe o parte ca s-o privesc cum doarme.

Dimineață o să aibă o ditamai mahmureala.

Mă aplec și o sărut pe păr.

— Te iubesc, Anastasia, șoptesc, apoi mă-ntind pe spate, cu ochii în tavan.

Mă mir că nu sunt furios pe ea. Ba chiar mi se pare fermecătoare și amuzantă.

Poate că mă maturizez. *În sfârșit.*

Așa sper. Săptămâna viitoare pe vremea asta voi fi un om însurat.

Marți, 26 iulie 2011

Închei convorbirea cu Troy Whelan, bancherul meu. Am deschis un cont comun pentru mine și Ana care se va activa din clipa în care va deveni doamna Grey. Nu sunt sigur de ce ar avea nevoie vreodată de el — dar, dacă mi se întâmplă ceva... Doamne. Dacă i se întâmplă ei ceva...

Îmi sună telefonul, distrăgându-mi atenția de la șirul de gânduri negre.

— Domnule Grey, e mama dumneavoastră la telefon, spune Andrea.

Îmi suprim un oftat.

— Fă-mi legătura.

— Imediat. Gata, domnule.

— Grace.

— Dragul meu. Ce mai faci?

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— Mereu atât de tăios. Voiam să văd ce faci, atâta tot. Vorbesc mai des cu Ana zilele astea decât cu tine.

— Păi, sunt bine. Încă aici. Încă mă însor. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Vrei ceva în mod special?

Oftează.

— Nu, dragule. De-abia aștept cina și repetiția și de-abia aștept ca Ana să stea cu noi în noaptea dinaintea nunții. Și, desigur, împreună cu mama și tatăl ei vitreg, Bob. Mă bucur că-i vom întâlni înainte de nuntă. Sunt în relații bune cu tatăl ei natural?

— Cu Ray? Cred că da. Dar nu știu sigur, va trebui s-o întrebi pe Ana.

— Asta o să fac. Mă bucur că el va sta cu tine.

Nu a fost ideea mea.

— Ana speră că ne vom înțelege bine.

Sincer, Raymond Steele mă intimidează. Grace face o pauză.

— Sunt sigură că așa va fi. Aveți actele pentru căsătorie?

Oftez.

— Sigur că da. Le-am luat săptămâna trecută.

— Luna de miere?

— Totul e aranjat.

— Și costumul tău?

Dau ochii peste cap.

— Mi-a fost livrat chiar azi. Mi se potrivește.

— Verighetele?

Verighetele?

La naiba.

Verighetele!

Cum mama naibii am uitat de verighete?

— Le avem, mormăi și izbucnesc în râs, pentru că și eu, și Ana am uitat de verighete.

— Ce-i atât de amuzant?

— Nimic, mamă. Mai e ceva?

— Ai uitat de verighete?

Oftez. *M-a prins.*

— Cum ți-ai dat seama?

— Sunt mama ta... și mi-ai spus mamă. Tu rar îmi spui așa.

Amuzamentul și căldura din glasul ei sunt liniștitoare.

— Atentă la detalii, doamnă doctor Grey.

Chicotește.

— Ah, Christian, te iubesc atât de mult. Dacă nu ai verighetele, ocupă-te și ia-le. Aici totul e în grafic; pavilionul se montează mâine și apoi vor veni și decoratorii.

— Mulțumesc, mamă. Mulțumesc pentru tot.

— Ne vedem vineri.

Închide, iar eu privesc peste oraș de la înălțime, recunoscător pentru tot ceea ce este sacru în viața mea, pentru dr. Grace Trevelyan-Grey.

Mama.

O sun pe Ana.

— Anastasia Steele.

Pare abătută.

— Am uitat de verighete.

— Verighete? Ah! Verighete!

Râd, pentru că a avut aceeași reacție ca mine, și-mi imaginez cum cascadează ochii, șocată.

— Știu! Cum de-am putut uita?

— Mama mereu îmi spune că diavolul stă în detalii, aprobă Ana.

— Nu greșește. Ce fel de verighetă ți-ai dori?

— Ah... ăăă...

— Poate un inel de platină ca să se asorteze cu inelul de logodnă?

— Christian, ar fi... ar fi ceva mai mult decât frumos.

Vocea ei e o șoaptă. Zâmbesc.

— O să cumpăr verighete identice.

Ea scoate un mic oftat.

— Vei purta și tu verighetă?

— De ce să nu port?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere.

— Nu știu. Sunt încântată că o vei purta.

— Ana, sunt al tău. Vreau ca lumea întreagă să știe asta.

— Mă bucur enorm să aud asta.

— Ar trebui să știi lucrul acesta deja.

— Îl știu, șoptește ea. Încă mă mai cutremur când spui asta.

— Te cutremuri?

Chicotește.

— Da, mă cutremur.

— Pare neplăcut.

— Nu. E opusul neplăcerii.

Inima mea zboară. Uneori Ana îmi taie respirația. Înghit în sec, încercând să-mi stăpânesc fericirea.

— Mă duc să mă ocup de asta.

— Așa să faci!

— Vorbim mai târziu, iubito.

— Pe mai târziu, Christian. Te iubesc.

Las cuvintele să-mi mângâie inima.

Mă iubește.

— Ai de gând să închizi telefonul? întreabă.

— Nu.

Izbucnește în râs.

— Trebuie să plec. Am o ședință și șeful șefului șefului meu... știi tu.

— Da. Poate fi uneori un dobitoc.

— Poate... dar poate fi și cel mai bun bărbat din lume.

Mă uit la portretul ei de pe perete; îmi zâbește, timid și provocator. Trupul și sufletul mi se tulbură. Acesta este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi le-a spus vreodată.

— Ne vedem diseară, zice, apoi închide telefonul înainte de a apuca să-i răspund.

Anastasia Steele, ești cea mai dezarmantă femeie pe care o cunosc. Privesc îndelung fotografia ei, savurând fiecare cuvânt pe care mi l-a spus, și știu că zâmbesc atât de larg, încât aş putea lumina o noapte neagră și înfricoșătoare.

Simțindu-mă inspirat, caut numărul de telefon de la magazinul de bijuterii de lux Astoria și sun. Nu am nevoie doar de verighete, ci și de un cadou de nuntă pentru viitoarea mea soție.

ÎNTÂLNIREA MEA CU WELCH este neconcludentă: nu există niciun indiciu în privința agresorului și încep să cred că povestea cu sabotajul este rodul imaginației mele hiperactive. Echipa lui Welch cercetează dosarele tuturor foștilor angajați ai companiilor achiziționate de GEH în căutarea unor indicii, dar am mai luat-o pe pista asta și cred că nu va găsi nimic. Singurii posibili suspecti erau Hyde și Woods, dar Hyde a fost scos din discuție, pentru că a plecat în Florida de când a fost concediat. Și deocamdată nu există dovezi care să-l lege nici pe Woods de accident.

— Știu cât de enervantă e pentru tine situația, Grey, zice Welch, cu glasul lui răgușit. Suntem mai atenți decât de obicei la Gulfstream.

— Mă întreb dacă nu ne-am panicat noi degeaba când am citit raportul FAA.

— Nu. Nu ne-am panicat degeaba, pentru că e vorba despre siguranța ta. Va trebui să așteptăm cu răbdare raportul Comisiei de Transporturi. Trebuie să ne parvină cât mai curând.

— Imediat după ce-l primești...

Las fraza să se completeze de la sine.

— Da, domnule.

— Între timp, te rog, ia legătura cu Taylor. Vine cu noi să revizuiască măsurile de securitate cât timp suntem în luna de miere.

— OK. Și felicitări încă o dată.

Dau din cap în semn de mulțumire.

— Asta e tot. Mulțumesc că ai venit.

Welch se ridică și ne strângem mâinile.

ÎNTORS LA BIROU, îmi verific e-mailurile.

De la: Dr. John Flynn

Despre: Redirecționat: Pentru Christian Grey

Data: 26 iulie 2011, 14:53

Către: Christian Grey

Christian

Am primit ceea ce e atașat de la Leila Williams. Putem discuta pe tema aceasta joi, când ne vedem.

JF

De la: Leila Williams

Despre: Pentru Christian Grey

Data: 26 iulie 2011, 06:32 EST

Către: Dr. John Flynn

Dragul meu John

Îți mulțumesc pentru sprijinul tău permanent. Nici nu pot să-ți explic cât de mult a însemnat pentru mine. Părinții mei m-au primit cu brațele deschise înapoi acasă. Nici nu-mi vine să cred cât de grijulii au fost, având în vedere toate chinurile la care i-am supus. Divorțul de soțul meu ar trebui să se finalizeze luna viitoare. Voi putea cel puțin să-mi continui viața.

Singurul meu regret e că nu am putut să-i mulțumesc domnului Grey în persoană. Te rog să-i trimiți e-mailul acesta. Mi-ar plăcea mult să-i mulțumesc față în față. Viața mea ar fi putut lua o întorsătură urâtă dacă voi doi nu ați fi intervenit.

Multe mulțumiri

Leila

Nu-mi vine să cred. Leila e ultima persoană din lume pe care vreau s-o văd. Dar mă bucur că se simte mai bine, că se vindecă și că divorțează de gândacul cu care s-a măritat. Șterg e-mailul și nu mă mai gândesc la ea.

O sun pe Andrea. Am nevoie de cafea. Repede.

E TÂRZIU. SOARELE A coborât sub linia orizontului, iar eu sunt la mine în birou și mă holbez la documentul gol, deschis pe monitorul calculatorului.

Jurămintele.

E mai dificil să le scrii decât îmi imaginam. Tot ce scriu voi rosti cu glas tare în fața celor dragi nouă și încerc să găsesc cuvintele care să exprime ceea ce simt pentru Ana, cât de bucuros sunt că ne vom trăi viața împreună și cât sunt de onorat că m-a ales pe mine.

Frate. Cât e de greu!

Gândul îmi zboară la întâlnirea din seara aceasta, cea de mai de vreme cu Ana și Gia Matteo. Gia voia să asculte ideile noastre pentru casa cea nouă. Viziunea ei este una îndrăzneță: mie îmi place abordarea, dar nu sunt sigură că Ana e total de acord. Doar când vom vedea schițele Giei vom putea decide.

Din fericire, întâlnirea a fost una scurtă. Și m-a atins o singură dată, atât.

De atunci tot mă căznesc să-mi scriu jurămintele în timp ce Ana vorbește la telefon cu Alondra Gutierrez. Amândouă s-au ocupat foarte mult de nunta aceasta.

Sper doar să fie tot ceea ce-și dorește Ana. Și, sincer, dacă Ana e fericită, și eu sunt fericit.

Dar, mai presus de orice, vreau să fie în siguranță.

Viața fără Ana ar fi de nesuportat.

Un iureș de imagini îmi copleșește, neinvitat, mintea: Ana cu arma îndreptată spre ea în vechiul ei apartament; Ana, nu Ros, așezată lângă mine în timp ce *Charlie Tango* se prăbușește; Ana zăcând, palidă și neclintită, pe un covor murdar, care a fost odinioară verde...

Grey, oprește-te. Oprește-te.

Trebuie să-nvăț să-mi stăpânesc aceste gânduri morbide.

Concentrează-te, Grey. Concentrează-te pe ceea ce-ți dorești.

Să fii cu Ana.

Vreau să-i dăruiesc lumea întreagă.

Mă întorc la ecran, la jurămintele mele, și încep să scriu.

ANA ÎȘI RIDICĂ PRIVIREA când intru în bibliotecă și-mi aruncă un zâmbet dulce, dar obosit. Citește un manuscris.

— Bună.

— Bună, răspunde, în timp ce eu mă așez în fotoliul de lângă ea și deschid brațele.

Nu ezită nici măcar un pic; își scoate picioarele lungi de sub ea și sare pe mine, cu manuscris cu tot, urcându-mi-se în poală. O cuprind în brațe, îi sărut creștetul capului și îi inspir parfumul. Ana e raiul pe pământ.

Geme ușor, mulțumită.

E așa de bine s-o țin în brațe.

Un balsam pentru simțurile mele.

Ana mea.

Stăm amândoi într-o tăcere plăcută, care ne ține companie. Cu trei luni în urmă, nici nu m-aș fi imaginat așa. *Ba nu. Cu două luni în urmă.* M-am schimbat de nu mă mai recunosc. Rămășițele de îndoială și teamă pe care le-am simțit mai devreme se topesc. E în siguranță, în brațele mele.

Și eu mă simt în siguranță... alături de ea.

Joi, 28 iulie 2011

Ședința cu șefii de departamente a decurs bine; toată lumea e pusă la curent cu ce se ocupă fiecare divizie și ce pași trebuie urmați în continuare. Compania mea rămâne pe mâini bine, dar nu m-am îndoit niciodată de lucrul acesta. Totuși, dacă e să fiu cinstit, chestia asta încă mă neliniștește. Este prima oară când îmi iau vacanța pentru mai mult de câteva zile. La plecarea din sala de ședințe, toți îmi strâng mâna și îmi fac urări de bine.

— Măine voi fi aici, îi reamintesc lui Marco.

— Christian, meriți o pauză, spune el. Bucură-te de luna ta de miere.

— Mulțumesc.

Expir prelung și-mi trec o mână prin păr. De ce mama naibii sunt atât de speriat? Ros se apropie de mine după ce restul lumii a plecat deja.

— Casa. E a ta.

— S-a făcut tranzacția?

— E semnată și parafată.

— Minunat. Mulțumesc că te-ai ocupat de asta. Cheile?

— Ne vor fi trimise în scurt timp.

— O să i le dau fratelui meu. El va superviza renovarea.

Cască ochii.

— Renovezi? Ai planuri mari, Christian. Cred că e momentul să-ți iei o vacanță.

— Știi bine că sunt gata de vacanță și de-abia o aștept.

— Unde plecați?

— Ți-am urmat sfatul. În Europa.

Se luminează la față.

— Gwen și cu mine de-abia așteptăm ziua de sâmbătă.

— Eu mă voi bucura când se va termina, spun, zâmbindu-i încordat.

— Christian! zice Ros, uimită. Trebuie să te bucuri de ziua asta!

— Vreau ca Ana să se bucure de ziua asta.

Expresia lui Ros se înmoaie imediat.

— Ești tare îndrăgostit.

Izbucnesc în râs, pentru că Ros nu a mai făcut niciodată un comentariu atât de personal.

— Vinovat.

Ea zâmbește larg și privirea i se luminează. Îi stă bine așa.

— Mă voi bucura însă de luna de miere știind că rămâi tu în locul meu și că vei menține GEH în mișcare.

Zâmbește și mai larg.

— Nu mai fi atât de îngrijorat. O să fii în Europa, nu pe Marte. Dacă voi avea nevoie de tine, te voi suna.

— Mulțumesc, Ros.

— Acum scuză-mă, trebuie să mă întorc la treburile mele.

Îi fac loc să treacă pe lângă mine. Sunt foarte bucuros că Ros e în echipa mea.

— CHRISTIAN, PARCĂ EȘTI un leu în cușcă. Ce ai pățit? întreabă Flynn.

Stă pe scaunul lui, privindu-mă la fel de detașat ca de obicei, în timp ce eu mă plimb prin biroul lui, făcând cărare pe covorul gros. Întrebarea lui mă face să mă opresc și să mă uit pe fereastră. Îl văd pe Taylor, lângă mașină. Supraveghează strada prin ochelarii săi de soare.

— Emoții? îmi dau cu presupusul, întorcându-mă pe canapea și trântindu-mă pe ea.

— E de înțeles, având în vedere că te însori peste câteva zile.

— Oare?

— Sigur că da. E perfect firesc să ai emoții. Vei declara în mod public cât de mult înseamnă pentru tine Anastasia. Totul devine real.

Da. Așa este.

— Dar ne-a luat foarte mult să ajungem în acest punct și am uitat de verighete până în ultimul moment.

Ridic mâinile, enervat.

— Ce anume spune asta despre noi?

— Că sunteți amândoi niște oameni ocupați? spune pe un ton îngăduitor.

Dar observația lui nu mă mulțumește.

— Toată lumea îmi spune să mă bucur de moment.

Mă încrunt. Flynn pare gânditor, dar nu spune nimic, așteptând să mă lămuresc.

— Eu vreau doar să se termine!

— Ești sigur? Ești convins că vrei să faci asta?

Poftim? Mă uit urât la el, de parcă i-ar mai fi crescut un cap.

— Nunta? Normal că vreau!

— Așa mă gândeam și eu.

— Atunci de ce mă întrebi dacă am îndoieli? mă răstesc.

— Christian, încerc să aflu de ce ești neliniștit.

— Vreau doar să se termine mai repede, spun dintr-o răsuflare, exasperat.

Dar Flynn nu zice nimic și continuă să mă cerceteze cu o expresie calmă și măsurată, în timp ce eu aștept să-mi ofere o explicație.

Nu o face și știu că așa mă testează.

La naiba.

— Durează atât de mult. Eu nu sunt un om răbdător, mormăi.

— Au trecut doar câteva săptămâni, nu e atât de mult timp.

Expir zgomotos și mă chinui să-mi elucidez sentimentele.

— Sper ca Ana să nu se răzgândească.

— Cred că, în acest moment, e puțin probabil ca Ana să se răzgândească. De ce ar face-o? Te iubește.

Mă fixează din priviri. Iar eu îl privesc mut, incapabil să articulez vreun cuvânt. E frustrant.

— Tu vrei pur și simplu să fii un om însurat? subliniază Flynn.

— Da! Și ea să fie a mea. Și s-o pot proteja. Așa cum trebuie.

— Ah.

Flynn dă din cap și oftează imperceptibil.

— Astea nu sunt doar emoții, Christian. Spune-mi mai multe.

Începe spectacolul, Grey.

Înghit în sec și îi mărturisesc cea mai neagră temere a mea, ascunsă undeva în adâncul sufletului meu.

— Viața ar fi insuportabilă fără ea.

Cuvintele mele parcă ar fi niște șoaapte.

— Am niște gânduri morbide. Înfricoșătoare.

Dă din cap și-și duce un deget la buze. Îmi dau seama că se așteaptă să continui.

— Vrei să vorbim despre ele? întreabă.

— Nu.

Dacă vorbesc, vor deveni *reale*.

— De ce nu vrei?

Clatin din cap, mă simt expus — vulnerabil —, de parcă aş sta des-puiat în vârful unei coline golaşe, cu vântul şuierând pe lângă mine. John îşi mângâie bărbia.

— Christian, e de înţeles să ai aceste temeri. Dar ele sunt ale copilu-lui abuzat şi neglijat, abandonat în urma morţii mamei lui.

Închid ochii şi o văd moartă pe podea pe târfa drogată.

Doar că e Ana.

La naiba.

— Acum eşti adult. Şi încă unul care a cunoscut succesul, continuă John. Nimeni nu primeşte garanţii în viaţa asta, dar este foarte improba-bil să i se întâmple ceva rău Anei, având în vedere toate măsurile pe care le-ai luat.

Deschid ochii şi-l privesc fix pe Flynn, dar el vrea să-i spun mai multe.

— Mă tem pentru ea mai mult decât mă tem pentru mine însumi, şoptesc.

Expresia i se mai îndulceşte.

— Înţeleg, Christian. O iubeşti. Dar trebuie să priveşti această teamă în ansamblu şi s-o controlezi. Este total iraţională. Şi, în sufletul tău, ştii şi tu asta.

Expir prelung.

— Ştiu. Ştiu.

Se încruntă în treacăt, lăsând privirea în jos.

— Vreau doar să te previn.

Ridică privirea spre mine, ca să fie sigur că îmi îndrept toată atenţia spre el.

— Nu vreau să-ţi sabotezi propria fericire, Christian.

— Poftim?

— Ştiu că simţi că nu o meriţi şi e ceva relativ nou pentru tine, dar ar trebui s-o alimentezi şi s-o preţuieşti.

Unde mama naibii vrea să ajungă cu discursul ăsta?

— O preţuiesc, încerc eu să-l asigur. Dar mă şi nelinişteşte.

— Ştiu. Doar să ai grijă.

Încuviinţez.

— Ai la îndemână uneltele necesare ca să-ţi învingi anxietatea. Foloseşte-le. Eliberează-ţi raţiunea.

Bine. Bine.

M-am săturat de predica aceasta pe care am mai auzit-o şi înainte.

— Hai să trecem mai departe.

Buzele i se subțiază.

— Ești sigur?

— Da.

Schimbă subiectul.

— Acum, că tot veni vorba despre sabotaj, ai vreo veste despre vinovat?

— Nu! spun plin de frustrare.

Mi-aș fi dorit să am un răspuns.

— Încep să mă-ntreb dacă nu cumva am reacționat exagerat.

— N-ar fi prima dată.

Zâmbesc cu jumătate de gură.

— Mi-a spus și Ana.

— Te cunoaște foarte bine.

— Mă cunoaște. Mai bine decât oricine altcineva. În afară de tine.

— Mă flatezi, Christian. Sunt convins că ea te cunoaște mai bine decât mine. Alegem ceea ce arătăm celor din jurul nostru. E o parte din ceea ce ne face să fim oameni. Cred că ea a văzut ce e mai rău, dar și ce e mai bun în tine.

E adevărat.

— Scoate tot ceea ce e mai rău și mai bun în mine.

— Dacă vrei, te poți concentra doar pe ceea ce este bun. Nu te gândi la partea negativă și fii optimist. Folosește tot ceea ce ai învățat aici, spune el.

— Pot să încerc.

— Nu încerca. Fă și gata. Poți, Christian.

Își pune picior peste picior și continuă:

— Cum te înțelegi cu părinții tăi?

— Mult mai bine.

Îi povestesc despre ultimele discuții cu Grace.

— Sună grozav. Și tatăl tău?

— Nimic nou de atunci când m-a luat prin surprindere cerându-și iertare.

— Bravo.

Face o pauză.

— Ai primit e-mailul pe care ți l-am redirecționat de la Leila?

— Da. Nu vreau s-o văd.

— Probabil că e mai înțelept așa. O s-o anunț.

— Mulțumesc.

Zâmbește.

— Poate că tu nu ești așa de entuziasmat de nunta ta, dar nevastă-mea de-abia așteaptă.

Izbucnesc în râs.

— Aducem și băieții. Sper că ai terminat cu pregătirile.

— Cred că și Ros, șefa operațiunilor companiei mele, își aduce copiii.

— Ai discutat cu Ana despre copii?

— La modul general. Avem timp să ne gândim la asta. Amândoi suntem tineri. De fapt, uneori uit cât de tânără este Ana.

Da, iar eu sunt adolescentul supărăcios.

— Amândoi sunteți tineri.

Se uită la ceasul de pe peretele din spatele meu.

— Cred că am terminat, doar dacă nu vrei să mai vorbim și despre altceva. N-o să te mai văd o vreme, profesional vorbind.

— Sunt în regulă. Mulțumesc că m-ai ascultat.

— E meseria mea. Amintește-ți. Nu te gândi prea mult la partea negativă. Concentrează-te pe aspectele pozitive.

Dau din cap și mă ridic în picioare.

— Și un mic sfat, pe plan personal, spune John. Nevastă fericită, viață fericită. Crede-mă pe cuvânt.

Chicotesc, iar el zâmbește larg.

— Mă bucur să te văd râzând, Christian.

NE PRIVIM LUNG. Și eu, și Ana stăm întinși în patul meu... în patul nostru, lipiți unul de altul, satisfăcuți. Nu ne e somn.

— A fost plăcut, șoptește Ana.

Mijesc ochii.

— Iar cuvântul ăsta.

Zâmbește, iar eu o mângâi pe obraz. Surâsul îi dispare.

— Ce ai pățit? Întreb, iar ea își ferește privirea de mine. Ana?

Mă privește în ochi și mă fixează atent.

— Nu ne grăbim, așa-i? Întreabă iute, cu glas liniștit.

Toate simțurile mele intră în alertă.

Unde mama dracului vrea să ajungă cu asta?

— Nu! De ce crezi asta?

— Mă simt atât de fericită acum, nu știu dacă pot fi vreodată mai fericită. Nu vreau să schimb nimic.

Închid ochii, răsuflând ușurat. Îmi ia obrazul în palmă.

— Tu ești fericit? Întreabă.

Deschid ochii și o privesc cu toată sinceritatea emanată de fiecare fibră a ființei mele.

— Normal că sunt fericit. Nu ai idee cât de mult mi s-a schimbat viața în bine. Dar voi fi și mai fericit după ce ne vom căsători.

— Ești neliniștit. Îți citesc în ochi.

Îmi atinge bărbia cu degetele.

— Sunt doar nerăbdător să devii a mea.

— Sunt deja a ta, murmură, iar cuvintele ei mă fac să surâd.

A mea.

Continui:

— Și avem două zile în care va trebui să socializăm intens.

Chicotește.

— Da. Așa e.

— De-abia aștept să te duc departe de-aici.

— Și eu sunt nerăbdătoare. Unde mergem?

— E surpriză.

— Îmi plac surprizele.

— Mie îmi place de tine.

— Și mie îmi place de tine, Christian.

Se înclină și mă sărută pe vârful nasului.

— Ți-e somn? Întreb.

— Nu.

Ce bine.

— Nici mie. Nu am terminat cu tine încă.

Sâmbătă, 30 iulie 2011

Elliot ia o înghițitură de Macallan. E trecut de miezul nopții, iar el stă tolănit cât e de lung pe canapeaua mea, cu picioarele ridicate. Omul nu are niciun pic de decență.

— Frate, ce whisky bun.

— Așa și trebuie.

E scump.

— Ea ce ți-a cumpărat? întreabă.

Scot din buzunar cutiuța turcoaz de la Tiffany, care conține darul meu de nuntă de la Ana. Îl deschid pentru a doua oară, studiez butonii de platină, gravați cu două litere împletite: C și A. Nu mi-a mai cumpărat nimic de genul acesta și-mi plac la nebunie. Îi voi purta mâine, la nuntă.

Îi întind lui Elliot, iar el dă din cap aprobator, examinându-i.

— Frumos cadou.

— Da. Sunt perfecți.

— E târziu, frate, cască el. Ar trebui să tragem pe dreapta. În caz că ai uitat, mâine dimineață te bagi la stăpân.

— Da, ar trebui.

Sorb o gură de Armagnac, care-mi încălzește cerul gurii, apoi alunecă ușor pe gât.

— O să fie ciudat să dorm de unul singur.

Uite ceva ce nu credeam că voi spune vreodată.

— A fost mișto în seara asta, spune el, ignorându-mă. Îmi plac părinții Anei. Bob e mai tăcut. Dacă mă gândesc mai bine, și tatăl Anei e la fel.

— Amândoi sunt taciturni.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Țsta e genul Carlei.

Elliot râde.

— Cei tăcuți dau mereu lovitura. Ca tine, șmechere.

Ridică paharul și-mi zâmbește larg.

Du-te dracului, Elliot. Mă-ncrunt la el.

— Ca mine? Nu înțeleg la ce te referi și nici nu vreau să mă gândesc la asta. Sunt socrii mei, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu știi. Mama Anei e sexy. M-ar putea interesa femeile mai în vârstă.

Nu vreau să discut despre asta cu Elliot!

— Frate! Și cu Kavanagh ce faci?

Îmi zâmbește ca un neghiob și atunci îmi dau seama că glumește.

— Cred că te bucuri că părinții s-au înțeles bine, spune, deschizând un subiect mai sigur. Și Ray e fan Mariners, deci nu poate fi atât de nasol. Problema mea e cu Sounders. Nu-mi place fotbalul european.

Dau din cap. E o mare ușurare: chiar și Raymond Steele s-a relaxat primind atenția permanentă a lui Grace. Nu există animozități între el și mama Anei, deci asta e o altă veste bună. Ray s-a retras pentru restul serii.

Ce ironic! Doarme în camera care sperasem că devină a Anei, dacă ar fi fost de acord să mi se supună.

Poate că ar fi mai bine să păstrez această informație pentru mine.

— Și doamna Jones a fost la înălțime, continuă Elliot.

— Așa e. Gail e o bucătăreasă excepțională. Cred că-i place să-și dezvăluie talentele din când în când.

Elliot dă paharul pe gât, plescăind de plăcere.

Grosolan ești, frate, grosolan.

— Tare e bun whiskyul ăsta, șmechere. Mă duc să mă culc. Nu te duci și tu?

— Mai am niște treburi de rezolvat.

Elliot se uită la ceas.

— Acum? E târziu.

— Trebuie să mă ocup de un e-mail pe care l-am primit înainte de cină. Nu va dura mult.

Oricum nu știu dacă pot dormi.

— E înmormântarea... pardon, nunta ta.

Rânjește și se ridică de pe canapea deosebit de energic, ca de obicei.

— Noapte bună. Încearcă să dormi, bine?

Mă pocnește peste braț și pleacă.

— Noapte bună, strig după el. Să nu uiți inelele!

Răspunde arătându-mi degetul din mijloc. În ciuda firii mele, mă face să râd. Mă ridic și strecur cutia de la Tiffany în buzunar.

Ajuns în birou, deschid e-mailul care mă preocupă de când l-am primit, mai devreme în seara asta. E de la Welch și conține raportul Comisiei Naționale de Siguranță în Transporturi în privința accidentului lui *Charlie Tango*.

De la: Welch, H. C.

Despre: Raportul CNST

Data: 29 iulie 2011, 18:57

Către: Christian Grey

Cc: J B Taylor

Domnule Grey

Aveți atașat raportul detaliat din partea Comisiei Naționale de Siguranță în Transporturi. Au fost mai mult decât meticuloși și au confirmat sabotajul. Cablurile de alimentare cu combustibil au fost tăiate, permițând kerosenului să se scurgă în motoare.

Raportul a fost înaintat reprezentanților FBI și va fi utilizat pentru continuarea investigației penale. Din fericire, CNST i-a ținut la curent și FBI a luat amprente săptămâna trecută, în timpul anchetei preliminare. Acum sunt în curs de a elimina din investigație inginerii și tehnicienii de la sol, dar deocamdată sunt departe de a avea vreun suspect.

Mâine aș vrea să mut Gulfstreamul la Sea-Tac, ca să decolați de-acolo, nu de pe Boeing Field. Voi aranja să vă aducă o mașină la aerodrom.

Am adăugat patru gărzi de corp pe timpul desfășurării nunții. Am atașat și CV-urile lor. Taylor le-a aprobat. Doi dintre ei au fost trimiși la locul de organizare a nunții ca să-l supravegheze peste noapte.

Îmi cer scuze că e-mailul a venit în ajunul nunții dvs.

Lăsați povestea asta în mâinile noastre. Și încercați să vă bucurați de ziua asta mare.

Welch

La naiba. Instinctul nu m-a înșelat.

Dar cine vrea să mă ucidă? Cine?

Îi răspund repede lui Welch.

De la: Christian Grey

Despre: Raportul CNST

Data: 30 iulie 2011, 12:23

Către: Welch, H. C.

Cc: J B Taylor

De acord. Și mulțumiri.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Termin restul de Armagnac și decid să citesc întregul raport în pat. Sunt singur, pentru că Ana a plecat cu părinții mei și stă acasă la ei în noaptea aceasta.

Să le ia naiba de tradiții stupide.

Ar trebui să fie aici. Cu mine. Mi-e dor de ea.

Cel puțin a însoțit-o Sawyer. Va avea grijă de ea.

Iau raportul din imprimantă și mă cuprinde tristețea. M-am săturat de porcăria asta.

Raportul e extins și deosebit de plicticos, dar reușesc să-l parcurg în întregime, în ciuda faptului să mi se închid ochii. Următorul pas e să-l predau pe *Charlie Tango* oamenilor de la FBI și, după ce vor termina, îl vor trimite la Eurocopter pentru o evaluare completă. Sper că va putea fi reparat și GEH nu va trebui să se confrunte cu nicio ajustare în privința asigurărilor.

Sting veioza și mă holbez în tavan.

De ce se întâmplă chestia asta în noaptea dinaintea nunții mele?

Mă învăluie întunericul și devin conștient de un sentiment de pustietate care mi se cațără în piept. Acum îmi dau seama că e vorba despre singurătate; inimii mele îi lipsește o bucată, pentru că Ana nu e lângă mine. Deși, strict vorbind, nu sunt singur. Viitorul meu socru doarme probabil undeva deasupra mea, Elliot e în dormitorul pentru oaspeți și aproape toate apartamentele angajaților sunt ocupate. Dar Anastasia Steele este prezentă prin absență. Mi-aș dori să fie aici; aș cuprinde-o în brațe și m-aș pierde în ea. Sunt tentat să-i scriu, dar s-ar putea s-o trezesc și trebuie să doarmă. *La naiba*. Mă simt pierdut fără ea. Și cineva vrea să mă omoare și habar nu avem cine.

La naiba. Limpezește-ți mintea, Grey.

Închid ochii.

Respiră, Grey. Respiră.

Încep să număr oi.

Zburăm cu planorul. Ana este pe locul din cabină, cu mâinile în sus, lipite de plafon, chițâind de bucurie și de uimire. Am inima plină. Aceasta e fericirea. Aceasta este iubirea. Aceasta este senzația deplină. Suntem deasupra lumii. Viața noastră se desfășoară într-un tablou în nuanțe de verde și cafeniu care se întinde sub noi. Fac un viraj și brusc ne prăbușim. Ana țipă. Țipă. Suntem în *Charlie Tango* și pierdem din altitudine. Miroase a ars. Mă chinui cu manșa, ca să mențin elicopterul în aer. Am nevoie de un loc de aterizare. Nu aud decât vuietul motoarelor și țipătul Anei. Ne prăbușim. *La naiba*. Ne rotim. Cădem. Cădem. Cădem. *La naiba*. O să ne izbim de pământ. Nu. Nu! Ana zace întinsă pe un covor verde și jegos. O zgâlțâi. Nu se trezește. Ana. Ana. Ana! Se aude un trosnet. Și el apare în pragul ușii. *Aici erai, rahat cu ochi ce ești!* Nu. Nu. Ana. Ana. Ana!

Mă trezesc brusc. O peliculă subțire de sudoare îmi acoperă pieptul și abdomenul. De-abia s-a luminat de zi.

E prea devreme.

Îmi trec mâinile peste față, calmându-mi răsuflarea și sentimentul de teroare, apoi închid ochii și mă răsucesc pe o parte. Mă întind, iau perna Anei și o strâng la piept. Mă scufund în parfumul ei. *Ah...*

Bunicul Theodore îmi dă un măr. E roșu aprins. Și dulce. Simt pe față o briză ușoară, care mai stinge din căldura soarelui. Stăm împreună în livadă. Îmi întinde mâna. Palma lui e bătătorită. Mama și tata și Elliot vin spre noi. Au un coș de picnic. Tata întinde pătura. Și Ana se așază pe pătură. Ana. E aici. Cu mine. Cu noi. Râde. Râd și eu. Ana mă mângâie pe obraz. *Aici*, spune ea. Și mi-o întinde pe bebelușa Mia. *Mia*. Și brusc am din nou șase ani. *Mi-aaa*, șoptesc.

Mama se uită la mine. *Ce ai spus? Mi-aaa*.

Da. Da.

Băiețel dragălaș. Poți să vorbești. Mia. O cheamă Mia.

Și mami începe să plângă de bucurie.

Deschid ochii, speriat de o imagine din vis pe care nu mi-o amintesc complet.

Despre ce anume visam oare?

Soarele s-a cocoțat pe cer, anunțând că ar cam fi cazul să mă trezesc. Clatin din cap ca să-mi revin la realitate și apoi îmi aduc aminte — azi, Ana va deveni a mea.

Astăzi, la prânz.

Da!

Iar apoi voi petrece trei săptămâni cu ea în Europa. De-abia aștept să-i arăt Anei toate locurile acelea. Cât stau în pat entuziasmat de ceea ce am plănuțit, îmi vine o idee.

Hmm... O să pun în bagaje și câteva jucării din camera plăcerilor ca să fie și mai distractiv.

Da.

Mă dau jos din pat, iau un tricou și mă duc la bucătărie.

Aud glasuri pe hol. Ray stă la masă, înfulecând bacon, ouă, chiftele de cartofi și cârnați. Pălăvrăgește cu doamna Jones. Spre deosebire de mine, e îmbrăcat cu cămașă și pantalonii de la costum.

— Bună dimineața, spun.

— Bună dimineața, Christian. Cum te simți?

— Bine.

— 'Neața, domnule Grey, zice Gail, zâmbitoare. Cafea?

— Te rog.

— Ce locșor frumos ai aici, spune Ray, făcând semn spre tavan cu cuțitul.

— Mulțumesc.

— Ana mi-a spus că ai cumpărat o casă.

— Da. Sus, pe coastă.

Ray dă din cap.

— Mi-a spus și că mai ai case în Aspen și New York.

— Ăăă... da, proprietăți. Ăăă... Îmi diversific portofoliul.

Încuviințează, dar nu-și trădează sentimentele.

— Multe locuri de care să ai grijă.

— Păi, după ziua de azi, vom fi doi oameni care să aibă grijă de ele.

Se încruntă, însă apoi zâmbește, fie de admirație, fie de neîncredere. Sper să fie admirație.

— Cred că ai dreptate, spune el.

Vreau să schimb subiectul.

— Ai dormit bine?

— Am dormit. Camera aceea este probabil una dintre cele mai elegante în care am stat vreodată. Și ce mai privești!

— Mă bucur că te-ai simțit bine.

— Poftiți, domnule Grey.

Doamna Jones îmi așază o cană cu cafea neagră în față.

— Mulțumesc, Gail.

— Ce doriți la micul dejun?

— Ce mănâncă și Ray.

Gail zâmbește.

— Imediat, domnule.

Mă așez pe scaun lângă Ray și-l întreb dacă a mai fost în ultima vreme la pescuit. Ochii i se luminează.

CHIAR ȘI EU TREBUIE SĂ recunosc că Elliot arată bine în smoching. Suntem pe bancheta din spatele mașinii Audi Q7 și ne apropiem de casa părinților noștri, din Bellevue.

— Cum te simți? Întreabă.

— Mi-aș dori ca oamenii să nu mă mai întrebe asta.

— Tu? Cu emoții? Ești tipul cu cel mai rece sânge pe care-l cunosc.

Ce se întâmplă? Oare să fie din cauză că te legi de aceeași femeie pentru tot restul vieții tale? Și eu aș avea emoții.

Îmi dau ochii peste cap.

— Promiscuitatea ta nu cunoaște margini, Elliot. Însă într-o bună zi cineva o să-ți pună și ție capac. Nu știam că o să mi se întâmple una ca asta. Și totuși, iată-mă.

Ochii i se înnegurează și privește pe geam cât intrăm pe proprietatea părinților noștri. Mai mulți șoferi așteaptă valetul să le parcheze mașinile. Oaspeții îmbrăcați de nuntă înaintează pe covorul roz pal care duce în spatele casei. Taylor ne duce până pe alee și doi tipi în costume negre, cu căști discrete și ochelari de soare ne deschid portierele. Ei sunt bodyguardzii suplimentari.

— Ești gata? Întreabă Elliot, aruncându-mi o privire scurtă și prietenoasă. Dacă vrei să te răzgândești, încă mai ai timp.

— Du-te dracului.

Rânjește și se dă jos din mașină.

Inspir profund.

Asta e.

Începe spectacolul, Grey.

Îmi bâzâie telefonul și mă uit pe ecran.

La naiba. Mă trece un fior pe șira spinării. E un mesaj de la Elena.

ELENA

Faci o mare greșeală. Te cunosc. Dar voi fi lângă tine când viața ți se va destrăma. Căci așa va fi. Voi fi lângă tine pentru că, în ciuda lucrurilor pe care le-am spus, te iubesc. Te voi iubi întotdeauna.

Ce mama dracului mai e și asta?

— Christian, mă trezește la realitate Elliot. Vii odată?

Mă așteaptă.

— Da, mă răstesc.

Șterg repede mesajul și ies din mașină.

Naiba s-o ia.

— Ești OK? întreabă încruntat Elliot când mă apropii de el.

— Da. Hai s-o facem și pe asta.

Mă năpustesc înainte, încercând să-mi controlez accesul de furie.

Cum îndrăznește Elena să-ncerce să mă tulbure în ziua nunții mele? O ignor pe tânăra care așteaptă pe alee, toată un zâmbet. Are un clipboard, dar trec pe lângă ea în viteză, lăsându-l pe Elliot cu ea. Mă îndrept spre ușa de la intrare. O găsesc pe Grace pe hol.

— Dragule, ai ajuns.

— Mamă.

— Ce arătos ești, Christian.

Mă strânge în brațe scurt și reținut. Apoi își înclină capul spre mine, întinzându-mi obrazul.

— Mamă, șoptesc, iar ea se dă înapoi, cu o expresie îngrijorată.

— Ești OK?

Dau din cap, pentru că nu am curaj să vorbesc.

— Ana e sus — n-o poți vedea până la ceremonie. A dormit noaptea trecută în camera ta. Vino cu mine.

Mă ia de mână și mă conduce pe hol, până în salon.

— Ai emoții, dragule? Te-aș îmbrățișa cum se cuvine, dar nu vreau să-ți mânjesc costumul cu fond de ten, spune Grace. Stilista mi l-a aplicat cu o mistrie. O să-mi ia luni întregi să mă demachiez.

Izbucnesc în râs și mă bucur din tot sufletul că prima persoană cu care m-am întâlnit a fost Grace.

— Sunt OK, mamă.

— Ești sigur? mă întreabă împreunându-și mâinile.

— Da.

Furia mi s-a evaporat, cu ajutorul femeii căreia îi spun mamă. Și decic că astăzi refuz să mă gândesc la doamna Lincoln.

— Mă bucur mult pentru tine, dragule, adaugă zâmbitoare Grace.

— Arăți foarte bine, mamă. Machiată și aranjată.

— Îți mulțumesc, scumpule. Ah, donațiile pentru Coping Together sunt mai mari ca niciodată. Nu știu cum să-ți mulțumesc. E foarte generos din partea ta.

Chicotesc.

— A fost ideea Anei. Nu a mea.

— Ah, ce frumos.

Încearcă să-și ascundă uimirea.

— Ți-am spus. Nu e materialistă.

— Sigur că nu e. E un gest frumos din partea voastră, a amândurora.

Sigur că ești OK?

— Da. Am primit un mesaj îngrijorător de la o veche asociată în afaceri.

Grace mijește ochii și cred că am spus deja prea multe, dar alege să-mi ignore explicația și se uită la ceas.

— Ceremonia începe peste 15 minute. Uite-ți floarea de la butonieră.

Vrei să aștepți aici sau să mergi afară, la pavilion?

— Cred că Elliot și cu mine o să ne ocupăm locurile și o să așteptăm.

Mama îmi prinde trandafirul alb la rever și se dă înapoi să-și admire opera.

— Ah, dragul meu.

Se oprește, ducându-și degetele la buze, și mă gândesc c-o să înceapă să plângă.

La naiba. Mamă.

Mi se pune un nod în gât, dar Elliot intră peste noi, salvând situația.

— Și eu ce sunt, ultima roșie din piață? o ceartă el pe Grace, cu o clipire năzdrăvană în ochi.

— Ah, dragul meu. Și tu ești foarte arătos.

Își revine, îi cuprinde fața în palme și-l ciupește de obraji, iar eu sunt puțin invidios pe relația lor foarte apropiată.

— Mamă, parcă ai fi o regină.

Fratele meu, fermecător ca întotdeauna, o sărută pe frunte. Grace chicotește ca o copilă și-l mângâie pe păr.

— Băieți, ne dojenește ea cu blândețe. Ați face bine să ieșiți. O să vă îndrume plasatorii spre locurile voastre. Dar lasă-mă să-ți prind floarea la butonieră, Elliot.

ÎN TIMP CE NE îndreptăm spre pavilion, Taylor mă oprește din drum.

— Domnule, am luat bagajul domnișoarei Steele. Restul lucrurilor a fost trimis către Sea-Tac.

— Excelent. Mulțumesc, Taylor.

Zâmbește.

— Mult noroc, domnule.

Îi mulțumesc printr-o înclinare a capului și mă îndrept, împreună cu Elliot, spre cortul de nuntă.

UN CVARTET DE CORZI cântă melodia „Halo“, a lui Beyoncé, în vreme ce eu o aștept pe domnișoara Anastasia Steele. Părinții mei s-au întrecut pe ei înșiși; pavilionul debordează de opulență. Elliot și cu mine așteptăm în fața câtorva rânduri de scaune aurii, care se ocupă cu rapiditate. Mă uit la podiumul din fața mea, analizând toate detaliile, în speranța că asta mă va scăpa de emoții. Un covor roz pal duce spre un umbrar arcuit impresionant și plin de flori, instalat chiar pe marginea apei. Umbrarul e făcut din trandafiri albi și roz, împlețiți cu iederă și bujori rozalii, care-mi amintesc de obrazii Anei când se înroșesc. Reverendul Michael Walsh, amicul mamei și capelanul de la spital, va oficia ceremonia. Și el așteaptă răbdător, la fel ca noi. Ochii lui negri sclipesc uitându-se către mine și Elliot. Dincolo de arcada de flori, soarele se înalță deasupra apelor scânteietoare ale Golfului Meydenbauer. E o zi minunată pentru însurătoare. Unul dintre fotografi oficiali s-a postat lângă Walsh și obiectivul aparatului lui e ațintit asupra mea. Mă uit în altă parte, întorcându-mă spre Elliot.

— Ai luat verighetele? îl întreb, probabil pentru a zecea oară.

— Da, șuieră printre dinți.

— Doar verificam.

Mă întorc ca să-i studiez pe oaspeții noștri care tot sosesc, salutându-i și făcându-le cu mâna celor pe care-i cunosc. Bastille și soția lui sunt aici; Flynn sosește cu soția sa, Rhian, fiecare ținând ferm de mână pe unul dintre băieții lor. Taylor și Gail stau unul lângă celălalt. Fotografii José Rodriguez și tatăl lui au venit și ei. Ros ajunge cu partenera ei, Gwen, și le ajută pe fetițele lor să se așeze. Eamon Kavanagh, soția lui, Britt, și Ethan sunt aici — Mia va fi încântată. Mac mă salută; e cu o tânără blondă pe care n-am mai văzut-o până acum. Bunica și bunicul Trevelyan sunt conduși pe locurile din apropierea noastră. Bunica ne face entuziasmată

cu mâna, mie și lui Elliot. Alondra Gutierrez e undeva în spate, dând indicații micii sale echipe. Sunt și câțiva oaspeți pe care nu-i recunosc — fie prieteni de-ai părinților mei, fie de-ai părinților Anei. Mama, tata, Carla și Bob înaintează spre primele rânduri, așezându-se. Tata se ridică de la locul lui și se repede spre noi. Radiază de mândrie, iar Elliot și cu mine ne ridicăm amândoi, salutându-l.

— Tată.

Mă întind să-i strâng mâna, dar el mi-o ia și mă strânge la piept, într-o îmbrățișare bărbătească.

— Mult noroc, fiule, spune. Sunt foarte mândru de tine.

— Mulțumesc, tată.

Strecor aceste cuvinte ocolind nodul de emoție care mi s-a pus în gât.

— Elliot.

Carrick îl îmbrățișează și pe el.

Agitația generală a adunării se transformă într-o nerăbdare tăcută. Tata se întoarce la locul lui, iar cvartetul începe să cânte „Chasing Cars“.

Firește, Snow Patrol. Una dintre trupele preferate ale Anei.

Îi place la nebunie acest cântec.

Mia pășește pe intervalul dintre scaune, îmbrăcată într-o explozie de tul roz pal. În spatele ei, Kate Kavanagh e frumoasă și elegantă într-o rochie de seară de aceeași culoare.

Ana.

Mi se usucă gura.

Este uluitor de frumoasă.

E îmbrăcată într-o rochie mulată albă de dantelă, iar umerii săi dezgoliți sunt mascați de un voal foarte subțire. Are părul strâns într-un coc din care se revarsă câteva șuvițe ce-i încadrează chipul sublim. Buchetul de mireasă e foarte complicat — făcut din trandafiri roz și albi. Ray o conduce la altar, ținând-o de mână în timp ce ea îl ține de braț. El își reține cu greu lacrimile.

Ah, la naiba. Nodul din gât se mărește.

Privirea Anei o întâlnește pe a mea și, pe sub voal, chipul i se luminează ca o zi de vară. Zâmbetul ei e de-a dreptul electrizant.

Ah, iubito.

Se îndreaptă spre noi și Ana îi înmânează buchetul lui Kate, care stă lângă Mia. Ray ridică voalul Anei și o sărută pe obraz.

— Te iubesc, Annie, îl aud spunând, cu glas răgușit.

Se întoarce apoi spre mine și-mi oferă mâna Anei.

Privirile ni se întâlnesc. Ray lăcrimează și trebuie să mă uit în altă parte, pentru că m-ar putea face și pe mine să plâng.

— Bună, îi spun miresei mele, pentru că mai mult de atât nu sunt în stare acum.

— Bună, răspunde, strângându-mă de mână.

— Arăți minunat.

— Și tu la fel.

Zâmbește larg și toate emoțiile mele se evaporă odată cu muzica, și nu mai suntem decât noi doi și reverendul Michael. Acesta își drege glasul, atrăgând atenția tuturor. Apoi începe ceremonia.

— Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici ca să fim martori la cununia lui Christian Trevelyan-Grey cu Anastasia Rose Steele.

Bunul reverend ne zâmbește cald, iar eu o strâng și mai tare de mână pe Ana. Apoi întreabă întreaga audiență dacă este cineva care știe vreun motiv pentru care unirea noastră nu se poate săvârși. Mesajul Elenei îmi vine în minte și mă enervează că-i permit să mă tulbure. Din fericire, Ana îmi abate atenția privind înapoi spre mulțime. Nimeni nu spune nimic, și un oftat colectiv străbate întreaga adunare, urmat de câteva chicoteli înăbușite. Ana se uită la mine, cu ochii sclipind amuzați.

— Pff, am scăpat, șoptesc.

Ana își ascunde un zâmbet.

Reverendul Michael ne cere apoi să declarăm pe rând că nu există niciun motiv legal pentru care nu putem fi uniți în sfânta taină a căsătoriei.

În timp ce el ne povestește despre seriozitatea angajamentului nostru reciproc, nodul din gât revine. Ana e foarte atentă la reverend, iar eu observ că poartă niște cercei mici și eleganți, din perle. Mă întreb dacă sunt un cadou din partea părinților ei.

— Și acum vă invit pe amândoi să vă roștiți jurămintele unul față de celălalt.

Se uită încurajator la mine.

— Christian?

Trag profund aer în piept și, uitându-mă la iubirea vieții mele, recit jurămintele din memorie. Cuvintele mele se fac auzite de toți cei de față:

— Eu, Christian Trevelyan-Grey, te iau pe tine, Anastasia Rose Steele, să-mi fii soție. Jur solemn că voi ocroti și voi prețui, în adâncul inimii mele, unirea noastră și pe tine. Țiți promit să te iubesc cu credință, uitând de oricine altcineva, la bine și la rău, în clipe de fericire sau de restriște,

indiferent unde ne va purta viața. Te voi proteja, voi avea încredere în tine și te voi respecta.

Lacrimi licăresc în ochii Anei, iar nasul i se înroșește.

— Îți voi împărtăși bucuriile și tristețile și te voi alina în clipele de nefericire. Promit să te prețuiesc, să-ți susțin speranțele și visurile și să te păstrez lângă mine în siguranță. Tot ce este al meu este acum și al tău. Îți ofer mâna mea, inima mea și dragostea mea, de-acum cât vom trăi amândoi.

Ana își șterge o lacrimă, iar eu inspir profund, și expir ușurat pentru că mi-am amintit cuvintele.

— Ana? o îndeamnă reverendul.

Scoate din mânecă o foaie mică de hârtie roz și citește:

— Eu, Anastasia Rose Steele, te iau de soț pe tine, Christian Trevelyan-Grey. Îți promit solemn că-ți voi fi parteneră credincioasă, la bine și la rău, că voi sta lângă tine în momentele bune și în cele rele, că-ți voi împărtăși bucuria, dar și suferința.

Ridică privirea din foaie și continuă jurământul privindu-mă în ochi. Simt că mi se taie respirația.

— Îți promit să te iubesc necondiționat, să-ți susțin țelurile și visurile, să te cinstesc și să te respect, să râd și să plâng împreună cu tine, să împărtășesc speranțele și dorințele cu tine și să-ți aduc alinare când va fi mai greu. Și să te prețuiesc cât timp vom trăi amândoi.

Clipește ca să-și alunge lacrimile, iar eu mă lupt cu ale mele.

— Acum veți schimba verighetele, ca simbol al iubirii voastre reciproce și trainice. Un inel înseamnă un cerc complet. Este imposibil de rupt și veșnic, un semn al unității eterne. Așadar acesta va fi jurământul vostru unul față de celălalt și față de această căsnicie, de azi înainte până când moartea vă va despărți. Christian, așază inelul pe degetul Anastasiei.

Elliot îmi dă verigheta Anei, iar eu i-o așez pe vârful inelarului stâng.

— Repetă după mine, zice reverendul Michael. Anastasia, îți ofer acest inel ca semn al credinței trainice și reciproce, al unirii și al iubirii noastre veșnice.

Repet aceste cuvinte, tare și clar, și îi pun Anei inelul pe deget.

— Anastasia, așază inelul pe degetul lui Christian, spune reverendul Michael.

Elliot zâmbește spre Ana și-i dă verigheta mea.

— Repetă după mine, continuă reverendul. Christian, îți ofer acest inel ca semn al credinței trainice reciproce, al unirii și al iubirii noastre veșnice.

Ana rostește cuvintele cu atâta candoare și toată adunarea o ascultă în timp ce-mi pune verigheta pe deget.

Reverendul Michael ne împreunează mâinile în palmele sale și rostește cu glas grav spre oaspeții noștri:

— Iubirea este motivul pentru care ne aflăm aici. Căsătoria este bazată pe iubire. Acești doi tineri și-au jurat reciproc iubire eternă. Îi cinștim și le dorim putere, curaj și încredere ca să crească împreună, să învețe unul de la celălalt și să-și rămână credincioși pe calea pe care îi va purta viața. Christian și Anastasia, v-ați înțeles să vă căsătoriți și să trăiți împreună. V-ați declarat dragostea și ați promis, prin jurămintele voastre, că veți păstra această dragoste. Prin autoritatea cu care am fost împuternicit de statul Washington, vă declar acum soț și soție.

Ne eliberează mâinile și Ana îmi zâmbește.

Soția.

Mea.

Inima îmi zboară.

— Poți săruta mireasa, spune reverendul Michael, zâmbind larg.

— Ești a mea, în sfârșit, șoptesc și o trag în brațele mele, sărutând-o tandru pe buze.

Rochia ei are niște nasturi micuți la spate, iar eu deja am fantezii despre cum îi desfac, încetul cu încetul. Ignor ovațiile și aplauzele din partea oaspeților noștri și trupul mi se trezește la viață.

— Arăți minunat, Ana.

Îi mângâi obrazul.

— Să nu lași pe nimeni să-ți scoată rochia asta, în afară de mine, ai înțeles?

O privesc intens, încercând să obțin o promisiune. Încuviințează, iar culoarea ochilor ei se intensifică de atâta dorință.

Ah, Ana.

Aș vrea s-o iau pe sus și s-o duc în camera adolescenței mele, ca să ne consumăm mariajul. *Acum.* Dar sunt sigur că nu voi scăpa de aici atât de ușor.

Stăpânește-te, Grey.

— Ești pregătită de petrecere, doamnă Grey? o întreb, zâmbind, pe soția mea.

— Cât se poate de pregătită.

Mă scald în zâmbetul ei cald. O iau de mână și i-o întind pe cealaltă reverendului Michael.

— Mulțumesc, domnule reverend. A fost o ceremonie superbă. Și scurtă.

— Am primit instrucțiuni clare, spune acesta și ne strânge pe rând mâinile. Felicitări amândurora.

Trebuie să mă desprind de Ana deoarece Kate o îmbrățișează, iar Elliot mă cuprinde și el în brațe.

— Frate, ai făcut-o și pe asta. Felicitări.

— Christian! țipă Mia și mi se aruncă în brațe. O iubesc pe Ana! Și pe tine te iubesc! spune ea, sufocându-mă.

— Mia. Încet. Mai am nevoie de coaste.

Începe o rundă interminabilă de felicitări, pupături și îmbrățișări. Strâng din dinți și îndur toate atingerile nedorite care urmează. Mi-e mai ușor pentru că sunt fericit. Când mă întorc spre mama, o văd plângând. O îmbrățișez scurt, atent la machiajul ei, iar Carrick mă bate afectuos pe spate. Urmează Carla și Bob. Ray Steele îmi strânge mâna, din ce în ce mai tare.

— Felicitări, Christian. Ar fi bine să știi că dacă o faci să sufere, o să te omor.

— Nici nu mă așteptam la altceva, Ray.

— Mă bucur că ne înțelegem.

Zâmbește și-mi eliberează mâna, care-mi zvâcnește de durere, bătându-mă ușor pe spate. Îmi îndoi degetele, reamintindu-mi că Raymond Steele e fost militar de carieră.

CÂT BEAU UN PAHAR DE Grande Année Rosé, îmi privesc frumoasa soție care se apropie de mine. Tocmai am terminat ceea ce pare a fi o lungă ședință foto cu fotografii nunții și acum mă relaxez lângă masa noastră, sperând să apuc să mănânc ceva — căsătoria mi-a deschis pofta de mâncare. Ana se oprește frecvent să discute cu oaspeții noștri, urându-le bun venit și acceptându-le cu grație urările de bine. Este atât de strălucitoare, iar zâmbetul ei însuflețește pe toată lumea cu care se salută.

E o persoană extraordinară. O femeie uluitoare.

Și e a mea.

Când, în cele din urmă, ajunge la mine, îi prind mâna și o duc la buze.

— Bună, șoptesc. Mi-a fost dor de tine.

— Bună. Și mie mi-a fost dor de tine.

— Te-ai descotorosit de voal. Era adorabil.

— Era. Dar oamenii mă tot trăgeau de el!

Mă crispez.

— Cred că a fost tare enervant.

— A fost.

Tata ia microfonul.

— Bună ziua tuturor, spune el. Bine ați venit în căminul nostru de aici, din Bellevue, la nunta lui Christian și a Anei. Dacă nu mă cunoașteți, atunci sunt mândru să vă spun că sunt Carrick, tatăl lui Christian. Sper să ajung să vorbesc cu fiecare dintre voi, la un moment dat, în această după-amiază sau seară. Între timp, cu toții ar trebui să beți ceva bun și aș vrea să ridicăm cu toții paharul în cinstea lui Christian și a frumoasei sale soții, Ana. Felicitări! Bine ai venit în familie, Ana. Să fiți mereu buni unul cu celălalt. Pentru Christian și Ana!

Tata îmi aruncă un zâmbet cald și tandru, pe care-l simt până în vârful picioarelor. Ridic paharul spre el, iar ceilalți își ridică și ei paharele, spunând, aproape în cor: „Christian și Ana“.

— Vă rugăm să vă ocupați locurile la mese. În scurt timp va începe masa de prânz, continuă tata.

Îi trag scaunul Anei; se așază, apoi iau și eu loc lângă ea. De unde stăm putem vedea tot pavilionul. Mă bucur că, în sfârșit, stau jos. Mi-e o foame de lup. Masa arată adorabil, acoperită de pânză de in albă și aranjamente florale cu trandafiri albi și roz. Ni se alătură părinții noștri, împreună cu Elliot, Kate, Mia și Bob.

Ana și mama au optat pentru un bufet suedez, dar noi, la masa mirilor, suntem serviți cu aperitive în timp ce ceilalți oaspeți își găsesc locurile. Avem pâine proaspătă cu maia, unt apetisant și un delicios sufleu de brânzeturi, alături de o salată cu legume din grădină. Soția mea și cu mine înfulecăm ca niște lupi.

ELLIOT VA ȚINE UN DISCURS. A băut câteva pahare de șampanie, așa că nu se știe ce-i va ieși pe gură. Ne-am isprăvit porțiile de somon în crustă. Sorb o gură de Bollinger și mă pregătesc sufletește.

Elliot îmi face cu ochiul și se ridică de la masă.

— Bună ziua, tuturor. Bine ați venit. Am tras paiul scurt — adică, sunt bucuros să fiu cavalerul de onoare al lui Christian, fratele lui și să fiu rugat să țin un discurs. Însă vă rog să mă scuzați, oratoria nu e chiar cea

mai mare pasiune a mea. Nici faptul că am crescut alături de Christian Grey nu a fost marea pasiune a vieții mele. Ca frate, a fost un adevărat coșmar. Dacă nu credeți, întrebați-i pe părinții noștri.

La naiba! Elliot? Dar oamenii râd. Ana mă strânge de mână.

— Omul ăsta mă poate bate măr și o făcea frecvent. Și oricine a făcut un meci de kickboxing cu Christian știe că nu trebuie să te pui cu el. E un dur. E un singuratic. Când era mai tânăr prefera să stea cu ochii într-o carte decât să bată orașul cu cei de teapa mea. Ați auzit cu toții că nu-i prea plăcea școala, așa că o să trec peste asta, dar cumva, prin nu se știe ce baftă, nu c-ar fi prea inteligent sau ceva de genul acesta, a reușit să aibă o educație, ba chiar a ajuns la Harvard. Dar s-a dovedit că nici Harvardul nu era pentru el. Voia să se arunce în lumea comerțului și a finanțelor de elită. Și asta a și făcut... și văd că asta i se cam potrivește.

Elliot ridică din umeri, aparent neimpresionat, iar lumea râde din nou.

— În tot acest timp, nici măcar o dată nu și-a manifestat interesul față de sexul opus. Nici măcar o dată. Mă rog, vă las să deduceți singuri ce credeam cu toții.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Îmi dau ochii peste cap, iar Elliot rânjește.

— Așa că imaginați-vă surprinderea și bucuria noastră când, nu cu mult timp în urmă, apare cu tânăra aceasta superbă, Anastasia Steele. Era evident de la bun început că ea i-a fermecat inima. Și nu se știe din ce motiv, poate o fi căzut în cap când era mică — ridică din nou din umeri —, și ea s-a îndrăgostit de el.

Iarăși râsete din partea oaspeților noștri!

— Astăzi își celebrează uniunea și vreau să spun doar atât: Christian, Ana, felicitări. Vă ținem pumnii. Și nu, nu e însărcinată!

De la mese se aude un oftat comun.

— Pentru mirii noștri, Ana și Christian!

Ridică paharul. Îmi doresc să-l omor și, judecând după mutra lui Ray Steele, asta își dorește și el.

Ana s-a îmbujorat și pare puțin șocată.

— Mulțumesc, Elliot, spune ea, râzând.

Arunc cu șervetul în el și mă întorc spre Ana.

— Vrei să tăiem tortul?

— Sigur.

DJ-UL E PREGĂTIT, iar Ana și cu mine ne îndreptăm spre ringul de dans. O iau în brațe și toată lumea se adună în jurul nostru, iar ea mă cuprinde cu mâinile de după gât. Cuvintele calde și pline de înțeles ale cântecului răsună în întregul pavilion. Cu coada ochiului o văd pe Carla ducându-și mâna la gât, emoționată. Și apoi nu mai am ochi decât pentru soția mea, în vreme ce Corinne Bailey Rae începe să cânte „Like a Star”.

Toți ceilalți parcă dispar ca prin minune. Și rămânem doar noi doi, plutind pe ringul de dans.

— Ca o stea pe cerul meu, șoptește Ana.

Își țuguie buzele spre mine și mă pierd... apoi mă regăsesc.

— MAMĂ, ÎȚI MULȚUMESC CĂ NU AI insistat să ținem o ceremonie catolică.

— Nu fi caraghios, Christian. Nu te puteam obliga. Mi s-a părut că Michael a ținut o ceremonie minunată.

— Așa e.

Mă înclin și-mi sărut mama pe frunte. Închide ochii, apoi când și-i deschide iar citesc o intensitate interesantă în ei.

— Pari atât de fericit, dragule. Sunt foarte bucuroasă pentru amândoi.

— Mulțumesc, mamă.

Mă uit spre Kate și Ana, care sunt prinse într-o discuție. Elliot le privește și el. Nu. Elliot o privește pe Kate. Nu-și poate lua ochii de la ea. Poate că ține la ea mai mult decât ne lasă să credem.

Ringul e plin; e rândul lui Ray și al Carlei să danseze. Se descurcă foarte bine. Mă uit la ceas — e cinci după-amiaza — ora la care ne gândeam să plecăm. Mă îndrept spre soția mea. Kate o strânge tare în brațe, apoi îmi zâmbește, iar eu simt dintr-odată c-o detest mai puțin.

— Hei, iubito.

Îmi strecur brațele în jurul Anei și o sărut pe tâmplă.

— Kate, zic, salutând-o.

— Bună din nou, Christian. Mă duc să-l găsesc pe cavalerul tău de onoare, care se-ntâmplă să fie și cavalerul meu.

Ne zâmbește și se-ndreaptă spre Elliot, care bea ceva cu Ethan și José.

— E momentul să plecăm, șoptesc.

Mi s-a luat de petrecerea asta. Vreau să fiu singur cu soția mea.

— Deja? spune Ana. E prima petrecere unde nu mă deranjează să fiu în centrul atenției.

Se răsuțește la mine în brațe și-mi surâde.

— Meriți să fii. Arăți senzațional, Anastasia.

— Și tu la fel.

— Rochia asta ți se potrivește perfect.

Îmi place la nebunie cum îi dezvăluie umerii ispititori.

— Vechitura asta?

Mă privește printre gene, în acel fel numai al ei, timidă și în același timp fermecătoare. Este irezistibilă. Mă aplec și o sărut.

— Hai să mergem. Nu vreau să te mai împart cu oamenii ăștia toți.

— Putem pleca de la propria noastră nuntă?

— Iubito, e petrecerea noastră și putem face orice ne trece prin cap. Am tăiat tortul. Iar acum aș vrea să te iau pe sus și să te am doar pentru mine.

Chicotește.

— Mă ai pentru o viață întreagă, domnule Grey.

— Mă bucur să aud asta, doamnă Grey.

— Ah, aici erați! Ce porumbei frumoși!

Ah, rahat. Bunica Trevelyan lovește din neant.

— Christian, dragule — încă un dans cu bunica ta?

— Sigur, bunico.

Îmi înăbuș un oftat.

— Și tu, frumoasa mea Anastasia, du-te și fă fericit un om bătrân — dansează cu Theo.

— Cine e Theo, doamnă Trevelyan?

— Bunicul Trevelyan. Și cred că-mi poți spune bunica. Acum voi doi trebuie să vă apucați să-mi faceți strănepoți. N-o să mai stau mult pe pământul ăsta.

Zâmbește șmecherește.

Bunico! Iisuse!

— Hai, bunico, zic în grabă.

Mai avem ani întregi înainte până să ne gândim la copii.

O conduc încetitor spre ringul de dans, privind-o cu regret pe Ana și dându-mi ochii peste cap.

— Ne vedem mai târziu, iubito!

Ana îmi face cu mâna.

— Ah, dragule, ești atât de arătos în costumul acesta. Și mireasa ta! Uluitoare. O să faceți copii foarte frumoși voi doi.

— Într-o bună zi, bunico. Ți place nunta?

Trebuie să-i îndrept atenția către alt subiect.

— Părinții tăi se pricep să dea o petrecere. Desigur, mama ta a învățat asta de la mine. Theo ar prefera să trebăluiască pe la fermă. Dar știi bine asta.

— Știu.

Am o mulțime de amintiri dragi de când îl ajutam pe bunicul în li-vadă. Este unul dintre locurile mele preferate.

— Va trebui s-o aduc pe Ana în vizită la voi.

— Obligatoriu. Trebuie să-mi promiți.

— Promit.

Ne mișcăm pe ring pe ritmurile melodiei „Just the Way You Are“, a lui Bruno Mars, după care urmează „Moves Like Jagger“, a celor de la Maroon 5. Bunicii îi place la nebunie. Cred că a băut cam multă șampanie. Dar când din boxe se aud primele acorduri din „Sex on Fire“, îmi dau seama că e momentul s-o duc pe bunica înapoi la masa ei.

Ana nu-i prin preajmă. Mă așez lângă bunicul Trevelyan, iar el îmi spune că așteaptă o recoltă record la toamnă.

— Merele acelea vor fi cele mai dulci!

— De-abia aștept să mănânc din ele, aproape că strig, pentru că e puțin cam tare de urechi.

— Ești fericit, băiete? întreabă.

— Foarte.

— Da. Așa și arăți.

Mă bate pe genunchi.

— Mă bucur să te văd așa. Mireasa ta e o fată foarte frumoasă. Să ai mare grijă de ea și ea să aibă grijă de tine.

— Așa mi-am propus. Acum mă duc s-o găsesc. Mă bucur să te văd, bunicule.

— Cred că s-a dus la toaletă.

Mă ridic și Flynn se apropie de mine, cu unul dintre băieți în brațe, dormind pe umărul lui. Rhian, soția lui, îl duce pe celălalt — și el tot adormit.

— John!

— Christian, felicitări. Minunată nuntă.

Îmi strânge mâna.

— Te-aș îmbrățișa, dar am un copil mic în brațe și în plus cred că aș încălca etica dintre doctor și pacient.

Izbucnesc în râs.

— Te pricepi la vrăjeală. Mulțumesc că ai venit.

— O zi superbă, Christian, zice Rhian. Grozavă petrecere. Trebuie să-i ducem pe năzdrăvanii ăștia doi acasă.

— Au fost foarte cuminți.

— Asta pentru că i-am sedat mai devreme.

Îmi face cu ochiul, iar eu oftez.

— Glumesc.

John se uită la soția lui cu coada ochiului.

— Oricât de tentant ar fi uneori, nu am recurs deocamdată la soluția asta.

Rhian râde.

— Au obosit alergând prin curte. Părinții tăi au mult spațiu aici.

— Lună de miere plăcută, spune Flynn și o ia pe Rhian de mână.

— Mulțumesc, la revedere.

Îi privesc cum se îndreaptă spre casă, împovărați cu atâtea responsabilități.

Mai bine ei decât mine.

O văd pe Ana pe terasă, lângă ușile franceze și-i scriu lui Taylor că am vrea să plecăm. Îmi strecur mâinile în buzunarele pantalonilor și străbat peluza, îndreptându-mă spre soția mea. Privește gânditoare lumea care dansează și soarele care apune peste orașul îndepărtat.

Mă întreb oare la ce se gândește.

— Bună, spun când ajung lângă ea.

— Bună, răspunde zâmbind.

— Hai să mergem.

Sunt nerăbdător să rămân singur cu soția mea.

— Trebuie să mă schimb.

Mă ia de mână și cred că vrea să mă tragă înăuntru, dar mă împotrivesc. Se încruntă, derutată.

— Credeam că vrei să fii tu acela care-mi scoate rochia, zice.

— Așa e, spun, strângând-o de mână. Dar nu te dezbrac aici. N-am mai pleca până... habar nu am până când.

Flutur din mână, sperând că e suficientă explicația asta.

Se înroșește și-mi dă drumul la mână.

Oricât de mult aș vrea s-o dezbrac de rochia aceea, avem un avion care ne așteaptă, cu o oră precisă de decolare.

— Și nici nu-ți desprinde părul, șoptesc, încercând fără succes să nu-mi trădez dorința din glas.

— Dar...

Se încruntă.

— Niciun „dar“, Anastasia. Arăți superb. Și vreau să fiu acela care te va dezbrăca. Ia-ți haine de schimb. Vei avea nevoie de ele.

Pentru când vom ajunge la destinație.

— Taylor ți-a luat bagajul mare.

— OK.

Îmi zâmbește dulce. Eu plec să le caut pe mama și pe Alondra ca să le spun că plecăm. Alondra e prima pe care o găsesc.

— Mulțumesc, îi spun, strângându-i mâna. Totul a decurs extraordinar.

— Cu mare plăcere, domnule Grey. Voi trece pe la invitați să-i întreb cum li s-a părut.

— Grozav. Mulțumesc din nou.

CU OCHII ÎN LACRIMI, CARLA își privește fiica îmbrățișându-se într-un mod caraghios cu fostul ei soț. Ana își turtește buchetul de mi-reasă. Și ei i-au dat lacrimile.

— O să fii o nevestă dată naibii, murmură Ray și ochii îi scânteiază. Se uită spre mine, clatină din cap, apoi îmi strânge cordial mâna.

— Să ai grijă de fata mea, Christian.

— Asta intenționez, Ray. Carla.

O sărut pe mama Anei pe obraz.

Dincolo de ușile franțuzești, oaspeții noștri s-au adunat și au format un tunel uman până în fața casei.

Observ că Anei i-a reapărut zâmbetul pe chip.

— Ești gata?

— Da.

Ne luăm de mână și trecem pe sub arcul de mâini întinse. Oamenii aruncă spre noi cu orez și ne urează mult noroc și iubire. Iar în capăt ne așteaptă mama și tata.

— Îți mulțumesc, mamă, șoptesc când mă ia în brațe, fără să-și mai facă griji că-i stric machiajul.

Tata mă îmbrățișează și el.

— Bravo, fiule. Să aveți o lună de miere frumoasă.

Amândoi o pupă și o îmbrățișează pe Ana, iar Grace începe din nou să plângă.

Mamă! Stăpânește-te.

Taylor, care stă în dreptul locului șoferului, dă să deschidă portiera din spate. Clatin din cap și o deschid eu în schimb pentru Ana, care se întoarce brusc și aruncă buchetul de mireasă spre mulțimea de invitați.

Mia îl prinde cu un strigăt de bucurie care se aude peste fluierăturile și aplauzele celor adunați să-și ia la revedere de la noi.

O ajut pe Ana să intre în Audi, ridicându-i rochia ca să nu și-o prindă în portieră. Le fac iute cu mâna tuturor, alerg în cealaltă parte a mașinii, unde Taylor mă așteaptă cu portiera deschisă.

— Felicitări, domnule, îmi zice pe un ton cald.

— Mulțumesc, Taylor.

Mă așez lângă soția mea.

Slavă Cerului! În sfârșit plecăm. Credeam că nu mai scăpăm nicio dată de-aici.

Cu Taylor la volan, iese încet de pe alee, în ovațiile entuziaste ale oamenilor, sub o ploaie de orez pentru noroc. O iau pe Ana de mână și îi sărut fiecare deget pe rând.

— Toate bune până acum, doamnă Grey?

— Totul este minunat, domnule Grey. Unde mergem?

— La Sea-Tac.

Ana pare uluită, așa că-mi trec degetul mare peste buza ei.

— Ai încredere în mine?

— Absolută, spune ea încet.

— Ți-a plăcut nunta?

— A fost fantastică. Ție?

— Da, a fost uluitoare.

Și zâmbim unul la celălalt ca doi idioți.

TRECEM DE PORȚILE DE SECURITATE de la Sea-Tac și ne îndreptăm, cu mașina, spre GEH Gulfstream.

— Nu-mi spune că abuzezi de bunurile companiei din nou! izbucnește Ana când vede avionul.

Mă prinde de mână, extrem de entuziasmată, în timp ce eu îi admir ochii strălucind.

— Ah, așa sper, Anastasia.

Îi zâmbesc cu subînțeles. Taylor oprește mașina la baza treptelor avionului, iese și-mi deschide portiera, iar eu cobor din Audi.

— Mulțumesc din nou, Taylor. Ne vedem la Londra, murmur ca să nu audă Ana.

— De-abia aștept. Călătorie plăcută.

— Și ție.

— Voi lua eu bagajul de mână al doamnei Grey, spune și mie îmi crește inima când îl aud cum îi spune Anei.

Mă duc la cealaltă portieră și o deschid larg. Mă aplec și o ridic în brațe.

— Ce faci? chițăie ea.

— Te trec în brațe peste prag.

Chicotește și-și încolăcește brațele în jurul gâtului meu, în timp ce urc pe scara avionului, până sus, unde ne întâmpină căpitanul Stephan.

— Bine ați venit la bord, domnule. Doamnă Grey, ne întâmpină acesta cu un surâs îndrăzneț.

Ana coboară din brațele mele, iar eu îi strâng mâna lui Stephan.

— Felicitări amândurora, continuă el.

— Mulțumesc, Stephan. Anastasia, îl cunoști pe Stephan. El e căpitanul nostru astăzi, iar aceasta este secundul Beighley.

— Încântată de cunoștință, îi spune Beighley Anei.

Ana pare puțin șocată, dar le răspunde amândurora cu amabilitate.

— Totul e pregătit? o întreb pe Beighley.

— Da, domnule, răspunde ca de obicei, încrezătoare.

— Avem toate autorizațiile, ne anunță Stephan. De-aici până-n Boston, vremea e bună.

— Turbulențe?

— Înainte de Boston, nu. Este un front nefavorabil peste Shannon și s-ar putea să ne zguduie puțin.

— Înțeleg. Sper să putem dormi pe acea porțiune.

— Ne descurcăm, domnule, spune Stephan. Vă lăsăm în grija Nataliei, însoțitoarea dumneavoastră de zbor.

Natalia?

Unde e Sara?

Pe Natalia parcă o cunosc de undeva, dar îmi ignor bănuielile.

— Excelent, îi spun lui Stephan.

Apoi o iau de mână pe Ana și o conduc spre unul dintre fotolii.

— Ia loc.

Se așază pe locul ei cu o grație surprinzătoare. Îmi scot sacoul, îmi desfac nasturii vestei și mă așez în fața ei.

— Bine ați venit la bord, domnule, doamnă, și felicitări, ne întâmpină Natalia, oferindu-ne două pahare de cristal cu șampanie roz.

— Mulțumim.

Le iau pe amândouă și-i ofer unul Anei, în vreme ce Natalia dispare în bucătărie.

— Pentru o căsnicie fericită, Anastasia.

Ridic paharul și-l ciocnesc de cel al Anei.

— Bollinger? întreabă.

— Tot ea.

Am băut șampanie aproape toată după-amiaza.

— Prima dată am băut așa ceva din ceșcuțe de ceai.

Are o privire melancolică.

— Îmi amintesc bine ziua aceea, de absolvire.

Ce zi a fost! Cred că au existat și câteva palme la fund. Hmm... și o discuție despre limite acceptabile și despre cele care nu pot fi depășite.

Mă foiesc în fotoliu.

— Unde mergem? întreabă Ana, aducându-mă în prezent.

— La Shannon.

— În Irlanda? chițăie ea.

— Ca să realimentăm.

— Și apoi?

Ana cascadează ochii; entuziasmul ei este molipsitor. Îi zâmbesc, dar nu-i spun nimic, necăjind-o.

— Christian!

Decid să-i scurtez suferința.

— La Londra.

Scoate un geamăt, și de surpriză, și de fericire. Apoi acel zâmbet care luminează tot orașul Seattle îi revine pe buze.

— Apoi la Paris. Apoi în sudul Franței, continui.

Cred că va exploda de bucurie.

— Știu că ți-ai dorit dintotdeauna să mergi în Europa. Vreau să-ți transform visele în realitate, Anastasia.

— Tu întruchipezi toate visele mele devenite realitate, Christian.

— Și tu la fel pentru mine, doamnă Grey.

Cuvintele ei îmi încălzesc sufletul și mai iau o gură de șampanie.

— Prinde-ți centura de siguranță.

Ana surâde. Cred că e încântată. La fel sunt și eu. Zburăm în crepuscul ca să vânam zorile de pe celălalt țărm al Atlanticului.

DUPĂ CE NE RIDICĂM DE LA PĂMÂNT, Natalia ne aduce cina. Iar sunt mort de foame.

De ce?

Însurătoarea e o misiune grea pentru un bărbat. Discutăm despre cele mai frumoase momente ale nunții. Pentru mine, cel mai frumos a fost când am văzut-o pentru prima oară în acea rochie superbă.

— Pentru mine a fost să te văd pe tine, mărturisește Ana. Și că erai *acolo!*

— Că eram?

— Într-un fel mă întrebam dacă nu cumva totul e un vis și poate că tu nu vei mai apărea.

— Ana, nici caii sălbatici nu m-ar fi putut târî departe de locul acela.

— Desert, domnule Grey? întreabă Natalia.

Refuz și mă răsucesc să-mi studiez soția. Îmi trec degetul peste buza de jos și o privesc pe Ana, așteptând să răspundă.

— Nu, mulțumesc, îi spune ea Nataliei, privindu-mă cu mare atenție. Natalia pleacă.

Ah, ceruri sfinte. Am de gând să mă înfrupt din nevastă-mea.

— Bravo, șoptesc. Mă gândeam să te mănânc mai degrabă pe tine în loc de desert.

Ana mă privește fix în ochi și își mușcă buza de jos. Mă ridic de la masă și-i întind mâna.

— Haide.

Mergem spre partea din spate a cabinei, departe de bucătărie și de piloți. Arăt spre o ușă din capătul îndepărtat.

— Aici e o baie.

Trecem de un coridor scurt și ajungem în altă cabină, unde ne așteaptă un pat imens. O trag pe Ana în brațele mele.

— M-am gândit să ne petrecem noaptea nunții la 10 660 de metri altitudine. E ceva ce n-am mai făcut până acum.

Ana inspiră greoi și îi simt geamătul până în penis.

— Dar mai întâi trebuie să te dezbrac de rochia aceasta fabuloasă.

Răsuflarea începe să i se accelereze. Și ea își dorește asta.

— Întoarce-te, șoptesc.

Se conformează, iar eu îi studiez coafura. Fiecare agrafă are o mică perlă pe ea — sunt nemaipomenite. *La fel ca Ana.* Încerc să i le scot încet, una câte una, lăsându-i șuvițele libere. Îmi trec vârfurile degetelor peste fruntea ei, apoi, pe gât, lobii urechilor, cu cele mai ușoare atingeri din lume. Vreau s-o înfierbânt, s-o chinui. Reușesc. Își lasă entuziasmată greutatea de pe un picior pe altul. E agitată. Nerăbdătoare. Răsuflarea îi e din ce în ce mai puternică.

E excitată.

De simpla mea atingere. Iar reacția ei mă excită pe mine.

— Ai un păr atât de frumos, Ana.

Șoptesc aceste cuvinte cu buzele aproape de tâmpla ei, savurându-i parfumul îmbătător. Un geamăt stins îi scapă de pe buze. După ce-i scot toate agrafele, îmi pierd degetele în părul ei și încep să o masez.

Geme profund de plăcere și se sprijină de mine. Îmi cobor degetele pe ceafa ei, îi prind în palmă părul lucios și trag de el, ajungând mai ușor la gâtul ei.

— Ești a mea.

Îi mușc ușor lobul urechii, iar ea geme.

— Nu face gălăgie.

Îi dau părul peste umăr și trasez cu degetul pe pielea ei linia de dantelă a rochiei. O străbate un fior, iar eu îmi lipesc buzele de pielea ei, deasupra nasturelui de sus.

— Ești atât de frumoasă, șoptesc desfăcându-l. M-ai făcut astăzi cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Încetișor, continui să-i desfac delicat fiecare nasture. Rochia i se deschide, dezvăluind un corset roz pal, cu cleme fine la spate.

Penisul meu aprobă priveliștea. E absolut entuziasmat.

— Te iubesc atât de mult.

Las săruturi mici de la ceafă până pe umăr, murmurând:

— Te. Doresc. Atât. De. Mult. Vreau. Să. Fiu. În. Tine. Ești. A. Mea.

Își înclină capul, oferindu-mi gâtul.

— A mea, șoptesc lipit de pielea ei.

Apoi îi cobor mânecile rochiei de mireasă care-i cade la picioare, într-un val delicat de mătase și dantelă. Rămâne în corset, jartiere și ciorapi.

Iisuse Hristoase. Ciorapi. Tot sângele din corp îmi aleargă spre penis.

— Răsuște-te, spun cu glas răgușit.

O cercetez din cap până-n picioare și inspir profund. Pare sfioasă și al naibii de sexy în același timp; sânii ei sunt ridicați și plini în spatele corsetului, iar părul i se revarsă ca o mare castanie și rebelă.

— Ți place? întreabă, înroșindu-se la față într-o nuanță care se asortează cu lenjeria ei sexy.

— Mai mult decât atât, iubito. Arăți senzațional.

Îi întind mâna, iar ea lasă în urmă rochia de mireasă.

— Nu te mișca, îi spun, privind-o fix în ochi.

Îmi trec un deget peste sânii delicați și plini care freamătă sub atingerea mea. Ana respiră din ce în ce mai rapid și mai... superficial.

Îmi place la nebunie să-mi excit soția.

Îmi ridic degetul de pe pielea ei cu greu și-l răsucesc în aer.

Întoarce-te de dragul meu.

Face întocmai. Când ajunge cu fața spre pat, îi cer să se oprească. Îi cuprind talia și o lipesc din nou de pieptul meu, sărutând-o pe gât. Din unghiul acesta, am o priveliște splendidă a sânilor ei strânși în corset și nu le pot rezista. Îi cuprind și-mi mișc degetele mari peste umflăturile delicate ale sfârcurilor, de parcă aş desena în continuu niște cercuri. Ana geme.

— A mea, răsuflu eu.

— A ta, șoptește.

Își împinge fundul în mine și mă lupt cu dorința de a mă lipi de ea. Îmi cobor mâinile peste satinul delicat, peste abdomen, peste coapse — zăbovesc o clipă cu degetele peste vulva ei —, iar ea își sprijină capul de mine, cu ochii închiși, și geme. Îi descoper jartierele și le desfac pe amândouă în același timp. Apoi îi mângâi fundul superb.

— A mea, șoptesc.

O mângâi ușor în continuare peste fund, iar vârfurile degetelor mele îi intră ușurel pe sub chiloței.

— Ah, geme ea.

E udă.

La naiba. Ana. Ispită ce ești.

— Șșșș.

Îi desprind jartierele, apoi mă înclin și dau cuvertura la o parte.

— Stai jos.

Se supune, iar eu îngenunchez la picioarele ei și-i scot pantofii, așezându-i lângă rochie. Sunt conștient de flăcările din privirea ei când îi scot încet ciorapul stâng și îi ating ușor pielea. Fac același lucru și cu celălalt ciorap.

— E ca și cum mi-aș desface cadourile de Crăciun, șoptesc și ridic privirea spre Ana.

— Un cadou de care te-ai mai bucurat, spune încet.

Poftim? Replica ei mă ia prin surprindere.

— O, nu, iubito, o liniștesc, dacă de asta are nevoie. De data asta e chiar al meu.

— Christian, sunt a ta de când am spus da.

Vine mai aproape și-mi cuprinde chipul în palmele ei.

— Sunt a ta. Voi fi a ta pentru totdeauna, căci tu ești soțul meu.

Soț. Este prima oară când îmi spune așa, de la ceremonie.

— Acum, spune ea ușor, cu buzele lipite de ale mele, cred că ai prea multe haine pe tine.

Se înclină să mă sărute, dar cuvântul *soț* îmi cântă în inimă.

Sunt al ei. Doar al ei.

Mă ridic și o sărut, cuprinzându-i capul cu ambele mâini și pierzându-mi degetele prin părul ei.

— Ana, șoptesc. Ana mea.

Și o sărut din nou. Așa cum trebuie. Îmi vâr limba în gura ei și o gust. Îmi gust soția. Îmi răspunde cu pasiune fără cuvinte, iar limba ei o găsește pe a mea și se împletesc.

— Hainele, zice ea când luăm o gură de aer și încercă să-mi scoată vesta.

O eliberez și-mi scot vesta, în timp ce Ana mă privește cu frumoșii ei ochi albaștri care capătă o nuanță mai puternică, a dorinței.

— Lasă-mă pe mine, te rog, mă imploră.

Mă relaxez, iar ea se întinde după mine și-mi scoate cravata.

Cravata aceea.

Preferata mea.

Iar ea o prinde ușor și o desface.

Ridic bărbia, și îmi desface nasturele de sus. Apoi îmi scoate, unul câte unul, butonii cei noi. Întind mâna, iar ea mi-i așază în palmă. Îi prind în pumn, mă fac că-i sărut și apoi îi strecor în buzunarul pantalonilor.

— Domnule Grey, atât de romantic.

— Pentru tine, doamnă Grey — inimioare și floricele. Întotdeauna.

Mă prinde de mână și mă privește printre genele ei lungi și negre și îmi sărută verigheta.

O, Doamne. Închid ochii și scot un geamăt.

— Ana.

Începe să-mi desfacă nasturii cămășii, unul câte unul, sărutând locul în dreptul căruia a fost fiecare nasture și șoptește câte un cuvânt printre săruturi:

— Mă. Faci. Foarte. Fericită. Te. Iubesc. Enorm.

E prea mult. O doresc.

La naiba, o doresc la nebunie.

Gem și-mi scot cămașa, apoi o urc pe pat și o întind sub trupul meu. Buzele mele le întâlnesc pe ale Anei și-i țin capul drept, ca să nu se miște în timpul primului nostru sărut la orizontală ca soț și soție.

Ana.

Brusc, pantalonii încep să mă strângă. Îngenunchez între picioarele ei. Geme, cu buzele roșii de la atâtea săruturi, și mă privește plină de dorință.

La naiba.

— Ești atât de frumoasă, nevastă.

O mângâi pe fiecare picior în parte, apoi o prind de talpa stângă.

— Ai picioare atât de frumoase. Vreau să le sărut de jos până sus. Începând de aici.

Îmi lipesc buzele de degetul ei mare de la picior și-l mușc ușor.

— Ah!

Scoate un mic țipăt înăbușit și închide ochii. Îi ling talpa, apoi, călcâiul, pe care-l mușc ușor, apoi urc spre gleznă. Îi las pe gambă o dâră de sărutări delicate și umede. Ana se zbate.

— Stai cuminte, doamnă Grey, o avertizez și, preț de un moment, privesc cum i se mișcă sânii strânși în corset, în ritmul respirației profunde.

E un obiect vestimentar foarte frumos.

Destul. Trebuie să dispară.

O răsucesc pe burtă și continui s-o sărut pe tot corpul: pe picioare, pe coapse, pe spate. Și, preț de o clipă, mă gândesc la tot ceea ce aș vrea să fac cu fundul ei. Ana protestează.

— Te rog.

— Te vreau goală, murmur și-i desfac corsetul, clemă cu clemă, în ritm foarte lent.

După ce i-l scot, o sărut încet în zona lombară, apoi îmi mișc limba în sus, pe coloană. Ea se foiește.

— Christian, te rog.

Mă aplec peste ea, lipindu-mi penisul strâns în pantaloni de fundul ei, iar ea se zbate sub mine.

— Ce îți dorești, doamnă Grey? o-ntreb, rostindu-i aceste cuvinte la ureche.

— Pe tine.

— Și eu pe tine, iubirea mea, viața mea.

Îmi desfac pantalonii, îngenunchez lângă ea și o răsucesc pe spate. Mă ridic și arunc pantalonii și boxerii cât colo, în timp ce Ana mă privește

cu ochii mari și plini de dorință. Îi apuc chiloteii și îi trag, iar ea rămâne goală-goluță în toată splendoarea sub ochii mei.

— A mea, șoptesc.

— Te rog, mă imploră Ana.

Nu-mi pot suprima zâmbetul. *Ah, iubito. Îmi place la nebunie când mă implori.*

Mă urc în pat și o sărut de jos până sus și pe celălalt picior, apropiindu-mă din ce în ce mai mult de partea de sus a pulpelor sale. Ținta mea finală. Locul sacru. Când ajung acolo, îi despart picioarele.

E udă și dornică. Exact cum îmi place mie.

— Ah, soția mea, șoptesc și-mi trec limba peste ea, gustând-o și găsindu-i clitorisul.

Hmm... Încep s-o chinui încet cu limba. Cu mișcări circulare, îi ling acel boboc de carne atât de sensibil. Ana mă înșfacă de păr și se zbate sub trupul meu, iar șoldurile i se mișcă într-un ritm pe care-l cunosc foarte bine. Se smucește, dar eu o ținuiesc și-mi continui dulcea tortură.

— Christian, strigă ea și mă trage de păr.

E aproape de orgasm.

— Nu încă.

Mă ridic, iar limba mea face ce vrea cu buricul ei.

— Nu! strigă, iar eu surâd, lipit cu fața de abdomenul ei.

Toate la vremea lor, iubirea mea.

O sărut ușor pe abdomen.

— Ce nerăbdătoare ești, doamnă Grey. Mai avem până când aterizăm pe Insula de Smarald.

Când ajung la sânii ei, îi acopăr pe amândoi cu săruturi tandre, apoi iau sfârcurile între buze și trag de ele. O privesc cu atenție și admirație; privirea îi e intensă, iar buzele, întredeschise.

— Soțul meu, te doresc. Te rog.

Și eu te doresc.

Îi acopăr trupul cu al meu, îmi sprijin greutatea pe coate și-mi frec nasul de al ei. Își pune mâinile pe mine.

Pe umerii mei.

Pe spatele meu.

Pe fund.

— Doamna Grey. Soția mea. Scopul nostru este plăcerea.

Îmi lipesc scurt buzele de gura ei.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Își împinge șoldurile în sus ca să mă întâmpine.

— Ține ochii deschiși. Vreau să te văd.

Ochi de un albastru splendid.

— Christian. Ah, strigă ea, iar eu o stăpânesc, centimetru cu centimetru.

— Ana, ah, Ana, răsuflu eu cu greu.

Numele ei e o rugăciune.

Ea este raiul. Raiul meu.

Încep să mă mișc, bucurându-mă de atingerea ei.

Unghiile ei mi se înfig în fese și mă stimulează.

La nesfârșit.

Iar și iar.

E a mea.

E a mea cu adevărat.

În cele din urmă, îmi strigă numele și se dezlănțuie sub corpul meu. Orgasmul ei îl provoacă și pe al meu. Îmi dau drumul în ea, marea mea dragoste. Viața mea. Soția mea.

Marti, 16 august 2011

Mă trezește foșnetul mării și valurile care se lovesc de barca mea, *M.Y. Fair Lady*. Membrii echipajului sunt pe punte; îi aud, fără îndoială fac curățenie și se pregătesc pentru ziua care începe. Suntem ancorați în golf, în afara portului din Monte Carlo. E o dimineată superbă de vară pe Marea Mediterană și, lângă mine, doamna Anastasia Grey doarme buștean. Mă întorc pe o parte și o studiez, așa cum am făcut în mai toate diminețile de când a început luna noastră de miere. E bronzată. Părul i s-a mai deschis puțin la culoare. Are buzele întredeschise și doarme adânc.

Așa cum ar trebui.

Amintirea îmi provoacă un zâmbet.

Era o noaptea târzie. Iar a avut orgasm după orgasm.

Pare atât de liniștită; o invidiez pentru asta.

Deși, trebuie să mărturisesc, și eu m-am relaxat puțin.

M-au mai sunat din când în când Ros și Marco, după drama de săptămâna trecută cu Lunea Neagră. Marco și cu mine am evitat niște pierderi substanțiale cu o mișcare de ultim moment. Amândoi cercetăm cu mare atenție piețele și construim o strategie cu ajutorul căreia să supraviețuim acestei căderi.

Dar, în general, a fost plăcută perioada aceasta fără muncă și doar cu relaxare.

Zâmbesc cu drag spre Ana, care încă doarme.

Am descoperit lucruri noi despre soția mea.

Adoră Londra.

Adoră ceaiul de la ora cinci la Brown's Hotel.

Adoră cârciumile și faptul că londonezii sunt mari consumatori, bând halbe de bere și fumând pe trotuar.

Adoră piața Borough, în special ouăle scoțiene.

Nu e disperată după cumpărături, în afară de Harrods.

Nu e fan al berii englezești, dar nici eu nu sunt. E caldă.

Cui îi place berea caldă?

Nu-i place să se radă... dar pe mine mă lasă s-o rad.

Aceasta e o amintire pe care o voi prețui pentru totdeauna.

Adoră Parisul.

Adoră Luvrul.

Adoră Podul Artelor și am lăsat acolo un lacăt ca dovadă.

Adoră Salonul Oglinzilor de la Versailles.

— *Domnule Grey. Aici te pot vedea din toate unghiurile posibile.*

Mă iubește... sau cel puțin așa pare.

Sunt tentat s-o trezesc, dar ieri am stat până târziu. Am văzut *La Sonze*⁷, un spectacol de balet după *Visul unei nopți de vară* de Shakespeare, la Opera din Monte Carlo, apoi am mers la un cazino, unde Ana a câștigat câteva sute de euro la ruletă. S-a bucurat mult.

Deschide ochii, ca și cum m-ar fi auzit. Zâmbește.

— Bună.

— Bună, doamnă Grey, bună dimineța. Ai dormit bine?

Se întinde.

— Am dormit excelent și am avut cele mai frumoase vise.

— Tu ești cel mai frumos vis.

O sărut pe frunte.

— Sex sau o tură matinală de înot în jurul iahtului?

Surâde sexy.

— Ambele, șoptește.

DUPĂ TURA DE ÎNOT, Ana s-a îmbrăcat într-un halat, iar acum soarbe dintr-un ceai și citește unul dintre manuscrisele ei de la SIP. Micul dejun ne este servit pe punte.

— M-aș putea obișnui cu toate astea, spune visătoare.

— Da. E o barcă foarte, foarte bună.

Mă uit la ea și înghit ce mai rămăsese din espresso. Ana ridică o sprânceană, dar înainte să poată răspunde, însoțitoarea noastră de bord, Rebecca, ne aduce farfuriile cu omletă și somon afumat.

— Micul dejun, zice Rebecca zâmbind cu amabilitate. Vă mai aduc și altceva?

— E perfect, spun zâmbind.

— Mie nu, mulțumesc, zice Ana.

— Hai să mergem la plajă astăzi, propun eu.

7 „Visul”, în franceză. (N.r.)

RAREORI APUC SĂ CITESC atât de mult. Dar în luna de miere am devorat două thrillere, două cărți despre schimbarea climatică și acum citesc volumul scris de Morgenson și Rosner despre cum lăcomia și corupția au dus la criza financiară din 2008⁸. Ana moțăie sub o umbrelă, pe Beach Plaza din Monte Carlo. Întinsă pe un șezlong în soarele după-amiezei, poartă un costum de baie turcoaz care nu prea mai lasă loc de imaginație.

Nu prea sunt de acord.

I-am rugat pe Taylor și pe cei doi colegi ai săi francezi, gemenii Ferreux, să fie atenți la fotografi. Paparazzi sunt niște paraziți care nu vor ezita să ne invadeze intimitatea. Habar nu am din ce motiv bizar, probabil de când *Star* a publicat acele bârfe despre Ana, presa e însetată după poze cu noi. Nu știu și nu pricep de ce, dar mă înfurie din cale-afară, pentru că nu suntem celebriți. Nu vreau ca soția mea să apară la Pagina Cinci aproape dezbrăcată, doar pentru că e o zi în care nu prea sunt știri.

Soarele și-a schimbat poziția, iar Ana se află direct în bătaia razelor lui. A trecut ceva timp de când i-am dat cu cremă. Mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— O să te arzi.

Tresare, se trezește și surâde.

— Doar pentru tine.

Inima începe să-mi bată puțin mai tare.

Cum face asta cu doar trei cuvintele și un zâmbet?

Îi trag șezlongul la umbră.

— Ascunde-te de soarele Mediteranei, doamnă Grey.

— Mulțumesc că ai grijă de mine, domnule Grey.

— Plăcerea mea. Dacă te arzi, n-o să te mai pot atinge.

Ana zâmbește, iar eu mijesc ochii.

— Dar bănuiesc că știi asta și râzi de mine.

— Aș face eu așa ceva?

Flutură din gene, încercând să pară nevinovată, dar nu-i iese.

— Da, ai face și chiar o faci. Frecvent.

O sărut.

— E unul dintre numeroasele lucruri care-mi plac la tine.

O mușc ușor de buza de jos.

8 „Reckless Endangerment: How Outsized Ambition, Greed, and Corruption Led to Economic Armageddon“, autori Gretchen Morgenson și Joshua Rosner. (N.r.)

— Speram să mă mai dai cu cremă.

Mare bucurie.

— E o treabă murdară, dar și o ofertă pe care nu o pot refuza. Ridică-te.

Îmi place la nebunie. S-o ating. Aici. În public.

Se așază cu fața la mine, iar eu storc niște cremă în palmă. Apoi, încet și meticulos, ca să nu ratez vreun loc, îi întind crema pe piele. Umerii, gâtul, brațele, pieptul, abdomenul.

— Ești absolut adorabilă. Sunt un bărbat norocos.

— Da, așa este, domnule Grey.

Atitudinea ei sfioasă îmi răscolește sângele în vine.

— Modestia vă stă bine, doamnă Grey. Întoarceți-vă. Vreau să mă ocup și de spatele dumneavoastră.

Se întinde, iar eu desfac breteaua sutienului.

— Cum te-ai simți dacă aş rămâne topless, ca alte femei de pe plajă? Întreabă cu vocea ei delicată și languroasă, așa cum pare a fi și ziua de-afară.

Storc mai multă cremă de protecție solară în palmă și i-o întind pe piele.

— Nu mi-ar plăcea. Nici puținul pe care-l porți acum nu mă face foarte fericit.

Nu vreau ca vreun bou nenorocit să se holbeze la soția mea prin obiectiv în timp ce ea se relaxează pe plajă. Sunt pretutindeni. Ca niște paraziți.

Ana mă privește sfidătoare. Mă aplec și-i șoptesc la ureche:

— Nu-ți forța norocul.

— Mă provoci, domnule Grey?

— Nu. Constat un lucru evident, doamnă Grey.

Ăsta nu e un joc, Ana.

Termin cu spatele și picioarele. O plesnesc peste fund.

— Ești gata, iubito.

Îmi sună telefonul, iar eu mă uit la ecran. E Ros, cu raportul ei de dimineață.

E devreme în Seattle. Sper că e totul bine.

— Doar pentru ochii mei, o avertizez pe Ana jumătate în glumă, jumătate în serios, și o mai plesnesc o dată peste fund înainte de a răspunde la telefon.

Ana își mișcă provocator posteriorul și închide ochii în timp ce eu vorbesc cu Ros.

— Bună, Ros, de ce atât de devreme? întreb.

— Nu pot să dorm și lucrez mai bine când e liniște în casă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, totul este în regulă. Ieri, după ce am vorbit, m-a sunat Bill.

Suntem presați de Autoritatea de Reamenajare a Terenurilor Industriale din Detroit. Trebuie să iei o decizie.

Parcă-mi stă inima.

Detroit. La naiba.

— Bine. OK. Dintre cele trei locuri trimise de Bill, al doilea a fost cel mai bun.

— Șantierul de pe Schaefer Road? Întreabă ea.

— Exact.

— Bine, voi insista cu acesta. Mai este un singur lucru. Woods.

La naiba. E încă pe lista noastră de suspecti.

— Ce face nenorocitul ăla acum?

Ros ignoră ce-am zis despre Woods.

— Își atâță foștii angajați.

— Otrăvește fântânile?

— Da. Cred că trebuie să primească o vizită, spune Ros.

— Ar trebui să te duci pe la ei.

— Nu eu. Ci tu.

— Hmm... mă gândesc la asta după ce mă întorc.

— Așa zic și eu.

— Mi-ar plăcea o excursie la New York. Ia-ți și soția.

Simt cum zâmbește.

— Cum e pe Coasta de Azur?

Privirea îmi zăbovește asupra soției mele adormite... și asupra fundului ei pervers.

— Frumos. Mai ales priveliștea de aici.

— Minunat. Bucură-te de ea. Eu o să mă ocup de chestia asta.

— Așa să faci, Ros.

— Știi, mă simt în mare formă cât ești plecat.

Izbucnesc în râs.

— Nu te obișnuie prea mult. O să mă întorc.

— Poți să crezi sau nu, dar îmi lipsești.

Dau să zic ceva, dar mă blochez și nu știu ce să spun.

— La revedere, Christian.

Închide, iar eu mă uit lung la telefon, întrebându-mă dacă Ros e în regulă.

Grey, totul e în regulă. Ros este una dintre cele mai competente persoane pe care le cunoști.

Mă întorc la cartea mea.

PE LA AMIAZĂ, temperatura e deja caniculară. Comand chelneriței de la hotel ceva de băut, pentru că mor de sete. Ana se trezește și-și îndreaptă atenția spre mine.

— Ți-e sete?

— Da, răspunde somnoroasă.

Este încântătoare.

— Aș putea să mă uit la tine toată ziua. Ești obosită?

Sub umbrelă pare să fie mai îmbujorată.

— N-am dormit prea mult azi-noapte.

— Nici eu.

Îmi amintesc o imagine de noaptea trecută: Ana mi-o trăgea de mână luau toți dracii.

Simt cum mă excit. *Rahat.*

Trebuie să mă răcoresc. Acum. Mă ridic și scap repede de pantalonii scurți de blugi.

— Hai să înoți cu mine.

Îi întind mâna, iar Ana clipește, puțin amețită.

— Vrei să înoți? o întreb din nou.

Pentru că nu răspunde, o iau în brațe.

— Cred că ai nevoie de ceva care să te trezească.

Țipă și chicotește în același timp.

— Christian! Lasă-mă jos!

— Doar în mare, iubito.

Râd fugind cu ea în brațe pe nisipul fierbinte, recunoscător când ajung la țărmul mai răcoros și mai umed. Ana își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și ochii îi sclipesc amuzați în timp ce înaintez în mare.

Chestia asta a trezit-o. Se agață de mine ca o moluscă.

— N-o să îndrăznești, spune ea, gâfâind.

Nu-mi pot abține un zâmbet larg.

— Ah, Ana, iubito, nu ai învățat nimic în scurtul timp de când ne cunoaștem?

Mă aplec s-o sărut, iar ea îmi prinde capul, trecându-mi degetele prin păr.

Îmi răspunde lacomă cu un sărut, cu o pasiune care mă ia pe nepregătite și îmi taie respirația.

Ana.

Mă bucur că mă aflu în apă până la brâu.

— Cunosc jocul acesta, murmur lipit de buzele ei și mă scufund încet în mare, sărutând-o încă o dată.

Apa rece, gura ei fierbinte și umedă lipită de mine, toate acestea mă excită. E încolăcită în jurul trupului meu, caldă și umedă, învăluindu-mă cu membrele ei lungi și frumoase.

E un adevărat paradis.

Mă bucur de ea, iar pasiunea noastră crește în timp ce mintea mi se golește.

Suntem doar Ana, frumoasa mea fată, și cu mine. În mare.

O doresc.

Aici. Acum.

— Credeam că vrei să înoți, îmi șoptește ea, când ne oprim ca să luăm o gură de aer.

— Îmi distragi foarte mult atenția.

O mușc ușor de buza inferioară.

— Și nu sunt foarte sigur că vreau ca lumea bună din Monte Carlo să-mi vadă nevasta pe culmile pasiunii.

Mă mușcă ușor de maxilar.

Vrea mai mult de-atât.

— Ana, o avertizez, răsucindu-i părul prins în coadă în jurul încheieturii mele.

O trag ușor, astfel încât să am acces la gâtul ei. Are gust de apă sărată, nucă de cocos, de cremă de protecție antisolară, de transpirație și, cel mai bun gust dintre toate, de Ana.

— Vrei să te duc în mare?

— Da.

Răspunsul ei este o șoptă care mă excită și mai tare.

La naiba. Ajunge.

Povestea asta îmi scapă de sub control.

— Doamnă Grey, sunteți nesătulă și extrem de obraznică. Ce fel de monstru am creat oare?

— Un monstru potrivit pentru tine. Ai fi voit să fiu altcumva?

— Ți-aș trage-o în orice situație, știi asta. Dar nu acum. Nu în public.

Fac un semn către țarm. Ana aruncă o privire spre oamenii de pe plajă, profund interesați de ceea ce facem noi.

Ajunge, Grey.

O prind de talie, o arunc în sus și ea aterizează cu un pleoscăit haios în apă. Când iese la suprafață, râde și bolborosește cu prefăcută indignare.

— Christian! strigă, stropindu-mă în același timp.

O stropesc și eu, zâmbind când își arată mutra dezamăgită.

Nu vreau să avem public atunci când ne-o tragem!

— Avem toată noaptea la dispoziție, îi explic, încântat de reacția ei.

Înainte să mă răzgândesc și să fim amândoi arestați — deși suntem în Franța, așa că cine știe? —, mă pregătesc să mă scufund.

— La revedere, iubito, strig, apoi mă adâncesc în apa liniștită și limpede și mă îndepărtez înot.

O tură rapidă de craul mă va răcori și îmi va consuma o parte din excesul de energie.

DUPĂ UN TIMP, MĂ PLIMB pe plajă mai calm și mai odihnit, gândindu-mă la soția mea.

Ce naiba!

Ana e topless pe șezlongul ei.

Iuțesc pasul și scrutez plaja în timp ce merg, atrăgându-i privirea lui Taylor, care stă la bar. Bea o apă Perrier cu agenții noștri francezi de securitate, care se întâmplă să fie frați gemeni. Aceștia cercetează împrejurimile. Taylor dă din cap și cred că vrea să-mi transmită că nu a observat niciun fotograf.

Dar mie nu-mi pasă. Cred că o să fac un infarct.

— Ce naiba crezi că faci? țiip la Ana, când ajung lângă ea.

Deschide ochii.

Se prefăcea că doarme? Întinsă. Pe. Spate?

Se uită în jur, panicată.

— Eram pe burtă. Probabil m-am răsucit în somn, șoptește.

Îi iau sutienul de pe șezlongul meu și i-l arunc, mârâind.

— Pune ăsta pe tine!

La naiba. Ți-am cerut în mod expres să nu faci asta.

Nu pentru mine și pentru sănătatea mea mintală. Ci pentru intimitatea ta!

— Christian, nu se uită nimeni.

— Ai încredere în mine. Se uită. Sunt sigur că Taylor și întreaga echipă de securitate se bucură de spectacol!

Își acoperă repede sânii cu palmele.

— Da, șuier eu. Și niște paparazzi nenorociți și sordizi ți-ar putea face o poză. Vrei să fii pe coperta revistei *Star*? Despuiată de data asta?

Ana mă privește îngrozită și se chinuie să-și pună cât mai repede bluza pe ea.

Da! De ce credeai că-ți spun să nu te dezbraci?

— L'addition! spun, răsucindu-mă spre chelneriță. Plecăm, îi zic Anei.

— Acum?

— Da. Chiar acum.

Nu te certa cu mine, Ana.

Sunt atât de supărat, încât nici nu mă mai obosesc să mă usuc. Îmi trag pe mine pantalonii scurți și tricoul și, când se întoarce chelnerița, achit nota de plată.

Ana se îmbracă în grabă, iar eu îi fac semn lui Taylor că plecăm. El își ia telefonul, probabil ca să sune la bordul lui *M. Y. Fair Lady* și să anunțe că venim. Îmi strâng cartea și telefonul și îmi pun ochelarii de soare.

Ce naiba o fi fost în capul ei?

— Te rog, nu te supăra pe mine, spune Ana încet, luându-mi lucrurile și punându-le în rucsacul ei.

— Prea târziu pentru asta, mormăi, încercând să mă calmez, dar fără niciun rezultat. Haide.

O prind strâns de mână și le fac semn lui Taylor și fraților Ferreux, care ne urmează până la ieșirea din hotel.

— Unde mergem? întreabă Ana.

— Înapoi pe barcă.

Mă simt ușurat când văd Jet Ski-ul tras lângă doc. Ana îi dă lui Taylor rucsacul ei, iar acesta îi întinde o vestă de salvare. Taylor mă atenționează din priviri, dar clatin din cap. Expiră iute și furios și știu că vrea să port și eu vestă, dar sunt prea nervos. Îl ignor și verific dacă curelele Anei sunt bine strânse.

— O să fie totul în regulă, murmur și mă urc pe Jet Ski, apoi îi întind mâna Anei.

După ce se așază în spatele meu, împing cu piciorul în ponton ca să ne îndepărtăm. Îmi prind firul de siguranță de marginea tricoului.

— Ține-te bine, mârâi, iar ea își așază mâinile strâns și puternic în jurul meu.

Mă încordez tot când se freacă de spatele meu, din cauza... vechilor amintiri. În plus, sunt supărat pe ea.

Dar adevărul este că-mi place să mă aflu în brațele ei.

— Ușurel, murmur eu și răsucesc cheia în contact, pornind motorul. Motorul pornește, iar eu accelerez, îndreptându-ne spre *Fair Lady*. Pe măsură ce alunecăm pe apă, simt cum dispoziția mi se schimbă. Când barca de asistență ne ajunge din urmă, Ana mă strânge și mai tare în brațe, iar eu accelerez la maximum și plutim înainte cu viteză.

Ha! Îmi place la nebunie!

E foarte distractiv.

Distracție de zile mari.

Bucură-te de moment, Grey.

Marea Mediterană e liniștită, așa că e ușor să aluneci pe apele ei. Trecem pe lângă iaht și ne îndreptăm spre marea întinsă. Vântul verii îmi răcorește fața, stropii de apă și viteza cu care plutim pe apă sunt extraordinare, iar Ana stă lipită de mine; e atât de palpitant. Fac un arc de cerc spre barcă, dar vreau mai mult de-atât.

— Mai facem o tură? îi strig Anei.

Zâmbetul ei larg e toată încurajarea de care am nevoie, așa că ocolesc *Fair Lady* și ies din nou în larg, în timp ce Ana mă strânge în brațe.

Aș vrea să-mi strig fericirea.

Dar... încă sunt puțin supărat pe ea.

UNUL DINTRE TINERII stewarzi, Gerard, o ajută pe Ana să coboare de pe jet-ski și să se suie pe mica punte a ambarcațiunii. Ana urcă scările de lemn și mă așteaptă pe punte.

— Domnule Grey, spune Gerard și-mi întinde mâna.

Îi fac semn că mă descurc și singur, cobor de pe jet-ski și o urmez pe Ana. Arată încântător, chiar dacă e ușor temătoare. Pielea bronzată îi strălucește în adierea vântului.

— Ai luat tu tot soarele, spun distrat și-i desfac vesta de salvare.

I-o dau lui Greg, un alt steward.

— Asta e tot, domnule? întreabă el.

— Vrei ceva de băut? o întreb pe Ana.

— Am nevoie?

Mă încrunt.

— De ce spui asta?

— Știi tu de ce.

Da, Ana. Sunt supărat pe tine.

— Două gin tonic, te rog. Și niște alune și măsline.

Greg face semn din cap că a înțeles. După ce pleacă Greg, îmi dau seama ce vrea să insinueze Ana.

— Crezi că am de gând să te pedepsesc? o întreb.

— Vrei să mă pedepsești?

— Da, răspund fără ezitare, și rămân chiar și eu surprins de răspuns.

Cască ochii la mine.

— Cum?

Ah, Ana. Pari interesată.

— Mă gândesc eu la ceva. Poate după ce bei un pahar.

Îmi întorc privirea spre orizont și diverse imagini erotice îmi aglomerează mintea.

— Vrei să fii pedepsită?

Culoarea din ochii ei devine și mai puternică.

— Depinde.

Obrajii i se înroșesc.

Ah, iubito.

— De ce anume?

— Dacă vrei să mă rănești sau nu.

Pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că am depășit momentul acesta.

Răspunsul ei mă irită, dar mă aplec și o sărut pe frunte.

— Anastasia, tu ești soția mea, nu supusa mea. Nu vreau să te rănesc niciodată. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

Oftez.

— Doar... doar să nu te dezbraci în public. Nu am chef să te văd goală în toate tabloidele. Nu vrei să se întâmple așa ceva și sunt sigură că nici mama ta sau Ray nu vor asta.

Ana pălește.

Da, Ana. Ai fi umilită. Ray s-ar înfuria la culme. Și probabil că ar da vina pe mine!

Greg sosește cu băuturile noastre și le așază pe masă.

— Stai jos, spun, iar Ana se așază pe unul dintre scaunele pliante de pânză.

Cu un zâmbet îi dau de înțeles stewardului că poate să plece, apoi iau loc lângă ea. Îi întind un pahar și-l iau și eu pe al meu.

— Noroc, doamnă Grey.

— Noroc, domnule Grey.

Ia o înghițitură, privindu-mă cu atenție.

Oare ce-i voi face?

Ceva futai pervers. Cred.

A trecut ceva timp de la ultima nebunie.

— A cui e barca asta? întreabă, mutându-mi atenția de la planurile mele lipsite de pudoare.

— A unui cavaler britanic. Sir Cutare sau Nu-Știu-Cum. Străbunicul lui a pus bazele unui magazin universal. Fiica lui este căsătorită cu unul dintre prinții moștenitori ai Europei.

— Uau! se miră Ana. Super bogați?

— Da.

— Ca tine.

— Da. Și ca tine.

Iau o măslină.

— E bizar, spune Ana. Să treci de la a nu avea nimic la — face semn cu mâna spre punte și spre pravelestea fabuloasă a orașului Monte Carlo — a avea totul.

— O să te obișnuiești.

Cum m-am obișnuit și eu.

— Nu cred că mă voi obișnui vreodată, răspunde, cu vocea joasă.

Taylor apare din dreapta mea.

— Domnule, aveți un apel.

Îmi întinde telefonul.

— Grey, răspund ferm, ridicându-mă de pe scaun și îndreptându-mă spre balustradă.

E Ros.

Din nou?

Mă întreabă despre întâlnirea pe care eu am avut-o la Londra cu agenția europeană GNSS în legătură cu sistemul lor de navigație prin satelit Galileo. Sper că vom putea integra ideea lor în tableta solară a lui Barney. Îi răspund la nelămuriri, uimit că nu m-a întrebat toate lucrurile astea mai devreme.

— Mulțumesc. Îl voi anunța pe Marco, zice Ros.

— Ai fi putut să-mi trimiți un e-mail.

— Așa o să fac data viitoare. Barney e pisălog. Tocmai mi-a trimis un alt e-mail referitor la povestea asta. Înțelegi tu.

Râde puțin jenată, cred. Râd pe îmbufnate.

— Nu mai are răbdare. Înțeleg. De aceea lucrează cu noi, slavă Domnului. Mai e ceva? Pentru că aş vrea să mă întorc la soția mea.

— Hai, du-te, Christian. Mulțumesc. O să încerc să nu te mai deranjez. La revedere.

Mă întorc la Ana, care soarbe din ginul tonic și privește melancolică linia coastei. E gânditoare.

Oare la ce se gândește? Să facă topless? La futaiul de pedeapsă? La averea mea? La averea noastră!

Risc.

— O să te obișnuiești, spun așezându-mă din nou lângă ea.

— Cu ce anume?

— Cu banii.

Nu citesc nimic în privirea ei și împinge spre mine farfuria cu migdale și caju.

— Ești nebun, domnule.

Îi remarc zâmbetul cu jumătate de gură.

Încearcă să-și abțină un hohot de râs. Să nu râdă de mine. Din nou.

În minte mi se conturează un plan.

— Sunt nebun după tine.

Și asta e purul adevăr.

Iau un caju, amintindu-mi de acea noapte care a urmat petrecerii ei de burlăciță: Ana în pat, goală, întinzând mâinile spre mine.

— *Ai de gând să mă pedepsești?*

— *Să te pedepsesc?*

— *Pentru că m-am îmbătat atât de rău. Un futai de pedeapsă. Poți să-mi faci tot ce vrei tu.*

Gândul acesta mă ațâță. Vrea să fie pedepsită. Ar fi nepoliticos din partea mea să nu mă supun.

— Termină de băut. Mergem în pat.

Mă privește fix.

— Bea, îi spun, calm.

Ana își duce paharul la buze și-l golește dintr-o singură și lungă înghițitură.

Uau. Fără să ezite, fata mea curajoasă a acceptat provocarea.

Nu dă niciodată înapoi.

Să înceapă jocurile, Grey.

Mă ridic, mă aplec, sprijinindu-mă cu mâinile pe brațele scaunului ei de pânză, și-i șoptesc la ureche:

— O să-ți dau o lecție. Vino. Să nu faci pipi.

Gâfâie excitant și observ cât e de șocată.

Zâmbesc, știind exact la ce anume se gândește.

Nu, Ana, nu-ți face griji, nu acesta e planul meu.

— Nu e ceea ce crezi tu.

Îi întind mâna.

— Ai încredere în mine?

Zâmbește provocator.

— Sigur.

Îmi dă mâna și ne îndreptăm amândoi spre cabina principală.

După ce intrăm, îi eliberez mâna și încui ușa. Nu vrem să fim deranjați. Mă dezbrac iute de haine și îmi scot șlapii, pe care nu ar trebui oricum să-i port, dar membrii echipajului sunt prea politicoși să-mi spună asta.

Ana mă privește cu ochi mari, mușcându-și inconștient buza de jos. O prind de bărbie, eliberându-i buza plină, și-mi trec degetul peste micile gropițe, urme ale dinților ei.

— E mult mai bine așa.

Scot din dulap geanta cu jucării. De-acolo iau două perechi de cătușe pentru glezne și încheieturi, cheia pentru ele și o mască.

Ana nu se clintește. Culoarea din ochii ei este și mai intensă.

Este excitată, Grey.

A venit momentul s-o uluiești.

— Chestiile astea pot fi destul de dureroase.

Ridic o pereche de cătușe ca să le vadă mai bine.

— Te pot ciupi dacă te zbați prea tare. Dar vreau din tot sufletul să le folosesc acum cu tine. Poftim.

Fac un pas spre ea și-i întind un set de cătușe.

— Vrei să le încerci mai întâi?

Vorbesc pe un ton domol și mă căznesc să-mi țin excitația sub control.

Îmi doresc asta.

La nebunie.

Ana cercetează din priviri cătușele, răsucind metalul rece în mână. Joaca ei cu cătușele e de-a dreptul erotică.

— Unde sunt cheile? întreabă, cu îndoială în glas.

Deschid palma, arătându-i cheia.

— Se potrivește la ambele seturi. De fapt, la toate.

Se uită ba la mâna mea, ba în ochii mei, cu o privire plină de întrebări și de curiozitate... plină de dorință. Îi mângâi obrazul cu degetul arătător, apoi cobor până la gură și i-l trec peste buze. Mă aplec, ca și cum aș vrea s-o sărut, și răsuflu greoi:

— Vrei să ne jucăm?

— Da, îmi răspunde, aproape într-o șoaptă.

— Bine.

Inspir adânc, inhalând aroma ei unică: Ana și un iz al excitării ei.

Deja!

Închid ochii și o sărut blând, plin de recunoștință, pe frunte.

Îți mulțumesc pentru asta, dragostea mea.

— Vom avea nevoie de un cuvânt de siguranță.

Ana mă privește panicată.

— *Stop* nu va fi de ajuns, continui în grabă, pentru că probabil o să spui asta, dar nu o să vorbești serios.

Îmi frec nasul de al ei.

Ai încredere în mine, Ana.

— Nu va dura deloc. Dar va fi o senzație intensă. Foarte intensă, pentru că nu te voi lăsa să te miști. Bine?

Inspiră adânc. Răsuflarea îi devine din ce în ce mai greoaie, odată cu emoțiile care cresc.

Îmi place la nebunie să te excit, iubito.

Își coboară privirea spre penisul meu.

Da, iubito. Sunt gata și te aștept.

— Bine, șoptește ea.

— Alege un cuvânt, Ana.

Se încruntă ușor.

— Un cuvânt de siguranță, o lămuresc eu.

— Acadea, spune ea, gâfâind agitată.

— Acadea?

Îmi vine să râd.

— Da.

— Interesantă alegere. Ridică brațele.

Se supune — lucru care mă excită și pe mine — și îi scot rochia, aruncând-o pe podea. Întind palma și îmi returnează cătușele, iar eu le pun pe noptieră, alături de celelalte cătușe, de cheie și de mască. Trag cuvertura de pe pat și o las să cadă pe jos.

— Întoarce-te, îi ordon.

Se conformează imediat, iar eu îi desfac sutienul costumului de baie, care cade la podea.

— Măine o să ți-l capsez de piele, șoptesc, iar în minte prinde viață un sâmbure de idee.

Mușcături din dragoste.

Îi desprind părul din coadă și o trag ușor de el. Forțată să facă un pas înapoi, se lipește de mine. Îi aplec capul într-o parte și-mi plimb buzele de la umărul ei până la ureche.

— Ai fost foarte neascultătoare.

— Da, spune Ana mândră de ea.

— Hmm. Ce să facem noi în privința asta?

Are un gust fenomenal.

— Să ne obișnuim cu ideea asta? contraatacă ea, iar eu zâmbesc larg, respirând lângă urechea ei drăgălașă.

Iubita mea nu dă înapoi.

Doamne, ce sexy e.

— Ah, doamnă Grey. Mereu optimistă.

O mai sărut o dată pe gât, apoi încep să-i împletesc părul și i-l prind cu elasticul. Îi trag din nou capul într-o parte și-i șoptesc la ureche:

— O să primești o lecție.

O prind brutal de talie și mă așez pe pat, trăgând-o și aplecând-o peste genunchiul meu. O plesnesc peste fundul ei superb. O dată. Cu putere. Apoi o arunc cu fața în sus pe pat. Mă aplec peste ea, îmi plimb vârful degetelor pe coapsa ei în timp ce ne sorbim unul pe celălalt din priviri.

— Știi cât de frumoasă ești? îi șoptesc, în timp ce ea se zbate, gâfâind. Așteptând.

Cu ochii plini de dorință.

Mă ridic și mă întind spre cătușe fără să-mi dezlipesc privirea de la ea. Îi prind glezna stângă și îi prind primul set de cătușe. Iau celălalt set și i-l prind de glezna dreaptă.

— Ridică-te.

Se conformează.

— Acum strânge genunchii la piept.

Mă privește nedumerită, apoi își trage picioarele la piept și-și înfășoară brațele în jurul genunchilor. Mă aplec, îi ridic bărbia și-i ating buzele cu un sărut delicat și umed. Apoi îi așez ușor masca peste ochi.

— Care este cuvântul de siguranță, Anastasia?

— Acadea.

— Bine.

Îi prind cătușele de la glezna stângă în jurul încheieturii mâinii stângi, iar pe cele legate de glezna dreaptă în jurul încheieturii mâinii drepte. Trage de ambele părți și-și dă seama că nu-și poate întinde picioarele.

Așa totul va fi mult mai intens.

Și pentru tine. Și pentru mine.

— Acum, șoptesc, o să ți-o trag până când o să te fac să urli.

Și de-abia aștept să fac asta.

Gâfâie, iar eu o apuc de ambele călcâie și-o întorc pe spate, pe pat, cu picioarele în sus. Îi despart ușor gleznele și, pentru o clipă, mă bucur de priveliștea acesta, cu Ana expusă și vulnerabilă în fața mea. Sincer, mi-aș putea da drumul peste ea chiar acum. Sunt tentat s-o fac. Dar îngenunchez în fața acestui altar și o sărut din ce în ce mai sus, pe partea interioară a coapsei. Geme, zbatându-se.

Ai grijă, Ana. Îți vor ciupi pielea.

— Va trebui să primești toată plăcerea, Anastasia. Nu te mișca.

Trag mâna spre slipul Anei și-mi trec buzele peste abdomenul ei plat. Trag șnururile de pe ambele părți care se desfac cu un gest simplu, iar slipul dispare.

Îi sărut abdomenul, iar limba mea îi alintă buricul.

— Ah! geme Ana.

Sânii i se ridică și coboară rapid, în ritmul respirației sacadate, în timp îmi continui șirul de sărutări umede pe abdomenul ei.

— Șșșș, șoptesc. Ești atât de frumoasă, Ana.

Ea geme, de data aceasta mai tare, și trage de legăturile metalice.

— Ahh! strigă când simte ciupitura cătușelor, iar eu îi cuceresc mai departe trupul, sărutându-i și mușcându-i ușurel pielea parfumată.

— Mă scoți din minți, îi șoptesc. Așa că și eu am să te scot din minți.

Îi sărut sânii, iar limba, buzele și dinții mei provoacă strigătele pasionale ale Anei. Respiră greu și își agită capul dintr-o parte în alta. Îi răsucesc fiecare sfârc între degetul mare și arătător și le simt cum se întăresc și se măresc sub atingerea mea nu foarte tandră. Îi sug sfârcurile cu putere, lăsând câte un semn micuț și apăsător pe fiecare dintre acestea.

Acum gâfâie.

Încearcă să se miște.

Însă nu poate.

E a mea.

Și nu mă opresc.

— Christian, mă imploră Ana și știu că o înnebunesc.

— Vrei să te fac să-ți dai drumul așa? o-ntreb, respirând peste sânul ei. Știi bine că pot.

Prind un sfârc între buze și-l sug.

Ea strigă de plăcere, scoțând un strigăt gutural.

Iar eu sunt excitat la maximum.

De-abia aștept s-o pătrund, să fiu în ea.

— Da, scâncește.

— Ah, iubito, ar fi prea ușor.

— Ah, te implor.

— Taci.

O mușc ușor de bărbie, apoi îi găsesc gura, și-mi vâr limba printre buzele ei, căutând-o pe a ei. E gustul Anei cu gin tonic proaspăt, cu aromă de lămâie.

Delicios.

Însă e tare lacomă. Mă sărută și ea. Vrea mai mult. Și mai mult.

La naiba. Are un gust atât de bun. Oferă la fel de multe pe cât primește. Își înalță capul dintre cearceafuri.

Ah, iubita mea.

Îi eliberez buzele captive și o prind de bărbie.

— Stai nemișcată, iubito. Nu vreau să te miști, șoptesc.

— Vreau să te văd, gâfâie ea, disperată și lacomă.

— O, nu, Ana. Vei simți mai intens în felul acesta.

Îmi împing șoldurile în față, sunt peste ea, și o pătrund, însă doar puțin. Nu se poate mișca.

Și mă retrag. Vreau s-o ațâț.

— Ah! Christian, te rog!

— Din nou? întreb, fără să-mi recunosc vocea.

— Christian!

Intru din nou în ea, de data aceasta puțin mai adânc, însă mă retrag, în timp ce-i mângâi sfârcul drept.

— Nu! scâncește, dezamăgită.

Nu vrea să mă retrag.

— Mă dorești, Anastasia?

— Da!

— Spune-mi-o.

Am glasul răgușit. Am nevoie s-o aud spunând-o și o mai ating o dată, în treacăt, cu penisul. Înăuntru. Afară.

— Te vreau, geme Ana. Te rog.

Îmi place la nebunie când mă imploră.

— Mă vei avea, Anastasia.

O pătrund cu putere și ea țipă, trăgând de cătușe.

Știu bine că e neputincioasă.

Și profit din plin de asta. Încremenesc. O simt caldă în jurul meu, apoi îmi răsucesc șoldurile. Geme.

— De ce mă sfidezi, Ana?

— Christian, oprește-te.

Nu sunt cuvintele de siguranță. Îmi răsucesc șoldurile încă o dată, adânc, adânc de tot înlăuntrul ei. Apoi mă retrag și intru în ea iarăși.

Nu-ți da drumul! îmi spun în sinea mea.

— Spune-mi. De ce?

Vreau să aflu.

Scoate un țipăt, iar plăcerea ei devine plăcerea mea.

— Spune-mi, o implor.

— Christian!

— Ana, trebuie să știu.

Intru încă o dată în ea.

Spune-mi. Spune-mi, te rog.

— Nu știi! scâncește. Pentru că pot! Pentru că te iubesc! Te rog, Christian.

Eliberez un geamăt zgomotos și, în sfârșit, îmi permit să fac dragoste cu ea, cuprinzându-i capul în mâini în timp ce mă bucur de ea. Îi provoc plăcere. Și îmi provoc și mie. Ea se împotrivește cătușelor. Gâfâie. Se agită. Se încordează sub trupul meu.

E aproape. O simt.

Scoate un strigăt.

— Asta e, spun printre dinții strânși. Simte totul, iubito!

Ana țipă în timp ce-și dă drumul. Iar și iar. Se cutremură sub mine. Își lasă capul pe spate. Cu gura deschisă. Cu chipul schimonosit. Îngenunchez, luând-o cu mine, trăgând-o în poala mea. Îi călăuzesc orgasmul. O țin strâns în brațe, îmi îngrop capul în scobitura de la gâtul ei și-mi dau și eu drumul.

LA NAIBA!

Orgasmul meu este de neoprit.

Când, în sfârșit, termin, îi smulg legătura de la ochi soției mele și o sărut.

Îi sărut pleoapele. Nasul. Obrajii.

Mulțumesc, Ana.

Plânge. Îi sărut urmele lacrimilor, cuprinzându-i fața în palme.

— Te iubesc, doamnă Grey, îi șoptesc. Chiar dacă mă enervezi atât de tare — simt că alături de tine sunt viu.

E epuizată — fără suflu în brațele mele — așa c-o întind pe pat și mă desprind ușor de ea.

— Nu, mormăie ea, probabil pentru că nu-mi mai simte atingerea.

Ah, draga mea.

Ești obosită.

Iau cheia de pe noptieră și o eliberez din cătușe, din fiecare pe rând, masându-i încheieturile și gleznele. Mă așez lângă ea, în timp ce-și întinde picioarele, și o strâng în brațe. Oftează, cu un zâmbet mic și satisfăcut pe buze, iar respirația i se domolește. A adormit. O sărut pe păr și ne acopăr pe amândoi.

Doamne, a fost intens chiar și pentru mine.

Ana. Ce-mi faci tu mie?

MĂ TREZESC DIN SOMN CINCISPREZECE minute mai târziu. Ana este încă în brațele mele, dormind profund. O sărut pe frunte, alunec din brațele ei și mă ridic ca să mă duc la baie. Încă doarme dusă când mă întorc de la duș. Mă îmbrac repede, descui ușa cabinei și mă îndrept spre punte. Vreau să-l găsesc pe căpitan ca să-i spun că în seara aceasta rămânem la bord.

Când revin, Ana doarme în continuare. Pun deoparte cătușele și-mi iau laptopul ca să-mi verific e-mailurile și, de asemenea, ca să analizez terenurile industriale dezafectate din Detroit, doar pentru a mă asigura că am luat decizia corectă, mai devreme, când am vorbit cu Ros.

Pe punte, tot echipajul o pregătește *Fair Lady*. Aud zăngănitul zgomotos al ancorei ce este ridicată și zgomotul distant al motoarelor pornite. Navigăm.

AMURGUL, AȘA CUM A VENIT, așa s-a și dus. Când Ana se trezește, afară este deja întuneric.

— Bună, șoptesc, bucuros de revedere.

Mi-ai lipsit când dormeai.

— Bună.

Vocea pare șovăitoare. Își trage pătura până la bărbie.

Oare a devenit sfioasă cu mine?

— Cât timp am dormit? întreabă.

— Doar o oră și ceva.

— Plecăm de-aici?

— M-am gândit că, din moment ce aseară am mâncat în oraș și am fost la balet și la cazinou, în seara asta vom cina la bord. O noapte liniștită à deux¹⁰.

Zâmbește — cred că se bucură că-și va petrece seara la bordul iahtului.

— Unde mergem?

— La Cannes.

— Super.

Se întinde, apoi se ridică și-și îmbracă halatul.

Rahat.

Are câteva semne pe piele. Asta și voiam, dar acum, când îi văd pe-tele purpurii, nu mai sunt sigur că a fost o idee bună.

Asta ar putea decurge bine, dar ar putea decurge și foarte rău.

Intră în baie și închide ușa.

Câteva ore. Câteva minute. Câteva secunde. Nu știu de cât timp stă acolo, dar durează o veșnicie. În cele din urmă apare, dar mi se pare că evită să mă privească în ochi, cât se duce spre garderobă.

Chestia asta nu-mi miroase bine.

Poate că e doar obosită.

Aștept. Din nou.

Stă acolo de prea mult timp.

Nu mai pot suporta.

— Anastasia, te simți bine?

Niciun răspuns.

La naiba.

Brusc, iese val-vârtej din garderobă, cu părul ciufulit și agitându-și mâinile, și aruncă în mine cu o perie. *Ce mama dracului?* Ridic brațul la timp pentru a-mi proteja capul, iar peria mă lovește mai jos de încheietură. Ana iese ca o furtună din cameră și trânteste ușa cabinei.

La naiba.

E nervoasă.

Nu cred că am văzut-o în viața mea atât de supărată. Nici măcar din cauza jurămintelor, când a amenințat că va contramanda nunta.

10 În doi (lb. franceză) (N.r.)

Grey, ce naiba ai făcut?

Buna mea dispoziție se evaporă, fiind înlocuită de o neliniște pe care n-am mai simțit-o de dinainte de a ne căsători. Mă ridic precaut, îmi las laptopul pe noptieră și plec în căutarea furioasei mele soții.

O găsesc sprijinită de balustrada de la provă, privind spre țărmul îndepărtat. E o seară frumoasă, iar *Fair Lady* navighează ușor pe Mediterană, ca o regină a mărilor.

Ana pare devastată. E ca o pedeapsă.

— Ești supărată pe mine, îi șoptesc.

— Te-ai prins, Sherlock? șuieră ea, dar nu se întoarce să mă privească.

— Cât de supărată?

— Pe o scară de la unu la zece, aş zice că pe la cincizeci. Mișto, nu-i așa?

Uau.

— Foarte supărată.

— Da. Furioasă până la violență, spune.

În sfârșit, se întoarce cu fața la mine, cu o expresie crudă și furioasă... și știu că mă vede. Mă vede așa cum sunt cu adevărat. *Ești un pervers nenorocit.* Îmi răsună în cap reproșurile ei de acum câteva luni.

La naiba. Au trecut câteva săptămâni bune de când nu m-am mai simțit atât de prost ca acum.

Cuvintele lui Flynn îmi revin în minte: *comunică și fă compromisuri.*

Ana respiră adânc și se ridică în vârful picioarelor, îndreptându-și umerii.

— Christian, trebuie să încetezi să mă pui la punct în felul acesta egoist. Ți-ai spus punctul de vedere pe plajă. Foarte clar, din câte îmi amintesc.

— Păi, acum nu-ți vei mai da jos soutienul, mormăi și, chiar pentru propriile mele urechi, replica aceasta seamănă cu cea a unui adolescent irascibil.

Se uită urât la mine.

— Nu-mi place să-mi lași urme. În orice caz, nu atât de multe. Există o limită! scuipă spre mine, ca o pisicuță încolțită.

— Nici mie nu-mi place să te dezbraci în public. În cazul ăsta există o limită și pentru mine, îi spun.

Te-am avertizat, Ana.

— Cred că am lămurit lucrul acesta, continuă ea pe același ton. Uită-te la mine!

Își dă jos bluza, arătându-mi vânătăile pe care i le-am lăsat. Numără șase. Habar nu aveam că planul meu va fi atât de eficient.

Dar nu am chef să mă cert.

Ridic mâinile, dându-i de înțeleș că mă predau.

— Bine, am înțeleș.

Poate că am exagerat.

— Perfect! spune ea pe un ton răstit.

Îmi trec mâna prin păr, simțindu-mă neajutorat.

Sunt pierdut. Ce mai pot să fac?

— Îmi pare rău. Te rog, nu te supăra pe mine.

Nu vreau să mă cert, Ana. Nu vreau să mă cert.

— Te porți ca un adolescent uneori.

Clatină din cap, însă pare mai degrabă resemnată decât sinceră. Mă apropii și îi dau o șuviță rebelă după ureche.

— Știu, am multe de învățat.

— Amândoi avem.

Oftează, își ridică încet mâna și o așază pe pieptul meu, în dreptul inimii.

Ana.

O prind de mână și-i zâmbesc în loc de scuze.

— Tocmai am aflat că arunci și țintești bine, doamnă Grey. Nu mi-aș fi închipuit niciodată asta, dar așa se întâmplă dacă te subestimez în permanență. Mereu mă surprinzi.

Zâmbește în colțul gurii și ridică dintr-o sprânceană.

— M-am antrenat trăgând la țintă cu Ray. Pot să arunc și să trag foarte bine, domnule Grey, și ai face bine să nu uiți asta.

— Mă voi strădui sau mă voi asigura că toate obiectele cu potențial letal sunt bătute în cuie și că nu ai acces la vreo armă.

Mijește ochii.

— Mă descurc eu.

O, Ana. Nu mă îndoiesc de asta.

— Așa e, îi șoptesc și, eliberându-i mâna, o cuprind în brațe.

Își lipește mâinile pe spatele meu și mă strânge într-o îmbrățișare. Îmi vâr nasul în părul ei, inhalându-i aroma care mă liniștește.

— M-ai iertat? întreb încet.

— Tu m-ai iertat?

— Da, răspund.

— Și eu.

Rămânem la provă, trecând prin dreptul Rivierei franceze și, pur și simplu... *suntem aici*.

Pentru moment, acesta este cel mai frumos sentiment din lume.

— Ți-e foame? întreb.

— Da. Sunt leșinată de foame. Toată... activitatea asta mi-a deschis apetitul. Dar nu sunt îmbrăcată de cină.

— Mie mi se pare că arăți foarte bine, Anastasia. În plus, barca aceasta e a noastră pentru o săptămână. Putem să ne îmbrăcăm cum avem chef. Gândește-te că este o zi de marți obișnuită, fără haine de seară, pe Coasta de Azur. Oricum, m-am gândit să mâncăm pe punte.

— Da, mi-ar plăcea.

Îi înclin capul apucând-o ușor de bărbie și o sărut. Tandru. Cu multă blândețe.

Iartă-mă, Ana.

Zâmbește și ținându-ne de mână ne îndreptăm spre locul unde ne așteaptă cina.

— DE CE-MI ÎMPLETEȘTI mereu părul? mă întreabă Ana exact când mă pregătesc să iau o înghițitură din crema de zahăr ars.

Mă încrunt, pentru că răspunsul este limpede.

— Nu vreau să ți se prindă părul în ceva.

Așa am făcut întotdeauna. Părul și jucăriile sexuale nu se înțeleg prea bine.

— Puterea obișnuinței, cred, adaug.

Și, din senin, îmi vine în minte imaginea unei tinere care fredonează o melodie pop din anii '80, în timp ce-și perie părul lung și negru. Se întoarce și-mi zâmbește, particule de praf învârtindu-se în aer, în jurul ei.

Bună, Viermișorule. Vrei să-mi perii părul?

Și mă întorc într-o mahala uitată de Dumnezeu din Detroit, acum o eternitate. Ana îmi mângâie tandru bărbia și îmi trece un deget peste buze, readucându-mă la realitate, pe *Fair Lady*.

De ce mă bântuie târfa drogată tocmai acum?

— Nu contează, îmi șoptește Ana. Nu e obligatoriu să știi. Eram doar curioasă.

Zâmbește și se apleacă, sărutându-mă în colțul buzelor.

— Te iubesc, șoptește. Te voi iubi mereu, Christian.

— Și eu pe tine.

Mă bucur că e aici ca să mă aducă înapoi din abisul întunecat al copilăriei mele.

— Deși sunt neascultătoare?

Zâmbește, înseninând imediat atmosfera. Râd pe înfundate și dintr-odată mă simt mai bine.

— Pentru că ești neascultătoare, Anastasia.

Ia o gură din desertul ei cu zahăr caramelizat și toate gândurile cu târfa drogată pălesc.

ÎI UMPLU PAHARUL ANEI CU rosé, după ce Rebecca ne ia farfuriile. Ana privește în jur ca să se convingă că suntem singuri, apoi se apleacă spre mine cu un aer conspirativ.

— De ce nu trebuia să fac pipi? întreabă ea.

Mereu curioasă.

— Chiar vrei să știi?

— Oare vreau?

Zâmbesc.

— Cu cât ai vezica mai plină, cu atât orgasmul este mai intens, Ana.

— Ah. Înțeleg.

E foarte drăgălașă așa îmbujorată și știu că s-a rușinat.

Să nu te rușinezi, iubito.

— Da. Păi...

Ia o înghițitură rapidă de vin.

— Ce ai vrea să facem în seara aceasta? întreb, ca să schimb subiectul.

Ea ridică din umărul drept, insinuantă, cred.

Din nou, Ana?

Și știu că aș putea să mă revanșez pentru limitele pe care le-am depășit în pat. Însă vreau mai mult.

— Eu știu ce vreau să facem.

Îmi iau paharul de vin și mă ridic în picioare, întinzându-i mâna.

— Vino cu mine.

Ne mutăm în salonul principal și o duc înspre comoda unde este iPod-ul meu, conectat la o boxă impresionantă. Aleg o melodie, ceva romantic pentru iubita mea.

— Dansează cu mine, îi cer și o iau în brațe.

— Dacă insiști.

— Insist, doamnă Grey.

Michael Bublé cântă melodia lui Lou Rawls, „You’ll Never Find Another Love Like Mine“. Dansăm și Ana se lasă condusă de mine. O

încalin pe spate, iar ea chicotește. O ridic la loc, apoi o învârt pe sub brațul meu. Râde, încântată.

— Dansezi atât de bine, spune cu glas răgușit. Mă faci să cred că pot dansa.

Îmi place să dansez cu tine, iubito.

Elena se strecoară neinvitată în mintea mea și, deși îi sunt recunoscător pentru că m-a învățat să dansez, nu sunt deloc fericit că mă bântuie.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Face parte din trecut.

Hai să ne bucurăm de prezent.

O las din nou pe Ana pe spate și o sărut când își recapătă echilibrul.

— Mi-ar lipsi dragostea ta, șoptește ea versurile cântecului.

— Mi-ar lipsi foarte mult dragostea ta, îi răspund și îi cânt încetișor la ureche următoarele versuri.

Se termină cântecul, iar noi ne privim în ochi, încremeniți.

Observ cum pupilele i se măresc și culoarea devine și mai accentuată.

E magie. Alchimia noastră specială clocotește.

— Vino în pat cu mine, o rog.

Un zâmbet sfios îi luminează fața, apoi Ana își pune mâna în dreptul inimii mele. Aceasta începe să-mi bată cu repeziciune în piept de atâta iubire pentru ea — soția mea — o femeie care a învățat să mă ierte.

Miercuri, 17 august 2011

Mami e tare frumoasă azi. Se așază pe pat râzând. E soare și o mulțime de firicele de praf plutesc prin aer în jurul ei, ca și cum ar fi o prințesă. *Hei, Viermișorule, perie-mi părul.* Îi trec peria prin părul lung. Mi-e greu, din cauza șuvițelor încurcate. Dar lui mami îi place. Cântă. *What's love got to do, got to do with it¹¹.* Îmi zâmbește în felul ei special. Este zâmbetul pe care îl are pentru mine. Doar pentru mine. Își scutură părul care i se revarsă mătăsos pe spate. I-l mângâi. Miroase a curat. Îl împarte în trei șerpișori. Și apoi îi împletește, făcând un șarpe mai mare, vioi. *Gata, m-ai descurcat, Viermișorule.* Ridică peria. Și îmi perie părul. Nu! Mami. Mă doare. Prea multe șuvițe încurcate. *Nu te împotrivi, Viermișorule.* Nu! Mami. Încerc s-o fac să înceteze. Se aude un zgomot puternic. O pocnitură. S-a întors. Nu! *Unde naiba ești, târfă? Am venit cu un prieten. Un prieten cu bani.* Mami se ridică, mă ia de mână și mă bagă în dulapul ei. Mă așez peste perechile ei de pantofi înșiruite. Tac. Ca un șoarece. Îmi acopăr urechile și închid ochii. Dacă sunt mic, n-o să mă vadă. Hainele miros a mămica mea. Îmi place mirosul. Îmi place să fiu aici. Departe de el. El strigă. *Unde e nenorocitul ăla mic?* Mă prinde de păr și mă trage afară din dulap. Agită peria spre mami. *N-am chef să ne strice petrecerea nenorocitul ăsta mic.* O plesnește cu putere pe mami peste față cu peria de păr. *Pune-ți pantofii cu tocuri de curvă și fă-l pe prietenul meu să se simtă bine. Apoi o să-ți capeți doza, târfă.* Mami mă privește cu lacrimi în ochi. Nu plânge, mami. În cameră intră un alt bărbat. Un individ masiv, îmbrăcat cu o salopetă murdară. O salopetă albastră. Individul acesta imens îi zâmbește lui mami. Simt cum cineva mă târăște în cealaltă cameră. Mă trânteste pe podea și mă dor

11 Versuri cântate de Tina Turner (N.r.)

genunchii. Agită peria către mine. *Ce să fac eu acum cu tine, rahat cu ochi?* Miroase urât. Miroase a bere și fumează o țigară.

Mă trezesc brusc, cu teama ca un nod în gâtleej.

Unde mă aflu?

Gâfâi și trag aerul prețios în plămâni, încercând să-mi potolesc inima care bate disperată. Durează o clipă până mă dezmeticesc.

Mă aflu pe Fair Lady. Cu frumoasa mea doamnă. Mă uit haotic spre dreapta, unde Ana doarme adânc în umbră, lângă mine.

Slavă Domnului.

Mă liniștesc imediat, doar pentru că o văd.

Respir adânc și totul devine mai limpede.

De ce am coșmaruri?

Pentru că mă cert cu Ana?

Urâsc să mă cert cu ea.

Judecând după lumina care trece prin perdelele ce acoperă hublo-urile, e dimineață devreme. Ar trebui să mai dorm puțin. Mă cuibăresc lângă Ana, îmi așez brațul în jurul ei, inspirându-i parfumul unic și cal-
mant... și ațipesc.

E MAI MULTĂ LUMINĂ ÎN CABINĂ când mă trezesc mai târziu. Ana încă doarme lângă mine. O privesc preț de câteva clipe, bucurându-mă de acest moment de liniște.

Oare va ști vreodată cu adevărat ce înseamnă pentru mine?

Îi sărut părul, apoi mă ridic și îmi pun un șort de baie. Mă duc să înot în jurul bărcii. Poate reușesc să scap de neliniștea aceasta care mă apasă.

Mă bărbieresc, încă tulburat de coșmarul pe care l-am avut.

De ce? Nu înțeleg.

Am mai avut asemenea vise.

De ce acum mă chinuie coșmarul acesta?

Ușa băii se deschide și apare Ana în fața mea, ca o rază de lumină, iar eu încerc să uit de gândurile întunecate.

— Bună dimineața, doamnă Grey, o întâmpin cu un zâmbet vesel.

— Bună dimineața și ție.

Surâde și se sprijină de perete, ridicându-și bărbia, imitându-mă cum mă bărbieresc sub maxilar. Cu coada ochiului, o privesc cum se maimuțărește imitându-mi gesturile.

— Te distrează spectacolul? o întreb.

— Unul dintre preferatele mele.

M-a iertat.

Mă aplec și o sărut, bucuros că este cu mine, și-i las o mică urmă de spumă de ras pe mutră.

— Vrei să-ți fac asta din nou? șoptesc, agitând lama, amintindu-mi de momentul în care am ras-o, în apartamentul nostru de la Brown's Hotel.

Ana strânge din buze.

— Nu. Data viitoare o să mă epilez cu ceară.

— Dar a fost amuzant.

M-ai sedus, Ana.

— Pentru tine, poate.

Se strâmbă, însă în ochi i se citește o scânteie de amuzament și, poate, de plăcere carnală.

Te văd, Ana.

— Îmi amintesc că ceea ce a urmat a fost numai satisfacție.

Mă bărbieresc mai departe, dar Ana devine foarte tăcută.

— Hei, te tachinam doar. Nu asta fac soții îndrăgostiți iremediabil de soțiile lor?

Îi ridic bărbia analizându-i expresia. Poate că e încă supărată pe mine.

Își îndreaptă umerii.

Of.

— Stai jos, îmi ordonă.

Poftim?

Își pune mâinile pe pieptul meu gol și mă împinge ușor spre un taburet din baie.

Bine, hai să ne jucăm. Mă așez și ea îmi ia aparatul de ras.

— Ana, spun eu.

Dar ea îmi ignoră avertismentul, se apleacă și mă sărută.

— Lasă capul pe spate, zice lipită de buzele mele.

Când ezit, își înclină capul într-o parte.

— Îți plătesc cu aceeași monedă, domnule Grey.

Și știu că mă provoacă. Cum pot să refuz o astfel de provocare când soția mea nu mă refuză niciodată?

— Știi ce faci? o întreb.

Dă din cap.

Ei bine, ce poate să-ți faci, Grey?

Să-mi taie gâtul?

Inspir profund, închid ochii și ridic bărbia, lăsându-mă în voia ei. Își strecoară degetele în părul meu și mă prinde cu putere, în timp ce eu strâng și mai tare din ochi. E atât de aproape de mine. Pot s-o miros. Mare. Lumina soarelui. Sex. Dulceață. Ana.

E amețitor.

Cu tandrețe maximă, îmi trece lama dinspre gât până la bărbie. Expir cu putere.

— Credeai că o să-ți fac vreun rău?

Îi simt tremurul din voce.

— Nu știi niciodată ce ai de gând să faci, Ana, însă nu, nu intenționat.

Îmi trece lama de ras din nou peste piele și spune încet:

— Nu ți-aș face niciodată vreun rău în mod intenționat, Christian.

Pare extrem de sinceră. Deschid ochii și-mi încolăcesc brațele în jurul ei, în timp ce mă bărbierește pe obraz.

— Știu, îi șoptesc.

M-a rănit atunci când a plecat, o singură dată.

Și am meritat-o. Eu i-am făcut rău primul.

Ești un ticălos nenorocit!

Grey, nu te gândi la asta.

Îmi înclin capul, ușurându-i misiunea, și două mișcări de lamă mai târziu, Ana își termină treaba.

— Am terminat și nu am vărsat nici măcar o picătură de sânge.

Îmi zâmbește.

Îmi trec mâinile peste piciorul ei și o așez ușor în poala mea, cu fața la mine.

— Vrei să mergem undeva astăzi?

— Fără plajă?

Are un ton viclean, dar nu-l bag în seamă.

— Nu. Fără plajă azi. M-am gândit că poate preferi altceva.

— Ei bine, de vreme ce mi-ai lăsat semne și nu vrei la plajă, sigur, de ce nu?

Semne? Nu suntem în liceu!

— *Tu nu ai avut adolescență — emoțional vorbind. Cred că o trăiești acum.*

La naiba.

Ignor cuvintele lui Flynn și apropoul Anei la purtarea mea nepotrivită și continui:

— E ceva drum până acolo, dar merită să facem o vizită, din câte am citit. Tatăl meu ne-a recomandat să mergem acolo. E un sat pe un deal,

numit Saint-Paul-de-Vence. Acolo sunt niște galerii de artă. M-am gândit să alegem câteva picturi sau sculpturi pentru noua noastră casă, dacă găsim ceva care să ne placă.

Își strânge buzele într-o linie subțire și se lasă pe spate, studiindu-mă.

— Ce e? întreb, alarmat de expresia ei.

— Nu știu nimic despre artă, Christian.

Ridic din umeri.

— Vom cumpăra doar ceea ce ne place. Nu e vorba de investiții.

Se mai liniștește, însă tot preocupată este.

— Ce e? întreb din nou. Uite, știu că am primit schițele din partea arhitectului de puțin timp — dar nu strică dacă ne uităm, iar orașul este unul vechi, medieval.

Expresia ei rămâne neschimbată.

— Acum ce mai e? zic.

La naiba, Ana. Ești încă supărată din cauza zilei de ieri?

Clatină din cap.

— Spune-mi, o implor, dar nu trădează nimic. Ești încă supărată pentru ce am făcut ieri?

Nu pot s-o privesc în ochi; în schimb, mă aplec și o sărut între sâni.

— Nu. Mi-e foame, spune.

— De ce n-ai spus așa?

O dau jos din poală.

AMÂNDOI SUNTEM fermecați de Saint-Paul-de-Vence. Ne plimbăm pe străzile înguste și pietruite, admirând minunata atmosferă galică, supravegheați de la o distanță discretă de Taylor și Philippe Ferreux. Ana stă lipită de mine, protejată de brațul meu.

— De unde știai de locul acesta? întreabă.

— Tata mi-a trimis un e-mail când eram în Londra. A fost aici cu mama, mai demult.

— E foarte frumos.

Ana își flutură mâna admirativ peste împrejurimile acestor spectaculoase.

Ne oprim la o mică galerie cu niște lucrări abstracte impresionante în vitrină și ne hotărâm să intrăm. Sunt atras de niște fotografii erotice expuse înăuntru. Compoziția e splendidă.

— Nu mă gândeam chiar la asta, spune Ana, pe un ton ironic.

Mă strâmb.

— Nici eu.

O prind de mână în timp ce studiem niște tablouri cu natură moartă, numai legume și fructe. Sunt reușite.

— Îmi plac astea.

Ana arată spre niște ardei.

— Îmi amintesc cum tăiai legumele la mine în apartament.

Chicotește, cu ochii ei scânteind de amintiri ghidușe — cu gândul la împăcarea noastră, poate?

— Mi s-a părut că m-am descurcat destul de bine. Eram doar puțin cam lent și, oricum — o îmbrățișez și o sărut pe lobul urechii — îmi distrageai atenția. Unde le-ai pune?

Ana geme, amețită de buzele mele care o ațâță.

— Ce anume?

— Tablourile... unde le-ai pune?

O trag cu dinții de lobul urechii.

— În bucătărie, găfâie ea.

— Hmm. Bună idee, doamnă Grey.

— Sunt foarte scumpe!

— Și ce dacă?

O sărut în spatele urechii.

— Obişnuiește-te cu asta, Ana.

Mă dezlipesc de ea și mă apropii de vânzătoare pentru a cumpăra toate cele trei tablouri. Îi dau cardul meu de credit și adresa noastră de la Escala pentru expediere.

— Merci, monsieur, zâmbește cochet aceasta.

Iubito, sunt căsătorit.

Ridic mâna stângă la bărbie, ca să-mi scot verigheta la paradă, apoi mă întorc la Ana, care se uită la fotografiile cu nuduri.

— Te-ai răzgândit? o întreb.

Râde.

— Nu. Sunt bune, totuși. Și fotograful e o femeie.

Îmi arunc din nou privirea peste poze. Una îmi atrage atenția în mod special: o femeie ingenuncheată pe un scaun, cu spatele la cameră. E goală, cu excepția tocurilor cui foarte sexy, și are părul lung și negru desfăcut. O amintire pe care nu mi-o doresc mi se strecoară în minte și gândul îmi zboară la fotografia sumbră alb-negru de pe panoul din camera mea.

Târfa drogată.

La naiba.

Mă uit în altă parte și o iau pe Ana de mână.

— Hai să mergem. Ți-e foame?

— Sigur, spune cu o privire nesigură, în timp ce eu deschid ușa și ies la aer curat.

Mă bucur că sunt din nou afară, să pot respira aer curat.

Ce naiba este în neregulă cu mine?

PROTEJAȚI DE SOARELE ARZĂTOR AL Mediteranei, ne așezăm sub niște umbrele de un roșu aprins, pe o terasă veche din piatră, la restaurantul unui hotel. Suntem înconjurați de mușcate și de ziduri vechi, acoperite cu iederă.

Este într-adevăr uimitor. Mâncarea este, de asemenea, excepțională. La naiba, francezii ăștia chiar se pricep la gătit. Sper că Mia a învățat ceva de-aici. Va trebui s-o conving să ne pregătească cina într-o zi.

Când achit nota, îi las chelnerului un bacșiș consistent.

Ana își bea cafeaua, admirând priveliștea. E tăcută și mă întreb iarăși la ce anume se gândește.

La ziua de ieri?

Mă foiesc pe scaun.

Încă încerc să mă eliberez de coșmarul meu. Frânturi continuă să mă bântuie și e absolut tulburător. Îmi amintesc când m-a întrebat Ana aseară de ce îi împlutesc părul. Oare mi-a trezit ceva din subconștient?

Comunică și fă compromisuri. Cuvintele lui Flynn îmi răsună în creier.

Poate că ar trebui să vorbesc cu Ana. Să-i spun adevărul. Poate că de aceea îmi revin aceste amintiri atât de vii. Trag aer adânc în piept.

— M-ai întrebat de ce îți împlutesc părul.

Ana ridică privirea, așteptând să continui.

— Da.

— Târfa drogată mă lăsa să mă joc cu părul ei, cred. Nu știu dacă e o amintire sau un vis.

Ana clipește, așa cum face atunci când procesează informații, dar are ochii mari și limpezi și în ei nu citesc decât compasiunea.

— Îmi place când te joci cu părul meu, spune ea, dar vocea îi tremură și cred că încearcă doar să mă liniștească.

— Serios?

— Da!

Mă surprinde hotărârea din vocea ei. Mă strânge de mână.

— Cred că ai iubit-o pe femeia care ți-a dat viață, Christian.

Timpul se oprește în loc și parcă cineva îmi goleşte plămânii de tot aerul.

Sunt în cădere liberă.

De ce spune astfel de lucruri?

Spune că nu vrea să mă rănească.

Și totuși...

Nu-mi pot desprinde privirea de la ea, pentru că, în ciuda a ceea ce tocmai mi-a spus, Ana este colacul meu de salvare, iar eu mă înec într-un val de incertitudine pe care nu-l înțeleg și nici nu știu cum să-l gestionez.

Nu pot să fac asta.

Nu vreau să mă gândesc la trecut.

A fost. S-a terminat.

Este mult prea dureros.

Mă uit la mâinile noastre înlănțuite și la seminul roșu din jurul încheieturii sale. Este o amintire evidentă a ceea ce i-am făcut ieri.

Am rănit-o.

— Spune ceva, șoptește Ana.

Trebuie să plec de aici.

— Hai să mergem.

Mă simt derutat și nesigur pe mine. Îi întind din nou mâna.

— Unde vrei să mergem? o întreb, mai mult pentru a-mi abate atenția de la ceea ce îmi cotrobăie prin amintiri.

Orice ar fi scoate la suprafață aceste sentimente... nedorite și tulburătoare.

Ana îmi zâmbește.

— Mă bucur că încă mai vorbești cu mine.

Exact! Ai vorbit de „iubire“ și de târfa drogată în aceeași propoziție.

— Știi că nu-mi place să vorbesc despre toate rahaturile astea. A fost. S-a terminat.

Mă aștept să se îmbufneze sau să mă certe. Însă urmăresc valul de emoții ce-i străbate chipul pentru ca în final să-i pot citi dragostea.

Dragostea ei.

Pentru mine.

Cred.

Tot ceea ce e rău se îndreaptă de la sine, iar lumea mea se rotește din nou pe axa corectă. O cuprind cu brațul în jurul umerilor, iar ea își

strecoară mâna în buzunarul meu de la spate, cu palma pe fundul meu. E un gest posesiv, iar mie îmi place la nebunie.

Ne plimbăm pe una dintre străzile pietruite, urmați de gărzile noastre de corp, când îmi atrage atenția un magazin de bijuterii fine. Ne oprim în fața clădirii, iar impulsul meu este să-i cumpăr Anei ceva. O prind de mâna liberă și o mângâi peste rana roșia lăsată ieri de cătușe.

— Nu mă doare, spune Ana, interpretând corect privirea mea plină de îngrijorare.

Mă mișc în așa fel încât Ana nu are de ales și-și scoate cealaltă mână din buzunarul meu. În jurul *acelei* încheieturi poartă cadoul meu de nuntă, pe care l-am cumpărat odată cu verighetele de Astoria Fine Jewelry. Este marca Omega De Ville, din aur alb cu diamante; am dus-o la inscripționat.

Anastasia
Tu ești totul pentru mine
Dragostea mea, viața mea
Christian

Și acest lucru nu a fost niciodată mai adevărat decât acum.

Și totuși, sub brățară se află o urmă roșie.

Pe care i-am făcut-o eu.

Și toate acele semne.

Pentru că eram supărat pe ea.

La naiba. Mă dezlipesc de ea, o apuc ușor de bărbie și o fac să se uite în ochii mei. Mă privește, la fel de inocentă ca întotdeauna, și cu aceeași privire plină de dragoste.

— Nu mă doare, șoptește ea, iar eu o iau din nou de mână și o sărut tandru pe încheietură.

Îmi pare rău, Ana.

— Vino cu mine.

Ne îndreptăm spre magazin, pentru că în vitrină mi-a atras atenția o brățară Chanel. Nu stau mult pe gânduri după ce intrăm și o cumpăr. Știu că, dacă o întreb pe Ana, o va refuza politicos. Este foarte drăguță — din aur alb, cu mici diamante — și va arăta minunat pe mâna ei.

— Uite.

I-o prind în jurul încheieturii. Acum acoperă roșeața provocată de cătușe.

— Gata, așa e mai bine, șoptesc.

— Mai bine? întreabă ea, încruntându-se.

— Știi tu de ce.

— Nu am nevoie de asta.

Își rotește încheietura mâinii și diamantele de pe brățară scânteiază în lumina soarelui, proiectând mici curcubeie.

— *Eu am nevoie, șoptesc.*

În loc de scuze. Doar că nu știu cum să fac asta, Ana.

— Nu, Christian, nu ai nevoie. Mi-ai oferit deja atât de multe. O lună de miere magică, Londra, Paris, Coasta de Azur și pe tine. Sunt o fată foarte norocoasă.

— Nu, Anastasia, eu sunt un bărbat foarte norocos.

— Mulțumesc.

Se întinde, mă cuprinde cu mâinile la ceafă și mă sărută cu pasiune. În fața tuturor.

Ah, draga mea.

Tè iubesc.

— Hai să mergem. Ar trebui să ne întoarcem, șoptesc cu buzele lipite de ale ei.

Își strecoară din nou mâna în buzunarul meu de la spate și, împreună, ne îndreptăm spre mașină.

NE ÎNTOARCEM CU MERCEDESUL spre Cannes. Taylor se află pe scaunul pasagerului, iar Ferreux conduce, dar traficul este aglomerat. Privesc pe geam, încercând să-mi dau seama de ce sunt atât de agitat.

Nu se poate să fi fost doar visul meu.

Cearta mea cu Ana de ieri?

Faptul că i-am lăsat semne?

Nu înțeleg de ce mă simt atât de ciudat. Am mai lăsat semne și pe pielea altor femei până acum. Nu semne permanente. La naiba, nu. Niciodată! Nu e genul meu. Două dintre supusele mele au urât chestia asta, așa că am înțeles și nu am făcut-o. Și, bineînțeles, nu i-am lăsat semne niciodată Elenei. Era ceva imposibil. Era căsătorită. Și apoi a fost Susannah. Îi plăcea. De câte ori îi lăsam semne, voia să-i fac poze.

Ana mă prinde de mână, distrăgându-mă de la gândurile mele. Poartă o fustă scurtă care îi expune picioarele. Mă uit la ea și o mângâi pe genunchi. Are niște picioare atât de frumoase.

Gleznele ei!

Probabil că și pe ele au rămas semne.

La naiba.

Mă aplec, o prind de gleznă și-i pun ușurel piciorul în poala mea. Se rotește cu fața spre mine.

— Dă-mi-l și pe celălalt.

Trebuie să văd cu ochii mei. Ana se uită spre Taylor și Ferreux.

Se sfiește?

Ce crede ea că am de gând să fac?

Apăs pe butonul peretelui despărțitor, care se ridică încet din panoul din fața noastră.

— Vreau să mă uit la gleznele tale.

Se încruntă și-și aduce și celălalt picior în poala mea. Îmi trec degetul mare peste călcâiul ei și se schimonosește.

Se gâdilă. Nu știu cum de nu mi-am dat seama de asta până acum.

Îi desfac cureaua sandalelor. Și iată-l. Un alt semn. Mai întunecat decât cele de pe încheieturile ei.

— Nu doare, spune ea.

Sunt un nemernic insensibil.

Masez dunga aceea sperând că va dispărea și privesc pe geam peisajul rural pe care-l străbatem. Ana își mișcă piciorul, iar sandala îi cade. Dar eu o ignor.

— Hei, la ce te așteptai? întreabă.

Mă privește de parcă aș fi fost teleportat de pe Marte. Ridic din umeri.

— Nu mă așteptam să mă simt așa cum mă simt acum, uitându-mă la aceste semne.

— Cum te simți, adică?

De rahat.

— Stingherit, murmur.

Și nu prea știu de ce.

Ana își desface brusc centura de siguranță și se apropie de mine, luându-mi ambele mâini în ale ei.

— Nu-mi plac semnele, șuieră ea. Restul... ce mi-ai făcut... — își coboară glasul — cu cătușele, mi-a plăcut mult. Mă rog, puțin spus că mi-a plăcut. A fost uluitor. Poți să-mi faci asta din nou oricând.

Ah.

— Uluitor?

Cuvintele ei acționează ca un mic impuls pentru starea mea de spirit și pentru libidoul meu.

— Da.

Zâmbește și-și lipește degetele de la picioare de mădularul meu excitat.

— Ar trebui să purtați centura de siguranță, doamnă Grey.

Mă ațâță din nou cu degetele de la picioare.

Mă uit spre geamul despărțitor. Oare am putea să... ? Dar gândurile astea obscene sunt întrerupte de telefonul meu care vibrează. *La naiba.* Îl scot din buzunarul cămășii.

E de la birou. Mă uit la ceas. În Seattle e foarte devreme.

— Barney, răspund, în timp ce Ana încearcă să-și retragă picioarele de lângă penisul meu.

O țin și mai strâns de picioare.

— Domnule Grey. A avut loc un incendiu în camera serverelor.

Poftim?

— În camera serverelor?

Cum naiba s-a întâmplat așa ceva?

— Da, domnule.

Serverele? La naiba!

— S-a activat sistemul de stingere a incendiilor?

Ana își îndepărtează picioarele din poala mea, iar de data asta o las.

— Da, domnule. S-a activat.

Apăs butonul și cobor geamul despărțitor pentru ca Taylor să mă poată auzi.

— Este cineva rănit?

— Nu, domnule, răspunde Barney.

— Pagube?

— Foarte puține, din câte mi s-a spus.

— Înțeleg.

— Oamenii de la pază au sunat imediat.

— Când s-a întâmplat?

Mă uit din nou la ceas.

— Chiar acum. Focul a fost stins, dar vor să știe dacă ar trebui să chemăm pompierii.

— Nu, nu chemați pompierii sau poliția. Deocamdată nu.

Trebuie să mă gândesc.

— Tocmai m-a sunat Welch pe cealaltă linie, spune Barney.

— Serios?

— Probabil că încearcă să dea de dumneavoastră. O să-i trimit un mesaj.

— Bine.

— Plec chiar acum spre Grey House.

— Bine. Vreau un raport detaliat al pagubelor. Și o listă completă cu toți cei care au avut acces la servere în ultimele cinci zile, inclusiv personalul de la curățenie.

— Da, domnule.

— Ia legătura cu Andrea și spune-i să mă sune.

— Așa voi face. A fost o idee bună să renunțăm la sistemul de alertă învechit, spune Barney expirând zgomotos.

— Da, se pare că argonul este foarte eficient, merită să fie plătit cu greutatea lui în aur.

— Da, domnule.

— Acolo e foarte devreme, îmi dau seama.

— Eram treaz. N-o să fie aglomerat, continuă Barney. Ajung acolo cât ai zice pește. Și o să văd ce se întâmplă.

— Trimite-mi un e-mail în vreo două ore.

— Sper că nu vă supărați că am sunat.

— Nu, trebuia să aflu. Mulțumesc de telefon.

Închid și-l sun pe Welch, care se îndreaptă spre Grey House chiar în acest moment. În scurta convorbire, convenim să creștem gradul de securitate la centrul de date din afara sediului ca măsură de precauție și să vorbim din nou peste o oră. Când încheiem convorbirea, îi spun lui Philippe că trebuie să ne întoarcem la bord cât mai curând cu putință.

— Da, domnule, spune Ferreux și accelerează.

Mă întreb ce anume ar fi putut să se petreacă în camera serverului? O defecțiune electrică? Ceva s-a supraîncălzit? Un incendiu premeditat?

Ana mă privește cu precauție.

— A fost rănit cineva? întreabă.

Clatin din cap.

— Doar pagube materiale, însă foarte puține.

Deși nu am primit un raport al distrugerilor, vreau s-o liniștesc. Mă întind spre ea și îi masez ușor mâna, ca să se relaxeze.

— Nu te îngrijora. Echipa mea se ocupă de asta.

— Unde a avut loc incendiul?

— În camera serverului.

— De la Grey House?

— Da.

— Și cum de sunt pagube reduse?

— Camera este dotată cu un sistem de stingere a incendiilor de ultimă generație. Ana, te rog, nu-ți face griji.

— Nu-mi fac, șoptește, dar nu mă prea convinge.

— Nu știm sigur dacă a fost o incendiere.

Și asta e cea mai mare temere a mea.

MĂ AFLU ÎN MICUL birou de la bordul lui *Fair Lady*. Welch și Barney sunt la GEH, iar Andrea se duce și ea spre serviciu, deși e devreme. Welch a inspectat pagubele și ne-a sfătuit să chemăm pompierii pentru ca un expert să poată stabili cauza incendiului. Nu vrea să intre foarte mulți oameni în camera serverelor, ca să nu contamineze probele. Revedem o listă întreagă de protocoale și, așa cum mă temeam, nu exclude o mână criminală. Pune la cap la cap listele cu toți cei care au avut acces în camera serverului, înainte ca pompierii să facă propriul raport.

Andrea mă sună când ajunge la birou și eu mă plimb agitat de colo colo, vorbind despre ce s-a întâmplat. Tocmai mă sprijineam de birou, exact când se aude o bătaie în ușă. Este soția mea.

— Andrea, stai puțin, te rog.

Ana are o expresie hotărâtă — este o privire pe care o cunosc bine, cea pe care o are atunci când urmează să ne certăm. Mă încordez, pregătit de confruntare.

— Mă duc la cumpărături. O să iau paza cu mine, spune ea cu un zâmbet strălucitor.

Asta era tot?

— Sigur, ia-l pe unul dintre gemeni și pe Taylor, răspund.

Mai zăbovește un pic, însă.

— Mai e ceva?

— Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, iubito, sunt bine. Membrii echipajului au grijă de mine.

— Bine.

Ezită puțin, apoi se îndreaptă spre mine, își așază mâinile pe pieptul meu și mă sărută în treacăt pe buze.

— Andrea, te sun eu imediat.

— Da, domnule Grey, zice Andrea și sunt sigur că zâmbeste în microfon.

Închid, las telefonul pe birou, o trag pe Ana în brațe și o sărut. Cu pasiune. Are gura dulce, umedă și caldă, o distragere binevenită. Am lăsat-o fără suflare.

— Îmi distragi atenția, îi șoptesc, uitându-mă în ochii ei derutați. Trebuie să rezolv problema asta, ca să ne putem continua luna de miere.

O mângâi pe obraz și o prind de bărbie.

— OK, îmi pare rău.

— Te rog să nu-ți ceri scuze, doamnă Grey. Îmi place la nebunie când îmi distragi atenția.

O sărut în colțul gurii.

— Du-te și cheltuiește niște bani.

Fac un pas înapoi, lăsând-o să se desprindă de mine.

— Așa voi face.

Cu un zâmbet copilăresc, se îndreaptă spre ușă și pleacă, deși în purtarea ei este ceva care mă face să mă opresc s-o privesc.

Ce nu-mi spune oare?

Alung acest gândul și o sun din nou pe Andrea.

— Domnule Grey, dacă tot sunteți la telefon, trebuie să vă spun că Ros a pomenit că s-ar putea să mergeți la New York săptămâna viitoare. Dacă este așa, voiam să vă reamintesc că joi, în Manhattan, are loc strângerea de fonduri a Organizației Alianței Telecomunicațiilor. Își doresc foarte mult să fiți acolo.

— Călătoria asta nu e bătută în cuie. Anunță-i însă că mă gândesc să le onorez invitația și, dacă o voi accepta, voi veni însoțit. Poate că ar trebui să ne gândim și la alte întâlniri pe care le-aș putea avea cât timp mă aflu în New York.

— Da, domnule.

— Cred că asta e tot, deocamdată. Poți să-mi faci legătura cu Ros?

— Sigur că da.

O informez pe Ros și o rog să ia legătura cu Barney și Welch.

De undeva aproape de iaht mă distrage zgomotul motorului pornit al unui jet-ski. Apoi se oprește. Pornește și se oprește din nou. Mă uit pe geamurile de la tribord și o văd pe Ana pe unul dintre jet ski-uri. Complet îmbrăcată.

Credeam că se duce la cumpărături.

— Ros. Te sun eu din nou!

Închid și ies din birou, mergând spre pasarela de la tribord, dar Ana nu mai e. Mă duc iute către babord și o văd călare cu jet-ski-ul spărgând valurile, cu bărcuța de asistență în urma ei. Îmi face cu mâna.

Nu. Ana! Nu-i da drumul. Inima mi se face cât un purice.

Ezitănd, ridic mâna și-i fac semn.

Ăsta era planul ei?

O privesc cum se îndreaptă spre port, cu barca după ea. Scot telefonul și-l sun pe Taylor.

— Da, domnule.

— De-a ce mama dracului vă jucați tu și Anastasia? strig.

— Domnule Grey, doamna Grey a vrut să încerce jet-ski-ul.

— Dar ar putea să cadă. Să se înece!

Nu-mi mai găsesc cuvintele.

— Se descurcă destul de bine, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu o lăsa să se întoarcă tot pe el!

Îl aud pe Taylor oftând. Dar nu-mi pasă.

— Da, domnule.

— Mulțumesc! spun și închei convorbirea.

Ajung în salon, găsesc binoclul și urmăresc cum Ana se oprește lângă bărcuța. Taylor o ajută să urce pe doc.

O sun și urmăresc cum își caută telefonul în geantă.

— Bună, răspunde găfâind ușor.

— Bună.

— Mă întorc cu barca. Nu te supăra.

Ah. Mă aștept să urmeze o ceartă.

— Ăăă.

— A fost distractiv, totuși, șoptește entuziasmată.

Și în mintea mea o văd din nou, trecând în viteză pe lângă iaht, cu vântul în păr și cu un zâmbet imens pe față.

Oftez profund.

— Departe de mine gândul de a-ți strica distracția, doamnă Grey. Doar că trebuie să ai grijă. Te rog.

— Așa voi face. Vrei ceva din oraș?

— Doar pe tine, să te întorci întreagă.

— O să mă străduiesc să fac întocmai, domnule Grey.

— Mă bucur să aud asta, doamnă Grey.

— Scopul nostru este plăcerea.

Chicotește, iar sunetul acesta dulce mă face să zâmbesc. Un alt apel e în așteptare.

— Mă mai sună cineva. Pe mai târziu, iubito.

— La revedere, Christian.

Ana închide. La telefon e Grace.

— Bună, dragul meu, ce mai faci?

— Sunt bine, mamă.

— Te-am sunat doar ca să văd dacă ești bine.

— De ce n-aș fi?

La naiba. Probabil știe.

— Suni în legătură cu incendiul?

— Ce incendiu? Întreabă ea, brusc îngrijorată.

— Nu e nimic grav, mamă.

— Poftim? Un incendiu! Christian.

Tonul ei mă intimidează.

Oftez și îi explic repede ce s-a întâmplat la Grey House, fără a o scuti de vreun detaliu.

— Mamă, nu e mare lucru. Nu sunt pagube.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este s-o bag în sperieți pe Grace.

— Vii acasă?

— Nu văd niciun motiv pentru care să-mi scurtez luna de miere.

Incendiul a fost izolat și nu sunt pagube.

Tace preț de o clipă.

— Grace. Totul e în regulă.

Oftează.

— Dacă spui tu, scumpule. Cum e luna de miere?

— Până la acest incident... a fost minunată. Ana adoră Londra și Parisul și iahtul, e înnebunită.

— Sună divin. Ați fost la Saint-Paul-de-Vence?

— Am fost. Chiar azi. A fost magic.

— Eu m-am îndrăgostit de acel loc. Nu vreau să te rețin, știu că ai multe lucruri la care să te gândești și pe care să le faci. Te-am sunat ca să te invit pe tine și pe Ana la prânz duminică, după ce veniți acasă.

— Sigur. Sună grozav.

— Minunat. Ne vedem atunci. Și, Christian, nu uita, vă iubim.

— Da, mamă. Mulțumesc pentru telefon.

DUPĂ CE ÎNCHID, primesc un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Grey

Despre: Mulțumesc

Data: 17 august 2011, 16:55

Către: Christian Grey

Că nu ai fost prea morocănos.

A ta soție iubitoare

xxx

Îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Încerc să-mi păstrez calmul

Data: 17 august 2011, 16:59

Către: Anastasia Grey

Cu plăcere.

Întoarce-te întreagă.

Asta nu e o cerere.

x

Christian Grey

CEO și soț exagerat de protector, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Câteva ore mai târziu, stând la măsuța din birou, primesc apelul de care mi-era frică.

— A fost un incendiu premeditat, spune Welch.

— La dracu'.

Inima mi se face cât un purice.

Cine naiba îmi face asta? Ce vor de la mine?

— Exact. Un mic dispozitiv incendiar a fost plasat lângă unul dintre servere. Interesant este că a fost proiectat pentru a declanșa fum, dar asta e tot. Cred că este un avertisment.

Un avertisment?

— Ai idee când a fost plasat? întreb.

— Nu avem această informație deocamdată. Am dublat deja paza. Voi posta un paznic non-stop în fața camerei serverului. Știu că este punctul vital al companiei.

— Bună idee.

— Te întorci mai devreme?

— E nevoie de mine?

Nu vreau să se încheie luna noastră de miere.

— Nu, nu cred. Cea mai importantă întrebare pe care mi-o pun acum este dacă acest incident este legat de EC135.

— Să presupunem că este. Acesta e cel mai cumplit scenariu.

— Da. Cred că e mai prudent așa, răspunde Welch.

— Dacă așa fi acolo, n-aș rezolva nimic în plus. Pe lângă asta, cred că suntem mai în siguranță pe vas.

— Așa e, mă aprobă el, apoi face o pauză. Știu că toate pistele noastre care urmăreau un potențial suspect nu au dus la nimic. Dar vom verifica și vom răsverifica toate înregistrările din interiorul și din jurul Grey House. Îl vom găsi pe acest individ.

— Bine. Prindeți-l pe nemernic.

— Criminaliștii sunt chiar acum în camera serverului, căutând amprente.

— Pun pariu că Barney e încântat de asta.

Welch râde ironic.

— Nu este.

— La naiba, ce frustrant e, mormăi în telefon.

— Știu, Christian. FBI-ul a căutat amprente în elicopter acum câteva săptămâni. Încă așteptăm să vedem dacă ancheta aceasta va veni cu un suspect. Acum aparatul tău de zbor e la Eurocopter. Oamenii de acolo evaluează pagubele pentru a vedea dacă poate fi reparat.

— Bine.

— Te sun când voi avea noutăți.

— Mulțumesc.

Închid și mă uit la linia coastei, unde luminile orașului Cannes încep să se aprindă și să întâmpine amurgul.

Ce mama naibii o să fac?

Ce am făcut ca să merit așa ceva?

Grey, nu te gândi la asta.

Echipajul ridică transportorul pe punte, ceea ce înseamnă că Ana trebuie să se fi întors.

Ana. Iubita mea.

Ar putea fi prinsă în focul ăsta încrucișat. Îmi prind capul în mâini, în încercarea de a-mi alunga din minte imaginea Anei zăcând inertă pe jos.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva...

Gândul acesta e o tortură. Trebuie să mă conving că s-a întors întreagă.

Acum.

Îndepărtez aceste gânduri morbide și plec după ea. Mă opresc în fața ușii cabinei principale, inspir adânc pentru a-mi stăpâni neliniștea și intru. Ana stă pe pat, cu un pachet lângă ea.

— Ai lipsit ceva.

Speriată, își ridică privirea și mă privește precaută.

— Totul este sub control la tine la birou?

— Mai mult sau mai puțin.

Nu-i spun mai multe; nu vreau s-o îngrijorez.

— Am făcut niște cumpărături, spune ea cu un zâmbet dulce.

— Ce ai cumpărat?

— Asta.

Își pune piciorul pe pat, iar în jurul gleznei are un lanț de argint.

— Foarte drăguț.

Îmi trec degetele peste clopoțeli prinși de lanț. Au un sunet plăcut și delicat, dar lănțișorul nu reușește să ascundă linia roșie și vagă de la cătușe.

Semnul pe care i l-am lăsat.

La naiba.

— Și asta.

Îmi întinde un cadou împachetat, un pic prea precipitată — pentru a-mi distrage atenția, cred. Bineînțeles, mi-a cumpărat ceva, ceea ce pe mine mă bucură, dar mă și face curios.

— Pentru mine?

Pachetul este surprinzător de greu. Mă așez lângă ea și-l agit rapid. Zâmbind, o prind de bărbie și o sărut.

— Mulțumesc.

— Nici nu l-ai deschis.

— O să-mi placă la nebunie, orice ar fi. Nu prea primesc cadouri.

— E greu să-ți cumpăr ceva. Ai de toate.

— Te am pe tine.

— Mă ai.

Zâmbește, iar eu desfac pachetul, în care se află un aparat foto DSLR.

— Un Nikon?

— Știu că ai aparatul tău digital compact, dar acesta este pentru... portrete și așa mai departe. Are două obiective.

Portrete?

Unde bate?

Neliniștea îmi revine în forță, trimițându-mi furnicături prin toată pielea.

— Astăzi, la galerie, ți-au plăcut fotografiile lui Florence D'elle. Și-mi amintesc ce ai spus la Luvru. Și, bineînțeles, au mai fost și celelalte fotografii.

Coboară glasul.

Ah, Doamne. Nu vreau să vorbesc despre ele!

— M-am gândit că poate ți-ar plăcea să-mi faci mie poze.

— Poze? Ție?

Dă din cap, clipind nesigură, iar eu studiez cutia, trăgând de timp. Este un aparat foto de ultimă generație, un cadou atent ales din partea atentei mele soții, dar care mă face să mă simt stânjenit. Extrem de stânjenit.

De ce crede ea că aș vrea s-o fotografiez goală?

Viața mea nu mai e așa.

Îmi ridic privirea spre ea.

— De ce crezi că-mi doresc asta? șoptesc.

Observ cum un fior de panică îi străbate chipul.

— Nu-ți dorești? întreabă.

Nu, Ana. Ai înțeles totul greșit.

Brusc, înțeleg ce se întâmplă: vechea mea viață și cea nouă se ciocnesc ca într-un accident de mașină cu pagube care nu pot fi estimate. Acele fotografii au fost făcute în mod special pentru a mă proteja — pentru a-mi proteja poziția și familia. Trebuie s-o fac să priceapă că de la ea nu am nevoie de așa ceva... dar nici nu vreau să-i rănesc sentimentele.

Încearcă să spui adevărul, Grey. Comunică.

— Pentru mine, fotografiile de genul acesta au fost de obicei o poliță de asigurare, Ana.

Și ți-au servit plăcerii tale, Grey. Da. Era ceva intim, dar în adâncul sufletului știam că sunt în siguranță când îmi priveam supusa prin obiectiv. Întotdeauna am stat la distanță; aparatul foto a pus un zid între mine și supusele mele, chiar dacă era palpitant să le surprind în cele mai intime ipostaze.

La naiba. Mă copleșește rușinea și simt nevoia de a mă confesa, dezvăluind cele mai întunecate secrete.

— Știu că am tratat femeile ca pe niște obiecte foarte mult timp.

Ana își dă părul după ureche și pare la fel de încurcată ca mine.

— Crezi că dacă mă fotografiezi mă tratezi ca pe un obiect? șoptește ea.

Închid ochii. *Ce se întâmplă aici?*

De ce n-aș face asta cu ea?

— Sunt atât de derutat, șoptesc.

— De ce spui asta? mă întreabă cu blândețe.

Deschid ochii și mă uit la încheietura ei, care încă poartă urmele lăsate de mine. Încerc s-o protejez de vechea mea viață. Și apoi fac asta?

Cum aș putea s-o apăr, când nici măcar de mine însumi nu pot s-o protejez?

— Christian, astea nu contează, spune în timp ce ridică mână ca să i se vadă semnul. Aveam un cuvânt de siguranță. La naiba... ieri m-am distrat. Mi-a plăcut. Nu te mai gândești la asta. Îmi place sexul dur, ți-am mai spus.

Pare panicată.

— E vorba despre incendiu? Crezi că are vreo legătură cu *Charlie Tango*? De asta ești îngrijorat? Vorbește cu mine, Christian, te rog.

Nu o speria și mai tare, Grey.

Se încruntă.

— Nu te gândești atât de mult la asta, Christian.

Se întinde spre cutie, o deschide și scoate aparatul. Îl pornește, scoate capacul obiectivului și-l ridică la nivelul feței, îndreptându-l spre mine.

Urâsc să fiu fotografiat. Ultima dată când m-am lăsat pozat de bună-voie a fost la nuntă, iar înainte de asta am pozat pentru ea, nu cu mult timp în urmă, la *The Heathman*. Asta a fost înainte ca viața mea să se schimbe iremediabil. Înainte de a o cunoaște cu adevărat. Ține declanșatorul apăsat, făcând o rafală de fotografii.

— Atunci te voi transforma eu pe tine într-un obiect, mormăie Ana.

Și știu, din nou, că râde de mine și că nu-mi înghite prostiile. Se apropie și mai mult, uitându-se în continuare la mine prin obiectiv. Unu, doi, trei, face mai multe fotografii. Scoate limba printre dinți în timp ce mă pozează, dar știu că o face fără să-și dea seama și sunt absolut vrăjit. Zâmbește și surprinde în poză surâsul cu care-i răspund.

Doar tu, Ana.

Doar tu mă poți aduce înapoi în lumină.

Pozez pentru ea, ȕuguindu-mi buzele într-un fel exagerat.

Zâmbește și mai larg și chicotește, iar râsetul ei este un sunet atât de minunat.

— Credeam că e cadoul meu, mormăi eu.

— Ei bine, credeam că e distractiv, dar se pare că este un simbol al exploatării femeilor.

Face și mai multe fotografii.

Râde de mine!

Să înceapă jocul, Ana.

— Vrei să fii exploatată?

În minte mi se formează o imagine încântătoare cu ea îngenunchind în fața mea, cu mâinile legate în timp ce mi-o sugerează.

— Nu mă oprima. Nu, te rog, șoptește, continuând să facă fotografii.

— Te-aș putea exploata într-un mare fel, doamnă Grey.

— Știu că poți, domnule Grey. Și o și faci, în mod frecvent.

Ah. La naiba. Vorbește serios!

Lasă camera în jos și se uită fix la mine.

— Ce s-a întâmplat, Christian?

Vreau doar să te protejez.

Se încruntă și ridică din nou camera în dreptul ochilor.

— Spune-mi, insistă ea.

Stăpânește-te, Grey.

Îmi îngrop emoțiile. Nu le pot gestiona în acest moment.

— Nimic, răspund, ferindu-mă din calea obiectivului.

Apoi dau jos cutia aparatului foto de pe pat și o prind pe Ana, trăgând-o peste plapumă și așezându-mă deasupra ei.

— Hei! protestează ea, făcând și mai multe fotografii în care îi zâmbesc.

Îi iau aparatul foto din mâini și-i încadrez chipul frumos.

Apăs pe buton și îi immortalizez frumusețea pentru posteritate.

— Deci, vrei să-ți fac poze, doamnă Grey?

Prin obiectiv pare atât de serioasă.

— Cred că ar trebui să râzi.

Mă întind și o gâdil cu mâna liberă. Chițâie și se zbate sub mine, iar eu fac poză după poză.

E distractiv.

Râde încontinuu.

— Nu! Încetează!

— Glumești?

Nu am gâdilat niciodată pe nimeni, iar reacția ei este absolut încântătoare. Las camera jos și-mi folosesc ambele mâini.

— Christian! strigă ea, zvârcolindu-se sub mine. Christian, oprește-te! mă roagă, și o cruț.

Îi prind ambele mâini și i le duc de o parte și de alta a capului. Gâfâie, s-a înroșit la față, culoarea ochilor e și mai intensă și părul i s-a răvășit. E pur și simplu uluitoare. Îmi taie respirația.

— Ești... Atât. De. Frumoasă, îi șoptesc.

Nu o merit.

Mă aplec, închid ochii și o sărut. Buzele ei sunt moi. Gura ei mă primește cu generozitate. Îi cuprind capul în mâini, iar degetele mele i se împletesc în păr. O sărut și mai apăsător, dorindu-mi mai mult, dorindu-mi să mă pierd în ea. Îmi răspunde cu tot corpul, care i se tensionează, și mă strânge de brațe.

Reacția ei nu face decât să mă excite și mai tare.

Nu, e mai mult de-atât.

O doresc, da, dar mai degrabă am *nevoie* de ea.

Corpul arde de nerăbdare, flămând după ea. Ea este colacul meu de salvare când plutesc în derivă, încercând să înțeleg ce mi se întâmplă. Când sunt cu ea, în ea, totul este în regulă cu lumea.

— Ah, ce-mi faci tu mie, gem, tânjind după ea.

Îmi schimb rapid poziția și mă întind deasupra ei, simțindu-i trupul lipit de al meu. Mâna îmi alunecă până la sânul ei, apoi, spre talie, spre șold, ajungând la spate, strângând-o cu pasiune. O sărut din nou, vârându-mi genunchiul între picioarele ei, trecându-mi mâna peste coapsa ei și așezându-i piciorul peste șoldul meu. Mă frec de ea, o doresc. Degetele ei sunt în părul meu și mă trage spre ea, lipită de gura mea, în timp ce eu iau tot ce vreau.

Cred că o să iau foc, atât de mult o doresc.

La naiba.

Brusc, mă opresc. Am *nevoie* de ea. Acum.

Mă ridic în picioare, o trag de pe pat și-i desfac pantalonii scurți. Îngenunchez și îi dau jos șortul și chiloții, apoi ne întoarcem pe pat, cu ea sub mine. Degetele mele se descurcă de minune cu fermoarul, eliberându-mi penisul nerăbdător.

O pătrund dintr-o singură mișcare. Tare. Adânc.

— Da! spun, iar ea scoate un strigăt.

Mă opresc și o studiez. Are ochii închiși, capul dat pe spate și gura întredeschisă. Îmi rotesc șoldurile și o pătrund și mai adânc. Geme și-și încolăcește brațele în jurul meu.

— Am nevoie de tine, mârâi, o mușc ușor de obraz, apoi o sărut din nou, îi iau în stăpânire gura și tot ce are de oferit, în timp ce ea se lipește de mine, încolăcindu-și picioarele și brațele în jurul meu.

Mă dezlănțui. Dorința mea e mai mare decât mi-am imaginat vreodată. Vreau să mă strecor pe sub pielea ei ca să nu mă fac bucăți; să mă păstreze întreg. Mă întâmpină cu fiecare penetrare. Mă încurajează cu

strigătele ei dorindu-mă. Pasiunea ei, zgomotoasă și fierbinte la urechea mea.

O simt. E aproape. Atât de aproape. Ajunge la orgasm. Cu mine, în același timp. O ridic în cel de-al nouălea cer. Și ea pe mine.

— Dă-ți drumul în același timp cu mine, spun și mă ridic deasupra ei. Deschide ochii. Trebuie să te văd.

Mă privește cu ochii plini de dorință, și își dă drumul, cu capul pe spate, strigându-și orgasmul ca s-o audă toată lumea.

Asta mă împinge la limită și am ajuns la orgasm, împingându-mă în ea și strigându-i numele. Mă prăbușesc pe o parte odată cu ea astfel încât să fie întinsă deasupra mea. Trag aer în plămâni în timp ce sunt încă în ea, ținând-o strâns.

Raza mea călăuzitoare. Talismanul meu de vise. Iubirea mea. Viața mea.
Cineva vrea să ne ucidă. Lua-i-ar naiba pe toți.

Mă sărută dulce și plăcut pe piept.

— Spune-mi, Christian, ce s-a întâmplat?

O strâng și mai tare în brațe și închid ochii.

Nu vreau să te pierd.

— Îți promit solemn, șoptește ea, că-ți voi fi parteneră credincioasă, la bine și la rău, că voi sta lângă tine în momentele bune și în cele rele, că-ți voi împărtăși bucuria, dar și suferința.

Încremenesc. Își recită jurămintele. Deschid ochii. Chipul ei frumos este o imagine a sincerității, iar lumina iubirii îi strălucește atât de puternic pe el.

— Promit să te iubesc necondiționat, să-ți susțin țelurile și visurile, să te cinstesc și să te respect, să râd și să plâng cu tine, să-mi împărtășesc speranțele și dorințele cu tine și să-ți aduc alinare când va fi mai greu. Și să te prețuiesc cât vom trăi amândoi.

Oftează, privindu-mă atent și dorindu-și să spun ceva.

— O, Ana, șoptesc și mă mișc, ieșind ușor din ea, astfel încât să stăm unul lângă altul, pierduți unul în ochii celuilalt.

O mângâi ușor pe față. Din memorie, îmi recit jurămintele, cu vocea răgușită în timp ce încerc să-mi stăpânesc emoțiile.

— Jur solemn că voi ocroti și voi prețui, în adâncul inimii mele, unirea noastră și pe tine. Îți promit să te iubesc cu credință, uitând de oricine altcineva, la bine și la rău, în clipe de fericire sau de restriște, indiferent unde ne va purta viața. Te voi proteja, voi avea încredere în tine și te voi respecta. Îți voi împărtăși bucuriile și tristețile și te voi alina în clipele de nefericire.

Promit să te prețuiesc, să-ți susțin speranțele și visurile și să te păstrez lângă mine în siguranță. Tot ce este al meu este acum și al tău. Ți dau mâna mea, inima mea și dragostea mea, de-acum cât vom trăi amândoi.

Lacrimile i se scurg din ochi.

— Nu plânge, îi șoptesc, îndepărtându-i o lacrimă rătăcită.

— De ce nu vrei să vorbești cu mine? Te rog, Christian.

Închid ochii.

Dacă vorbesc despre asta, totul devine real, Ana.

— Am jurat că îți voi aduce alinare în momentele în care vei avea nevoie. Te rog, nu mă face să-mi încalc jurămintele, mă imploră ea.

Nu pot să mă apăr împotriva ei.

O iubesc.

Înainte de Ana, nu simțeam *nimic*. Iar acum simt *totul*. Simt fiecare emoție atât de profund. E greu de gestionat. Greu de înțeles.

Are aceeași expresie. Mă imploră.

Suspin, învins.

— A fost incendiu premeditat, șoptesc, ca și cum aș fi dat greș. Și sunt îngrijorat pentru există cineva pe urmele mele. Și dacă este pe urmele mele...

Următorul gând este insuportabil.

— ... s-ar putea să ajungă la mine, termină Ana fraza în șoaptă, și-mi mângâie obrazul în timp ce ochii i se umplu de lacrimi. Ți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus.

Clatin din cap.

— Poți fi foarte convingătoare, doamnă Grey.

— Iar tu poți să fierbi pe interior și să-ți interiorizezi toate sentimentele și să te îngrijezi al naibii de tare. Probabil o să mori de inimă înainte să împlinești 40 de ani, iar eu te vreau lângă mine mult mai mult timp.

— Tu o să mă omori. Când te-am văzut pe jet-ski aproape că am făcut infarct.

Mă las pe spate cu capul pe pernă și-mi acopăr ochii cu dosul palmei ca să alung această imagine. Dar degeaba. În mintea mea, ea zace pe podeaua rece și tare. Mă înfior.

— Christian, e un jet-ski. Și copiii pot merge pe jet-ski. Ți dai seama cum o să faci când vom merge la casa ta din Aspen și voi schia pentru prima dată?

Tresar și mă întorc cu fața spre ea, alarmat. *Schi*. În niciun caz!

— Casa noastră, îi reamintesc.

Zâmbește așa cum numai ea știe s-o facă — zâmbetul acela pe care-l privesc în fiecare zi în fotografia din biroul meu. Oare râde de mine? Nu, nu cred. Așa îmi arată emoțiile.

— Sunt femeie în toată firea, Christian, și sunt mult mai rezistentă decât par. Când ai de gând să înveți asta?

Ridic din umeri. Nu mi se pare că e rezistentă — mai ales când mi-o închipui inconștientă, pe un covor verde și împutit.

— Să revenim la foc. Poliția știe despre incendiu?

— Da, răspund.

— În regulă.

— Măsurile de securitate vor fi mai stricte, îi spun.

— Înțeleg.

Mă măsoară din priviri și, dintr-odată, surâde în colțul gurii.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu.

— Eu?

— Da. Tu. Încă ești îmbrăcat.

— Ah.

Da, așa e, sunt încă îmbrăcat. Zâmbesc când mă uit din nou la Ana și o fac să înțeleagă cât de greu îmi e să-mi țin mâinile departe de ea, mai ales atunci când chicotește.

Ochii i se luminează imediat și-și schimbă repede poziția, așezându-se deasupra mea.

La naiba. O apuc de încheieturi, anticipând cumva ce are de gând să facă.

— Nu, șoptesc, când întunericul revine nepoftit în pieptul meu, gata să-l spargă pentru a-și face loc afară.

Inspir profund.

— Te rog, nu, o implor. N-aș putea suporta. Nu m-a gădilat nimeni niciodată în copilărie.

Ana își lasă mâinile în jos și eu continui:

— Mă uitam cum Carrick îi gădilă pe Elliot și pe Mia și totul părea atât de distractiv, dar eu, eu...

Mă întrerupe punându-și degetul pe buzele mele.

— Taci, știu.

Își îndepărtează degetul și lasă în urma lui un sărut dulce. Apoi își sprijină capul de pieptul meu, iar eu o cuprind în brațe, ascunzându-mi

nasul în părul ei. Parfumul ei, amestecat cu aroma înțepătoare a sexului, mă calmează. Stăm câteva minute cufundați în liniștea de după furtuna noastră, înainte ca ea să întrerupă tăcerea aceasta binevenită.

— Care a fost cea mai lungă perioadă în care nu ai fost la doctorul Flynn?

— Două săptămâni. De ce? Ți vine să mă gâdili și nu te poți stăpâni?

— Nu, râde ea. Cred că te ajută mult.

Pufnesc în râs.

— Așa ar trebui, că doar îl plătesc destul.

Îi mângâi părul și se întoarce cu fața spre mine.

— Ți faci griji pentru sănătatea mea mintală, doamnă Grey?

— Orice soție bună este preocupată de sănătatea iubitului ei soț, domnule Grey.

— Iubit? șoptesc, dorind să rostesc acest cuvânt atât de tare, încât să-l aud răsunând puternic cu toată semnificația lui.

— Extrem de iubit.

Se apleacă și mă sărută. Mă bucur că acum știe adevărul și mă iubește la fel de mult. Neliniștea mi s-a evaporat, fiind înlocuită de senzația de foame. Îi zâmbesc.

— Vrei să mergem pe mal să mâncăm?

— Vreau să mâncăm acolo unde ești tu cel mai fericit.

— Bine. Aici, la bord, unde te pot proteja. Ți mulțumesc pentru cadou.

Mă întind după aparatul foto, îl întorc, îl îndepărtez și fac o poză cu noi doi îmbrățișați.

DUPĂ CINĂ NE BEM CAFEUA în impresionantul salon de pe *Fair Lady*.

— La ce te gândești? întreb, în timp ce Ana privește melancolic pe fereastră.

— La Versailles.

— Ostentativ, nu-i așa?

Ana se uită în jur.

— Locul acesta nu este deloc ostentativ, remarc.

— Știu. E minunat. Cea mai frumoasă lună de miere pe care și-ar putea-o dori o fată.

— Serios? spun zâbind.

Sunt absolut încântat.

— Bineînțeles.

— Au mai rămas doar două zile. Ai vrea să vezi sau să faci ceva anume?

— Doar să fiu cu tine, spune ea.

Mă ridic, ocolesc masa și o sărut pe frunte.

— Ei bine, poți să rezisti fără mine timp de o oră? Trebuie să-mi verific e-mailurile, să văd ce se mai întâmplă acasă.

— Sigur, spune ea.

— Mulțumesc pentru-camera foto.

Îndreptându-mă spre birou, observ că, din nu știu care motiv, mă simt mult mai liniștit. Să fie cina delicioasă, sexul sau faptul că i-am povestit Anei despre incendiul provocat? Ar putea fi câte puțin din fiecare. Scot telefonul din buzunar și observ un apel pierdut de la tatăl meu.

— Fiule, spune când răspunde la telefon.

— Bună, tată.

— Cum e în sudul Franței?

— E minunat.

— Și Ana?

— Și ea e minunată.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Pari fericit.

— Da. Singurul lucru care mă sâcăie este incendiul.

— Mama ta mi-a povestit despre asta. Dar nu sunt pagube mari, din câte am auzit.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat, Christian?

Devine mai serios, probabil pentru că i-am răspuns monosilabic.

— A fost un incendiu premeditat.

— La naiba. Poliția face anchetă?

— Da.

— Asta e bine. Parcă nu era de-ajuns povestea cu elicopterul. S-au întâmplat multe.

— De elicopter se ocupă Welch. Dar nu avem nicio idee despre cine ar putea fi vinovat. Tu ai observat ceva neobișnuit?

— Nu, nu pot să spun asta. Dar voi fi cu ochii în patru.

— Te rog, insist eu.

— Avionul e în siguranță? întreabă el.

— Gulfstream-ul? Da. Cred că da.

— Poate că ar trebui să vă întoarceți cu un zbor comercial.

De ce?

— E doar o idee. Nu vreau să te îngrijorez. Gata, te las.

— Mulțumesc că ai sunat, tată.

— Christian, sunt aici pentru tine. Întotdeauna. Distracție plăcută în continuare.

Închide și mă întreb ce are de gând să facă cu informațiile pe care tocmai i le-am dat. Nu mă gândesc prea mult la asta, dar o sun pe Ros ca să mă pună la curent cu noutățile.

A trecut ceva timp și vorbesc în continuare la telefon, când Ana își face apariția. Îmi trimite un sărut și mă lasă să-mi continui conversația cu Andrea, care ne aranjează zborul de întoarcere la Seattle.

Când mă întorc în cabină, Ana doarme ghemuită. Mă strecor în pat lângă ea și o cuprind în brațe fără s-o trezesc. Îi sărut părul și închid ochii.

Trebuie s-o protejez. Trebuie s-o protejez...

Sâmbătă, 20 august 2011

Îmi privesc prin obiectiv soția dormind profund, în sfârșit. Mai devreme, Ana vorbea în somn, implorând pe cineva în visele ei să nu plece. Mă întreb pe cine. Pe mine? Unde m-aș duce oare fără ea? A tot avut coșmaruri de când s-a confirmat incendiul de la Grey House. Ba chiar a început să-și sugă degetul mare în somn. Mă întreb dacă n-ar fi fost o idee mai bună să zburăm mai devreme spre casă. Dar n-am vrut să părăsesc liniștea de pe *Fair Lady*, și nici Ana nu și-a dorit asta. Și am reușit cel puțin s-o calmez după coșmar. S-o țin în brațe. S-o liniștesc. Așa cum mă ține și ea pe mine când sunt victima coșmarurilor mele.

Trebuie să-l prindem pe nenorocitul ăsta.

Cum îndrăznește el, sau ea, să-mi sperie soția?

Am urmat sfatul tatălui meu și ne vom întoarce cu o cursă de linie. Pentru mine a trecut ceva timp, dar Ana nu a zburat niciodată la clasa întâi pe o cursă internațională, așa că va fi o experiență total nouă pentru ea. Plecăm de la Londra, iar avionul meu este oprit la sol în Nisa până când va fi supus unei inspecții amănunțite. Nu-mi asum niciun risc, nici în privința echipajului, nici în privința soției mele.

Lăsând la o parte coșmarurile, zilele care mai rămăseseră din luna noastră de miere au fost unele fericite. Am citit. Am mâncat. Am înotat. Am făcut plajă la bord. Am făcut dragoste. Au fost niște zile magice. Mai e un singur lucru pe care vreau să-l fac înainte de a pleca.

Apăs pe declanșator și sper că sunetul n-o va trezi. Aparatul foto a fost un cadou binevenit, iar eu mi-am redescoperit pasiunea pentru fotografie. Până la urmă, ne aflăm într-un cadru splendid, demn de orice fotografie; *Fair Lady* este superbă.

Ana se foiește și întinde mâna spre partea mea de pat, căutându-mă. Gestul acesta îmi încălzește inima.

Nu sunt departe, iubito.

Deschide ochii, speriată, sau cel puțin așa cred, și las camera jos ca să mă duc repede lângă ea.

— Hei, nu te speria. Totul este în regulă, îi șoptesc.

Urăsc privirea ei circumspectă. Îi dau la o parte părul care-i acoperă chipul.

— Ai fost atât de agitată în ultimele două zile.

— Sunt bine, Christian, minte ea.

Zâmbește forțat de dragul meu.

— Mă priveai cum dorm?

— Da. Vorbeai în somn.

— Da? spune ea, căscând ochii.

— Îți faci griji.

O sărut în acel punct moale deasupra nasului, încercând s-o liniștesc.

— Când te încrunți, se formează un mic v aici. E moale și cere un sărut. Nu-ți face griji, iubito, voi avea grijă de tine.

— Nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru tine, mormăie ea. De tine cine are grijă?

— Sunt destul de mare și de urât ca să am grijă de mine. Hai. Ridică-te. Aș vrea să mai fac un singur lucru înainte să mergem acasă.

Ceva distractiv.

O plesnesc peste fund și sunt răsplătit cu un țipăt recunoscător.

Sar din pat, iar ea mă urmează.

— Fă duș mai târziu. Acum, pune-ți costumul de baie.

— Bine.

ECHIPAJUL A COBORÂT jet-ski-ul în apă. Îmbrac vesta de salvare, și apoi o ajut pe Ana să și-o pună pe a ei. Îi prind la încheietura mâinii cheia de contact și cablul de oprire.

— Mă lași pe mine să-l conduc? întreabă ea, neîncrezătoare.

— Da, zâmbesc eu. Nu e prea strâns?

— E în regulă. De-aia porți vestă de salvare?

Își arcuiește o sprânceană, deloc impresionată.

— Da.

— Câtă încredere ai în capacitățile mele de pilot, domnule Grey.

— Ca întotdeauna, doamnă Grey.

— Ei bine, nu-mi ține predici, mă avertizează, iar eu știu că vorbește din amara ei experiență.

Ridic palmele în semn de capitulare.

— Aș îndrăzni?

— Da, ai îndrăzni, și da, o și faci, și acum nu putem trage pe dreapta ca să ne certăm pe trotuar.

— Corect, doamnă Grey. Vrei să stăm toată ziua pe această punte dezbătând abilitățile tale de pilot sau vrei să ne distrăm?

— Bine punctat, domnule Grey.

Se urcă pe jet-ski, iar eu mă așez în spatele ei și mă uit pe punte, unde observ că s-a strâns ceva public: echipajul, agenții noștri francezi de pază și Taylor. Ne îndepărtăm de micul ponton și îmi strâng brațele în jurul Anei. Învârte cheia în contact, apasă pe butonul de pornire și motorul se aprinde cu un vuiet hotărât.

— Ești pregătit? strigă ea.

— Mai pregătit ca niciodată.

Accelerează încet și jet-ski-ul se îndepărtează de barcă.

Ușurel, Ana.

O strâng și mai tare între coapse, iar ea mărește viteza și practic zburăm pe apă.

— Heeei! strig, dar asta n-o oprește.

Se apleacă în față, odată cu mine în spatele ei, și se îndreaptă cu viteză în largul mării. Apoi virează spre țărm, unde pista aeroportului din Nisa intră practic în mare.

— Data viitoare când vom face asta, vom avea două jet-ski-uri, spun eu.

Ar fi distractiv. Să plutim împreună.

Ana încalecă valurile. Ne zgâlțaim puțin, pentru că astăzi apa este mai agitată din cauza brizei puternice de vară. Un avion trece chiar pe deasupra noastră, în timp ce ne apropiem de țărm. Zgomotul este asurzitor.

La naiba.

Ana virează brusc. Țip, însă e prea târziu, pentru că amândoi suntem aruncați de pe jet-ski în Mediterană. Mă scufund și apa îmi intră în ochi și în gură, dar dau din picioare și ies imediat la suprafață, scuturându-mi capul și căutând-o pe Ana. Jet-ski-ul se leagănă, oprit și inofensiv, nu de parte de noi, iar Ana îndepărtează apa din ochi. Înot spre ea, bucuros că a ieșit la suprafață.

— Ești bine? o întreb apropiindu-mă.

— Da, spune ea.

Și zâmbește cu gura până la urechi.

De ce zâmbește? Tocmai ne-a aruncat în marea rece ca gheața.

O strâng în brațe și îi țin fața între palme ca să verific dacă nu a fost cumva lovită de jet-ski.

— Vezi, n-a fost așa de rău! exclamă, iar eu mă conving că e OK.

— Nu, nu a fost. Doar că sunt ud.

— Și eu sunt udă.

— Îmi place când ești udă.

O privesc lung fix în ochi.

— Christian! mă admonestează ea pentru privirea mea insinuantă, iar eu nu mă pot abține.

O sărut.

Nu.

Mă bucur de ea. Amândoi am rămas fără suflare.

— Vino. Hai să ne întoarcem. Trebuie să facem un duș. Conduc eu de data asta.

Înotăm până la jet-ski, apoi mă urc pe el și o trag în spatele meu.

— A fost distractiv, doamnă Grey?

— A fost. Mulțumesc.

— Nu, eu îți mulțumesc. Mergem acasă acum?

— Da. Te rog.

ANASTASIA SOARBE DIN ȘAMPANIE și citește ceva pe iPad-ul ei. Me aflăm în salonul Concorde de pe Heathrow și așteptăm zborul de legătură spre Seattle. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le detest când călătoresc cu curse de linie: așteptarea. Dar Ana pare destul de fericită. Observ din când în când cu coada ochiului că mă privește zâmbind.

Inima îmi dansează. Îmi place la nebunie când se uită la mine.

Eu citesc Financial Times. O lectură serioasă. Piețele globale sunt încă agitate în urma problemelor recente legate de deficitul bugetar și a zilei de Black Monday. Dolarul se prăbușește. Este și un articol în care se pune întrebarea dacă nu cumva bogații ar trebui să plătească mai multe taxe; Warren Buffett pare să creadă că așa ar trebui să facem și poate că are dreptate.

Ana îmi face o fotografie, cu blițul pornit, luându-mă prin surprindere. Clipesc des ca să-mi dispară cerculețele luminoase din ochi și o privesc cum dezactivează blițul.

— Ce faci, doamnă Grey? o întreb.

— Îmi pare rău că merg acasă.

Se bosumflă.

— Îmi place să te am doar pentru mine, continuă.

Îi iau mâna și îi sărut pe rând fiecare deget.

— Și mie, șoptesc.

— Dar? întreabă ea.

La naiba. Mi-a auzit îndoiala nerostită. Mijește ochii, curioși și neîncrezători. Nu are de gând să renunțe până nu-i spun. Oftez.

— Vreau ca piromanul ăsta să fie prins și să dispară din viața noastră.

— Ah.

Exact.

— O să-i tai boășele lui Welch dacă mai permite să se întâmple una ca asta.

Cuvintele astea sună cam rece și sinistru, chiar și pentru mine.

Dar povestea asta durează prea mult. Trebuie să-l prindem pe nenorocit.

Ana se zgâiește la mine, apoi ridică aparatul de fotografiat și-mi face repede o fotografie.

— Te-am prins.

Zâmbesc, bucuros pentru că a mai destins atmosfera.

— Cred că e momentul să ne imbarcăm. Hai să mergem.

— SAWYER, PUTEM SĂ INTRĂM prin față? întreb, iar el oprește Audi-ul în fața clădirii Escala.

Taylor coboară și-mi deschide portiera. Ana doarme buștean.

— Mulțumesc, Taylor, spun, întinzându-mi picioarele. Mă bucur să fiu acasă.

— Și eu, domnule.

— O voi trezi pe Ana.

Deschid portiera și mă aplec peste ea.

— Hei, somnorici, am ajuns acasă.

Îi desfac centura de siguranță.

— Hmm, mârâie ea, iar eu o ridic în brațe. Hei, pot să merg singură, mormăie somnoroasă.

O, nu, iubito.

— Trebuie să te trec peste prag.

Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu.

— Și o să mă cari în brațe toate cele treizeci de etaje?

— Doamnă Grey, mă bucur să te anunț că te-ai cam îngrașat.

— Poftim?

— Așa că, dacă nu te superi, o să luăm liftul.

Taylor deschide ușile holului de la Escala și zâmbeste.

— Bine ați venit acasă, domnule Grey, doamnă Grey.

— Mulțumim, Taylor, îi răspund.

Ne îndreptăm spre hol.

— Cum adică m-am îngăsat?

Ana nu mă slăbește din priviri.

E supărată.

— Nu foarte mult, zâmbesc ca s-o calmez.

O strâng și mai tare în brațe în timp ce mă îndrept spre lift și-mi amintesc cum arăta când am luat-o de la SIP, după ce ne-am despărțit. Cât de slabă și tristă era. Amintirea aceasta mă pune pe gânduri.

— Ce este? mă întreabă.

— Ai mai pus la loc puțin din greutatea pe care ai pierdut-o când m-ai părăsit.

Nu spune nimic. *A fost din cauza mea. Eu am fost de vină pentru tristețea ei.*

Nu vreau s-o mai văd niciodată așa.

Apăs butonul și chem liftul.

— Bună.

Ana îmi mângâie obrazul și își împletește degetele în părul meu.

— Dacă n-aș fi plecat atunci, ai mai fi aici, acum, așa?

Și, uite cum îmi pune sare pe rană.

— Nu.

Zâmbesc. Pentru că este adevărat. Intru în lift, ținându-mi soția în brațe, și-mi trec ușor buzele peste ale ei.

— Nu, doamnă Grey, n-aș mai fi. Dar aș fi sigur că te pot proteja, pentru că nu m-ai mai sfida.

— Îmi place să te sfidez, spune, zâmbind șmecherește.

Chicotesc.

— Știu. Și asta mă face atât de fericit.

— Chiar dacă sunt grasă?

Se bosumflă, iar eu izbucnesc în râs.

— Chiar dacă ești grasă.

Buzele mele se lipesc din nou de ale ei, iar ea își înfinge degetele în părul meu, în timp ce ne pierdem unul în celălalt.

Liftul se oprește, iar noi revenim la Escala, pentru prima dată ca soț și soție.

— Foarte fericit, șoptesc și încep să mă agit.

O duc în vestibul și vreau să scap de tot și toată lumea și s-o duc în pat.

— Bine ai venit acasă, doamnă Grey.

O sărut încă o dată.

— Bine ai venit acasă, domnule Grey.

Chipul îi e numai bucurie.

O duc în livingul principal și o așez pe blatul din bucătărie. Din dulap, scot două pahare de șampanie, iar din frigider iau o sticlă rece de Grand Année Bollinger, rosé-ul nostru preferat. Răsucesc rapid dopul, și torn în pahare lichidul spumant roz pal. Îi întind unul Anei, care e tot cocoțată pe blat, și mă bag între picioarele ei.

— În cinstea noastră, doamnă Grey.

— În cinstea noastră, domnule Grey, răspunde ea cu un zâmbet timid.

Ciocnim paharele și luăm fiecare câte o înghițitură.

— Știu că ești obosită.

Îmi frec nasul de al ei.

— Dar chiar aș vrea să te duc în pat, și nu ca să dormim.

O sărut în colțul gurii ei dulci.

— E prima noastră noapte aici după luna de miere și tu ești cu ade-vărat a mea.

Geme, închide ochii și-și înalță capul, expunându-și gâtul ca să o sărut.

Ana. Tu, zeiță.

Iubirea mea.

Viața mea.

Soția mea.

Duminică, 21 august 2011

Mă aștept să mă trezesc legănat lin pe *Fair Lady*, plutind pe Mediterana, în zgomotele echipajului care o pregătește pentru o nouă zi. Dar când deschid ochii, sunt acasă. Afară, zorii aurii anunță o dimineață frumoasă, iar Ana se încordează sub brațul meu. Se holbează în tavan, încercând să stea nemișcată.

— Ce s-a întâmplat? șoptesc.

Se întoarce spre mine, și, pentru o clipă, pare pierdută.

— Nimic.

Trăsăturile i se mai îndulcesc odată ce zâmbeste.

— Culcă-te la loc.

Mădularul meu îi răspunde cu entuziasm zâmbetului ei, mult mai excitat decât mine. Clipesc, mă frec la ochi și mă întind, căznindu-mă să-mi trezesc mintea și restul corpului.

— Fusul orar? întreb.

— Asta e explicația? Nu pot să dorm.

— Am panaceul chiar aici, doar pentru tine, iubito.

Zâmbind, o înghiontesc în sold cu erecția mea. Chicotește, dându-și ochii peste cap. Mă mușcă ușor de lobul urechii, iar mâna îi alunecă pe corpul meu, până la penisul nerăbdător.

O ORĂ ȘI CEVA MAI TÂRZIU, mă foiesc în pat și-mi dau seama că e dimineață devreme. Am avut un somn bun, iar Ana încă doarme lângă mine. O las să se odihnească și mă ridic în liniște; o alergare rapidă pe bandă este ceea ce am nevoie. Cât alerg, cu Four Tet răsunându-mi în urechi, verific piețele de capital și știrile. Va trebui să revin la vechiul meu program. Am trăit cu Ana într-o bulă a fericirii în ultimele săptămâni, dar acum sunt gata să mă întorc la muncă. Sunt entuziasmat. Voi construi împreună cu soția mea o nouă viață și, deocamdată, habar nu am ce va presupune asta. Am putea călători; aş putea s-o duc pe Ana să vadă Marele Zid Chinezesc, Piramidele — la naiba, toate minunile lumii.

Aș putea s-o las mai moale cu munca — Ros s-a descurcat de minune cât am fost plecat —, iar Ana ar putea să nu mai lucreze deloc. La urma urmei, nu va avea nevoie de bani.

Dar îi place ceea ce face și se descurcă foarte bine.

Poate că are ambiții mari în domeniul editorial.

Clatin din cap; ar fi mai în siguranță dacă ar rămâne acasă.

La naiba. Nu te mai gândi atât la lucrurile negative, Grey.

Când intru în baie, Ana este sub duș, iar eu nu-i pot rezista. Intru și eu în cabină, în spatele ei.

— Bună dimineața. Lasă-mă să te spăl pe spate, doamnă Grey.

Îmi întinde buretele și gelul de duș zâmbind. Încep să o săpunesc pe gât.

— Nu uita că mergem la părinții mei la prânz. Sper că nu te deranjează. Va fi și Kate acolo.

O sărut pe ureche.

— Hmm, murmură ea, cu ochii închiși.

— Te simți bine? o întreb. Ești cam tăcută.

— Sunt bine, Christian. Mă stafidesc.

Își mișcă degetele.

— Bine, du-te.

Zâmbește, iese din cabina de duș și-și ia halatul la ieșire. Pare destul de fericită, dar cred că pe iubita mea o preocupă ceva. Se întâmplă ceva.

Ana e în bucătărie și pregătește micul dejun când intru. Arată minunat, cu un maieu negru și fusta pe care a purtat-o în timpul plimbării noastre prin Saint-Paul-de-Vence.

— Cafea? întreabă ea.

— Te rog.

— Pâine prăjită?

— Sigur.

— Gem?

— De caise. Mulțumesc.

O sărut pe obraz.

— Am câteva lucruri de făcut înainte să plecăm la ai mei.

— Bine, îți aduc eu micul dejun.

GĂSESC ULTIMELE PLANURI ALE Giei Matteo pentru casă pe biroul meu, acolo unde trebuie să le fi lăsat Gail. Le pun deoparte ca să le

parcurg mai târziu, pornesc iMac-ul și mă apuc de lucru. Welch și Barney se uită peste toate înregistrările de săptămâna trecută de pe camerele de supraveghere de la Grey House, dar încă nu avem nicio veste despre piroman. Welch a suplimentat paza la toate locațiile GEH. Citesc programul pentru protecția personală și aflu că acesta include un agent suplimentar. E o femeie, o cheamă Belinda Prescott. Dar Ryan și Sawyer sunt cei care ne vor însoți astăzi la casa părinților mei. Era cazul ca Taylor să-și vadă fiica după atâtea săptămâni de absență.

Ana împinge ușa cu spatele și-mi pune micul dejun pe birou.

— Mulțumesc, soția mea.

— Cu plăcere, soțul meu.

Zâmbește în colțul gurii.

— Mă duc să despachetez.

— Nu e nevoie, poate despacheta Gail.

— E în regulă. Vreau să îmi ocup timpul.

— Hei.

Mă ridic și-i prind mâna înainte să plece, analizându-i chipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Se înalță și mă sărută pe obraz.

— Voi fi gata la prânz ca să mergem.

Mă încrunt și-i dau drumul.

— Bine.

Se întâmplă ceva.

Dar habar nu am ce ar putea fi.

Mă neliniștește.

Poate că Ana are nevoie de timp ca să se reobîșnuiască cu fusul orar. Pleacă, iar eu îmi îndrept atenția la ce am de făcut, lăsând deoparte, pentru moment, neliniștile mele. Am un e-mail de la Gia Matteo, care vrea să ne întâlnim mâine pentru a discuta despre cele mai noi planuri ale sale. O anunț că este în regulă și-i sugerez o întâlnire mai spre seară.

Am primit vești bune de la Eurocopter: pot înlocui ambele motoare ale lui *Charlie Tango*, așa că ar trebui să se întoarcă, complet funcțional, în câteva săptămâni; cu toate acestea, ancheta FBI privind sabotajul nu avansează deloc. E de-a dreptul enervant.

De ce durează atât de mult?

Continui și citesc pe diagonală cele mai recente e-mailuri de la Ros; cu cât le parcurg mai repede, cu atât mai curând mă pot întoarce la soția mea.

DRUMUL SPRE CASA PĂRINȚILOR mei este o adevărată încântare. Nu mi-am mai condus mașina de câteva săptămâni și, cu soția mea alături, mă bucur de verdeața luxuriantă a orașului Seattle. După farmecul indiscutabil al lumii de odinioară din sudul Franței, peisajul acesta este plăcut și familiar. Mă bucur că sunt acasă. Mi-a fost dor să conduc, mai ales acest Audi R8. Mă uit în oglinda retrovizoare și, desigur, Sawyer și Ryan se află în urma noastră.

Ana stă liniștită lângă mine, admirând peisajul mângâiat de soarele verii, în timp ce accelerez, cu plafonul decapotat, pe I-5.

— M-ai lăsa să conduc mașina asta? mă întreabă din senin.

Oare la asta se gândea?

— Bineînțeles că da. Ce-i al meu este și al tău. Totuși, dacă o zgârii, te duc în Camera Roșie a Durerii.

Îi zâmbesc diabolic, știind prea bine că folosesc numele pe care-l folosește ea pentru acea cameră. Ana rămâne blocată.

— Glumești. M-ai pedepsi pentru că ți-am zgâriat mașina? Îți iubești mașina mai mult decât pe mine?

Pare că nu-i vine a crede.

— Cam tot la fel, o tachinez, strângând-o de genunchi. Dar mașina nu-mi ține de cald noaptea.

— Sunt sigură că asta s-ar putea aranja. Ai putea să dormi în ea, replică Ana.

Râd, gustând gluma ei.

— N-avem nici măcar o zi de când am ajuns acasă și deja mă dai afară?

— Și de ce te bucuri așa?

Rânjesc, ținându-mi ochii la drum.

— Pentru că această conversație este atât de... normală.

Nu despre asta este vorba într-o căsnicie? Despre acest ia-mă/lasă-mă dintre noi?

— Normală! se amuză ea. În niciun caz după trei săptămâni de căsnicie! Cu siguranță.

Poftim? Zâmbetul îmi dispare. Vorbea serios? O să mă dea afară?

— Glumesc, Christian.

La naiba. Și eu la fel!

Își țuguie buzele, încruntată, apoi murmură:

— Nu-ți face griji, o să rămân cu Saab-ul.

Își întoarce privirea pe geam.

Până aici cu glumele conjugale.

— Hei, ce ai pățit? o întreb.

— Nimic.

— Ești atât de enervantă uneori, Ana. Spune-mi.

Se întoarce spre mine și zâmbește vag.

— Și tu ești la fel de enervant, Grey.

Eu sunt problema? Eu?

La naiba.

— Mă străduiesc să nu fiu, îi răspund.

— Știu. Și eu.

Zâmbește și cred că totul e în regulă. Dar nu sunt sigur. Poate că inima ei a rămas pe Coasta de Azur.

Sau poate că e supărată din cauza incendiului?

Poate din cauza măsurilor de siguranță sporite?

La naiba, aș vrea să știu.

— FRATE!

Elliot este cel care ne întâmpină în ușa casei părinților mei.

— Ce faci?

Mă prinde de mână și mă îmbrățișează cu putere.

— Senzațional, murmur eu. Cu tine care-i treaba, Elliot?

— Mă bucur să te văd, șmechere. Arăți bine. Te-a prins soarele.

Apoi se întoarce către Ana.

— Surioară! strigă el, ridicând-o în brațe pe soția mea.

— Bună, Elliot.

Ea chicotește și e o ușurare s-o aud râzând cât el o lasă jos.

— Arăți minunat, Ana. Se poartă frumos cu tine?

— În general.

— Intrați.

Elliot se dă într-o parte.

— Tata se ocupă de grătar.

PĂRINȚII MEI SUNT GAZDE de profesie și le place la nebunie să se distreze. Ne aflăm pe terasa din curtea interioară, în jurul mesei. De cealaltă parte a peluzei, se vede priveliștea familiară a golfului și, în depărtare, orașul Seattle. Niște peisaje uimitoare. Grace s-a ocupat de tot, ca de obicei, așa că e multă mâncare. Carrick ne-a captivat cu poveștile din vremea când ieșeam în natură în familie și cu talentele sale de expert în

fripturi la grătar, iar lângă noi mai sunt Elliot, Kate, Mia și Ethan. E ciudat, întotdeauna m-am simțit rupt de familia mea, deși ei nu m-au exclus nici odată — mai degrabă m-am autoizolat, ca să mă protejez. Dar văzându-i acum cum râd și se tachinează unii pe alții — chiar și pe mine —, și sunt atât de interesați de soția mea și de luna noastră de miere, regret că am fost atât de precaut. Mă gândesc la toți acei ani pe care i-am pierdut închis în turnul de fildeș pe care singur mi l-am clădit — o acuzație pe care Ana mi-o aduce frecvent.

Poate că are dreptate.

Ne ținem de mână, iar eu mângâi inelele de pe degetul ei și nu vreau să-i dau drumul. După cât de bine se distrează cu Kate, pare să se fi înveselit și sper că a uitat ce o supăra.

Elliot vorbește despre casa cea nouă.

— Deci, dacă finalizați planurile cu Gia, am timp din septembrie până la jumătatea lui noiembrie și pot să pun toată echipa la treabă.

Elliot își pune brațul în jurul lui Kate și o strânge de umăr. Îi atinge ușor pielea și o mângâie. Cred că o place cu adevărat. Asta este o premieră.

— Gia trebuie să vină mâine seară pentru a discuta planurile, îi răspund. Sper că vom finaliza totul cu această ocazie.

Mă întorc spre Ana.

— Sigur.

Zâmbește, dar o parte din strălucirea ochilor ei pălește.

Ce se întâmplă?

Mă face s-o iau razna.

— Pentru fericitul cuplu.

Tata ridică paharul și zâmbește. Toți se iau după el.

— Felicitări și lui Ethan pentru că a intrat la facultatea de psihologie din Seattle, intervine Mia, cu mândrie în voce.

E evident îndrăgostită și mă întreb dacă deja și-au tras-o. Greu de spus după zâmbetul pe care i-l aruncă Ethan.

Familia mea vrea să afle totul despre luna noastră de miere, așa că le fac un rezumat al ultimelor trei săptămâni.

Ana tace mâlc.

Regretă toate astea?

Nu, nu mă pot lăsa copleșit de astfel de gânduri.

Grey, revino-ți la realitate.

Elliot face o glumă vulgară și-și întinde brațele, lovind un pahar care zboară pe dalele de piatră și se sparge destul de spectaculos. Mama sare

speriată, la fel și Mia și Kate, în timp ce Elliot stă încremenit ca un bou ce e.

Profit de ocazie, mă aplec și-i șoptesc Anei:

— O să te duc la debarcader și o să te plesnesc la fund dacă nu-ți revii din starea asta.

Geme scurt și se uită în jur, să nu o audă cineva.

— N-ai tupeu! mă provoacă ea, cu glas răgușit.

Ridic o sprânceană.

Hai, Ana, începe spectacolul.

— Mai întâi ar trebui să mă prinzi, iar eu port balerini, șoptește doar pentru urechile mele.

— M-aș distra încercând să te prind.

Ana se înroșește în obraji și-și înăbușă zâmbetul.

Asta e iubita mea.

Mama ne servește căpșuni și frișcă, ceea ce-mi amintește de Londra; asta și budinca erau deserturile de vară des întâlnite acolo. O ploaie vine din senin cât ne terminăm desertul.

— Ah! Toată lumea înăuntru, strigă Grace, luând vasul cu căpșuni.

Luăm cu toții farfuriile, tacâmurile și paharele și intrăm în bucătărie.

Ana pare mai veselă, cu părul puțin ud, și chicotește cu Mia. Îmi crește inima când o văd împreună cu familia mea — s-au îndrăgostit de ea, la fel ca mine. Poate că Mia îi va spune ce se întâmplă cu Ethan. Zâmbesc; mințile curioase trebuie să afle totul.

Ne îndreptăm spre salon, iar eu mă așez la pian. Este un Steinway vechi, uzat, dar foarte iubit, cu un ton cald și plin. Apăs tasta Do din mijloc și sunetul răsună în toată camera. E perfect acordat. Zâmbesc, gândindu-mă la Grace. Bănuiesc că ea se îngrijește să fie acordat, pentru că mai cântă din când în când, deși n-am mai ascultat-o de ani întregi. Și nici eu n-am mai cântat aici de mult timp — nici nu-mi amintesc când a fost ultima dată. În copilărie, muzica era refugiul meu. În ea puteam să evadez și să mă pierd, la început în repetarea plictisitoare a gamelor și arpeggiilor, iar apoi în fiecare piesă pe care o învățam.

Muzica și literatura m-au ajutat să trec cu bine de pubertate.

Sunt câteva partituri pe suport și mă întreb cui aparțin, poate lui Grace, poate menajerei ei — cred că ea mai cântă. Este un cântec pe care-l știu, „Wherever You Will Go“, al trupei The Calling. Se adună toată lumea, continuând să discute, în timp ce eu citesc partiturile. Îndoi degetele, urmărind instinctiv cântecul.

Aș putea să-l interpretez.

Și, înainte să-mi dau seama, încep să cânt. Versurile sunt pe partitură și cânt și cu vocea. Câteva măsuri mai târziu, mă pierd în melodie și în versurile emoționante — suntem doar eu, pianul și muzica.

Este un cântec frumos. Despre pierdere... și dragoste.

— Voi merge oriunde te vei duce...

Încet, devin conștient de liniștea care s-a lăsat în încăpere. Conversațiile încetează. Mă opresc din cântat și mă răsucesc pe taburet, ca să-mi dau seama ce a atras atenția celor din încăpere. Toți ochii sunt ațintiți asupra mea.

Ce naiba!

— Continuă, mă îndemnă Grace, cu glasul tremurând de emoție. Nu te-am auzit niciodată cântând cu vocea, Christian. Niciodată.

Vorbește foarte încet, însă o aud datorită tăcerii apăsătoare din cameră. Chipul îi strălucește de mândrie, uimire și dragoste.

E ca un pumn în stomac.

Mamă.

Un șuvoi de sentimente mă inundă, umplându-mă și amenințând să mă înece.

Nu mai pot respira.

Nu. Nu pot face asta.

Ridic din umeri și, pe furiș, inspir profund și mă uit la soția mea, ancora mea. Pare nedumerită, probabil de reacția ciudată a familiei mele. În efortul de a mă desprinde de ei pentru o clipă, mă întorc și mă uit prin fereastra franceză.

Acesta este motivul pentru care mă distanțez.

Din cauza aceasta.

Pentru a scăpa de aceste... *sentimente*.

Brusc se reiau discuțiile, iar eu mă ridic de la pian și mă așez la fereastră. Cu coada ochiului o văd pe Grace îmbrățișând-o pe soția mea cu un entuziasm nestăvilat care o ia pe Ana prin surprindere. Mama îi șoptește ceva la ureche, iar eu am același nod în gât pe care îl aveam și acum câteva momente. Cu o privire stăruitoare, Grace o sărută pe Ana pe obraz, apoi anunță cu o voce guturală:

— Mă duc să fac niște ceai.

Anei i se face milă de mine și vine să mă salveze.

— Bună, spune ea.

— Bună.

O cuprind cu brațul în jurul taliei și o trag lângă mine. Căldura trupului ei mă liniștește. Își vâră mâna în buzunarul de la spate al blugilor mei. Privim împreună ploaia prin fereastra franțuzească, cu soarele încă departe de noi. Undeva probabil este un curcubeu.

— Te simți mai bine? o întreb.

Dă din cap.

— Bravo.

— Te pricepi de minune să reduci la tăcere o cameră întreagă, zice Ana.

— Fac asta tot timpul, îi spun, zâmbind.

— La serviciu, da, dar nu aici.

— Adevărat, nu aici.

— Nimeni nu te-a auzit vreodată cântând? Niciodată?

— Se pare că nu, spun pe un ton ironic.

Mă privește fix, ca și cum ar încerca să rezolve un mister.

Sunt doar eu, Ana.

— Mergem?

— Ai de gând să mă bați la fund? șoptește ea.

Poftim?

Ana este, ca întotdeauna, imprevizibilă. Cuvintele ei fac cărare prin mine, trezindu-mi dorința.

— Nu vreau să te rănesc, dar mi-ar plăcea enorm să mă joc.

Ana se uită în jur cu priviri agitate.

Iubito, nu ne aude nimeni. Îmi înclin capul și-i șoptesc la ureche:

— Doar dacă te porți urât, doamnă Grey.

Se cam rușinează, iar fața i se luminează cu un zâmbet poznaș.

— O să văd cum mă descurc.

Oare știe cât de pierdut mă simțeam cu o clipă în urmă?

Spune toate astea ca să mă binedispună?

Nu știu, dar în acest moment, inima îmi crește datorită iubirii pe care o simt pentru ea.

Îi răspund cu un zâmbet larg.

— Hai să mergem.

— MĂ BUCUR ATÂT DE MULT SĂ te văd fericit, dragule, spune Grace, cu o privire stăruitoare, în timp ce-și lipește palma de obrazul meu.

— Mulțumim pentru prânz.

Îi dau un pupic scurt.

— Cu plăcere, ca întotdeauna, Christian. Aceasta este și casa ta.

— Mulțumesc, mamă.

O trag la piept, îmbrățișând-o cu putere. Îmi zâmbește, apoi își îndreaptă atenția către Ana, strângând-o în brațe cu toată dragostea. Când reușesc s-o smulg pe Ana din ghearele mamei, ne luăm rămas bun de la toți ceilalți și ne îndreptăm spre mașină. În acest timp, îmi trece prin minte că și bătrânul ei Beetle trebuie să fi avut schimbător de viteze.

Hai s-o facem și pe asta, Grey.

— Poftim.

Îi arunc Anastasiei cheia de la R8. O prinde cu o singură mână.

— Să nu zgârii mașina, că mă enervez rău de tot.

— Ești sigur?

O simt cât de emoționată e.

— Da, hai, până nu mă răzgândesc.

Ce e al meu e și al tău, iubito. Chiar și mașina... cred.

Chipul i se luminează ca beculețele de Crăciun, iar eu dau ochii peste cap văzând-o atât de exaltată. Îi deschid portiera șoferului ca să urce. Pornește motorul înainte să apuc să intru în mașină.

— Ești nerăbdătoare, doamnă Grey? o întreb, prinzându-mi centura de siguranță.

— Foarte.

Îmi aruncă un zâmbet sălbatic și mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșală imensă. Nu decapotează mașina — iubita mea nu pierde deloc timpul. Dă înapoi cu grijă ca să întoarcă pe alee. Mă uit în spatele nostru, iar Sawyer și Ryan se urcă în SUV.

Unde erau?

Ana ajunge la capătul aleii de acces și mă privește emoționată. I-a mai dispărut din curajul de mai devreme.

— Ești sigur de asta?

— Da, o mint eu.

Iese puțin în drum, iar eu îmi iau inima în dinți. Când simte drumul sub roți apasă pedala de accelerație, pornind în viteză.

La naiba.

— Hei! Ana! Mai încet! O să ne omori pe amândoi!

Ridică piciorul de pe accelerație.

— Îmi pare rău, spune, dar din tonul ei știu că nu are nici urmă de regret, amintindu-mi de faza de ieri cu jet-ski-ul.

Îi zâmbesc.

— Ei bine, să știi că asta se pune la socoteală ca obrăznicie.

Ana încetinește puțin.

Bravo. Așa i-am captat atenția.

Conduce cu viteză constantă pe bulevardul Lake Washington și trece de intersecția cu 10th Street. Îmi sună telefonul.

— La naiba.

Mă chinui să-l scot din blugi. E Sawyer.

— Ce e? mă răstesc.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Grey. Ați văzut un Dodge negru care vă urmărește?

— Nu.

Mă răsucesc și mă uit în spate prin luneta îngustă a mașinii, dar, pentru că suntem într-o curbă, nu văd nicio mașină.

— Doamna Grey este la volan?

— Da, ea conduce.

Ana virează pe 84th Avenue.

— Dodge-ul a pornit de pe loc imediat după ce ați plecat. Șoferul aștepta în mașină. Am verificat numerele de înmatriculare. Sunt false. Nu vrem să ne asumăm niciun risc. S-ar putea să nu fie nimic. Sau ar putea fi ceva.

— Înțeleg.

Prin minte îmi trec o mulțime de gânduri. Poate că e doar o coincidență. Nu. După tot ce s-a întâmplat recent, nu poate fi o coincidență. Iar cel care ne urmărește ar putea fi înarmat. Mă trec fiori de spaimă. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Sawyer și Ryan au fost acolo tot timpul. Nu-i așa? Nu li s-a părut ciudat că pândeau cineva dintr-o mașină? Am fost urmăriți până acasă la părinții mei?

— Vreți să încercați să scăpați de el? Întreabă Sawyer.

— Da.

— Doamna Grey se descurcă?

— Nu știu.

Când m-a dezamăgit ea vreodată?

Ana se concentrează asupra drumului înainte, dar chefu ei de mai devreme a dispărut și strânge cu putere de volan; și-a dat seama că ceva nu e în regulă.

— Totul e OK. Mergi mai departe, îi spun pe cel mai calm ton cu putință.

Cască ochii mari și-mi dau seama că n-am reușit s-o liniștesc.

La naiba. Iau din nou telefonul și-l sun pe Sawyer.

— Nu ne-am putut apropia ca să-l vedem pe șofer mai bine. 520 este probabil cea mai bună soluție. Doamna Grey ar putea încerca să se distanțeze de el acolo. Dodge-ul nu se compară cu R8-ul.

— Bine, o luăm pe 520. Imediat ajungem acolo, spun eu.

La naiba, aș fi voit să fiu eu la volan.

— Noi vom fi chiar în spatele Dodge-ului. Vom încerca să venim în paralel cu el. Sunteți de acord?

— Da.

— Vreți să ne puneți pe speaker, să ne audă și doamna Grey?

— Da.

Mut telefonul pe difuzor.

— Ce s-a întâmplat, Christian?

— Fii atentă la drum, iubito, îi șoptesc cu blândețe. Nu vreau să intri în panică, dar când intrăm pe 520, vreau să apeși pe accelerație. Suntem urmăriți.

Ana clipește de câteva ori în timp ce procesează informația, iar culoarea îi dispare din obraji.

La naiba.

Își îndreaptă spatele și se uită în oglinda retrovizoare, încercând, fără îndoială, să-l identifice pe urmăritorul nostru.

— Fii atentă la drum, iubito.

Vorbesc încet. Calm. Nu vreau s-o sperii mai mult decât este deja. Trebuie doar să ne întoarcem la Escala cât mai repede cu putință și să scăpăm de nemernicul ăsta.

— De unde știm că suntem urmăriți?

Vocea ei este ascuțită și încordată.

— Dodge-ul din spatele nostru are numere false de înmatriculare.

Traversează cu atenție intersecția cu strada 28, intră în sensul giratoriu și urcă pe rampa de acces spre 520. Traficul este lejer, asta e bine. Ana se uită în oglinda retrovizoare, apoi inspiră profund și, brusc, pare să încetinească.

Ana, ce faci?

Cercetează traficul; brusc, coboară o treaptă de viteză și apasă pe accelerație, așa că ieșim pe autostradă printr-o „gaură” în trafic. Dodge-ul este nevoit să încetinească, așteaptă și el o breșă printre mașini ca să ne urmeze.

Uau! Ana. Ce fată isteafă!

Însă mergem prea repede!

— Ușurel, draga mea.

Îmi păstrez tonul vocii, deși am ditai nodul în stomac. Ea scade viteza și începe să se strecoare printre cele două benzi. Îmi împreunez mâinile și le țin în poală ca să n-o distrag de la drum.

— Ce fată deșteaptă!

Mă uit în spate.

— Nu văd Dodge-ul.

— Suntem chiar în spatele subiectului, domnule Grey, se aude vocea lui Sawyer prin difuzor. Încearcă să vă prindă din urmă, domnule. Vom încerca să-l ajungem și să ne punem între mașina dumneavoastră și Dodge.

— Bine. Doamna Grey se descurcă de minune. În ritmul acesta, dacă traficul e lejer, și din câte văd, așa este, vom ieși de pe pod în câteva minute.

— Da, domnule.

Trecem în viteză pe lângă turnul de control al podului. Suntem la jumătatea drumului. Ana merge repede, fără nicio problemă și cu multă încredere în sine. Poate s-o scoată la capăt.

— Te descurci foarte bine, Ana.

— Pe unde o iau?

— Doamnă Grey, mergeți spre I-5 și apoi spre sud. Vrem să vedem dacă Dodge-ul vă urmărește până la capăt.

Semafoarele de pe pod sunt pe verde, slavă Domnului, iar Ana își continuă drumul în viteză.

— La naiba.

E coadă de mașini la ieșirea de pe pod. Ana încetinește, iar eu o văd cum se uită în oglinda retrovizoare, căutând din priviri Dodge-ul.

— La vreo zece mașini în spate? spune ea.

Privesc în spatele nostru și-l zăresc.

— Da, îl văd. Mă întreb cine dracu' e?

— Și eu mă întreb. Știm dacă e un bărbat la volan? întreabă Ana spre telefonul meu.

— Nu, doamnă Grey. Ar putea fi un bărbat sau o femeie. Geamul e fumuriu.

— O femeie? spun.

Ana ridică din umeri.

— Doamna Robinson a ta?

Poftim? Nu!

Elena n-a mai dat niciun semn de la nuntă încoace, de când a trimis nenorocitul ăla de mesaj. Mă întind după telefon și-l scot din suport ca să-l scot de pe difuzor.

— Nu este doamna Robinson a mea, bombăn. Nu am mai vorbit cu ea de la ziua mea de naștere.

Nu e adevărat, Grey. Am sunat-o când i-am dăruit afacerea, dar nu e momentul să pomenesc despre asta.

— Elena nu ar face așa ceva. Nu e stilul ei.

— Leila?

— E în Connecticut cu părinții ei. Ți-am spus.

— Ești sigur?

— Nu. Dar, dacă ar fi fugit, sunt sigur că părinții ei l-ar fi anunțat pe Flynn. Hai să discutăm despre asta când ajungem acasă. Concentrează-te la ceea ce faci.

— Dar ar putea fi o mașină oarecare.

— Nu-mi asum niciun risc. În niciun caz în ceea ce te privește pe tine.

Sună tăios, dar nu-mi pasă. Ana, ca întotdeauna, este o provocare.

Îmi pun din nou BlackBerry-ul pe speaker și-l așez înapoi în suport.

Traficul începe să se relaxeze, iar Ana reușește să accelereze prin intersecție.

— Dacă ne oprește poliția? mă întreabă.

— Ar fi un lucru bun.

— Nu și pentru permisul meu.

— Nu-ți face griji pentru asta.

Tentativa de incendiere și acțiunea de sabotaj asupra lui *Charlie Tango* sunt anchetate de poliție. Sunt sigur că orice ofițer de poliție s-ar arăta foarte interesat de urmăritorul nostru.

— A scăpat din trafic și a prins viteză.

Vocea fără chip a lui Sawyer este calmă și doar ne furnizează informații.

— Merge cu 130 de kilometri pe oră.

Ana accelerează, iar frumosul meu Audi răspunde ca o mașină îmbunătățită ce este, urcând la 145 cu ușurință.

— Ține-o tot așa, Ana, o încurajez.

Intră rapid pe I-5 și traversează imediat mai multe benzi, ajungând pe banda de viteză.

Ușor, iubito. Ușor.

— A ajuns la 160 de kilometri pe oră, domnule.

La naiba.

— Rămâi cu ochii pe el, Luke, îi ordon lui Sawyer.

O semiremorcă intră pe banda noastră și Ana frânează, așa că ne trezim aruncați în față.

— Idiotul naibii! strig eu.

Doamne. Ar fi putut să ne omoare!

— Ocolește-l, iubito, zic, scrâșnind din dinți.

Ana se strecoară pe toate cele trei benzi, depășește mai multe mașini, inclusiv pe dobitocul cu semiremorca, apoi se întoarce pe banda de depășire, lăsându-l pe nemernic în urmă.

— Frumoasă mișcare, doamnă Grey. Unde sunt polițiștii când ai nevoie de ei?

— Nu vreau amendă, Christian, spune pe un ton rece. Ai luat vreo amendă de viteză conducând mașina asta?

— Nu.

Dar nici mult n-a lipsit.

— Te-au tras pe dreapta?

— Da.

— Ah.

— Farmecul personal. Totul se reduce la farmec.

Da, doamnă Grey. Crezi sau nu, pot fi fermecător.

— Acum concentrează-te. Unde e Dodge-ul, Sawyer? întreb.

— Tocmai a ajuns la 160, domnule, îmi răspunde.

Ana găfăie și apasă pe pedală, iar Audi-ul prinde viteză.

În calea noastră se află un Ford Mustang.

La naiba.

— Fă-i semn cu farurile, strig.

— Dar asta ar însemna că sunt o nemernică.

— Atunci fii nemernică! şuier, încercând să-mi stăpânesc nervii și neliniștea care mă copleșește.

— Ăăă, unde sunt farurile? întreabă Ana.

— Semnalizatorul. Trage-l spre tine.

Nesimțitul înțelege mesajul și se dă la o parte din calea noastră, arătându-ne degetul mijlociu.

— El e nemernicul, mormăi. Ia-o pe Stewart, îi spun Anei. Mergem pe ieșirea de pe Stewart Street, îl anunț pe Sawyer.

— Duceți-vă direct la Escala, domnule.

Ana se uită în oglindă, încruntată. Semnalizează și taie cele patru benzi ale autostrăzii, ajungând direct pe rampa de ieșire, apoi încetinește și virează fără probleme pe Stewart Street.

E uimitoare.

— Am avut mare baftă cu traficul. Dar asta înseamnă că și Dodge-ul a avut. Nu încetini, Ana. Du-ne acasă.

— Nu-mi amintesc drumul, se smiorcăie.

— Mergi spre sud pe Stewart. Continuă până unde îți spun eu.

Înaintăm cu mașina pe drum.

La naiba, semafoarele de la Yale sunt pe galben.

— Treci pe galben, Ana, o îndemn.

Ana accelerează și ne lipim cu spatele de scaune, în timp ce trecem în viteză prin intersecție. Semaforul e pe roșu.

— O ia pe Stewart, spune Sawyer.

— Rămâi cu el, Luke.

— Luke?

— Așa îl cheamă.

Nu știi?

Ana se uită la mine.

— Uită-te la drum! strig eu.

— Luke Sawyer?

— Da!

De ce vorbim despre asta acum?

— Ah.

— Chiar eu sunt, doamnă, spune Sawyer. Subiectul se îndreaptă spre Stewart, domnule. Mărește viteza.

— Condu, Ana. Lasă dracului pălăvrăgeala asta aiurită.

— Ne-am oprit la primul semafor de pe Stewart, ne informează Sawyer.

— Ana, repede aici, îi spun arătându-i spre parcare din partea de sud de pe Boren Avenue.

Virează brusc, trăgând de volan, iar anvelopele scumpe ale magnificului meu R8 scârțâie nemulțumite. Însă Ana nu se sperie și face un viraj spectaculos în parcare aglomerată.

La naiba. Cred că a ieșit cu un centimetru în afara benzii de rulare.

— Condu prin parcare. Repede.

Ana se îndreaptă spre partea din spate a parării.

— Acolo.

Arăt spre un loc gol. Ana îmi aruncă o privire rapidă și panicată.

— Du-te acolo mai repede, la dracu', mârâi.

Se conformează. Parchează mașina perfect în spațiul liber. Ca și cum și-ar fi petrecut toată viața conducându-mi mașina.

Foarte bine, Ana.

— Ne-am ascuns în parcare a dintre Stewart și Boren, îi spun lui Sawyer.

— Bine, domnule. Rămâneți acolo, noi îl urmărim pe subiect.

Pare un pic iritat.

Dificil.

Mă întorc spre Ana.

— Ești bine?

— Sigur.

Abia o aud vorbind și-mi dau seama că este cam tulburată. Încerc să-mi păstrez umorul pentru a ne calma pe amândoi.

— Cine conduce acel Dodge nu ne poate auzi, să știi.

Ana râde. Zgomotos. Prea zgomotos. Își maschează frica.

— Trecem pe lângă Stewart și Boren chiar acum. Văd parcare. A trecut direct pe lângă dumneavoastră, domnule.

Slavă Domnului. Mă simt imediat ușurat, Ana la fel. Expir prelung.

— Foarte bine, doamnă Grey. Ai condus excelent.

Întind mâna și se sperie o secundă, dar îi mângâi fața cu vârful degetelor. Ia o gură mare de aer.

— Asta înseamnă că nu te vei mai plânge de felul în care conduc? întreabă.

Râd și asta mă eliberează.

— N-aș merge atât de departe încât să afirm asta.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți conduc mașina. Mai ales în niște circumstanțe atât de palpitate.

Încearcă să-și păstreze optimismul, dar după glas aș zice că e atât de fragilă, de parcă ar fi pe cale să se rupă.

Opresc motorul, pentru că ea nici măcar nu a avut intenția.

— Poate ar trebui să conduc eu, îi propun.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că mă pot da jos ca să te las pe tine în locul meu. Îmi simt picioarele ca de gelatină.

Îi tremură mâinile.

— E din cauza adrenalinei, iubito. Te-ai descurcat uimitor, ca de obicei. M-ai lăsat fără cuvinte, Ana. Nu mă dezamăgești niciodată.

O mângâi din nou pe obraz cu dosul palmei, pentru că am nevoie s-o ating, s-o liniștesc pe ea, dar și pe mine, să știu că suntem în siguranță. Lacrimile i se preling din ochi, iar plânsul ei înăbușit ne ia pe amândoi prin surprindere.

— Nu, iubito, nu. Te rog, nu plânge.

Nu suport s-o văd plângând. Mă întind spre ea, îi desfac centura de siguranță, o cuprind de talie și o trag peste consola centrală în poala mea; picioarele îi rămân pe scaunul șoferului. Îi dau părul la o parte de pe față, îi sărut pleoapele și obraji, apoi îmi îngrop nasul în șuvițele ei, iar Ana își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și plânge lipită de pieptul meu. O legăn în brațe și o las să se descarce.

Ana. Ana. Ana. Te-ai descurcat atât de bine.

Vocea lui Sawyer ne sperie.

— Suspectul a încetinit în fața clădirii Escala. Cercetează locul.

— Urmărește-l, îi ordon.

Ana își șterge nasul cu dosul palmei, se strâmbă și inspiră profund.

— Folosește cămașa mea, îi spun, sărutând-o pe tâmplă.

— Îmi pare rău, spune ea.

— Pentru ce? Să nu-ți pară rău.

Se șterge din nou la nas, iar eu o prind de bărbie și o sărut cu tandrețe.

— Buzele tale sunt atât de dulci când plângi, iubita mea frumoasă și curajoasă.

Vorbesc încet, conștient că Sawyer se află încă la telefon.

— Sărută-mă din nou, șoptește ea și nu aud decât dorința din vocea ei.

Aprinde astfel un foc în sufletul meu.

— Sărută-mă.

Insistă cu glas răgușit. Îmi iau BlackBerry-ul din suportul său, îl închid și-l arunc pe scaun, lângă picioarele ei. Îmi pierd degetele în părul ei, ținându-o în loc, în timp ce buzele mele le găsesc pe ale ei și limba mea se împreunează cu a ei. Mă primește cu bucurie și mă sărută cu o intensitate care-mi oprește respirația. Îmi cuprinde fața în palme, iar degetele ei îmi ating barba, luând tot ce am eu de oferit. Geme. Iar corpul meu răspunde. Toată adrenalina gonește spre partea de jos a trupului meu.

La naiba. O vreau.

Îmi cobor mâna pe trupul ei, pipăind-o, îi ating sânii și talia și mă opresc cu mâna pe posteriorul ei. Ana se mișcă pe deasupra mădularului meu prins ca într-o capcană.

— Ah! mă retrag, gâfâind.

— Ce e? spune ea, lipită de buzele mele.

— Ana, suntem într-o parcare din Seattle.

— Și?

— Păi, acum vreau să ți-o trag, iar tu te freci de mine; e incomod.

— Atunci, trage-mi-o.

Mă sărută în colțul gurii, iar cuvintele ei mă iau prin surprindere. Mă uit în ochii ei cu o culoare din ce în ce mai accentuată, aproape numai pupile. Doar poftă. Doar dorință.

— Aici? pufnesc eu șocat.

— Da, te doresc. Acum.

Nu-mi vine să cred că a spus așa ceva.

— Doamnă Grey, câtă nerușinare.

Mă uit în jurul nostru. Suntem bine ascunși. Nu e nimeni aici. Nu avem cum să fim văzuți. O putem face. Dorința mea pentru ea sporește. O strâng și mai tare de păr, ținând-o acolo unde vreau eu, și o sărut din nou. Mai tare. Mai profund. Profitând. Profitând. Din ce în ce mai mult.

Îmi plimb cealaltă mână pe corpul ei, până pe coapsă. Și mă prinde de păr.

— Mă bucur că porți fustă.

Îmi mișc mâna peste pulpa ei, iar Ana se agită deasupra mea.

Ah!

— Nu te mai mișca, mârâi eu, strângând-o din ce în ce mai tare de părul de la ceafă.

O să mă castreze.

O mângâi prin chiloții de dantelă; sunt deja umezi.

Ah, draga mea.

Cu degetul mare, îi mângâi clitorisul, o dată, de două ori, iar ea geme, corpul ei zvâcnind la atingerea mea.

— Nu te mai mișca, șoptesc și-i prind buzele cu ale mele în timp ce degetul meu mare apasă umflătura de sub dantela umedă.

Dau materialul la o parte și o pătrund cu două degete.

Geme și-și împinge soldurile spre mâna mea, întâmpinându-mă călduros.

Ah, iubita mea nesătulă.

— Te implor, șoptește ea.

— Ah. Ești atât de pregătită, murmur entuziasmat și-mi strecor încet degetele înăuntru.

Apoi, afară.

Înăuntru. Afară. Înăuntru.

— Te excită urmărirea cu mașini?

— Tu mă exciți.

Cuvintele ei îmi alimentează dorința, așa că-mi retrag mâna și-mi strecoar brațul sub genunchii ei și o ridic astfel încât să urce în întregime în poala mea, cu fața spre parbriz.

Gâfâie. Începe să se frece de mine, așa că gem.

— Pune-ți picioarele de o parte și de alta a mea, îi spun și-mi mut mâinile peste partea exterioară a coapselor sale, apoi, înapoi în sus, dându-i la o parte fusta care mă încurcă. Pune-ți mâinile pe genunchii mei, iubito. Apleacă-te în față, ridică-ți fundul acela splendid. Ai grijă să nu te lovești la cap.

Își ridică frumosul ei posterior, iar eu îmi desfac fermoarul blugilor, eliberându-mi mädularul umflat. Îmi pun un braț în jurul taliei ei, cu cealaltă mână îi trag chiloții în lateral și, ridicându-mi șoldurile, o fac să coboare și o pătrund până la boașe, cu o singură mișcare rapidă.

Respirația îmi șuieră printre buze. *Da!*

— Ah, strigă Ana cât poate de tare și se mișcă deasupra mea.

Gem, cu dinții încleștați. Mă simt de parc-aș fi dintr-o altă lume. O prind de maxilar și o sprijin de mine cu spatele, înclinându-i capul ca s-o pot săruta pe gât. O cuprind de șold cu cealaltă mână și o ținuiesc, apoi o pătrund adânc. Ea se ridică și începe să mă călărească. Tare. Rapid. Cu frenezie.

Ah... îi mușc lobul urechii.

Geme și ne mișcăm împreună într-un ritm amețitor și disperat.

Ea, care urcă și coboară. Eu, care intru în ea.

Îi mângâi clitorisul ușor prin chiloți.

Ana scoate un strigăt confuz, iar acest sunet mă excită și mai tare.

La naiba. O să-mi dau drumul.

— Fii. Rapidă, îi rostesc răgușit în ureche. Trebuie să terminăm repede, Ana.

Sudoarea mi se scurge pe frunte. O apăs și mai mult pe clitoris, rotind degetele de jur-împrejur.

— Ah, strigă Ana.

— Haide, iubito. Vreau să te aud.

Ne mișcăm. Ne mișcăm în continuare. Și apoi o simt. Cum se îndreaptă spre orgasm. Cum este pregătită.

Ah, slavă Domnului. O mai pătrund o dată, iar ea își lasă capul pe umărul meu, privind spre acoperișul mașinii.

— Da! scrâșnesc eu din dinți, iar ea își dă drumul.

Zgomotos.

— Ah, Ana.

O cuprind în brațele mele și îmi dau drumul în ea.

Când mă mai domolesc, îmi sprijin capul de al ei, iar Ana stă moleșită deasupra mea. Îmi plimb nasul peste maxilarul ei și-i sărut gâtul, obrazul și tâmpla.

— S-a risipit tensiunea, doamnă Grey?

O mușc de lobul urechii. Scâncește de plăcere, iar eu zâmbesc. E un sunet minunat.

— Cu siguranță pe mine m-a ajutat, șoptesc ieșind ușor din ea. Ți-ai pierdut vocea?

— Da, răspunde ea, gâfâind.

— Păi, nu ești tu acea creatură desfrânată? Nu știam că ești atât de exhibiționistă.

Se ridică imediat, cu atenție și precauție. Oboseala ei este acum o amintire.

— Nu ne vede nimeni, nu-i așa?

Cercetează din priviri parcare.

— Crezi că aș lăsa pe cineva să se uite la soția mea cum are orgasm?

O mângâi pe spate și se calmează, întorcându-se ca să-mi arunce un zâmbet dulce și jucăuș.

— Sex în mașină! exclamă ea, iar ochii i se aprind ca și cum ar fi obținut un mare succes.

Zâmbesc. Da. *E o premieră și pentru mine, Ana.* Îi dau după ureche o suviță de păr rătăcită.

— Hai să ne întoarcem. Conduc eu.

Deschid portiera mașinii, iar Ana se dă jos din poala mea ca să-mi pot încheia fermoarul.

Când revin pe locul șoferului, sun la echipa de pază.

— Domnule Grey, sunt Ryan.

— Unde e Sawyer? mă răstesc.

— La Escala.

— Și Dodge-ul?

— Îl urmăresc spre sud pe I-5.

— Cum se face că Sawyer nu e cu tine?

— S-a gândit că ar fi mai bine să aștepte la Escala după ce am văzut-o...

— Văzut-o? E o femeie? oftez profund.

— Da. Șoferul este o femeie, zice Ryan. Voiam s-o urmăresc să văd dacă o putem identifica.

— Rămâi pe urmele ei.

— Sigur.

Închid-și mă uit la Ana.

— Șoferul Dodge-ului este o femeie?

Pare șocată.

— Cam așa ceva.

Habar nu am cine ar putea fi. Nu poate fi Elena și, cu siguranță, nici Leila. În niciun caz după cât de mult s-s străduit Flynn cu ea.

— Hai să mergem acasă.

Pornesc mașina dând cu spatele din parcare și o iau spre casă.

— Unde este... subiectul? Apropo, de ce-i zice așa? Sună BDSM.

— Înseamnă că e o persoană pe care nu o cunoaștem. Ryan e fost agent FBI.

— Fost agent FBI?

— Nu întreba.

E o poveste lungă despre cum să faci ceea ce trebuie, să aperi un nevinovat și să fii dat afară pentru asta. Îi voi povesti la cină.

Probabil de aceea știm că plăcuțele de înmatriculare ale Dodge-ului erau false. Are relații peste tot.

— Și unde este această femeie acum? întreabă Ana.

— Pe I-5, spre sud.

Oricine ar fi, a trecut pe lângă casa noastră, a studiat-o și a plecat mai departe. Cine naiba este?

Ana se întinde și-și trece degetele peste partea interioară a coapsei.

Uau!

Ne-am oprit la roșu. O prind de mână ca să nu mai înainteze spre penisul meu.

— Nu. Am reușit să ajungem până aici. Nu vrei să fac accident la trei străzi de casă.

Îi sărut degetul arătător, îi dau drumul la mână și mă concentrez asupra drumului, ca să ajungem acasă întregi. Am nevoie de un raport amănunțit din partea lui Sawyer. Sunt supărat că ne aștepta cineva în fața casei părinților mei. Cu siguranță agenții mei de securitate ar fi trebuit să observe Dodge-ul.

Pentru ce mama naibii îi plătesc?

Ana tace până când suntem aproape de garajul de la Escala.

— Femeie? spune ea din senin.

Pare că se îndoiește.

— Se pare că da.

Oftez și tastez codul ca să se ridice poarta de acces la garaj.

Da. Aș vrea să știu cine e. Welch le-a cercetat pe toate fostele mele su-puse, chiar și pe cele de la clubul privat pe care-l frecventam. Toate sunt în regulă, așa cum mă așteptam. O s-o verific pe Leila cu ajutorul lui Flynn, dar ultima dată când am auzit de ea, era fericită acasă la familia ei.

Am lăsat mașina pe locul ei de parcare.

— Chiar îmi place mașina asta, spune Ana, punând o pauză bineve-nită gândurilor mele tenebroase.

— Și mie. Și îmi place cum te-ai descurcat cu ea — și nici nu ai zgâriat-o.

Zâmbește.

— Poți să-mi cumperi una la fel de ziua mea.

Anastasia Ste... Grey! Mă holbez la ea, șocat. Nu cred că mi-a ce-rut vreodată ceva, însă coboară din mașină înainte să-i pot da replica. Sunt atât de uluit, încât nu știu ce să spun. Înainte să închidă portiera, se apleacă și-mi aruncă un zâmbet neobrăzat.

— Una albă, cred.

Izbucnesc în râs. Albă. O alegere potrivită. Ana este lumina din bezna mea.

— Anastasia Grey, nu încetezi niciodată să mă uimești.

Închide portiera, iar eu ies după ea. Așteaptă lângă portbagaj, ca o zeiță care abia ce a făcut sex și care își dorește o mașină în valoare de două sute de mii de dolari.

Nu mi-a cerut niciodată nimic.

De ce e atât de sexy faza asta?

Mă aplec și-i șoptesc:

— Îți place mașina. Și mie îmi place. Ți-am tras-o în mașina asta. Poate ar trebui să ți-o trag și pe ea.

Geme scurt și obrazii i se înroșesc în acel fel încântător pe care pur și simplu îl ador. Îmi distrage atenția zgomotul unei mașini care intră în garaj. Este un BMW argintiu, seria 3.

Ce mai dispozitiv antifutut.

— Se pare că avem companie. Hai să mergem.

O iau de mână și o conduc spre lift. Din păcate, trebuie să așteptăm și ne ajunge din urmă domnul BMW. Pare cam de vârsta mea. Poate mai tânăr.

— Salutare, spune el, cu un zâmbet cald adresat soției mele.

Îmi pun brațul în jurul Anei.

Cară-te de-aici, amice.

— Abia m-am mutat. Apartamentul șaisprezece, îi spune vesel.

— Bună ziua, spune Ana, pe un ton prietenos.

Suntem salvați de lift. După ce intrăm, o țin pe Ana aproape de mine.

Mă uit la ea, dorindu-mi să nu intre în vorbă cu acest necunoscut.

— Tu ești Christian Grey, zice el.

Da. Vinovat.

— Noah Logan.

Îmi întinde mâna. O întind și eu, cu reticență, iar el mi-o strânge, umed și mult prea entuziast.

— La ce etaj? întreabă el.

— Trebuie să introduc un cod.

— Ah.

— La penthouse.

— Aha. Firește.

Apasă butonul etajului la care trebuie să coboare și ușile se închid.

— Doamna Grey, presupun.

Se smiorcăie ca un elev de clasa a opta emoționat, care are o pasiune uriașă pentru o colegă.

— Da.

Ana îi zâmbește cald, își strâng mâna și nemernicul are tupeul să se înroșească.

Roșește!

— Când v-ați mutat aici? întreabă Ana, iar eu o strâng și mai tare de mână.

Nu-l încuraja.

— Weekendul trecut. Îmi place la nebunie locul ăsta.

Ea zâmbește. *Din nou!*

Din fericire, liftul se oprește la etajul lui.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, spune el, ușurat, și iese din lift.

Ușile se închid în urma lui, iar eu titez codul pentru apartament.

— Părea drăguț, spune Ana. N-am mai întâlnit niciun vecin până acum.

Mă strâmb.

— Prefer să nu întâlnim pe nimeni.

— Asta pentru că ești un pustnic. Mie mi s-a părut un tip destul de OK.

— Pustnic, zici?

— Pustnic. Închis în turnul tău de fildeș, spune Ana, inexpresivă.

Încerc din răputeri să-mi înăbuș zâmbetul.

— Turnul nostru de fildeș, o corectez. Și cred că mai poți adăuga un nume pe lista admiratorilor tăi, doamnă Grey.

Își dă ochii peste cap.

— Christian, tu crezi că toată lumea mă place.

Oh. Doamne. Dumnezeu.

— Tocmai ți-ai dat ochii peste cap?

Mă privește pe sub gene.

— Firește, șoptește ea.

Ah, doamnă Grey.

Îmi înclin capul într-o parte. Ziua tocmai mi s-a îmbunătățit substanțial.

— Ce putem face în această privință?

— Ceva extrem.

La naiba. Cuvintele ei mă excită.

— Extrem? spun, înghițind în sec.

— Te rog.

— Vrei ceva mai mult?

Încuviințează, fără să-și ia ochii de la mine. Este atât de sexy.

Ușile se deschid, dar rămânem în lift. Ne privim pur și simplu unul pe celălalt, iar atracția și dorința noastră sunt atât de electrizante, încât scânteiază. Culoarea ochilor i se întunecă, ca și mie de altfel.

— Cât de extrem? întreb.

Ana își mușcă buza inferioară plină, dar nu spune nimic.

Ah. Doamne. Sfinte.

Închid ochii savurând acest moment senzual, apoi o prind de mână și ies din lift ca din pușcă, trăgând-o după mine prin ușile duble ale holului. Sawyer mă așteaptă.

La naiba.

— Sawyer, aș vrea să fiu informat peste o oră, spun, dorindu-mi să plece.

— Da, domnule, zice el, intrând în biroul lui Taylor.

Așa. Mă întorc spre soția mea.

— Extrem?

Încuviințează cu o expresie serioasă.

— Ei bine, doamnă Grey, ai noroc. Astăzi accept cereri.

Mintea mea e plină de idei.

— Te gândești la ceva anume?

Își ridică umărul stâng într-un gest tare cochet.

Ce înseamnă asta?

— Un futai pervers? întreb, ca să fie clar.

Dă din cap cu fermitate, dar se înroșește în obraji.

— Îmi dai mână liberă? o întreb.

Ochii ni se întâlnesc, iar ai Anei debordează de curiozitate și senzualitate.

— Da.

Răspunsul ei și glasul răgușit alimentează flama dorinței mele.

— Vino.

Ne îndreptăm spre camera de joacă de la etaj.

— După tine, doamnă Grey.

Deschid ușa și îi fac loc să treacă, iar Ana intră în camera mea preferată. O urmez, după ce aprind luminile. Ana se întoarce, privindu-mă în timp ce închid ușa.

Inspiră adânc, Grey.

Ador acest moment.

Nerăbdarea crescândă.

E palpitant.

Așteaptă. Mă dorește. E a mea.

Ultima dată când am fost aici, am suspendat-o în ham.

O amintire de atunci îmi străbate mintea. A fost distractiv.

Oare astăzi ce aș putea să fac cu ea?

— Ce îți dorești, Anastasia?

— Pe tine.

— Mă ai pe mine. Mă ai de când ai căzut în biroul meu.

— Atunci surprinde-mă, domnule Grey.

E atât de îndrăzneală.

— Cum dorești, doamnă Grey.

Îmi încrucișez brațele și îmi duc degetul arătător la buze.

Știu ce aș vrea să fac.

Vreau s-o fac de foarte, foarte mult timp.

Dar fiecare lucru la timpul lui.

— Cred că la început vom scăpa de hainele tale.

Mă apropii, îi prind jacheta scurtă de jeans, i-o cobor pe umeri, trag de ea și o arunc la podea. Urmează bluza.

— Ridică brațele.

Se conformează și îi scot bluza de pe trupul ei adorabil. O sărut delicat și tandru, apoi îi arunc bluza peste jachetă. Poartă un sutien de dantelă neagră, iar sfârcurile i se văd prin țesătură.

Soția mea e sexy.

— Uite, spune ea și, spre uimirea mea, îmi întinde un elastic de păr.

Confesiunea mea tenebroasă de la Saint-Paul-de-Vence nu a descu-
rajat-o deloc și nici nu a îndepărtat-o de mine.

Nu exagera cu gândurile, Grey.

I-l iau din mână.

— Întoarce-te.

Se răsuțește, zâmbindu-mi discret și intim, iar eu mă-ntreb la ce oare i-o zbura mintea.

Nu te gândi nici la asta, Grey.

Îi împletesc repede părul și i-l prind cu elasticul. O trag de păr, lăsându-i capul pe spate.

— Bună idee, doamnă Grey, murmur, trecându-mi buzele peste urechea ei și mușcând-o de lob. Acum întoarce-te și scoate-ți fusta. Las-o să cadă la podea.

Face un pas înainte, se răsuțește și, cu privirea lipită de mine, își desface fusta și-i trage încet fermoarul în jos. Fusta i se umflă ca o umbrelă și-i cade la picioare.

Este Afrodită.

— Lasă fusta acolo.

Se conformează, iar eu îngenunchez la picioarele ei și o prind de gleznă, desfăcându-i pe rând sandalele. După ce i le dau jos, fac un pas în spate și-mi admir soția. Este de-a dreptul minunată în această lenjerie neagră din dantelă.

— Ești o privesște plăcută ochiului, doamnă Grey.

Îngenunchez, o prind de șolduri și o trag în față, vârându-mi nasul acolo unde i se unesc coapsele ei binecuvântate. Gâfâie în timp ce eu îi inspir aroma.

— Iar tu miroși a tine, a mine și a sex. Este amețitor.

Îi sărut prin dantelă partea de sus a dulcii ei despicături, apoi îi dau drumul și-i strâng hainele și pantofii. O ajut să se ridice în picioare, apoi îi fac un semn cu bărbia.

— Du-te lângă masă.

Mă îndrept spre comodă. Când mă uit înapoi la Ana, mă privește ca un șoim.

Așa nu merge.

— Întoarce-te cu fața la perete, ca să nu știi ce am de gând să fac. Scopul nostru este plăcerea, doamnă Grey, iar tu ai dorit o surpriză.

Ana se supune, iar eu îi las pantofii lângă ușă și îi așez hainele pe cu-fâr. Mă dezbrac de cămașă, îmi scot pantofii uitându-mă în permanență la ea. Stă cu fața la peretă. *Bravo*. Din sertarul de jos scot obiectele de care am nevoie. Le las pe cu-fâr și caut pe iPod Pink Floyd, „The Great Gig in the Sky“.

Super. Să vedem dacă acceptă asta.

Mă întorc la Ana și-mi așez prada pe masă, departe de privirile ei .

— Extrem, spui, doamnă Grey? îi șoptesc la ureche.

— Hmm.

— Trebuie să mă anunți dacă e prea mult. Dacă-mi spui să mă opresc, mă voi opri imediat. Ai înțeles?

— Da.

— Am nevoie de promisiunea ta.

— Promit, șoptește, cu vocea răgușită de dorință.

— Ce fată cuminte.

O sărut pe umăr, apoi îmi strecor un deget pe sub breteaua sutienului și mi-l plimb pe sub aceasta, mângâindu-i pielea.

— Dă-l jos, îi ordon.

O vreau goală.

Ea îl desface în grabă și-l lasă să cadă. Îmi cobor mâinile pe spatele ei până la șolduri, îmi înfig degetele în chiloții ei și îi fac să alunece în jos, pe picioarele ei frumoase. Când ajung la glezne, îi cer să iasă din ei, iar ea mi se supune.

Îi sărut o fesă când ajung cu gura la nivelul frumosului ei fund, știind că suntem pe cale să ne împrietenim și mai mult, și mă ridic. Mă străbate un fior; așteptam cu nerăbdare acest moment.

— O să îți acopăr ochii pentru ca totul să fie și mai intens, șoptesc și îi pun o mască la ochi.

Melodia începe să capete forță, iar vocalistul se dezlănțuie, ca și cum ar fi în mijlocul unui orgasm.

Mișto.

— Apleacă-te și întinde-te pe masă. Acum.

Umerii Anei se ridică și coboară rapid, în ritmul respirației care i se intensifică. Face însă cum îi spun și se întinde pe masă.

— Întinde-ți brațele și prinde-te de margine.

Face întocmai. Masa este lată, așa că brațele ei sunt acum complet întinse.

— Dacă îi dai drumul, te voi plesni la fund. Ai înțeles?

— Da.

— Vrei să te plesnesc la fund, Anastasia?

Buzele ei se întredeschid. Trage aer în piept.

— Da, șoptește ea, cu glas răgușit.

— De ce? o întreb.

Nu răspunde, dar cred că încearcă să ridice din umeri.

— Spune-mi, o îndemn eu.

— Aă.

O plesnesc cu putere peste fund, iar sunetul acoperă muzica din camera de joacă.

— Ah! strigă ea.

Pentru mine, ambele sunete sunt absolut excitante.

— Taci acum.

Îi masez ușor fundul. Stau chiar în spatele Anei și mă aplec peste trupul ei. Scula mi se întărește în interiorul blugilor, și mă împing în fețele ei moi, în timp ce o sărut între omoplați. Îi las încet, pe spate, un șir de sărutări umede. Când mă ridic, saliva mea îi strălucește pe piele, sub forma unor mici pete.

— Desfă-ți picioarele.

Și le desface.

— Mai mult.

Geme și face cum i-am spus.

— Bravo, șoptesc și desenez o linie cu degetul peste coloana ei vertebrală, până când ajung la anus.

Acesta se micșorează și se încordează sub atingerea mea.

— Cu asta ne vom distra, îi șoptesc.

Se încordează. Dar nu mă oprește, așa că avansează și introduc încet degetul în vagin.

Dulce. Așa cum e raiul.

— Văd că ești foarte udă, Anastasia. De mai devreme sau de acum?

Ea geme în timp ce degetul meu alunecă înăuntru și în afară, iar ea se împinge în mâna mea, dorindu-și ceva mai mult.

— Ah, Ana, cred că un pic din amândouă.

Îmi mișc degetele înainte și înapoi.

— Cred că îți place să fii aici. În felul acesta. Să fii a mea.

Geme, închizând ochii, iar eu îmi retrag degetul și o mai plesnesc o dată peste fundul cu pielea catifelată.

— Ah.

— Spune-mi.

Vocea mi s-a îngroșat de pasiune.

— Da, îmi place, șoptește ea.

O plesnesc din nou peste fund și țipă, apoi îi strecor două degete în vagin și le răsucesc puțin ca să le lubrifiez. Când mă retrag, îi răspândesc esența în sus, peste anus. Se încordează din nou.

— Ce vrei să-mi faci?

— Nu este ceea ce crezi tu, o asigur. Ți-am spus, fiecare pas la rândul său, iubito.

Mă întind după lubrifiant și-mi pun o cantitate generoasă pe degete, apoi îi masez micul orificiu încrețit. Ea se contorsionează, spatele i se ridică și coboară tot mai repede, în ritmul respirației ei accelerate. Își întredeschide gura. E excitată. O plesnesc cu putere, ținând puțin mai jos, astfel încât vârfurile degetelor mele să-i atingă labiile umede de pasiune.

Geme și mișcă din fund, cerând mai mult.

— Stai nemișcată, îi ordon. Și nu da drumul mesei.

Îmi pun și mai mult lubrifiant pe degete.

— Ah.

— Acesta este lubrifiant.

I-l întind din belșug peste anus.

— Voiam să-ți fac asta de ceva timp, Ana.

Iau micul dop anal de metal. Geme în timp ce i-l plimb încet peste șira spinării.

— Am un mic cadou pentru tine aici, șoptesc și i-l strecor între fese. O să introduc asta în tine, foarte încet.

Gâfâie.

— O să mă doară?

— Nu, iubito. E mic. După ce-l bag în tine, o să ți-o trag foarte tare.

Își deschide gura și tremură. Mă aplec peste ea și o sărut iarăși între omoplați.

— Ești gata?

Pentru că eu sunt.

Penisul meu aproape că explodează.

— Da, răsuflă ea.

În mâna stângă am dopul anal, pe care-l lubrifiez. Apoi îmi trec degetul mare al mâinii drepte printre fesele ei, peste anus, și i-l introduc în vagin, descriind înlăuntrul ei niște cercuri. Degetele mele îi ating clitorisul, stârnindu-i, încet și metodic, punctul plăcerii, în timp ce-mi mișc și degetul mare. Geme de plăcere, zgomotos. Și acesta e momentul. Foarte încet, îi împing dopul anal în fund.

— Ah! geme ea.

Întâmpin puțină rezistență, așa că-mi mișc circular degetul mare în vaginul ei, mângâindu-i acel punct dulce din interior cu vârful degetului, și împing mai tare dopul. Ce bucurie, pentru că alunecă înăuntrul ei. Cu ușurință.

— Ah, draga mea.

Îmi rotesc din nou degetul în vaginul ei și simt dopul pe care-l are în anus. Îl răsucesc lent, iar Ana scâncește, scoțând un sunet ciudat, de plăcere pură.

Uau.

— Christian, se smiorcăie, lascivă și dornică, iar eu îmi retrag degetul mare.

A rămas fără suflu.

— Ce fată cuminte, murmur.

Las dopul acolo unde e și îmi plimb degetele peste coastele ei, până când ajung la sold. Îmi deschid fermoarul și-mi eliberez mädularul, o prind de șolduri cu ambele mâini și-i trag fundul spre mine. Cu genunchiul, o forțez să-și desfacă și mai mult picioarele.

— Nu da drumul la masă, Ana.

— Nu, geme ea.

— Vrei ceva extrem? Să-mi spui dacă sunt prea dur. Ai înțeles?

— Da, șoptește ea.

Și, cu o mișcare rapidă, o trag spre mine și o pătrund profund, până la capăt.

— Futu-i! strigă ea.

Iar eu încremenesc, bucurându-mă de căldura cu care mă cuprinde fata mea.

Este o senzație atât de plăcută, iar răsuflarea ei este la fel de accelerată ca a mea. Mă întind și trag ușor de dop.

Scoate un geamăt uluitor de plăcere.

Aproape că mă face să plutesc.

— Mai vrei? îi șoptesc.

— Da, spune ea hotărâtă, implorându-mă să-i ofer mai mult.

— Rămâi acolo întinsă, zic și ies încet dinăuntrul ei, apoi o pătrund din nou cu putere.

— Da, șuieră ea.

Intensific ritmul, trăgându-i-o într-un abandon sălbatic și palpitant.

Nu m-am simțit niciodată așa.

Îi arăt Anei o latură mai întunecată.

Îmi place la nebunie.

— Ah, Ana, gâfâi eu, răsucind din nou dopul.

Strigă, iar eu intru în ea. O fut. Mă bucur de ea. Pun stăpânire pe ea.

— Ah, la naiba, țipă ea.

Și știu că e aproape de orgasm.

— Da, iubito, îi șoptesc.

— Te rog, mă imploră ea.

— Bravo.

Ești o zeiță, Ana.

O plesnesc tare peste fese și ea își dă drumul, țipând zgomotos, copleșită de orgasm. Scot dopul și-l arunc într-un castron.

— Futu-i! strigă ea, iar eu o prind cu forță de șolduri și-mi dau drumul, ținând-o lipită de mine și rătăcindu-mă în eliberarea mea.

Cad peste ea, epuizat, dar exaltat. O cuprind în brațe, mă las la po-dea odată cu ea, ținând-o strâns în timp ce-mi recapăt suflul. Trage și ea o gură de aer, cu capul sprijinit pe pieptul meu.

— Bine ai revenit, spun, scoțându-i legătura de la ochi.

Clipește, puțin amețită, în timp ce ochii i se obișnuiesc cu lumina discretă. Pare în regulă. Îi las capul pe spate și-mi lipesc buzele de ale ei, încercând să-mi dau seama cum se simte.

Ridică mâna și-mi mângâie obrazul. Zâmbesc ușurat.

— Deci, mi-am îndeplinit misiunea? întreb.

Ana ridică din sprâncene.

— Misiunea?

— Ai vrut să fie extrem, spun pe un ton precaut.

Se luminează la față.

— Da. Cred că ți-ai îndeplinit-o.

Cuvintele ei îmi încălzesc sufletul.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Arăți atât de bine, futută cum trebuie și frumoasă în acest moment.

O mângâi pe obraz.

— Așa mă și simt, murmură ea.

Îi cuprind fața în palme și o sărut cu toată tandrețea pe care o merită. Pentru că o iubesc.

— Nu mă dezamăgești niciodată.

Niciodată.

— Cum te simți? o întreb gâfâind.

— Bine, șoptește ea și se înroșește la față. Futută cum trebuie.

Zâmbetul ei sfios și dulce spune multe de la sine. Total opus obscenităților de mai devreme.

— Și, doamnă Grey, ai o guriță foarte perversă.

— Asta pentru că sunt căsătorită cu un tip pervers, domnule Grey.

Nu pot s-o contrazic.

Îi zâmbesc, plin de vitalitate. Cred că semăn cu pisica din Cheshire.

— Mă bucur că te-ai măritat cu el.

O prind de părul împletit, duc capătul cozii la buze și-l sărut. *Te iubesc, Ana. Să nu mă părăsești niciodată.*

Ea duce la buze mâna mea stângă, sărutând verigheta.

— Al meu, șoptește.

— Al tău, îi răspund, strângând-o și mai tare în brațe și vârându-mi nasul în părul ei. Vrei să-ți pregătesc o baie?

— Hmm. Doar dacă vii și tu.

— Bine.

O ajut pe Ana să se ridice în picioare și o urmez. Ea arată spre blugii pe care încă îi am pe mine.

— Vrei să porți... ceilalți jeanși?

— Ceilalți jeanși?

— Cei pe care îi purtai aici.

— Acei jeanși?

Blugii mei de Dominator. Numiți DJ.

— Arăți foarte sexy în ei.

— Pe cuvânt?

— Da. Foarte, foarte sexy.

Cum aş putea refuza? Vreau să arăt sexy pentru soția mea.

— Ei bine, pentru tine, doamnă Grey, poate că-i voi purta.

O sărut, apoi iau castronul în care am pus mica noastră distracție de după-amiază și mă îndrept spre comodă ca să opresc muzica.

— Cine curăță aceste jucării? întreabă Ana.

Ah..

— Eu. Doamna Jones.

— Ce? întreabă șocată.

Da. Gail știe totul, toate micile mele secrete murdare, și încă lucrează pentru mine.

Ana se holbează la mine în continuare, așteptând să continui. Opresc iPod-ul.

— Ei bine. Aă...

— Supusele tale se ocupau de ele? întreabă Ana, înțelegând, în cele din urmă.

Nu pot decât să ridic din umeri, cerându-mi astfel scuze.

— Poftim, spun oferindu-i cămașa mea.

O îmbracă rapid și nu mai aduce vorba despre curățarea jucăriilor. Las lucrurile noastre pe cufăr și, luând-o de mână, descui ușa camerei de joacă și coborâm la parter, la baia noastră. Se oprește în prag, cască și se întinde, cu un zâmbet misterios pe față.

— Ce e? întreb, deschizând robinetele.

Ana clatină din cap, evitând să mă privească.

Să se simtă sfioasă așa, dintr-odată?

— Spune-mi, insist eu, turnând ulei de baie în apa din cadă.

Obrajii i se îmbujorează.

— Pur și simplu, mă simt mai bine.

— Da, ai fost într-o dispoziție ciudată astăzi, doamnă Grey.

O îmbrățișez.

— Știu că te îngrijorează ce se petrece în ultima vreme. Îmi pare rău că ești prinsă la mijloc în povestea asta. Nu știu dacă este vorba de o răzbunare, de un fost angajat sau de un rival în afaceri. Dacă ți s-ar întâmpla ceva din cauza mea...

Imaginea aceea îngrozitoare, cu ea zăcând pe jos, în locul târfei drogate, mă bântuie.

Oprește-te, Grey. Oprește-te.

Ana mă îmbrățișează.

— Și dacă ți se întâmplă ție ceva, Christian? spune ea, pe un ton sumbru.

— O să-i dăm de capăt. Hai să scapi de cămașa asta și să intri în baie.

— N-ar trebui să vorbești cu Sawyer?

— Poate să aștepte.

Sunt cam tăios; o să-i trag ditamai perdaful.

O dezbrac pe Ana de cămașa mea.

La naiba. Urmele pe care i le-am lăsat pe corp sunt încă acolo. Mai estompate, dar tot prezente, amintindu-mi că sunt un nemernic.

— Mă întreb dacă Ryan a prins Dodge-ul din urmă, spune Ana, iar eu știu că-mi ignoră reacția.

— O să vedem, după ce facem baie. Intră în cadă.

Îi întind mâna, iar ea urcă în cada plină de spumă. Se așază foarte încet.

— Au.

Tresare când atinge cu fundul apa fierbinte.

— Ușor, iubito, îi șoptesc, dar ea zâmbește așezându-se în apă.

Mă dezbrac de blugi și mă bag în spatele ei și o strâng la piept.

Încet-încet mă relaxez.

Trăiește clipa, Grey.

A fost ceva senzațional.

Ana s-a descurcat de minune. Îi mângâi părul și mă minunez de cât de ușor este să fii pur și simplu în compania ei. Nu trebuie să spun nimic și nici ea nu trebuie să vorbească. Ne putem întinde în baie ca să ne relaxăm împreună și asta e tot.

Închid ochii și mă gândesc la această zi.

Ce final dement pentru luna noastră de miere.

O urmărire cu mașina, când Ana s-a descurcat ca o adevărată profesionistă.

Îi ating absent părul împletit.

Și m-a lăsat să mă distrez în camera de joacă, făcând ceva ce mi-am dorit să fac dintotdeauna, un lucru pe care ea nu l-a experimentat niciodată.

Iubita mea. Iubita mea frumoasă.

Câteva clipe mai târziu, îmi amintesc că mâine seară avem întâlnire cu Gia Matteo. Sparg liniștea reconfortantă.

— Ne uităm mai târziu peste planurile pentru noua casă?

— Sigur, răspunde Ana, oarecum resemnată. Trebuie să mă pregătesc pentru muncă, adaugă ea.

Codița ei împletită ei îmi alunecă printre degete.

— Știi că nu trebuie să te întorci la serviciu.

Lipită de mine, o simt cum se încordează.

— Christian, am mai vorbit despre asta. Te rog să nu începi din nou această ceartă.

OK. O trag ușor de păr, înclinându-i fața spre mine.

— Ziceam și eu așa, spun și-mi trec buzele peste ale ei.

O MAI LAS PE ANA ÎN CADĂ, mă îmbrac și mă duc în biroul meu ca să discut cu Sawyer. Doamna Jones este în bucătărie.

— Bună seara, Gail.

— Domnule Grey. Bine ați venit acasă și încă o dată felicitări.

— Mulțumesc. Sora ta se simte bine?

— Da, domnule. Doriți ceva?

— Nu, mulțumesc. Am ceva de lucru.

— Și doamna Grey?

Zâmbesc.

— E în baie.

Gail surâde și dă din cap.

— O voi întreba când va ieși, domnule.

Îmi verific e-mailurile când ajung în birou. Apoi îl sun pe Sawyer. O clipă mai târziu se aude o bătaie rapidă la ușă.

— Intră.

Sawyer intră și rămâne în picioare în fața mea, detașat, calm, un profesionist în costum, cu cravată la gât. Atitudinea lui mă enervează la culme. Mă ridic încet de la birou, mă sprijin de acesta cu ambele mâini și mă-nclin spre Sawyer.

— Unde naiba erați? strig la el.

Face un mic pas înapoi, surprins de izbucnirea mea.

— Ce naiba făceați de nu erați gata să plecați odată cu noi?

Îmi încrucișez brațele, stăpânindu-mi furia.

— Domnule Grey, spune el, ridicând mâinile, patrolam pe teren, așa cum ne-ați cerut. Și nu știam că plecați.

Ah.

— În plus, adaugă el, am observat subiectul. A sosit în timp ce noi patrolam și tocmai voiam să investigăm situația, când ați ieșit din casă.

Ah.

Oftez, oarecum înmuiat.

— Înțeleg. Bine.

Ar fi trebuit să-i anunțăm că plecăm. Și știu că, dacă Taylor ar fi fost cu noi, și-ar fi lăsat colegul în mașină.

— Iar doamna Grey a condus într-un ritm infernal.

Ridică dezaprobat dintr-o sprânceană.

Îmi vine să râd. Îi simt confruntarea interioară, dar rămân impasibil.

— Așa e, recunosc. Deși ar fi trebuit să ne prindeți din urmă. Amândoi sunteți instruiți pentru a conduce defensiv.

— Da, domnule.

— Să nu se mai întâmple.

— Da, domnule Grey.

Are o mutră de om spășit.

— Domnule, spune el. Subiectul nu ne-a urmărit. El sau ea a sosit cu puțin timp înainte ca dumneavoastră să plecați. Am notat ora exactă la care am observat mașina. Era ora 14:53 și nu a ieșit din vehicul. Știa unde erați.

Pălesc brusc.

— Ce înseamnă asta?

— Cineva ar fi putut să țină sub supraveghere casa părinților dumneavoastră, domnule. Sau să ne spioneze aici. Deși cred că am fi observat dacă am fi fost urmăriți până la Bellevue.

— La naiba.

— Exact. Am scris un raport pentru dumneavoastră și i l-am transmis și lui Taylor, și domnului Welch.

— O să-l citesc. Unde e Ryan?

— E încă în drum spre Portland.

— Încă?

— Da. Să sperăm că subiectul rămâne fără benzină, spune Sawyer.

— De ce crezi că șoferul e o femeie? întreb.

— Din cât am apucat să văd, mi s-a părut că are părul prins la spate.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Da, domnule, așa e.

— Ține-mă la curent.

— Sigur.

— Mulțumesc, Luke. Poți pleca.

Se întoarce în tăcere și iese din birou meu, iar eu mă așez din nou la locul meu, bucuros că nu trebuie să-l concediez nici pe el, nici pe Ryan, deși voi fi fericit mâine seară, când se va întoarce Taylor. Mă gândesc la teoria lui Sawyer; poate că există cineva care supraveghează casa părinților mei. Dar de ce? Ar trebui să-l sun pe tata, dar nu vreau să-i bag în sperieți, nici pe el, nici pe mama.

La naiba. Ce să fac?

iMac-ul meu m-a tot avertizat că trebuie actualizat sistemul de operare, așa că mă hotărâsc că acum e momentul. Îmi deschid laptopul ca să citesc e-mailurile și raportul lui Sawyer.

În timpul ăsta îmi sună telefonul.

— Barney, răspund, surprins că mă caută într-o zi de duminică.

— Bine ați venit acasă, domnule Grey.

— Mulțumesc. Ce s-a întâmplat?

— M-am uitat pe înregistrările camerelor de supraveghere din cabina serverului și am descoperit ceva.

— Pe bune?

— Da, domnule. N-am putut să aștept până mâine ca să vă anunț. Sper că nu vă deranjează. Însă m-am gândit că ați dori să știți. Vă voi trimite un link pe e-mail și puteți arunca o privire chiar acum.

— Ai făcut foarte bine. Trimite-mi pe e-mail ce ai.

— Imediat.

— Rămâi la telefon?

— Da, domnule. De-abia aștept să vedeți.

Zâmbesc. Barney își protejează camera serverului cu orice preț. Pun pariu că e la fel de supărat ca mine pentru ce s-a întâmplat. E-mailul lui îmi apare în inbox; îl deschid, accesez linkul și ajung pe un site pe care nu l-am mai văzut până acum. Sunt patru ecrane diferite care par a fi imagini alb-negru din camera serverelor de la Grey House.

— Barney, mai ești acolo?

— Da, domnule Grey.

— La ce mă uit aici?

— Acesta este hub-ul de securitate al GEH. Dacă apăsați butonul de redare din meniul din stânga sus pe ecran, veți vedea imaginile de la toate camerele din camera serverului.

Fac cum îmi spune și văd patru imagini diferite ale camerei. În partea de jos, în centrul fiecăreia dintre ele, se află o dată cu un cronometru. Scrie 10/08/11 07:03:10:05, iar milisecundele de pe ceas se scurg cu viteză. Cu ajutorul acestor imagini, zăresc un bărbat înalt și subțire care intră în cameră. Are părul negru și răvășit și este îmbrăcat într-o salopetă deschisă la culoare, posibil albă. Se îndreaptă spre unul dintre servere, se apleacă până la podea și plasează un obiect mic și negru, greu de identificat, între două dintre dulapuri. Se ridică, mai aruncă o privire spre ce-a făcut, apoi iese, cu fața spre ușă.

— El este?

— Așa cred, domnule. Nu l-am putut identifica. Și acolo a fost găsit dispozitivul incendiar.

— Asta s-a petrecut acum mai bine de o săptămână. Cum naiba a intrat acolo?

— Legitimația care corespunde acelei ore de intrare în camera serverului a fost eliberată pentru echipa de curățenie.

— Poftim?

Cum naiba a pus mâna pe ea?

— Exact. Va trebui să verificăm asta mâine.

Imaginile îngheață.

— Tu ai oprit înregistrarea? întreb.

— Da, domnule.

— Poți să montezi toate astea?

— Sigur, domnule.

— Repede?

— Pot s-o fac chiar acum.

— Welch a văzut asta?

— Echipa lui m-a anunțat. Au verificat imaginile.

— Bine.

O clipă mai târziu, imaginea de pe ecranul meu se schimbă, și mă uit doar la un singur flux. Apăs din nou pe play, iar de data aceasta secvența este mai lungă, cu mai multe cadre. De fiecare dată când se termină un cadru, apăs play pentru următorul.

— Pot să încerc să îmbunătățesc imaginea, spune Barney, entuziast. Și el vrea să-l prindă pe nenorocitul ăsta.

— Te rog.

Imaginea de pe ecranul meu devine mai clară.

Ușa biroului meu se deschide brusc. Ridic privirea, surprins, pe punctul de a țipa la cel care mă deranjează. Este Ana.

— Deci, mai bine de atât nu se vede? îl întreb pe Barney.

— Stați să încerc ceva.

Tace, iar Ana vine spre mine cu o expresie fermă, dar calmă și, înaintea să pot face sau spune ceva, se așază în poala mea.

— Cred că asta e tot ce se poate obține, spune Barney.

Ana își pune mâinile în jurul gâtului meu și mi se cuibărește în brațe, iar eu o strâng și mai tare.

S-a întâmplat ceva?

— Ăăă. Barney. Poți să mă aștepți o clipă?

— Da, domnule.

Îmi țin telefonul între umăr și ureche.

— Ana, ce ai pățit?

Clatină din cap, refuzând să-mi răspundă. O prind de bărbie și o studiez, dar nu reușesc să citesc nimic pe chipul ei. Își eliberează bărbia din degetele mele și se cuibărește și mai bine. Habar nu am ce s-a întâmplat și, sincer, sunt mai preocupat de descoperirea lui Barney. O sărut pe păr.

— Deci, Barney, ce spuneai?

— Pot să măresc imaginea puțin mai mult.

Apăs play. Pe ecran apare imaginea granulată alb-negru a piromanului. Apăs încă o dată pe play și îl urmăresc cum se apropie de cameră, apoi îngheț cadrul.

— Hai, Barney, încă o dată.

— Lăsați-mă să văd ce pot face.

O casetă punctată apare în jurul capului piromanului și se mărește tot mai mult. Ana se așază și se uită fix la imagine.

— Barney face asta? întreabă ea.

— Da.

Sunt la fel de uimit ca ea de cât de bine se pricepe Barney la chestiile astea tehnice.

— Poți să faci imaginea mai clară? îl întreb.

Cadrul se înceteșează, apoi devine din nou clar, nenorocitul fiind în prim plan. Se uită în jos, spre podea. Ana se încordează și-și mijește ochii către ecran.

— Christian, șoptește ea, este Jack Hyde.

Poftim?

— Crezi?

Mă uit atent la imagine.

— Îi recunosc linia maxilarului.

Ana arată spre ecran, urmărind conturul monocrom al bărbiei lui.

— Și cerceii, și forma umerilor. Are și constituția potrivită. Cred că poartă perucă sau s-a tuns și și-a vopsit părul.

Simt cum tot sângele mi se duce în picioare. *Hyde. Nenorocitul de Jack Hyde!*

— Barney, ai auzit?

Pun telefonul jos și-l trec pe difuzor, apoi îi șoptesc Anei:

— Se pare că ți-ai examinat în detaliu fostul șef, doamnă Grey.

Ana se strâmbă și tresare, în timp ce furia mă străbate ca un val de acid sulfuric.

— Da, domnule. Am auzit-o pe doamna Grey. Rulez chiar acum un program de recunoaștere facială pe toate înregistrările digitalizate ale camerelor de supraveghere. Să vedem pe unde a mai umblat acest găozar — îmi cer scuze, doamnă — pe la noi prin organizație.

— De ce ar face așa ceva? întreabă Ana.

Ridic din umeri, încercând să-mi maschez furia.

Nenorocitul de Hyde.

Am pus capăt acțiunilor lui dubioase. L-am concediat. L-am pocnit și i-am spart nasul.

— Răzbunare, poate, reflectez sumbru. Nu știu. N-ai cum să înțelegi de ce unii oameni fac lucrurile pe care le fac. Sunt doar supărat că ai lucrat atât de strâns cu el.

Trebuie să transmitem aceste informații poliției, FBI-ului și lui Welch, deși acesta din urmă are de dat câteva explicații. Hyde, evident, nu se află în Florida. De ce naiba credea Welch că Hyde este acolo? Trebuie să discut cu el. Poate că în tot acest timp, Hyde a stat ascuns în apartamentul său de-aici, din Seattle. Welch trebuie să-l găsească cât mai repede, iar dacă o face, sper să apuc să-l pocnesc din nou pe nenorocitul ăla. Un lucru e sigur, trebuie să-l țin departe de soția mea, s-o protejez. Îmi încolăcesc brațul în jurul taliei ei.

— Am recuperat și conținutul hard-diskului său, domnule, adaugă Barney.

Îl întrerup pe Barney cu primul gând care-mi vine în minte.

— Da, îmi amintesc. Ai o adresă de-a domnului Hyde?

Nu vreau s-o sperii pe Ana cu detalii despre ce se află pe vechiul computer al lui Hyde.

— Da, domnule, am, spune Barney.

— Puneți-l în gardă pe Welch.

Welch trebuie să se asigure că Hyde nu s-a întors acasă.

— Sigur că da. În plus, voi verifica mai multe camere de supraveghere din oraș și voi vedea dacă pot să-i reconstitui traseul.

— Verifică ce mașină are.

— Da.

— Barney poate face toate astea? șoptește Ana, absolut impresionată. Încuviințez, un pic mândru că Barney lucrează pentru mine.

— Ce era pe hard-diskul lui Hyde? întreabă.

Clatin din cap.

— Nimic important.

— Spune-mi.

— Nu.

— Era vorba despre tine sau despre mine?

N-o să renunțe.

— Despre mine, oftez eu.

— Ce fel de amănunte? Despre stilul tău de viață?

Nu. Clatin din cap și-mi lipesc arătătorul de buzele ei.

Nu suntem singuri, Ana.

Se încruntă la mine, dar tace.

— Este un Camaro 2006, intervine Barney entuziasmat. O să-i trimt și lui Welch datele de înmatriculare.

Sunt sigur că le are și el, dar nu strică să fiu sigur.

— Bine. Anunță-mă pe unde a mai umblat nenorocitul ăla prin clădirea mea. Și compară imaginea aceasta cu cea din dosarul său de la personal de la SIP. Vreau să fiu sigur că e el.

— M-am ocupat deja de asta, domnule, iar doamna Grey are dreptate. Este Jack Hyde.

Ana rânjește ca o învingătoare, foarte mulțumită de ea.

Așa cum ar trebui să fie.

O mângâi pe spate, mândru de ea.

— Excelent, doamnă Grey.

— Anunță-mă când îi reconstitui traseul din interiorul sediului, îi spun eu lui Barney. În plus, verifică orice altă proprietate a GEH la care ar fi putut avea acces și anunță echipele de securitate, ca să poată verifica din nou toate acele clădiri.

— Da, domnule.

— Mulțumesc, Barney.

Închid telefonul.

— Bravo, doamnă Grey, se pare că nu ești doar o podoabă, ci și utilă, o tachinez eu.

— Podoabă?

— Una foarte frumoasă.

O sărut cu tandrețe pe buze.

— Tu ești mai mult o podoabă decât mine, domnule Grey.

Îi înfășor codița împletită în jurul încheieturii și o strâng în brațe, arătându-mi recunoștința printr-un sărut prelung și tandru. A făcut atât de multe lucruri astăzi. Și l-a identificat și pe suspect!

Ana se depărtează de mine.

— Ți-e foame? o întreb.

— Nu.

— Mie, da, mărturisesc.

— De ce anume?

Mă privește precaută.

— Păi... de mâncare, să fiu sincer.

Chicotește.

— Îți pregătesc ceva.

— Îmi place cum sună.

— Ce? Faptul că-ți pregătesc ceva de mâncare?

— Râsul tău.

O sărut pe păr, iar ea se dă jos din brațele mele.

— Deci, ce ați dori să mâncați, domnule? întreabă ea prostindu-se.

Râde de mine. Din nou.

Mijesc ochii.

— Încerci să fii simpatică, doamnă Grey?

— Întotdeauna, domnule Grey.

Înțeleg cum stau lucrurile.

— Încă te pot așeza pe genunchi pentru o bătaie la fund, șoptesc eu.

Sincer, puține lucruri mi-ar aduce o plăcere mai mare.

— Știu.

Ana zâmbește și-și pune mâinile pe brațele scaunului meu de birou.

Se apleacă și mă sărută.

— Acesta este unul dintre multele lucruri pe care le ador la tine. Dar ar fi bine să te stăpânești, că doar ți-e foame.

— Ah, doamnă Grey, ce-o să mă fac cu tine?

— O să-mi răspunzi la întrebare. Ce ai vrea să mănânci?

— Ceva ușor. Surprinde-mă.

— O să văd ce pot face.

Se întoarce și iese din biroul meu, ca și cum ar fi stăpâna locului, ceea ce, desigur, și este, pentru că e soția mea.

Îl sun pe Welch ca să-l întreb despre ceea ce au descoperit Barney și Ana.

— Hyde?

Deși de obicei este arțăgos, acum vocea îi tremură, nu-i vine să creadă.

— Da. În camera serverelor.

— I-am urmărit telefonul mobil în Orlando. Este acolo de atunci. Am presupus că a stat cu mama lui, deoarece telefonul era în apartamentul ei din Orlando. Nu există dovezi că ar fi călătorit în altă parte.

— Ei bine, e aici.

Inspir profund, încercând să-mi stăpânesc nervii. Oftează, evident mâhnit.

— Așa s-ar părea. Voi informa echipa. Nu știu cum ne-a scăpat printre degete. Voi face cercetări și voi afla cum și unde am greșit.

— Așa să faci. Vreau să știu tot.

— E mare păcat că nu sunt amprente din camera serverului, spune.

— Niciuna?

— Nu.

— La naiba. Probabil că purta mănuși, deși e greu de spus din imagini, speculez eu. Poate că amprentele lui Hyde sunt în dosar pe undeva.

— Interesantă idee. De fapt, FBI-ul a recuperat o amprentă parțială, dar care nu se potrivește cu nimic.

— De la *Charlie Tango*? zic eu.

— Da.

— De ce nu m-ai anunțat?

— Nu li s-a confirmat și este doar o amprentă parțială, explică Welch.

— Sabotorul elicopterului ar putea fi Hyde?

— În lipsa altor suspecți, este o posibilitate, răsună în telefon vocea lui gravă.

— Îl aveam pe lista noastră de suspecți și s-a aflat chiar sub nasul nostru în tot acest timp.

Nu-mi vine să cred.

— L-am scos de pe listă din trei motive, mă lămurește Welch. În primul rând, am crezut că este în Florida. Nu mai fusese de multă vreme în apartamentul său din Seattle, dar vom verifica asta acum. În al doilea rând, nu a retras niciun ban de la vreun bancomat din zona Seattle. Și, în al treilea rând, părea să se limiteze doar la a-și hărțui kolegele.

— Ar trebui să anunțați FBI-ul despre toate astea, spun.

— Îi voi anunța, zice el, apoi schimbă subiectul. Sawyer m-a informat în legătură cu urmărirea.

— Casa părinților mei era supravegheată, așa crede el.

— Nu e exclus. Va trebui să urmărim acest Dodge pentru a fi siguri.

— Șoferul ar fi putut fi Hyde.

— Da. Având în vedere ce-am descoperit, ar putea.

— Având în vedere că încă reprezintă o amenințare, cred că ar trebui să ne asigurăm că întreaga mea familie este în siguranță.

— E o idee bună. În computerul lui Hyde existau detalii despre toți. Ar trebui să-i anunțați pe părinții dumneavoastră.

Oftez. Nu vreau să-mi alarmez familia.

— Ne vom strădui să-l localizăm pe Hyde.

— Găsiți-l.

— O să facem tot ce e posibil.

— Sper, îl avertizez eu. Barney va lua legătura cu tine și poți prezenta înregistrarea din camera serverului ca probă la poliție. O să vorbesc cu tata și revin la tine.

— Da, domnule. O să ne ocupăm de asta.

Închide telefonul.

Sun pe telefonul fix al părinților mei, dar intră robotul. Încerc pe mobilul tatei, dar și acela e închis. Probabil că sunt la slujba de seară. Îi las un mesaj în care-l rog să mă sune dimineată.

Strâng schițele Giei Matteo și plec în căutarea soției mele și a mâncării preparate de ea.

Las schițele pe masa din bucătărie și mă duc la Ana, care, trebuie să recunosc, arată senzațional chiar și în pantaloni de trening și maiou. Pregătește ceva de mâncare; piureul de avocado arată chiar bine. Îmi încolăcesc brațele în jurul ei și o sărut pe gât.

— Și desculță, și în bucătărie, șoptesc cu buzele lipite de pielea ei parfumată.

— Nu e „și desculță, și însărcinată în bucătărie“?

Însărcinată! Mă încordez. Mă crispez tot. Nu. Copii. La naiba, nicidecum.

— Nu încă, spun, în timp ce încerc să-mi liniștesc ritmul cardiac accelerat.

— Nu. Nu încă!

Ana pare la fel de panicată ca mine. Inspir profund.

— Aici suntem de acord, doamnă Grey.

Se oprește din pasatul fructelor de avocado.

— Totuși, îți dorești copii, nu-i așa?

— Sigur că da. Într-o bună zi. Dar încă nu sunt pregătit să te împart cu nimeni.

O sărut pe gât.

Într-o bună zi. Sigur că da.

— Ce faci de mâncare? Arată bine.

O mușc ușor de ureche. Se înfiorează și-mi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

— Sendvișuri¹².

Zâmbește.

Doamne, îmi place la nebunie simțul umorului acestei femei.

O sărut pe lobul urechii.

— Preferatele mele, șoptesc și sunt răsplătit cu un ghiont în coaste.

Doamnă Grey, m-ai rănit.

Mă țin teatral de zona vătămată într-o interpretare demnă de un câștigător de Oscar.

— Blegule, mă tachinează Ana.

— Bleg?

O plesnesc în joacă peste fund.

— Grăbește-te cu mâncarea mea, fetițo. Și mai târziu o să-ți arăt cât de bleg sunt.

O plesnesc din nou și mă-ndrept spre frigider.

— Vrei un pahar de vin? o-ntreb.

Ana îmi zâmbește scurt.

— Chiar te rog.

ANA FACE SENDVIȘURI bune. Ce mai pot să spun?

Iau farfuriile și le las în chiuvetă ca să le spele Gail. Umplu paharele de vin, apoi întind schițele Giei pe masa pentru micul dejun. Ne uităm cu atenție la desenele ei; a muncit mult și a produs niște schițe care au luat în calcul mai multe variante. Proiectele ei sunt impresionante. Dar oare ce părere are soția mea?

Ana își ridică privirea spre mine.

— Îmi place ideea ei de a face la parter tot peretele din spate din sticlă, dar...

— Dar? intervin.

Oftează.

— Nu vreau să răpesc personalitatea acestei case.

— Personalitate?

— Da. Ceea ce propune Gia este destul de radical, dar, eu m-am îndrăgostit de casă așa cum este, cu tot cu părțile ei mai puțin plăcute.

12 Joc de cuvinte intraductibil. Pentru „sendvișuri” se folosește în engleză și cuvântul „subs”, termen uzitat în carte și pentru „supuse”. (N.r.)

O, eu cred că această casă are nevoie de niște renovări serioase.

— Mie îmi place așa cum este, continuă calmă, cu o expresie gravă.

În acel moment, totul devine clar pentru mine.

— Vreau ca această casă să fie așa cum îți dorești tu. Oricum vrei tu.

Este a ta.

Se încruntă.

— Vreau să-ți placă și ție. Să fii și tu fericit în ea.

— Eu o să fiu fericit acolo unde vei fi tu. E foarte simplu, Ana.

Vorbesc serios. *Tu* ești cea care va face din casă un cămin și vreau să fii fericită. *Întotdeauna*.

— Ei bine... spune ea, respirând întretăiat, mie îmi place peretele de sticlă. Putem s-o rugăm să-l integreze în casă mai puțin brutal.

— Sigur, cum vrei tu. Ce zici de planurile pentru etaj și subsol?

— Sunt de acord cu ele.

— Super.

Ana își mușcă buza.

— Vrei să facem și o cameră de joacă? întreabă, luându-mă complet prin surprindere.

Se înroșește toată.

Ana, Ana, Ana, Ana, chiar și după ziua de azi, încă te rușinezi de ceea ce facem?

Îmi ascund surâsul.

— Tu vrei? o întreb.

Ridică din umărul ei micuț, încercând să pară dezinvoltă.

— Hm, dacă vrei tu.

Cred că vrea.

— Să lăsăm deocamdată opțiunile deschise. La urma urmei, aceasta va fi o casă de familie. În plus, putem improviza.

— Îmi place la nebunie să improvizez, șoptește ea.

Și mie, iubito.

— Vreau să discutăm ceva.

Nu vreau băi separate. Îmi place prea mult să fac duș cu Ana. Din fericire, e de acord cu mine.

— Te întorci la muncă? mă întreabă Ana în timp ce strâng schițele.

— Dacă nu vrei, nu mă-ntorc. Ce ai vrea să facem?

— Am putea să ne uităm la televizor.

— Bine.

Las planurile pe masa din sufragerie și ne îndreptăm amândoi spre camera cu televizorul.

Mă așez pe canapea, iau telecomanda, pornesc televizorul și încep să schimb canalele, în timp ce Ana se cuibărește lângă mine și-și sprijină capul pe umărul meu.

E foarte plăcut.

— Vrei să te uiți la vreo aiureală anume? întreb.

— Nu prea îți place să te uiți la televizor, nu-i așa? spune Ana.

Dau din cap.

— O pierdere de timp. Dar o să ne uităm împreună la ceva.

— Mă gândeam că am putea să ne giugiulim.

— Să ne giugiulim?

O privesc uimit.

— Da, se încruntă Ana.

— Putem să mergem în pat și să ne giugiulim.

— Facem asta tot timpul. Când a fost ultima dată când te-ai giugiulit cu cineva în fața televizorului? întreabă ea cu un zâmbet timid.

Ăăă... Niciodată?

Ridic din umeri și clatin din cap, jenat să răspund. Nu m-am giugiulit. Mi-ar fi plăcut însă. Îmi amintesc că Elliot aducea acasă tot felul de fete și se giugiulea cu ele peste tot. Muream de invidie.

Dar eu nu suportam să fiu atins.

Cum poți să săruți și să îmbrățișezi pe cineva când nu poți suporta să fii atins?

La naiba. Au fost ani grei.

Tot schimb canalele și dau peste un episod vechi din *Dosarele X*.

Ha! Scully, prima mea pasiune adolescentină.

— Christian? spune Ana, aducându-mă din trecutul meu blestemat înapoi la realitate.

— Nu am făcut niciodată asta, răspund repede.

Putem să trecem mai departe?

— Niciodată?

— Nu.

— Nici măcar cu doamna Robinson?

Izbucnesc în râs.

— Iubito, am făcut o mulțime de lucruri cu doamna Robinson. Giugiuleala nu a fost unul dintre ele.

Ana se uită urât la mine, iar mie-mi vine să-mi trag una pentru că i-am permis Elenei să se strecoare în conversația noastră. Și apoi mă gândesc — poate că Ana s-a giugiulit cu mai mulți băieți. Mijesc ochii.

— Tu ai făcut-o?

— Bineînțeles.

E scandalizată că aş putea crede altceva.

— Poftim?! Cu cine?

Ana se trage un pic în spate.

Ce naiba? O fi avut prima mare dragoste? Nu știu nimic despre viața ei amoroasă. Am presupus, în mod stupid, că nu a avut așa ceva, pentru că era virgină.

— Spune-mi, insist eu.

Își privește mâinile împreunate în poală. Îmi pun palma peste a ei, iar ea ridică ochii.

Sunt doar curios, Ana.

— Vreau să știu. Ca să pot să-l bat măr pe băiatul cu pricina.

Chicotește.

— Păi, prima dată...

— Prima dată! Au fost mai mulți nenorociți?

— De ce ești atât de surprins, domnule Grey?

Îmi trec o mână prin păr. Gândul că cineva o poate atinge pe Ana este... chinuitor.

— Așa sunt, pur și simplu. Adică... având în vedere lipsa ta de experiență...

— Cu siguranță am compensat de când te-am cunoscut.

— Adevărat, zâmbesc eu. Spune-mi. Vreau să știu.

— Chiar vrei?

Mă interesează totul despre tine, Ana.

Inspiră profund.

— Am fost pentru scurt timp în Texas cu mama și cu Soțul ei Numărul Trei. Eram în clasa a zecea. Îl chema Bradley și era colegul meu de laborator la fizică.

— Câți ani aveai?

— Cincisprezece.

— Și ce face el acum?

— Habar n-am.

— Până la ce fază ați ajuns?

— Christian! mă dojenește ea, apoi privirile noastre se întâlnesc.

Naiba să-l ia pe Bradley ăsta. Ce fel de nume e ăsta, în orice caz?

O prind de genunchi, apoi, de glezne și o răstorn pe spate, pe canapea. Mă întind peste ea.

— Ah, strigă ea.

O apuc de ambele mâini și i le ridic deasupra capului.

— Așadar, Bradley ăsta. V-ați sărutat? șoptesc, apoi îmi frec nasul de al ei și o sărut tandru în colțul gurii.

— Da, răsuflă ea zgomotos.

Îi eliberez una dintre mâini, îi cuprind bărbia și o sărut pasional. Limba mea o mângâie pe a ei, iar ea se arcuieste ca să se lipească de trupul meu.

— Așa? șoptesc.

— Nu. Nimic de genul ăsta, gâfâie.

Eliberându-i bărbia, îmi las degetele să-i fugă pe trup, apoi mă întorc la sânul ei.

— A făcut asta? Te-a atins așa?

Prin țesătura moale a bluzei, degetul meu mare alunecă în mod repetat peste sfârclul ei, iar acesta se întărește sub atingerea mea.

— Nu.

Freacă sub mine.

— Te-a mângâiat?

Îi suflu cuvintele ușor în ureche în timp ce mâna mea se mișcă în jos, spre șoldul ei. Buzele mele îi sug ușor lobul urechii și o mușc cu dinții ușor.

— Nu, murmură ea răgușit.

Închid televizorul. *Dosarele X* să mai aștepte. Mă uit la Ana; are părul ciufulit, e amețită și se uită la mine cu niște ochi mari și albaștri în care m-aș putea îneca.

— S-a ajuns aici?

Mă apropiu de ea și-mi strecur mâna în pantalonii ei de trening, privind-o fix în ochi.

— Nu.

— Bine.

Îi ating poarta spre rai cu palma.

— Nu ai chiloți pe tine, doamnă Grey. Bravo.

O sărut din nou, iar degetul meu mare îi mângâie clitorisul într-un ritm constant. Apoi strecur arătătorul în ea.

— Trebuia să ne giugiulim doar, geme ea.

Mă opresc.

— Credeam că asta facem.

— Nu. Fără sex.

— Poftim?

De ce?

— Fără sex.

— Fără sex, zici?

Îmi retrag ușor degetul și-mi scot mâna din pantalonii ei.

— Poftim.

Îi mângâi gura cu degetul, apoi i-l împing printre buze, atingându-i limba. O dată. De două ori. Încă o dată.

Îți place, Ana?

Mă întind peste ea, între picioarele ei, și mă frec de ea, liniștindu-mi puțin scula. Ana geme.

O, uau.

Îmi frec trupul de ea.

— Asta îți dorești?

Și repet mișcarea, atingându-i punctul acela dulce cu erecția mea.

E o senzație tare plăcută.

— Da.

Îi mângâi sfârcul cu degetele, trăgând ușor, simțind cum se mărește sub atingerea mea. O mușc ușor de obraz. Miroase a Ana, a iasomie și a excitare.

— Știi cât de sexy ești, Ana?

Întredeschide gura, delicată și plină de dorință, în timp ce eu o ațâț și mai mult, frecându-mă de punctul acela dintre coapse. Scoate un geamăt dezarticulat, iar eu profit de moment, trăgând cu dinții de buza ei de jos. Apoi îi invadez gura cu limba, gustând din excitarea ei.

E foarte sexy.

Îi eliberez mâna, iar degetele urcă ușor pe biceps, pe umeri, ajungând în păr. Mă trage de păr, iar eu scot un geamăt, uitându-mă spre ea.

— Vrei să te ating? zice ea.

De ce m-ar întreba asta acum?

Mă opresc.

— Bineînțeles.

Am rămas fără suflare.

— Îmi place să mă atingi, Ana. Sunt ca un om flămând la un ospăț când vine vorba de atingerea ta.

Îngenunchez între picioarele ei, o aduc în capul oaselor și-i scot bluza, cu o mișcare rapidă. Îmi scot și eu tricoul, trăgându-l peste cap și arunc hainele pe podea. Tot în genunchi, o așez în poala mea și-mi sprijin mâinile pe spatele ei.

— Atinge-mă, îi șoptesc.

Nu așteaptă să-i spun de două ori, trecându-și vârful degetelor peste pieptul meu, peste cicatricile mele. Inspir tăios când atingerea ei îmi radiază prin corp, cu promisiunea plăcerii. Ne privim în ochi în timp ce ea își plimbă degetele pe pielea mea până la un sfârc, apoi, la celălalt; fiecare reacționează la atingerea ei, întărindu-se, erecte, în armonie cu o altă parte a anatomiei mele. Se apleacă și-și lipește buzele într-o linie moale, dulce, de pieptul meu. Mă prinde cu mâinile de umeri și mă strânge, iar eu îi simt unghiile înfigându-mi-se în piele.

E amețitor.

Și când mă gândesc că acum câteva luni aș fi spus că așa ceva e imposibil.

Și totuși, iat-o. Mă atinge. Mă iubește.

Iar eu savurez lucrul acesta. Toate lucrurile acestea.

— Te vreau, șoptesc, iar ea își pierde mâinile în părul meu.

Îmi dă capul pe spate și-și lipește buzele de gura mea. Își împletește limba cu a mea.

La naiba. Gem zgomotos și o împing pe Ana înapoi pe canapea, dezbrăcând-o de pantalonii de trening cu un gest grăbit și, în același timp, eliberându-mi erecția. Mă frec de ea.

— Faza finală, murmur și o pătrund cu o singură mișcare rapidă.

Ea scoate un strigăt profund, gutural, iar eu rămân nemișcat, ținându-i chipul între palme.

— Te iubesc, doamnă Grey.

Și, foarte încet, fac dragoste cu soția mea până când ea strigă și se prăbușește în brațele mele, luându-mă cu ea, îmbrățișându-mă și protejându-mă de toate relele din lume.

ANA STĂ ÎNTINSĂ LA pieptul meu. Cred că *Dosarele X* s-a terminat.

— Știi, am sărit complet peste faza a treia.

Își mișcă degetele peste pieptul meu. Chicotesc.

— Data viitoare.

Îi mângâi părul, inhalându-i parfumul magic, și o sărut pe cap. La televizor se derulează genericul de final al *Dosarelor X*, iar eu pornesc din nou sunetul, cu telecomanda.

— Ți-a plăcut serialul ăsta? mă întreabă Ana.

— Când eram copil.

Ana tace.

— Ție? o-ntreb.

— Eram prea mică.

— Ești atât de tânără, îi zic, strângând-o cu tandrețe. Îmi place mult să mă giuguiulesc cu tine, doamnă Grey.

— Și mie, domnule Grey.

Mă sărută pe piept, apoi încep reclamele la televizor.

De ce ne uităm la așa ceva?

Pentru că-mi place să fiu aici, cu Ana întinsă peste mine.

Așa e viața de cuplu.

M-aș putea obișnui cu asta...

— Au fost trei săptămâni divine, spune ea visătoare. Și cu urmăritori de mașini, incendii și foști șefi psihopați. Parcă am fi în propria noastră bulă.

— Hmm, mormăi, strângând-o în brațe. Nu sunt sigur că sunt încă pregătit să te împart cu restul lumii.

— Mâine ne întoarcem la realitate.

Pare puțin tristă.

— Măsurile de securitate vor fi stricte...

Ana mă reduce la tăcere ridicând arătătorul.

— Știu. O să fiu cuminte. Promit.

Se sprijină pe coate, cercetându-mă din priviri.

— De ce ții la Sawyer?

— Pentru că am fost urmăriti.

— Nu e vina lui.

— N-ar fi trebuit să stea atât de departe de mașina noastră. Și ei știu bine asta.

— Nu a fost...

— Gata.

Sawyer a dat-o în bară și știe asta.

— Asta nu se discută, Anastasia. Este ceva ce s-a întâmplat și nu trebuie să se mai întâmple.

— OK, spune ea. A prins-o Ryan pe femeia din Dodge?

— Nu. Și nu sunt convins că era o femeie.

— Cum?

— Sawyer a văzut pe cineva cu părul legat la spate, dar doar pentru o secundă. A presupus că era vorba despre o femeie. Acum, având în vedere că tu l-ai identificat pe nenorocitul ăla, poate că era el. Își purta părul așa.

Nenorocitul ăla e mort dacă pun mâna pe el.

O mângâi pe spate. Asta îmi oferă echilibru. Mă liniștește.

— Dacă pățești ceva...

Gândul acesta e insuportabil.

— Știu. Și eu simt același lucru pentru tine.

Tremură.

— Vino. Ți se face frig.

Mă ridic, luând-o cu mine.

— Hai să mergem în pat. Ne putem ocupa acolo de faza a treia.

Luni, 22 august 2011

Spre ușurarea noastră, nu sunt fotografi în fața SIP când ajungem cu mașina Q7. Sper că va înceta atenția și intruziunea presei în viețile noastre. Ana își ia servieta când Ryan oprește mașina, iar eu mai încerc o dată.

— Știi că nu trebuie să faci asta.

— Știu, răspunde încet, ca să n-o audă Ryan și Sawyer. Dar vreau s-o fac. Știi bine.

Sărutul ei dulce nu reușește să mă liniștească. Amândoi trebuie să ne întoarcem la realitate. Nu-i așa?

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, iar eu îmi dau seama că mă încrunt.

N-o voi vedea decât abia diseară. Ne-am petrecut ultimele trei săptămâni împreună și a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Sawyer coboară din mașină pentru a-i deschide portiera, iar eu profit de ocazie.

— Îmi va fi dor să te am doar pentru mine.

Își așază palma pe obrazul meu.

— Și mie.

Buzele ei le ating pe ale mele.

— A fost o lună de miere minunată. Mulțumesc.

La fel și pentru mine, Ana.

— Du-te la muncă, doamnă Grey.

— Și tu, domnule Grey.

Sawyer îi deschide portiera, iar ea mă strânge de mână. Îi privesc pe amândoi cum se îndreaptă spre clădire.

— Du-mă la Grey House, îi ordon lui Ryan și mă uit pe geam.

Este o zi mai răcoroasă și înnorată — se potrivește perfect cu starea mea de spirit. Mă simt ciudat, nelalocul meu. Poate că așa se simțea și Ana ieri, deși n-a reușit să-mi spună asta cu subiect și predicat.

Dacă asta ai simțit, Ana, te înțeleg. E depresia post-luna de miere.

Mă îndrept împreună cu Ryan spre intrarea în Grey House. Îi observ pe Barry și încă un agent de pază pe care nu-l recunosc de cealaltă parte

a ușilor de sticlă. Barry stă de obicei lângă lift și este, în general, singurul agent de securitate de la recepție.

— Bună dimineața, domnule Grey. Bine ați revenit, spune el ținându-mi ușa deschisă.

— Mulțumesc, Barry. Bună dimineața.

Verifică dacă angajații GEH își țin legitimațiile la vedere. Eu nu o țin pe a mea, însă eu sunt excepția de la regulă. Welch n-a mințit când a spus că dublează toate măsurile de securitate.

Le salut pe cele două recepționere și mă îndrept spre lifturi. Amândouă îmi fac semn cu mâna și observ că și ele poartă legitimațiile. Lucrul acesta mă liniștește.

Andrea și Sarah își ridică privirea în momentul în care ușile liftului se deschid; amândouă au legitimațiile la gât.

— Bine ați revenit, domnule Grey, spune Andrea.

— Bună dimineața. Ce mai faceți? Ah, astea sunt pentru tine și Sarah.

Așez pe birou o pungă care conține o cutie mare de ciocolată — de la Ladurée, de lângă Grădinile Tuileries din Paris — pe care Ana a insistat s-o cumpăr pentru ele. Andrea roșește, rămânând fără cuvinte.

Da. Nu pot s-o condamn. În afară de cadoul ei de nuntă, aceasta este o premieră.

— Mulțumesc, spune Sarah, privind punga cu mare interes.

— Cu plăcere. Aș fi voit să vă cumpăr și câteva dintre faimoasele lor macarons, dar am fost sfătuit că bomboanele de ciocolată au un termen de valabilitate mai lung.

— Mulțumesc, domnule Grey, spune Andrea, recăpătându-și stăpânirea de sine. Cafea?

— Te rog. Neagră.

— Imediat.

Mă-ndrept spre biroul meu, lăsând în urmă chicotelile lui Sarah și tăcerea Andreei. Îmi dau ochii ochii peste cap, închid ușa, și nu le mai aud.

Îl sun pe Welch ca să văd dacă are date noi despre Jack Hyde.

După ce termin convorbirea, îi trimit un e-mail Anei, întrebând-o cum se readaptează la viața de la SIP.

De la: Christian Grey

Despre: Bula noastră

Data: 22 august 2011, 09:32

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Îmi place să trec prin toate fazele cu tine.

Să ai parte de o primă zi minunată la lucru.

Deja îmi lipsește bula noastră.

x

Christian Grey

CEO reîntors la lumea reală, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îmi sună telefonul.

— Domnule Grey, e tatăl dumneavoastră la telefon, spune Andrea.

— Fă-mi legătura cu el.

— Christian, ai sunat?

— Tată.

Îi spun tot ce s-a întâmplat cu Jack Hyde de când l-am concediat, la jumătatea lunii iunie.

— Actele lui de răzbunare împotriva mea au scăpat de sub control. Trimitem imaginile din camera serverului la FBI și la poliție. Ei pot face dosar penal. Trebuie doar să-l localizeze mai întâi. Dar, având în vedere ce am găsit pe hard-diskul lui, cred că ar trebui să extindem protocoalele noastre de securitate astfel încât să beneficiați de ele și tu, mama, Mia și Elliot.

— Mi se pare o exagerare.

— Tată, e un tip inteligent. Nu l-aș vrea prin preajmă.

Carrick pufnește.

— Mă rog, dacă tu crezi că e necesar.

— Eu cred că e. Ieri am fost urmăriți când am plecat de la voi. Știu unde locuiți.

— Futu-i!

Tată!

Oftează.

— Întoarce-te la treabă. O să vorbesc eu cu mama și cu Mia.

— Iar eu îi voi spune lui Elliot.

— Mulțumesc, Christian. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

— Și mie.

După ce obțin acordul rezervat al tatei, îl sun pe Welch, spunându-i să ia măsuri de securitate sporite pentru familia mea.

Eu trebuie să-i comunic asta lui Elliot. Nu știu cum va primi vestea.

Când mă uit la e-mailuri, observ că cel pe care i l-am trimis Anei a venit înapoi. Poate că nu a apucat să-și schimbe adresa de e-mail la serviciu.

Hai să ne distrăm puțin cu asta.

Îi retrimis e-mailul de mai devreme.

De la: Christian Grey

Despre: Soții neascultătoare

Data: 22 august 2011, 09:56

Către: Anastasia Steele

Nevastă

Am trimis e-mailul de mai jos și s-a întors la aruncător.

Și asta pentru că nu ți-ai schimbat numele.

Ai ceva să-mi spui?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Andrea bate la ușă cu încă o cafea.

— Mulțumesc, Andrea. Vrei să trecem programul în revistă?

Se așază pe scaunul din fața biroului meu și discutăm despre întâlnirile pe care le voi avea săptămâna și luna următoare.

— ... Miercuri seară aveți Gala Seattle Assistance Union For Hope, am două bilete. Mama dumneavoastră este implicată în acest eveniment caritabil, spune ea.

— Bine.

— Iar strângerea de fonduri a Organizației Alianța pentru Telecomunicații are loc joi seara, la New York, continuă Andrea. Am bilete pentru două persoane. Gulfstream-ul se va întoarce. Totul a fost verificat. Stephan îl pilotează mâine din Maine.

— Nu mi-am făcut încă planuri. Voi vorbi cu Ros ca să văd dacă mai este necesară o vizită la GEH Fiber Optics.

— Bine, Stephan va rămâne în așteptare dacă vă decideți să mergeți. Și o să am grijă ca apartamentul dumneavoastră din Tribeca să fie pregătit, dacă nu vreți să fac rezervare la The Lowell.

Mintea începe să-mi intre în funcțiune.

— Dacă mă duc la New York, aş putea să mă întorc prin DC. Sunt două întâlniri pe care le-am putea aranja pentru vineri, una cu Comisia pentru Valori Mobiliare şi Bursă, alta cu senatoarea Blandino.

— Doriţi să le programez?

— O să vorbesc cu Vanessa despre Comisia de Valori Mobiliare şi Bursă. Dar, în principiu, da, întâlnirea cu Blandino.

— Domnule.

— Bine. Ar trebui să mă văd cu Ros. Poţi să mi-l prinzi pe Flynn la telefon? Ah, şi găseşte-mi timp şi pentru Bastille mâine. Te rog.

— Sigur.

Se ridică şi pleacă, iar eu îmi îndrept atenţia spre computer. Un e-mail de la Ana a sosit cu puţin timp în urmă.

De la: Anastasia Steele

Despre: Nu sparge bula

Data: 22, august 2011 09:58

Către: Christian Grey

Bărbate

Mereu am chef de o metaforă din baseball cu tine, domnule Grey.

Vreau să-mi păstrez numele aici.

O să-ţi explic diseară.

Acum mă duc la o întâlnire.

Şi mie îmi lipseşte bula noastră...

PS: Credeam că trebuie să-mi folosesc BlackBerry-ul...

Anastasia Steele

Redactor, SIP

Mă holbez la e-mailul ei.

Nu are de gând să-mi ia numele.

Nu. Are. De. Gând. Să-mi. Ia. Numele.

De ce?

Nu-mi vrea numele.

Nu acum, Viermişorule.

E ca un pumn în stomac.

Mă holbez la ecran, şocat şi deocamdată paralizat.

Nu te certa, Viermişorule!

De ce nu mi-a spus? Așa trebuie să aflu?

La naiba. La naiba cu povestea asta.

Am s-o fac să se răzgândească.

Așa cum ai făcut când era vorba despre supunerea ei, Grey?

Sună telefonul. E Andrea.

— Ros e pe drum.

— Mulțumesc. Trimite-o înăuntru când ajunge.

Nu știu ce să-i spun Anei, așa că-i alung e-mailul din gândurile mele și aștept întâlnirea cu șefa de operațiuni.

Ros este într-o formă senzațională. Îmi expune o agendă concisă și mă pune la curent cu tot ce s-a întâmplat cât am lipsit, în decurs de o oră.

— Ai făcut o treabă grozavă, îi spun.

— Mi-a și plăcut la nebunie. Dar, sincer, mi-a fost dor de tine.

Zâmbesc, pentru că nu știu cum ar trebui să reacționez. Nu sunt obișnuit cu complimentele din partea angajaților mei.

— Cu toată sinceritatea, nu pot spune același lucru, îi răspund.

Zâmbește.

— Normal. Sunt sigură că v-ați simțit minunat.

— Da, mulțumesc.

Doar că soția mea nu-mi vrea numele.

Mă privește gânditoare, dar zâmbesc forțat.

— Voi lua legătura cu cei de la Detroit, spune, și-l voi suna pe Hassan pentru a vedea dacă trebuie să ajungi la sediul din New York săptămâna aceasta.

— Joi ar fi bine, dacă au nevoie de mine.

— O să te anunț.

După ce pleacă, recitesc e-mailul Anei.

Mă descurajează la fel de mult ca prima dată. Andrea îmi face legătura cu Flynn cât timp mă gândesc ce să-i răspund Anei.

— Christian. Bine ai revenit. Cum a fost luna de miere?

Vorbește hotărât și este foarte cordial. Și sună foarte britanic. Cred că s-a întors recent din Marea Britanie.

— Bine. Mulțumesc.

Ezită, iar eu știu că simte că ceva nu e în regulă.

— Pot să trec pe la tine? întreb.

— Îmi pare rău, dar programul meu este plin azi.

Tac, iar el oftează.

— Janet, secretara mea, o să mă omoare, dar pot să te strecor la ora prânzului. Însă vei fi nevoit să te uiți cum îmi mănânc sendvișurile cu brânză și murături.

— Bine. La ce oră să vin?

— 12:30.

— Ne vedem atunci.

Închid și-l sun pe Elliot ca să-i spun toată povestea cu Hyde și să-l informez despre măsurile de securitate.

— Ce nenorocit! se revoltă Elliot.

— Da. Într-un singur cuvânt, așa e. Să nu-i spui lui Kate despre asta. Știu cât de mult îi place să scormonească.

— Frate... protestează Elliot, dar îi tai fraza.

— Elliot, nu vreau să ne certăm. E perseverentă. Mi-am cunoscut soția datorită insistențelor lui Kate și nu vreau să strice ancheta poliției implicându-se.

Elliot tace.

— Nu vreau să par lipsit de respect, adaug.

Oftează.

— Bine, frate. Sper ca poliția să-l prindă pe ticălos.

— Și eu.

— Trebuie să ajung la o lucrare, dar anunță-mă cum a decurs întâlnirea cu Gia din seara aceasta. Abia aștept să văd schițele și să putem începe să comandăm materialele de care vom avea nevoie.

— Sigur.

— AM JUMĂTATE DE ORĂ la dispoziție, Christian, spune Flynn când intru în biroul lui.

— Nu vrea să-mi poarte numele.

— Poftim?

— Anastasia.

— Nu vrea să-ți ia numele?

Pare oarecum confuz.

— Anastasia Grey?

— Da. Mi-a trimis un e-mail în această dimineață în care-mi spune asta.

— Ia loc, îmi spune și arată spre canapea și, în loc să stea pe scaunul lui obișnuit, se așază pe canapeaua de vizavi.

Pe măsuta de cafea din fața lui se află o farfurie cu sendvișuri fără crustă și ceea ce pare a fi cola într-un pahar.

— Prânzul, spune el.

— Te rog, mănâncă. Nu te jena de mine.

— Deci, Christian, hai să dăm puțin filmul înapoi. Ultima dată te-am văzut în ziua nunții tale. A fost o ocazie fericită. Cum a fost luna de miere?

Mușcă dintr-un sendviș, în timp ce mie îmi zboară mintea cu câteva zile în urmă. Mă relaxez un pic, amintindu-mi de apele calme de un albastru intens ale Mediteranei; de parfumul de bougainvillea, de echipajul prietenos și eficient de pe *Fair Lady*... de cât de mult mi-a plăcut să fiu împreună cu Anastasia.

— A fost sublim.

John zâmbește.

— Bravo. Vreo problemă?

— Niciuna pe care să vreau s-o discut.

Încă nu sunt pregătit să-i spun despre incidentul cu vânătăile. Mă privește tăios.

— Pentru că-mi încalci ora de prânz, pot să-ți spun că nu mă ajuți prea mult.

Oftez.

— Nimic grav. Ne-am certat o singură dată.

— Din cauza numelui tău?

Mă înroșesc.

— Ăăă... Nu.

— Bine, când și dacă vrei să discutăm despre asta, putem s-o facem.

Deci, ce s-a întâmplat de atunci?

Îi povestesc pe larg despre Hyde, despre concedierea lui, despre pozitivul incendiar și despre faptul că avea informații despre mine, familia mea și Ana pe hard-diskul de la SIP. Îi spun și despre urmărirea cu mașina.

— La naiba! exclamă Flynn când termin.

— Acum el este principalul suspect în cazul sabotării elicopterului.

— Doamne sfinte, spune el și mușcă din nou din sendviș.

— Dar nu pentru asta mă aflu aici. În această dimineață am primit un e-mail de la Ana în care-mi spune că nu vrea să-mi poarte numele. M-aș fi așteptat măcar să discutăm despre asta. Nu la un e-mail și atât.

— Înțeleg.

E gânditor.

— Să afli că fostul șef al soției tale încearcă să-ți dea foc la clădire și că ar putea fi responsabil pentru un accident aproape fatal pe care l-ai avut cu elicopterul reprezintă o mare problemă, Christian. În plus, o urmărire de mașini... Te-ai gândit că s-ar putea să-ți canalizezi stresul provocat de toate aceste incidente în reacția față de e-mailul primit de la soția ta?

Mă încrunt.

— Nu prea cred.

Își mângâie bărbia.

— Știind cât de neliniștit ești în privința siguranței Anei, toate aceste evenimente trebuie să fi avut un efect asupra ta. După cum am aflat în ultimele luni, ea este principala ta preocupare. Întotdeauna.

— Adevărat.

— Faci foarte multe pentru ea, spune el cu blândețe.

Așa e.

— Ai renunțat la foarte multe lucruri pentru ea.

Nu spun nimic. *Unde vrea să ajungă cu asta?*

— S-ar putea să interpretezi e-mailul ei ca pe o respingere, mai ales după tot ceea ce ai făcut pentru ea, iar asta te rănește.

Respir profund.

Da, așa este.

— Nu-mi vine să cred că nu a vorbit cu mine despre asta. E ca și cum m-ar respinge pe mine și tot ceea ce m-am străduit să devin. Nu m-am născut un Grey.

Flynn se încruntă.

— Sunt multe de descifrat în această frază, Christian. Și, din păcate, n-am timp să fac asta acum. Îmi pare rău să ți-o spun, dar faptul că Anastasia și-a păstrat numele ar putea avea legătură mai degrabă cu ce simte față de ea însăși și e posibil să nu aibă nimic de-a face cu tine.

Cum să nu aibă de-a face cu mine? Este numele meu. Este singurul pe care-l am... singurul pe care-l recunosc.

Aici erai, Viermișorule.

Mă uit la el, impasibil.

— Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să vorbești cu ea. Spune-i ce simți, adaugă Flynn. Am mai vorbit despre asta. Ana este o persoană rezonabilă.

Nu este. Cu excepția jurământului de supunere.

— Este limpede că lucrul acesta înseamnă foarte mult pentru tine. Vorbește cu ea. Cred că avem întâlnire miercuri. Putem discuta mai detaliat atunci. Și poate că, între timp, veți fi ajuns la un compromis.

— Compromis?

Ori îmi ia numele, ori nu. Unde e loc de compromis în povestea asta?

— Întreab-o de ce, Christian, spune el cu blândețe. Comunică și fă un compromis.

— Da, da. „E mai bine să cedezi bătălia ca să câștigi războiul“, repet eu cuvintele sale de la una dintre ședințele noastre anterioare.

— Exact.

Mă ridic.

— Mulțumesc că m-ai primit atât de repede.

— Ei bine, sper că am fost de ajutor.

— Cred că da.

O să vorbesc cu Ana chiar acum.

— Ne vedem miercuri.

— Încă un lucru. Leila Williams este în Connecticut? întreb.

— Cred că da. Începe școala astăzi în Hamden. Am primit un e-mail de la ea aseară. Se bucură să-și înceapă studiile.

Își înclină capul, într-un mut „de ce?“.

— Nimic. Ne vedem miercuri.

— RYAN, DU-MĂ LA SIP.

— Da, domnule.

Pe scurtul drum până la locul de muncă al Anei, mă gândesc la ce-i voi spune. Am avut la dispoziție trei săptămâni pentru a discuta problema numelui ei, cât eram în luna de miere. De ce nu a adus subiectul ăsta în discuție atunci? În permanență i-am zis doamna Grey. Nu a obiectat. Poate că am făcut o presupunere stupidă în legătură cu numele ei, dar ea știe bine că am... probleme. I-am spus să-mi tempereze așteptările.

Vreau ca oamenii să știe că e soția *mea*, chiar și la locul de muncă.

Numele meu reprezintă tot ceea ce e bun în viața mea.

Părinții mei. *Tatăl meu.*

Reprezintă tot ce a făcut el pentru mine. Pentru Elliot și pentru Mia, de asemenea.

Chiar dacă uneori e un dobitoc.

Tot vreau să o iau pe urmele lui.

Și de fiecare dată când stăteam în fața biroului său, iar el mă certa, știam că am dat greș și l-am dezamăgit.

El m-a făcut să fiu o persoană mai bună, un om mai bun.

Îl admir.

Îl iubesc.

La naiba.

Poate ar trebui să aștept până diseară.

Nu. Discuția asta nu suportă amânare. O să fac un atac cerebral.

E prea important pentru mine.

Privind pe geamul mașinii la toți oamenii care merg pe stradă în treburile lor simt că fierb de furie. De ce dracului nu mi-a spus?

Când intru în SIP, nervii mei de-abia mai atârnă de un fir subțire. Prima persoană pe care o întâlnesc este Jerry Roach, care stă în zona recepției și vorbește cu o femeie zveltă, cu părul lung și negru, foarte răvășit.

— Christian Grey, spune el, nevenindu-i să creadă.

— Jerry. Ce mai faci?

— Ăăă, ea este Elizabeth Morgan, șefa noastră de la Resurse Umane.

— Bună, spun ferm, în timp ce ne strângem mâna.

— Domnule Grey. Am auzit multe despre dumneavoastră.

Zâmbește, dar privirea îi rămâne rece și mă îndoiesc că Ana i-a făcut confidențe despre mine — așa că...

De unde a auzit despre mine, habar nu am, dar nu am timp să-mi dau cu presupusul acum.

— Cu ce vă putem ajuta? întreabă Roach, pe un ton plăcut.

— Vreau să vorbesc imediat cu domnișoara Steele.

— Cu Ana? Bineînțeles. Vă conduc la ea. Veniți cu mine.

Atitudinea lui lingușitoare lasă mult de dorit, și nici nu prea sunt atent la ce spune. Trecem de ușile duble din spatele recepției și ajungem în biroul Anei. Îmi amintesc că Ana a spus că Roach a luat-o puțin razna când a aflat că suntem logodiți. Din cauza asta nu-l simpatizez deloc. Mă întreb, fără să vreau, cum s-ar simți dacă ar lucra pentru Ana. Asta l-ar scoate cu siguranță din minți.

Ar fi o idee.

Așa s-ar învăța minte.

Ana e în fostul birou al lui Hyde. Îl salut discret pe Sawyer, care stă afară, în timp ce Roach bate la ușă. O aud pe Ana:

— Intră.

Biroul este la fel de mic și neîngrijit cum îmi amintesc — are în continuare nevoie de curățenie și o mână de vopsea —, deși pe biroul Anei sunt flori, iar rafturile sunt ordonate și curate. Ana ia prânzul cu o tânără care presupun că este asistenta ei. Amândouă mă privesc dezorientate.

Mă întorc către asistenta ei.

— Bună ziua, tu trebuie să fii Hannah. Eu sunt Christian Grey.

Hannah sare în picioare și-mi întinde mâna.

— Domnule Grey. Mă bucur să vă cunosc, spune ea. Doriți o cafea?

— Te rog.

Îi zâmbesc politicos, iar ea iese în grabă din încăpere. Mă întorc spre Roach.

— Scuză-mă, Roach, aș vrea să vorbesc cu *domnișoara* Steele.

— Bineînțeles, domnule Grey. Ana.

Roach pleacă, închizând ușa în urma lui. Îmi îndrept atenția spre soția mea, care are un aer vinovat — ca și cum aș fi surprins-o făcând ceva ilegal —, dar este la fel de drăguță ca întotdeauna.

Un pic palidă, poate.

Un pic ostilă, poate.

La naiba. Furia mi se evaporă, lăsând în urmă neliniște, în timp ce ea își îndreaptă umerii.

— Domnule Grey, ce plăcere să vă văd.

Zâmbetul ei este exagerat de dulce, iar eu știu că luna noastră de miere s-a terminat și că am o ceartă de purtat. Simt din nou cum mă descurajez.

— *Domnișoară* Steele, pot să iau loc? întreb făcând semn din cap spre scaunul de piele uzată din fața biroului Anei, de pe care tocmai se ridicase Hannah.

— Doar e compania ta.

Ana îmi arată scaunul cu un gest evaziv.

— Da, așa este, îi răspund zâmbindu-i la fel de fals.

Da, draga mea. E compania mea.

Ne dăm târcoale unul altuia — ca doi boxeri în ring — ne măsurăm unul pe celălalt din priviri. Înăbușindu-mi amărăciunea, îmi iau inima în dinți pentru bătălia care urmează. Această problemă este importantă pentru mine.

— Ai un birou foarte mic, remarc luând loc.

— Mie îmi convine.

Mi-o zice pe un ton tăios și iritat; este supărată pe mine.

— Deci, cu ce te pot ajuta, Christian?

— Am grijă de bunurile mele.

— Bunurile tale? se amuză ea. Toate?

— Toate. Unele dintre ele au nevoie de un rebranding.

— Rebranding?

Ridică din sprâncene.

— În ce fel?

— Cred că știi.

Oftează.

— Te rog să nu-mi spui că ți-ai întrerupt ziua de lucru, după trei săptămâni de absență, ca să vii aici și să te cerți cu mine în privința numelui meu.

Ba exact asta am făcut.

Mă așez picior peste picior și-mi îndepărtez o scamă de pe pantaloni, trăgând de timp.

Ușurel, Grey.

— Nu chiar ca să mă cert. Nu.

Mijește ochii. Supărată.

— Christian, am de lucru.

— Mie mi s-a părut că ai ceva de bârfit cu asistenta ta.

— Verificam programul, șuieră ea, îmbujorându-se în obraji. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

Se aude o bătaie în ușă.

— Intră! strigă Ana, luându-mă prin surprindere.

Hannah intră, cu o tăviță cu o ceașcă cu cafea în mână, pe care o așază pe biroul Anei.

— Mulțumesc, Hannah, murmură Ana delicat.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule Grey? întreabă Hannah.

— Nu, mulțumesc. Asta e tot.

Intenționat, îi arunc cel mai strălucitor zâmbet al meu. Are efectul dorit, iar ea se strecoară afară.

— Acum, *domnișoară* Steele, unde rămăseserăm?

— Îmi întrerupeai nepoliticos ziua de lucru ca să te cerți cu mine în privința numelui meu.

Ana scuipă cuvintele spre mine, iar fervoarea cu care o face mă uimește.

Este foarte supărată.

Și. Eu. La. Fel.

Ar fi trebuit să-mi spună.

— Îmi place să fac câte o vizită inopinată. Pe cei din conducere îi țin în alertă, iar pe soții, la locul lor. Înțelegi tu.

— Habar n-aveam că ai timp de pierdut, replică ea.

Suficient. Treci la subiect, Grey.

Mă căznesc să-mi păstrez tonul respectuos și întreb calm:

— De ce nu vrei să-ți schimbi numele aici?

— Christian, chiar trebuie să discutăm asta acum?

— Sunt aici. Nu văd de ce nu.

Este important pentru mine, Ana.

— Am foarte multă treabă, după trei săptămâni de vacanță.

— Ți-e rușine cu mine? întreb, luându-mă prin surprindere chiar și pe mine însumi și dezvăluind, fără să vreau, întunericul care sălășluiește în sufletul meu.

Nu aici voisem să ajung.

Îmi țin respirația.

Nu te împotrivi, Viermișorule.

— Nu! Christian, bineînțeles că nu, se strâmbă ea, îngrozită. E vorba de mine, nu de tine.

— Cum adică nu e vorba despre mine?

Îmi înclin capul, așteptând să-mi explice. Bineînțeles că este vorba despre mine; este numele meu. Expresia i se împlânzește.

— Christian, când am acceptat această slujbă, abia te cunoscusem. Parcă vorbește cu un copil.

— Nu știam că vei cumpăra compania...

Închide ochii, ca și cum ar fi o amintire deosebit de dureroasă, și-și așază capul între mâini.

— De ce este atât de important pentru tine? întreabă ea implorându-mă din privire.

— Vreau ca toată lumea să știe că ești a mea.

— Sunt a ta — uite.

Își ridică mâna cu verigheta și inelul de logodnă.

— Nu e de ajuns, șoptesc.

— Nu e de ajuns că m-am căsătorit cu tine?

O spune aproape într-o șoaptă. Se holbează la mine.

— Nu asta voiam să spun.

Ana, nu denatura ceea ce încerc să-ți spun.

— Dar ce voiai să spui? întreabă.

— Vreau ca lumea ta să înceapă și să se termine cu mine.

Ochii ei sunt incredibil de albaștri.

— Dar așa și e, spune ea.

Nu cred că am mai auzit vreodată niște cuvinte spuse cu atâta pasiune; ele aspiră aerul din cameră și mă împiedică să mai respir.

— Încerc doar să-mi fac o carieră, continuă ea, și nu vreau să mi-o cumpăr cu numele tău. Trebuie să fac ceva, Christian.

Îmi stăpânesc emoțiile crescânde, ascultând-o cu atenție.

— Nu pot să stau închisă la Escala sau în noua casă, fără să am nimic de făcut. O să înnebunesc. O să mă sufoc. Întotdeauna am muncit și-mi place asta. Aceasta este slujba mea de vis; este tot ce mi-am dorit vreodată. Dar dacă fac asta nu înseamnă că te iubesc mai puțin. Tu ești lumea întreagă pentru mine.

Mi-o spune cu glas răgușit și ochii plini de lacrimi nevărsate.

Ne privim lung, punând la încercare tăcerea dintre noi.

Tu ești lumea mea, Ana.

Dar vreau să te leg de mine în toate felurile posibile.

Am nevoie de asta.

Am nevoie de tine... poate prea mult.

— Te sufoc? șoptesc.

— Nu. Da. Nu.

Pare exasperată; închide ochii și-și masează fruntea.

— Uite, referitor la numele meu. Vreau să-mi păstrez vechiul nume aici pentru că vreau să pun o anumită distanță între noi doi, dar doar aici, atâta tot. Știi că toată lumea crede că am obținut slujba datorită ție, când de fapt...

Se oprește și se lasă pe spate, privindu-mi expresia șocată.

La naiba. Cum reușește să mă citească atât de bine?

Mărturisește, Grey.

— Vrei să știi de ce ai primit slujba, Anastasia?

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Conducerea de aici ți-a dat slujba lui Hyde ca să fii un fel de bonă.

Nu voiau să suporte cheltuielile de angajare a unei persoane cu experiență în funcție executivă atunci când compania era în mijlocul procesului de vânzare. Nu aveau idee despre ce va face noul patron cu ea după ce urma să o cumpere și, destul de înțelept, nu și-au dorit o angajare costisitoare. Așa că ți-au dat postul lui Hyde ca interimar până când noul proprietar — adică eu — a preluat afacerea.

Acesta este purul adevăr.

— Ce vrei să spui?

Pare ofensată și îngrozită.

Iubita mea. Nu-ți face griji.

— Relaxează-te. Te-ai ridicat la înălțimea provocării. Te-ai descurcat foarte bine.

Ești foarte bună în ceea ce faci, Anastasia Steele.

— Ah, spune ea, derutată.

Și totul devine foarte limpede.

Asta își dorește ea.

Acesta e visul ei, iar eu îl pot face să devină realitate.

La nuntă, am jurat că-i voi susține visurile.

Nu vreau s-o sufoc; vreau s-o ajut să-și atingă potențialul maxim. Vreau să zboare... dar nu prea departe de mine.

— Nu vreau să te sufoc, Ana. Nu vreau să te pun într-o colivie de aur. Mă rog... Mă rog, partea mea rațională nu vrea.

E un risc, dar joc cea mai mare miză de până acum, dând glas ideii care mi-a venit pe moment.

— Așadar, unul dintre motivele pentru care mă aflu aici — pe lângă preocuparea față de soția mea obraznică — este să discutăm ce vreau să fac cu această companie.

Ana se încruntă.

— Deci, ce planuri ai?

Sarcastic sună fiecare cuvânt. Își înclină capul într-o parte, așa cum fac eu... mă imită, râde de mine, bănuiesc.

Doamne, o iubesc; și-a recăpătat coloana vertebrală.

— Voi schimba numele companiei în Grey Publishing.

Ana clipește nelămurită.

— Iar peste un an va fi a ta.

Rămâne cu gura căscată.

— Acesta e cadoul meu de nuntă pentru tine.

Închide gura, apoi dă să spună ceva, apoi o închide din nou, absolut șocată.

— Deci, e nevoie să schimb numele în Steele Publishing?

— Christian, mi-ai dăruit un ceas. Nu pot să conduc o afacere.

— Eu mi-am condus propria afacere de la vârsta de douăzeci și unu de ani.

— Dar tu ești *tu*. Un obsedat de control și un copil minune genial. Doamne, Christian, te-ai specializat în economie la Harvard înainte de a renunța la facultate. Măcar ai o idee despre ce se întâmplă. Am vândut vopsea și cabluri timp de trei ani cu jumătate de normă, pentru numele lui Dumnezeu. Am văzut atât de puțin din lume și nu știu aproape nimic!

Ei bine, asta nu e deloc adevărat.

— Dar ești și cea mai cultă persoană pe care o cunosc.

Trebuie să-i spun asta.

— Ți place o carte bună. Nu puteai să-ți lași deoparte munca nici în luna de miere. Câte manuscrise ai citit? Patru?

— Cinci, șoptește ea.

— Și ai scris referate complete despre toate. Ești o femeie foarte inteligentă, Anastasia. Sunt sigur că te vei descurca de minune.

— Ești nebun?

— Nebun după tine.

Întotdeauna.

Pufnește, încercând să nu râdă.

— O să râdă toată lumea de tine. Ai cumpărat o companie pentru o femeiușcă, una care a avut un loc de muncă cu normă întreagă doar pentru câteva luni din viața ei de adult.

Fac un gest prin care vreau să-i risipesc îngrijorarea.

— Crezi că-mi pasă ce cred oamenii? În plus, nu vei fi singură.

— Christian, eu...

Se oprește, rămânând fără cuvinte, iar eu savurez acest moment — nu se întâmplă prea des. Își lasă din nou capul în mâini. Când își ridică privirea, se forțează să nu râdă.

— Vă amuză ceva, *domnișoară Steele*?

— Da. Tu.

Amuzamentul ei este molipsitor, iar eu mă trezesc zâmbind. Așa face ea. Mă dezarmează.

De fiecare dată.

— Râzi de soțul tău? Asta nu se va întâmpla niciodată.

Își înfinge dinții în frumoasa ei buză inferioară.

— Iar tu îți muști buza, murmur misterios. Imaginea asta mă doboară.

Se lasă pe spate.

— Nici să nu te gândești la așa ceva, mă avertizează.

— La ce să nu mă gândesc, Anastasia?

Că ți-o trag la tine în birou? Dorința mi se plimbă prin vene ca un fulger.

— Cunoscut prea bine privirea aceea. Suntem la muncă, șoptește.
Nu simți asta, Ana? Chimia dintre noi este puternică. Adevărată.
Mă aplec spre ea, ca să-i simt mirosul, ca să-o ating.

— Suntem într-un birou mic, în mare măsură izolat fonic, cu încuietori la ușă, șoptesc.

Vreau să-mi seduc soția.

— Obscenitate. Moralitate. Depravare.

Fiecare cuvânt este ca un glonț ce formează un scut în jurul ei.

— Nu cu soțul tău.

— Cu șeful șefului șefului meu, spune printre dinți.

— Ești soția mea.

— Christian, nu. Vorbesc serios. Poți să mi-o tragi în șapte umbre de duminică diseară. Dar nu acum. Nu aici!

La naiba. Inspir profund în timp ce-mi revin în fire și temperatura din cameră revine la normal. Râd, eliberându-mi tensiunea.

— Șapte umbre de duminică?

Arcuiesc intrigat dintr-o sprânceană.

— S-ar putea să vă supun la asta, *domnișoară Steele*.

— Ah, încetează cu domnișoara Steele! se răstește și pocnește cu mâna în birou, și amândoi tresărim. Pentru numele lui Dumnezeu, Christian. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, îmi voi schimba numele!

Poftim?

E de acord?

Simt cum mă cuprinde un val brusc de ușurare.

Pe față îmi apare un zâmbet până la urechi. Mi-a reușit o negociere cu soția mea. Cred că s-ar putea să fie o premieră.

Mulțumesc, Ana.

— Bine.

Bat din palme și mă ridic în picioare.

— Misiune îndeplinită. Acum, am treabă. Vă rog să mă scuzați, doamnă Grey.

Se uită fix la mine.

— Dar...

— Dar ce, doamnă Grey?

Clatină din cap și închide ochii, complet exasperată.

— Nu, du-te.

— Asta o să și fac. Ne vedem diseară. Aștept cu nerăbdare cele șapte umbre de duminică.

Se încruntă, dar eu o ignor.

— Ah, și am mai multe evenimente legate de afaceri care se apropie și aș vrea să mă însoțești.

Se strâmbă.

— O s-o rog pe Andrea s-o sune pe Hannah ca să-ți treacă datele în calendar. Sunt câteva persoane pe care trebuie să le întâlnești. Ar trebui s-o rogi pe Hannah să se ocupe de programul tău de acum încolo.

— Bine, murmură dezorientată.

Mă aplec peste birou, uitându-mă direct în ochii ei năuciți și albaștri.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, doamnă Grey.

Nu se clintește, iar eu o sărut dulce pe buze.

— La revedere, iubito, șoptesc, apoi mă întorc și plec.

După ce ies din clădirea SIP, mă afund pe bancheta de piele din spațiile Audi-ului și-l rog pe Ryan să mă ducă înapoi la Grey House.

Slavă Domnului.

Sunt la fel de ușurat acum precum eram de neliniștit înainte de a intra în clădire. Se pare că soția mea poate fi și rezonabilă. Iau telefonul ca să-i trimit un e-mail și constat că mi-a luat-o înainte.

De la: Anastasia Steele

Despre: NU UN BUN!

Data: 22 august 2011, 14:23

Către: Christian Grey

Domnule Grey

Data viitoare când veniți să mă vedeți, faceți o programare, să fiu și eu în gardă cu megalomania dumneavoastră adolescentină și autoritară.

A dumneavoastră, Anastasia Grey ← vă rog să rețineți numele.

Editor, SIP

Megaloman autoritar, da?

Soția mea e iscusită la cuvinte.

De la: Christian Grey

Despre: Șapte umbre de duminică

Data: 22 august 2011, 14:34

Către: Anastasia Steele

Draga mea doamnă Grey (cu accent pe mea)
Ce pot spune în apărarea mea? Eram prin zonă.
Și nu, nu ești un bun, ești soția mea iubită.
Ca întotdeauna, îmi înveselești ziua.

Christian Grey

CEO și megaloman autoritar, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Într-o dispoziție mai liniștită, mă întorc la birou. Trebuie să iau masa de prânz.

DUPĂ-AMIAZA ÎMI verific e-mailurile pentru a vedea dacă mi-a răspuns. Nu a răspuns, și presupun că astfel am încheiat subiectul, sper.

MAI TÂRZIU, MĂ AFLU ÎN MAȘINĂ și o aștept pe Ana în fața SIP. Ryan bate darabana cu degetele pe volan, iar asta mă scoate din minți.

Pentru numele lui Dumnezeu.

Taylor se va întoarce în seara asta, așa că mă străduiesc să-mi păstrez calmul. Mă tot uit spre ușă să văd dacă vine Ana. Ceasul meu arată ora 17:35. A întârziat cinci minute. Avem întâlnire cu Gia mai târziu; sper ca Ana să nu fi uitat.

Unde este?

Apare Sawyer, ținând ușa deschisă pentru Ana. Ryan coboară și dă ocol mașinii până la portiera pasagerului din spate.

Ce-are de gând?

Cu capul plecat, Ana se îndreaptă cu pași vioi spre noi, urmată de Sawyer, care se îndreaptă spre scaunul șoferului în timp ce Ana urcă în mașină. Ryan ocupă locul pasagerului.

— Bună, spune ea, evitând să mă privească în ochi.

— Bună.

— Ai mai deranjat pe cineva de la muncă astăzi?

Tonul ei este mai rece decât o noapte polară.

— Doar pe Flynn.

Clipește surprinsă dar privește înainte.

— Data viitoare când te duci pe la el, îți voi da o listă cu subiectele pe care vreau să le abordezi.

Se zbârlește ca o pisicuță sălbatică.

E încă supărată.

Îmi dreg glasul.

— Nu pari în apele tale, doamnă Grey.

Nu răspunde. Se uită în față, ignorându-mă. Mă dau mai aproape și-i întind mâna.

— Hei, îi șoptesc.

Dar ea își smulge mâna dintr-a mea.

— Ești supărată pe mine?

— Da, scuipă ea și-și încrucișează brațele, întorcându-și ochii de la mine și uitându-se pe geam.

La naiba.

Orașul Seattle se derulează dincolo de geam, iar eu privesc fără să văd, simțindu-mă mizerabil și depășit de situație. Credeam că am încheiat subiectul. Sawyer oprește în fața clădirii Escala, iar Ana își ia servieta și iese prima din mașină.

— Ana! o strig.

— Mă ocup eu de asta, spune Ryan și se duce după ea.

Fără să aștept ca Sawyer să-mi deschidă portiera, mă grăbesc să ies după ei, exact cât să apuc s-o zăresc pe Ana intrând în clădire, cu Ryan pe urmele ei.

Sunt chiar în spatele lor, iar el se grăbește să ajungă înaintea ei la lift, pentru a apăsa pe buton.

— Ce vrei? se răstește ea.

Ryan se înroșește, șocat, probabil, de tonul ei.

— Îmi cer scuze, doamnă.

Face un pas înapoi când ajung și eu.

— Deci nu doar pe mine ești supărată? remarc ironic.

— Râzi de mine? ia foc, mijind ochii.

— N-aș îndrăzni.

Ridic mâinile în semn de capitulare. Nu pot face față proastei dispoziții a soției mele.

— Ai nevoie de o tunsoare.

Se încruntă intrând în lift.

— Chiar așa?

Luându-mi viața în mâini și îndepărtându-mi părul de pe frunte, o urmez în lift.

— Da.

Tastează cu nervi codul pentru etajul nostru.

— Deci, acum vorbești cu mine?

— Exact.

— Mai exact, de ce ești supărată? Dă-mi un indiciu.

Ca să fiu sigur.

Se uită la mine, uluită.

— Chiar n-ai nicio idee? Cu siguranță, pentru cineva atât de inteligent, ar trebui totuși să ai măcar o bănuială. Nu pot să cred că ești atât de obtuz.

Uau.

Fac un pas înapoi.

— Chiar ești supărată rău. Credeam că am rezolvat problema asta la tine în birou.

— Christian, am capitulat pur și simplu în fața ifoselor tale. Asta e tot.
N-am replică la asta.

Ușile liftului se deschid și Ana iese în viteză.

— Bună, Taylor, o aud spunând.

O urmez în hol.

— Doamnă Grey, spune Taylor, privindu-mă cu sprâncenele ridicate. Ana își aruncă servieta pe hol.

— Mă bucur să te văd, îi zic discret lui Taylor.

— Domnule, spune el, iar eu îmi urmez soția în sufragerie.

— Bună ziua, doamnă Jones, zice Ana și se îndreaptă direct spre frigider.

O salut cu un semn din cap pe Gail, care e lângă aragaz, pregătind cina.

Ana ia din dulap o sticlă de vin și un pahar, în timp ce eu îmi scot haina, întrebându-mă ce ar trebui să-i spun.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă ea pe un ton dulceag.

— Nu, mulțumesc.

O privesc în timp ce-mi scot cravata și-mi largesc gulerul cămășii. Își toarnă un pahar mare de vin în timp ce doamna Jones, cu o privire rapidă care nu-mi spune nimic, iese din bucătărie.

Deci Ana a speriat tot personalul.

Eu sunt ultima redută necucerită.

Îmi trec mâna prin păr, simțindu-mă neputincios, iar ea ia o înghițitură de vin, închizând ochii și savurându-l. Sau cel puțin așa pare.

Ajunge.

— Încetează, îi șoptesc, făcând un pas spre ea.

Îi dau părul după ureche, apoi o trag ușor de lobul urechii, pentru că vreau s-o ating. Inspiră profund, apoi mă împinge.

— Vorbește cu mine, îi murmur.

— Ce rost are? Oricum nu mă ascuți.

— Ba da, te ascult. Ești una dintre puținele persoane pe care le ascult. Privirile ni se întâlnesc în timp ce mai ia o înghițitură de vin.

— Este vorba despre numele tău? întreb.

— Da și nu. Este vorba despre modul în care ai reacționat când nu am fost de acord cu tine.

E cam arțăgoasă.

— Ana, știi bine că am... niște probleme. Mi-e greu să las de la mine când e vorba de tine. Știi asta.

— Dar nu sunt copil și nici un bun nu sunt.

— Știu, oftez.

— Atunci nu mă mai trata ca și cum aș fi, mă roagă ea, fermă și calmă.

Nu pot suporta să n-o ating. Îmi trec degetele pe obrazul ei și-mi plimb vârful degetului mare peste buza de jos.

— Nu te supăra. Ești atât de prețioasă pentru mine. Ca un bun neprețuit. Ca un copil.

— Nu sunt niciunul dintre lucrurile acestea, Christian. Sunt soția ta. Dacă te simțeai rănit pentru că nu aveam de gând să-ți iau numele, ar fi trebuit să-mi spui.

— Rănit? zic încruntându-mă.

Rănit? Da. Da, sunt rănit. A fost... oribil.

Chestia asta mă derutează. Așa a spus și Flynn. Mă uit la ceas.

— Arhitecta va sosi în mai puțin de o oră. Ar trebui să mâncăm.

Ana pare consternată, iar adâncitura dintre sprâncene pare mai accentuată decât de obicei.

— Discuția asta nu s-a terminat.

— Ce mai e de discutat?

— Ai putea vinde compania.

— S-o vând? spun râzând.

— Da.

De ce să fac asta?

— Crezi că aş putea găsi un cumpărător pe piaţa actuală?
— Cât te-a costat?
— A fost relativ ieftin.
— Şi dacă se închide?
— Vom supravieţui. Dar n-o voi lăsa să se închidă, Anastasia. În niciun caz cât timp eşti tu acolo.
— Şi dacă plec?
— Şi ce să faci?
— Nu ştiu. Altceva.
— Ai spus deja că asta e slujba ta de vis. Şi iartă-mă dacă mă înşel, dar am promis în faţa lui Dumnezeu, a reverendului Walsh şi a unei întregi adunări formate din cei mai apropiaţi şi mai dragi oameni ai noştri că o „să te preţuiesc, o să-ţi susţin speranţele şi visurile“.
— Nu e corect să-mi citezi din jurămintele tale de nuntă.
— În ceea ce te priveşte, n-am promis niciodată să joc corect. În plus, şi tu ţi-ai folosit jurămintele ca pe o armă.
Se încruntă.
— Anastasia, dacă mai eşti supărată pe mine, descarcă-te în pat mai târziu.

Deschide gura, iar eu ştiu cum aş vrea să i-o închid.

Chiar acum.

Chiar aici.

Apoi îmi amintesc.

— Şapte umbre de duminică, îi şoptesc. Abia aştept.

Închide gura, apoi o deschide din nou.

Ah, draga mea. Ce mi-ar plăcea să fac cu gura aia.

Opreşte-te, Grey.

— Gail! strig, iar câteva clipe mai târziu aceasta revine în bucătărie.

— Domnule Grey?

— Am dori să mâncăm acum, te rog.

— Prea bine, domnule.

O privesc pe Ana, care e îngrijorător de tăcută şi ia o înghiţitură de vin.

— Cred că o să beau şi eu un pahar, murmur şi-mi trec o mână prin păr.

Are dreptate, e prea lung, dar nu cred c-ar fi de acord să mă duc la

Esclava şi să mă tund.

În timpul mesei, Ana este mai mult monosilabică. Eu mănânc, dar ea îşi plimbă mâncarea prin farfurie. Având în vedere cât de supărată este pe mine, mă hotărâsc să n-o cert pentru asta.

E frustrant.

La naiba. Nu pot să tac.

— N-ai de gând să-ți termini mâncarea?

— Nu.

Mă întreb dacă nu cumva o face intenționat. Dar, înainte s-o pot întreba, se ridică și ia farfuria mea goală și pe a ei de pe masa din sufragerie.

— Gia ajunge la noi în curând, spune ea.

— Mă ocup eu, doamnă Grey, zice doamna Jones.

— Mulțumesc.

— Nu v-a plăcut? întreabă Gail, îngrijorată.

— A fost bun. Doar că nu mi-e foame.

Doamna Jones îi oferă Anei un zâmbet plin de compasiune, iar eu mă abțin cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mă duc să dau niște telefoane, mormăi, ca să scap de amândouă.

Spectaculosul apus de soare de peste îndepărtatul Sound nu mă ajută să mă binedispun. Îmi doresc preț de o clipă ca Ana și cu mine să ne aflăm pe *The Grace* sau pe *Fair Lady*. Atunci nu ne-am mai fi certat. Mă rog, în afară de incidentul cu vânătăile.

Mă gândesc la cuvintele lui Flynn. *Căsnicia e o chestie serioasă.*

Sigur că e.

Uneori, prea serioasă, mai ales dacă soția ta nu e de acord cu tine.

Comunică și fă compromisuri.

Asta ar trebui să devină noua mea mantră.

De ce este atât de greu?

— *Nu vreau să-ți sabotezi fericirea, Christian*, îl aud pe Flynn în capul meu.

La naiba, oare asta fac?

Șovăitor, iau telefonul și-l sun pe tata pentru a-l anunța că au fost făcute toate aranjamentele pentru măsurile suplimentare de securitate. Este o conversație scurtă, iar când termin, adun schițele Giei Matteo și mă întorc în living.

Nu e nici urmă de Ana sau de doamna Jones, care a făcut deja curățenie în bucătărie. Întind planurile pe masa din living, apoi, folosind telecomanda, parcurg lista de muzică. Dau din întâmplare peste Requiemul lui Fauré.

Asta ar trebui să-mi liniștească sufletul.

Poate și pe cel al Anei.

Apăs play și aștept. Notele unei orgi de biserică răsună în sufragerie și li se alătură vocile celeste ale corului, care se ridică și coboară ca un bocet.

Este senzațional.

Liniștitor.

Înălțător.

Perfect.

Ana apare în prag, unde se oprește și-și înclină capul, ascultând muzica. Arată altfel; e învăluită în gri-argintiu, cu părul strălucitor de la luminile din hol. Arată ca un înger.

— Doamnă Grey.

— Ce e asta? întreabă ea.

— Requiemul lui Fauré. Arăți diferit.

— Nu l-am mai auzit până acum.

— Este foarte liniștitor, relaxant. Ți-ai făcut ceva la păr?

— L-am periat, spune și eu simt că e prea multă distanță între noi.

Fac câțiva pași spre Ana, fermecat de ea și de muzică.

— Vrei să dansezi cu mine? șoptesc.

— Pe muzica asta? E un requiem, scâncește șocată.

— Da.

Și ce dacă?

O trag în brațele mele și o strâng, cu nasul afundat în părul ei, inhalându-i parfumul dulce, dar răscolitor. Își înfășoară brațele în jurul meu și mi se cuibărește la piept și începem să ne legănăm împreună. Încet. Dintr-o parte în alta.

Ana. De asta mi-era dor. De tine. În brațele mele.

— Urăsc să mă cert cu tine, șoptesc.

— Atunci nu mai fi atât de pervers.

Râd și o trag mai aproape de mine.

— Pervers?

— Nesimțitule!

— Prefer să fiu pervers.

— Așa și trebuie. Ți se potrivește.

Râd și-i sărut creștetul capului, amintindu-mi cum a reacționat când a auzit cuvântul ăsta la Harrods.

Londra. Ce vremuri fericite.

— Un requiem?

Există un soi de critică în replica ei.

Ridic din umeri.

— Este doar o bucată muzicală foarte frumoasă, Ana.

Și pot să te țin în brațe.

Taylor tușește discret, iar eu mă dezlipesc de Ana cu părere de rău.

— Domnișoara Matteo este aici, anunță el.

— Condu-o înăuntru.

O iau de mână pe Ana în timp ce Gia își face apariția.

— Christian. Ana, ne salută, iar noi îi strângem mâna.

— Gia, zic politicos.

— Amândoi arătați foarte bine după luna de miere, toarce ea.

O trag pe Ana mai aproape de mine.

— Ne-am simțit minunat, mulțumesc.

Îmi sărut dulce soția pe tâmplă, iar ea își strecoară mâna în buzunarul meu de la spate și, spre încântarea mea, mă ciupește de fund.

Zâmbetul Giei tremură puțin.

— Ați reușit să vă uitați peste schițe? întreabă entuziastă.

— Am reușit, răspunde Ana aruncându-mi o privire rapidă.

Zâmbesc larg cu subînțeles. Ana a devenit teritorială și mă revendică. Și-mi place asta.

— Te rog, planurile sunt aici.

Îi fac semn spre masă. Mă îndepărtez puțin de Ana, dar o țin în continuare de mână.

— Vrei să bei ceva? o întreabă Ana pe Gia. Un pahar de vin?

— Ar fi minunat. Alb sec, dacă aveți, răspunde ea.

Opresc muzica în timp ce Gia mi se alătură lângă masă.

— Tu mai vrei niște vin, Christian? strigă Ana.

— Te rog, iubito.

O privesc cum scoate paharele de vin. Gia se postează lângă mine.

— Ai făcut o treabă excelentă, Gia, zic, în timp ce ea se apropie puțin prea mult. Mai ales asta.

Arăt spre elevația din spate a schiței sale desfășurate.

— Cred că Ana are o opinie diferită despre peretele de sticlă, dar, în general, suntem amândoi mulțumiți de ideile pe care le-ai propus, continui.

— Ah, cât mă bucur, miaună Gia și mă mângâie pe braț.

Păstrează naibii distanța. Are un parfum grețos și greu, aproape sufocant.

Mă îndepărtez de ea și o strig pe Ana.

— Mi-e sete.

— Vin imediat.

O clipă mai târziu, se întoarce cu vin pentru toată lumea și se strecoară între mine și Gia — intenționat, așa cred eu. Oare a observat că Gia nu știe să-și țină mâinile acasă?

— Noroc.

Ridic paharul în semn de mulțumire pentru Ana și iau o înghițitură de vin.

— Ana, ai nemulțumiri legate de peretele de sticlă? spune Gia.

— Da. Îmi place ideea ta, nu mă-nțelege greșit. Dar speram c-am putea să-l includem mai firesc în casă. La urma urmei, m-am îndrăgostit de casă așa cum e și nu vreau să fac schimbări radicale.

— Înțeleg.

Gia se uită la mine, iar eu, la Ana. Ea continuă:

— Vreau doar ca designul să fie adecvat, știi tu, în concordanță cu cel original.

Ana se uită la mine.

— Fără renovări majore? spun.

— Fără.

— Îți place așa cum este?

— În mare parte, da. Am știut mereu că are nevoie doar de niște mici reparații și multă atenție.

Ochii Anei strălucesc, reflectându-i pe ai mei, sunt sigur.

Vorbim despre casă sau despre mine?

— Bine.

Gia ne aruncă o privire rapidă, apoi ne prezintă un plan revizuit.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui, Ana. Ce-ai zice dacă am păstra peretele de sticlă, dar să-l deschidem spre o terasă mai mare, în ton cu stilul mediteraneean. Avem acolo deja o terasă de piatră. Putem să construim niște piloni din piatră, cu spații mari între ei, astfel încât să păstrați priveliștea. Adăugăm un acoperiș de sticlă sau punem țiglă ca la restul casei. Va fi, de asemenea, o zonă de luat masa și de relaxare, acoperită.

Ana pare impresionată. Gia continuă:

— Sau, în loc de terasă, am putea încorpora lemn în ușile de sticlă, de culoarea pe care o vreți voi — asta ca să ajute la păstrarea spiritului mediteraneean.

— Ca obloanele albastre din sudul Franței, spune Ana, uitându-se la mine.

Nu sunt încântat de idee, dar nici nu am de gând s-o desființez în fața domnișoarei Matteo. În plus, dacă asta vrea Ana, asta va primi. Voi învăța să trăiesc cu asta. O ignor pe Gia, care se lipește de mine.

— Ana, cum vrei să facem? o întreb.

— Îmi place ideea cu terasa.

— Și mie.

Ana își îndreaptă atenția către Gia.

— Cred că aș vrea să văd schițele revizuite, care să descrie o terasă mai mare și stâlpi care să se potrivească cu casa.

— Sigur, îi răspunde Gia. Alte probleme?

— Christian vrea să renoveze apartamentul principal, spune Ana.

O altă tuse discretă ne întrerupe.

— Taylor?

Acesta stă în prag.

— Trebuie să mă consult cu dumneavoastră în privința unei probleme urgente, domnule Grey.

O strâng ușor de umeri pe Ana și mă adresez Giei.

— Doamna Grey se ocupă de acest proiect. Are mână liberă. Orice își dorește trebuie să primească. Am încredere totală în instinctele ei. Este foarte isteată.

Ana se întinde și mă mângâie pe braț.

— Vă rog să mă scuzați.

Le las și-l urmez pe Taylor în biroul lui.

Acolo este Prescott, așezată în fața monitorului cu imagini de pe camere. Peste umărul ei, sunt afișate toate filmările din jurul apartamentului, dar și din perimetrul Escalei și din garaj.

— Domnule Grey, mă salută Prescott.

— Bună seara. Ce se întâmplă?

Taylor ia un scaun de la mica masă de ședințe și-l așază lângă Prescott. Îmi face semn să iau loc. Mă conformez și mă uit la ei nerăbdător.

— Prescott a verificat toate înregistrările din weekend de la parter și de afară. Uitați ce a descoperit.

Taylor îi face semn și Prescott apasă Start pe unul dintre ecrane.

Începe să ruleze o imagine granulată. Văd un bărbat în salopetă care se îndreaptă spre intrarea din față a clădirii și cercetează îndeaproape camera. Prescott oprește înregistrarea în timp ce bărbatul se uită direct în cameră.

La naiba.

— E Jack Hyde, murmur.

Are părul legat la spate.

— Când a fost asta?

— Sâmbătă, 20 august, în jurul orei 9:45 dimineața.

Părul lui e mai deschis la culoare aici; cred că purta o perucă în sala serverului de la Grey House.

— Domnule, am izolat toate înregistrările pe care le pot găsi cu el în jurul acestei ore, spune Prescott.

— Interesant. Ce mai aveți?

Parcurge mai multe clipuri cu Hyde: de la ușa de la intrare, de la deschiderea garajului, de la scările de incendiu. Are o mătură, pe care o folosește ocazional, ca să pară un om de serviciu.

Ticălos viclean.

Este ciudat de fascinant să-l privești.

— I-ai trimis asta lui Welch?

— Nu încă, spune Taylor. M-am gândit că ar fi bine s-o vedeți dumneavoastră mai întâi.

— Trimite-i-o lui. Poate că va putea să urmărească încotro se îndreaptă de aici.

— Așa voi face. Acesta ar putea fi indiciul de care au nevoie. Totuși, am aflat astăzi că nu l-au găsit încă. Încă nu a ajuns la apartamentul său, domnule.

— Ah, asta e o noutate.

— Am vorbit cu Welch acum aproximativ o oră și mi-a dat ultimele informații, clarifică Taylor.

— Mă va pune la curent mâine, fără îndoială. Foarte bine lucrat, Prescott, îi zic, zâmbindu-i scurt.

— Mulțumesc, domnule.

— Va trebui să fim foarte atenți, știind că el dă târcoale clădirii.

— Într-adevăr, mă aprobă Taylor.

— Ar fi bine să mă întorc la treburile mele. Vă mulțumesc. Amândurora.

Intru în living, unde se pare că Ana și Gia au încheiat discuția.

— Ați terminat? întreb, așezându-mi brațul în jurul trupului Anei.

— Da, domnule Grey.

Gia zâmbește cu toată gura, deși oarecum forțat.

— O să vă trimit planurile revizuite în câteva zile.

Ah. Acum sunt domnul Grey.

Interesant.

— Excelent. Ești mulțumită? o întreb pe Ana, dorindu-mi să știu ce i-a spus Giei.

Ana încuviințează, destul de mulțumită de ea însăși.

— Ar fi bine să plec, spune Gia, din nou prea entuziasată.

Îi întinde mâna mai întâi Anei, apoi mie.

— Ne vedem curând, Gia, spune Ana cu un surâs fermecător.

— Sigur, doamnă Grey. Domnule Grey.

Taylor apare la intrarea în camera noastră imensă.

— Taylor te va conduce spre ieșire, spune Ana și, ținându-ne de mână, o privim cum se îndepărtează împreună cu Taylor pe hol.

Când nu-i mai aud glasul, cobor privirea spre soția mea.

— Mi se pare sau era mai distantă?

— Serios? N-am observat.

Ana ridică din umeri, străduindu-se și eșuând lamentabil să pară dezinvoltă. Soția mea nu se pricepe deloc să mintă.

— Ce voia Taylor? întreabă, schimbând subiectul.

Îi eliberez mâna, mă întorc și încep să strâng schițele.

— Era vorba despre Hyde.

— Ce-i cu Hyde?

Pălește.

La naiba. Nu vreau să aibă și mai multe coșmaruri.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Ana.

Las baltă schițele și o cuprind în brațe.

— Se pare că n-a mai fost în apartamentul lui de câteva săptămâni, asta e tot.

Îi sărut părul și mă întorc să înfășor planurile Giei.

— Deci, la ce v-ați hotărât?

— Doar ceea ce am discutat noi doi. Cred că te place, spune Ana încet.

Așa cred și eu!

— I-ai spus ceva?

Se uită fix la mâinile sale, jucându-se cu degetele.

— Când a venit, eram Christian și Ana, când a plecat, eram domnul și doamna Grey, îi spun.

— E posibil să fi spus eu ceva, recunoaște.

Ah, iubito, te duci la război pentru mine?

Am mai întâlnit genul de femeie ca Gia. Mereu într-un context de afaceri.

— Reacționează doar la cum arăt.

Ana pare alarmată.

— Ce? Doar nu ești geloasă, așa-i?

Sunt șocat că s-a putut gândi la așa ceva. Se înroșește la față și nu-mi răspunde, ci își privește din nou mâinile. Eu am primit însă răspunsul. Țin minte că Elliot a făcut aluzie la firea Giei și asta mi-a amintit de Elena — o femeie care nu acceptă să fie refuzată. O femeie care obține ceea ce vrea.

— Ana, este o prădătoare sexuală. Nu e deloc genul meu. Cum poți fi geloasă pe ea? Pe oricine, de altfel? Nimic de la ea nu-mi stârnește interesul.

Îmi trec o mână prin păr, nedumerit.

— E vorba doar despre tine, Ana. Doar despre tine va fi întotdeauna. Abandonez din nou schițele, mă duc rapid spre ea și o prind de bărbie.

— Cum poți să crezi așa ceva? Ți-am dat vreodată vreun motiv să crezi că aș putea fi cât de cât interesat de altcineva?

— Nu, șoptește ea. Sunt o proastă. Ziua de azi e de vină. Tu...

Se oprește.

— Eu?

— Ah, Christian.

Lacrimile i se preling din ochi.

— Încerc să mă adaptez la această nouă viață, pe care nu mi-am imaginat-o niciodată. Primesc totul pe tavă — slujba, tu, soțul meu frumos, pe care nu am... nu am știut niciodată că-l voi iubi în acest fel, atât de mult, atât de repede, atât de... definitiv.

Mă uit la ea, paralizat, iar ea inspiră profund.

— Dar tu ești ca un tren de marfă și nu vreau să fiu presată să fac lucruri, pentru că atunci fata de care te-ai îndrăgostit va fi zdrobită. Și ce va rămâne? Tot ce va rămâne va fi o radiografie socială găunoasă, care va zbura de la un eveniment de caritate la altul.

Of! Ana!

— Și acum vrei să fiu director general al unei companii, ceea ce nici măcar nu-mi propusesem vreodată. Mă zbat între toate aceste idei, mă zbucium. Vrei să stau acasă. Dar vrei să și conduc o companie. E totul atât de confuz.

Se luptă să nu plângă.

— Trebuie să mă lași să iau propriile decizii, să-mi asum riscuri, să fac propriile greșeli și să învăț din ele. Trebuie să învăț să merg înainte

de a alerga, Christian, nu înțelegi? Vreau puțină independență. Asta înseamnă numele meu pentru mine.

Este vorba despre ea!

La naiba.

— Te simți presată? Îi șoptesc.

Dă din cap. Închid ochii.

— Vreau doar să-ți ofer lumea întreagă, Ana, tot ce-ți dorești tu. Și să te salvez și de ea. Să te mențin în siguranță. Dar vreau, de asemenea, ca toată lumea să știe că ești a mea. Am intrat în panică azi când am primit e-mailul tău. De ce nu mi-ai spus despre problema cu numele?

Se îmbujorează.

— M-am gândit la asta în timp ce eram în luna de miere și, ei bine, nu voiam să sparg bula și apoi am uitat. Mi-am amintit abia aseară. Și apoi problema cu Jack m-a făcut să nu mă mai gândesc. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun și să discut cu tine, dar se pare că nu am găsit momentul potrivit.

O studiez, cântărindu-i cuvintele. Da. Subiectul acesta ar fi dus la o ceartă în luna noastră de miere.

— Tu de ce te-ai panicat? mă întreabă.

Vreau să te merit, iar e-mailul tău m-a făcut să-mi ies din minți.

Încetează, Grey.

— Nu vreau să-mi scapi pur și simplu printre degete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu plec nicăieri. Când ai de gând să bagi asta în capul ăla incredibil de tont? Te. Iubesc. Te iubesc.

Își flutură mâna în aer în căutarea inspirației, așa cum fac și eu.

— *Cât te iubesc nu-i grai / s-o poată spune / Decât lumina ochilor mai mult / Decât văzduhul, decât libertatea.*

Shakespeare?

— Ca iubirea unei fiice?

Sper că nu!

— Nu, râde ea. E singurul citat care mi-a venit în minte.

— Regele Lear cel nebun?

— Scumpul rege Lear, cu mințile pierdute.

Se ridică și mă mângâie pe obraz, iar eu mă sprijin de mâna ei, închizând ochii și bucurându-mă de această atingere.

— Tu ți-ai schimba numele în Christian Steele, ca să știe toată lumea că-mi aparții?

Deschid ochii și mă uit la ea.

— Îți aparțin?

— Ești al meu, spune ea.

— Al tău, repet. Da, aș vrea. Dacă ar însemna atât de mult pentru tine.

Îmi amintesc că aici am capitulat în fața ei, înainte să ne căsătorim, când credeam că pleacă.

— Înseamnă atât de mult pentru tine? mă întreabă.

— Da.

— Bine, zice ea.

— Credeam că ai acceptat deja lucrul acesta.

— Da, l-am acceptat, dar acum, că am discutat mai mult, sunt mai împăcată cu hotărârea mea.

— A.

Flynn avea dreptate. Era vorba despre ea și sentimentele sale.

Dar mă bucur că și-a revenit. E o ușurare — conflictul s-a terminat.

Îi zâmbesc și îmi răspunde la fel, așa că o prind de mijloc și o ridic în aer.

Mulțumesc, Anastasia.

Chicotește, iar eu o așez în picioare.

— Doamnă Grey, știi ce înseamnă asta pentru mine?

— Acum știu.

O sărut, trecându-mi degetele prin părul ei moale, șoptindu-i lipit de buzele ei:

— Înseamnă șapte umbre de duminică.

Îmi ating nasul de al ei.

— Crezi?

Se lasă pe spate, cu ochii mișiți, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— S-au făcut niște promisiuni. S-au înaintat oferte, s-au negociat înțelegeri, șoptesc.

Și te doresc.

După această ceartă, trebuie să știu că ne-am împăcat.

— Ăăă...

Ana mă privește ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

La naiba, dă înapoi.

— Îți încalci promisiunea?

Un gând îmi vine în minte.

— Am o idee. O chestiune foarte importantă de care trebuie să mă ocup.

Ana mă privește de parcă aș fi nebun.

— Da, doamnă Grey. O chestiune de foarte mare importanță. Sunt sigur că am o licărire ghidușă în ochi. Scopul scuză mijloacele. Mijește ochii încă o dată.

— Ce idee? întreabă ea.

— Vreau să mă tunzi. Se pare că am părul prea lung, iar soției mele nu-i place.

— Nu pot să te tund! exclamă ea, amuzată, dar și neîncrezătoare.

— Ba da, poți.

Îmi clatin capul și părul îmi cade în ochi.

Cum de nu am observat asta?

— Dacă doamna Jones are un castron de budincă...

Ana chicotește și eu râd de-a binelea.

— OK, bună observație. O să-l pun pe Franco s-o facă.

Ana se strâmbă și, după o clipă de șovăială, mă prinde de mână cu o forță surprinzătoare.

— Vino.

Mă târăște până la baie și acolo îmi eliberează mâna.

Se pare c-o să mă tundă.

Stau și o privesc cum trage scaunul în fața chiuvetei. Tocurile ei înalte îi pun în evidență picioarele, iar fusta mulată îi sculptează frumosul posterior. E un spectacol care merită urmărit.

Se întoarce și arată spre scaun.

— Ia loc.

— Ai de gând să-mi speli părul?

Încuviințează.

Uau. Nu-mi amintesc să-mi fi spălat cineva părul. Niciodată.

— Bine.

Fără să-mi dezlipesc privirea din ochii ei, îmi desfac încet cămașa și îi întind încheietura dreaptă. Manșeta e prinsă cu unul dintre butonii mei.

Desfă-l, iubito.

Cu o privire misterioasă, desface manșeta dreaptă, apoi, pe cea stângă. Vârfurile degetelor ei îmi ispitesc pielea cu o atingere ușoară sau două pentru fiecare bătaie de inimă. Are bluza desfăcută larg, iar eu întrevăd rotunjimea moale a sânilor ei înveliți în dantelă fină.

Este o priveliște excitantă. Se apropie și mai mult, iar eu inspir o urmă din parfumul ei încântător în timp ce-mi împinge cămașa de pe umeri și o lasă să cadă la podea.

— Ești gata? șoptește, iar aceste cuvinte sună promițător.

Total este excitant. Profund excitant.

— Pentru orice vrei tu, Ana.

Își îndreaptă privirea spre buzele mele, apoi se apleacă pentru un sărut.

— Nu, spun gâfâind și, într-un gest monumental de sacrificiu de sine, o cuprind de umeri. Nu. Dacă faci asta, nu mă voi mai tunde niciodată.

Buzele ei rămân întredeschise de uimire.

— Și-mi doresc asta, șoptesc, surprinzându-mă pe mine însumi.

— De ce?

Pentru că nimeni nu mi-a spălat părul... niciodată.

— Pentru că mă va face să mă simt prețuit.

Oftează la mărturisirea mea rostită cu blândețe și, înainte să clipesc, mă îmbrățișează, strângându-mă cu putere. Îmi acoperă pieptul cu sărutări blânde și delicate, acolo unde cu numai două luni în urmă nu suportam să fiu atins.

— Ana. Ana mea.

Închid ochii și o strâng în brațe în timp ce inima mi se umflă în piept de fericire.

Cred că sunt iertat pentru că am încercat s-o presez.

Cred că suntem în regulă.

Stăm îmbrățișați în mijlocul băii timp de o veșnicie, iar căldura și dragostea ei mă cuprind.

În cele din urmă, Ana se lasă pe spate, cu lumina iubirii sclipindu-i în ochi.

— Chiar vrei să fac asta?

Încuviințez și zâmbim amândoi. Se strecoară afară din îmbrățișarea mea și arată din nou spre scaun.

— Atunci ia loc.

Fac cum îmi spune, în timp ce ea își dă jos pantofii și ia șamponul de la duș.

— Domnule, acesta vă place asta?

Ridică șamponul ca la un canal de cumpărături ieftine, prezentându-mi-l spre vânzare.

— Făcut manual și livrat din sudul Franței. Ador mirosul acesta.

Deschide capacul.

— Miroase ca tine.

— Te rog.

Așază șamponul pe măsuta de toaletă, apoi caută un prosop mic.

— Apleacă-te, ordonă ea, îmi întinde prosopul peste umeri și deschide robinetele din spatele meu. Acum lasă-te pe spate.

E autoritară.

Îmi place lucrul acesta.

Încerc să mă las pe spate, dar nu merge, pentru că sunt prea înalt. Trag scaunul în față și apoi îl înclin, sprijinindu-l de chiuvetă.

Până la urmă reușesc. Îmi înclin capul pe spate peste chiuvetă și mă uit la Ana. Ea îmi umezește părul cu un pahar cu apă caldă, aplecându-se peste mine.

— Miroși atât de bine, doamnă Grey.

Închid ochii, bucurându-mă de atingerea mâinilor ei, în timp ce-mi udă în continuare părul. La un moment dat, îmi toarnă apă pe frunte și aceasta îmi curge în ochi.

— Îmi pare rău, strigă ea.

Râd și șterg apa cu colțul prosopului.

— Hei, știu că sunt un pervers, dar nu mă îneca.

Chicotește și mă sărută tandru pe frunte.

— Nu mă ispiti, șoptește.

Mă întind, îmi pun mâna pe gâtul ei și îi ghidez buzele spre ale mele. Respirația ei este dulce; are gust de Ana și de Sauvignon Blanc. O combinație tentantă.

— Mm, murmur, savurându-i gustul.

Îi dau drumul și mă aplec pe spate, lăsând-o să continue. Îmi zâmbește și aud sunetul șamponului care se scurge din tub în mâna ei. Începe să-mi maseze ușor scalpul cu șampon — de la tâmpile în sus — și închid ochii, bucurându-mă de atingerea ei.

Iisuse sfinte.

Cine ar fi știut că raiul se află în vârful degetelor soției mele?

De câte ori m-a tuns, Franco a folosit întotdeauna un spray. Nu mi-a spălat niciodată părul.

De ce nu, Grey? E atât de relaxant.

Sau poate că e doar Ana... sunt atât de conștient de mângâierea ei... Piciorul ei îl atinge pe al meu, brațul ei îmi atinge obrazul, atingerea ei, mirosul ei...

— Ce bine e, murmur.

— Da, sigur că e.

Buzele ei îmi ating fruntea.

— Îmi place când îmi zgârii pielea capului cu unghiile tale.

— Capul sus, spune, iar eu îmi ridic capul ca să mă spele și la ceafă.
Fericire.

— Acum, pe spate.

Fac cum mi se spune, iar ea îmi toarnă din nou apă pe cap, clătind spuma.

— Încă o dată? mă întreabă.

— Te rog.

Deschid ochii, iar ea îmi zâmbește.

— Imediat, domnule Grey.

Umple chiuveta.

— Pentru clătire, îmi explică ea.

Închid ochii și mă las în voia mângâierilor ei. Îmi spală din nou părul, clătindu-mă cu mai multă apă, turnându-mi mai mult șampon pe păr și folosindu-și unghiile.

Am ajuns în Nirvana.

Acesta este paradisul pur.

Degetele ei îmi mângâie obrazul, iar eu deschid pleoapele grele ca s-o privesc. Mă sărută tandru, dulce și cast.

Suspin, simțindu-mă pe deplin mulțumit.

Vine deasupra mea și sâniile ei îmi ating fața.

La naiba.

Salutare!

În spatele meu, apa gâlgâie în scurgere. Cu ochii închiși, mă întind și o prind de șolduri, apoi îmi trec degetele peste fundul ei magnific.

— Nu mângâia coafeza, mă avertizează ea.

— Nu uita că sunt surd.

Încep să-i ridic încet fusta, dar ea mă lovește peste braț. Zâmbesc, simțindu-mă ca și cum aș fi fost prins cu mâna în borcanul cu fursecuri. Îmi temperez purtarea nepotrivită, dar îmi țin mâinile pe fundul ei frumos, în timp ce ea îmi clătește părul. Îmi imaginez că-i cânt Sonata Lunii pe fund și degetele mele se îndoaie, apăsând niște clape imaginare. Ea se mișcă delicios la capătul degetelor mele, iar eu mârâi apreciativ.

— Gata, te-am clătit, anunță ea.

— Bravo.

O strâng de șolduri și, stropind cu apă în toate părțile, o trag pe Ana pe genunchi. Îmi încolăcesc degetele în jurul cefei sale, iar cu cealaltă mână îi cuprind obrazul. Ea gâfâie și eu profit din plin, lipindu-mi buzele de ale ei și sărutând-o. Limba mea caută mai multe senzații.

E fierbinte. Flămândă. Pregătită.

Nu-mi pasă că împrôsc apă prin toată baia și că îmi ud learcă soția. Degetele Anei se înfig în părul meu ud. Mă sărută la fel de dezlănțuit.

Dorința îmi străbate întregul trup.

Cere să fie eliberată.

Sunt tentat să-i sfâșii bluza, dar trag doar de nasturele de sus.

— Ajunge cu răsfățul ăsta. Vreau să ți-o trag în șapte nuanțe de duminică. Putem s-o facem aici sau în dormitor. Tu decizi.

Ana mă privește amețită.

— Cum dorești, Anastasia?

— Ești ud tot, șoptește.

O prind de șolduri, îmi aplec capul în față și-mi frec părul ud de bluza ei. Mai scâncește o dată și se strâmbă, dar eu o strâng și mai tare.

— Nu pleci nicăieri, iubito.

Ridic privirea și văd că bluza i se lipește de ea ca un al doilea strat de piele. I se întrezăresc sutienul și sfârcurile ca niște perle sub dantelă. Este superbă, dar și indignată, amuzată și excitată în același timp.

— Iubesc această priveliște, șoptesc și-mi lipesc nasul de sfârcul ei ud și nerăbdător.

Geme și se zvârcolește deasupra mea.

— Răspunde-mi, Ana. Aici sau în dormitor?

— Aici, murmură ea.

— Bună alegere, doamnă Grey, spun încet, lipit de colțul gurii ei, iar ea îmi mută mâna de pe obraz pe picior.

Îmi plimb degetele peste picioarele ei și-i ridic fusta din ce în ce mai sus, în timp ce o sărut tandru pe față.

— Ah, oare ce să-ți fac eu ție? șoptesc.

Ah. Ajung cu mâna la carnea fermă de pe coapsele ei.

Poartă ciorapi!

Ce mai bucurie.

— Îmi plac ăștia.

Îmi trec un deget pe sub partea de sus a ciorapilor și peste pielea catifelată de pe pulpa ei. Ana se zvârcolește încântată, iar eu scot un geamăt.

— Dacă vrei să ți-o trag în șapte nuanțe de duminică, trebuie să stai nemișcată.

— Obligă-mă, cere ea, și își îndreaptă privirea provocator direct spre penisul meu.

— Ah, doamnă Grey. Nu trebuie decât să spui așa.

Îmi strecur mâna până la chiloții ei, bucuros că-i poartă peste jartieră.

— Hai să scăpăm de ei.

Trag ușor, iar ea se apropie de erecția mea.

La naiba. Răsuflu șuierător.

— Stai nemișcată, mormăi eu.

— Voiam să te ajut.

Se bosumflă în semn de protest, iar eu îi mușc buza de jos.

— Stai nemișcată, repet, apoi îi eliberez buza și îi trag chiloții în jos, mototolindu-i în palmă; am un plan cu ei.

Înalt fusta Anei, strângându-i-o în jurul șoldurilor și zăbovesc un scurt moment pentru a-i admira picioarele frumoase în ciorapii cu dantelă. Apoi o ridic.

— Ia loc. Încalecă-mă.

Se supune, fără să-și desprindă ochii misterioși de ai mei, dar își înalță bărbia, voind parcă să spună *Hai, să te văd ce poți.*

Ah, Ana.

— Doamnă Grey, mă provoci?

Ne-am putea distra în felul acesta.

Simt cum pantalonii mei au ajuns cu două numere mai mici din cauza erecției.

— Da. Ce ai de gând să faci în privința asta?

Doamne, cât îmi plac provocările.

— Prinde-ți mâinile la spate.

Mă ascultă, iar eu îi leg strâns încheieturile folosind chiloții. Acum e complet neajutorată.

— Ția sunt chiloții mei? Domnule Grey, nu ai nicio rușine, mă muștră ea, gâfâind.

— Niciodată în ceea ce te privește, doamnă Grey, dar știi bine asta.

Ador provocarea din ochii ei albastru-întunecat. Este atât de excitant. O împing pe spate la mine în poală, ca să am mai mult spațiu de manevră. Își mușcă buza, privindu-mă în ochi. O mângâi cu blândețe până la genunchi, desfăcându-i mai mult picioarele. Apoi mi le desfac și eu, pentru ca mădularul meu să aibă mai mult loc.

În felul acesta va fi mai intens și pentru ea.

Degetele mele se îndreaptă spre nasturii bluzei sale ude.

— Nu cred că avem nevoie de asta.

Desfac încet fiecare nasture, dezvăluindu-i sânii încă uzi. Pieptul i se ridică și coboară rapid, în ritmul respirației întretăiate. Îi las bluza larg deschisă.

Dorința îi scânteiază în ochii care rămân ațintiți asupra mea.

O mângâi pe obraz și-mi trec degetul mare peste buza ei de jos, apoi i-l vâr brusc în gură.

— Suge.

Își închide gura în jurul degetului meu și face exact ceea ce i s-a spus.

Cu putere.

Iubita mea nu se dă înapoi.

De asta sunt sigur.

Își trece ușor dinții peste pielea mea și mă mușcă încet.

Gem, apoi îmi scot degetul din gura ei și îi ating bărbia, gâtul și pieptul cu propria salivă. Îmi agăț degetul mare în cupa sutienului ei și o trag în jos, eliberându-i sânul. Apoi i-l ridic, ca să fie pregătit pentru mine. Ne privim fix unul pe celălalt. Gura ei se deschide și se închide la loc, iar ochii îi sunt plini de dorință. Îmi place să-i urmăresc reacțiile la gesturile mele. Își mușcă buza în timp ce-i eliberez și celălalt sân, făcându-l la fel de vulnerabil și de nerăbdător. Sunt prea ispititori. Îi cuprind pe amândoi și-mi trec încet degetele peste sfârcurile ei, într-un cerc mic, astfel încât să se ridice mândre sub atingerea mea. Ana începe să gâfâie și-și arcuiește spatele, lipindu-și sânii de palmele mele. Nu mă opresc, ci continui s-o ațâț. Își dă capul pe spate și scoate un geamăt lung de plăcere.

— Șșș, îi șoptesc, fără să renunț la ritmul lent și dulce al degetelor mele.

Ana mișcă din șolduri.

— Nu te mișca, iubito, nu te mișca.

Duc mâna la ceafa ei, îi strâng părul și o prind de gât.

Vreau să nu se mai miște.

Mă înclin, îi apuc sfârcul drept cu buzele, apoi îl sug cu putere. Celălalt sfârc e între degetele mele, care-l trag și-l răsucesc ușurel.

— Ah! Christian! geme ea și-și leagănă șoldurile la mine în poală.

O, nu, iubito.

Nu cedez. Buzele mele o gustă și o ațâță, degetele mele răsucesc și trag de sfârcurile ei.

— Christian, te implor, scâncește.

— Hmm. Vreau să-ți dai drumul așa, șoptesc cu buzele lipite de sfârcul ei captiv, apoi trag de el cu dinții, tandru și atent.

— Ah! strigă Ana și se zvârcolește în poala mea, însă o țin neclintită și nu mă opresc. Te rog.

Gâfâie și imploră, iar eu o privesc, cu gura întredeschisă, cu capul pe spate, neavând de ales decât să primească toată plăcerea.

Știu că e aproape de orgasm.

— Ai niște sâni atât de frumoși, Ana. Într-o zi o să ți-i fut.

Își arcuiește spatele, abandonându-se în fața mea, cu respirația accelerată. Coapsele ei se încordează lipite de ale mele.

E aproape.

Atât de aproape.

— Dă-ți drumul, îi șoptesc, iar ea asta face, cu ochii închiși, în timp ce strigă și trupul i se cutremură datorită orgasmului.

O strâng mai tare, în timp ce ea începe să se mai domolească. Ochii i se deschid, amețiți și frumoși.

— Doamne, îmi place să te privesc când îți dai drumul, Ana.

— A fost...

Se oprește, cred că e copleșită.

— Știu.

O sărut, înclinându-i capul astfel încât s-o pot revendica și să-i spun cu limba că ea este totul pentru mine.

Clipește confuză când mă retrag.

— Acum o să ți-o trag, tare de tot.

O prind de talie și o așez din nou bine la mine în poală. Cu o mână pe coapsa ei, mă întind spre fermoarul pantalonilor și-mi eliberez scula nerăbdătoare.

Culoarea ochilor i se întunecă, pupilele i se dilată.

— Îți place? îi șoptesc.

— Hm.

Scoate un zgomot delicios de aprobator. Îmi înfășor degetele în jurul penisului meu erect și le mișc în sus și în jos în timp ce ea mă privește.

— Îți muști buza, doamnă Grey.

— Asta pentru că mi-e foame.

— Ți-e foame?

Anastasia Grey, ziua aceasta mi se pare brusc de o mie de ori mai bună.

Face din nou acel zgomot sexy și gutural și-și linge buzele în timp ce eu continui să mă autosatisfac.

— Înțeleg. Ar fi trebuit să mănânci la cină.

Sunt aproape tentat s-o plesnesc la fund, dar nu sunt sigur că i-ar plăcea.

— Dar poate că te voi obliga.

Îmi așez mâinile în jurul taliei ei ca să-și păstreze echilibrul.

— Ridică-te, îi ordon.

Se conformează, indecent de repede. Este de-a dreptul entuziasmată.

— Îngenunchează, murmur privind-o.

Ochii ei se îndreaptă spre mine, sclipind cu un soi de încântare senzuală. Ana face asta surprinzător de grațios, având în vedere că are mâinile legate. Mă las în față pe scaun, ținându-mi erecția.

— Sărută-mă, îi spun, arătându-i penisul meu.

Se uită la el, apoi, la mine, iar eu îmi trec limba peste dinți.

Haide, iubito.

Se apleacă și mă sărută delicat pe vârful sculei. Ochii ni se întâlnesc.

E al naibii de sexy. Aș putea să-mi dau drumul pe ea chiar acum.

Îmi pun mâna pe obrazul ei, iar ea își plimbă limba în jurul capului penisului meu. Otez și, brusc, se năpustește asupra mea, luându-mi scula în gură și sugând-o foarte tare.

— Ah!

Gura Anei este divină.

Îmi flexez șoldurile în față, pătrunzând-o și mai adânc, iar ea mă primește, mă primește cu totul.

La naiba.

Își mișcă capul, în sus și în jos, consumându-mă.

O, da. Se pricepe atât de bine la asta.

Dar nu vreau să-i ejaculez în gură. Îi cuprind capul cu ambele mâini ca să-i încetinesc și ca să-i controlez ritmul.

Ușor, iubito.

Gâfâind din greu, îi ghidez gura. Jos. În sus. Pe mine. Limba ei este fermecată.

— Iisuse, Ana, șoptesc, îmi dau ochii peste cap și mă pierd în ritmul ei.

Încep să-i simt dinții.

La naiba. Mă opresc și o ridic, mutând-o în poala mea.

— Ajunge! mârâi eu.

Îi smulg chiloții și pare atât de mulțumită de sine. Așa cum trebuie, de fapt. E o zeiță, cu expresia aceea senzuală în spatele genelor ei lungi. Își linge buzele și-mi cuprinde penisul în mâini, apoi se trage mai în față și alunecă încet în jos pe scula mea.

Ah, atingerea ei.

Scot un geamăt admirativ, apoi îi smulg bluza care cade pe jos. O cuprind de umeri ca să-o împiedic să se miște.

— Stai neclintită, îi ordon. Te rog, lasă-mă să savurez momentul acesta. Să te savurez pe tine.

Se oprește, iar ochii ei cu o culoare atât de accentuată strălucesc de dragoste și senzualitate înăscută; buzele ei sunt întredeschise și umede, acolo unde și-a mușcat buza de jos.

Ea este viața mea.

Îmi încordez fundul, intrând mai adânc în ea, iar ea geme și închide ochii.

— Acesta este locul meu preferat, murmur. În tine. În soția mea.

Degetele Anei se înfig în părul meu umed, buzele ei le găsesc pe ale mele, iar limba ei se împletește cu limba mea. Începe să se miște, urcând și coborând, călărindu-mă.

Mi-o trage repede, cu un ritm frenetic.

Gem, înfigându-mi mâinile în părul ei. Limba mea o întâmpină pe a ei, dansând împreună cu mișcări pe care le cunosc atât de bine.

E lacomă.

La fel ca mine.

Prea repede, iubito.

Îmi mut mâinile pe fundul ei și o ghidez din nou, într-un ritm rapid, dar uniform.

— Ah! strigă ea.

— Da... Da, Ana, șuier printre dinți, încercând să prelungesc această plăcere rafinată. Iubito, murmur simțind că pasiunea mea se intensifică.

Îi iau din nou gura cu asalt.

Ana. Ana. Oare va fi mereu așa?

Atât de sexy.

Atât de primar.

Atât de extrem.

— Ah, Christian, te iubesc. Te voi iubi mereu.

Cuvintele ei îmi provoacă orgasmul. Nu mai pot rezista, după toată tensiunea dintre noi de azi. O strâng aproape de mine și-mi dau drumul, urlând în timp ce ejaculez cu forță și repede, declanșând și orgasmul ei. Strigă și se abandonează, cutremurându-se în jurul sculei mele. Apoi rămânem amândoi nemișcați.

Ne revenim împreună.

Plânge.

— Hei.

Îi dau bărbia pe spate.

— De ce plângi? Te-am rănit?

— Nu, spune ea gâfâind, grăbindu-se să nege.

Îi dau la o parte părul de pe față, îi șterg cu degetul mare lacrima care îi alunecă pe obraz și o sărut. Îmi schimb poziția, ieșind din ea, iar ea tresare.

— Ce s-a întâmplat, Ana? Spune-mi.

Mă privește fix în ochi.

— Uneori sunt, pur și simplu, copleșită de cât de mult te iubesc, șoptește.

Inima mea se topește și se transformă într-un întreg magnific.

— Și tu ai același efect asupra mea.

Îmi lipesc buzele de ale ei, sărutând-o dulce.

— Chiar așa?

Ana.

— Știi bine că da.

— Câteodată știu. Nu tot timpul.

— Și mie mi se întâmplă la fel, doamnă Grey.

Ce mai pereche facem, Anastasia.

Zâmbetul ei luminează calea către sufletul meu întunecat. Ana face o cărare de sărutări delicate și dulci pe pieptul meu și se ghemuiește lângă mine, cu obrazul lipit de inima mea. Îi mângâi părul și-mi plimb degetele pe spatetele ei.

Încă are sutienul pe ea. Nu cred că se simte foarte confortabil; i-l desfac și trag în jos de fiecare dintre bretele. Sutienul cade la podea, lângă bluza Anei.

— Hmm. Piele pe piele.

O cuprind în brațe și-mi trec buzele peste umărul Anei, până la urechea ei.

— Miroși a rai, doamnă Grey.

— Și tu la fel, domnule Grey.

Mă sărută din nou pe piept și se relaxează lipindu-se de mine, scoțând ceea ce pare a fi un oftat de mulțumire. Nu știu cât timp stăm așa, încolăciți unul în jurul celuilalt, dar este un balsam pentru sufletul meu. Suntem o singură ființă. Tensiunea dintre noi a dispărut. Îi sărut părul soției mele, îi inhalez parfumul și totul este din nou așa cum trebuie în lumea mea.

— E TÂRZIU.

O mângâi pe spate și nu vreau să mă mișc.

— Tot trebuie să te tund.

Izbucnesc în râs.

— Așa este, doamnă Grey. Ai energie să termini treaba pe care ai început-o?

— Pentru tine, domnule Grey, orice.

Mă mai sărută o dată pe piept și se ridică în picioare.

— Nu pleca.

Îi cuprind șoldurile și o răsucesc. Îi desfac iute fermoarul fustei, care cade la podea, și-i întind mâna Anei ca să iasă din ea. Zăbovesc o clipă pentru a-mi admira soția care nu are pe ea decât ciorapii și jartierele.

— Arăți minunat, doamnă Grey.

Mă așez pe scaun, îmi încrucișez brațele și privesc în gol. Ea își deschide brațele și se rotește în fața mea.

— Doamne, ce tip norocos sunt, șoptesc uimit.

— Da, ești.

— Pune-ți cămașa mea și poți să mă tunzi. Așa îmi distragi atenția și nu mai ajungem niciodată în pat.

Zâmbetul ei ghiduș este teribil de sexy. Ce anume are de gând să facă? Îmi închid fermoarul pantalonilor în timp ce ea valsează până la locul unde e cămașa mea întinsă pe podea. Șoldurile i se leagănă într-un ritm senzual. Se apleacă din talie, într-o postură demnă de revista Penthouse, fără să mai lase loc imaginației, ia cămașa, o miroase, apoi, aruncându-mi o privire timidă, o îmbracă grațios.

Jos, băiete.

— E un spectacol pe cinste, doamnă Grey.

— Avem vreo foarfecă? Întreabă ea, purtând cămașa mea și un zâmbet obraznic pe față.

— La mine-n birou.

Am glasul răgușit.

— Mă duc să caut.

Iese din baie, lăsându-mă cu o semierectie.

Doamna. Doamna. Doamna Grey.

În timp ce Ana caută foarfeca, eu îi strâng hainele, le împățuresc și le așez pe dulap. Mă privesc în oglindă, recunoscându-l cu greu pe bărbatul care mă privește.

E foarte satisfăcător să renunț la un strop de control când fac sex cu Ana.

Îmi place Ana cea frenetică.

Și Ana cea lacomă.

Îmi place că-mi adoră scula.

Da. Mai ales detaliul acesta.

Și a fost de acord să fie doamna Grey și cu numele.

Aș numi asta un rezultat excelent.

Trebuie doar să îmbunătățim comunicarea dintre noi.

Comunică și fă compromisuri.

Ana dă buzna în baie, recăpătându-și suflul.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

— Tocmai m-am întâlnit cu Taylor.

— Ah, zic încruntându-mă. Îmbrăcată așa?

Ana cascadează ochii mari, panicată de expresia mea.

— Nu e vina lui Taylor, zice ea repede.

— Nu. Totuși.

Nu vreau să se holbeze nimeni la soția mea aproape goală.

— Sunt îmbrăcată.

— Nu prea.

— Nu știi cine a fost mai jenat, eu sau el.

Firește. Bietul Taylor. Sau Taylor norocosul. Nu sunt sigur ce părere ar trebui să am în situația asta. Îmi amintesc de incidentul cu sutienul de la costumul de baie și-l alung rapid din minte.

— Știai că el și Gail sunt... împreună? întreabă, puțin șocată.

Izbucnesc în râs.

— Da, normal că știam.

— Și nu mi-ai spus niciodată?

— Am crezut că și tu știai.

— Nu.

— Ana, sunt adulți. Locuiesc sub același acoperiș. Niciunul nu are obligații. Amândoi arată bine.

Roșește. De ce, nu știi. Mă bucur că se au unul pe celălalt.

— Da, dacă pui problema așa, murmură ea. Credeam doar că Gail e mai în vârstă decât Taylor.

— Este, dar nu cu mult. Unora dintre bărbați le plac femeile mai în vârstă...

La naiba.

— Știi asta, se răstește Ana, încruntându-se.

Rahat. De ce am spus asta? Oare umbra Elenei va plana mereu deasupra noastră, între noi?

— Asta îmi aduce aminte de ceva, schimb eu subiectul.

— De ce anume?

Ana pare supărată. Ia scaunul și-l întoarce cu fața spre chiuvetă.

— Stai jos, îmi ordonă ea.

Autoritara mea soție.

Fac cum mi se spune, încercând să-mi ascund amuzamentul.

Vezi. Pot să fiu ascultător.

— Mă gândeam că am putea să le dăm lor camerele de deasupra garajelor, la noua casă, zic. Să le facem un cămin. Atunci poate că fiica lui Taylor ar veni mai des pe la el.

Urmăresc reacția Anei în oglindă în timp ce mă piaptănă. Se încruntă.

— De ce fiica lui nu stă aici?

— Taylor nu mi-a cerut asta niciodată.

— Poate că ar trebui să te oferi tu. Dar asta ar însemna că trebuie să fim cuminiți.

— Nu mă gândisem la asta.

Copiii. Strică toată distracția.

— Poate că de aceea Taylor nu a întrebat. Ai cunoscut-o?

— Da. E o fată drăguță. Timidă. Foarte drăguță. Eu îi plătesc școala.

Ana se oprește din pieptănat, iar privirile ni se întâlnesc în oglindă.

— Habar n-aveam.

Ridic din umeri.

— Mi s-a părut că măcar atât pot să fac. În plus, asta înseamnă că el nu-și va da demisia.

— Sunt sigură că-i place mult să lucreze pentru tine.

— Nu știu.

— Cred că ține foarte mult la tine, Christian.

Îmi trece din nou pieptenele prin păr. E o senzație foarte plăcută.

— Crezi? o-ntreb.

Nu mi-a trecut niciodată așa ceva prin minte.

— Da, așa cred.

Ei bine, ce zici de asta? Îi port lui Taylor un respect enorm. Mi-ar plăcea să rămână să lucreze pentru mine, pentru noi, pe termen nelimitat. Am mare încredere în el.

— Bine. Vrei să vorbești cu Gia despre camerele de deasupra garajului?

— Da, bineînțeles.

Zâmbește tainic, iar eu mă întreb la ce oare se gândește. Se uită la mine în oglindă.

— Ești sigur de asta? Ultima ta șansă de a te retrage din joc.

— Fă ce poți mai rău, doamnă Grey. Nu eu trebuie să mă uit la mine, ci tu.

Zâmbetul ei luminează încăperea.

— Christian, m-aș putea uita la tine toată ziua.

Clatin din cap.

— E doar un chip frumos, iubito.

— Și în spatele lui se află un bărbat foarte drăguț.

Mă sărută pe tâmplă.

— Bărbatul meu.

Bărbatul ei.

Îmi place asta.

Stau nemișcat și o las să-și vadă de treabă. Scoate limba, concentrată. Este drăgălașă și excitantă în același timp, așa că-nchid ochii și mă gândesc la luna noastră de miere, savurând numeroasele amintiri de acolo. Din când în când, întredeschid câte o pleoapă, aruncându-i Anei o privire rapidă.

— Am terminat, anunță ea.

Deschid ochii și-i verific opera.

Este o tunsoare. Și arată bine.

— Bună treabă, doamnă Grey.

O trag spre mine și o sărut pe abdomen.

— Mulțumesc.

— Plăcerea mea.

Mă sărută în treacăt.

— E târziu. La culcare.

Îi dau o palmă la fund, pentru că mi-l plimbă prin fața ochilor și e prea tentantă.

— Ah! Ar trebui să fac curat pe-aici! exclamă ea.

Smocuri mici din părul meu sunt împrăștiate peste tot pe podea.

— Bine, aduc mătura, murmur și mă ridic. Nu vreau să stingherești personalul cu ținuta inadecvată.

— Știi unde este mătura?

Mă uit fix la Ana.

— Ăăă, nu.

Râde.

— Mă duc eu.

Și, cu un zâmbet fugar, iese din baie.

Cum de nu știi unde este mătura?

Mă întorc spre chiuvetă și mă uit din nou la părul meu. Ana s-a descurcat de minune. Arată bine. Zâmbesc, impresionat de opera ei, și mă întind după periuța de dinți.

ANA RÂDE SINGURĂ CÂND mă urc lângă ea în pat.

— Ce-i? o întreb.

— Nimic. Doar o idee.

— Ce idee?

Mă întorc pe o parte și mă uit la ea.

— Christian, nu cred că vreau să conduc o companie.

Mă sprijin într-un cot.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu m-a atras vreodată lucrul acesta.

— Ești mai mult decât capabilă, Anastasia.

— Îmi place să citesc cărți, Christian. Să conduc o companie mă va ține departe de ele.

— Ai putea fi director de creație.

Pare că reflectează și nu știu dacă detestă ideea sau o ia în considerare. Așa că insist.

— Vezi tu, să conduci o companie de succes înseamnă să primșeti talentul persoanelor pe care le ai la dispoziție. Dacă acolo se află talentele și interesele tale, atunci structurezi compania pentru a le pune în aplicare. Nu respinge ideea din start, Anastasia. Ești o femeie foarte capabilă. Cred că ai putea face orice ai vrea dacă ți-ai pune mintea la contribuție.

Nu este deloc convinsă.

— De asemenea, sunt îngrijorată că-mi va ocupa prea mult timp.

La asta nu mă gândisem.

— Timp pe care ți l-aș putea dedica ție, murmură ea.

Îți înțeleg jocul, doamnă Grey.

— Știi ce faci.

— Ce?

— Încerci să-mi distragi atenția de la problema actuală. Întotdeauna faci asta. Doar să nu respingi ideea, Ana. Gândește-te la asta. Asta e tot ce-ți cer. O sărut repede pe buze și-mi trec degetul mare peste obrazul ei.

Ești atât de drăguță.

Ești mai mult decât capabilă.

— Pot să te întreb ceva? spune Ana.

— Bineînțeles.

— Ai spus azi că, dacă sunt supărată pe tine, ar trebui să mă descarc pe tine în pat. Ce voiai să spui?

— Ce crezi că voiam să spun? întreb.

— Că vrei să te leg.

Poftim?

— Ăăă... nu. Nu asta voiam să spun. Chiar deloc.

Vreau doar puțină... rezistență în pat.

— Oh.

Ana pare dezamăgită.

— Vrei să mă legi? o întreb.

Nu sunt sigur că aș putea face asta... în niciun caz, deocamdată.

Ana se înroșește.

— Păi...

— Ana, eu...

Asta ar însemna pierderea completă a controlului și o capitulare totală. I-am mai oferit asta o dată, dar nu a dorit să accepte. Nu sunt sigur că aș putea face față unei astfel de respingeri din partea ei din nou. În plus, abia am învățat să tolerez — nu, să mă bucur — de atingerea ei. Nu vreau să stric lucrul acesta.

— Christian, șoptește și se ridică spre mine ca să mă poată privi în ochi.

Își pune palma pe obrazul meu.

— Christian, oprește-te. Nu contează. Am crezut că asta voiai să spui.

Îi iau mâna și o pun pe pieptul meu, acolo unde, sub pielea și sub oasele mele, inima îmi bate cu putere din cauza anxietății.

— Ana, nu știu cum m-aș simți dacă m-ai atinge când aș fi imobilizat. Cască ochii mari.

— E ceva încă prea nou.

Îi mărturisesc din nou cele mai negre temeri ale mele.

Ana se apropie de mine și nu știu ce are de gând să facă, dar mă sărută în colțul gurii.

— Christian, mi-am făcut o idee greșită. Te rog să nu-ți faci griji. Te rog să nu te gândești prea mult la asta.

Mă sărută din nou, iar eu închid ochii și o sărut cu pasiune. O cuprind de ceafă și o lipesc de saltea, alungându-mi astfel toți demonii.

Marti, 23 august 2011

Unghiile stacojii mă zgârie pe piept. Nu mă pot mișca. Nu văd nimic. Pot doar să pipăi. *Nu-ți place asta, nu-i așa?* Nu pot vorbi. Sunt redus la tăcere de călușul cu bilă. Clatin frenetic din cap, iar întunericul se strecoară înlăuntrul meu, încercând apoi să se târască afară, în timp ce ghearele ei fac ravagii la suprafață. *Nu face gălăgie. O să-ți primești recompensa.* Biciușca mă lovește peste piept și micile mărgelile îmi ciupesc pielea usturător. Lovitura anulează dureros întunericul. Sudoarea îmi curge pe frunte. *Ce piele frumoasă.* Mă lovește din nou. Mai jos. Mă smucesc în legături, în timp ce biciușca își cântă cântecul pe abdomenul meu. La naiba. Se duce mai jos. Durerea va fi greu de suportat. Îmi iau inima în dinți. Aștept. Ana stă deasupra mea. Îmi mângâie fața și poartă mănușa de blană. Mâna ei îmi coboară pe gât, pe piept, iar blana alunecă pe pielea mea. Mă calmează. În liniștea întunericului Ana mă privește, cu părul ciufulit, ochii ei strălucind de iubire pentru mine. Ana. Mâna ei coboară mai jos, până la abdomen, și mă atinge cu cea mai fină mângâiere. Apoi își vâra degetele în părul meu.

Deschid ochii și descopăr că sunt încolăcit în jurul Anei, cu capul pe pieptul ei. Ochii mei cenușii întâlnesc albastrul strălucitor al verii.

— Bună, murmur, încântat s-o văd.

— Bună.

Bucuria mea i se oglindește pe chip.

Cămașa ei de noapte din satin este perfect decoltată, dezvăluind acea mică vale dintre sâni ei. O sărut acolo, în timp ce restul corpului meu se trezește... pe deplin. Îmi trec mâna peste șoldul ei.

— Ce buclăică ispititoare ești, murmur. Dar oricât de ispititoare ai fi — alarma radioului arată 7:30 — trebuie să mă trezesc.

Mă desprind cu greu de soția mea și mă dau jos din pat. Ea își duce mâinile la ceafă și mă privește cum mă dezbrac, plimbându-și limba peste buza de sus.

— Admiri priveliștea, doamnă Grey?

— E o priveliște foarte frumoasă, domnule Grey.

Zâmbește arogantă, așa că-i arunc pantalonii mei de pijama. Ea îi prinde, chicotind.

La naiba cu munca.

Ridic pilota de pe ea, îngenunchez pe pat și o apuc de glezne, trăgând-o spre mine, iar cămașa de noapte îi urcă peste coapse, și mai sus, și mai sus, dezvăluind locul meu preferat.

Ana țipă. Este un sunet excitant. Mă aplec și o sărut de la genunchi la coapsă, către locul meu preferat.

Bună dimineața, Ana.

Iar Ana scoate un geamăt. *Ah.*

O GĂSESC PE DOAMNA JONES făcându-și de lucru în bucătărie.

— Bună dimineața, domnule Grey. Cafea?

— Bună dimineața, Gail. Te rog.

— Ce doriți la micul dejun?

Mor de foame după activitățile de azi dimineață și de seară.

— Omletă. Te rog.

— Cu șuncă, brânză și ciuperci?

— Minunat.

— Doamna Grey v-a tuns foarte frumos, domnule.

Doamna Jones zâmbește, iar în ochi are o sclipire ghidușă. Îi răspund cu un zâmbet.

— Așa este.

Mă cocoș pe unul dintre scaunele de bar de la bucătărie, unde ea a așezat două tacâmuri.

— Va veni și Ana în scurt timp.

— Foarte bine, domnule.

Îmi întinde o cafea și, în timp ce omleta mea se face în tigaie, îi așază Anei un bol cu cereale, iaurt și afine. Verific piețele financiare pe telefon.

— Bună dimineața, doamnă Grey.

Gail îi dă Anei o ceașcă de ceai salutând-o.

Soția mea poartă o frumoasă rochie albastră, care îi pune în valoare ochii. Arată ca o directoare cool de editură, nicidecum ca sirena sexuală pe care o cunosc intim și foarte frecvent. Se așază lângă mine.

— Ce mai faci, doamnă Grey? o întreb, știind că am satisfăcut-o în dimineața asta, iar ea s-a manifestat zgomotos.

— Cred că știi, domnule Grey.

Se uită la mine printre gene, aruncându-mi acea privire care mă excită. Surâd.

— Mănâncă. Ieri nu ai mâncat.

— Asta pentru că te-ai purtat ca un dobitoc

Doamna Jones scapă farfuria pe care o spală în chiuvetă; sunetul o sperie pe Ana.

— Dobitoc sau nu — mănâncă.

Nu te juca cu mine, Ana.

Își dă ochii peste cap.

— Bine! Uite, ridic lingura, mănânc cereale.

Pare exasperată, dar își ia iaurt și afine și începe să-și mănânce micul dejun.

Mă relaxez și-mi amintesc despre ceea ce voiam să vorbesc cu ea.

— S-ar putea să trebuiască să plec la New York în cursul săptămânii.

— Ah.

— Va însemna să rămân acolo peste noapte. Vreau să vii cu mine.

— Christian, nu am timp.

Cobor privirea spre ea. *Ah, cred că putem rezolva situația asta.*

Oftează.

— Știu că e compania ta, dar eu am fost plecată timp de trei săptămâni. Te rog. Cum te aștepti să conduc afacerea dacă nu sunt niciodată acolo? N-o să pătesc nimic. Presupun că-l vei lua pe Taylor cu tine, dar Sawyer și Ryan vor fi aici...

Se oprește. Ca întotdeauna, soția mea are dreptate.

— Ce e? întreabă.

— Nimic. Doar tu.

Și talentele tale de negociator.

Îmi aruncă o privire piezișă, dar expresia ei amuzată dispare brusc.

— Cum ajungi la New York?

— Cu avionul companiei, de ce?

— Voiam să verific dacă-l iei pe *Charlie Tango*.

Tresare și pălește la față.

— N-aș zbura niciodată la New York cu *Charlie Tango*. Nu are o asemenea autonomie. În plus, nu se va întoarce de la echipa de ingineri decât peste două săptămâni.

Pare ușurată.

— Ei bine, mă bucur că e aproape reparat, dar...

Se oprește și privește în bolul cu mâncare din fața ei.

— Ce ai pățit? o întreb.

Ridică din umeri. Urăsc când face asta.

— Ana?

Spune-mi.

— Eu doar... știi tu. Ultima dată când ai zburat cu el... am crezut, am crezut că ai...

Se bâlbâie și apoi se oprește.

Ah.

Ana.

— Hei.

Îmi trec degetele peste chipul ei.

— Acela a fost un act de sabotaj.

Și îl suspectăm pe fostul tău șef.

— N-aș putea suporta să te pierd, spune.

— Cinci oameni au fost concediați din cauza asta, Ana. Nu se va întâmpla din nou.

— Cinci?

Încuviințez. Se încruntă.

— Asta îmi aduce aminte de faptul că e o armă în biroul tău.

De unde naiba știe ea asta?

Foarfeca.

La naiba.

— E a Leilei.

— E încărcată.

— De unde știi? întreb.

— Am verificat-o ieri.

Poftim?

— Nu vreau să te joci cu armele. Sper că ai pus siguranța la loc.

Se uită la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap.

— Christian, revolverul ăla nu are siguranță. Nu știi nimic despre arme?

— Ăăă, nu.

Taylor își drege glasul. Ne așteaptă la intrare. Mă uit la ceas; e mai târziu decât credeam.

Asta pentru că ai făcut dragoste cu soția ta dis-de-dimineată, Grey.

— Trebuie să plecăm.

Mă ridic în picioare, îmi pun sacoul, iar Ana mă urmează pe hol, unde îl salutăm amândoi pe Taylor.

— Mă duc să mă spăl pe dinți, spune Ana, iar eu și Taylor o urmărim îndreptându-se spre baie.

Mă întorc spre Taylor.

— Să nu uit. Este ziua de naștere a Anei în septembrie. Vrea un R8. Unul alb.

Taylor ridică din sprânceană, iar eu izbucnesc în râs.

— Da. M-a surprins și pe mine. Poți să comanzi unul?

Taylor zâmbește.

— Cu mare plăcere, domnule. Un Spyder ca al dumneavoastră?

— Da, așa cred. Cu aceleași specificații.

Taylor își freacă mâinile cu o bucurie nedisimulată.

— Mă ocup eu de asta.

— Avem nevoie de el până cel târziu în 9 septembrie.

— Sunt sigur că voi găsi unul până atunci.

Ana revine și ne îndreptăm împreună spre lift.

— Ar trebui să-l rogi pe Taylor să te învețe să tragi cu arma, zice ea.

— Zici tu? Întreb pe un ton ironic.

— Da.

— Anastasia, eu disprețuiesc armele. Mama mea a „reparat” multe victime ale armelor de foc, iar tatăl meu se împotrivește cu vehemență armelor. Am crescut cu părerile lor. Susțin cel puțin două inițiative în favoarea controlului armelor de foc aici, în Washington.

— Ah. Taylor poartă armă?

Îi arunc o privire lui Taylor și sper ca disprețul total pe care-l nutresc pentru armele de foc să nu mi se citească pe față.

— Câteodată.

— Și tu nu ești de acord? Întreabă Ana, în timp ce o conduc afară din lift.

— Nu. Să spunem doar că eu și Taylor avem păreri foarte diferite în ceea ce privește controlul armelor de foc.

În mașină, Ana se întinde și mă prinde de mână.

— Te rog, spune ea.

— Ce mă rogi?

— Învată să tragi cu arma.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu. Și cu asta, basta, Anastasia.

Dă să spună ceva, dar renunță, apoi își încrucișează brațele și-și mută privirea pe fereastră. Presupun că a fi fată de fost soldat îți oferă o perspectivă diferită asupra armelor. Mie mi-a format-o pe a mea faptul că sunt fiu de doctor.

— Unde este Leila? intervine Ana.

De ce se gândește la fosta mea supusă?

— Ți-am spus. E în Connecticut, cu părinții ei.

— Ai verificat? La urma urmei, are părul lung. Ar fi putut fi chiar ea la volanul Dodge-ului.

— Da, am verificat. Este înscrisă la o școală de artă din Hamden. A început săptămâna asta.

— Ai vorbit cu ea?

Ana pălește, șocată.

— Nu. Flynn a vorbit.

— Înțeleg, murmură ea.

— Ce e?

— Nimic.

Oftez. Este a doua oară în această dimineață când face asta.

— Ana. Ce s-a întâmplat?

Comunică și fă compromisuri.

Ridică din umeri și habar nu am la ce anume se gândește. La Leila? Poate că trebuie s-o liniștesc.

— O țin sub observație, zic, să fiu sigur dacă rămâne în partea ei de lume. Se simte mai bine, Ana. Flynn a trimis-o la un psihiatru din New Haven și toate rapoartele sunt foarte optimiste. Întotdeauna a fost interesată de artă, așa că...

Mă opresc, încercând să-i citesc gândurile pe chip.

— Nu-ți face griji, Anastasia.

O strâng de mână și mă simt mult mai bine când îmi întoarce gestul.

— FRUMOASĂ TUNSOARE, DOMNULE GREY, spune vesel Barry când deschide ușa de sticlă de la Grey House.

— Mulțumesc, Barry.

Ei bine, asta e o premieră.

— Ce mai face băiatul tău? întreb.

— Grozav, domnule. Se descurcă excelent la școală.

Barry radiază mândrie paternă. Nu-mi pot abține un zâmbet.

— Mă bucur să aud asta.

Ros și Sam sunt în lift.

— Te-ai tuns? întreabă Ros.

— Da. Mulțumesc.

— Arată bine.

— Da, da, zice Sam.

— Mulțumesc.

Ce naiba s-a întâmplat cu angajații mei?

DUPĂ DISCUȚIA MEA CU BARNEY despre actualizarea prototipului de tabletă, îi trimit Anei un e-mail. Risc, sperând că a reușit să-și schimbe numele la adresa de e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Lingușire

Data: 23 august 2011, 09:54

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Trei oameni m-au complimentat pentru noua mea tunsoare. Complimentele din partea personalului meu sunt ceva nou pentru mine. Trebuie să fie din cauza zâmbetului tâmp pe care îl am ori de câte ori mă gândesc la seara trecută. Ești într-adevăr o femeie minunată, talentată și frumoasă. Și toată doar a mea.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă bucur să văd că textul nu vine înapoi, deși nu primesc un răspuns imediat.

Răspunsul ei vine într-o pauză între două ședințe.

De la: Anastasia Grey

Despre: Încerc să mă concentrez aici

Data: August 23 2011, 10:48

Către: Christian Grey

Domnule Grey

Încerc să lucrez și nu vreau să fiu distrasă de amintirile astea delicioase. Este oare momentul să-ți mărturisesc că-l tundeam pe Ray în mod regulat? Habar n-aveam că va fi un antrenament atât de util. Și da, eu sunt a ta, iar tu, dragul meu soț autoritar care refuză să-și exercite dreptul constituțional de a purta arme, conform celui de-al Doilea Amendament, ești al meu. Dar nu-ți face griji, pentru că eu te voi proteja. Întotdeauna.

Anastasia Grey

Editor, SIP

Obişnuia să-l tundă pe Ray. La naiba, de aceea s-a descurcat atât de bine. Și are de gând să mă protejeze.

Sigur că da. Mă întorc la calculator și caut pe Google „fobie de arme“.

De la: Christian Grey

Despre: Annie Oakley

Data: 23 august 2011, 10:53

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Mă bucur să văd că ați luat legătura cu departamentul IT și că v-ați schimbat numele :D

Voi dormi liniștit în patul meu știind că lângă mine doarme soția mea înarmată.

Christian Grey

Director general și hoplofob, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey

Despre: Cuvinte lungi

Data: 23 august 2011, 10:58

Către: Christian Grey

Domnule Grey

Încă o dată mă uimești cu iscusința ta lingvistică.

De fapt, cu măiestria ta în toate domeniile, și cred că știi bine la ce mă refer.

Anastasia Grey

Editor, SIP

Răspunsul ei mă face să zâmbesc larg.

De la: Christian Grey

Despre: Vai!

Data: 23 august 2011, 11:01

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Flirtezi cumva cu mine?

Christian Grey

CEO șocat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey

Despre: Ai fi preferat...

Data: 23 august 2011, 11:04

Către: Christian Grey

Să flirtez cu altcineva?

Anastasia Grey

Editor curajos, SIP

De la: Christian Grey

Despre: Mrrrrrrr

Data: 23 august 2011, 11:09

Către: Anastasia Grey

NU!

Christian Grey

CEO posesiv, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey

Despre: Uau...

Data: 23 august 2011, 11:14

Către: Christian Grey

Mârâi la mine? Pentru că asta e ceva destul de sexy.

Anastasia Grey

Editor care se Zvârcolește (în sensul bun al cuvântului), SIP

Îmi place s-o fac să se zvârcolească cu un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Ai mare grijă

Data: 23 august 2011, 11:16

Către: Anastasia Grey

Flirtezi și te joci cu mine, doamnă Grey?

S-ar putea să-ți fac o vizită în această după-amiază.

Christian Grey

CEO priapic, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey

Despre: O, nu!

Data: 23 august 2011, 11:20

Către: Christian Grey

O să mă port frumos. N-aș vrea ca șeful șefului șefului meu să se urce pe mine la muncă. ;)

Acum lasă-mă să-mi văd de treabă. Șeful șefului șefului meu ar putea să-mi dea afară fundul de-aici.

Anastasia Grey

Editor, SIP

De la: Christian Grey

Despre: & *%\$& * & *

Data: 23 august 2011, 11:23

Către: Anastasia Grey

Crede-mă când îți spun că sunt foarte multe lucruri pe care ar vrea să le facă chiar acum cu fundul tău. Datul afară nu se numără printre ele.

Christian Grey

CEO pasionat de funduri, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey

Despre: Pleacă de-aici!

Data: 23 august 2011, 11:26

Către: Christian Grey

Nu ai un imperiu de condus?

Nu mă mai întrerupe.

Următoarea mea întâlnire începe în scurt timp.

Credeam că ești pasionat de sâni...

Gândește-te la fundul meu, și eu mă voi gândi la al tău...

Te iubesc x

Anastasia Grey

Acum editor umezit, SIP

Umezit? Din nou acest cuvânt. Clatin din cap. Îmi place să fie udă. Umedă nu mă satisface deloc. Dar, din păcate, trebuie să mă opresc, pentru că întâlnirea mea cu Marco și cu echipa lui începe peste patru minute.

Este o întâlnire care merge strună. Marco a atacat agresiv după Geolumara și oferta noastră a avut succes. Această achiziție ne va conduce într-un nou domeniu al energiei verzi, cu ajutorul unui panou solar mai ieftin și mai ușor de fabricat.

De asemenea, se pare că va trebui fie să mă duc eu în Taiwan, fie proprietarii șantierelor navale să vină la noi. Dar mai întâi vor o teleconferință. Ros programează o dată din calendar.

Când terminăm, vrea să vorbim în privat. Îi așteptăm pe ceilalți să plece.

— Hassan ar vrea să mergi la New York, spune ea. Moralul este scăzut din cauza plecării lui Woods. Nu era bine văzut și, pentru că a făcut scandal în presă, echipa de tehnicieni este iritată. Nu vrem să pierdem niciunul dintre ei. Toți sunt oameni buni.

— Hassan nu-i poate liniști?

— Nu poate face prea multe, Christian. Vizita ta ar fi un semn de real sprijin. Te pricepi să mobilizezi trupele.

— Bine.

— Îl voi anunța că joi vei fi acolo.

— Mulțumesc.

— Ah, și Gwen este însărcinată.

— Uau. Felicitări!

Mă întreb cum funcționează treaba asta, dar nu vreau să par prea intruziv.

— Da. E în douăsprezece săptămâni, așa că deja dăm vestea.

— Trei copii! Uau!

— Da. Probabil că ne vom opri aici.

Zâmbesc.

— Păi, felicitări încă o dată.

Când mă întorc la birou, îl sun pe Welch ca să mă pună la curent cu situația. A vizionat imaginile din afara clădirii Escala.

— Domnule Grey, aș vrea să vorbesc din nou cu foștii asistenți ai lui Hyde. Să văd dacă de data asta au ceva de spus.

— N-ar strica.

— Așa cred și eu.

— Anunță-mă cum te descurci.

— Sigur.

Închid și o anunț pe Ana că plec la New York.

De la: Christian Grey

Despre: Big Apple

Data: 23 august 2011, 12:59

Către: Anastasia Grey

Draga mea soție

Imperiul îmi cere să plec joi la New York.

Mă voi întoarce vineri seara.

Ești sigură că nu te pot convinge să vii cu mine?

Șeful șefului șefului tău are nevoie de tine.

Christian Grey

CEO, pasionat de sâni și funduri, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey

Despre: NYC NuNu

Data: 23 august 2011, 13:02

Către: Christian Grey

Cred că șeful șefului șefului meu se poate descurca o noapte fără mine și fără
sânii și fundul meu!

După cum se spune, absența stimulează dorul.

O să mă port frumos. Promit.

Anastasia Grey

Editor, SIP

Joi, 25 august 2011

Soarele încă nu a răsărit, iar soția mea e cuibărită sub pătură. Lângă ea, pe podea, se află ce-a mai rămas dintr-o legătură de cablu. O ridic, zâmbind, amintindu-mi de noaptea trecută, și o strecor în buzunarul de la pantaloni.

Momente în care ne-am simțit bine.

Mă înclin spre ea și îi inspir aroma. Ana și sex; cel mai seducător par-fum din lume. O sărut blând pe frunte.

— E prea devreme, mormăie ea.

La naiba. Am trezit-o și știu din experiență că Anei nu-i place să se trezească devreme.

— Ne vedem mâine seară, îi șoptesc.

— Nu pleca, spune somnoroasă și atât de ispititoare.

— Trebuie să plec.

O mângâi pe obraz.

— Să-ți fie dor de mine.

— Îmi va fi.

Îmi surâde somnoros și-și țuguie buzele. Zâmbesc. Un sărut matinal de la revedere de la iubita mea.

— Pa, murmur lipit de buzele ei și, cu un mic regret, o las să doarmă mai departe.

DE PE BANCHETA DIN SPATE a mașinii, îi trimit Anei un e-mail în timp ce Ryan ne duce, pe mine și pe Taylor, la Boeing Field.

De la: Christian Grey

Despre: Deja mi-e dor de tine

Data: 25 august 2011, 04:32

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Ai fost adorabilă în această dimineată.

Poartă-te frumos cât timp sunt plecat.
Te iubesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Căpitanul Stephan și secundul Beighley sunt pregătiți, iar în curând vom decola spre New York. Mă dezbrac în micul dormitor de la bord, sperând să prind o oră sau două de somn. În timp ce mă întind, îmi amintesc de seara pe care am petrecut-o împreună cu Ana. Am mers la Gala de la Seattle; ea era atât de elegantă în rochia ei roz pal și cu cerceii pe care i-am oferit când mi-a dat cea de-a doua șansă.

Era și mai elegantă când am dezbrăcat-o. Ar trebui să fie cu mine acum. Închid ochii și mintea îmi zboară spre noaptea din luna noastră de miere, petrecută la bordul acestui Gulfstream.

Hmm... sper s-o visez pe soția mea.

MĂ TREZESC CÂND mai avem o oră până la New York. Mă simt revigorat și mă îmbrac rapid. Taylor este în cabina principală, mâncând un croissant cu șuncă și cașcaval.

— Bună dimineă, domnule.

— Bună ziua. Micul dejun, văd. Grozav. Ai reușit să dormi?

Taylor dă din cap, arătând impecabil ca de obicei.

— Da, mulțumesc.

Iau loc în timp ce căpitanul ni se alătură.

— Ați dormit bine, domnule? întreabă Stephan.

— Da, mulțumesc. E totul în regulă? întreb.

— Am fost redirecționați către JFK. Pe Teterboro a avut loc un incident.

— Un incident?

— Din câte știu, nimic grav, doar că ne-a afectat ora de aterizare.

— Asta înseamnă că voi petrece mai puțin timp la GEH Fiber Optics, îi spun lui Taylor.

— Am luat legătura cu echipa de la sol de la Sheltair. O să mutăm mașina de la Teterboro, spune Stephan.

— Bine. Vei duce Gulfstream-ul la Teterboro după ce aterizăm? E mai convenabil să plecăm de acolo.

— O să văd ce putem face.

Stephan zâmbește și se întoarce în cabina de pilotaj.

PATRUZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, aterizăm pe JFK. În timp ce rulăm spre terminal, îmi verific e-mailurile. Am unul de la Ana.

De la: Anastasia Grey

Despre: Să te porți frumos!

Data: 25 august 2011, 09:03

Către: Christian Grey

Anunță-mă când aterizezi — o să-mi fac griji până atunci.
Și voi fi cuminte. Adică, în câte belele pot intra cu Kate?

Anastasia Grey

Editor, SIP

Kate? Îmi imaginez că ar putea intra într-o grămadă de belele cu Kate. A doua oară când am întâlnit-o pe domnișoara Kavanagh, Ana era în stare de ebrietate. Așa ne-am petrecut prima noapte împreună. *La naiba!* O sun.

— Ana St... Grey.

E o plăcere să-i aud vocea.

— Bună.

— Bună! Cum a fost zborul?

— Lung. Ce faci cu Kate?

— Ieșim în oraș să bem ceva în liniște.

În oraș? Cu Hyde în libertate? La naiba!

— Sawyer și tipa cea nouă, Prescott, vin să ne păzească, spune ea pe un ton dulce.

Apoi îmi amintesc.

— Credeam că vine Kate la apartament.

— O să vină, după ce bem repede ceva.

Oftez.

— De ce nu mi-ai spus?

Nu sunt în Seattle. Dacă li se întâmplă ceva... dacă i se întâmplă ceva, iar eu nu sunt acolo, nu mi-o voi ierta niciodată.

— Christian, nu pătesc nimic. Îi am aici pe Ryan, pe Sawyer și pe Prescott. E doar un pahar în oraș. M-am văzut cu Kate doar de câteva ori de când ne-am cunoscut. Te rog. E cea mai bună prietenă a mea.

— Ana, nu vreau să te țin departe de prietenii tăi. Dar am crezut că vine ea la apartament.

Oftează.

— Bine. O să stăm în casă.

— Doar cât timp e dementul ăsta în libertate. Te rog.

— Am zis că sunt de acord, murmură, însă știu după tonul vocii ei că este iritată.

Chicotesc, mulțumit că mă ascultă.

— Mereu îmi dau seama când îți dai ochii peste cap.

— Uite, îmi pare rău. Nu voiam să te îngrijorezi. O să-i spun lui Kate.

— Bine.

Expir ușurat. Pot să-mi văd de treburile mele și să nu-mi fac griji pentru ea.

— Unde ești?

— La JFK, pe pistă.

— Ah, deci tocmai ai aterizat?

— Da. M-ai rugat să te sun imediat ce aterizez.

— Atunci, domnule Grey, mă bucur că măcar unul dintre noi este atent la detalii.

— Doamnă Grey, darul tău pentru hiperbole nu cunoaște limite. Ce-o să mă fac cu tine?

— Sunt sigură că te vei gândi la ceva creativ. Ca de obicei, șoptește.

— Flirtezi cumva cu mine?

— Da.

Are răsuflarea întretăiată și chiar și de la distanță, la telefon, vocea ei este incitantă. Zâmbesc.

— Trebuie să plec. Ana, fă cum ți-am spus, te rog. Echipa de securitate știe ce face.

— Da, Christian, așa voi face.

Simt cum își dă ochii peste cap.

— Ne vedem mâine seară. Te sun mai târziu.

— Să mă verifici?

— Da.

— Of, Christian! mă dojenește ea.

— Au revoir, doamnă Grey.

— Au revoir, Christian. Te iubesc.

Nu mă voi putea plictisi niciodată de aceste două cuvinte.

— Și eu pe tine, Ana.

Rămânem amândoi tăcuți în telefon.

— Închide, Christian, murmură ea.

— Ești o micuță ființă autoritară, nu-i așa?

— Micuța ta șefă.

— A mea, șoptesc. Fă cum îți spun. Închide.

— Da, domnule, toarce ea și închide telefonul.

Și dezamăgirea este reală.

Ana.

Scriu iute un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Mă mănâncă palmele

Data: 25 august 2011, 13:42 EDT

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

Sunteți la fel de amuzantă ca întotdeauna la telefon.

Vorbesc serios acum. Fă cum ți se spune.

Vreau să te știu în siguranță.

Te iubesc.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Avionul se oprește în fața terminalului. Mașina ne așteaptă pe pistă. E timpul să ne îndreptăm spre districtul Flatiron și să strângem trupele.

Detest drumul plictisitor de la JFK până în Manhattan. Traficul este mereu blocat și, chiar și atunci când nu e blocat, e lent. De aceea prefer să călătoresc din Teterboro. Îmi ocup timpul cu e-mailurile și, în cele din urmă, arunc o privire pe geamul mașinii. Trecem prin Queens pe autostradă, îndreptându-ne spre tunelul Midtown. Apoi iată-l: Manhattanul. Orizontul său are ceva magic. N-am mai fost în New York de câteva luni; de fapt, dinainte de a o cunoaște pe Ana. Și știu că trebuie s-o aduc aici în curând, pentru că n-a fost niciodată, măcar pentru a vedea această priveliște emblematică.

Ne îndreptăm direct spre GEH Fiber Optics, care își are sediul într-o clădire veche de pe strada East Twenty-Second. Ne oprim și simt energia învolburată a orașului. Este de-a dreptul revigorantă. Cobor din mașină

în mijlocul mulțimii din Manhattan și mă simt entuziasmat de prima mea întâlnire a zilei.

Echipa de ingineri mă lasă cu gura căscată. Tânără. Creativă. Energică. Aici mă simt ca acasă. În timpul unui prânz prelungit, cu sendvișuri și bere, le spun cum tehnologia lor va revoluționa operațiunile Kavanagh Media și cum munca pe care o depun ei acum este vitală pentru a asigura planurile de extindere ale lui Kavanagh. Va fi prima mare instituție media care va folosi tehnologia lor, iar când le arăt cum intenționăm să implementăm expertiza lor în alte domenii, se entuziasmează cu toții.

Ros avea dreptate — trebuia să fac asta. Hassan, care este acum vicepreședinte senior al companiei, este inteligent, tânăr și motivat; îmi amintește de mine. Este cu mult superior lui Woods, un succesor inspirat și destoinic, vizionar și dinamic. Este suficient să vedem condițiile pe care Woods le-a impus echipei sale pentru a ne da seama că a avut o perspectivă pe termen scurt și foarte limitată. Oare la ce anume se gândea? În timp ce zona de la recepție este remarcabil de luxoasă și extrem de pretențioasă, birourile sunt înghesuite, sărăcăcioase și au nevoie de o renovare substanțială. Trebuie să ne mutăm. Am pus-o pe Rachel Morris, șefa lor de logistică, să se ocupe de asta. De-abia așteaptă să facă acest lucru, ceea ce este minunat, dar nu e de mirare că moralul oamenilor este scăzut; locul este sinistru. Îi trimit un e-mail lui Ros și o rog să cerceteze contractul de închiriere ca să vadă dacă putem pleca înainte de expirarea termenului, adică peste doi ani.

Când plecăm, este trecut de ora 18:00 și suntem în întârziere. Am timp doar cât să ajung la apartamentul meu din Tribeca, să mă schimb în smoching, apoi să plec din nou la strângerea de fonduri a Organizației Alianței pentru Telecomunicații, lângă Union Square.

În mașină încerc s-o sun pe Ana, dar nu am semnal.

La naiba.

Sesizez ironia situației. Voi încerca din nou, mai târziu.

Evenimentul, așa cum mă așteptam, este destul de relaxat și-mi oferă șansa de a socializa cu alți directori și antreprenori din domeniul meu. Însă ieri am participat cu Ana la o gală de caritate în Seattle și totul a fost mai plăcut doar pentru că era și ea acolo.

În timp ce invitații se bucură de aperitive și cocktailuri, o sun încă o dată, dar îmi intră căsuța vocală. Mă pregătesc să las un mesaj, când sunt întrerupt de gazdă, doctorul Alan Michaels, care este încântat să mă vadă.

La ora 21:30, în timpul cinei, Taylor se apropie de mine.

— Domnule, doamna Grey bea ceva cu Kate Kavanagh la Zig Zag Café.

— Serios?

Ana a spus că se va întoarce în apartament. Mă uit la ceas. În Seattle este ora 18:30.

— Cine e cu ea?

— Sawyer și Prescott.

— Bine.

Poate că e doar un pahar și gata.

— Anunță-mă când pleacă.

A spus că va sta acasă.

De ce ar face una ca asta?

Știe că-mi fac griji pentru ea.

Hyde e în libertate. Evident că e nebun și imprevizibil.

Starea mea de spirit se înrăutățește și mi-e greu să mă concentrez la ce discută cei din jurul meu. Stau la o masă alături de câțiva dintre titanii industriei noastre și de soțiile lor — și de un soț. Ne aflăm aici ca să strângem bani pentru a oferi tehnologie școlilor din comunitățile mai puțin privilegiate din întreaga țară. Dar suntem doar nouă la masa noastră și e un singur loc liber; soția mea se remarcă prin absență.

Și de-acasă lipsea.

— Unde ți-e soția în seara asta? mă întreabă Callista Michaels.

Așezată în stânga mea, ea este organizatoarea evenimentului și soția doctorului Michaels. Este mai în vârstă, poate în jur de 50 de ani, și plină de diamante.

— Este în Seattle.

Într-un nenorocit de bar.

— Păcat că n-a putut veni în seara asta, spune ea.

— Lucrează. Și-i place ceea ce face.

— Ah. Ce curios. Cu ce se ocupă?

Strâng din dinți.

— Lucrează în domeniul editorial.

Și mi-aș dori să fie aici.

Sau să mă întorc eu la Seattle.

Starea mea de spirit devine din ce în ce mai sumbră. Friptura mea cu sos bearnes nu mai are același gust ca înainte. E ciudat. Întotdeauna am participat la aceste evenimente fără vreo parteneră; acum nu știu ce m-a apucat să accept invitația fără Ana.

Mă rog, credeam că Ana mă va însoți.

Deși acum, că mă gândesc la asta, era puțin plictisită la evenimentul caritabil la care am participat ieri.

Iar în seara asta, a ieșit să bea ceva. Cu Kate.

Se distrează.

La naiba.

De fiecare dată când le-am văzut ieșind împreună, Ana a băut prea mult. În prima noapte în care ne-am culcat împreună în Portland, era atât de beată, încât a leșinat în brațele mele. Și era complet beată când a ajuns acasă după petrecerea burlăcițelor. O imagine cu ea goală în pat, chemându-mă la ea, cu tonul ei dulce și seducător, mi se aprinde în minte.

— *Poți să-mi faci tot ce vrei.*

La naiba!

Așa se întâmplă întotdeauna când iese cu Kavanagh.

Păstrează-ți calmul, Grey. Echipa de securitate e cu ea.

Ce i se poate întâmpla?

Hyde. E acolo, pe undeva. Și oare vrea să se răzbune? Nu știu.

E nebun.

Îmi ridic privirea spre Taylor, care stă în picioare în cealaltă parte a camerei. Clatină din cap.

Încă este în oraș. Încă bea. Cu Kavanagh.

Revin la realitate, la o conversație despre minereurile controversate și sursele sigure de materiale extrase în mod etic.

După tortul delicios și răcoritor cu ciocolată neagră, îmi ridic din nou privirea spre Taylor. Iar clatină din cap.

La naiba.

Câte pahare or fi fost până acum?

Sper că a mâncat ceva.

— Scuzați-mă, trebuie să dau un telefon.

Mă ridic de la masă și o sun pe Ana din hol. Nu răspunde. Încerc din nou. Nu răspunde. Mai încerc o dată. Tot nu răspunde.

La naiba.

Îi trimit un mesaj.

UNDE DRACULUI EȘTI?

Ar trebui să fie acasă. Sau aici.

Știu că sunt irascibil, dar nici măcar nu-mi răspunde la telefon.

Mă întorc în sala luxoasă, unde stă să înceapă o licitație de caritate. Licitez pentru primele două obiecte. Ambele sunt din sfera golfului.

La naiba cu asta.

Scriu un cec de o sută de mii de dolari și i-l înmânez doamnei Michaels.

— Îmi pare rău, Callista, dar trebuie să plec. Mulțumesc pentru această seară minunată. Voi dona la fel și anul viitor. Este o cauză demnă de toată atenția.

— Christian, ești foarte generos. Mulțumesc.

Mă ridic, se ridică și ea, apoi mă sărută pe ambii obraji, lucru la care nu mă așteptam.

— Noapte bună, îi spun Callistei și-i strâng mâna soțului ei.

Mă uit spre Taylor și cred că deja cheamă mașina.

În ciuda plafoanelor înalte și a priveliștii minunate spre oraș, locul pare brusc prea mic și mă bucur când ieșim afară, în căldura blândă a se-rii newyorkeze.

— Domnule, mașina sosește în câteva minute.

— Bine. Tot acolo e? La Zig Zag?

— Da, domnule.

— Hai să mergem acasă!

Taylor își înclină capul.

— În Tribeca?

— Nu, la Seattle.

Se holbează la mine, expresia lui nu-i trădează gândurile, dar știu că mă crede nebun. Oftez.

— Da, sunt sigur. Vreau să merg acasă, răspund eu întrebării pe care n-a mai apucat s-o rostească.

— Îl voi suna pe Stephan, spune.

Se dă într-o parte și-l sună. Încerc din nou la Ana, dar îmi intră căsuța vocală. Nu am încredere în mine ca să-i las un alt mesaj. Îmi dau seama că l-aș putea suna pe Sawyer, dar simt că nu-mi pot stăpâni furia.

L-ar putea suna Taylor. Dar ce ar obține cu asta? Sawyer nu poate s-o scoată fizic pe Ana din bar.

Sau ar putea?

Grey! Fii cuminte.

Taylor încheie convorbirea și se întoarce spre mine, cu o expresie sumbră.

Ce mama naibii?

— Domnule, Gulfstreamul este la Teterboro. Poate fi gata de zbor într-o oră.

— Bine. Să mergem.

— Vreți să trecem pe la apartament? întreabă.

— Nu, nu-mi trebuie nimic de acolo. Tu ai nevoie să treci pe acolo?

— Nu, domnule.

— Atunci mergem direct la aeroport.

În mașină întorc situația pe toate fețele. Am o bănuială sâcâitoare că mă comport aiurea, dar nu la fel de aiurea ca soția mea. De ce nu poate face ceea ce spune? Sau de ce nu-mi spune?

Hyde vrea să se răzbune, iar eu sunt speriat.

Pentru ea.

Și pentru mine, dacă o pierd.

Vineri, 26 august 2011

După ce urcăm la bord, îmi scot papionul, îl împăturesc și-l îndes în buzunarul exterior de la piept al smochingului. Taylor îmi agață sacoul împreună cu al lui în dulăpior. Iau câte o pătură pentru fiecare dintre noi, apoi mă așez în cabina principală.

Privesc în întunericul din New Jersey, cu tensiunea care mi se scurge din mușchi în oase. Cât am stat pe terminal și am așteptat Gulfstreamul, am reușit să mă abțin și să nu o sun din nou pe Ana. Dar nu mai pot suporta și, cât timp Stephan și Beighley fac ultimele verificări, îl sun pe Sawyer.

— Domnule Grey, spune el, peste zumzetul de fond din bar.

Oamenii sunt în oraș, se distrează. Ca Ana.

— Sawyer, bună seara. Doamna Grey mai este cu tine?

— Da, domnule.

Sunt tentat să-l rog să-i dea telefonul, dar știu că o să-mi ies din fire, iar ea probabil că se distrează. Mă liniștesc amintindu-mi că e sub supravegherea lui Sawyer.

— Vreți să vorbiți cu ea? mă întreabă acesta.

— Nu. Rămâi aproape de ea. Ai grijă să fie în siguranță.

Hyde ar putea fi oriunde.

— Da, domnule. Prescott și cu mine ne ocupăm, zice Sawyer.

Închid și mă uit la Taylor, care stă în fața mea în diagonală, urmărindu-mă impasibil.

Mă uit din nou la telefon și sunt atât de supărat pe soția mea, încât nici măcar nu i-am spus lui Sawyer că suntem în drum spre casă. Taylor crede, probabil, că sunt nebun.

Sunt nebun — nebun după afurisita mea de soție, în care nu pot avea încredere că va face vreodată ceea ce promite. Taylor m-a văzut stând distrus pe jos, în hol, și uitându-mă fix la lift, după ce Ana m-a părăsit. Și a venit cu niște lipici pentru micul planor.

— Domnule, o să fie bine, spune el cu blândețe.

Îl privesc din nou și-mi mușc limba.
Nu e treaba lui.
E între mine și soția mea.
În adâncul sufletului meu, cred și eu că va fi bine.
Dar trebuie să fiu sigur.
De ce naiba n-a putut să facă ceea ce aveam nevoie să facă?
Măcar o dată.
Doar acum.
Simt cum iau foc și îi trimit un e-mail rapid.

De la: Christian Grey
Despre: Furios. Nu m-ai văzut niciodată atât de furios
Data: 26 august 2011, 00:42 EST
Către: Anastasia Grey

Anastasia
Sawyer mi-a zis că bei cocktailuri într-un bar, deși ai spus că nu vei face asta:
Ai idee cât de mâniaș sunt în acest moment?
Ne vedem mâine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Beighley anunță că vom decola în scurt timp. Îmi pun centura de siguranță, la fel ca Taylor.

— Poți să te duci în pat, dacă vrei să dormi, îi propun. Cred că pe mine mă va ocoli somnul.

— Sunt OK, domnule.

Bine. Mă întind pe spate și închid ochii, recunoscător că lui Beighley îi place să tragă câte un pui de somn și că a dormit toată după-amiaza. Ea ne va duce acasă.

DORM ÎNFIORĂTOR DE PROST. Visele mele sunt o amestecătură ciudată de dominație și supunere — stau deasupra Anei cu un baston în mână. Apoi Elena stă cu un baston deasupra mea.

Este ceva confuz și tulburător.

Încerc să nu adorm.

Ca să rămân treaz, mă plimb. Mă simt ca un animal în cușcă, iar această senzație este supărătoare, pentru că Gulfstreamul nu este conceput pentru a te plimba prin el.

La naiba. Îmi vine să urlu la lună.

Vreau să ajung acasă.

Vreau să mă cuibăresc lângă Ana.

AVIONUL ATERIZEAZĂ PE Boeing Field și mă trezește din somnul meu agitat. Deschid ochii, care mă ustură din cauza lipsei de somn și s-au uscat din cauza aerului condiționat, și îmi iau telefonul.

Taylor e treaz. Mă întreb dacă a dormit vreun pic.

— Cât e ceasul? Întreb în timp ce Beighley oprește avionul la capătul pistei.

— Patru și zece.

— E devreme. Ne ia cineva de la aeroport?

— I-am trimis un e-mail lui Ryan. Să sperăm că l-a primit.

Ne pornim telefoanele în același timp.

La naiba. Am mai multe mesaje. Și, judecând după notificările enervante care se aud din telefonul lui, la fel și Taylor. Există un mesaj și un apel pierdut de la Ana. Citesc mai întâi ce a scris.

ANA

SUNT ÎNTREAGĂ. M-AM SIMȚIT BINE. MI-E DOR DE TINE — TE ROG, NU TE SUPĂRA.

Prea târziu, Ana.

Cel puțin i-a fost dor de mine.

A lăsat un mesaj vocal, pe care-l ascult în continuare. Vocea ei este întretăiată și tulburată.

„Bună, eu sunt. Te rog să nu te superi. A fost un incident la apartament. Dar totul e sub control, așa că nu-ți face griji. Nimeni nu e rănit. Sună-mă.”

Ce naiba?

Și primul meu gând e că Leila a intrat din nou. Poate că ea era la volanul Dodge-ului. Când mă uit la Taylor, văd că e palid la față.

— Hyde a fost prins în apartament. Ryan l-a pus la pământ. A fost arestat, spune el.

Lumea mea se oprește brusc.

— Ana? șoptesc și toată viața mi se evaporă din corp.

— E bine.

— Și Gail?

— Și ea e bine.

— Ce mama naibii?

— Exact.

Taylor pare la fel de tulburat cum mă simt și eu. Avionul se oprește și o sun imediat pe Ana, dar îmi intră direct căsuța vocală.

La naiba.

Hyde. În apartament? Cum? De ce? Ce voia?

Încerc să mă gândesc la asta, dar epuizarea îmi încețoșează gândirea. Ana nu răspunde; probabil că doarme. Așa sper. Sunt ușurat că e bine, dar trebuie s-o văd cu ochii mei ca să mă asigur. Stephan deschide ușa avionului, iar răcoarea dimineții se infiltrează în cabina principală și în oasele mele. Tremurând, mă ridic și-mi iau sacoul de la Taylor, care a coborât primul din avion.

— Mulțumesc, Beighley. Stephan, spun, în timp ce-mi pun sacoul de la smoching ca să mă feresc de aerul rece dinaintea răsăritului.

— Cu plăcere, domnule, spune ea.

— Nu, vorbesc serios. Mulțumesc mult. Pentru încurcătura din ultimul moment.

— Nu e nicio problemă.

— Odihniți-vă puțin.

Le strâng mâna amândurora și ies după Taylor, unde Sawyer ne așteaptă în Audi.

Acesta ne face un rezumat despre ce s-a întâmplat în timpul drumului spre Escala. În timp ce Ana și Kate se distrau la Zig Zag Café, Hyde, îmbrăcat în salopetă, a ajuns la Escala și a sunat la intrarea de serviciu a apartamentului. Ryan l-a recunoscut. L-a lăsat să intre. Și l-a pus la pământ. Toate astea s-au întâmplat chiar înainte ca Ana, Sawyer și Prescott să se întoarcă acasă. Au venit poliția și ambulanța. L-au luat pe Hyde și au interogat pe toată lumea.

Ce naiba!

— Era înarmat? întreabă Taylor.

— Da, răspunde Sawyer.

— Ryan este bine? spun.

— Da. Dar a avut loc o altercație. Una dintre uși trebuie reparată.

— O altercație?

Nu-mi vine să cred!

— S-au bătut.

La naiba.

— Dar Ryan e bine?

— Da, domnule.

— Și Gail. Era acolo? insistă Taylor.

— În camera de panică.

Mulfumesc, Ros Bailey! Mă uit la Taylor, care își freacă fruntea, cu ochii închiși.

Futu-i. Iubitele noastre amenințate de nenorocitul ăla malefic de Hyde.

— Cine a sunat la poliție? întreabă Taylor.

— Eu am sunat. Doamna Grey a insistat.

— A făcut ceea ce trebuia, murmur eu. Ce naiba spera Hyde să obțină?

— Nu știu, domnule, răspunde Sawyer. Încă un lucru. Presa era afară aseară.

La naiba. Tocmai ce-și pierduseră interesul față de noi. Ziua asta devine din ce în ce mai nasoală, și e doar — mă uit la ceas — 4:40 dimineața.

— Ryan nu a primit e-mailul dumneavoastră până când s-a dus la culcare, spune Sawyer. Era prea târziu ca să anunțe pe toată lumea că vă întoarceți.

— Deci Ana și Gail nu știu, întreb.

— Nu, domnule.

— Bine.

Tăcere tot restul drumului. Fiecare dintre noi cu propriile gânduri obsedante. Dacă Ana ar fi fost acasă, ar fi fost în camera de panică cu Gail, iar Ryan ar fi avut întăriri și n-ar fi fost nevoit să-l înfrunte de unul singur pe Hyde.

De ce nu poate face ce i se spune?

Sawyer parchează Audi-ul în garaj, iar eu și Taylor ieșim în zbor din mașină și intrăm în lift.

— Mă bucur că am venit acasă acum, îi spun lui Taylor.

— Da, domnule, e de acord cu mine, încuviințând.

— Ce căcat.

— Într-adevăr, zice el printre buze.

— Ar trebui să facem un raport complet după ce toată lumea se va odihni puțin.

— De acord.

Ușile liftului se deschid și dăm buzna pe hol, fiecare dintre noi având un singur scop: să vadă ce-i face iubita. Mă îndrept direct spre dormitorul nostru și știu că și Taylor se îndreaptă spre al lui. Alerg pe hol și intru în cameră, bucuros că mocheta groasă absoarbe zgomotul pașilor mei.

Ana doarme dusă pe partea mea de pat. E ghemuită ca o mingiuță, îmbrăcată cu un tricou de-ale mele.

E aici.

E bine.

Senzația de ușurare aproape că îmi taie picioarele, dar rămân drept și o privesc. Nu pot risca s-o ating, pentru că știu că aş trezi-o.

Aș vrea s-o trezesc și să mă îngrop în ea.

Mă întreb cât de beată era aseară.

Ana. Ana. Ana.

Ce șoc să se întoarcă și să dea peste Hyde.

Îmi iau inima în dinți și-mi trec degetul arătător peste obrazul ei. Mormăie ceva în somn, iar eu încremenesc. Nu vreau s-o trezesc. Când se liniștește, mă strecor afară și mă întorc în sufragerie. Am nevoie de o tărie.

Când trec pe lângă ușa de la intrare, observ că aceasta e scoasă din balamale. Pe pereți sunt urme de zgârieturi. Însă nu văd sânge.

Slavă Domnului. O altercație? Se pare că a fost o luptă în toată regula.

Și Hyde era înarmat. Ar fi putut să-l ucidă pe Ryan chiar aici, la mine în casă.

Gândul acesta e de-a dreptul tulburător.

Mă îndrept spre căruciorul cu alcool din living și-mi torn un Laphroaig. Dau conținutul paharului pe gât dintr-o singură înghițitură, savurând arsura care mi se instalează pe gât, căldura care se răspândește în jos și face pereche cu vârtejul din stomacul meu. Inspir profund, îmi torn un alt pahar, mai mare, și mă întorc în dormitor.

Ar trebui să mă culc, dar sunt prea încordat.

Și prea supărat.

Nu. Nu sunt supărat. Sunt furios.

Intimitatea căminului meu invadată de muistul ăla nenorocit.

Trag în liniște scaunul din dormitor de lângă fereastră spre partea mea de pat. Mă așez și o privesc pe Ana dormind în timp ce-mi sorb încet scotch-ul și-mi frământ nasul, încercând să calmez furtuna nestăvilă din interiorul meu.

Nu funcționează.

Voia să-i facă rău soției mele.

Aceasta este singura concluzie la care pot ajunge.

Voia s-o răpească? S-o omoare?

Ca să se răzbune pe mine.

Și Ana... nu era aici.

Acolo unde i-am cerut să fie.

Unde i-am spus să fie.

Simt cum fierb, iar mânia mi se transformă în amărăciune.

Și nu am nicio cale de ieșire.

Doar acest pahar cu alcool și focul pe care-l lasă în urmă cu fiecare înghițitură.

Îmi încrucișez din nou picioarele și-mi ating buza cu degetul, gândindu-mă la toate modurile în care mi-ar plăcea să-l termin pe Hyde.

Să-l strangulez. Să-l sufoc. Să-l bat până moare. Să-l împușc. Am arma Leilei.

Și s-o pedepsesc pe Ana pentru că nu a făcut ce i-am spus.

Paleta. Biciușca. Bastonul... Centura.

Dar nu pot. Nu mi-ar da voie.

Futu-i.

Odată cu zorii, camera se luminează treptat.

Ana se agită și ochii i se întredeschid. Buzele i se despart, iar ea geme surprinsă când își dă seama că stau și o privesc.

— Bună, șoptește.

Îmi termin băutura și așez paharul pe noptieră, reflectând la ceea ce am să-i spun.

— Bună, murmur, însă am impresia că vorbește altcineva.

Un robot. Cineva lipsit de sentimente.

— Te-ai întors.

— Așa se pare.

Se ridică în capul oaselor, cu ochii ei strălucitori, albaștri și atât de frumoși.

— De cât timp stai acolo și mă privești cum dorm?

— De mult timp.

— Ești încă supărat, șoptește ea.

Oh, aș vrea să fiu doar *supărat*. Robotul din mine rostește cuvântul cu voce tare, încercându-l. Dar nu este suficient.

— Nu, Ana. Sunt mult, mult mai mult decât supărat.

— Ești furios. Nu sună bine deloc.

Nu, nu sună. Ne privim unul pe celălalt și aș vrea să mă ridic în picioare și să țip și să urlu și să-i spun ceea ce simt. Cât de dezamăgit și ușurat sunt în același timp acum.

Cât de speriat sunt.

Cât de furios.

Nu cred că am mai experimentat vreodată profunzimea acestor sentimente contradictorii care mă chinuie în acest moment. Dar robotul din mine nu știe ce să facă; toate sistemele sunt deconectate, în încercarea de a-mi stăpâni furia.

Se întinde, ia paharul și bea o gură de apă.

— Ryan l-a prins pe Jack, spune ea, punând paharul la loc.

— Știu.

Se încruntă.

— O să fii monosilabic mult?

Încearcă să fie cumva amuzantă?

— Da, răspund, pentru că e tot ce pot să fac.

Se încruntă și mai tare.

— Îmi pare rău că am ieșit în oraș.

— Chiar îți pare?

— Nu.

— Atunci de ce o spui?

— Pentru că nu vreau să te superi pe mine.

E prea târziu pentru asta, Ana. Oftez și-mi trec o mână prin păr.

— Cred că detectivul Clark vrea să vorbească cu tine, spune ea.

— Sunt sigur că vrea.

— Christian, te rog...

— Ce mă rogi?

— Nu mai fi atât de rece.

Rece?

— Anastasia, nu mă simt deloc rece în acest moment. Simt că ard.

Ard de furie. Nu știu cum să mă descurc cu aceste — flutur din mână în căutarea inspirației — sentimente.

Cască ochii și mai mult și, înainte s-o pot opri, se ridică din pat și se urcă în poala mea. Mă ia prin surprindere — o diversiune binevenită și dezarmantă de la furia mea. Încet și cu grijă, ca să n-o frâng, îmi înfășor brațele în jurul ei și-mi îngrop nasul în părul ei, inhalând parfumul unic de Ana.

E aici.

E bine.

Mă ustură gâtul din cauza lacrimilor de recunoștință pe care nu le-am vărsat.

Mulțumesc cerului că e în siguranță.

Mă îmbrățișează și mă sărută pe gât.

— Oh, doamnă Grey. Ce mă voi face cu tine?

Am vocea răgușită și o sărut pe creștetul capului.

— Cât de mult ai băut?

— De ce?

— În mod normal, nu bei tărie.

— Țasta e al doilea pahar. Am avut o noapte grea, Anastasia. Lasă-ți bărbatul în pace.

Simt cum surâde.

— Dacă insiști, domnule Grey.

Mă sărută din nou pe gât.

— Miroși divin. Am dormit pe partea ta de pat pentru că perna ta miroase ca tine.

Ah, Ana.

Îi sărut părul.

— Așa ai făcut, deci? Mă întrebam de ce erai pe partea asta. Încă sunt supărat pe tine.

— Știu, îmi șoptește.

Îmi mișc ritmic mâna pe spatele ei; faptul că o ating îmi aduce alinare și începe să mă repună cu picioarele pe pământ.

— Și eu sunt supărată pe tine, spune.

Mă opresc din mângâiat.

— Și ce am făcut, rogu-te, ca să merit supărarea ta?

— O să-ți spun mai târziu, când nu vei mai fierbe de furie.

Mă sărută pe gât, iar eu închid ochii și o îmbrățișez.

Strâns.

Nu vreau s-o las să plece niciodată.

Aș fi putut s-o pierd. Nenorocitul ăla ar fi putut s-o ucidă.

— Când mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla...

Lipesc cuvintele pe lângă nodul de furie care încă-mi stă în gât.

— Sunt bine.

— O, Ana, spun înecându-mă și-mi vine să plâng.

— Sunt bine. Cu toții suntem bine. Un pic tulburați. Dar Gail este bine. Ryan e bine. Și Jack a dispărut.

— Nu mulțumită ție, murmur.

Se lasă pe spate și se uită fix la mine.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să ne certăm acum pe tema asta, Ana.

Cred că îmi cântărește cuvintele și, din nu știu ce motiv, se mai lipește o dată de mine. Nu ar mai face-o dacă ar ști adevărul.

Știe adevărul.

Mă cunoaște.

Sămânță rea.

A văzut monstrul.

— Vreau să te pedepsesc, șoptesc, ca și cum ar fi o mărturisire adâncă și întunecată, să te bat măr.

Se oprește.

— Știu, spune încet.

Nu asta mă așteptam să spună.

— Poate că o voi face.

— Sper că nu, zice ea, cu vocea ei calmă, dar hotărâtă.

Oftez. Nu se va întâmpla niciodată. Știu asta și m-am împăcat cu ideea atunci când s-a întors după ce m-a părăsit.

Dar aș vrea să se întâmple.

Chiar aș vrea, la naiba.

Însă a plecat ultima oară când am făcut-o.

Acum e soția mea și iată-ne în acest punct.

O strâng și mai tare în brațe.

— Ana, Ana, Ana, Ana. Ai pune la încercare și răbdarea unui sfânt.

— Aș putea crede multe lucruri despre tine, domnule Grey, dar nu și că ai fi vreun sfânt.

Și iat-o cum apare din nou.

Iubita mea.

Râd și, deși sună neimportant, chiar și pentru urechile mele, e ceva de-a dreptul eliberator.

— Un punct de vedere corect și bine punctat, doamnă Grey.

O sărut pe frunte.

— Înapoi în pat. Și tu ai avut o noapte grea.

O iau în brațe și o așez la loc în pat.

— Te întinzi lângă mine? Întreabă, implorându-mă din priviri să rămân.

— Nu. Am niște lucruri de făcut.

Mă întind după paharul meu gol.

— Dormi. Te trezesc peste câteva ore.

— Mai ești supărat pe mine?

— Da.

— Atunci, mă voi culca la loc.

— Bine.

O bag în pat și o sărut pe frunte.

— Dormi.

Ies cu pași mari din cameră înainte de a mă răzgândi.

Și știi că fug de ea, pentru că are puterea de a mă răni ca nimeni altcineva. Dacă Hyde ar fi ajuns la ea... *la naiba*. Absența ei din această lume m-ar răni mai mult decât orice am trăit până acum.

Mă duc în bucătărie, las paharul lângă chiuvetă și mă îndrept spre birou. Am nevoie de un plan de acțiune. Pun pe hârtie tot ceea ce ar trebui să fac, apoi îi trimit Andreei un e-mail pentru a-mi anula întâlnirile din Washington. Îi spun că a trebuit să mă întorc în Seattle, dar că pot fi prezent la întâlniri prin WebEx sau la telefon. Trimit mesajul, știind că, odată ce știrile despre arestarea lui Hyde vor apărea la TV, îi va fi mai ușor să înțeleagă.

Scot dosarul lui Hyde ca să mă uit încă o dată prin informațiile furnizate de Welch, pentru a vedea dacă există vreun indiciu privind nebunia lui Hyde. Mă tot întorc la un detaliu care nu mi-a dat pace de când l-am citit prima oară. Mă întreb dacă este o coincidență sau dacă are legătură cu această mare porcărie.

Jackson „Jack“ Daniel Hyde.

Data nașterii: 26 februarie 1979, Brightmoor, Detroit, MI.

La naiba. Sunt atât de obosit, încât simt că mi s-a prăjit creierul, dar știu că nu voi dormi. Am nevoie de aer curat ca să scap de frică și neliniște.

Fără să fac zgomot, mă strecor în garderobă și mă schimb în echipamentul de alergare, dar înainte de a ieși, trec pe la Ana. A adormit repede. Cu iPod-ul prins de braț, cobor în holul clădirii cu liftul.

Când ușile se deschid, observ cei doi fotografi de afară. Mă strecor prin ușile din spate spre zona tehnică, apoi, printr-o serie de coridoare și ies în pasajul din spatele clădirii. Alerg pe străzile din Seattle în această dimineață timpurie, cu „Bitter Sweet Symphony“ de la The Verve în căști.

Alerg, alerg și iar alerg, pe Fifth Avenue până la Vine. Alerg pe lângă fostul apartament al Anei, unde Kate Kavanagh ar trebui să doarmă buștean din cauza mahmurelii. Alerg de-a lungul bulevardului Western,

cotind spre Pike Place Market. E epuizant. Dar nu mă opresc până nu ajung înapoi în fața clădirii Escala.

Și apoi o iau de la capăt.

Mă întorc transpirat, cu șapca Mariners trasă pe față. Îmi fac loc, nerecunoscut, printre ziariștii adunați în fața clădirii și mă îndrept în siguranță spre lift.

Doamna Jones este în bucătărie.

— Gail! Ce mai faci? o întreb imediat.

— Bine, domnule Grey. Mă bucur că dumneavoastră și Taylor v-ați întors.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

În timp ce-mi umplu un pahar cu apă și-l beau, ea îmi face un rezumat al evenimentelor de aseară. Cum a condus-o Ryan în camera de panică. Și după aceea, odată ce Hyde a fost prins, ce s-a întâmplat cu poliția și paramedicii.

— Nu m-am gândit niciodată că va trebui să folosim acea cameră.

— Mă bucur că am instalat-o.

— Da, domnule. Și eu mă bucur. Vreți o cafea?

— Nu încă. O să iau niște suc de portocale pentru Ana.

Gail zâmbește.

— Imediat.

— Taylor s-a trezit?

— Nu, domnule.

— Bine. Lasă-l să se odihnească.

Îmi dă sucul, iar eu mă duc s-o trezesc pe Ana.

Încă doarme.

— Am aici niște suc de portocale pentru tine.

Pun paharul pe noptieră și ea se ridică puțin, cu ochii pe mine, mușcându-și buza de jos.

— Mă duc să fac un duș, murmur și plec.

Mă dezbrac rapid, lăsându-mi hainele pe podeaua băii. Alergarea nu m-a făcut să mă calmez prea mult. Încep să-mi spăl părul și mă gândesc la ceea ce am de făcut în această dimineață. O simt pe Ana înainte s-o aud. Închide ușa cabinei de duș, apoi vine în spate și-și pune brațele în jurul meu. Mă întăresc ca o piatră la atingerea ei.

Peste tot.

Nu mă atinge.

Îmi ignoră reacția și mă trage mai aproape, astfel încât să-i simt corpul cald și gol lipit de mine. Își lipește obrazul pe spatele meu.

Suntem piele pe piele.

Și e insuportabil.

Sunt prea supărat pe tine acum.

Sunt supărat pe mine însumi.

Mă mișc astfel încât să încăpăm amândoi sub jetul de apă și-mi clătesc spuma din păr. Își lipește buzele pe mine, cu sărutări mici și moi.

Nu.

— Ana, o previn.

— Hmm.

Oprește-te.

Ard de dorul ei.

Dar gândurile mele sunt prea întunecate.

Sunt prea furios.

Își coboară mâna pe abdomenul meu, iar eu știu ce are în minte. Dar nu doresc nimic din toate astea.

Eu vreau totul.

Pe ea, toată.

Nu!

Îi prind mâinile și clatin din cap.

— Nu, îi șoptesc.

Face un pas înapoi, imediat, ca și cum aș fi pălmuit-o, așa că mă răsucesc și ochii îi zboară spre erecția mea.

E doar biologie, iubito.

O prind de bărbie.

— Încă sunt foc de supărat pe tine, șoptesc și-mi sprijin fruntea de a ei, închizând ochii.

Și sunt foc de supărat pe mine însumi.

Ar fi trebuit să rămân în Seattle.

Se înalță puțin și-mi mângâie obrazul, iar eu vreau cu disperare să cedez atingerii ei tandre.

— Nu fi supărat pe mine, te rog. Cred că exagerezi, spune ea.

Poftim?

Mă îndrept, iar mâna îi cade într-o parte, și o privesc fix.

— Exagerez?

Mă apucă furia.

— Un nebun nenorocit intră în apartamentul meu ca să-mi răpească soția, iar tu crezi că exagerez!

Se uită fix la mine, dar nu se dă înapoi.

— Nu, nu la asta mă refeream. Credeam că e vorba despre faptul că am ieșit în oraș.

Ah. Închid ochii. Am lăsat-o singură o noapte, iar ea ar fi putut fi răpită sau mai rău de-atât. Ucisă de nenorocitul ăla.

— Christian, nu am fost aici, șoptește ea pe cel mai blând ton posibil.

— Știu.

Deschid ochii, lipsit de speranță și cu un sentiment de inutilitate în același timp.

— Și toate astea pentru că nu poți să respecti o simplă rugămintă. Nu vreau să discutăm asta acum, la duș. Încă sunt foarte supărat pe tine, Anastasia. Mă faci să-mi pun la îndoială deciziile.

O las și iau un prosop, apoi ies cu pași grăbiți din baie. Nu vreau să-mi las furia să se evapore. Furia aceasta mă protejează și o ține pe Ana departe de mine.

Mă păstrează în siguranță.

În siguranță față de niște sentimente mai complexe și mai dificile.

Mă șterg. Sunt încă umed când mă îmbrac, dar nu-mi pasă.

Ies în grabă din garderobă și mă îndrept spre bucătărie.

— Cafea? strigă Gail după mine când o iau spre birou.

— Te rog.

Când ajung în birou, mai arunc o privire peste raportul despre trecutul lui Hyde.

E ceva aici. Simt că e ceva. Gail apare și-mi așază o ceașcă cu cafea neagră pe birou.

— Mulțumesc.

Iau o înghițitură; este fierbinte și neagră. La naiba, este foarte bună.

Îl sun pe Welch.

— Bună dimineața, Grey. Am auzit că te-ai întors în Seattle, spune Welch.

— Așa e. Cine ți-a spus?

— Tocmai m-a pus Taylor la curent.

— Deci ai auzit despre Hyde.

— Da. Mi-am sunat contactul de la poliția din King County, ca să afle ce se întâmplă.

— Mulțumesc.

— Am primit și vești de la FBI.

Se aude o bătaie în ușă, iar Ana stă în prag, purtând rochia mov care îi scoate în evidență fiecare curbă a trupului.

Are părul prins într-un coc, iar în urechi și-a pus cerceii cu diamante. Arată bine, cuminte, ascunzându-și ciudățenia interioară, iar asta mă excită ca naiba. Clatin din cap, respingând-o, și observ cum se întristează.

— Scuze, Welch... ce spuneai?

— FBI-ul. Există o potrivire. Amprenta parțială din EC135.

— E tot Hyde?

— Da, domnule. FBI-ul a aflat de condamnările sale de când era minor, în Detroit.

Din nou Detroit.

— Se potrivesc, spune el, deși acele documente erau clasificate, motiv pentru care a durat câteva zile.

— Ce înseamnă asta?

— Că ar putea fi inadmisibile ca probe.

— La naiba, pe bune? Mă rog, mai sunt și imaginile pe care le avem cu Hyde în fața clădirii Escala, pe care Prescott le-a găsit la începutul acestei săptămâni. Este evident că a cercetat locul. Și, bineînțeles, înregistrările camerelor din cabina serverului GEH.

— Poliția voia să-l interogheze în legătură cu incidentul de la GEH, dar nu reușise să-l localizeze.

— L-au găsit acum.

— Într-adevăr, mârâie Welch. Iar cele două anchete vor compara amprentele lui Hyde pentru a vedea dacă există vreo potrivire.

— Era și timpul. Ați aflat ceva de la fostele lui asistente?

— Nu. Nu prea vor să vorbească. Toate spun că a fost un șef excelent.

— Mi-e greu să cred asta.

— Și mie, având în vedere acuzațiile de hărțuire tănuite, murmură Welch. Am vorbit doar cu patru dintre ele. Voi insista.

— Bine.

— Ce ai de gând cu măsurile de securitate suplimentare din jurul casei familiei tale?

— S-o menținem deocamdată și să vedem unde se ajunge cu Hyde. Nu avem nicio idee dacă lucrează singur sau are vreun complice.

— Bine. Voi raporta când voi avea vești de la contactul meu.

— Grozav. Mulțumesc.

Îmi verific e-mailurile.

Am unul de la Sam, care mă anunță că a primit o mulțime de întrebări din partea presei în legătură cu noaptea trecută. Îi răspund, spunându-i să trimită toate aceste întrebări biroului de presă al poliției din King County.

Intră Taylor.

— Bună dimineața, domnule.

— Ai dormit bine?

Expiră rapid.

— Câteva ore. E suficient.

— Bine. Avem multe de făcut.

Își trage un scaun și parcurgem programul meu.

— ... și să aducem un tâmplar să repare ușa.

— Așa voi face. Ședință de informare la zece cu întreaga echipă. Îi voi anunța, spune Taylor.

— Te rog.

— Sawyer și Ryan sunt în camerele lor. Presupun că încă dorm. Prescott cercetează înregistrările de aseară ca să afle cum a intrat Hyde în clădire.

— Bravo.

— Domnule, spune el, atragându-mi imediat atenția.

— Da?

— Vă sunt recunoscător că am venit acasă aseară. Poate că aveți un al șaselea simț sau ceva de genul acesta.

Sunt luat complet prin surprindere.

— Taylor, eram doar supărat pe soția mea.

Zâmbește sec și crispat.

— Ni se întâmplă tuturor, domnule.

Dau din cap, dar cuvintele lui nu mă liniștesc deloc; el a divorțat.

Nu te gânde la asta, Grey.

— Slavă Domnului că Ana și Gail sunt în siguranță, adaug rîdîndu-mă. Mi-e foame.

— Sigur, domnule.

Iese după mine din birou.

— V-am făcut o omletă, îmi spune Gail și ne zâmbește amândurora.

Poate că Taylor și Gail se vor căsători cândva.

Cine știe?

Mă așez la blatul din bucătărie și, după ce Taylor iese din bucătărie, o întreb pe Gail dacă Ana a mâncat.

— A mâncat, domnule Grey. Tot omletă.

— Bine.

De parcă aş fi invocat-o pronunţându-i numele, Ana apare în prag, cu jacheta pe ea.

— Pleci? întreb ezitând.

— La muncă? Da, bineînţeles.

Se apropie de mine.

— Christian, abia ne-am întors de o săptămână. Trebuie să mă duc la serviciu.

— Dar...

Îmi trec mâna prin păr, neliniştit.

Cum rămâne cu ziua de ieri? Cu Hyde! Cu răpirea!

Cu coada ochiului, o observ pe Gail ieşind din bucătărie.

— Ştiu că avem multe de discutat, continuă Ana. Poate că, dacă te mai calmezi, putem să vorbim diseară.

— Să mă calmez? zic şi simt imediat cum iau din nou foc.

Femeia asta mă calcă în această dimineaţă pe toţi nervii. Se înroşeşte, stânjenită.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, Anastasia, nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu vreau să ne certăm. Venisem să te întreb dacă pot să-mi iau maşina.

— Nu. Nu poţi, mă răstesc.

— Bine, spune ea, calmă.

Şi, uite aşa, simt cum mă lasă puterile şi nu mai sunt supărat, ci doar epuizat. Mă aşpteam la o altă ceartă.

— Te va însoţi Prescott, spun, pe un ton mai blând.

— OK, spune şi face din nou un pas spre mine.

Ana. *Ce faci?* Se apleacă şi mă sărută, dulce, în colţul gurii. Buzele ei se lipesc pe pielea mea, iar eu închid ochii, savurându-i atingerea. Nu merit asta.

Nu o merit.

— Nu mă urî, îmi şopteşte.

O prind de mână.

— Nu te urăsc.

Ana, nu te-aş putea urî niciodată.

— Nu m-ai sărutat, spune încet.

— Ştiu.

Dar vreau s-o fac.

La naiba, Grey. Carpe diem.

Mă ridic rapid în picioare, îi cuprind fața în mâini și-i ridic gura spre a mea. Buzele ei se despart într-o reacție de uimire și eu îmi vâr limba în gura ei, gustând-o.

Are gust de rai, de vremuri mai bune și de pastă de dinți mentolată.

Ana. Te iubesc.

Doar. Că. Mă. Scoți. Din. Minți.

O eliberez înainte să poată răspunde sărutului meu. Știu că nu va mai ajunge la serviciu dacă nu mă retrag. Gâfâi.

— Taylor vă va duce la SIP pe tine și pe Prescott.

Mă căznesc să-mi recuperez calmul și să-mi înăbuș dorința fizică.

Ana clipește spre mine, gâfâind și ea.

— Taylor! strig.

— Domnule, zice Taylor, apărând în prag ușii.

— Anunț-o pe Prescott că doamna Grey se duce la serviciu. Poți să le duci tu, te rog?

— Desigur.

Taylor se întoarce și dispare. Mă simt mai în largul meu și mă uit iarăși la Ana.

— Dacă ai putea să încerci să te ferești de neazuri astăzi, ți-aș fi recunoscător, mormăi.

— O să văd ce pot face.

Ochii ei strălucesc de amuzament și îmi este imposibil să nu reacționez.

— Ne vedem mai târziu, atunci, îi zic.

— Pe mai târziu, șoptește ea și pleacă, urmată de Taylor și Prescott.

După micul dejun, mă întorc în birou și o sun pe Andrea. Îi spun că voi lucra de acasă, pentru că nu aveam de gând să vin oricum la firmă. Îmi face legătura cu Sam și purtăm o discuție plictisitoare despre „asumarea mesajului“ în ceea ce privește intrarea prin efracție a lui Hyde.

— Nu, Sam, nu în acest caz.

— Dar... protestează el.

— Niciun dar. Aceasta este o problemă a poliției. Toate întrebările presei cu privire la acest incident să le fie adresate lor. Și cu asta, basta.

Oftează. Sam e leșinat după publicitate.

— Prea bine, domnule Grey.

Pare încruntat, dar nu-mi pasă. Închid și-l sun pe tata ca să-i povestesc despre Hyde. Cădem de acord să menținem paza în următoarea săptămână, pentru orice eventualitate.

— Îi spui tu mamei?

— Da, fiule. Ai grijă de tine.

— Sigur.

Închid și telefonul meu vibrează — este un mesaj de la Elliot.

ELLIOT

Hei, frate! Ești bine? Hyde! Ce mama naibii?

Scurt și la obiect, ca de obicei. Cred că a văzut știrile sau Ana i-o fi spus lui Kate. Îl sun ca să-l pun la curent cu cele petrecute și convenim să ne întâlnim în weekend. Vrea să discutăm despre ceva, dar nu la telefon.

— Cum vrei tu, amice, spun. Și apropo, iubita ta a dus-o pe soția mea pe căi greșite. Ar fi trebuit să fie aici, în camera de panică — în schimb, a ieșit în oraș ca să se îmbete cu Katherine.

— Katherine, ha?

— Kate, spun, dându-mi ochii peste cap. Mă rog.

— Și de ce-mi spui mie asta?

— Nu știi, amice, îmi împărtășesc și eu gândurile.

Elliot oftează.

— Va trebui să vorbești tu cu ea.

Ah. S-au despărțit? Ce înseamnă asta?

Continuă înainte ca eu să pot pune vreo întrebare.

— Tipul ăsta care mă urmărește peste tot... Mai am nevoie de el?

— Să vedem ce se va întâmpla cu Hyde în zilele care urmează.

— Bine, șmechere. Sunt banii tăi.

— La revedere, Elliot.

RYAN ȘI SAWYER ne-au făcut mie și lui Taylor un raport complet. Nu-mi dau seama dacă Ryan e erou sau idiot pentru că l-a lăsat pe Hyde să intre în apartament. E destul de șifonat la față și are o tăietură pe un ochi după „altercație”. Judecând după fața lui tumefiată, trebuie să fi avut o încăierare pe cinste cu intrusul nostru. Spune că l-a lăsat pe Hyde să intre doar pentru că Ana nu era aici. Mă uit la Taylor, a cărui gură are forma unei linii sumbre. Ryan a pus-o pe Gail în primejdie, cu sau fără camera de panică.

Vestea bună e că Prescott, înainte de a pleca în această dimineață, a identificat imaginile de pe camerele de supraveghere cu Hyde sosind în garajul de la subsol. Duba lui e încă acolo.

Îl rog pe Sawyer să-l anunțe pe detectivul Clark.

— Da, domnule.

— Asta e tot? Îi întreabă Taylor pe Ryan și Sawyer.

— Da, domnule, spun ei la unison.

— Vă mulțumesc. Pentru tot, le spun. Sunt recunoscător că l-ai prins pe ticălosul ăla, Ryan.

— Am simțit o satisfacție enormă când l-am pus la pământ.

— Să sperăm că va fi pus sub acuzare, adaug.

Ryan și Sawyer pleacă.

— Am un tâmplar care va sosi în aproximativ o jumătate de oră ca să repare ușa, mă informează Taylor.

— Bine. Mă duc să cercetez ce era în computerul lui Hyde să văd dacă găsesc și alte indicii despre ce ar putea fi în spatele acestei povești.

— Domnule, avem o potențială problemă, spune Taylor.

— Ce?

— Tehnic vorbind, Ryan i-a permis lui Hyde accesul în apartament. Simt cum pălesc.

— Doar în aceste circumstanțe speciale. Iar Hyde era înarmat.

— Adevărat. Dar e ceva ce trebuie avut în vedere când vorbim cu poliția.

— Da. De acord. Vorbește cu Ryan.

— Sigur.

— Taylor, ia-ți liber în noaptea asta. Cu Gail cu tot. De fapt, toată lumea să-și ia liber.

— Domnule Grey...

— Ați avut o noapte grea și ați dormit puțin, la fel ca Sawyer și Prescott, care au supravegheat-o pe soția mea azi-noapte.

Taylor pare încruntat.

— Aș vrea să îl las pe Ryan să stea de pază. Oricum nu prea se simte în stare să iasă.

— Bine.

— Mulțumesc, domnule.

Taylor dă din cap și iese, în timp ce eu îmi îndrept atenția spre computer. Mai exact, spre fișierele pe care Barney le-a recuperat de pe hard diskul lui Hyde.

La ora 10:45 mă opresc din scotocit prin colecția lui înfrigorantă și obsesivă cu tot ce poartă numele Grey și mă conectez la WebEx. Vanessa este și ea online și începem conferința cu Comisia pentru Valori Mobiliare și Bursă. Este o discuție scurtă și vie, iar GEH este cooptat într-un grup

de lucru care va examina problema mineralelor de conflict în domeniul tehnologiei.

Când încheiem convorbirea, Vanessa mă anunță că l-a localizat pe Sebastian Miller, șoferul de camion care ne-a salvat pe Ros și pe mine după prăbușirea lui *Charlie Tango*. L-a prezentat echipei noastre de logistică și, în scurt timp, va lucra pentru firma de transport cu care lucrează GEH.

— Sunt vești grozave.

— Domnule Grey, a rămas surprins când a primit telefonul.

— Sunt convins. Îți mulțumesc că l-ai găsit.

După ce se termină, o sun pe senatoarea Blandino.

Purtăm o conversație scurtă și ne hotărâm să luăm prânzul împreună data viitoare când va veni în Seattle.

Taylor e în prag când termin discuția.

— Da?

— A venit detectivul Clark, domnule.

— Condu-l înăuntru.

Detectivul are o strângere de mână fermă și o înfățișare de om care se înfurie lesne.

— Domnule Grey, vă mulțumesc că m-ați primit.

— Vă rog să luați loc, zic, arătându-i scaunul din fața biroului meu.

— Vă mulțumesc. Speram să aflu un scurt istoric al relațiilor dumneavoastră cu Jackson Hyde.

— Bineînțeles.

Îi explic că eu dețin SIP și că Ana a lucrat pentru el, până când a fost concediat, și toate împrejurările din jurul acestei povești, inclusiv întâlnirea mea cu el de la sediul SIP.

— L-ați agresat? Întreabă Clark, ridicând din sprâncene.

— I-am predat o lecție de maniere. Mi-a atacat soția.

— Înțeleg.

— Dacă îi verificați trecutul profesional, o să constatați că are un bogat istoric de concedieri pentru că și-a molestat colegile.

— Hmm... Credeți că el este în spatele tentativei de incendiere a GEH?

— Da, așa cred. Avem imaginile de pe camerele de supraveghere de la Grey House.

— Da, le-am văzut. Și vă mulțumesc pentru imaginile de pe camerele din garaj. Echipa de criminaliști a examinat furgoneta.

— Au găsit ceva?

— Asta.

Scoate o pungă de plastic pentru probe. În ea se află un bilet. Mi-o arată ca să pot citi biletul prin pungă. Este mângălit cu marker negru:

Grey, știi cine sunt?

Pentru că eu știu cine ești, Păsărel.

Mă uit în gol la aceste cuvinte.

Ce bilet ciudat.

— Știi ce înseamnă asta? întrebă Clark.

Clatin din cap.

— Habar n-am.

Îi strecoară înapoi în buzunarul interior de la piept al sacoului.

— Mai am câteva întrebări pentru doamna Grey. Cum se simte?

— Este bine. Este remarcabil de rezistentă.

— Hmm... E aici?

— Este la serviciu. Puteți s-o sunați.

— Înțeleg. Prefer o abordare mai directă. Aș vrea să vorbesc din nou cu ea, față în față, mormăie Clark.

— Sunt sigur că vă pot ajuta în sensul acesta. Având în vedere interesul crescut al presei față de mine și soția mea, v-aș ruga să mergeți la ea la birou.

— Sigur.

Dă din cap și se așază liniștit, iar eu îi trimit un e-mail rapid lui Hannah ca să verifice când ar fi liberă Ana.

— Hyde avea o armă la el. Avea permis pentru ea?

— Verificăm.

— Ați vorbit cu echipa FBI care investighează sabotarea elicopterului meu?

— Am ținut legătura.

— Bine. Suspectez că tot el ar putea fi în spatele acestei povești.

— Hmm... Pare un pic obsedat.

— Un pic.

Îi povestesc despre hard diskul computerului lui Hyde și despre toate informațiile pe care le-a strâns despre familia mea. Clark se încruntă.

— Interesant. Putem avea acces la informațiile acestea?

— Fără probleme. O să-i rog pe cei de la IT să vi-l trimită.

Computerul meu scoate un sunet ascuțit, ceea ce înseamnă că am primit un răspuns de la Hannah.

— Soția mea este liberă la ora trei după-amiaza, la ea la birou.

— Excelent. Ei bine, nu vă mai rețin, domnule Grey.

Se ridică în picioare, la fel și eu.

— Mă bucur că l-ați prins. Și sper că va sta mult timp în spatele gratiilor.

Zâmbetul lui Clark este unul sumbru și bănuiesc că gândește la fel.

— Frumoasă priveliște aveți de aici, de sus, spune el.

— Mulțumesc.

Taylor îi arată ieșirea, iar eu scriu un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Declarație

Data: 26 august 2011, 13:04

Către: Anastasia Grey

Anastasia

Detectivul Clark va veni la tine la birou, astăzi la ora 15:00, ca să-ți ia o declarație.

Am insistat să vină el la tine, pentru că nu vreau să te duci la secția de poliție.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă întorc la căutările prin computerul lui Hyde. Primesc un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Grey

Despre: Declarație

Data: 26 august 2011, 13:12

Către: Christian Grey

Bine.

Ax

Anastasia Grey

Editor, SIP

Cel puțin mi-a trimis un sărut.

Deschid din nou fișierele lui Hyde. Într-unul dintre ele are o mulțime de informații despre Carrick. *De ce este atât de interesat de tatăl meu? Nu înțeleg.*

Pe ecran îmi apare notificarea unui e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Grey

Despre: Zborul tău

Data: 26 august 2011, 13:24

Către: Christian Grey

La ce oră te-ai hotărât să te întorci azi-noapte în Seattle?

Anastasia Grey

Editor, SIP

Sărutul lipsește. Îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Zborul tău

Data: 26 august 2011, 13:26

Către: Anastasia Grey

De ce?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey

Despre: Zborul tău

Data: 26 august 2011, 13:29

Către: Christian Grey

Să zicem că din curiozitate.

Anastasia Grey

Editor, SIP

Ce încearcă oare să afle? Îi trimit un răspuns dezinvolt.

De la: Christian Grey
Despre: Zborul tău
Data: 26 august 2011, 13:32
Către: Anastasia Grey

Curiozitatea a ucis pisica.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Grey
Subiect: Poftim?
Data: 26 august 2011, 13:35
Către: Christian Grey

La ce se referă acest enunț tendențios? Este o altă amenințare?
Știi unde vreau să ajung cu asta, nu-i așa?
Ai decis să te întorci pentru că am ieșit să beau ceva cu prietena mea după
ce mi-ai cerut să n-o fac sau te-ai întors pentru că un nebun era la tine în
apartament?

Anastasia Grey
Redactor, SIP

Ce mama naibii? Mă holbez la ecran, neștiind ce să-i răspund. Nu
era o amenințare.

Iisuse.

Știe că m-am întors înainte să aflu de Hyde. Dacă nu știe, înseamnă
că n-a făcut calculele cu fusul orar.

Ce pot să spun?

Privesc în gol pe fereastră. Doamna Jones bate la ușa biroului meu.

— Vreți să mâncați ceva?

— Da. Sigur. Mulțumesc, Gail.

— Prea bine, domnule Grey.

Cu un zâmbet politicos, mă lasă cu gândurile mele. Încă încerc să
mă gândesc la un răspuns pentru Ana, dar aud clinchetul unui nou me-
saj care sosește de pe iMac-ul meu.

De la: Anastasia Grey

Despre: Uite care-i treaba...

Data: 26 august 2011. 13:56

Către: Christian Grey

Voi lua tăcerea ta ca pe o recunoaștere a faptului că, într-adevăr, te-ai întors în Seattle pentru că M-AM RĂZGÂNDIT. Sunt o femeie în toată firea și m-am dus să beau ceva cu prietena mea. Nu am înțeles că măsurile de securitate au fost suplimentate din cauza faptului că M-AM RĂZGÂNDIT pentru că TU NU ÎMI SPUI NICIODATĂ NIMIC. Am aflat de la Kate că, de fapt, securitatea a fost sporită pentru toți membrii familiei Grey, nu doar pentru noi. Cred că, în general, exagerezi în ceea ce privește siguranța mea și înțeleg de ce, dar ești ca băiatul care strigă „Lupul”.

Habar nu am niciodată care este cu adevărat o problemă reală sau ce este ceva privit de tine drept problemă reală. Am avut doi membri ai firmei de securitate cu mine. Am crezut că atât eu, cât și Kate, vom fi în siguranță. Adevărul e că eram mai în siguranță în acel bar decât în apartament. Dacă aș fi fost INFORMATĂ COMPLET despre situație, aș fi procedat altcumva.

Înțeleg că îngrijorarea ta are legătură cu chestiile care se aflau în computerul lui Jack aici — sau așa crede Kate. Știi cât de enervant este să aflu că cea mai bună prietenă a mea știe mai multe decât mine despre ceea ce se întâmplă cu tine? Iar eu sunt SOȚIA ta. Deci ai de gând să-mi spui? Sau vei continua să mă tratezi ca pe un copil, garantând astfel că voi continua să mă comport ca un copil?

Nu ești singurul care este supărat, la dracu', OK?

Ana

Anastasia Grey

Editor, SIP

Înjurături și majuscule. Amândoi putem juca acest joc.

De la: Christian Grey

Despre: Uite care-i treaba...

Data: 26 august 2011, 13:59

Către: Anastasia Grey

Ca întotdeauna, doamnă Grey, ești directă și provocatoare când scrii e-mailuri.

Poate că vom discuta despre asta când ajungi acasă, în apartamentul NOSTRU.

Ar trebui să ai grijă cum vorbești. Și eu sunt încă supărat.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

La naiba. Nu vreau să mă cert cu ea pe e-mail. Ies val-vârtej din birou și mă duc în living. Mă calmez când zăresc salata rece de pui pe care doamna Jones mi-a pregătit-o la prânz.

Poate că sunt atât de supărat pentru că mi-e foame.

— Mulțumesc, mormăi.

— Mă duc la magazinul grecesc care îi place doamnei Grey, să iau de acolo mâncărurile ei preferate pentru diseară. Va trebui doar să le bage în cuptor sau la microunde ca să le încălzească.

— Grozav, spun eu, distrat.

De ce ne certăm mereu zilele astea?

— Domnule Grey...

Doamna Jones încearcă să-mi atragă atenția.

— Da.

— Vă mulțumesc pentru seara aceasta. Dar trebuie să spun că arătați obosit. V-ați gândit să trageți un pui de somn?

Mă încrunt. Un pui de somn? Nu sunt un copil.

— Nu.

— E doar o idee.

— Mă voi gândi la asta, mormăi eu și-mi iau salata în birou.

În timp ce mănânc, mă sună Welch.

— Salutare.

— Evoluție interesantă în cazul Hyde, rostește cu vocea lui răgușită. Se pare că furgoneta lui Hyde din garaj era echipată cu o saltea și suficientă ketamină cât să pună la pământ un întreg rodeo din Texas.

— Ketamină. Rahat.

Am avut dreptate!

— Da, domnule. Și seringi.

Mă strâmb. Detest seringile. Welch continuă:

— Se pare că amicul nostru va fi acuzat de tentativă de răpire. Probabil că vor adăuga și intrare prin efracție, jaf și posesie ilegală de armă de foc. De asemenea, era și un bilet.

— Clark mi l-a arătat.

— Are vreo semnificație pentru tine?

— Nu. Iar Hyde l-a lăsat în dubă. Poate că s-a răzgândit în privința asta, pentru că e o absurditate.

— Poate. Livra lămpi unuia dintre noii chiriași din clădire, mârâie Welch.

— Livra lămpi? Ce vrei să spui?

— Da. Lucra pentru o firmă de curierat. Clientul locuiește în apartamentul 16.

— Ah, da. L-am cunoscut. Un tip tânăr. Așa a putut Hyde să intre; e un ticălos viclean.

— Fără îndoială, domnule, zice Welch. Încă un lucru. Am aflat de la polițiștii din King County și de la FBI. Amprentele se potrivesc.

— L-am prins!

— Așa se pare.

— Trebuie să existe o legătură cu Detroit, dar să fiu al naibii dacă știu care este, bombăn.

— Voi continua săpăturile, răspunde Welch. Deocamdată asta e tot.

— Mulțumesc pentru informații.

Închide, iar eu mă uit la ce a mai rămas din prânzul meu. Mi s-a dus pofta de mâncare. Ce planuri avea nenorocitul ăla ticălos cu soția mea? Răpire. Viol. Crimă. Și avea seringi. Poate că avea de gând s-o injecteze cu o seringă murdară și scârboasă. Încerc să scap de gustul amar pe care-l am în gât.

La naiba.

Trebuie să ies de aici și să iau niște aer curat. Las baltă prânzul, ies prin living și, ignorând privirea neliniștită a lui Gail, iau liftul și cobor în holul principal. Fotografii au plecat, așa că ies pe ușa din față și merg pe jos. Și mă plimb. Și mă tot plimb.

Viața în Orașul de Smarald merge înainte. Oamenii își văd de treburile lor; străzile sunt aglomerate, dar reușesc să-mi croiesc drum prin mulțime.

Biata mea soție.

Ar fi putut s-o ucidă.

Dacă voi pune vreodată mâna pe ticălosul ăla malefic și pervers, îl voi omori.

Îmi imaginez din nou toate modurile în care aş putea face asta.

La naiba.

Grey, revino-ți.

Ajung în fața magazinului Nordstrom. Poate ar trebui să cumpăr ceva pentru Ana.

Orice. Verific dacă am portofelul în buzunarul de la spate și intru. Sunt la raionul cu eșarfe. O eșarfă de mătase... Da. E o idee bună.

CÂND MĂ ÎNTORC ÎN APARTAMENT sunt deja mult mai calm.

— Nu v-a plăcut prânzul? Doriți altceva? mă întreabă Gail.

— Nu, mulțumesc. Cred că-ți voi urma sfatul. Mă duc să mă întind.

Sunt epuizat.

Gail surâde înțelegător.

Odată ajuns în dormitorul nostru, mă descalt, mă întind și închid ochii.

Ana este întinsă în fața mea, goală. Întinde brațele. *Poți să-mi faci tot ce vrei. Un futai de pedeapsă.* Este legată în ham. În camera de joacă. *Ce vrei să-mi faci?* Stau în spatele ei, cu un baston în mână. *Orice am chef.* Este pe masă. Cu fața în jos. Nu se poate mișca. E legată. Îmi lovesc o paletă de mână. Strânge din fese, nerăbdătoare. E în genunchi, cu fruntea lipită de podea. Mâinile îi sunt legate la spate. *Îți vreau gura. Pizda. Fundul. Trupul. Sufletul.* Îngenunchează în fața mea. *Sunt a ta. Întotdeauna voi fi a ta, soțul meu. Al meu. A ta.*

Mă trezesc. Dezorientat.

Sunt acasă. După lumină, e după-amiaza târziu. Mă uit la ceas; e 17:30. Ana nu a venit încă acasă. Mă frec pe față și intru în baie, cu un plan care prinde contur în mintea mea. Mă aștept la o ceartă pe cinste. Ana spune că e supărată pe mine. Îmi scot cămașa în garderobă, o înlocuiesc cu un tricou și mă schimb în blugii din camera de joacă, pregătit pentru întoarcerea ei. Vâr eșarfa cea nouă în buzunar.

Poate vom obține amândoi ceea ce ne dorim.

În birou, îi tipăresc e-mailul și observ că nu mi-a mai trimis niciun mesaj de la ultimul nostru schimb de replici. Soția mea nu dă înapoi în fața unei provocări. Seara aceasta va fi interesantă.

Gail nu e aici. Nici Taylor. Mă întreb, fără să vreau, ce fac ei în acest timp.

Ryan se află în biroul lui Taylor; se ridică în picioare când intru.

— Bună seara, domnule Grey.

— Poți să stai la etaj. Aș vrea ca toată lumea să aibă seara liberă. Te vom suna dacă avem nevoie de tine.

Șovăie, apoi acceptă.

— Bine, domnule.

Apoi mă întorc în living. Mă îndrept spre pian și-mi aștept soția să se întoarcă acasă.

În spatele meu, soarele după-amiezii târzii se îndreaptă spre orizont, iar eu sunt în colțul meu de ring, așteptând să înceapă lupta. Îmi pun mânușile. Și apărătoarea bucală.

Câte runde voi rezista cu doamna Grey?

Sunetul discret al liftului se aude din hol.

E aici.

E timpul să înceapă spectacolul, Grey.

Zgomotul surd al servietei Anei care lovește podeaua din hol este urmat de pașii ei în living. Se oprește când dă cu ochii de mine.

— Bună seara, doamnă Grey.

Desculț, mă îndrept spre ea, ca un pistolar dintr-un film vechi alb-negru, privind-o fix.

— Mă bucur că ai ajuns acasă. Te așteptam.

— Mă așteptai, nu-i așa? șoptește ea.

E la fel de frumoasă ca azi-dimineață, deși are ochii ei mari și precauți; are garda ridicată.

Să înceapă jocurile, Ana.

— Da, îi răspund.

— Îmi plac blugii tăi, murmură, privindu-mă din cap până în picioare.

Pentru tine îi port. Îi zâmbesc cu subînțeles și mă opresc în fața ei. Își linge buzele și înghite în sec, dar nu-și ferește privirea.

— Înțeleg că ai niște probleme, doamnă Grey.

Din buzunarul de la spate scot e-mailul ei scortșos și-l desfășor, încercând s-o intimidez din priviri.

Nu reuşesc.

— Da, am nişte probleme, răspunde, privindu-mă fix, în felul ei direct, dar vocea o trădează, întretăiată şi sexy.

Mă aplec, îmi frec nasul de al ei, bucurându-mă de această atingere. Închide ochii şi scoate cel mai cald dintre suspine.

— Şi eu, murmur lipit de pielea ei parfumată.

Deschid ochii, mă îndrept de spate.

— Cred că-ţi cunosc foarte bine problemele, Christian.

Ridică din sprânceană şi un surâs i se întrevede în spatele privirii.

Mijesc ochii.

Nu mă face să râd, Ana.

Îmi amintesc că mi-a spus asta, nu cu mult timp în urmă. Face un pas înapoi.

— De ce te-ai întors de la New York? întreabă cu vocea ei de pisicuţă, ascunzând leoaica pe care o cunosc atât de bine.

— Ştii tu de ce.

— Pentru că am ieşit cu Kate?

— Pentru că ţi-ai încălcat cuvântul dat şi m-ai sfidat, expunându-te unui risc inutil.

— Mi-am încălcat cuvântul? Aşa vezi tu lucrurile?

— Da.

Se uită spre tavan, apoi se opreşte când îmi observă încruntarea, însă nu sunt convins că o bătaie la fund ar fi o idee bună acum.

— Christian, spune ea cu aceeaşi voce blândă, m-am răzgândit. Sunt femeie. Suntem renumite pentru asta. Cu asta ne ocupăm.

Nu răspund, iar ea continuă:

— Dacă m-aş fi gândit măcar o clipă că-ţi vei anula călătoria de afaceri...

Se opreşte, nedumerită.

— Te-ai fi răzgândit?

— Da.

— Şi nu ţi-a trecut prin cap să mă suni?

Cum ai putut fi atât de nepăsătoare?

— În plus, ai lăsat mai puţini agenţi de securitate aici şi l-ai pus pe Ryan în pericol.

Se înroşeşte la faţă.

— Ar fi trebuit să te sun, dar nu voiam să-ţi faci griji. Dacă aş fi făcut-o, sunt sigură că mi-ai fi interzis să mă duc şi îmi era dor de Kate.

Voiam s-o văd. În plus, chestia asta m-a ținut departe de Jack. Ryan n-ar fi trebuit să-l lase să intre.

Dar l-a lăsat.

Și dacă ai fi fost aici...

La naiba. Ajunge, Grey.

Mă întind spre ea, trăgând-o în brațele mele.

— O, Ana, îi șoptesc și o strâng cât pot de tare în brațe. Dacă ți s-ar întâmpla ceva...

Era înarmat.

Avea o seringă.

— Nu s-a întâmplat, murmură Ana.

— Dar ar fi putut să se întâmple. Am murit de o mie de ori astăzi, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla. Am fost atât de supărat, Ana. Supărat pe tine. Supărat pe mine însumi. Supărat pe toată lumea. Nu-mi amintesc să fi fost atât de furios... cu excepția...

— Cu care excepție? întreabă.

— Atunci, în vechiul tău apartament. Când Leila era acolo.

Altă persoană înarmată.

— Ai fost atât de rece în dimineața asta.

La ultimul cuvânt, glasul i se preschimbă într-un suspin.

Nu. Ana. Nu plânge. Îmi slăbesc strânsoarea și-i ridic capul.

— Nu știu cum să gestionez furia asta, îi șoptesc.

Nu demult mă descurcam cu mânia aceasta. Acum însă nu mai știu cum.

La naiba. Nu te gândi la asta, Grey.

Cobor privirea spre ochii albaștri și tulburi, care scot adevărul din mine.

— Nu cred că vreau să te rănesc.

De aceea eram rece. Eram furios.

— De dimineață, voiam să te pedepsesc, rău de tot, și...

Cum să explic asta?

Vreau să fiu furios pe lumea întreagă, iar lumea mea ești tu.

— Ți-a fost teamă că-mi vei face vreun rău? mă întreabă.

— Nu aveam încredere în mine.

— Christian, știu că nu mi-ai face rău niciodată. Nu fizic, cel puțin.

Îmi cuprinde obraji în palme.

— Oare?

— Da. Știam că amenințarea ta e goală și în van. Știu că nu ai de gând să mă bați măr.

— Dar voiam s-o fac.

— Ba nu, nu voiai. Doar credeai că vrei.

— Nu știi dacă e adevărat.

— Gândește-te la asta, spune ea, îmbrățișându-mă și mângâindu-mă pe piept. La cum te-ai simțit când am plecat. Mi-ai spus destul de frecvent cum te-a influențat lucrul acesta. Cum ți-a modificat viziunea asupra lumii, asupra mea. Știu la ce ai renunțat pentru mine. Gândește-te cum te-ai simțit când ai văzut semnele lăsate de cătușe pe mâinile mele în luna de miere.

Are dreptate. Gândindu-mă la toate acestea, știu că m-am simțit ca un nemernic și nu vreau să mă păărăsească din nou. Mă strânge în brațe și mă mângâie ușor pe spate, și încet, ah, atât de încet, încordarea mea se risipește. Își lipește obrazul de pieptul meu, iar eu nu-i mai pot rezista. Mă înclin, îi sărut părul, iar ea își întoarce fața, oferindu-mi gura ei. O sărut, iar buzele mele o imploră să facă ceea ce i se spune, implorând-o să nu plece, implorând-o să rămână. Mă sărută și ea, cu sete.

— Ai atâta încredere în mine, murmur.

— Am.

Îi mângâi obrazul, uitându-mă în ochii ei frumoși, citind acolo compasiune, dragoste și dorință.

Ce am făcut ca s-o merit?

Ana zâmbește.

— În plus, șoptește ea, cu o privire poznașă, nu ai actele necesare.

Râd și o strâng la piept.

— Ai dreptate. Nu le am.

Ne îmbrățișăm unul pe celălalt și liniștea se așterne între noi; este pentru prima dată când mă simt calm de când am făcut călătoria la New York. Să fie acesta sfârșitul ostilităților?

— Vino în pat, îi șoptesc.

— Christian, trebuie să vorbim.

— Mai târziu.

— Christian, te rog. Vorbește cu mine.

La naiba. Otez și iar îmi cade moralul. Poate că de fapt ne aflăm în mijlocul furtunii.

— Despre ce?

Chiar și pentru urechile mele, vocea îmi sună iritant.

— Știi prea bine. Mă ții în întuneric.

— Vreau să te protejez.

— Nu sunt copil.

— Sunt pe deplin conștient de asta, doamnă Grey.

Îmi trec mâinile peste trupul ei și o mângâi pe spate, lipindu-mi de ea mădularul trezit la viață.

— Christian! mă muștră ea. Vorbește cu mine.

Ana este la fel de insistentă ca întotdeauna.

— Ce anume vrei să știi?

Îi dau drumul, ridic hârtia cu e-mailul căzută pe podea și o iau de mână.

— O mulțime de lucruri, spune ea, în timp ce eu o duc spre canapea.

— Stai jos.

Se supune, iar eu iau loc lângă ea. Îmi așez capul în mâini și mă pregătesc pentru avalanșa ei de întrebări. Apoi mă întorc cu fața spre ea.

— Întreabă-mă.

— De ce ai luat măsuri suplimentare de securitate pentru membrii familiei tale?

— Hyde era o amenințare pentru ei.

— De unde știi?

— Din computerul lui. Erau acolo detalii personale despre mine și restul familiei mele. Mai ales despre Carrick.

— Carrick? De ce el?

— Nu știu încă.

Parcă aș fi la Inchiziție. Schimb subiectul.

— Hai să mergem la culcare.

— Christian, spune-mi!

— Ce anume să-ți spun?

— Ești atât de enervant, spune, ridicând mâinile.

— Și tu la fel.

Oftează.

— Nu ai sporit măsurile de securitate când ai aflat prima dată că există informații despre familia ta pe calculator. Așadar ce s-a întâmplat? De ce acum?

— Nu știam că va încerca să-mi dea foc la clădire sau...

Mă opresc. Nu vreau să-i spun despre *Charlie Tango*. Își va face griji. Schimb din nou vorba.

— Ne-am gândit că era o obsesie pe care nu mi-o doream, dar știi tu, spun ridicând din umeri, când te afli în atenția publicului, oamenii își manifestă interesul. Erau câteva chestii la întâmplare: informații despre

mine de când eram la Harvard — despre canotaj, despre cariera mea. Informații despre Carrick — despre cariera lui, despre cariera mamei și, într-o oarecare măsură, despre Elliot și Mia.

Ana se încruntă.

— Ai spus „sau“.

— Sau ce?

— Ai spus „să încerce să-mi dea foc la clădire sau“... Ca și cum mai voiai să spui ceva.

Nimic nu-i scapă.

— Ți-e foame?

Încerc iar să schimb subiectul și, exact atunci, stomacul îi chiorăie.

— Ai mâncat ceva azi?

Se înroșește. Tocmai ce mi-a răspuns.

— Așa mă gândeam și eu. Știi ce părere am despre faptul că nu mă-nânci. Vino.

Mă ridic în picioare, îi întind mâna și simt cum mă îmbunez.

— Dă-mi voie să te hrănesc.

— Să mă hrănești?

O duc pe Ana la bucătărie, iau un scaun de bar și-l târăsc în cealaltă parte a mesei.

— Stai jos.

— Unde e doamna Jones? întreabă Ana, așezându-se pe taburet.

— Le-am dat liber ei și lui Taylor în seara asta.

— De ce? întreabă neîncrezătoare.

Merită o seară liberă după seara trecută.

— Pentru că pot.

Scurt pe doi.

— Deci, ai de gând să gătești?

Acum pare și mai neîncrezătoare.

— Ah, tu, cea cu atât de puțină încredere, doamnă Grey. Închide ochii.

Se uită ciudat la mine, încă ezitant.

— Închide-i!

Cu o privire ghidușă, Ana se conformează.

— Hmm. Nu e suficient.

Din buzunarul de la spate scot eșarfa pe care am cumpărat-o mai de vreme și mă bucur să văd că se asortează cu rochia ei. Ana ridică dintr-o sprânceană.

— Aproape gata. Să nu tragi cu ochiul.

— Ai de gând să mă legi la ochi?

Mă întreabă pe un ton cald și emoționat.

— Da.

— Christian...

Vrea să protesteze, dar îi lipesc ușor un deget pe buze.

— Vorbim mai târziu. Acum vreau să mănânci. Ai spus că ți-e foame.

Îmi trec buzele peste buzele ei, apoi îi pun eșarfa peste ochi, legând-o la ceafă.

— Vezi ceva?

— Nu, mormăie ea, ridicându-și capul ca atunci când își dă ochii peste cap.

Mă face să chicotesc. E atât de previzibilă uneori.

— Mă prind când îți dai ochii peste cap și știi bine ce efect are asta asupra mea.

Pufnește și strânge din buze.

— Putem să terminăm mai repede cu asta?

— Câtă nerăbdare, doamnă Grey. Atât de nerăbdătoare să discutăm.

— Da!

— Mai întâi trebuie să te hrănesc.

O sărut blând pe tâmplă. Habar nu are cât de sexy arată cocoțată pe scaun, legată la ochi și cu părul strâns în coc. Sunt foarte tentat să aduc aparatul foto.

Dar trebuie s-o hrănesc.

Scot din frigider o sticlă de Sancerre și farfuriile în care Gail a transferat mâncarea grecească; mielul este într-un castron Pyrex.

La naiba. Cât timp trebuie să încălzesc chestia asta?

Îl bag în cuptorul cu microunde și-l setez să se încălzească timp de cinci minute la putere maximă. Ar trebui să fie suficient. Pun două lipii în prăjitorul de pâine.

— Da. Sunt nerăbdătoare să discutăm, spune Ana, iar după felul în care înclină capul este evident că încearcă să-și dea seama ce fac.

Iau sticla de vin și un tirbușon în timp ce Ana se foiește pe scaun.

— Stai liniștită, Anastasia — vreau să fii cuminte, îi șoptesc la ureche. Și nu-ți mai mușca buza.

Îi scot buza de jos dintre dinți și ea zâmbeste.

În sfârșit!

Un zâmbet.

Deschid sticla scoțând ușor dopul și torn într-un pahar.

Acum, niște muzică. Pornesc boxele surround și selectez piesa „Wicked Game” a lui Chris Isaak de pe iPod. Un acord de chitară răsună în cameră.

Da, cântecul ăsta e perfect.

Dau mai încet muzica și iau paharul de vin.

— Ceva de băut mai întâi, mă gândesc, spun, mai mult pentru mine însumi. Lasă capul pe spate.

Ana își ridică bărbia.

— Mai mult.

Ana se supune și eu iau o înghițitură de vin rece și o sărut, turnându-i băutura în gură.

— Mm, face ea, înghițind vinul.

— Ți place vinul?

— Da, spune ea gâfâind.

— Mai vrei?

— Întotdeauna vreau mai mult, cu tine.

Zâmbesc. *Mai mult.* Cuvintele noastre preferate. Zâmbește și ea.

— Doamnă Grey, flirtezi cu mine?

— Da.

Bravo. Îmi place la nebunie când flirtează cu mine.

Mai iau o înghițitură considerabilă de vin, apoi, ținând nodul eșarfei, îi las ușor capul pe spate. O sărut, picurându-i vinul în gură. Ea bea cu lăcomie.

— Ți-e foame? o întreb, aproape de buzele ei.

— Cred că am stabilit deja asta, domnule Grey.

Vocea ei este plină de sarcasm.

Ah, iat-o din nou... iubita mea.

Cuptorul cu microunde bipăie, anunțând că mielul este gata. Aroma sa apetisantă a umplut bucătăria. Iau o cârpă, deschid ușa cuptorului cu microunde și scot vasul.

— La naiba! Doamne!

Este fierbinte acolo unde degetul meu îl atinge fără cârpă. Scap castrolul, care se izbește de masă.

— Ești OK? mă întreabă Ana.

— Da!

Ba nu.

Au!

Las farfuria, pentru că-mi doresc puțină tandrețe.

— Tocmai m-am ars. Poftim.

Îmi vâr degetul rănit în gura ei.

— Mai bine îl sugi tu puțin.

Ana mă prinde de mână și-mi scoate încet degetul din gură.

— Bine, bine, șoptește, îmbujorându-se drăgăstos, și suflă ușor peste pielea mea arsă.

Ah.

Ar putea la fel de bine să-mi sufle peste penis.

Îmi sărută degetul de două ori, apoi îl vâră încet în gură. Limba ei mă mângâie și mă alină, sugând ușor.

Ar putea la fel de bine să-mi sugă scula.

Pofta crește ca un val, spre partea de jos a trupului meu.

Ana.

În timp ce-mi sugă degetul, se încruntă.

— La ce te gândești? murmur, scoțându-mi degetul din gura ei și încercând să-mi controlez propriul corp.

— La cât ești de evaziv.

Asta nu e o noutate.

— Cincizeci de umbre, iubito.

O sărut în colțul gurii.

— Cele 50 de umbre ale mele.

Mă prinde de tricou și mă trage mai aproape.

— Ah, nu, doamnă Grey. Fără atingeri. Nu încă.

Îi desprind mâna de pe tricoul meu și-i sărut fiecare dintre degete.

— Stai jos.

Ana se bosumflă.

— O să te bat la fund dacă te bosumfli.

Înfig o furculiță în carnea de miel, apoi, în sosul de iaurt și mentă care o însoțește.

— Acum, gura mare.

Ea deschide gura și eu îi strecur furculița printre buze.

— Hmm, murmură ea în semn de apreciere.

— Îți place?

— Da.

Iau și eu o înghițitură și savurez explozia de arome delicioase. Abia acum îmi dau seama cât îmi este de foame.

— Mai vrei? o întreb pe Ana.

Dă din cap, iar eu îi mai întind încă o îmbucătură. În timp ce mestecă, rup o bucată de lipie și o înmoi în humus.

— Deschide.

Ana îmi face pe plac și mănâncă această ultimă bucată cu entuziasm. Și eu fac la fel.

Acesta este într-adevăr cel mai bun humus din Seattle.

— Mai vrei? zic.

Dă iarăși din cap.

— Mai vreau orice. Te rog. Mor de foame.

Cuvintele ei mă ung pe suflet. O hrănesc și pe ea, și pe mine, alternând între pâine, humus și carne de miel. Ana înfulecă totul, bucurându-se din plin de ospăț, și este o plăcere s-o privesc cum savurează mâncarea și s-o hrănesc. Din când în când, îi mai ofer vin, folosind tehnica mea încercată deja, gură la gură.

Când se termină carnea, mă întorc la sărmăluțele din foi de viță.

— Deschide gura mare și mușcă.

Se supune.

— Îmi plac la nebunie, murmură ea cu gura plină.

— Așa e. Sunt delicioase.

Când termin s-o hrănesc, îmi linge degetele, unul câte unul.

— Mai vrei? întreb cu glas răgușit.

Dă din cap.

— Bine, îi șoptesc la ureche, pentru că e momentul pentru felul meu de mâncare preferat. Tu.

O iau brusc în brațe și ea chițăie, surprinsă.

— Pot să-mi scot legătura de la ochi?

— Nu. În camera de joacă.

Ana încremenește în brațele mele, iar eu o legăn la piept.

— Ești pregătită pentru această provocare? o întreb.

— De-abia aștept, spune ea, așa cum de altfel știam c-o va face.

O duc în brațe sus, la etaj, și mi se pare că e puțin mai ușoară.

— Cred că ai slăbit, murmur.

Ea zâmbește, mulțumită, cred. Lângă camera de joacă, o las să alunece în jos de-a lungul corpului meu și să stea în picioare. Descui ușa ținând-o de talie. O conduc înăuntru, aprinzând luminile la intrare.

În mijlocul camerei, îi dau drumul, îi desfac eșarfa și-i scot încet agrafele din coc. O prind de coada împletită ce i se leagă între omoplați și o trag spre mine. Trupul ei se lipește de al meu.

— Am un plan, îi șoptesc la ureche.

— Mă gândeam eu, răspunde ea, iar eu îi sărut locul de sub ureche unde îi zvâcnește pulsul.

— Ah, doamnă Grey, așa este.

Ținându-i în continuare coada împletită, îi înclin capul și-mi trec buzele peste gâtul ei expus.

— Mai întâi trebuie să te dezbrac.

Când o răsucesc, își îndreaptă privirea spre nasturele de sus al blugilor mei, care e descheiat. Înainte s-o pot opri, își vără degetul în talia pantalonilor, atingându-mi părul din partea de jos a abdomenului.

Ah!

Mă privește printre genele ei lungi.

— Ar trebui să ții pantalonii aceștia pe tine, spune.

— Asta intenționez să și fac, Anastasia.

O cuprind în brațe, cu o mână pe gâtul ei și cu cealaltă pe spate, și o sărut, gustând-o cu limba. În timp ce ne sărutăm, o împing până când ajunge cu spatele lipit de crucea din camera de joacă, unde îmi lipesc corpul de al ei. Buzele îi sunt lacome, iar limba ei, la fel de dornică ca a mea. Fac un pas în spate.

— Hai să scăpăm de rochia asta.

O prind de tiv și o dezbrac încet de rochie, dezvăluindu-i trupul centimetru cu centimetru.

— Apleacă-te în față, îi spun, iar ea se conformează.

Rochia ajunge pe podea, iar soția mea rămâne în lenjeria ei seducătoare și în sandale. Îmi împletesc degetele cu ale ei, îi ridic mâinile deasupra capului și rămân pe gânduri.

Pot să te leg, Ana?

Privirea ei este intensă, nu-i scapă nimic. Mă adâncesc în privirea asta, care-mi țintuiește zona intimă. Ana înghite în sec și apoi dă din cap.

Iubita mea dulce. Nu mă dezamăgește niciodată.

Îi prind încheieturile în cătușele de piele de deasupra capului și scot din nou eșarfa din buzunarul de la spate.

— Cred că ai văzut destul, șoptesc și o leg din nou la ochi.

Îmi frec nasul de al ei și îi promit:

— O să te scot din minți.

O prind de șolduri, îmi cobor mâinile pe corpul ei, scoțându-i chiloții.

— Ridică-ți picioarele, pe rând.

Se supune și îi scot lenjeria, apoi, sandalele. Îi cuprind glezna cu degetele mele și-i dau piciorul drept la o parte.

— Pășește, îi ordon.

O face, iar eu îi leg glezna dreaptă cu cătușele de cruce. Repet același lucru cu glezna stângă, legând-o bine. Când e fixată, mă ridic și mă apropiu de ea, scăldându-mă în căldura ei și în excitația ei crescândă. O prind de bărbie și o sărut blând și cast pe buze.

— Niște muzică și niște jucării, cred. Ești foarte frumoasă așa, doamnă Grey. Pot să zăbovesc puțin pentru a admira priveliștea.

Fac un pas înapoi și o admir, știind că, cu cât o privesc mai mult timp fără să fac nimic, cu atât se va uda mai tare... și cu atât și mie mi se va întări mai tare.

Este o priveliște extrem de frumoasă.

Dar acum vreau s-o învăț negarea orgasmului.

Mă îndrept spre sertare și scot o baghetă și iPod-ul. Lângă baghetă se află o cutie mică de balsam Tiger Balm și mă gândesc să-i ung puțin clitorisul.

Asta ar înfierbânta-o cu adevărat.

Nu. Nu acum. Aș sări o etapă.

Pornesc muzica și aleg ceva tulburător, care să se potrivească stării mele de spirit.

Da. Bach. Aria din Variațiunile Goldberg. Perfect.

Apăs play, iar notele clare, luminoase și reci răsună în camera de joacă.

Camera noastră de joacă.

Pun bagheta în buzunarul de la spate, îmi scot tricoul și revin la soția mea, care își mușcă buza. Îi prind bărbia între degete și ea se sperie puțin, apoi o fac să-și elibereze buza de jos. Zâmbește timid și dulce și știu că face asta în mod inconștient.

Oh, Ana. Să vezi ce ți-am pregătit!

Poate c-o să te las să-ți dai drumul.

Poate că nu.

Îmi trec dosul degetelor peste pielea moale a gâtului ei până la piept. Apoi, cu degetul mare, îi trag cupa sutienului în jos, eliberându-i sânul. Are niște sâni atât de frumoși. În timp ce-i sărut gâtul, îi eliberez și celălalt sân și mă joc cu sfârcul. O trag de ambele sfârcuri și i le ling, până când se întăresc și imploră după mai mult.

Ana se răsucesc în legăturile ei.

— Ah, geme ea.

Dar eu nu mă opresc; gura și degetele mele își continuă tortura lentă și senzuală. Știu cât de ușor este s-o excit în acest fel până ce ajunge la orgasm.

Respiră greu.

— Christian, imploră ea.

— Știu.

Vocea mea este răgușită de dorință.

— Asta e ceea ce mă faci să simt.

Ana gâfâie.

Iar eu continui.

Împinge șoldurile în față și picioarele încep să-i tremure.

— Te rog, imploră ea.

Ah, draga mea. Simte-o.

Penisul presează pe materialul moale de denim, dorind să se elibereze. *Toate la timpul lor, Grey.*

Mă opresc și mă ridic în picioare, privindu-i chipul. Are gura întredeschisă în timp ce trage aer în plămâni și se răsuțește în cătușele de piele. Îmi trec mâinile peste coastele ei, dar cu una mai zăbovesc puțin pe șold, în timp ce cu cealaltă o mângâi pe abdomen. Își împinge din nou șoldurile înainte, oferindu-mi-se.

— Să vedem ce faci, murmur.

Îmi trec degetele peste sexul ei și simt cât e de udă.

Blugii îmi devin mai strâmți.

Îmi strecor degetul mare peste micul năsturel excitat de la intersecția coapselor ei și țipă, împingându-se în mâinile mele.

Oh, Ana. Atât de dornică. Atât de umedă pentru mine.

Și ești atât de departe de orgasm.

Dacă — și e un mare dacă — te las să-ți dai drumul.

Încet, îmi introduc degetul mijlociu, apoi arătătorul în ea. Geme și continuă să se frece de mâna mea, căutând eliberarea.

— Ah, Anastasia, ești atât de pregătită.

Îmi răsucesc degetele înlăuntrul ei, mângâind-o, ispitind-o, în timp ce degetul mare continuă să-i stimuleze clitorisul.

Picioarele încep să-i tremure din nou și simt cum trupul i se încordează lipit de al meu. Este singura parte a corpului ei pe care o ating. Și-a dat capul pe spate și primește toată plăcerea. E aproape de orgasm.

Cu cealaltă mână, scot bagheta din buzunarul de la spate și o pornesc.

— Ce e aia? murmură ea la auzul sunetului.

— Taci.

Buzele mele se zdrobesc de ale ei, iar ea mă sărută lacom. Mă retrag, în timp ce degetele mele lucrează mai departe în ea.

— Asta e o baghetă, iubito. Vibrează.

I-o lipesc de piept ei și o las să bâzâie deasupra ei, tremurând pe pielea ei. Îi mângâi în continuare sexul cu degetele, și îi plimb bagheta care vibrează în jos, între sâni, apoi, peste fiecare sfârc.

— Ah! geme zgomotos încordându-și picioarele.

Își dă încă o dată capul pe spate și gâfâie zgomotos.

Opresc mișcarea degetelor și ridic bagheta de pe pielea ei.

— Nu! Christian, strigă ea și-și împinge șoldurile spre mine.

Atât de aproape de orgasm. Și totuși atât de departe.

— Nemișcată, iubito, șoptesc și o sărut. Frustrant, nu-i așa?

Gâfâie.

— Christian, te rog.

— Taci.

O sărut și încep să-mi mișc încet degetele în interiorul ei, frecându-i bagheta pe pielea dintre sâni.

Mă aplec spre ea, cu penisul meu tare și pregătit lipit de pielea ei delicată.

Se excită din nou și eu o readuc cu picioarele pe pământ.

Atât de aproape.

Apoi mă opresc încă o dată.

— Nu, scâncește ea, iar eu o sărut pe umăr în timp ce-mi retrag degetele din interiorul ei.

Măresc viteza de vibrație a baghetei și o cobor peste abdomenul ei și peste micul mugur umflat dintre coapse.

— Ah! strigă ea și se smucește în cătușe.

Și mă mai opresc o dată, îndepărtând bagheta de pe pielea ei.

— Christian! strigă ea.

— Enervant, nu-i așa? Îi șoptesc aproape de gâtul ei. La fel ca tine.

Promiți un lucru și apoi...

— Christian, te rog!

O ating din nou cu bagheta.

Și mă opresc.

Și începe.

Și iar mă opresc.

Gâfâie cu toată forța.

— De fiecare dată când mă opresc, se simte mai intens când încep din nou. Nu-i așa?

— Te rog, imploră ea, iar eu opresc bagheta și o pun pe micul raft de lângă cruce și o sărut pe Ana.

Buzele ei sunt nerăbdătoare — nu, de-a dreptul disperate — să-mi simtă atingerea. Îmi trec nasul peste al ei și-i șoptesc:

— Ești cea mai enervantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Încuviințează.

— Christian, nu ți-am promis niciodată să te ascult. Te rog, te rog...

O prind de fund și-mi lipesc de trupul ei penisul captiv încă în blugi; mă frec de ea. Geme, iar eu îi scot legătura de la ochi și o apuc de bărbie; privirea ei albastră și sălbatică se întâlnește cu a mea.

— Mă înnebunești.

Am glasul răgușit și-mi încordez șoldurile frecându-mă de ea, o dată, de două ori, de trei ori, iar ea își dă capul pe spate, gata să-și dea drumul — și mă opresc. Închide ochii și inspiră profund.

— Te rog, șoptește ea, uitându-se la mine.

Ah, draga mea, poți să rezisti mai mult. Știu că poți.

Îi ating sânul cu degetele în timp ce coboară pe corpul ei, iar Ana se încordează sub atingerea mea și-și întoarce fața de la mine.

— Roșu, scâncește ea. Roșu. Roșu.

Și lacrimile i se revarsă pe chip.

Încremenesc.

La naiba.

Nu. Nu.

— Nu! spun cu respirația întretăiată. Iisuse Hristoase, nu.

Îi desfac mâinile și, ținând-o în brațe, mă aplec și-i eliberez gleznele. Își pune capul în mâini și începe să plângă.

— Nu, nu, nu, nu. Ana, te rog. Nu.

Am mers prea departe. O iau în brațe și mă așez pe pat, legănând-o în poala mea, în timp ce ea plânge. Mă întind spre cearceaful de satin din spatele meu, îl trag de pe pat, îl înfășor în jurul ei și o îmbrățișez strâns, legănând-o ușor.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, șoptesc, simțindu-mă ca un nemernic, și îi acopăr părul cu sărutări. Ana, iartă-mă, te rog.

Nu spune nimic. Continuă să plângă; fiecare lacrimă este ca un cuțit răsucit în sufletul meu întunecat, atât de întunecat.

La ce m-oi fi gândit?

La Ana. Îmi pare rău.

Sunt un nenorocit.

Își lasă capul pe umărul meu, iar lacrimile ei îmi pârjolesc pielea.

— Te rog să oprești muzica.

— Da, bineînțeles.

Mă mișc cu ea în poală, ca să scot telecomanda din buzunarul de la spate, și opresc muzica. Nu mai aud decât gemetele ei liniștite întrerupte de respirația tremurătoare.

E un adevărat infern.

— Te simți mai bine? o întreb.

Dă din cap, iar eu îi șterg încet lacrimile cu degetul mare.

— Nu prea îți plac Variațiunile Goldberg ale lui Bach? întreb, într-o încercare disperată de a face o glumă.

— Nu bucata aceea.

Se uită la mine, cu ochii încețoșați de durerea ei interioară, iar rușinea mă inundă ca un torent.

— Îmi pare rău, șoptesc.

— D-de ce ai f-făcut asta? se bâlbâie ea printre frisoane.

Clatin din cap și închid ochii.

— M-am pierdut în acel moment.

Se încruntă, iar eu oftez. Trebuie să-i explic.

— Ana, negarea orgasmului este un instrument standard în... Tu niciodată...

Ce rost are?

Mă opresc, iar ea se mișcă, atingându-se de scula mea semi-erectă și tresar.

— Îmi pare rău, murmură, în timp ce obrazii ei palizi se înroșesc.

Chiar și acum își cere scuze față de mine. Femeia asta mă face să-mi fie rușine de mine însumi. Dezgustat de propria-mi persoană, mă întind pe spate odată cu ea. Stăm întinși pe pat, cu brațele mele în jurul ei.

Se foiește și-și aranjează sutienul.

— Vrei să te ajut? o întreb.

Dă din cap cu vehemență și știu că nu vrea s-o ating.

La naiba.

Ana. Îmi. Pare. Rău.

Nu mai pot suporta. Mă mișc astfel încât să o privesc în ochi. Ridic mâna și aștept o clipă să văd dacă se retrage, dar nu o face, iar eu îmi trec lent dosul palmei peste chipul ei înlăcrimat. Începe din nou să plângă.

— Te rog, nu plânge, murmur, în timp ce ne privim unul pe celălalt. Pare atât de rănită. E ceva sfâșietor.

— Niciodată ce? întreabă, iar mie îmi ia o fracțiune de secundă să-mi dau seama la ce se referă — la fraza mea neterminată.

— Nu faci ce ți se spune. Te-ai răzgândit; nu mi-ai spus unde erai. Ana, eram în New York, neputincios și furios. Dacă aș fi fost în Seattle, te-aș fi adus acasă.

— Deci mă pedepsești?

Da. Nu. Da. Închid ochii, incapabil s-o privesc în față.

— Trebuie să încetezi cu asta, spune ea.

Mă încrunt.

— Pentru că nu faci altceva decât să te simți și mai nasol cu tine însuși.

Pufnesc.

— Asta e adevărat. Nu-mi place să te văd așa.

— Și mie nu-mi place să mă simt așa. Pe *Fair Lady* ai spus că nu te-ai căsătorit cu o supusă.

— Știu. Știu.

— Atunci nu mă mai trata așa. Îmi pare rău că nu te-am sunat. Nu voi mai fi atât de egoistă. Știu că-ți faci griji pentru mine.

Ne privim în ochi. Îi cântăresc cuvintele.

— Bine. Bine.

Mă aplec s-o sărut. Dar mă opresc înainte ca buzele mele să le atingă pe ale ei, cerându-i permisiunea și implorându-i iertarea. Își țuguie buzele spre ale mele și o sărut cu tandrețe.

— Buzele tale sunt întotdeauna atât de moi când plângi.

— Nu am promis niciodată să-ți dau ascultare, Christian.

— Știu.

— Rezolvă lucrul acesta, te rog. Pentru binele amândurora. Și voi încerca să fiu mai atentă la tendințele tale dominante.

Nu am niciun răspuns la asta, în afară de:

— Voi încerca.

Ana oftează.

— Te rog să încerci. În plus, dacă aș fi fost aici...

Cască ochii.

— Știu, șoptesc, simțind cum mi se scurge tot sângele în picioare.

Mă întind pe spate și-mi arunc brațul peste ochi, imaginându-mi pentru a mia oară ce s-ar fi putut întâmpla.

Ar fi putut s-o ucidă.

Se încolăcește și-și așază capul pe pieptul meu, iar eu o țin în brațe. Mă joc cu degetele în părul ei împletit, apoi i-l dezleg și i-l descâlcesc încet. Este un gest care mă calmează, simt cum părul ei moale se revarsă printre degetele mele.

Ana, îmi pare atât de rău.

Stăm întinși câteva clipe, până când Ana îmi întrerupe gândurile.

— Ce voiai să spui mai devreme, când ai spus „sau“?

— Sau?

— Ceva legat de Jack.

Mă uit la ea.

— Nu renunți, nu-i așa?

Își sprijină bărbia pe sternul meu.

— Să renunț? Niciodată. Spune-mi. Nu-mi place să nu știu lucruri. Se pare că te obsedează ideea că am nevoie de protecție. Tu nici măcar nu știi să tragi cu arma, dar eu știu.

A luat avânt.

— Crezi că nu pot gestiona ceea ce nu vrei să-mi spui, Christian? Fosta ta supusă obsedată m-a amenințat cu arma, fosta ta amantă pedofilă m-a hărțuit...

Ana!

— Nu te uita așa la mine. Mama ta are aceeași părere despre ea.

Poftim?

— Ai vorbit cu mama mea despre Elena?

Nu-mi vine să cred.

— Da, am discutat cu Grace despre ea.

Mă holbez la Ana, iar ea continuă:

— E foarte supărată din cauza asta. Se învinovățește.

— Nu pot să cred că ai vorbit cu mama mea. Rahat!

Îmi așez din nou brațul peste față, cuprins de un nou val de rușine.

— Nu am intrat în detalii.

— Măcar atât. Grace nu are nevoie de toate detaliile grețoase. Doamne, Ana. Și cu tatăl meu?

— Nu! spune ea, șocată, cred. Oricum, încerci să-mi distragi atenția — din nou. Jack. Care-i treaba cu el?

Ridic brațul ca să mă uit la ea și observ că are expresia aceea nerăbdătoare gen *spune-mi totul acum, nu cred nimic din aiurelile tale*. Oftez, îmi pun brațul înapoi peste ochi și las cuvintele să se reverse zorite.

— Hyde e implicat în sabotajul asupra lui *Charlie Tango*. Anchetatorii au găsit o amprentă parțială — doar parțială, așa că nu aveau cum să o compare cu ce aveau în arhive. Dar apoi tu l-ai recunoscut pe Hyde în camera serverului. Are condamnări în Detroit de pe când era un adolescent, iar amprente se potriveau cu ale lui. În această dimineață, a fost găsită o dubă de marfă în garajul de aici. Hyde era șoferul. Ieri, el a livrat niște chestii tipului nou care s-a mutat aici. Tipul cu care ne-am întâlnit în lift.

— Nu-mi amintesc numele lui, murmură Ana.

— Nici eu. Dar așa a reușit Hyde să intre în clădire în mod legitim. Lucra pentru o firmă de livrări...

— Și? Ce e așa de important în legătură cu duba?

La naiba.

— Christian, spune-mi, insistă ea.

— Polițiștii au găsit diverse lucruri în dubă.

Mă opresc. Nu vreau să-i provoc coșmaruri. Mă încolăcesc strâns în jurul ei.

— Ce fel de lucruri? presează ea.

Tac mâlc. Dar știu că va continua să mă chestioneze.

— O saltea, suficient tranchilizant pentru cai cât să doboare vreo zece, și un bilet.

Încerc să-mi ascund groaza și nu-i povestesc despre seringi.

— Un bilet?

— Adresat mie.

— Ce scria?

Clatin din cap. Era o aiureală.

— Hyde a venit aici aseară cu intenția de a te răpi.

Ana tresare.

— La naiba.

— Cam așa.

— Nu înțeleg de ce, spune ea. Chestia asta n-are nicio noimă.

— Știu. Poliția își continuă săpăturile, Welch la fel. Dar noi credem că Detroit este legătura.

— Detroit?

Ana pare confuză.

— Da. E ceva acolo.

— Tot nu înțeleg.

Ridic brațul și mă uit la ea, dându-mi seama că nu știe.

— Ana, eu m-am născut în Detroit.

— Credeam că te-ai născut aici, în Seattle.

Nu. Mă întind, apuc una dintre perne și mi-o pun sub cap. Îmi trec degetele celeilalte mâini prin părul ei.

— Nu. Eu și Elliot am fost adoptați din Detroit. Ne-am mutat aici la scurt timp după adopția mea. Grace voia să locuiască pe Coasta de Vest, departe de aglomerația urbană, și a obținut o slujbă la Northwest Hospital. Am foarte puține amintiri din acea perioadă. Mia a fost adoptată aici.

— Deci, Jack e din Detroit?

— Da.

— De unde știi?

— I-am verificat trecutul când te-ai dus să lucrezi pentru el.

Mă privește pieziș.

— Ai și un biblioraft pentru actele despre el? spune zâmbind.

Îmi ascund zâmbetul.

— Cred că este doar un dosar.

— Ce scrie în el?

Îi mângâi obrazul.

— Chiar vrei să știi?

— E chiar atât de rău?

Ridic din umeri.

— Am văzut și lucruri mai rele.

Îmi amintesc începutul meu trist și jalnic în viață. Ana se cuibărește aproape de mine, trăgând cearceaful de satin roșu peste noi doi și așezându-și obrazul pe pieptul meu. Pare pierdută în gânduri.

— Ce e? o întreb.

Ceva o frământă.

— Nimic, murmură ea.

— Nu, nu. Chestia asta e valabil pentru amândoi, Ana. Ce este?

Se uită la mine, cu sprâncenele ridicate și încruntate. Își lipește încă o dată obrazul pe pieptul meu.

— Uneori mi te imaginez în copilărie, înainte de a veni să trăiești cu familia Grey.

Mă încordez sub apăsarea trupului ei. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu despre mine vorbeam. Nu vreau să-ți fie milă de mine, Anastasia. Acea parte din viața mea s-a terminat. A dispărut.

— Nu e vorba de milă. E compasiune și tristețe la gândul că ar putea face cineva asta unui copil.

Se oprește și înghite în sec, apoi continuă, cu vocea ei caldă și joasă.

— Acea parte din viața ta nu s-a terminat, Christian. Cum poți să spui asta? Trăiești în fiecare zi cu trecutul tău. Chiar tu mi-ai spus — cinci-zeci de umbre, îți amintești?

Suspin și-mi trec mâna prin păr. *Las-o baltă, Ana.*

— Știu că de aceea simți nevoia să mă controlezi. Să mă păstrezi în siguranță.

— Și totuși alegi să mă sfidezi.

Sunt nedumerit. Asta mi se pare cel mai derutant la ea. Știe că am probleme și totuși mă provoacă.

— Dr. Flynn a spus că ar trebui să-ți acord prezumția de nevinovăție. Cred că așa fac, dar nu sunt sigură. Poate că este modul meu de a te aduce aici și acum — departe de trecutul tău, șoptește ea. Nu știu. Se pare că nu reușesc să prevăd cât de exagerat vei reacționa.

— Al naibii Flynn, mormăi eu.

— A spus că ar trebui să continui să mă comport așa cum m-am comportat întotdeauna cu tine.

— Așa a spus, pe bune? zic ironic.

Pot da vina pe el.

Inspiră profund.

— Christian, știu că ți-ai iubit mama și că n-ai putut s-o salvezi. Nu era datoria ta să faci asta. Dar eu nu sunt ea.

La naiba. Ce? Oprește-te. Acum.

Încremenesc sub ea.

— Nu, îi șoptesc.

Nu vreau să discut despre nenorocita aia de târfa drogată.

Plutesc deasupra unei fântâni adânci de sentimente chinuitoare și dureroase pe care nu vreau să le conștientizez și, cu siguranță, nu vreau să le simt.

— Nu, ascultă. Te rog.

Ana își înalță capul. Îmi străpunge orice apărare cu ochii ei albaștri strălucitori, iar eu îmi dau seama că-mi țin respirația.

— Eu nu sunt ea. Sunt mult mai puternică decât era ea. Te am pe tine, iar tu ești mult mai puternic acum și știu că mă iubești. Și eu te iubesc.

— Încă mă mai iubești? șoptesc.

— Bineînțeles că da. Christian, te voi iubi întotdeauna. Indiferent ce mi-ai face.

Ana, ești nebună.

Închid ochii și-mi așez din nou brațul peste ochi, ținând-o mai aproape de mine.

— Nu te ascunde de mine, spune luându-mi brațul de pe față. Ți-ai petrecut toată viața ascunzându-te. Te rog, nu te ascunde, nu de mine.

Eu?

Mă uit la ea, nedumerit.

— Mă ascund?

— Da.

Mă rostogolesc pe o parte, apoi îi îndepărtez părul de pe față și i-l bag după ureche.

— M-ai întrebat mai devreme dacă te urăsc. Nu am înțeles de ce, iar acum...

— Mai crezi și acum că te urăsc? Întrebă.

— Nu.

Clatin din cap.

— Acum, nu. Dar trebuie să știu de ce ai spus cuvântul de siguranță, Ana?

Înghite în sec, iar eu urmăresc jocul de emoții de pe chipul ei.

— Pentru că... pentru că erai atât de furios, distant și rece. Nu știam cât de departe ai fi putut să mergi.

Îmi dau seama că m-a rugat și m-a rugat și m-a rugat s-o las să-și dea drumul. Iar eu nu am făcut-o.

I-am trădat încrederea.

Mulțumesc Cerului pentru cuvintele de siguranță.

— Aveai de gând să mă lași să ajung la orgasm?

Privirea ei este neclintită, în ciuda faptului că s-a îmbujorat în obraji.

Da. Nu. Nu știu.

— Nu, răspund.

Însă adevărul este că nu știu.

— Asta e o cruzime.

Îi mângâi obrazul cu degetul vătămat mai devreme.

— Dar e eficient, șoptesc.

Și tu m-ai oprit.

Vom avea întotdeauna cuvinte de siguranță. Dacă voi merge prea departe.

Chiar și atunci când am spus că nu avem nevoie de ele.

— Mă bucur că ai făcut-o, murmur.

— Serios?

Nu mă crede. Încerc să-i zâmbesc.

— Da, nu vreau să-ți fac niciun rău. M-am lăsat dus de val.

O sărut.

— M-am lăsat purtat de clipă.

O sărut din nou.

— Ți se întâmplă des.

Zâmbește și chipul i se luminează. E molipsitor.

— Nu știu de ce zâmbești, doamnă Grey.

— Nici eu.

O îmbrățișez, ținând-o aproape și-mi așez capul pe pieptul ei. Mă mângâie pe spatele gol cu o mână și-și trece degetele prin părul meu. Iar eu tânjesc după atingerea ei.

— Înseamnă că pot avea încredere în tine, să mă oprești. Nu vreau să te rănesc niciodată, mărturisesc. Am nevoie de...

Spune-i, Grey.

— De ce ai nevoie?

— Am nevoie de control, Ana. Așa cum am nevoie de tine. E singurul mod în care pot funcționa. Nu pot renunța la el. Nu pot. Am încercat. Și totuși, cu tine...

Îmi clatin capul, exasperat.

— Și eu am nevoie de tine, spune ea, îmbrățișându-mă și mai strâns. Voi încerca, Christian. Voi încerca să fiu mai atentă.

— Vreau să ai nevoie de mine.

— Am nevoie! spune ea cu tărie.

— Vreau să am grijă de tine.

— Ai grijă de mine. Tot timpul. Mi-a fost atât de dor de tine cât ai fost plecat.

— Chiar așa?

— Da, bineînțeles. Urăsc când pleci.

Zâmbesc.

— Puteai să vii cu mine.

— Christian, te rog. Să nu reluăm această discuție. Vreau să lucrez. Oftez, iar ea își trece degetele prin părul meu, alungându-mi tensiunea, ajutându-mă să mă relaxez.

— Te iubesc, Ana.

— Și eu te iubesc, Christian. Întotdeauna te voi iubi.

Stăm încolăciți în cearceafurile de satin roșu, aproape goi, eu în blugi, Ana în sutien.

Ce mai pereche suntem...

Respirația ei se echilibrează, adoarme. Închid și eu ochii.

Mami stă pe canapea. E calmă. Se uită în gol și clipește din când în când. Stau cu mașinuțele chiar în fața ei, dar nu mă vede. Îi fac cu mâna și mă vede, dar îmi face semn să plec. *Nu, Viermișorule, nu acum.* El vine aici. O rănește pe mami. *Ridică-te, curvă proastă.* Mă rănește și pe mine. Îl urăsc. Mă înfurie la culme. Dau fuga în bucătărie și mă ascund sub masă. *Ridică-te, curvă proastă.* Strigă. E gălăgios. Mami țipă. *Nu.* Îmi pun mâinile peste urechi. *Mami.* El intră în bucătărie cu cizmele și cu mirosul lui. *Unde ești, rahat mic? Aici erai. Stai aici, nenorocitul.* *O să i-o trag târfei de maică-ta. Nu vreau să-ți mai văd fața aia urâtă ca dracu' pentru tot restul serii. Înțelegi?* Când nu-i răspund, mă plesnește peste față. Tare. Mă ustură obrazul. *Sau o să te ard, nenorocitul.* Nu. Nu. Nu-mi place asta. Nu-mi place arsura. Mă doare. Își fumează țigara și mi-o flutură prin față. *Vrei să te arzi, rahat mic? Vrei?* Râde. I-au dispărut niște dinți. Râde. Și tot râde. *O să gătesc ceva pentru târfa asta. O să am nevoie de o lingură. Apoi o să primească asta.* Ține o în-zec-ție în sus ca s-o văd cât mai bine. *Îi place chestia asta. O iubește mai mult decât pe tine sau pe mine, rahat mic.* Se întoarce. Se transformă. E Jack Hyde, iar Ana stă întinsă pe podea și el îi înfige seringă în coapsă.

— Nu! urlu cu disperare.

— Christian, te rog. Trezește-te!

Deschid ochii. Este aici. Ea mă zgâlțâie.

— Christian, ai un coșmar. Ești acasă. Ești în siguranță.

Mă uit în jur. Suntem în patul din camera de joacă.

— Ana!

E aici. E în siguranță. Îi cuprind capul în palme și o trag spre mine, căutând confortul și alinarea gurii ei. Ana reprezintă tot ce este normal în viața mea. Iubirea mea. Lumina mea.

Ana.

Dorința îmi străbate corpul ca un fulger; sunt excitat. Ne rostogolim, lipind-o de saltea.

O vreau. Am nevoie de ea.

O prind de bărbie, îi așez mâna pe cap pentru a o ține nemișcată și-i despart picioarele cu genunchiul, lipindu-mi scula care mai are puțin și explodează, încă acoperită de blugi, de sexul ei.

— Ana, spun gâfâind și mă uit în ochii ei albaștri speriați.

Pupilele i se măresc, iar culoarea ochilor devine mai accentuată.

Și ea simte asta.

Și ea o dorește.

Buzele mele îi prind din nou gura, gustând-o, luând-o în stăpânire.

Îmi frec penisul de ea. Îi sărut fața, pleoapele, obrații, maxilarul. O vreau.

Acum.

— Sunt aici, șoptește, apoi își înfășoară brațele în jurul umerilor mei și se lipește de mine.

— Oh, Ana. Am nevoie de tine.

Sunt fără suflare, tânjind după ea.

— Și eu, strigă ea, agățându-se de spinarea mea.

Îmi desfac nasturii, eliberându-mi scula, și-mi schimb poziția, gata să o penetrez.

Da? Nu? Ana? Mă uit în ochii ei întunecați și văd cum mi se oglindește dorința.

— Da, te rog, spune ea.

O pătrund dintr-o singură mișcare.

— Ah! strigă ea, iar eu scot un geamăt, savurându-i atingerea.

Ana. O mai sărut o dată cu limba mea insistentă în timp ce intru în ea, alungându-mi frica și coșmarurile. Pierzându-mă în dragostea și dorința ei. Este nerăbdătoare. Dornică. Lacomă. E în același ritm cu mine, mișcare după mișcare, iar și iar.

— Ana! mârâi și îmi dau drumul, ejaculând în ea, pierzând orice simț al sinelui sub vraja ei puternică.

Ea mă face să fiu desăvârșit.

Mă vindecă. Este lumina mea.

Mă ține în brațe, strâns, în timp ce eu trag aer în plămâni.

Ies ușor din ea și o cuprind tare în brațe, iar Pământul revine la axa sa.

Uau.

Ce rapid a fost totul!

Clatin din cap și mă sprijin pe coate, admirându-i chipul frumos.

— Ah, Ana. Iisuse.

O sărut.

— Te simți bine?

Își așază palma pe obrazul meu. Dau din cap în timp ce-mi revin.

— Tu? întreb.

— Ăăă...

Se zvârcolește sub mine, lipindu-se de scula mea sătulă. Îi zâmbesc ghiduş şi senzual. Ştiu ce încercă să-mi spună. Este o limbă pe care o înţeleg.

— Doamnă Grey, ai nevoi de satisfăcut, şoptesc.

O sărut rapid pe buze şi, înainte să poată spune ceva, mă ridic. Îngenunchez la capătul patului, o prind de picioare şi o trag spre mine, fundul ei ajungând pe marginea patului.

— Ridică-te, îi spun, iar ea se conformează.

Părul i se revarsă peste sâni şi, privind-o fix în ochi, îi despart uşor picioarele. Se sprijină pe mâini, iar sâni ei urcă şi coboară în ritmul respiraţiei accelerate. Gura îi este întredeschisă. Nu-i vine să creadă ce am de gând să-i fac.

— Eşti al naibii de frumoasă, Ana, murmur şi o sărut delicat pe interiorul coapsei.

O privesc printre gene, aşa cum face şi ea cu mine.

— Priveşte, spun întretăiat, în timp ce limba mea îi atinge clitorisul.

— Ah! strigă ea.

Are gust de Ana, de sex şi de mine, iar eu nu încetinesc ritmul. După ce i-am făcut mai devreme, trebuie să fie mai încordată decât un ceas de modă veche. Îi țin picioarele depărtate, iar gura mea o desfată, oferindu-i atenție permanentă.

Corpul ei începe să tremure.

— Nu... ah! face ea, iar eu îi strecur un deget înăuntru.

Geme şi se prăbuşeşte pe pat. Alimentez focul din interiorul ei, dezmierdându-i la nesfârşit punctul acela, cu limba mea care continuă să-i atingă clitorisul.

E atât de aproape. Picioarele i se încordează.

Ana. Dă-ţi drumul.

Îmi strigă numele şi se ridică de pe pat într-un orgasm interminabil. Îmi scot uşor degetul din ea şi mă dezbrac de blugi. Îi mângâi abdomenul în timp ce ea îşi trece degetele prin părul meu.

— Încă nu am terminat cu tine, îi şoptesc şi, îngenunchind din nou, o trag de pe pat, în poala mea şi pe erecţia mea nerăbdătoare.

Gâfâie în timp ce o umplu.

— Ah, iubito, respir, înfăşurându-mi braţele în jurul ei, în timp ce-i cuprind capul şi o sărut blând pe obraz.

Îmi flexez șoldurile, iar ea se prinde de brațele mele, privindu-mă sălbatic. O apuc de fund și o ridic, pătrunzând-o din nou.

— Ah, geme ea.

Ne sărutăm în timp ce eu intru și ies încet din ea. Își strânge coapsele în jurul meu.

Ne-o tragem încet. Blând.

Își ridică ochii spre tavan, cu gura larg deschisă într-un strigăt mut de fericire.

— Ana, murmur eu sărutând-o.

Ne mișcăm.

Împreună.

Într-o fericire absolută.

— Te iubesc, Ana.

Îmi cuprinde gâtul cu mâinile.

— Și eu te iubesc, Christian.

Deschide ochii și ne privim unul pe celălalt.

În drum spre orgasm.

Din ce în ce mai tare.

Mai sus.

Ea este acolo.

— Dă-ți drumul, iubito, îi șoptesc, iar ea închide ochii și țipă în timp ce se supune orgasmului.

Ah!

Îmi sprijin fruntea de fruntea ei și-i șoptesc numele în timp ce trupurile noastre trăiesc împreună un orgasm dulce și lent.

După ce-mi revin din amețală, o ridic pe pat și ne întindem unul în brațele celuilalt.

— E mai bine acum? o întreb, sărutând-o pe gât.

— Hmm.

— Mergem la culcare sau vrei să dormi aici?

— Hmm.

Zâmbesc.

— Doamnă Grey, vorbește cu mine.

— Hmm.

— Asta e tot ce poți spune?

— Hmm.

— Haide. Lasă-mă să te duc în pat. Nu-mi place să dorm aici.

Se foiește.

— Așteaptă, murmură ea.

Acum ce mai e?

— Te simți bine? întreabă.

Nu-mi pot abține un zâmbet infatuat.

— Acum, da.

— Ah, Christian, mă dojenește ea și se întinde să mă mângâie pe obraz. Vorbeam despre coșmarul tău.

Coșmar?

La naiba.

Îmi trec prin minte imagini trecătoare ale ororii din timpul somnului. O țin pe Ana aproape de mine și mă ascund de ele îngropându-mi fața în gâtul ei.

— Nu, murmur.

Ana. Nu-mi aminti.

Oftează.

— Îmi pare rău.

Mă ține în brațe, trecându-și mâinile prin părul meu și peste spate.

— Nu-i nimic. E în regulă, îmi șoptește.

— Hai să mergem în pat.

Mă ridic, îmi culeg blugii de pe podea și îi îmbrac. Vine după mine, păstrând cearceaful înfășurat în jurul ei.

— Lasă alea, zic eu, în timp ce se apleacă pentru a-și strânge hainele.

O iau în brațe, lipind-o de pieptul meu.

— Nu vreau să te împiedici de cearceaf și să-ți rupi gâtul.

Cobor în dormitor și o las jos. Își pune cămașa de noapte, în timp ce eu îmi scot blugii și îmi trag pantalonii de pijama. Apoi ne urcăm împreună în pat.

— Hai să dormim, murmur.

Îmi aruncă un zâmbet somnoros și se cuibărește în brațele mele.

Stau întins cu ochii în tavan, încercând să-mi eliberez mintea de gândurile mele morbide. L-am prins pe Hyde acum. Ar trebui să dorm, așa cum face Ana lângă mine. Niciodată nu durează mult până când adoarme. O invidiez pentru asta.

Închid ochii, bucuros că e încă aici, întreagă, în patul nostru.

Sâmbătă, 27 august 2011

Ana este în genunchi. Într-o plecăciune. Dezbrăcată. În fața mea. Cu fruntea lipită de podeaua din camera de joacă. Părul ei e o coroană roșie răsfirată pe scândurile de lemn. Are mâna întinsă. În disperare. Imploră. Eu stau în picioare, cu o biciușcă în mână. Vreau mai mult. Întotdeauna vreau mai mult. Dar ea nu poate suporta. *Roșu. Roșu. Roșu.* Nu! Se aude o pocnitură. Ușa se lovește de perete. Silueta lui umple pragul. Bărbatul răcnește și sunetul înfiorător răsună în cameră. *La naiba. Nu. Nu. Nu.* E aici. Știe. *Ana țipă. Roșu. Roșu. Roșu.* El mă lovește. Un croșeu de dreapta în bărbie. Cad. Și iar cad. Capul mi se învâрте. Leșin. *Nu. Oprește țipetele. Roșu. Roșu. Roșu.* Oprește-te. Continuă. Și continuă. Apoi se oprește. Deschid ochii și Hyde se profilează deasupra trupului ei. Cu o seringă în mână. Se holbează. Ana e nemișcată. Palidă. Rece. O scutur. Nu se mișcă. *Ana!* Zace fără reacție în brațele mele. O mai zgâlțâi o dată. Trezește-te. A murit. A plecat! S-a dus! *Nu.* Îngenuncheat pe un covor verde lipicios, o strâng la piept, îmi dau capul pe spate și urlu. *Ana. Ana. Ana!*

Mă trezesc brusc, trăgând aer în plămâni.

Ana!

Întorc brusc capul și observ că doarme liniștită lângă mine.

Slavă Domnului.

Cu capul strâns în mâini, mă uit în sus, spre tavan.

Ce naiba?

De ce îl las pe nemernicul ăla să-mi intre în minte?

E în arest. L-am prins.

Respir prelung, calmându-mă, în timp ce gândurile mele rătăcesc.

Păsărel? *Ce naiba înseamnă asta?* Se strecoară o idee din profunzimile creierului meu, dar dispare instantaneu. Mintea mi se învâрте, încercând să o urmărească prin umbre, dar fără succes. Bănuiesc că vine

dintr-o zonă a psihicului meu care stochează toate amintirile pe care încerc să le uit. Mă cutremur.

Nu te gândi la asta.

Știu că nu mă voi întoarce la somn prea curând. Cu un oftat, mă ridic, îmi iau telefonul și mă duc în bucătărie ca să beau un pahar cu apă. Îmi trec mâna prin păr, sprijinindu-mă de chiuvetă.

Adună-te, Grey.

Măine am putea face ceva special. Ca să ne luăm gândul de la Hyde. Să navigăm? Să zburăm?

New York? Nu, e prea departe și având în vedere că tocmai am fost acolo — și toate nebuniile care au urmat de când m-am întors —, nu cred că e o idee bună.

Aspen.

Aș putea s-o duc la Aspen. Nu a văzut niciodată casa de-acolo. Presa nu ne va găsi. În plus, i-aș putea ruga pe Elliot și Mia să vină cu noi. A spus că vrea s-o vadă mai mult pe Kate.

Da.

Din biroul meu, le trimit e-mailuri lui Stephan, Taylor și familiei Bentley, îngrijitorii proprietății noastre din Aspen, despre o posibilă excursie matinală. Apoi le scriu Miei și lui Elliot.

De la: Christian Grey

Despre: Aspen AZI!

Data: 27 august 2011, 02:48

Către: Elliot Grey, Mia G. Chef Extraordinaire

Mia, Elliot

Ca o surpriză pentru Ana, iau avionul spre Aspen doar pentru o noapte, sâmbătă, 27 august.

Veniți cu noi. Kate și Ethan sunt bineveniți să ni se alăture. Ne vom întoarce duminică seara.

Anunțați-mă dacă sunteți de acord.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Apăs butonul „Trimite” și, câteva secunde mai târziu, îmi sună telefonul.

ELLIOT

Sună grozav, șmechere.

E treaz.

De ce naiba e treaz la ora asta? În mod normal, ar dormi de parcă ar fi pe lumea cealaltă.

Nu poți să dormi?

ELLIOT

Nu. Tu?

Îmi dau ochii peste cap.

Evident!

ELLIOT

Toate rahaturile cu Hyde?

Da.

Îmi vibrează telefonul. Mă sună Elliot.

Ce naiba?

— Frate, e târziu, zic.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, murmură el.

— Ce să faci?

— Să cer sfaturi cuiva care s-a căsătorit cu prima fată pe care a întâlnit-o. Totuși, de unde ai știut?

— De unde am știut ce?

— Că Ana era aleasa, spune.

Poftim? De ce mă întreabă asta?

De unde am știut?

— A fost ceva instantaneu, răspund.

— Cum adică?

Mi-o amintesc pe Ana căzând în biroul meu în timpul acelui interviu.

Acum o viață.

— Când am întâlnit-o, s-a uitat la mine cu ochii ei mari și albaștri și am știut. A văzut dincolo de toate nenorocirile. M-a văzut *pe mine*. A fost înspăimântător.

— Da, înțeleg.

— De ce mă întrebi?

Te rog, nu-mi spune că e vorba de Kavanagh!

— E vorba de Kate, frate.

La naiba.

Continuă:

— Îmi amintesc când am văzut-o prima dată. E sexy, fără nicio discuție. Și apoi dansam în barul acela din Portland și m-am gândit: Nu trebuie să te străduiești atât de mult. Sunt al tău și... de atunci a fost doar ea.

Inspir scurt. Nu așa acționează de obicei Elliot — este cea mai promiscuă persoană pe care o cunosc.

— Deci, care este problema? întreb.

— Nu știu. Oare ea să fie aleasa? Nu știu.

Nu am mai avut niciodată o astfel de conversație; în viața lui Elliot au fost foarte multe femei. Nu știu ce să spun.

— Păi, după cum știi, a ținut-o pe Ana în oraș aseară până târziu și ori de câte ori e cu ea, Ana se întoarce beată, mormăi.

Și e și foarte enervantă, dar nu pot să-i spun asta.

— Kate e o fată cu care mă simt bine. Poate că asta e. Doar că nu știu ce simte ea.

— Amice, nu sunt persoana căreia să-i ceri sfaturi. Crede-mă. Va trebui să-ți dai seama singur de asta.

— Așa cred și eu, spune.

— Aspen ar putea fi locul potrivit.

— Da. O să-i scriu un mesaj.

— Nu e cu tine?

— Nu. Dar mi-aș dori să fie. Fac și eu pe șmecherul.

— Cum zici tu, amice. O să-ți trimit dimineată detalii despre locurile unde mergem.

— E deja dimineată, frate.

— Corect. Excursia asta este o surpriză pentru Ana. Spune-i lui Kate. Să nu cumva s-o strice.

— Am înțeles.

— Noapte bună, Elliot.

— Pa, frate, spune el și închide telefonul.

Stau și mă holbez la telefon, nevenindu-mi să cred ce conversație tocmai am purtat. Elliot nu mi-a cerut niciodată sfaturi pentru viața

lui amoroasă. Niciodată. Și, așa cum bănuiam, chiar s-a îndrăgostit de Kavanagh. Nu înțeleg. E cea mai enervantă femeie de pe planetă.

E târziu și ar trebui să mă întorc în pat. Dar pianul mă atrage spre el; puțină muzică îmi va calma furtuna gândurilor. Ridic capacul, mă așez și mă concentrez. Clapele sunt reci și familiare sub degetele mele și încep să cânt Chopin. Muzica melancolică mă învăluie ca o pătură liniștitoare, înăbușându-mi gândurile. Notele pline de nostalgie și tristețe se potrivesc perfect cu starea mea de spirit. Cânt piesa o dată, de două ori, de trei ori, pierzându-mă în melodie și uitând totul; sunt doar eu și muzica. În timp ce cânt piesa pentru a patra oară, o văd cu coada ochiului pe Ana, îmbrăcată în halat. Nu mă opresc, dar mă mut pentru a-i face loc pe taburet. Se așază lângă mine și își pune capul pe umărul meu. Îi sărut părul și cânt mai departe.

Când termin de cântat, o întreb dacă nu cumva am trezit-o.

— M-am trezit pentru că nu erai lângă mine. Cum se numește piesa asta?

— Este Chopin. Este unul dintre preludiile sale în mi minor. Se numește „Sufocare”.

Aproape că zâmbesc în fața ironiei evidente: doar asta mă acuză că-i fac. Mă ia de mână.

— Ești foarte afectat de toate astea, nu-i așa?

— Un dobitoc dement intră în apartamentul meu ca să-mi răpească soția. Ea nu vrea să facă ce i se spune. Mă scoate din minți. Mă amenință cu cuvintele de siguranță.

Închid ochii.

— Da, sunt destul de afectat.

Mă strânge de mână.

— Îmi pare rău.

Îmi lipesc fruntea de a ei și mă confesez, șoptindu-i cea mai întunecată temere.

— Am visat că muriseși. Zăceai pe podea — atât de rece — și nu te mai trezeai.

Alung imaginea care persistă din coșmarul meu.

— Hei, spune Ana cu glas liniștitor. A fost doar un vis urât.

Îmi cuprinde capul în mâinile ei, mângâindu-mă pe obraji.

— Sunt aici și mi-e frig fără tine în pat. Hai înapoi în pat, te rog.

Se ridică în picioare, luându-mă de mână și, după o clipă, o urmez. Își dă jos halatul și ne urcăm amândoi în pat. O țin strâns în brațe.

— Dormi, îmi șoptește și-mi sărută părul, iar eu închid ochii.

MAI ÎNTÂI ÎI SIMT CĂLDURA corpului și mirosul părului ei. Când deschid ochii, sunt încolăcit în jurul trupului soției mele. Îmi ridic capul de pe pieptul ei.

— Bună dimineața, domnule Grey, spune ea zâmbind blând.

— Bună dimineața, doamnă Grey. Ați dormit bine?

Mă întind lângă ea, simțindu-mă incredibil de revigorat după o noapte atât de agitată.

— După ce soțul meu a încetat zarva îngrozitoare la pian, da, am dormit.

— Zarvă îngrozitoare? O să-i trimit un e-mail domnișoarei Kathie și o voi anunța, îi zâmbesc și eu.

— Domnișoara Kathie?

— Profesoara mea de pian.

Chicotește.

— Ce sunet minunat. Vrei să avem o zi mai frumoasă astăzi?

— Bine, acceptă ea. Ce vrei să faci?

— După ce voi face dragoste cu soția mea și ea îmi va pregăti micul dejun, aș vrea s-o duc la Aspen.

Ana mă privește uimită.

— La Aspen?

— Da.

— Aspen, Colorado?

— Fix acolo. Doar dacă nu cumva au mutat orașul de-acolo. La urma urmei, ai plătit 24 000 de dolari pentru această experiență.

Îmi aruncă cel mai arogant zâmbet al ei.

— Erau banii tăi.

— Banii noștri, o corectez.

— Erau banii tăi când am făcut oferta, spune, dându-și ochii peste cap.

— Ah, doamnă Grey, tu și ochii tăi dați peste cap.

Îmi plimb mâna peste coapsa ei.

— N-o să dureze câteva ore să ajungem în Colorado? întreabă.

— Nu și cu avionul, mormăi eu, ducându-mi mâna spre locul meu preferat.

PLANUL MEU S-A CONCRETIZAT cu o ușurință surprinzătoare. Am echipajul complet, iar oaspeții noștri sunt la bord, așteptându-ne; sunt

nerăbdător să vadă reacția Anei. În timp ce ne apropiem de Gulfstream, o strâng de mână.

— Am o surpriză pentru tine, zic, sărutându-i nodurile degetelor.

— O surpriză frumoasă?

— Așa sper.

Își înclină capul, amuzată, dar curioasă, în timp ce Sawyer și Taylor coboară simultan din mașină pentru a ne deschide portierele.

Ana e în spatele meu, iar eu îl salut pe Stephan în vârful scărilor avionului.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de asta într-un timp atât de scurt, zic zâmbitor. Oaspeții noștri sunt aici?

— Da, domnule.

Ana se uită în jur și-i vede pe Kate, Elliot, Mia și Ethan, toți așezați în cabina principală. Se holbează la mine.

— Surpriză!

— Cum? Când? Cine? spune ea într-o suflare.

— Spuneai că nu apuci să te vezi cu prietenii tăi, zic, ridicând din umeri.

Așadar, iată-ne aici, cu prietenii tăi.

— Ah, Christian, mulțumesc.

Își aruncă brațele în jurul meu, sărutându-mă pe buze. *Uau.* Sunt uimit de pasiunea ei neașteptată, dar în curând mă pierd în ea, primind tot ce are de oferit. O cuprind de șolduri, trăgând-o spre mine.

— Continuă așa și o să te târăsc în dormitor, îi șoptesc.

— Nu ai îndrăzni, spune, respirând moale și dulce pe buzele mele.

— Oh, Anastasia.

Mănușă. Aruncată.

Când va învăța că niciunul dintre noi nu se va da înapoi de la o provocare? Zâmbind, mă aplec rapid, o apuc de coapse și o ridic cu grijă peste umărul meu.

— Christian, lasă-mă jos!

Mă plesnește peste fund în timp ce le fac semn de bun venit oaspeților noștri și defilez cu ea prin cabină.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să vorbesc cu soția mea între patru ochi.

Cred că Mia, Kate și Ethan sunt șocați. Elliot aplaudă de parcă Mariners sunt pe cale să înscrie. *Ha! Poate că așa voi face și eu.*

— Christian! strigă Ana. Lasă-mă jos!

— Toate la timpul lor, iubito.

O duc în cabina din spate, închid ușa și o las pe picioarele ei. Nu pare deloc impresionată.

— A fost un spectacol pe cinste, domnule Grey.

Își încrucișează brațele și cred că se prefacă a fi supărată.

— A fost distractiv, doamnă Grey.

— Ai de gând să mergi până la capăt?

E un strop de tupeu în tonul ei, dar nu sunt sigur dacă vorbește serios. Privește spre pat și roșește. Poate că-și amintește de noaptea nunții noastre. Privirea ei se întoarce spre mine și un zâmbet leneș i se întinde pe chip până când surâdem larg unul la altul, ca niște idioți. Cred că exact asta își amintește.

— Cred că ar fi nepoliticos din partea noastră să-i facem pe oaspeți să aștepte, murmur eu.

Deși ești atât de ispititoare.

Fac un pas spre ea și-mi frec nasul de al ei.

— E o surpriză plăcută? întreb, pentru că trebuie să știu.

Pare încântată.

— Ah, Christian, e o surpriză fantastică.

Mă sărută încă o dată.

— Când ai organizat totul?

Degetele ei zăbovesc în părul meu.

— Noaptea trecută, când nu puteam să dorm. Le-am trimis un e-mail lui Elliot și Mie, și iată-i aici.

— Foarte frumos din partea ta. Mulțumesc. Sunt sigură că ne vom distra de minune.

— Sper că da. M-am gândit că va fi mai ușor să evităm presa în Aspen decât acasă. Vino. Ar fi bine să ne ocupăm locurile. Stephan va decola în curând.

Revenim în cabina principală ținându-ne de mână. Elliot aplaudă când intrăm.

— Ce rapid a fost serviciul de la bord!

Frate! Calmează-te naibii.

Îl ignor și-i salut cu o mișcare a capului pe Mia și Ethan, în timp ce Stephan anunță că vom decola imediat. Taylor ia loc în spate.

— Bună dimineața, domnule Grey, doamnă Grey, spune Natalia, însoțitoarea noastră de zbor.

Îi întorc zâmbetul de bun venit și mă așez în fața lui Elliot. Ana o îmbrățișează pe Kate înainte de a lua loc lângă mine. O întreb dacă și-a împachetat cizmele de drumeție.

— Nu mergem la schi?

— Ar fi mai greu, în august.

Își dă ochii peste cap și mă întreb dacă nu cumva era sarcastică.

— Schiezi, Ana? o întreabă Elliot.

— Nu.

Gândul la Ana pe schiuri ca începătoare este tulburător. O prind de mână.

— Sunt sigur că fratele meu mai mic te poate învăța.

Elliot îi face cu ochiul.

— E destul de rapid și pe pârtie.

Îl ignor și o privesc pe Natalia parcurgând procedurile de siguranță în timp ce avionul nostru rulează spre pista de decolare.

— Ești bine? o aud pe Kate întrebând-o pe Ana. Adică, după toată faza cu Hyde?

Ana dă din cap.

— Deci, de ce a luat-o razna? întreabă Kate.

— L-am concediat, intervin, sperând că asta o va face să tacă.

— Ah? De ce? face Kate, uitându-se cu atenție la amândoi.

La naiba. Și mai multe întrebări.

— S-a dat la mine, spune ferm Ana.

— Când?

Kate se holbează. Este de-a dreptul șocată.

— Cu mult timp în urmă.

— Nu mi-ai spus niciodată că s-a dat la tine!

Ana ridică din umeri.

— Nu poate fi doar ranchiună, cu siguranță, spune Kate. Reacția lui este exagerată.

Își îndreaptă atenția spre mine.

— E instabil din punct de vedere mental? Cum rămâne cu toate informațiile pe care le are despre membrii familiei Grey?

Fata asta chiar nu se lasă. Otez.

— Credem că există o legătură cu Detroit.

— Și Hyde este din Detroit?

Încuviințez. *De unde naiba știe ea toate lucrurile astea?*

Ana mă strânge de mână în timp ce avionul prinde viteză. Fata mea neînfricăată nu este un fan al decolărilor și aterizărilor. Îmi trec degetul mare peste articulațiile ei.

Suntem în regulă, iubito.

— Ce știi, de fapt, despre el?

Pentru prima dată Elliot este serios, iar eu nu am de ales decât să-i dezvălui ce știu. Îi arunc lui Kate o privire amenințătoare.

— Asta e neoficial, mă adresez lui Kate și-i înșir ce-mi amintesc din informațiile despre trecutul lui Hyde. Știm puține despre el. Tatăl lui a murit într-o încăierare într-un bar. Mama lui a băut până când și-a pierdut mințile. În copilărie, a tot intrat și a ieșit din diverse centre de plasament. A intrat și în tot felul de belele. În principal, a furat mașini. A petrecut ceva timp la școala de corecție. Mama lui a revenit pe drumul cel bun printr-un program de susținere, iar Hyde s-a schimbat. A obținut o bursă la Princeton.

— Princeton? chițăie Kate, surprinsă.

— Da. E băiat deștept, zic ridicând din umeri.

— Nu chiar atât de deștept. A fost prins, observă Elliot cu ironie.

— Dar nu poate să fi făcut cascadoria asta de unul singur, spune Kate.

Doamne, ce enervantă e! Nu e treaba ei.

— Nu știm încă, mârâi, străduindu-mă să nu-mi ies din pepeni.

Ana se uită alarmată la mine. O strâng de mână ca s-o liniștesc, în timp ce plutim. Se apleacă spre mine.

— Câți ani are? șoptește ea, astfel încât nici Kate și nici Elliot să nu ne audă.

— Treizeci și doi de ani. De ce?

— Din curiozitate, atâta tot.

— Lasă curiozitățile în privința lui Hyde. Mă bucur doar că nenorocitul e închis.

— Crezi că are un complice? spune ea, tulburată.

— Habar nu am.

— Poate cineva care-ți poartă pică? Cum ar fi Elena?

Pentru numele lui Dumnezeu, Ana. Mă asigur că Elliot și Kate nu mă aud, dar ei sunt adânciți în propria lor conversație.

— Îți place s-o demonizezi, nu-i așa? mormăi. Poate că e ranchiunoasă, dar nu ar face așa ceva. Hai să nu discutăm despre ea. Știu că nu este subiectul tău preferat de conversație.

— Ai vorbit cu ea?

— Ana, n-am mai vorbit cu ea de la petrecerea de ziua mea.

Mă rog, nu am vorbit cu ea în persoană.

— Te rog, las-o baltă. Nu vreau să vorbesc despre ea.

Îi sărut nodurile degetelor.

— Luați-vă o cameră, îmi întrerupe Elliot gândurile. A, da... ai făcut-o deja, dar nu ai avut nevoie de ea prea mult timp.

— Du-te dracului, Elliot.

— Amice, îți spuneam doar adevărul.

Elliot pare foarte mândru de el însuși.

— De parcă tu l-ai ști, replic eu.

— Te-ai căsătorit cu prima ta iubită, zice Elliot, cu un gest către Ana.

— Poți să mă condamni?

Sărut din nou mâna Anei și-i zâmbesc.

— Nu, spune Elliot râzând și clătinând din cap.

Kate îi dă o palmă peste pulpă lui Elliot.

— Nu te mai purta ca un măgar.

— Ascultă-ți iubita.

Poate că Kavanagh îl poate ține în frâu. Se încruntă la Elliot în timp ce Stephan ne anunță altitudinea și timpul de zbor și ne spune că putem să ne ridicăm din scaune. Natalia apare din bucătărie.

— Doriți să vă aduc o cafea?

CÂND AJUNGEM PE AEROPORTUL Aspen Pitkin, Taylor coboară primul din avion.

— Frumoasă aterizare.

Îi strâng mâna lui Stephan în timp ce restul oaspeților noștri se pregătesc să debarce.

— Totul ține de altitudine și de densitatea aerului, domnule. Beighley se pricepe la calcule.

— Te-ai descurcat de minune, Beighley. O aterizare foarte plăcută

— Mulțumesc, domnule, zâmbește plină de ea.

— Weekend plăcut, domnule Grey, doamnă Grey. Ne vedem mâine.

Stephan ne face loc să coborâm din avion, iar noi mergem spre Taylor, care ne așteaptă lângă o mașină.

— Dubiță? zic, ridicând dintr-o sprânceană.

Deschide portiera zâmbind.

— Soluție de ultim moment, știu, îi zic.

Mă întorc spre Ana.

— Vrei să ne giugiulim în spatele dubei?

Chicotește.

— Haideți, voi doi. Urcați, ne cicălește Mia din spate.

Ne suim și ne așezăm pe bancheta din spate. Îmi pun brațul în jurul Anei, iar ea se cuibărește în mine.

— Stai comod?

— Da.

Ana zâmbește și eu o sărut pe frunte, bucuros că suntem aici împreună. Am mai fost în astfel de călătorii, cu părinții mei, la ei acasă în Montana, cu Mia și cu Elliot când și-au adus prietenii. Dar eu întotdeauna am mers singur.

Aceasta este o nouă premieră.

În adolescență nu aveam prieteni, iar ca adult am fost prea ocupat și prea singuratic pentru a mă bucura de acest gen de excursie.

Nici acum nu am mulți prieteni.

După ce Elliot și Taylor încarcă bagajele, pornim spre oraș. Mă bucur de peisaj și mă gândesc la casa noastră de pe Red Mountain. Mă întreb dacă-i va plăcea Anei.

Sper să-i placă. Eu ador acest loc.

Aspen la sfârșitul verii este la fel de verde ca orașul Seattle, ba chiar mai mult în această perioadă a anului. Asta îmi place la acest loc. Iarba de pe pășuni este deasă și înaltă, iar munții sunt acoperiți de păduri înfrunzite. Astăzi, soarele este sus pe cer, deși la orizont, spre vest, se văd niște nori negri. Sper să nu fie un semn de rău augur.

Ethan se întoarce în scaun cu fața spre noi.

— Ai mai fost în Aspen, Ana?

— Nu, e prima dată. Tu?

— Kate și cu mine veneam des aici când eram adolescenți. Tata este un schior împătimit. Mama, mai puțin.

— Sper ca soțul meu să mă învețe și pe mine să schiez, spune ea, uitându-se spre mine.

— Nu fi atât de sigură, murmur.

— Nu voi fi atât de nepricepută!

— S-ar putea să-ți rupi gâtul.

Un fior îmi străbate șira spinării.

— De cât timp ai casa asta? mă întreabă ea.

— De aproape doi ani. Acum este și a ta, doamnă Grey.

— Știu, șoptește ea și mă sărută pe obraz înainte de a se așeza din nou lângă mine.

Ethan mă întreabă care sunt părțile mele preferate, iar eu le enumăr. Totuși, nu sunt la fel de neînfricat ca Elliot. El ar putea schia la vale oriunde, cu spatele și cu ochii închiși.

— Și eu știu să schiez, intervine Mia, aruncându-i o privire lui Ethan.

El ți zâmbește cu drag și mă întreb cum merge campania ei de a-i cuceri inima — *sau penisul*. Spune că ea nu e genul lui, dar, după cum îi face ochi dulci, el e cu siguranță genul ei.

— De ce ai ales Aspen? mă întreabă Ana în timp ce străbatem strada principală.

— Poftim?

— Ca să-ți cumperi o casă.

— Mama și tata ne aduceau aici când eram copii. Aici am învățat să schiez și-mi place locul. Sper să-ți placă și ție — altfel vom vinde casa și vom alege alt loc.

Îi dau o șuviță rebelă de păr după ureche.

— Arăți minunat astăzi.

Drăguță e mai ales acum, că a roșit și nu mă pot abține să n-o sărut.

Traficul este destul de lejer, iar Taylor ajunge în centrul orașului destul de repede. Virează spre nord pe Mill Street și traversăm râul Roaring Fork, îndreptându-ne spre Red Mountain. Cotește în curba de pe creastă și eu inspir tăios.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ana.

— Sper să-ți placă, răspund. Am ajuns.

Taylor parchează pe alee și Ana se întoarce să admire casa, în timp ce oaspeții noștri se îngrămădesc să iasă din dubiță. Când se întoarce spre mine, ochii îi sclipesc de emoție.

— Acasă, șoptesc.

— Arată foarte bine.

— Vino să vezi.

O prind de mână, nerăbdător să-i arăt împrejurimile. Mia a luat-o la fugă înainte, direct în brațele Carmellei Bentley.

— Cine e? întreabă Ana, privind la femeia subțire care-i întâmpină pe oaspeții noștri.

— Doamna Bentley. Locuiește aici cu soțul ei. Au grijă de casă.

Mia îi prezintă pe Ethan și Kate doamnei Bentley, în timp ce Elliot o îmbrățișează.

— Bine ați revenit, domnule Grey, spune Carmella zâmbind.

— Carmella, ea este soția mea, Anastasia.

— Doamnă Grey.

Ana îi zâmbeste în timp ce-și strâng mâna.

— Sper că ați avut un zbor plăcut. Se pare că vremea va fi frumoasă tot weekendul, deși nu sunt sigură.

Privește norii cenușii care se adună întunecați în spatele nostru.

— Masa de prânz este gata oricând doriți, spune pe un ton foarte cald. Cred că o place pe Ana.

— Poftim.

O prind pe Ana și o ridic în brațe.

— Ce faci? strigă ea.

— Te trec peste încă un prag.

Toată lumea se dă la o parte în timp ce eu îmi duc soția în holul larg, unde o sărut rapid și o las pe podeaua de lemn masiv.

În spatele nostru, Mia îl prinde de mână pe Ethan și-l trage spre scări.

Unde naiba se duce?

Kate fluieră zgomotos.

— Frumos loc.

— Tur? o întreb pe Ana.

— Sigur, spune cu un zâmbet scurt.

O iau de mână, entuziasmat să-i fac un tur rapid al casei sale de vacanță: bucătăria, salonul, zona de luat masa, colțarul, camera de zi de la parter cu bar și masă de biliard. Când le vede, Ana se îmbujorează.

— Ai chef de un joc? întreb cu glas răgușit.

Mi-a plăcut foarte mult ultimul joc pe care l-am jucat.

Încuviințează.

— Pe acolo sunt biroul și camerele domnului și doamnei Bentley.

Dă din cap, distrasă.

Poate că nu-i place casa.

Gândul acesta mi se pare deprimant.

Puțin deznădăjduit, o duc la etaj, unde sunt patru dormitoare pentru oaspeți și apartamentul principal. Priveliștea de la fereastra din dormitorul principal este uimitoare și este motivul pentru care am cumpărat casa. Ana intră și nu se mai satură de peisaj.

— Acela este Muntele Ajax, sau Muntele Aspen, dacă vrei, o informează din ușa.

Dă din cap.

— Ești foarte tăcută, zic șovăitor.

— Este minunat, Christian.

Cască ochii și pare reținută. Vin spre ea și o prind ca să nu-și mai muște buza.

— Ce e? întreb, căutând un indiciu în ochii ei.

— Ești foarte bogat.

Asta e tot?

Îmi ascund senzația de ușurare.

— Da.

Îmi amintesc cât era de tăcută când am dus-o prima dată la Escala; doar acolo am mai văzut-o așa.

— Uneori mă uimește cât ești de bogat.

— Suntem, îi reamintesc.

— Suntem, gâfâie ea și cascadează ochii și mai mari.

— Nu te stresa din cauza asta, Ana, te rog. E doar o casă.

— Și ce a făcut Gia aici, mai exact?

— Gia?

— Da. A proiectat locul acesta? întreabă Ana.

— Da. A proiectat camera de relaxare de la parter. Elliot s-a ocupat de construcție.

Îmi trec mâna prin păr, întrebându-mă unde vrea să ajungă cu asta.

— De ce vorbim despre Gia?

— Știai că a avut o aventură cu Elliot?

Mă opresc o clipă, întrebându-mă ce ar trebui să-i spun. Ea nu știe nimic despre obiceiurile pe care le-a avut Elliot. Oftez.

— Elliot s-a culcat cu mai mult de jumătate din Seattle, Ana.

Scoate un geamăt scurt.

— În principal femeii, din câte am înțeles.

Ridic din umeri și-mi ascund amuzamentul față de mutra ei șocată.

— Nu!

— Nu e treaba mea, spun ridicând palmele, pentru că nu vreau să discutăm despre asta.

— Nu cred că Kate știe, scâncește Ana, îngrozită.

— Nu cred că vrea să se știe chestia asta. Kate pare însă că se descurcă oricum.

E discret, așa că acesta e un avantaj. Ochii Anei mă ațintesc, iar eu încerc să-mi dau seama la ce se gândește.

— Nu cred că te preocupă promiscuitatea Giei sau a lui Elliot, șoptesc eu.

— Știu. Îmi pare rău. După tot ce s-a întâmplat săptămâna asta, e doar...

Ridică din umăr în timp ce lacrimile îi inundă ochii.

Nu. Ana. Nu plânge. O cuprind în brațe.

— Știu, murmur în părul ei. Și mie îmi pare rău. Hai să ne relaxăm și să ne bucurăm, OK? Poți să stai aici și să citești, să te uiți la ceva oribil la televizor, să faci cumpărături, să mergi în drumeții — la pescuit, chiar. Orice vrei tu să faci. Și uită ce am spus despre Elliot. A fost o indiscreție din partea mea.

— Asta explică oarecum de ce te tachinează mereu, spune cu obrazul lipit de pieptul meu.

— Nu are nici cea mai vagă idee despre trecutul meu. Ți-am spus, familia mea credea că sunt homosexual. Abstinent, dar homosexual.

Chicotește.

— Și eu credeam că ești abstinent. Cât de mult m-am înșelat.

Mă trage mai aproape de ea, iar eu știu că zâmbește.

— Doamnă Grey, îmi zâmbești?

— Un pic, poate. Știi, ceea ce nu înțeleg este de ce ai cumpărat acest loc.

— Ce vrei să spui? o întreb, sărutându-i părul.

— Ai barca, ceea ce înțeleg, ai o clădire în New York pentru afaceri — dar... de ce aici? Nu e ca și cum l-ai împărțit cu cineva.

— Te așteptam pe tine.

— Ce frumos, șoptește ea.

Privirea ei albastru-strălucitor o întâlnește pe a mea.

— Este adevărat însă că nu știam asta pe atunci.

— Mă bucur că m-ai așteptat.

— A meritat așteptarea, doamnă Grey.

Îmi trec degetul peste obrazul ei, îmi apropii buzele și ne sărutăm.

— La fel simt și eu, zâmbește ea. Deși mă simt de parcă aș fi trișat. Nu a trebuit să aștept prea mult timp după tine.

Zâmbesc neîncrezător.

— Sunt chiar atât de prețios?

— Christian, tu ești premiul cel mare la loterie, leacul împotriva cancerului și cele trei dorințe din lampa lui Aladin, toate într-unul.

Poftim? Chiar și după ziua de ieri?

Încremenesc și încerc să-i analizez cuvintele.

— Când îți vei da seama de lucrul acesta?

Mă privește încruntată.

— Erai un burlac foarte eligibil. Și nu mă refer la toate astea.

Face un gest larg cu mâna în jurul nostru.

— Mă refer la asta.

Își așază mâna în dreptul inimii mele în timp ce eu mă chinui să-mi găsesc cuvintele.

— Crede-mă, Christian, te rog.

Îmi cuprinde fața în palme, își lipește buzele de ale mele și în curând ne pierdem într-un sărut vindecător și arzător, limba ei împletindu-se cu a mea.

Vreau să botez patul.

Dar nu putem deocamdată.

Mă dezlipesc de ea, ochii oglindindu-mi-se în ai ei, știind cât de puternică este și cât de mult m-ar putea răni dacă ar alege să... plece.

Nu te gândi la asta, Grey.

— Când o să-ți intre în dovieacu' ăla căpos că te iubesc?

Înghit în sec.

— Într-o bună zi.

Zâmbetul ei este înduioșător — mă luminează pe interior.

— Vino.

Conversația asta mă stingherește.

— Hai să luăm prânzul. Ceilalți se vor întreba unde am dispărut. Putem discuta despre ceea ce vrem să facem cu toții aici.

ÎN TIMPUL IMPRESIONANTEI MESE pe care ne-a pregătit-o doamna Bentley, ne hotărâm să facem o plimbare de după-amiază. Dar până să terminăm de mâncat, camera s-a întunecat.

— O, nu! spune Kate deodată. Priviți.

Afară, ploaia e iminentă.

— S-a dus excursia noastră, spune Elliot, aparent ușurat.

— Am putea merge în oraș, spune Mia.

— E vremea perfectă pentru pescuit, sugerez eu.

— Eu vreau la pescuit, zice Ethan.

— Hai să ne împărțim, zice Mia batând din palme. Fetele, cumpărături — băieții, chestii plictisitoare în aer liber.

— Ana, ce vrei să faci? întreb.

— Nu are importanță, spune. Dar aş fi mai mult decât fericită la cumpărături.

Le zâmbește lui Kate și Miei.

Ana urăște cumpărăturile.

— Pot să stau aici cu tine, dacă vrei, propun, gândindu-mă din nou că am putea inaugura patul.

— Nu, tu du-te la pescuit, spune ea, dar îmi aruncă o privire dornică, cu albastrul din ochii ei mai întunecat, făcându-mă să cred că ar prefera să rămână acasă.

Cu mine. Mă simt cel mai tare om din lume.

— Gata, deci așa facem, zice Kate, ridicându-se de la masă.

— Taylor vă va însoți, anunț eu.

Va avea grijă de Ana.

— Nu avem nevoie de dădacă, oftează Kate, evident iritată.

Ana își așază mâna pe brațul ei.

— Kate, Taylor ar trebui să vină cu noi.

Ascultă-mi soția. Chestia asta nu se discută. Femeia asta mă calcă pe nervi; nu știu ce vede fratele meu la ea. Elliot se încruntă.

— Trebuie să cumpăr o baterie pentru ceas din oraș.

Astăzi? Nu poate face asta acasă?

— Ia Audi-ul, Elliot. Când te întorci, putem merge la pescuit.

— Da, spune pe un ton șovăitor. Bună idee.

Ce se întâmplă cu el?

TAYLOR SCOATE DUBIȚA care îi transportă pe Ana și pe ceilalți pe alee și pornește spre oraș. Îi dau lui Elliot cheile de la Audi-ul doamnei Bentley. Ne-a spus mie și lui Ethan s-o luăm înainte fără el.

— Vom fi pe Roaring Fork. Locul obișnuit, cred, îi spun.

Ia cheile cu o expresie ciudată, de parcă urmează să înfrunte un pluton de execuție.

— Mulțumesc, frate, murmură el.

Mă încrunt.

— Ești bine?

Înghite în sec.

— O s-o fac.

— Ce anume?

— Un inel.

— Un inel?

— Am de gând să cumpăr un inel. Cred că e momentul.

La naiba.

— Vrei s-o ceri pe Kate în căsătorie?

Încuviințează.

— Ești sigur?

— Da. Ea e aleasa mea.

Cred că am rămas cu gura căscată. *Kavanagh?*

— Hei, șmechere, se pare că tu ești fericit în căsnicie.

Zâmbește, recăpătându-și într-o clipă comportamentul obișnuit de drăcușor.

— O să prinzi muște cu gura aia deschisă, amice. Du-te mai bine și prinde niște pești.

Râde, iar eu închid gura și, uimit, îl privesc cum se urcă în A4.

La naiba. Se va căsători cu Kavanagh. Femeia aia va fi un ghimpe în coasta mea pentru totdeauna. Poate că va refuza. Dar în timp ce-l privesc cum iese cu spatele, ceva îmi spune că n-o să refuze. Elliot flutură energic din mână și pleacă. Clatin din cap. *Elliot Grey, sper din tot sufletul că știi ce faci.*

Ethan este în magazie, admirând șirul de undițe.

— Plută sau muscă? îl întreb.

— Hai să intrăm în apă. Oricum o să fim ciuciuete, cu ploaia asta, răspunde Ethan zâmbitor.

— Echipamentul e acolo, spun, arătând spre unul dintre dulapuri. Mă duc să mă schimb. Poți să te îmbraci cu ce vrei din ce găsești acolo.

— Super.

Ethan deschide dulapul și scoate o pereche de cizme de cauciuc.

URCĂM RUCSACURILE și echipamentul de pescuit în camioneta mea. Ies cu spatele din garaj și coborâm pe munte; chiar și pe un astfel de timp, peisajul este senzațional. Prima noastră oprire este la magazinul local de pescuit, de unde cumpărăm permisele. De acolo mergem spre unul dintre locurile mele preferate de pe râul Roaring Fork.

— Ai mai pescuit pe aici? îl întreb pe Ethan în timp ce ne îndreptăm spre mal.

— Aici, nu. În jurul râului Yakima. Tatăl meu este un mare pescar.

— Chiar așa?

Iată încă un motiv să-mi placă de Eamon Kavanagh.

— Da. Tata mi-a spus că lucrezi cu el, spune Ethan.

— GEH îi actualizează rețeaua de fibră optică.

— Este foarte mulțumit.

Zâmbesc.

— Îmi place să lucrez cu el. E un om inteligent și echilibrat.

Ethan încuviințează.

— Și el spune același lucru despre tine.

— Mă bucur să aud asta.

Din rucsac scot o cutie de muște. Înăuntru se află o colecție impresionantă.

— Soțul Carmellei le pregătește. Sunt grozave pentru păstrăvi.

— Mișto.

Ia una și o examinează cu atenție.

— Da, zic, luând și eu una. Acum ies din ouă efemeridele.

— Ar trebui să meargă. Hai să prindem pește. Mă duc mai încolo, spune el și mergem amândoi pe malul plin de pietre în direcții opuse.

Mi-am atașat mulineta, dar asamblez rapid restul undiței, punând și momeala. Sunt pregătit. O privire aruncată lui Ethan, care trebuie să fie la vreo zece metri distanță, îmi spune că este la fel de pregătit. Face prima aruncare. Este lină și grațioasă, iar musca aterizează într-un ochi bun de apă. Știe ce face.

Roaring Fork curge spre vest la picioarele mele, flancat de stânci și mesteceni argintii. Este un cadru perfect, liniștit. Simpla priveliște a acestui loc sălbatic mă face să respir mai calm. Privesc cu atenție apa care trece pe lângă mine și intru încet în apele puțin adânci.

Tata stă cu mine în apă.

Avem cizme de cauciuc în picioare. Scrutează râul.

Uite, fiule, trebuie să înveți să citești apa ca pe o carte.

Caută semnele acelea care-l indică pe domnul Păstrăv.

S-ar putea să se ascundă sub pietre în râu.

Poate fi la răscruce.

Vezi, în punctul în care curentul lent întâlnește curentul rapid.

Și caută bulele. S-ar putea să se hrănească acolo.

Îi place să mănânce musculițe, mai ales în această perioadă a anului.

Uite, asta vrea o muscă. O să-l păcălim.

Ia-ți musca și fixează-o în capătul firului. Aici. Așa. Tata prinde musca.

Acum fă-o tu. După câteva încercări, reușesc. E un nod bun, pentru că tata mi-a arătat cum se face.

Bine lucrat, Christian. Amintește-ți să arunci ca și cum ai stropi cu vopseaua de pe o pensulă. Secretul e în încheietura mâinii.

Musca aterizează și o las să plutească în derivă deasupra apei, așa cum mi-a spus tata. Simt că mușcă. Un păstrăv.

Bravo, Christian!

Împreună îl tragem afară din apă.

Tata mi-a fost profesor bun. Arunc de câteva ori undița în amonte spre malul opus și las musca să plutească în derivă către mine, iar în curând mă pierd în concentrare. Mintea mi se golește și singurul gând pe care îl am e să cuceresc râul.

Un bătlan aterizează în amonte.

Ploaia se domolește.

E atât de liniște. În ciuda vremii urâte, e minunat aici.

Mușcă un pește.

E un păstrăv.

Unul mare.

Da, pe toți dracii.

Păstrăvul se răsuțește și rupe firul.

La naiba. L-am pierdut. Și musca.

ETHAN ARE MAI MULT NOROC decât mine. Bănuiesc că a prins același pește pe care l-am pierdut eu mai devreme.

— Cel care a scăpat, mă plâng eu.

Ethan rânjește.

— Avea numele meu pe el.

Mă uit la ceas; ar trebui să plecăm.

— E destul de mare ca să-l mâncăm. Putem să-l luăm? întreabă Ethan.

— N-ar trebui.

Se strâmbă.

— Doar de data asta?

Îi zâmbesc.

— Hai să strângem. Și să ne întoarcem acasă.

— Elliot nu a apărut, spune Ethan, în timp ce ne urcăm în furgonetă.

— Probabil că treburile lui din oraș au durat mai mult decât se aștepta.

Ethan dă din cap, gânditor.

— E un tip de treabă. Cred că sora mea s-a atașat destul de mult de el.

— Cred că și el s-a atașat de ea. Apropo de surori, cum stau lucrurile cu Mia?

Sper să par cât mai dezinvolt.

— Sora ta este o adevărată forță a naturii.

Clatină din cap, amuzat.

— Dar deocamdată suntem doar prieteni.

— Cred că i-ar plăcea să fiți mai mult decât niște simpli prieteni.

— Da, așa cred și eu, răsuflă el.

Ajungem pe alee și activez ușa garajului. Amândoi coborâm din camionetă pentru a descărca echipamentul. În timp ce ușa garajului se ridică încet, le descoperim pe Ana și Kate stând lângă Elliot, care e călare pe una dintre motocicletele mele KTM. Se holbează cu toții la noi.

— Sunteți trupa din garaj? întreb, îndreptându-mă spre Ana.

Este puțin roșie la față, de parcă ar fi băut. Zâmbește și mă privește de sus până jos; e amuzată de ținuta mea.

Echipament de pescuit, draga mea. Sau poate că recunoaște salopeta pe care mi-a vândut-o la Clayton's.

— Bună, spun, întrebându-mă ce naiba caută toți în garaj.

— Bună. Frumoasă salopetă, spune Ana.

— Are o mulțime de buzunare. Foarte utilă pentru pescuit.

Îmi amintesc cât de atrăgătoare și stranie era Ana când m-am dus la magazinul de feronerie. Se colorează și mai mult în obraji.

Ah, iubito, ce mult a trecut de atunci.

Cu coada ochiului, o văd pe Kate cum își dă ochii peste cap, dar o ignor.

— Ești learcă, șoptește Ana.

— A plouat. Ce căutați în garaj?

— Ana a venit să ia niște lemne, tari, spune Elliot zâmbind.

Frate!

— Am încercat s-o ispitesc să facem o plimbare, zice el și-mi mângâie motocicleta.

La naiba. Nu. Pe vremea asta? Și gata cu discuțiile deocheate, frate!

— A refuzat. A zis că nu ți-ar plăcea, adaugă repede Elliot.

Mă uit pe furiș spre Ana.

— Așa a făcut, deci?

Se înroșește și mai tare la față.

— Uite, sunt de acord să stăm să discutăm ce a mai făcut Ana, dar putem intra în casă? se răstește Kate.

Ia două bucăți de lemn și iese rapid din garaj. Elliot oftează, își balancează piciorul de pe motocicletă și o urmează. Mă întorc spre Ana.

— Știi să mergi cu motocicleta?

— Nu foarte bine. Ethan m-a învățat.

Așa deci? Sora mea și soția mea...

— Ai luat decizia corectă. Pământul e foarte tare în acest moment, iar ploaia l-a făcut perfid și alunecos.

— Unde vrei să punem uneltele de pescuit? întreabă Ethan.

— Lasă-le, Ethan. Taylor se va ocupa de ele.

— Și peștele? continuă Ethan, cu o voce vag disprețuitoare.

— Ai prins un pește? întreabă Ana.

Nu.

— Nu eu. Kavanagh l-a prins.

Mă îmbufnez, iar Ana începe să râdă.

— Doamna Bentley se va ocupa de asta, îi zic.

Zâmbind și foarte plin de el, Ethan o ia spre intrarea în casă.

— Te amuz, doamnă Grey?

— Foarte mult. Ești ud. Lasă-mă să-ți pregătesc o baie.

— Dacă vii cu mine, îi spun, sărutând-o pe buze. Ne vedem sus, în dormitor. Trebuie doar să-mi scot salopeta.

Ana își înclină capul într-o parte.

— Vrei să privești? îi zâmbesc.

— Întotdeauna. Dar acum mă duc să vă pregătesc baia, domnule.

Surâd și mă uit după ea, apoi mă îndrept spre antreu.

— Frate, a fost grozav, spune Ethan, în timp ce-și scoate cizmele de cauciuc.

— Da. E un loc bun.

— Duc eu echipamentul, spune el, cu un aer sincer.

— Bine. Te voi ajuta.

— Nu, frate. Te așteaptă soția ta. Îl aduc eu.

Îmi face semn să plec și se întoarce la camion. Nu mă opun; în schimb, mă dezbrac de echipament și las salopeta pe un cuier în antreu. În drum spre Ana, mă întâlnesc cu Mia în capătul scărilor.

— Hei, frățiorul meu mai mare, spune ea și mă ia prin surprindere cu o îmbrățișare.

— Mia.

Cred că e puțin pilită.

— Unde e Ethan?

— Afară. Ia lucrurile din mașină.

Își pune mâinile în șolduri.

— Christian Grey, l-ai lăsat să se ocupe singur de asta?

— El s-a oferit.

— Nu mai știi nimic de tine de când te-ai căsătorit. E ca și cum n-aș exista.

E încruntată.

— Hei, zic și o sărut pe frunte, exiști. Ce-ai zice dacă te-aș invita la masă săptămâna viitoare?

Bate din palme încântată.

— Ce ai băut? strig după ea.

— Daiquiri de căpșune.

Se duce iute să-l caute pe Ethan, iar eu clatin din cap.

Urc treptele două câte două, pe urmele soției mele.

Ana agață în dulap o haină argintie. Probabil că și-a cumpărat-o din oraș.

— Te-ai distrat? întreb, intrând și închizând ușa apoi în urma mea.

— Da, spune ea, uitându-se la mine.

— Ce este?

— Mă gândeam cât de dor mi-a fost de tine.

Inima mea tresaltă când îi aud căldura din glas.

— Se pare că ești tare îndrăgostită, doamnă Grey.

— Sunt, domnule Grey, șoptește.

Mă duc în fața ei, simțind căldura emanată de corpul ei.

— Ce ai cumpărat? murmur, savurându-i apropierea.

— O rochie, niște pantofi, un colier. Am cheltuit ceva din banii tăi.

Se uită la mine ca și cum s-ar face vinovată de o crimă teribilă.

Ah, asta nu se va întâmpla niciodată.

— Bravo, zic în liniște, în timp ce degetele mele îi dau după ureche o şuviță rățăcită de păr. Și, pentru a nu știu câta oară, îi zic: banii *noștri*.

Miros de iasomie și zgomotul apei care umple cada vin din baie. Cu o smucitură ușoară, îi scot buza de jos dintre dinți. Îmi trec degetul arătător peste tricoul ei, între sâni, peste abdomen, până la marginea acestuia.

— Nu vei avea nevoie de asta în baie.

Îi prind tricoul cu ambele mâini și-l trag încet în sus.

— Ridică-ți brațele.

Ana se supune, privindu-mă cu ochii ei strălucitori, iar eu îi scot tricoul, lăsându-l să cadă pe podea.

— Credeam că facem doar o baie.

Respiră greu, plină de dorință.

— Mai întâi vreau să te murdăresc. Și mie mi-a fost dor de tine.

Mă aplec și o sărut. Mâinile ei se strecoară în părul meu în timp ce primește atingerea buzelor mele, iar în curând ne pierdem unul în celălalt.

ANA STĂ CU CAPUL PESTE marginea patului, înclinat pe spate în timp ce își strigă orgasmul. Reacția ei o declanșează pe a mea. Îmi dau drumul în ea, repede și tare. Gâfâind, o trag la pieptul meu și rămânem așa, amețiți și satisfăcuți, în timp ce eu mă uit fix în tavan.

— La naiba, apa! strigă Ana și încearcă să se ridice, în timp ce eu o țin în continuare.

Nu pleca.

— Christian, baia!

Se uită la mine cu groază. Izbucnesc în râs.

— Relaxează-te. E o cameră hidrofugă.

Mă rostogolesc peste ea, lipind-o încă o dată de saltea, și o sărut repede.

— Opresc eu robinetul.

Mai relaxat decât în ultimele câteva zile, mă ridic, mă duc la baie și opresc apa. Evident, apa se revarsă, ceea ce va însemna mare distracție cu soția mea. Vine după mine în baie și se uită cu gura căscată la podea.

— Vezi?

Arăt spre locul în care apa se rotește în scurgere. Zâmbește și împreună intrăm în cadă râzând, în timp ce stropim cu apă peste tot. Are părul strâns într-un coc imposibil, răvășit, în creștet, iar șuvițele i se preling încadrându-i chipul.

Arată minunat.

Și e numai a mea.

Fiecare ocupă câte un capăt al căzii peste care se revarsă apa.

— Picioarul, îi cer, iar ea își pune talpa stângă în mâna mea.

Încep s-o masez. Închide ochii și, la fel ca mai devreme, își dă capul pe spate și geme.

— Îți place? îi șoptesc.

— Da, gâfâie ea.

Trag de fiecare deget de la picioare și îi privesc buzele ținute de plăcere. Îi sărut fiecare deget, pe rând, și o mușc ușor de degetul mic.

— Aaah! geme încă o dată, deschizând brusc ochii.

— E bine așa?

— Hmm.

Încep s-o masez din nou, iar ea închide ochii.

— Am văzut-o pe Gia în oraș, spune ea absentă.

— Serios? Cred că are o casă aici.

— Era cu Elliot.

Măinile mele se opresc, iar Ana deschide ochii.

— Cum adică „era cu Elliot“?

— Eram într-un butic, vizavi de un bijutier. L-am văzut intrând singur și m-am gândit că trebuie să fi cumpărat bateria pentru ceas. A ieșit cu Gia Matteo. Ea a râs la ceva ce a spus el, apoi Elliot a sărutat-o pe obraz și a plecat.

Poate că Gia l-a ajutat să aleagă inelul?

— Ana, sunt doar prieteni. Cred că Elliot e destul de îndrăgostit de Kate.

Din păcate.

— De fapt, știu că e destul de îndrăgostit de ea.

Deși habar nu am de ce.

— Kate e superbă.

Ana se stăpânește, iar eu mă întreb încă o dată dacă nu cumva îmi poate citi gândurile.

— Totuși mă bucur că tu ai fost cea care a căzut la mine în birou.

Îi sărut degetul mare, îi ridic piciorul drept și o iau de la capăt. Ana se întinde pe spate încă o dată în timp ce eu îi răsfaț talpa și nu mai vorbim despre Elliot, Gia și Kate.

Mă întreb când o s-o ceară în căsătorie?

O LAS PE ANA SĂ SE PREGĂTEASCĂ pentru cină, iar eu mă duc în birou să-mi citesc e-mailurile. Mă așez și-mi deschid laptopul. Sunt câteva probleme enervante de la serviciu pe care trebuie să le rezolv, dar le

las deoparte pentru moment. E-mailul de la Leila mă face însă să mă blochez brusc. Simt fiori prin tot trupul. Ce naiba vrea?

De la: Leila Williams

Despre: Mulțumesc.

Data: 27 august 2011, 14:00 EST

Către: Christian Grey

Stăpâne, sau ar trebui să vă spun, pur și simplu, domnule Grey?

Nu mai știu.

Voiam să îți mulțumesc.

Pentru tot.

În persoană.

Te rog.

Leila

Mă încrunt la ecran uimit de tupeul Leilei. Am rugat-o, prin Flynn, să nu mă contacteze direct, și totuși mi-a trimis acest e-mail. I-l trimit mai departe lui Flynn și-l rog să-i reamintească condițiile pe care le-am pus ca să-i plătesc tratamentul și taxele de școlarizare. Să sperăm că nu mă va mai contacta din nou.

Ca să mă enervez și mai mult, am primit un e-mail de la Ros în care-mi spune că taiwanezii ar dori să discutăm mâine, la 14:30, ora lor. Într-o zi duminică? Ce oră este aici?

Caut pe Google — la naiba.

E 12 și jumătate la noapte.

Ce mama dracului?

O sun pe Ros.

— Christian, bună. Ce mai faci?

Pare veselă, ceea ce nu face decât să mă enerveze și mai mult.

— Sunt ofticat. Poți să schimbi ora apelului?

— Știu. Este ridicol. Dar nu. Unul dintre directorii lor este disponibil doar atunci.

— Duminică?

— Nu trebuie să fie la locul lor de muncă atunci când se efectuează această teleconferință.

Oftez.

— Bine.

— Voi lua și eu parte, spune ea, bănuiesc că în încercarea de a mă liniști. Și vom avea un translator.

— Bine, vorbim atunci, spun și închid, iritat.

La naiba cu toată povestea asta.

Mă duc în sufragerie, unde Elliot și Ethan joacă biliard și beau bere. Îmi torn și eu un pahar. Taylor a rezervat o masă la un restaurant local pentru toți șase, dar au timp să facă o partidă înainte.

— Deci, care-i treaba cu tine și cu Mia? îl întreabă Elliot pe Ethan.

Ethan chicotește.

— Ești la fel de rău ca fratele tău.

Se uită la mine.

— Așa cum i-am spus și lui Christian, suntem doar prieteni.

Elliot ridică dintr-o sprânceană și mă privește lung. Iau o înghițitură mare de bere rece și gustoasă.

— Ai găsit ce-ți trebuia în oraș? îl întreb pe Elliot, uitându-mă la Ethan cum lovește câteva bile „pline“.

— Da, zice zâmbind.

— Ai primit vreo mână de ajutor?

Elliot înclină capul într-o parte.

— De ce întrebi?

— Mi-a șoptit o păsărică.

Elliot se încruntă, iar Ethan greșește, așa că își reia locul la masă.

Telefonul îmi bâzâie în buzunarul de la spate. Am un e-mail de la soția mea.

De la: Anastasia Grey

Despre: Fundul meu arată mare în chestia asta?

Data: 27 august 2011, 18:53 MST

Către: Christian Grey

Domnule Grey

Am nevoie de sfatul tău vestimentar.

A ta

Doamnă Gx

Chestia asta nu trebuie s-o ratez. Răspund rapid.

De la: Christian Grey

Despre: Superb

Data: 27 august 2011, 18:55 MST

Către: Anastasia Grey

Doamna Grey

Mă îndoiesc serios de asta.

Dar voi veni să-ți examinez amănunțit fundul, doar ca să mă asigur.

Cu nerăbdare

Domnul G x

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings și șef la Organizația de Inspecție a fundurilor, Inc.

Îmi las berea, urc în fugă treptele scării și deschid ușa dormitorului nostru.

Uau.

Anastasia Grey. Uau.

Rămân încremenit în prag. Ana este în fața oglinzii, îmbrăcată — oarecum — într-o rochie sumară argintie și încălțată cu niște pantofi impunători cu toc cui. Părul ei este un vâal lucios care îi încadrează fața frumoasă. Rimelul îi scoate în evidență ochii, iar rujul vișiniu îi conturează buzele.

Arată senzațional; corpul meu se trezește la viață când o vede.

Își dă părul într-o parte.

— Deci? șoptește ea.

— Ana, arăți... Uau.

— Îți place?

— Da, cred că da.

Am o voce răgușită, care-mi trădează dorința. Vreau să-i răvășesc părul și să-i întind rujul. Vreau să fie Ana mea, nu această versiune a ei. Această femeie puternică și seducătoare, sincer, mă intimidază puțin.

Și sexy.

Foarte sexy.

Intru în cameră, fermecat de soția mea, și închid, bucuros că mi-am pus sacoul pe mine. Are niște picioare interminabile, bine conturate. Îmi vine în minte imaginea picioarelor ei în acei pantofi, suite pe umerii mei.

La naiba.

Îmi așez mâinile pe umerii ei goi și o întorc astfel încât să fim amândoi cu fața spre oglindă.

Doamne!

Aproape că *rochia* asta nu are spate.

Măcar îi acoperă posteriorul. Cu greu...

Ochii ni se întâlnesc în oglindă, de la albastru fumuriu la cenușiu închis.

Arată în întregime ca zeița care mi-e atât de cunoscută. Și e înaltă. Foarte înaltă!

Mă uit la spatele ei gol și nu-i pot rezista. Îmi trec un deget peste linia coloanei, iar ea își arcuiește încet spatele sub atingerea mea.

Ah, Ana.

Mă opresc acolo unde începe rochia, pe șalele ei.

— Este foarte îndrăzneță, îi șoptesc.

Mâna mea alunecă mai jos, peste fundul ei obraznic, a cărui formă este accentuată provocator de materialul strâmt și mulat, până la tiv. Degetele mele plutesc pe pielea ei în dreptul coapsei. Ușor, o mângâi și degetele mele i se rotesc pe coapsă, iar ea le urmărește cu privirea. Inspiră tăios și gura ei se rotunjește ca pentru un sex oral.

— Nu e departe de aici.

Îmi trec degetele pe sub tiv, urcând apoi pe coapsa ei.

— Până aici.

Îi ating chiloții și o mângâi prin materialul subțire. Gâfâie când îmi așez degetele acolo, simțind cum țesătura se umezește sub atingerea mea.

Ah, draga mea.

— Ce vrei să spui? zice ea cu glas răgușit.

— Vreau să spun că... nu e departe de aici — îmi strecur degetele până la marginea chiloților și-mi vâr arătătorul acolo, atingându-i direct pielea — până aici. Și apoi... până aici.

O privesc drept în ochi și-mi strecur degetul în ea. Este caldă și umedă în jurul meu, și închide ochii gemând.

— Asta este a mea.

Îi picur cuvintele în ureche și, închizând ochii, îmi mișc încet degetul când înăuntru, când în afara ei.

— Nu vreau să mai vadă nimeni asta.

Începe să gâfâie, iar eu deschid ochii ca să văd cum savurează senzația.

— Așa că fii fată cuminte și nu te apleca și totul va fi bine.

— Ești de acord cu rochia asta? gâfâie ea.

— Nu, dar nu te voi împiedica s-o porți. Arăți senzațional, Anastasia.
Ajunge.

Vreau să i-o trag. Dar nu avem timp. Și oricât de mult mi-aș dori să-i stric machiajul, sunt sigur că nu va aprecia asta. Încet, îmi retrag mâna și mă mut în fața ei. Îi mângâi ușor buza de jos cu vârful alunecos al degetului arătător, iar ea îl sărută cu buzele ei roșii.

Atingerea își trimite ecoul în zona mea intimă.

Zâmbesc ghiduș.

Asta îmi place la iubita mea.

Nu se dă înapoi de la o provocare.

Îmi strecor degetul în gură.

Are un gust foarte bun. Îmi ling buzele și Ana se înroșește.

Da. Asta e iubita mea.

Zâmbesc și o iau de mână.

— Haide.

Coborâm la parter ținându-ne de mână, pentru a ne alătura oaspeților noștri, iar eu nu sunt imun la privirile admirative pe care toți i le aruncă soției mele.

— Ana! Arăți de milioane, spune Mia, îmbrățișând-o.

Îi dau drumul Anei și deschid ușa dulapului.

— A cui este haina asta? Întreb, ținând în mână un trenzi.

— A mea, zice Mia.

— Aveai de gând s-o porți?

— În seara asta, nu.

— Bine. Pot s-o împrumut?

— O să-ți fie cam mică, glumește Mia.

O ignor și-i întind haina Anei. Își dă ochii peste cap, dar consimte și mă lasă s-o acopăr.

Așa.

S-ar putea să-i fie frig mai târziu.

Și nimeni nu-i va vedea fundul.

MÂNCAREA DE LA MONTAGNA este excelentă, la fel și conversația — spre surprinderea mea. Probabil datorită companiei. Am descoperit că-mi place să-mi privesc soția cum interacționează cu oamenii; este fermecătoare, amuzantă și inteligentă. Mă rog, știam asta înainte de a mă căsători cu ea, dar astăzi timiditatea ei este sub control și face ca totul să pară ușor. Mă întreb dacă nu cumva alcoolul consumat o face mai sociabilă, dar

acum chiar nu-mi pasă. Aș putea s-o privesc toată ziua. Este șarmantă și-mi oferă speranță pentru viitorul nostru împreună. Am putea face asta mai des: să aducem prieteni aici, să ne distrăm, să ne bucurăm de timpul petrecut cu ei. N-am crezut niciodată că-mi va plăcea asta, dar acum îmi place.

Ethan îmi devine din ce în ce mai simpatic. Este pasionat de psihologie și este bucuros să se alăture programului postuniversitar de la Universitatea Seattle.

— Frate, știi o grămadă de chestii despre rahatul ăsta, spune el în timp ce așteptăm desertul.

Chicotesc.

— E cazul să știu. Am văzut mulți psihiatri la viața mea.

Se încruntă de parcă nu prea mă crede.

— Serios?

Habar n-ai tu.

Elliot se ridică brusc în picioare. Scaunul lui se lovește de podea, iar zgomotul acoperă zumzetul discuțiilor noastre. Ne întoarcem cu toții spre el. El își coboară ochii către Kate, iar ea îl privește de jos de parcă nu l-ar mai recunoaște. Elliot se lasă în genunchi.

La naiba.

Frate...

Aici?

O ia de mână și cred că tot restaurantul e cu ochii pe el.

— Frumoasa mea Kate, te iubesc. Grația, frumusețea ta și spiritul tău înflăcărat sunt de neegalat și mi-ai cucerit inima. Petrece-ți viața alături de mine. Căsătorește-te cu mine.

Se aude un oftat colectiv. Ana mă prinde de mână și toți ochii se îndreaptă spre Kavanagh, care se uită șocată la Elliot. O lacrimă i se scurge pe obraz și-și duce mâna la piept, ca și cum ar încerca să-și stăpânească emoția. În cele din urmă, zâmbește.

— Da, șoptește ea.

Clienții din local izbucnesc în urale, aplauze, fluierături. Atât de tipic lui Elliot — într-un restaurant aglomerat, în fața tuturor. Tipul n-are teamă de nimic. Cu cât e mai curajos, cu atât mai mult îl admir. Din buzunar scoate o cutie și o deschide, arătându-i lui Kate inelul din interior. Ea se aruncă în brațele lui și îl sărută.

Izbucnesc în râs, în timp ce publicul se dezlănțuie. Elliot se ridică în picioare, face o reverență binemeritată și se așază lângă logodnica lui, cu un zâmbet ridicol întins pe toată fața.

Ana plânge și mă strânge de mână.

La naiba.

Îmi amintesc când am cerut-o prima dată în căsătorie. Și atunci a plâns. Eram pe jos, în sufrageria din Escala, iar eu îi mărturisisem tot ce era mai rău în mine. Mă întreb ce ar crede Ethan Kavanagh despre asta dacă ar ști.

Nu te gândi la asta, Grey.

Elliot strecoară inelul pe degetul lui Kate — ceea ce îmi amintește că eu nu-l mai simt pe al meu. Strâng mâna Anei, iar ea îmi dă drumul, lăsând sângele să-mi revină în vârful degetelor. Cu eleganță, pare stânjenită.

— Au, șoptesc.

— Îmi pare rău. Știai despre asta? murmură ea.

Îi zâmbesc ca un sfinx și chem chelnerul.

— Două sticle de Cristal, vă rog. 2002, dacă aveți.

El îmi surâde larg și pleacă în grabă. Ana zâmbește.

— Ce e? o întreb.

— Pentru că 2002 este mult mai bun decât 2003, mă tachinează ea.

Râd. Are dreptate. Dar nu trebuie să-i spun eu asta.

— Pentru papile gustative avizate, Anastasia.

— Ai niște papile gustative foarte fine, domnule Grey, și gusturi deosebite.

— Așa este, doamnă Grey.

Mă aplec mai mult, adulmecând o urmă din parfumul ei.

— Tu ai cel mai bun gust.

O sărut sub ureche, acolo unde i se simte pulsul. Mia s-a ridicat și îi îmbrățișează pe Kate și Elliot. Ana face la fel.

— Kate, sunt atât de fericită pentru tine. Felicitări, spune Ana în timp ce o strânge în brațe.

Îi întind mâna lui Elliot. Zâmbește și pare atât de ușurat și fericit, încât îl trag într-o îmbrățișare, lucru care ne șochează pe amândoi.

— Bravo, Lelliot.

Elliot se oprește pentru o nanosecundă, fără îndoială uluit de manifestarea mea bruscă de afecțiune, apoi mă îmbrățișează.

— Mulțumesc, Christian, spune el și vocea i se frânge când îmi rostește numele.

O îmbrățișez repede pe Kate.

— Sper că vei fi la fel de fericită în căsnicie cum sunt eu.

— Îți mulțumesc, Christian. Și eu sper la fel, spune ea pe un ton dulce.

Poate fi dulce!

Poate că nu e atât de enervantă pe cât îmi imaginam.

Chelnerul deschide șampania și o toarnă. Ridic paharul pentru fericitul cuplu într-un toast.

— Pentru Kate și dragul meu frate, Elliot. Felicitări!

— Kate și Elliot, murmură cu toții.

Ana zâmbește.

— La ce te gândești? o întreb.

— La prima dată când am băut această șampanie.

Mă încrunt, trecând în revistă numeroasele amintiri pe care le am cu Ana.

— Eram la clubul tău, spune ea.

În lift. Zâmbesc larg. Ana fără chiloți.

— O, da. Îmi amintesc.

Îi fac cu ochiul.

— Elliot, ați stabilit data? intervine Mia.

Elliot clatină din cap, evident exasperat.

— Abia am cerut-o de soție pe Kate, așa că rămâne să ne hotărâm și vă anunțăm, bine?

— Ah, ce frumos ar fi să fie o nuntă de Crăciun. Ar fi atât de romantic și nu veți uita niciodată de aniversarea voastră.

Mia bate din palme.

— Mă voi gândi la asta, spune Elliot, zâmbindu-i.

— După ce bem șampania, putem să mergem în club?

Mia se întoarce și mă imploră din priviri.

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe Elliot și pe Kate ce le-ar plăcea să facă.

Elliot ridică din umeri, iar Kate roșește. Cred că vrea să se întoarcă acasă, în intimitatea camerei lor.

ÎI CONDUC PE TOȚI LA INTRAREA în Zax, clubul de noapte la care voia Mia să meargă. Muzica bubuie deja în micul hol. Nu știu cât voi rezista aici.

— Domnule Grey, bine ați revenit, spune recepționera. Max vă va lua haina.

Ultimele cuvinte sunt adresate Anei. Un tânăr îmbrăcat în negru apare lângă ea. Cred că îi place cum arată soția mea — un pic prea mult, după mine.

— Frumoasă haină, spune el, admirând... fizicul Anei.

Îl privesc fix pe nemernic. *Înapoi, amice.*

Îmi întinde în grabă un tichet de la garderobă.

— Să vă conduc la masa dumneavoastră.

Animatoarea flutură din gene spre mine, iar Ana mă strânge mai tare de braț. Mă uit la Ana, dar ochii ei sunt pe animatoare. Ajungem într-o zonă VIP, lângă ringul de dans.

— Va veni cineva să vă ia comanda în cel mai scurt timp.

Tipa pleacă legănându-se în timp ce noi luăm loc.

— Șampanie? întreb, în timp ce Ethan și Mia se îndreaptă spre ringul de dans, ținându-se de mână.

Ethan îmi face un semn cu degetul mare în sus.

— Arată-mi inelul, o roagă Ana pe Kate, iar eu îmi îndrept atenția către sora mea și Ethan pe ringul de dans.

Ea se mișcă dezlănțuită ca de obicei, iar Ethan pare indiferent și îi copiază mișcările.

Chelnerița sosește să ne ia comanda. Ignorând protestele lui Elliot, care vrea să plătească, mă desfășor:

— O sticlă de Cristal, trei Peroni și o sticlă de apă minerală cu gheață, șase pahare.

— Mulțumesc, domnule. Vin imediat.

Ana clatină din cap.

— Ce e? o întreb.

— Nu ți-a făcut ochi dulci.

Cred că-mi pierd șarmul. Mă străduiesc din răputeri să nu rânjesc.

— Ah. Așa trebuia să facă?

— Așa fac de obicei femeile.

Zâmbesc.

— Doamnă Grey, ești geloasă?

Și pilită?

— Nici pe departe.

Dar se îmbujorează. Îi iau mâna și i-o duc la buze, sărutând fiecare articulație.

— Nu ai de ce să fii geloasă, doamnă Grey.

— Știu.

— Bine.

Chelnerița se întoarce cu băuturile noastre și deschide sticla de șampanie fără prea mult efort. O toarnă în pahare, iar Ana ia o înghițitură.

— Poftim, zic, întinzându-i un pahar cu apă. Bea asta.

Ana se încruntă și eu oftez.

— Trei pahare de vin alb la cină și două de șampanie, după un daiquiri de căpșuni și două pahare de Frascati la prânz. Bea. Acum, Ana.

Se încruntă la mine, probabil pentru că îi țin socoteala. Dar face cum îi spun. Sper că va evita mahmureala mâine. Își șterge gura cu mâna cu un gest mai puțin... elegant. Cred că așa protestează ea față de aroganța mea.

— Ce fată cuminte. Ai vomitat deja o dată pe mine. Nu vreau să mai trec prin asta prea curând.

— Nu știu de ce te plângi. Așa ai ajuns să te culci cu mine.

Asta e adevărat.

— Așa e.

— Ethan s-a săturat, deocamdată, zice Mia când se întorc de pe ringul de dans. Haideți, fetelor, la dans. Să ne prostim, să dăm din fund, să ardem calorii de la mousse-ul de ciocolată.

Kate se ridică.

— Vii? îl întreabă pe Elliot.

— Lasă-mă să te privesc, spune el.

— Mă duc să scap de niște calorii, zice Ana, apoi se apleacă astfel încât să arunc o privire în decolteul ei frumos și-mi șoptește: Poți să mă privești.

— Nu te apleca, o avertizez.

— Bine.

Se ridică repede în picioare și se prinde de umăr.

La naiba. Mă întind să o susțin în timp ce se dezechilibrează, dar nu cred că observă. E amețită sau beată, sau ambele.

— Poate c-ar trebui să mai bei niște apă, îi propun.

Poate că ar trebui s-o duc acasă.

— N-am nimic. Scaunele astea sunt prea joase, iar tocurile mele, prea înalte.

Zâmbește, iar Kate o ia de mână la timp și se îndreaptă amândouă spre ringul de dans.

Nu știu sigur ce să cred despre asta.

Kate o îmbrățișează pe Ana.

Și apoi amândouă încep să se miște.

Mia este... ei bine, Mia. Sunt obișnuit s-o privesc pierdută în propria ei lume, dansând. Rareori stă locului.

Kavanagh știe să danseze bine de tot.

La fel și soția mea. Aprinde ringul de dans, în acea bucată sumară de material pe care o numește rochie. Picioare, spate, fund, păr: se dezlănțuie într-un mod foarte provocator.

Închide ochii și se abandonează în brațele ritmului.

La naiba. Mi se usucă gura privind-o cum se mișcă.

În viața mea de dinainte, îmi plăcea să privesc dansuri ca acesta, dar întotdeauna în intimitatea apartamentului meu și întotdeauna la comanda mea. Îmi trec degetul mare peste buza de jos și mă foiesc pe scaun, în timp ce corpul îmi reacționează la mișcările soției mele. Poate c-o voi convinge pe Ana să facă asta acasă. Doar pentru ochii mei. Versurile cântecului sunt foarte potrivite.

La naiba, cât de sexy ești.

Muzica pulsează în club și tot mai mulți oameni se înghesuie pe ringul de dans. Mă uit la Elliot, care îmi răspunde cu un zâmbet și izbucnim amândoi în râs.

— Ce viață mișto, murmur eu.

— Cu siguranță este.

Are un surâs jucăuș pe buze, iar eu știu exact la ce se gândește.

Nemernic pervers.

— Ai reușit, spun eu peste muzica zgomotoasă.

— Ce?

— S-o ceri de nevastă. În public.

— Da. A fost o fază gen „acum sau niciodată“.

— Ești fericit?

Dă din cap, radiind.

— Foarte.

Mă uit la Ana exact la timp pentru a vedea un bărbat masiv care se lasă peste ea, iar Ana îi dă o palmă peste față.

Ce naiba?

Adrenalina îmi curge prin vene, urmată îndeaproape de o furie care cere sânge. Sar de pe scaun și răstorn berea, dar nu-mi pasă.

A pus mâna pe soția mea?

O să-l omor.

Cu viteza fulgerului îmi fac loc prin mulțime în timp ce Ana se uită disperată în jur. *Sunt aici, iubito.* Îmi strecor brațul în jurul taliei ei și o

trag lângă mine. Nenorocitul din fața ei este cu jumătate de cap mai înalt decât mine și are umerii lați, de parcă ar fi exagerat cu steroizii. E tânăr. Și prost.

— Ia-ți mâinile de pe nevastă-mea.

— Poate să-și poarte și singură de grijă, strigă el.

Îl lovesc. Tare. Un upercut în bărbie.

Iar el cade la podea.

Rămâi acolo, dobitocule.

Sunt atât de încordat, cu fiecare mușchi și nerv în alertă.

Sunt gata. Hai să-i dăm drumul.

— Christian, nu!

Ana se postează în fața mea și sunt vag conștient de panica din vocea ei.

— L-am lovit eu deja, strigă ea, împingându-mă în piept.

Dar eu nu-mi iau ochii de la muistul de pe podea. Se ridică în grabă în picioare și simt cum altcineva mă strânge de braț. Mă încordez, gata să-l lovesc.

E Elliot.

Individul masiv își ridică palmele în semn de înfrângere.

— Ia-o ușor, bine? Nu voiam să fac rău nimănui.

Se îndepărtează, cu coada între picioare, iar eu trebuie să-mi înăbuș pornirea de a-l urmări și de a-l pune la punct. Inima îmi bate în același ritm care zgâlțâie camera. O aud, cu sângele care mi se lovește de timpane.

Sau e muzica? Nu știu.

Elliot își slăbește strânsoarea și, în sfârșit, îmi dă drumul.

Sunt incremenit. În loc. Mă lupt să rămân pe linia de plutire și să nu cad în abis.

Respir profund și, în cele din urmă, cobor privirea spre Ana. Brațele ei sunt în jurul gâtului meu și se uită la mine cu ochii mari și temători.

La naiba.

— Ești bine? o întreb.

— Da.

Își pune mâinile pe pieptul meu, iar ochii ei îmi scrutează până în suflet. E speriată.

Pentru mine?

Pentru ea?

Pentru individul de mai devreme?

— Nu vrei să te așezi? o întreb.

Ana clatină din cap.

— Nu. Dansează cu mine.

Vrea să danseze? Acum?

Rămân impasibil, căznindu-mă să-mi stăpânesc furia. Minteaa mea reia în buclă ultimele 15 secunde.

— Dansează cu mine, mă imploră ea din nou. Dansează. Christian, te rog.

Mă prinde de mâini, în timp ce eu îl privesc pe nemernic îndreaptându-se spre ieșire. Ana începe să se miște lipită de mine. Se freacă de mine cu trupul ei fierbinte și se infiltrează în venele mele.

Îmi abate atenția.

— L-ai pocnit?

Vreau să mă conving că nu mi-am imaginat asta.

— Bineînțeles că da.

Strâng pumnii, pentru că-mi doresc să-l lovesc din nou. Ea continuă:

— Am crezut că ești tu, dar avea mâinile mai păroase. Te rog să dansezi cu mine.

Îmi prinde pumnii strânși în palmele ei. Vine atât de aproape de mine, încât îi simt parfumul.

Ana. O prind de încheieturi, o lipesc de mine cu mâinile sub ale mele.

— Vrei să dansezi? Hai să dansăm, îi mormăi la ureche și îmi legăn șoldurile lipite de ale ei, bucurându-mă de atingerea această intimă.

Nu-i dau drumul, dar când îmi zâmbește, o eliberez și ea își mută mâinile pe brațele mele, până la umeri.

Ne mișcăm.

Împreună.

Frunte în frunte.

Ochi în ochi.

Corp lipit de corp.

Suflet lângă suflet.

O țin aproape de mine.

Se relaxează, lăsându-și capul pe spate.

Doamne, cât e de sexy. Sunt un bărbat norocos.

O rotesc pe ring ca să văd cum îi flutură părul.

Apoi o trag înapoi spre mine, în timp ce ritmul trepidant ne molipsește pe amândoi.

N-am mai făcut asta niciodată.

Într-un club.

Am dansat la nunta noastră... dar nu așa.

E eliberator.

Când muzica se schimbă, ea gâfâie, cu o strălucire în ochi.

Iar eu m-am calmat. Trebuie să descarc acest cântec pe iPod-ul meu.

Cred că se numește „Touch Me“.

E potrivit. Nu l-am mai auzit până acum.

— Putem să ne așezăm? întreabă ea.

— Sigur.

Ne îndreptăm spre masa noastră.

— M-ai încins și am transpirat, spune Ana.

O cuprind în brațe.

— Te ador încinsă și transpirată. Deși te prefer așa în particular.

Ne așezăm destinși. Sunt ușurat să văd că berea mea vărsată a fost curățată și înlocuită. La fel ca apa.

Ceilalți sunt încă pe ringul de dans. Ana ia o înghițitură din paharul ei cu șampanie.

— Poftim.

Îi pun în față un pahar de apă minerală și mă bucur să văd cum o bea pe toată. Iau și eu o bere din găleata cu gheață și sorb prelung din ea.

Ce mai noapte.

— Dacă ar fi fost presa aici? întreabă Ana.

Ridic din umeri.

— Am avocați scumpi.

Se încruntă.

— Dar tu nu ești mai presus de lege, Christian. Aveam situația sub control.

Serios?

— Nimeni nu se atinge de ceea ce-mi aparține.

Introduc venin exact cât trebuie în această afirmație. Ana mai ia o înghițitură de șampanie și închide ochii. Dintr-odată pare obosită. O iau de mână.

— Haide, să mergem. Vreau să te duc acasă.

— Plecați? întreabă Kate când ea și Elliot ajung înapoi la masă.

— Da.

— Bine, venim cu voi.

ANA ADOARME ÎN DUBIȚĂ pe drumul de întoarcere, cu capul pe umărul meu. E praf. O scutur ușor când Taylor oprește în fața casei.

— Trezește-te, Ana.

Iese ezitând la aer, unde Taylor o așteaptă răbdător.

— Trebuie să te car în brațe? o întreb.

Clatină din cap.

— Mă duc după domnișoara Grey și domnul Kavanagh, spune Taylor.

Ana se agață de mine în timp ce urcă pe vârfuri treptele de piatră până la ușa de stejar de la intrare. Mi se face milă de ea, mă aplec și îi scot pe rând pantofii.

— E mai bine așa?

Dă din cap și-mi aruncă un zâmbet deznădăjduit. E pilită.

— Am avut viziuni încântătoare cu cheștiile astea pe lângă urechile mele, șoptesc, uitându-mă lung la tocurele ei care spun „trage-mi-o“, dar e prea obosită pentru asta.

Deschid ușa și ne ducem sus, în dormitorul nostru. Se leagănă pe picioare, lângă patul nostru, cu ochii închiși, cu mâinile pe lângă corp.

— Ești praf, nu-i așa?

Îi privesc chipul somnoros. Încuviințează, iar eu încep să-i deschei haina.

— O fac eu, mormăie ea și încearcă să mă dea la o parte.

— Dă-mi mie voie.

Oftează și se resemnează cu această situație.

— Altitudinea e de vină. Nu ești obișnuită cu ea. Și băutura, bineînțeles.

Îi zâmbesc și îi scot ușor haina, aruncând-o deoparte pe un scaun. O iau de mână și o conduc în baie. Se încruntă.

— Ia loc, îi ordon.

Se așază pe scaun și închide ochii. S-ar putea să adoarmă dacă nu mă mișc destul de repede. În dulapul de toaletă găsesc Advil, discurile de vată și crema hidratantă pe care ni le-a pus doamna Bentley la dispoziție și umplu un pahar mic cu apă. Mă întorc spre Ana și-i înclin ușor capul pe spate. Deschide ochii mânjiți de rimel.

— Închide ochii, îi ordon.

Se supune, iar eu curăț cu blândețe machiajul până când, în sfârșit, nu mai e mângălită.

— Ah, ia uite-o pe femeia cu care m-am căsătorit.

— Nu-ți place machiajul?

— Îmi place destul de mult, dar prefer ceea ce este sub el.

O sărut pe frunte.

— Poftim. Ia astea.

Îi pun pastilele în palmă și îi dau apa. Se uită la mine, bosumflată.
Ce e?

— Ia-le.

Mâine o să te simți mai rău dacă nu le iei.

Își dă ochii peste cap, dar face ce i se spune.

— Bine. Ai nevoie de un moment de intimitate?

Se strâmbă.

— Atât de pudic, domnule Grey. Da, trebuie să fac pipi.

Izbucnesc în râs.

— Vrei să plec?

Chicotește.

— Vrei să rămâi?

Îmi înclin capul într-o parte. E tentant.

— Ești un ticălos pervers. Afară. Nu vreau să te uiți la mine cum fac pipi. E prea mult.

Se ridică în picioare și-mi face semn să ies din baie.

Îmi înăbuș râsul și o las în pace. În dormitor, mă dezbrac, mă schimb în pantaloni de pijama și îmi agăț sacoul în dulap. Când mă întorc, Ana mă privește. Iau un tricou și mă duc spre ea, bucurându-mă de expresia lascivă pe care o are la vederea trupului meu.

— Savurezi peisajul?

— Întot... deauna, spune ea.

— Cred că ești ușor beată, doamnă Grey.

— Cred că pentru prima dată trebuie să fiu de acord cu tine, domnule Grey.

— Lasă-mă să te ajut să scapi de rochița asta sumară. Ar trebui să fie însoțită de un avertisment împotriva infarctului.

O răsucesc, îi dau părul într-o parte și desfac singurul nasture de la gât.

— Erai atât de supărat, spune ea.

— Da. Eram.

— Pe mine?

— Nu. Nu pe tine.

Îi sărut umărul.

— Măcar o dată.

— E o schimbare binevenită.

— Da. Așa e.

Îi sărut celălalt umăr, apoi îi trag rochia în jos. Îmi prind degetele de chiloții ei, mă aplec și îi scot cu totul. O iau de mână.

— Fă un pas.

Se execută, strângându-mă de degete și clatinându-se. Arunc toate hainele într-un mic maldăr.

— Măinile sus.

O îmbrac în tricou, o trag în brațele mele și o sărut. Are gust de șampanie, de pastă de dinți și de aroma mea preferată, Ana.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să mă îngrop în tine, doamnă Grey — ai băut prea mult, ești la aproape două mii cinci sute de metri altitudine și nu ai dormit bine noaptea trecută. Hai. Treci în pat.

Trag plapuma și o las să se bage sub ea. Se cuibărește în timp ce eu o acopăr și o sărut pe frunte.

— Închide ochii. Când mă întorc în pat, vreau să dormi.

— Nu pleca.

— Trebuie să dau niște telefoane, Ana.

— Este sâmbătă. E târziu. Te rog.

Se uită la mine cu privirea aia care-mi răvășește sufletul. Îmi trec mâna prin păr.

— Ana, dacă vin acum în pat cu tine, nu te vei odihni deloc. Dormi.

Mai mormăie puțin, dar neconvingător. E prea obosită. Îmi lipesc din nou buzele de fruntea ei.

— Noapte bună, iubito.

Mă întorc și plec. Trebuie să vorbesc cu oamenii din Taipei.

Duminică, 28 august 2011

Ana doarme dusă când mă întorc în pat. Mă strecur sub pătură, mă aplec și o sărut pe păr. Mormăie ceva neinteligibil, dar doarme adânc mai departe. Închid ochii. Discuția mea cu proprietarii șantierului naval taiwanez a fost un succes: un frate și o soră care fac afaceri împreună — este o premieră pentru mine — și sunt dornici să discute condițiile în persoană. Trebuie doar să stabilem data. Este cireașa de pe tort a unei zile bune. Mă rog, în afara faptului că mi-am pierdut cumpătul la club și i-am dat un pumn în cap acelui nemernic. Zâmbesc în beznă. Nu, și asta m-a făcut să mă simt destul de bine, de fapt. Adorm mulțumit.

ANA SE FOIEȘTE LÂNGĂ MINE și mă trezesc de tot. Ca de obicei, mâinile și picioarele mele sunt împletite cu ale ei.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic.

Strălucește în soarele dimineții.

— Bună dimineața.

Își trece degetele prin părul meu.

— Doamnă Grey, arăți minunat în această dimineață.

Îmi lipesc buzele de obrazul ei. Mă privește cu ochi iscoditori.

— Mulțumesc că ai avut grijă de mine aseară.

— Îmi place să am grijă de tine. Este ceea ce vreau să fac.

Întotdeauna.

— Mă faci să mă simt prețuită.

Zâmbetul ei îmi încălzește inima.

— Asta pentru că ești.

Mai mult decât vei afla vreodată. O prind de mână și ea se strâmbă. Îi dau imediat drumul. *La naiba!*

— Lovitura? întreb.

Știam eu c-ar trebui să-l pocnesc din nou pe boul ăla.

— L-am plesnit. Nu l-am lovit cu pumnul.

— Ce dobitoc! Nu suport faptul că te-a atins.

Simt cum mă înfurii.

— Nu m-a rănit. A fost doar nelalocul lui, Christian. Sunt OK. Am mâna puțin roșie, asta e tot. Sunt sigură că știi cum e.

Zâmbește cu subînțeleș, râzând de mine ca de obicei, și mica mea răbufnire de furie se evaporă.

— Cam așa ceva, doamnă Grey. Sunt foarte familiarizat cu asta. Aș putea să mă refamiliarizez cu acest sentiment chiar în acest minut, dacă doriți.

— Oh, stăpânește-ți mâncărimea din palmă, domnule Grey.

Își trece vârful degetelor peste obrazul meu și apoi mă trage de perciuni. Nu sunt sigur că-mi place senzația. Îi iau mâna și i-o sărut.

— De ce nu mi-ai spus că te doare aseară?

— Hm, aseară nu prea am simțit. E în regulă acum.

Ah, da. Alcoolul a atenuat durerea.

— Cum te simți?

— Mai bine decât merit.

— Ai o mână dreaptă pe cinste, doamnă Grey.

— Ai face bine să ții minte asta, domnule Grey.

Cumva mă provoacă cu tonul ăsta.

— Ah, chiar așa?

Mă rostogolesc peste ea și o cuprind de încheieturi, ținându-i mâinile deasupra capului.

— M-aș lupta cu tine în orice zi. De fapt, să mi te supun în pat este o fantezie de-ale mele.

Îi sărut gâtul, întrebându-mă cum ar fi asta. Ideea este ispititoare.

— Credeam că mă supui tot timpul.

— Hmm, dar mi-ar plăcea să întâmpin puțină rezistență, murmur, trecându-mi nasul peste obrazul ei și întrebându-mă dacă ar fi vreodată de acord cu asta.

Încremenește și știu că i-am atras atenția, posibil și interesul. Îi eliberez mâinile și mă sprijin pe coate.

— Vrei să mă lupt cu tine? Aici? șoptește ea, încercând să-și stăpânească uimirea.

Încuviințez. De ce nu? Întotdeauna am dorit să fac asta, dar nu am putut — pentru că nu suportam să fiu atins.

— Acum? mă întreabă ea.

Ridic din umeri. Într-un fel nu-mi vine să cred că-i surâde ideea, dar sunt încântat că ar fi posibil. Încuviințez din nou, în timp ce scula mea se

întărește peste carnea ei moale. Ana se joacă cu buza de jos în timp ce se uită la mine, iar eu știu că se gândește serios la asta.

— Asta voia să însemne când ai spus că vii în pat supărat?

Da. Exact. Dau din cap.

— Nu-ți mușca buza.

Mijește ochii, dar în adâncul lor se citește o sclipire de amuzament și, posibil, de dorință, în timp ce pupilele i se măresc.

— Cred că sunt în dezavantaj, domnule Grey.

Se zvârcolește sub mine și flutură din gene, iar eu o doresc și mai mult.

— Dezavantaj?

— Cu siguranță mă ai deja acolo unde dorești.

Zâmbește timid, în timp ce eu îmi lipesc penisul excitat de pielea ei.

— Bine spus, doamnă Grey.

O sărut rapid și mă rostogolesc odată cu ea, astfel încât să ajungă deasupra mea. Mă prinde de mâini, ținându-le de pat, de o parte și de cealaltă a capului meu. Ochii îi scânteiază ghiduș și senzual, iar părul ei mi se revărsă peste față. Își clatină capul ca să mă tortureze, șuvițele ei gâdilându-mi fața.

— Deci, vrei să ne jucăm dur? mă întreabă în timp ce mă tachinează, cu zona ei intimă lipită de a mea.

Inspir tăios.

— Da.

Se așază și-mi eliberează mâinile.

— Stai.

Se întinde după paharul cu apă minerală pe care l-am lăsat pe noptieră, ia o gură prelungă, în timp ce eu îmi strecor degetele în cercuri pe coapsele ei, până la fund. O strâng ca lumea. Se apleacă și mă sărută, turnându-mi apă rece în gură.

— Foarte gustos, doamnă Grey, murmur, încercând să-mi stăpânesc entuziasmul față de noul nostru joc.

Pune paharul înapoi pe noptieră, apoi îmi ia mâinile și le fixează din nou de o parte și de alta a capului.

— Deci ar trebui să mă împotrivesc?

Pare amuzată.

— Da.

— Nu sunt o actriță prea bună.

Zâmbesc.

— Încearcă.

Se apleacă și mă sărută încă o dată.

— Bine, o să mă joc, murmură ea, iar eu închid ochii, bucurându-mă când mă mușcă ușor de obraz.

Gem profund și mă mișc rapid, prinzând-o sub mine. Ana strigă uită și eu încerc să-i prind mâinile, dar este mai rapidă. Mă împinge în piept când încerc să-i despart picioarele cu genunchiul, dar coapsele ei parcă ar fi lipite laolaltă. Îi prind încheietura, însă ea mă apucă de păr cu cealaltă mână și smucește. Cu putere.

La naiba. Asta. Este. Foarte. Sexy.

— Ah!

Îmi eliberez capul și mă uit la ea.

Ochii ei sunt mari și sălbatici, iar respirația — întretăiată.

Și este excitată.

Mă excită și pe mine.

— Dezlănțuită, șoptesc, cu dorința mea încrustată în fiecare silabă.

Ana parcă a înnebunit — încearcă să-și smulgă mâna din strânsoarea mea, căznindu-se să mă dea jos. O apuc de mâna ei liberă cu mâna stângă, prinzându-i ambele încheieturi deasupra capului și lăsându-mi mâna dreaptă să zăbovească pe corpul ei. Degetele mele călătoresc în jos, dorind să-i ridice marginea tricoului, dar îmi place să-i ating carnea sub materialul moale. Sfârcurile i s-au întărit, pregătite pentru mine, iar eu le ciupesc scurt.

Ana țipă și încearcă în zadar să mă îndepărteze încă o dată.

Mă aplec s-o sărut, iar ea se ferește.

Nu.

O prind de bărbie și o țin pe loc, în timp ce o mușc de obraz, așa cum mi-a făcut ea mie mai devreme.

— Hai, iubito, luptă-te cu mine.

Am vocea răgușită de dorință.

Se mai răsucesc și se mai zvârcolește o dată, încercând să se elibereze, dar o țin strâns în continuare — senzație de dominare ametoitoare, euforică. Îi mușc buza de jos și încerc să-i iau gura cu asalt, dar brusc se înmoaie sub mine, sărutându-mă. Pasiunea ei mă ia prin surprindere. Îi eliberez încheieturile, iar mâinile ei sunt în părul meu. Își înfășoară picioarele în jurul meu, înfigându-mi călcâiele în fese și trăgându-mi pijama în jos. Își împinge bazinul spre mine în timp ce ne sărutăm.

— Ana, îi șoptesc, iar numele ei e ca un talisman care mă vrăjește.

Nu ne mai luptăm. Ne predăm unul altuia. Nu mă pot sătura de ea. Suntem lipiți unul de celălalt. Suntem buze și limbi, guri și mâini.

La naiba. O vreau.

— Piele, mormăi eu, gâfâind.

O trag în sus și-i scot tricoul dintr-o mișcare rapidă, aruncându-l pe podea.

— Tu, șoptește ea, apoi îmi dă jos pijamaua și îmi prinde penisul, strângându-mă tare.

— Futu-i!

O cuprind de coapse, iar ea cade pe pat, dar nu mă slăbește din strânsoare. Degetele ei mă ating, fierbinți și febrile, degetul ei mare mă ațâță, în timp ce o mângâi pe tot corpul: șoldurile, abdomenul, sânii.

Își strecoară degetul mare în gură.

— Are gust bun? întreb, în timp ce ea mă privește fix, cu ochii arzând de dorință.

— Da. Poftim.

Îmi vâră degetul mare în gură, în timp ce eu sunt deasupra ei. Gust, mușc, sug vârful degetului și mă minunez de îndrăzneala ei. Geme, mă trage de păr, aducându-mi gura spre buzele ei. Se contorsionează în jurul meu, scoțându-mi pijamaua de pe mine cu picioarele. O mușc ușor de obraz.

— Ești atât de frumoasă.

Buzele mele își continuă călătoria pe gâtul ei.

— Ai o piele atât de frumoasă.

Peste pieptul ei și, mai departe, spre sânii ei. Ana se răsucesce sub mine.

— Christian, imploră ea, înfigându-și mâinile în părul meu.

— Taci.

Limba mea îi înconjoară sfârcul, venerându-l, apoi buzele mele trag ușor de el.

— Ah! geme ea, împingându-și șoldurile ca să ne frecăm unul de altul.

Zâmbesc lipit de pielea ei. Am de gând s-o fac să aștepte. Îmi îndrept buzele spre celălalt sân al ei și îi prind în gură sfârcul erect și nerăbdător.

— Nu mai ai răbdare, doamnă Grey?

Sug cu putere, iar Ana mă trage tare de păr, stârnindu-mi un geamăt prelung. Mijesc ochii în semn de avertisment.

— O să te leg.

— Ia-mă, imploră ea.

— Toate la timpul lor.

Buzele și limba mea îi ling sânul și sfârcul, iar Ana continuă să se contorsioneze sub mine. Geme cu putere și își lipește bazinul de mădu-larul meu.

Deodată se răsucește și se zbate, încercând să mă arunce din nou de pe ea.

— Ce naiba...

O prind de mâini și o imobilizez de saltea. Ana gâfâie sub mine.

— Voiai rezistență, spune ea încet.

Mă sprijin pe coate și mă uit la ea, încercând să-i înțeleg schimbarea bruscă... din nou. Își înfige călcâiele în fundul meu.

Mă vrea.

Acum.

— Nu vrei să ne jucăm frumos?

Penisul mi se întărește.

— Vreau doar să faci dragoste cu mine, Christian, spune ea cu dinții strânși. Te rog.

Călcâiele ei îmi ating din nou fundul, cu mai multă forță de data asta.

La naiba. Ce se întâmplă aici?

Îi dau drumul la mâini și mă întind pe spate, trăgând-o în poala mea.

— Bine, doamnă Grey, vom face asta cum vrei tu.

O ridic și apoi o las să alunece în jos pe erecția mea nerăbdătoare.

— Ah, geme ea, închizând ochii și lăsându-și capul pe spate.

Doamne, cât de bine e.

Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și începe să se miște. Repede. Frenetic. Buzele mele le găsesc pe ale ei și mă predau ritmului său disperat, până când amândoi strigăm dându-ne drumul și ne prăbușim pe pat.

Uau.

A fost ceva... diferit.

Amândoi rămânem întinși, recăpătându-ne răsuflarea. Își trece vârful degetelor prin părul de pe pieptul meu, iar eu o mângâi pe spate, bucurându-mă de această atingere.

— Ești tăcut, spune Ana în cele din urmă și mă sărută pe umăr.

Mă întorc spre ea, încercând să înțeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— A fost amuzant, spune ea, dar pare nesigură, căutându-mi privirea.

— Mă zăpăcești, Ana.

— Te zăpăcesc?

Mă răsucesc ca să fim ochi în ochi.

— Da. Tu. Iei tu deciziile. E diferit.

Se încruntă gânditoare.

— Diferit în bine sau în rău?

Își trece degetul peste buzele mele, iar eu le țin pentru a-l săruta, în timp ce mă gândesc la ce m-a întrebat.

— Diferit în bine.

Frenetic, totuși. Mi-ar fi plăcut să dureze mai mult.

— Nu ți-ai mai permis niciodată această mică fantezie?

— Nu, Anastasia. Poți să mă atingi.

Și a fost al naibii de sexy. Mi-ar plăcea să o fac din nou.

— Doamna Robinson putea să te atingă.

O privesc în ochi și mă întreb de ce aduce vorba despre Elena în acest moment.

— Era diferit, șoptesc.

Cască ochii, citindu-mi gândurile, ca întotdeauna.

— Diferit în bine sau în rău? Întreabă.

Durerea usturătoare a atingerii Elenei mi se reaprinde în imaginație.

Măinile ei pe mine. Unghiile ei zgâriindu-mi pielea în timp ce întunericul se învoldura și mă rănea din interior, încercând s-o îndepărteze.

A fost insuportabil.

Înghit în sec, încercând să alung această amintire.

— În rău, cred.

Cuvintele sunt aproape mute.

— Credeam că ți-a plăcut.

— Mi-a plăcut. La vremea respectivă.

— Și acum nu?

Ochii Anei sunt de un albastru sincer, imposibil de mințit. Încet, clatin din cap.

— Ah, Christian.

Se aruncă spre mine, o forță de neoprit a binelui, sărutându-mi obrazul, pieptul, fiecare cicatrice. Gem și îi răspund la sărut cu propria pasiune și cu dragostea mea. Și curând ne pierdem unul în celălalt, făcând dragoste în ritmul meu. Încet, tandru, ca să-i pot arăta cât de mult o iubesc.

ANA SE SPALĂ pe dinți în timp ce eu mă îmbrac.

— Mă duc să văd ce mai fac oaspeții noștri.

Privirile ni se întâlnesc în oglinda din baie.

— Vreau să te întreb ceva.

Mă sprijin de tocul ușii.

— Și mă rog, ce dorești să știi, doamnă Grey?

Se întoarce cu fața la mine, acoperită doar cu un prosop.

— Doamna Bentley știe despre... ăăă...

— Înclinațiile mele? îi sugerez.

Ana se înroșește și eu râd, pentru că încă se îmbujorează la orice are legătură cu sexul și pentru că domnul și doamna Bentley habar nu au.

— Nu. Aici nu există cameră de joacă. Va trebui să aducem niște jucării.

Îi fac cu ochiul și plec, lăsând-o cu gura căscată.

Kate și doamna Bentley stau de vorbă în bucătărie. Sunt singurele care s-au trezit, se pare, într-o dimineață atât de frumoasă. Le salut pe amândouă.

— Bună dimineața, domnule Grey, zice Carmella.

Kate zâmbește și, sincer, e neliniștitor. Sunt mai degrabă obișnuit să se răstească la mine.

— Am putea merge la o plimbare și la un picnic înainte de a ne întoarce acasă, îi propun lui Kate.

— Sună grozav.

— Fac niște gofre? întreabă doamna Bentley.

— Minunat. Picnic pentru mai târziu, ar fi posibil?

— Bineînțeles, zice ea, cu o privire care-mi spune că n-ar trebui să îndrăznesc să mă îndoiesc de talentele ei culinare. Ah, și Martin ar vrea să vorbească cu dumneavoastră, continuă ea. Este pe undeva prin curte.

— Mă duc să-l caut.

Martin Bentley curăță de buruieni ceea ce doamna Bentley numește grădina pentru bucătărie. După un schimb de amabilități, facem un tur al terenului. Este un bărbat gânditor, introspectiv, cu câteva idei despre cum să facă mai frumoasă curtea. Nu numai că are grijă de proprietatea mea și alte câteva proprietăți din apropiere, dar este și pompier voluntar.

Ne plimbăm, discutând despre montarea unui jacuzzi și, poate, a unei piscine. Remarc un baston de bambus care a fost aruncat și-l ridic în timp ce continuăm să vorbim. A trecut ceva timp de când n-am mai ținut în mână un baston. Este puțin cam greu și nu este foarte flexibil. În mod distrat, îl flutur prin aer.

— Va fi scumpă, spune Martin, referindu-se la o eventuală piscină, și, să fiu sincer, cât de des ați folosi-o?

— Bună observație. Poate că ar fi mai bun un teren de tenis.

— Sau ați putea să lăsați baltă toate planurile ca să lăsați florile de pe pajiște să înflorească.

Zâmbetul lui este molipsitor.

Cercetez curtea: piscină, teren de tenis sau flori? Mă întreb ce anume ar prefera Ana. Mai flutur o dată bastonul prin aer în timp ce domnul Bentley deschide ușa de la pivniță. Nu știu ce anume mă face să ridic ochii, dar o fac și descopăr că Ana mă privește de la fereastra bucătăriei. Îmi face cu mâna, dar, dintr-un motiv oarecare, are un aer vinovat — de ce oare?

Nu știu. Se întoarce, iar eu îi înmânez bastonul lui Martin și mă întorc în casă. Am poftă de gofre.

ZBORUL SPRE CASĂ e lin. Ana doarme lângă mine în timp ce eu trec în revistă proiectul de contract pentru achiziția firmei Geolumara. Cred că toată lumea este obosită după drumeția în marș forțat pe poteca Red Mountain Road pe care ne-a călăuzit Elliot. Dar a meritat pentru priveliște. Noaptea târzie, altitudinea și alcoolul ne-au făcut pe toți K.O.: Elliot și Ana dorm, Kate și Ethan moțăie, Mia citește. Ea și Ethan par să se fi certat. Bănuiesc că expresia „suntem doar prieteni“ folosită de Ethan i-a intrat în sfârșit în cap răzvrătitei de Mia.

Stephan anunță că începem aterizarea în Seattle.

— Hei, somnoroaso, o trezesc pe Ana. Mai avem puțin și aterizăm. Pune-ți centura.

Se foiește și bâjbâie după centură, dar i-o prind eu și o sărut pe frunte. Se ghemuiește lipită de mine și îi sărut părul.

Cred că această călătorie a fost un succes. Dar, pentru mine, a fost și tulburătoare. Am un sentiment din ce în ce mai mare de... mulțumire. E un sentiment ciudat și înfricoșător. Unul care ar putea dispărea într-o clipă. Cobor privirea spre Ana, încercând să resping sentimentul îngrijorător. E prea nou. Și prea fragil. Îmi reîndrept atenția spre hârtiile din fața mea și citesc mai departe, făcând însemnări pe margini cu întrebările mele.

Nu te gânde la fericirea ta, Grey.

Nu va duce decât la durere.

Sfatul pe care mi l-a dat Flynn de curând îmi răsună în minte. *Cultiv-o și prețuiește-o.*

Rahat. Cum?

La naiba.

Elliot se trezește și o tachinează pe Ana în timp ce ofițerul secund Beighley anunță aterizarea. Îmi iau soția de mână.

— Christian, Ana. Mulțumesc pentru weekendul fantastic, spune Kate, împletindu-și degetele cu ale lui Elliot.

— Cu plăcere, îi răspund.

Și acea senzație de *mulțumire* apare din nou.

— CUM ȚI-A FOST WEEKENDUL, doamnă Grey? întreb în drum spre Escala.

Ryan conduce, iar Taylor stă pe scaunul pasagerului. Chiar și el pare relaxat.

— Frumos, mulțumesc.

— Putem merge acolo oricând. Poți lua pe cine dorești.

— Ar trebui să-l luăm pe Ray. I-ar plăcea să pescuiască.

— E o idee bună.

— Pentru tine cum a fost? întreabă.

O privesc fix.

Fantastic. Înfricoșător de bine...

— Bine, spun, în cele din urmă. Foarte bine.

— Se pare că te-ai relaxat.

— Știam că te afli în siguranță.

Se încruntă.

— Christian, sunt în siguranță mai tot timpul. Ți-am mai spus, vei claca la 40 de ani dacă vei continua la fel de anxios. Iar eu vreau să îmbătrânesc și să încărunțesc alături de tine.

Ana se întinde și-mi ia mâna. O ridic la buze și-i sărut degetele.

Întotdeauna îmi voi face griji pentru tine, iubito.

Tu ești viața mea.

— Ce-ți face mâna? întreb, ca să schimb subiectul.

— E mai bine, mulțumesc.

— Foarte bine, doamnă Grey. Ești pregătită s-o înfrunți din nou pe Gia?

Ana își dă ochii peste cap.

— S-ar putea să vreau să te țin la distanță de ea, să fii în siguranță.

— Să mă protejezi?

Cum se întoarce roata! Îmi vine să râd.

— Ca întotdeauna, domnule Grey. De toți prădătorii sexuali, mă ta-chinează ea, cu glas jos, ca să n-o audă Ryan și Taylor.

IMI PERII DINȚII, bucuros că am aprobat planurile Giei. Echipa lui Elliot va începe luni construcția. Bifez o listă în mintea mea. Am multe de făcut în săptămâna care urmează, dar, în principal, vreau să mă asigur că Hyde va rămâne mult timp la răcoare. Welch va trebui să cerceteze dacă nemernicul a mai lucrat cu cineva.

Sper că nu.

Sper că s-a terminat.

— E totul în regulă? întreabă Ana, când vin la ea, în dormitor.

Poartă una dintre cămășile ei de noapte din satin și arată ca o zeiță.

Dau din cap în timp ce mă urc în pat lângă ea, lăsând deoparte gândurile despre săptămâna viitoare.

— Nu sunt nerăbdătoare să mă întorc la realitate, spune ea.

— Nu?

Clatină din cap și-mi mângâie obrazul.

— Am avut un weekend minunat. Mulțumesc.

— Tu ești realitatea mea, Ana.

O sărut.

— Ți-e dor de chestiile alea?

— De ce anume?

— Știi tu. Bătaia și alte chestii, îmi șoptește ea.

De ce mă întreabă asta? Îmi storc creierul. Bastonul de bambus? De azi dimineată.

— Nu, Anastasia, nu știu.

Îi mângâi obrazul cu dosul palmei.

— Dr. Flynn mi-a spus ceva când ai plecat, ceva ce mi-a rămas în minte. Mi-a spus că nu puteam fi așa dacă nu ai fi fost atât de dispusă. A fost o revelație.

John m-a încurajat să încerc relația noastră în felul ei.

Și uite unde am ajuns...

— Nu știam altă cale, Ana. Acum știu. A fost educativ.

— Eu te educ? se amuză ea.

Zâmbesc.

— Îți lipsește?

— Nu vreau să-mi faci rău, dar îmi place să mă joc, Christian. Tu știi asta. Dacă ai vrea să faci ceva...

Ridică timid din umărul stâng.

— Ceva?

— Știi tu, cu biciușca sau cu bățul...

Se oprește și se înroșește în obraji.

Bicele și bastoanele, nu?

— Ei bine, vom vedea. Acum, aș vrea niște romantism de modă veche.

Îi ating buza de jos cu degetul mare și o sărut încă o dată.

Joi, 1 septembrie 2011

Bastille mă bate mă.

— Căsătoria te înmoaie, Grey, mă tachinează el, dându-și dread-urile într-o parte în timp ce eu mă căznesc să mă ridic din nou în picioare.

Este a treia oară când mă pune la podea.

— Poate că așa arată fericirea.

Fața i se luminează cu un zâmbet cald, apoi vine din nou spre mine cu o lovitură de picior. Dar eu îl blochez și fac o fentă spre dreapta, apoi îl dobor cu piciorul stâng.

— Da, răspund și adrenalina îmi străbate venele. Poate că da.

Sar în picioare, cu pumnii ridicați, gata să-l pun din nou la pământ, în timp ce se ridică.

— Așa mai merge, frate.

SORB DIN CAFEA la birou, gândindu-mă la ultimele câteva zile și la cuvintele lui Bastille. *Poate că așa arată fericirea.*

Fericirea.

Este o emoție ciudată și tulburătoare, una pe care am simțit-o destul de frecvent de când am cunoscut-o pe Ana. Dar întotdeauna le-am considerat niște momente trecătoare, uneori euforice, alteori doar bucurie pură. Niciodată nu m-a însoțit constant. S-a strecurat în sufletul meu, iar acum este cu mine mereu — dar este un sentiment neliniștitor, o durere în piept. Și știu că simt așa pentru că mi-ar putea fi smulsă în orice moment, iar eu aș fi devastat.

— *Nu vreau să-ți sabotezi fericirea, Christian. Știu că simți că n-o meriți.*

Cuvintele lui Flynn răsună încă o dată în gândurile mele.

Să-mi sabotez fericirea?

Cum și de ce aș face asta?

Este ca iubirea. Și asta a fost o perspectivă înfricoșătoare, totuși am lăsat-o să-mi intre în suflet.

La naiba. De ce nu pot să accept acest sentiment și să mă bucur de el? Aș putea să mă cufund în vâlvătaia lui și să renasc ca o pasăre Phoenix... sau voi pieri în flăcările lui, cu ceea ce rămâne din inima mea distrusă?

Bați câmpii, Grey. Pufnesc în răs. *Revino-ți în fire.*

Poate că Bastille are dreptate. Ultimele câteva zile au fost idilice. Munca merge bine. Nu m-am mai certat cu soția mea, doar distracție și zbenguială.

A fost... *Ana. Ana a mea.*

Îmi amintesc de cina de la Asociația de Construcții Navale, cu câteva seri în urmă, unde — la cererea mea — Ana a purtat bilele Kegel cât a durat lunga recepție. Nu voi ști niciodată cum a rezistat. Acasă n-a mai putut. Mă foiesc pe scaun, amintindu-mi de dorința ei.

Îmi bâzâie telefonul, întrerupându-mi amintirile erotice.

— Da?

— Welch pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, Andrea.

— Domnule Grey.

Vocea lui gravă ucide orice urmă de poftă carnală din trupul meu.

— Audierea pentru eliberarea pe cauțiune a lui Hyde este în după-amiaza asta. Voi da de veste când judecătoarea ia o hotărâre.

— Să sperăm că o va lua pe cea corectă.

Își drege glasul.

— Există riscul să fugă. Cred că nu va fi eliberat.

— Minunat. Ține-mă la curent.

Pun telefonul jos și BlackBerry-ul vibrează — am un alt mesaj.

LEILA

Voiam să vă mulțumesc personal pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine.

Încerc să înțeleg de ce nu vreți să ne întâlnim. Este greu. Vă datorez atât de multe. Leila.

Ce naiba?

Îmi închid telefonul și mă întorc la cafeaua mea. Nu am chef să discut cu Leila Williams. N-ar trebui să-mi trimită niciun mesaj. Speram că Flynn a vorbit cu ea, dar vom discuta despre insistența Leilei mai târziu, când mă voi întâlni cu el.

MIA E MAI AGITATĂ DECÂT DE OBICEI când ne întâlnim să luăm prânzul, la restaurantul meu preferat de sushi. Îmi sare în brațe, fierbând de emoție și sărutându-mă pe obraz.

— Mă bucur atât de mult să te văd! exclamă ea.

— M-ai văzut weekendul trecut.

O îmbrățișez și eu, cu un ton ironic în glas.

— Dar acum te am doar pentru mine — și am vești! M-am angajat.

Ridică mâinile și face o piruetă ceremonioasă înainte de a se așeza.

— Bravo! În sfârșit.

Bucuria ei este molipsitoare, iar eu sunt nerăbdător să aud toate detaliile.

— A durat o veșnicie. Dar mă bucur așa de mult. Lucrez pentru Crissy Scales.

— Firma de catering?

— Da. Pentru nunți. Evenimente. Toate acele spectacole. Vreau să-mi deschid propria afacere într-o zi, dar ea o să mă învețe ce trebuie să fac. Sunt foarte entuziasmată.

— Minunat. Când începi?

— Vinerea viitoare.

— Povestește-mi.

Nimeni nu se poate entuziasma așa cum o face sora mea mai mică și nu-mi amintesc ultima dată când am luat prânzul împreună, doar noi doi. În timp ce mâncăm sashimi și rulouri maki, îmi povestește despre așteptările pe care le are de la noul ei loc de muncă și despre ultimele ei încercări de a-i cuceri inima lui Ethan Kavanagh.

— Mia, nu sunt sigur că mă împac cu faptul că ai o viață amoroasă.

— Ah, Christian, bineînțeles că am o viață amoroasă. M-am distrat atât de mult la Paris.

— Poftim?

— Da. Au fost Victor, Alexandre...

— Ai o listă întreagă? Doamne. Oprește-te.

— Nu fi mironosiță, Christian, mă muștră ea.

— Moi?

Îmi duc mâinile pe piept în semn de indignare prefăcută. Izbucnește în râs.

— Deci, crezi că ai vreo șansă cu Ethan? întreb.

— Da.

Este categorică, iar acestea sunt câteva dintre multele lucruri pe care le iubesc la ea: determinarea și insistența ei.

— Bine. Îți urez succes.

Fac semn după nota de plată.

— Putem să repetăm prânzul ăsta? Mi-e dor de tine.

— Bineînțeles. Dar acum trebuie să mă întorc la muncă, am o întâlnire.

SUNT CU BARNEY și Fred în laborator, examinând cel mai recent prototip al tabletei solare — o versiune mai ușoară, mai simplă și mai ieftină pentru economiile aflate în dificultate din țările în curs de dezvoltare. Este cea parte a muncii mele pe care o iubesc cel mai mult. Barney este în formă maximă.

— A durat opt ore să se încarce și ne oferă trei zile de utilizare.

— Poate mai mult?

— Cred că am ne-am atins limita în privința tehnologiei bateriilor în acest moment.

Fred își împinge ochelarii în sus pe nas.

— Ecranul alb-negru cu cerneală electronică este cel care economisește energie. Și este mai rezistent.

— Și pentru piața casnică?

— Ecran tactil color.

Barney îmi întinde celălalt prototip. Îl cântăresc în mâini.

— Este ceva mai greu.

— Așa sunt ecranele color.

— Pare scump, spun zâmbind.

— Deocamdată nu am obținut decât patru ore de la el, cu opt ore la soare.

— Are logică. Dar poate fi încărcat și în mod convențional?

— Da. Aici.

Barney ne arată portul de încărcare din partea de jos a dispozitivului.

— Este un USB standard, neprotejat. Durează mult.

— Este o bună perspectivă de marketing.

Îmi sună telefonul și pe ecran apare numele lui Welch.

— Băieți, trebuie să răspund.

Mă îndepărtez de masa de lucru și răspund.

— Ce se întâmplă?

— Nu a fost eliberat pe cauțiune. Nu s-a stabilit încă data procesului.

— Nu merită să fie eliberat pe cauțiune. Mulțumesc că m-ai anunțat.

Închid și-i trimit un e-mail rapid Anei.

De la: Christian Grey

Despre: Hyde

Data: 1 septembrie 2011, 15:24

Către: Anastasia Grey

Anastasia

Ca să știi, lui Hyde i-a fost refuzată eliberarea pe cauțiune și a fost arestat preventiv. Este acuzat de tentativă de răpire și incendiere. Deocamdată nu a fost stabilită o dată pentru proces.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă întorc la Fred și Barney pentru a continua discuția despre tabletă și pașii pe care îi avem de făcut în continuare.

Când revin în birou, citesc răspunsul Anei la mesajul meu anterior.

De la: Anastasia Grey

Despre: Hyde

Data: 1 septembrie 2011, 15:53

Către: Christian Grey

Astea sunt vești bune.

Înseamnă că vei mai reduce din măsurile de securitate?

Nu prea-mi place Prescott.

Ana x

Anastasia Grey

Editor, SIP

De la: Christian Grey

Despre: Hyde

Data: 1 septembrie 2011, 15:59

Către: Anastasia Grey

Nu. Măsurile de securitate vor rămâne în vigoare. Fără discuții.

Ce nu-ți convine la Prescott? Dacă nu îți place, o înlocuim.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Se aude un ciocănit în ușă. O așteptam pe Ros pentru întâlnirea de la ora patru, dar în ușă își face apariția Andrea.

— Domnule Grey, Ros întârzie. Ajunge la dumneavoastră în zece minute. Pot să vă aduc ceva?

— Sunt bine, Andrea, mulțumesc.

Închide ușa în urma ei, iar eu parcurg termenii revizuiți ai înțelegerii pentru preluarea firmei Geolumara. Trebuie să-i citesc în întregime și să verific dacă au fost incluse toate sugestiile mele. Când îmi ridic privirea, am un răspuns de la Ana.

De la: Anastasia Grey

Despre: Nu te panica!

Data: 1 septembrie 2011, 16:03

Către: Christian Grey

Întrebam și eu (dându-mi ochii peste cap). Mă mai gândesc la Prescott.

Nu te mai scărpină în palmă!

Ana x

Anastasia Grey

Editor, SIP

De la: Christian Grey

Despre: Nu mă ispiți

Data: 1 septembrie 2011, 16:11

Către: Anastasia Grey

Pot să te asigur, doamnă Grey, că nu intru deloc în panică — nu ți-am demonstrat acest lucru destul de des?

Însă mă mănâncă în palmă, e adevărat.

S-ar putea să fac ceva diseară în privința asta.

x

Christian Grey

CEO nepanicat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îi scriu rapid lui Ros să aducă cu ea copiile semnate pentru afacerea Geolumara și mai primesc un e-mail de la soția mea.

De la: Anastasia Grey

Despre: Frezare

Data: 1 septembrie 2011, 16:20

Către: Christian Grey

Promisiuni, promisiuni...

Acum nu mă mai bate la cap. Încerc să lucrez. Am o întâlnire neprevăzută cu un autor. Voi încerca să nu fiu distrasă de gândul la tine în timpul întâlnirii.

A x

Anastasia Grey

Editor, SIP

Se aude un ciocănit în ușă, iar de data asta e chiar Ros. A întârziat douăzeci de minute.

— ARĂȚI BINE, spune Fynn, făcându-mi semn să intru în biroul său.

— Mă simt bine, mulțumesc.

Mă așez la locul meu obișnuit și aștept cu răbdare să-și ocupe și el locul. Când este gata, îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Deci, ce se mai întâmplă? mă întreabă el.

Îl pun la curent cu evenimentele săptămânii, începând cu zborul meu intempestiv înapoi din New York. Ascunzându-mi amuzamentul, văd cum se încruntă sau cum se relaxează pe măsură ce-i povestesc.

— Asta e tot? mă întreabă el când termin.

— Mai mult sau mai puțin.

— Deci, fă-mă să înțeleg. Ai anulat două întâlniri importante pentru a zbura acasă s-o verifici pe Anastasia, pentru că erai supărat pe ea că nu-ți urmasse instrucțiunile, și astfel ai aflat că acest personaj, Hyde, a intrat în apartamentul tău pentru a-ți răpi soția.

— Pe scurt, da.

— A rostit cuvântul de siguranță, iar asta nu s-a mai întâmplat nicio dată — nu vreau să știu detaliile, decât dacă simți cu adevărat nevoia să mi le spui —, dar vă rezolvați problemele și apoi ai un coșmar în care ea moare.

Încuviințez, încercând să-mi calmez neliniștea care mă cuprinde brusc când îmi amintesc fragmente din visul meu.

— Altceva?

— Am dus-o la Aspen cu niște prieteni. I-am tras un pumn unui tip pentru că a atins-o. Iar în această după-amiază lui Hyde i s-a refuzat eliberarea pe cautiune. Și am primit un mesaj de la Leila.

Închide ochii și nu știi dacă face asta fie pentru că nu-i vine să creadă ce tocmai a auzit, fie pentru că-și adună gândurile, fie pentru că e supărat pe Leila.

— Christian, sunt foarte multe lucruri îngrijorătoare aici. Sunt surprins că nu ești mai stresat.

— Da. Așa s-ar zice. Dar mi-am temperat stresul cu un lucru total nefamiliar și de-a dreptul alarmant.

— Așa?

— Da. Ceva la care ai făcut aluzie în ultimele noastre întâlniri.

— Continuă, mă îndeamnă Flynn.

— Am o senzație generală și copleșitoare de fericire. Este destul de tulburător.

— A, înțeleg.

— Chiar așa?

— Este evident. Pentru mine, cel puțin.

Expresia lui, în mod frustrant, nu dezvăluie nimic.

— Te rog. Luminează-mă.

— Ei bine, aș îndrăzni să spun că tentativa de răpire a lui Jack Hyde și încarcerarea sa ulterioară ți-au justificat sentimentele legate de siguranța Anei, dar amenințarea pe care el o reprezenta a dispărut acum. Așadar, ai putut să lași garda jos. Ana este în siguranță.

Ah! Are sens.

— Dar aș mai spune că acesta nu este un fenomen nou. Ai trăit o mare fericire în ultimele luni. Logodna voastră. Nunta. Luna de miere. Am mai vorbit despre asta. Ai tendința de a te concentra asupra destinației, și nu asupra călătoriei în sine. Erai concentrat pe căsătorie și-ți făceai griji că nu se va întâmpla. Și totuși s-a întâmplat.

Face o pauză ca să-și accentueze ideile.

— Christian, tu ești stăpânul propriei tale fericiri. Îmi imaginez că în subconștientul tău crezi că nu meriți să fii fericit. Dar lasă-mă să te lămuresc în privința asta. Meriți. *Ai voie* să fii fericit. La urma urmei, este un drept inalienabil scris în Constituția proprie.

— Cred că trebuie să afli că dreptul de a-ți urma fericirea este consacrat cu sfințenie în Constituție.

— Hmm... chestiune de semantică. Dar ceea ce înțeleg eu din această situație este că tu deții cheia fericirii tale. Tu deții controlul. Trebuie doar s-o lași să intre pe ușă. Și să nu pui în mod deliberat obstacole în calea ei.

Mă uit la orhideele de pe măsuta lui de cafea.

— Oare pot?

Cuvintele au zburat înainte de a-mi da seama că le-am rostit cu voce tare.

— Ce să poți?

— S-o las să intre.

— Asta depinde numai de tine.

— Dar dacă dispare?

Oftează.

— Nu există certitudini în viață, cu excepția morții și a taxelor. Toată lumea riscă să fie rănită; știi bine asta. Ai avut parte de suficiente astfel de lucruri în copilărie. Dar nu mai ești copil. Acordă-ți permisiunea de a te bucura de viața și de soția ta.

Atât de simplu este?

— Acum, Leila, spune el, iar eu știu că am trecut mai departe.

Luni, 5 septembrie 2011

Taylor se îndepărtează cu mașina, iar eu le privesc pe Ana și pe Prescott intrând în SIP. Senzația mea tulburătoare de fericire persistă. Am avut un weekend extraordinar... multă distracție și ghidușii cu doamna Grey. Asta e ceea ce lipsea din viața mea.

— Domnule, spune Taylor, aducându-mă înapoi la realitate.

— Da?

— R8-ul Spyder pentru doamna Grey va sosi la sfârșitul săptămânii.

— Excelent. Mulțumesc.

Se uită în ochii mei, în oglinda retrovizoare.

— Ce e?

— Gail are o sugestie pentru dumneavoastră, în privința zilei de naștere a doamnei Grey.

— Da?

Aștept să-mi spună mai multe, dar el continuă să conducă.

— Ai de gând să-mi zici?

Mă privește din nou în oglindă și înțeleg rugămintea tăcută. Nu vrea să-i strice plăcerea.

— O să vorbesc cu ea.

— Mulțumesc, domnule.

Îmi bâzâie telefonul.

ELLIOT

Începe!

A atașat o fotografie cu echipa sa, care a dărâmat unul dintre pereții din spate ai casei noastre de pe coastă. Este o imagine dramatică: cerul albastru, o gaură în perete, nori de praf de cărămidă și cinci bărbați masivi cu căști galbene care mănuiesc niște baroase.

Uau! Lasă măcar o parte din ea în picioare!

ELLIOT

Nu te agita. Urmăm planurile.

Nici nu mă așteptam la altceva. Mult
noroc.

Cât urc cu liftul de la Grey House, îmi verific e-mailurile.

De la: Anastasia Grey

Despre: lahting & deltaplane & bătaie la fund

Data: 5 septembrie 2011, 09:18

Către: Christian Grey

Bărbate

Cu siguranță știi cum să faci o fată să se simtă bine.

Bineînțeles că mă voi aștepta la acest tip de tratament în fiecare weekend.

Mă răsfeți. Îmi place la nebunie.

Soția ta

xox

Anastasia Grey

Editor, SIP

Când ajung în birou, îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Misiunea vieții mele...

Data: 5 septembrie 2011, 09:25

Către: Anastasia Grey

Este să te răsfeți, doamnă Grey.

Și să te mențin în siguranță pentru că te iubesc.

Christian Grey

Director general îndrăgostit, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îndrăgostit nu e suficient. Vreau să fac ceva special pentru ziua ei de naștere și mă întreb la ce anume se gândește doamna Jones. O să

vorbesc cu ea în seara asta. Între timp, aş vrea să-i iau Anei şi altceva decât maşina... un cadou mai creativ. În timp ce-mi beau cafeaua, îmi vine o idee.

Ceva care să sărbătorească toate *premierele* noastre.

Când îmi termin cafeaua, răspunsul ei apare în căsuţa mea de e-mail.

De la: Anastasia Grey

Despre: Misiunea vieţii mele...

Data: 5 septembrie 2011, 09:33

Către: Christian Grey

Este să-ţi dau voie — pentru că şi eu te iubesc.

Acum nu mai fi atât de sentimental.

Mă faci să plâng.

Anastasia Grey

Editor la fel de îndrăgostit, SIP

Zâmbesc. Amândoi suntem îndrăgostiţi.

Marti, 6 septembrie 2011

Bijuterii de la Astoria s-au întrecut pe sine. Căutarea mea de la prânz a fost un succes și sunt încântat de cadoul pe care i l-am cumpărat Anei. Sper să-i placă și ei. Arunc o privire spre chipul ei frumos de pe peretele biroului meu și-i admir zâmbetul tainic cu care mă privește, dar, ca întotdeauna, nu trădează nimic.

Doamne, ce frumoasă este.

Mă trezesc rânjind la portretul ei ca un nebun îndrăgostit ce sunt.

Un bărbat îndrăgostit de soția sa.

Revino-ți, Grey.

Planurile mele pentru ziua de naștere a Anei sunt în curs de desfășurare. Doamna Jones s-a oferit să gătească o cină-surpriză pentru Ana și aștept să aflu dacă toți invitații noștri pot veni. M-am oferit să trimit avionul să-i ia pe Carla și pe Bob, Ray e de acord, frații mei au spus că pot veni, dar încă nu am vești de la părinții mei. Ana nu știe nimic despre asta, iar evenimentul va fi prima petrecere surpriză pe care am organizat-o vreodată. Îmi amintesc că, atunci când mi-am cumpărat apartamentul, înainte de a fi construit, agentul imobiliar a vorbit în termeni laudativi despre spațiul de divertisment extins din interior. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să-l folosesc cu adevărat. Nu asta era viața mea. Și acum, doi ani mai târziu, găzduiesc o petrecere.

Pentru soția mea. Cine ar fi știut?

Cred că va fi distractiv.

Am putea duce pe toată lumea să vadă noua casă, duminică după prânz, ca să aflăm cum se descurcă Elliot și echipa lui. Sau am putea merge înainte doar eu și Ana. Poate vineri. Îmi verific programul, dar sunt întrerupt de un mesaj de la Taylor și, peste o fracțiune de secundă, de un e-mail de la Ana. Deschid mai întâi e-mailul.

Data: 6 septembrie 2011, 15:27

Către: Christian Grey

Christian

A venit Leila să mă vadă. Mă voi întâlni cu ea, și va fi și Prescott.

Îmi voi folosi talentele nou dobândite de a pălmuî pe cineva, acum, că mi s-a vindecat mâna, dacă va fi nevoie.

Încearcă, încearcă din răputeri, să nu-ți faci griji.

Sunt fetiță mare.

O să te sun după ce vorbim.

Ax

Anastasia Grey

Editor, SIP

Ce?

Leila?

La naiba!

Formez imediat numărul de telefon al Anei.

Sub nicio formă nu vreau să se vadă cu Leila.

Telefonul sună încontinuu, ignorat de Ana, iar mie îmi crește tensiunea la fiecare apel fără răspuns, până când atinge valori amețitoare. În cele din urmă, îmi intră mesageria vocală, cerându-mi să las un mesaj. Închid, neavând încredere în mine să vorbesc.

La naiba.

Citesc mesajul lui Taylor.

TAYLOR

Doamna Grey se întâlnește cu Leila Williams. Prescott participă la întâlnire.

Mă îndrept spre mașină.

Prescott trebuie să-i fi spus.

— Andrea!

Urletul meu zguduie practic geamul biroului. Îi răspund lui Taylor printr-un mesaj.

Te duci la SIP?

Andrea nu mai bate la ușă și intră ca o furtună în biroul meu.

— Domnule Grey?

— Fă-mi legătura cu asistenta Anei. Acum.

— Da, domnule.

De-a ce naiba se joacă Leila? Știe că îi e interzis. Cât despre Prescott — Leila este pe lista de supraveghere, știe că nu are voie să se apropie de Ana.

Telefonul fix din birou sună și Andrea îmi face legătura cu Hannah.

— Domnule Grey, bună ziua.

Hannah are un glas enervant de vesel.

— Trebuie să vorbesc cu soția mea. Acum.

Nu am chef de amabilități.

— O, mă tem că este într-o întâlnire.

O să fac infarct.

— Știu asta. Scoate-o din întâlnire.

— Ăăă. Nu pot...

— Fă-o imediat sau ești concediată, spun scrâșnind din dinți.

— Da, domnule, chițâie ea, apoi trânteste receptorul de birou și zgomotul îmi asaltează violent timpanul.

La naiba.

Am rămas în aer. Așteptând-o încă o dată pe Anastasia Stee... Grey.

Degetele mele bat frenetic în birou.

Poate că ar trebui să mă ridic și să plec.

Asta e absurd.

Oare John a vorbit cu Leila?

Îmi bâzâie BlackBerry-ul.

TAYLOR

Sunt în mașină. Afară.

Așteaptă-mă.

TAYLOR

Am înțeles.

Nu pricep ce joc face Prescott. De ce a permis să se întâmple una ca asta?

Aud telefonul care scârțâie pe birou și cade la loc pe suprafața dură, zgomotul fiind din nou asurzitor.

Ce mama naibii. Neîndemânatică mai e Hannah!

— Ăăă. Ăăă... Domnule Grey?

— Da, şuier frustrat.

Zi odată!

— Ana spune că-i pare rău, dar este o-ocupată şi vă v-va s-suna în s-scurt t-timp.

Iisuse Hristoase. E praf şi mai e şi bălbăită.

— Bine, zic şi închid.

Rahat. Ce naiba să fac?

Prescott! Desigur.

Ana a spus că Prescott va fi cu ea la întâlnire. Are telefon, deşi nu cred că am numărul ei.

— Andrea! mai strig o dată, iar o clipă mai târziu ea apare în uşă, şovăind. Fă-mi legătura cu Prescott pe telefonul ei mobil.

Pentru o secundă, Andrea pare nedumerită, iar eu cred că o să explodez.

— Belinda Prescott, care o păzeşte pe Ana, spun. Acum!

— Ah, da, zice Andrea şi dispare.

Nu fi nesimţit, Grey.

Inspir profund încercând să mă calmez, mă ridic şi mă plimb prin spatele biroului meu, ştiind că va dura ceva până când Andrea va obţine numărul lui Prescott. Sunt sufocat de propria-mi anxietate. Îmi slăbesc cravata şi-mi desfac nasturele de sus ca să pot respira. Dar o imagine cu Leila — schimbată, falită, îndreptând o armă spre Ana — nu mi se şterge din minte.

E o adevărată tortură.

Furia şi teama mea cresc cu câteva grade pe scara Richter. Răspund repede când sună telefonul.

— Vă caută paza doamnei Grey, spune Andrea.

— Domnule Grey, spune Prescott.

— Prescott, nici nu pot să spun cât de dezamăgit sunt de tine în acest moment. Vreau să vorbesc cu soţia mea.

— Da, domnule, răspunde ea.

Pe fundal se aud discuţii înăbuşite.

— Christian, se răsteşte Ana, şi după tonul ei ştiu că e arogantă şi că-mi vorbeşte cu condescendenţă.

— De-a ce dracu' te joci? urlu în telefon.

— Nu ţipa la mine.

Replica ei nu face decât să-mi alimenteze mânia.

— Cum adică, să nu țiș la tine?

Vocea mea răsună prin cameră și în telefon.

— Ți-am dat instrucțiuni precise, pe care tu le-ai ignorat complet — din nou. La naiba, Ana, sunt al naibii de furios.

— O să vorbim despre asta când o să te calmezi.

Ah, nu!

— Să nu-mi închizi telefonul în nas!

— La revedere, Christian.

— Ana! Ana!

Linia e moartă și cred că o să erup ca Muntele St. Helens. Arzând de furie, îmi iau sacoul și telefonul și ies în viteză din birou.

— Anulează-mi restul întâlnirilor de astăzi, mârâi spre Andrea. Și anunță-l pe Taylor că acum cobor.

— Da, domnule.

Liftul are nevoie de șaisprezece secunde nesfârșite pentru a ajunge jos. Știu asta pentru că le număr pe fiecare în parte, străduindu-mă să-mi stăpânesc furia. După ce intru în lift și apăs butonul, strâng pumnii atât de tare, încât unghiile mi se înfig în palme și știu că am pierdut lupta. Andrea ridică ochii, consternată, dar eu rămân impasibil, ignorând-o în timp ce ușile se închid.

Sunt gata de luptă.

Cu soția mea.

Din nou.

Și cu Leila. Ce naiba are de gând?

Taylor stă lângă mașină, ținând portiera deschisă. Sunt recunoscător că măcar el se ocupă de situație. Ne deplasăm în tăcere până la SIP, în timp ce fierb, gata să dau în clocot la cea mai mică provocare. De pe bancheta din spate sun la biroul lui Flynn, dar intră căsuța vocală a secretarei sale, Janet. Închid, frustrat că nu-mi pot descărca furia nici măcar pe Flynn.

Acesta a fost planul Leilei de la bun început?

Știa că, dacă o abordează pe soția mea, atunci voi veni în fugă.

Îi fac jocul, dar nu-mi pasă.

După un drum chinuitor, Taylor oprește în fața SIP și ies din mașină ca o furtună. Nu mă opresc la recepție, ci trec direct prin ușile duble ce duc spre biroul Anei. Hannah mă vede. O ignor și pe ea.

— Domnule G-Grey...

Dau buzna în biroul Anei, cu atâta forță, încât câteva hârtii cad pe podea, accentuând pustietatea încăperii.

La naiba.

Mă simt ca un mare idiot. Mă întorc și mă uit fix la Hannah.

— Unde e? mă răstesc, încercând să nu mă pierd cu firea.

Ea pălește și arată spre capătul opus al etajului în plan deschis.

— În sala de ședințe. Vă... vă conduc eu.

— Mă descurc, mulțumesc.

Mă încrunt la ea, cu tonul meu glacial și tăios, și mă întorc în viteză în direcția din care am venit, ca un nor de furtună pe cale să explodeze. Trebuie să-mi amintesc că nu e vina ei. Ignor privirile curioase ale angajaților din birouri, trec dincolo de ușile duble de la recepție. Acestea se deschid, iar Taylor mi se alătură grăbit. Dincolo de ele o zăresc pe Susannah Shaw, stând pe unul dintre scaunele Chesterfield din sala de așteptare.

Ce naiba?

Toate fostele mele supuse sunt aici?

Citește o revistă, așa că nu mă vede.

Nu am timp pentru asta.

O observ pe Leila prin peretele de sticlă al sălii de conferințe. Fără să bat la ușă, dau buzna înăuntru și sunt întâmpinat de trei perechi de ochi surprinși. Ana se uită la mine șocată, apoi furioasă. Leila cascadează ochii, dar își lasă privirea în jos, așa cum și trebuie. Prescott se uită fix în față. Inițial, sunt ușurat că Ana este nevătămată, dar apoi furia mă copleșește.

— Tu, îi zic lui Prescott, ești concediată. Ieși afară acum.

Prescott încuviințează — resemnată, cred — și ocolește masa și părăsește camera. Ana mă privește cu gura căscată.

— Christian...

Își împinge scaunul înapoi și știu că se va ridica în picioare țipând la mine. Ridic un deget în semn de avertisment.

— Să nu începi.

Vorbesc pe un ton cuminte și mă lupt să-mi stăpânesc furia. Prescott, lipsită de orice expresie pe chip, trece pe lângă mine și iese din cameră.

Închid ușa în urma ei, apoi mă întorc s-o înfrunt pe Leila.

Arată așa cum mi-o amintesc de când era cu mine: sănătoasă, normală. Este o ușurare s-o văd arătând ca pe vremuri și i-aș spune asta, dacă nu aș fi atât de supărat pe ea acum. Îmi sprijin degetele pe suprafața rece a lemnului lustruit și mă aplec în față, răcnind, eliberând toată tensiunea ce-mi chinuie fiecare mușchi din corp:

— Ce naiba cauți aici?

— Christian! exclamă Ana șocată, cred, dar o ignor și-mi concentrez atenția asupra domnișoarei Leila Williams.

— Ei bine? insist.

Leila mă privește, fața pâlindu-i ușor.

— Voiam să te văd și tu nu m-ai lăsat, șoptește.

— Și ai venit aici ca să-mi hărțuiești soția?

Leila își lasă din nou ochii în pământ.

Ei bine, acum sunt aici. Ai obținut ceea ce voiai.

Sunt furios pentru că am fost păcălit, dar și mai speriat că este aici, cu Ana.

— Leila, dacă te mai apropii de soția mea, îți voi retrage orice sprijin. Doctorii, școala de artă, asigurarea medicală — toate astea au dispărut. Ai înțeles?

— Christian! încearcă Ana să intervină.

Pare tulburată, dar în acest moment nu-mi pasă. O reduc la tăcere cu o simplă privire.

— Da, spune Leila, cu vocea aproape stinsă.

— Ce caută Susannah la recepție?

— A venit cu mine.

Mă ridic în picioare și-mi trec o mână prin păr.

Ce mă fac eu cu ea?

— Christian, te rog, intervine din nou Ana. Leila vrea doar să-ți mulțumească. Asta e tot.

O ignor pe Ana și o întreb pe Leila:

— Ai stat cu Susannah cât timp ai fost bolnavă?

— Da.

— Știa ce făceai în timp ce stăteai la ea?

— Nu. Era plecată în vacanță.

Nu-mi pot imagina că Susannah ar fi rămas impasibilă și ar fi lăsat-o pe Leila s-o ia razna. Întotdeauna mi s-a părut a fi o persoană grijulie și atentă.

Oftez.

— De ce vrei să mă vezi? Știi că ar trebui să trimiți orice solicitare prin Flynn. Ai nevoie de ceva?

Leila își trece degetul peste marginea mesei și tăcerea umple camera. Brusc, își ridică privirea.

— Trebuia să știu, declară ea, uitându-se direct la mine.

— Ce?

— Că ești bine.

Ce naiba?

— Că sunt bine?

Nu o cred.

— Da.

Nu cedează teren.

— Mă simt bine. Poftim, ai un răspuns. Acum Taylor te va duce la Sea-Tac ca să te poți întoarce pe Coasta de Est. Și dacă faci un singur pas la vest de Mississippi, tot sprijinul meu dispare. Ai înțeles?

— Da. Înțeleg, spune Leila în liniște, cu o expresie în sfârșit spășită. Asta mă calmează în mare parte.

— Bine, mormăi eu.

— S-ar putea ca Leilei să nu-i convină să se întoarcă acum. Are alte planuri, intervine din nou Ana.

— Anastasia, spun pe un ton înghețat. Asta nu te privește.

Pe față i se formează încruntătura încăpățânată pe care o cunosc atât de bine.

— Leila a venit să mă vadă pe mine, nu pe tine, se răstește ea.

Leila se răsucesce, privind-o pe Ana.

— Aveam instrucțiuni clare, doamnă Grey. Le-am încălcat.

Se uită la mine, apoi se întoarce către Ana din nou.

— Acesta este Christian Grey pe care-l cunosc eu, spune pe un ton aproape melancolic.

Poftim?

Nu e corect.

Am jucat niște roluri într-o relație, pentru numele lui Dumnezeu. Iar ultima dată când s-a aflat în aceeași încăpere cu soția mea, a amenințat-o cu arma! Voi merge până la capătul pământului ca Anastasia să fie în siguranță. Leila se ridică, iar eu vreau să fac un salt ca să mă apăr, dar dacă așa vrea ea să rescrie istoria, atunci așa să fie. Mie nu-mi pasă deloc.

— Aș vrea să rămân până mâine. Zborul meu este la prânz, afirmă ea.

— O să trimit pe cineva să te ia la zece ca să te ducă la aeroport.

— Mulțumesc.

— Ești la Susannah?

— Da.

— Bine.

Leila se întoarce spre Ana.

— La revedere, doamnă Grey. Vă mulțumesc că m-ați primit.

Ana se ridică și își strâng mâinile.

— La revedere. Mult noroc, spune ea.

Leila dă din cap cu un zâmbet fragil și sincer și se întoarce spre mine.

— La revedere, Christian.

— La revedere, Leila. Dr. Flynn, ține minte.

— Da, domnule.

Îi deschid ușa ca să iasă, dar ea se oprește în fața mea.

— Mă bucur că ești fericit. Meriți să fii, spune, apoi pleacă.

O urmăresc din priviri, nedumerit de schimbul nostru de replici.

Ce-a fost asta?

Închid ușa și, respirând profund, mă întorc spre soția mea.

— Nici să nu te gândești să te înfurii pe mine, mârâie. Sună-l pe Claude Bastille și dă-i un șut în fund sau du-te la Flynn.

Se înroșește pe măsură ce îi crește furia.

Uau. Atacul ca formă de apărare.

Dar nu despre asta este vorba.

— Ai promis că nu vei face asta.

— Ce să fac? se răstește.

— Să mă sfidezi.

— Nu, nu am promis. Am spus că voi fi mai atentă. Ți-am spus că era aici. Am pus-o pe Prescott s-o percheziționeze, și pe celălalt mic prieten al tău. Prescott a fost cu mine tot timpul. Acum ai concediat-o pe biata femeie, când ea făcea doar ce i-am cerut eu să facă.

Ana se simte stăpână pe situație.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji, dar iată-te aici. Nu-mi amintesc să fi primit edictul tău papal prin care decretai că nu mă pot întâlni cu Leila. Nu știam că vizitatorii mei sunt supuși unei liste de interdicție.

E supărată, foarte supărată, ridică vocea și ochii îi sclipesc de indignare justificată.

Impresionant, doamnă Grey.

Mă mir cum îmi ține mereu piept și rămâne la fel de dezarmantă ca întotdeauna. Și e amuzantă, absorbind aerul înveninat din încăperea cu cuvintele pe care le alege.

— Edictul papal? întreb, pentru că este cel mai amuzant și mai lipsit de respect lucru pe care l-am auzit de ceva vreme și sper să-i stârnesc un zâmbet.

Ana rămâne cu fața împietrită.

La naiba.

— Ce e? întreb, exasperat.

Speram că putem depăși momentul, acum, că și-a luat povara de pe suflet.

— Tu. De ce ai fost atât de insensibil cu ea?

Poftim? Nu am fost insensibil, am fost furios. Nu avea ce să caute aici.
La naiba.

Oftez și mă sprijin de masă.

— Anastasia, tu nu înțelegi. Leila, Susannah — toate — erau o distracție, o plăcere, nimic mai mult. Asta era tot. Tu ești centrul universului meu. Iar ultima dată când v-ați aflat împreună într-o cameră, ea te-a amenințat cu arma. Nu o vreau în preajma ta.

— Dar, Christian, era bolnavă.

— Știu asta și știu că acum e mai bine, dar nu-i mai acorda prezumția de nevinovăție. Ceea ce a făcut a fost de neiertat.

— Dar tocmai i-ai făcut jocul. Voia să te vadă din nou și știa că vei sosi în fugă dacă vine să mă vadă pe mine.

Ridic din umeri.

— Nu vreau să fii afectată de vechea mea viață.

Ana se încruntă.

— Christian, tu ești cine ești din cauza vieții tale vechi, a noii tale vieți, la fel oricum ai lua-o. Ceea ce te atinge pe tine mă atinge și pe mine. Am acceptat asta acceptând să mă căsătoresc cu tine, pentru că te iubesc.

Unde vrea să ajungă cu asta?

Expresia ei este sinceră, plină de compasiune.

Dar de data asta nu pentru mine, ci pentru Leila.

Cine ar fi crezut că Leila o va găsi drept avocat pe soția mea?

— Nu mi-a făcut niciun rău. Și ea te iubește.

— Nu mă interesează.

Și nu, ea nu mă iubește. Cum ar putea?

Leila știe prea bine de ce anume sunt capabil...

Ana se uită la mine ca și cum m-ar vedea pentru prima dată.

Ah, iubito. Ți-am spus cu mult timp în urmă. Cincizeci de umbre.

— De ce îi ieși brusc apărarea? întreb, nedumerit.

— Uite, Christian, nu cred că Leila și cu mine vom face schimb de rețete și de modele de tricotate prea curând. Dar nici nu credeam că vei fi atât de lipsit de inimă față de ea.

— Ți-am mai spus că nu am inimă, mormăi și replica sună deranjant chiar și pentru urechile mele.

Își dă ochii peste cap.

— Nu e adevărat, Christian. Ești ridicol. Chiar îți pasă de ea. Nu i-ai plăti cursurile de artă și toate celelalte dacă nu ți-ar păsa.

Îmi amintesc cum îi făceam baie Leilei, terminată și murdară, în vechiul apartament al Anei. Țin mine cum m-am simțit văzând-o așa.

La naiba. M-am săturat de rahatul ăsta.

— Discuția asta s-a terminat. Hai să mergem acasă.

Ana se uită la ceasul ei.

— E prea devreme.

— Acasă! insist eu.

Tè rog, Ana.

— Christian, m-am săturat să mă tot cert cu tine.

Pare obosită.

Ce ceartă?

— Știi, continuă ea, interpretându-mi corect expresia încruntată, fac ceva ce nu-ți place și tu te gândești la o modalitate de a te răzbuna pe mine. De obicei, futaiul tău pervers, care este fie uluitor, fie de-a dreptul crud.

Ridică din umeri.

Crud? La naiba.

Da, a folosit cuvântul de siguranță cu tine, Grey.

Futu-i.

— Uluitor? întreb, pentru că nu vreau să mă gândesc la partea cu cruzimea.

— De obicei, da.

— Ce anume a fost uluitor?

Ana pare exasperată.

— Știi tu.

— Pot doar să ghicesc.

Diverse amintiri erotice îmi invadează mintea. Ana pe un despărțitor, înlănțuită de pat, crucea... în dormitorul copilăriei mele...

— Christian, eu...

Pare că găfăie; distragerea atenției a funcționat.

— Îmi place să te satisfac.

Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— Îți place.

Vocea ei este delicată ca o petală, mă mângâie. *Peste tot.*

— Știu, îi șoptesc la ureche, e singurul lucru de care sunt sigur.

Când mă ridic, Ana are ochii închiși. Îi deschide brusc și își țuguie buzele, probabil ca răspuns la zâmbetul meu insinuant.

O doresc.

Nu vreau să mă cert.

— Ce a fost uluitor, Anastasia? insist.

— Vrei lista?

— Există o listă?

— Ei bine, cătușele, mormăie ea, iar pentru o clipă pare pierdută în amintirea experienței noastre din luna de miere.

Nu. O prind de mână și-mi trec degetul mare peste încheietura ei.

— Nu vreau să-ți las semne.

Mă uit fix în ochii ei, implorând-o.

— Vino acasă.

— Am treabă.

— Acasă.

Te rog, Ana. Nu vreau să ne certăm.

Ne privim fix în ochi, câmpul de luptă fiind spațiul dintre noi, în timp ce eu încerc cu disperare să înțeleg la ce s-ar putea gândi. Știu că am înfuriat-o și, în adâncul minții mele, sunt îngrijorat că aș putea face exact ceea ce Flynn m-a avertizat să nu fac — să sabotez relația și să-mi reprim propria fericire.

Trebuie să știu că suntem bine.

Pupilele i se largesc, întunecându-i ochii. Nu-i pot rezista. Îi mângâi obrazul cu dosul palmei.

— Am putea rămâne aici.

Vocea mea este răgușită, trădându-mi dorința și nevoia de a face pace cu soția mea.

Ana clipește și clatină din cap, făcând un pas înapoi.

— Christian, nu vreau să facem sex aici. Amanta ta tocmai a fost în această cameră.

— Nu a fost niciodată amanta mea.

Doar Elena se potrivește acestei descrieri.

Nu te gândi la asta, Grey.

— E doar o chestiune de semantică, Christian.

Pare epuizată, din nou.

— Nu-ți bate capul cu asta, Ana. Ea face parte din trecut.

Și nu știu dacă mă refer la Leila sau la Elena, dar același lucru este valabil pentru amândouă.

Amândouă sunt de domeniul trecutului.

Ana oftează și mă privește ca și cum aș fi o enigmă dificil de rezolvat. Ochii ei mă imploră, dar nu știu pentru ce. Brusc, expresia ei devine una alarmată. Oftează, iar eu cred că spune nu.

Dar chiar *e* de domeniul trecutului.

— Da, o implor și-mi lipesc buzele de ale ei, pentru a-i alunga îndoiala.

— Ah, Christian, șoptește, uneori mă sperii.

Îmi prinde capul în mâini și mă trage spre ea ca să mă sărute.

Sunt pierdut. O sperii?

O iau în brațe și-i șoptesc pe buze:

— De ce?

— Te-ai putut îndepărta de ea atât de ușor.

De data asta știu că se referă la atitudinea mea față de Leila.

— Și crezi că m-aș putea îndepărta la fel de ușor și de tine, Ana? De ce naiba ai crede asta? Ce ți-a venit?

— Nimic. Sărută-mă. Du-mă acasă.

Buzele ei le găsesc pe ale mele încă o dată, dar de data asta în sărutul ei găsesc și disperarea.

Ce s-a întâmplat, Ana?

Acest gând se evaporă când mă predau sărutului ei.

ANA SE RĂSUCEȘTE sub mine.

— Ah, te rog, mă imploră ea.

— Toate la timpul lor.

O am exact unde mi-o doresc, pe patul nostru din Escala, legată și disponibilă. Geme și trage de legăturile de piele care îi leagă coatele de genunchi. Este complet deschisă și vulnerabilă în fața mea, în timp ce eu îmi concentrez atenția și vârful limbii pe clitorisul ei. Geme în timp ce eu îi torturez punctul îngropat în carne, simțind cum se excită sub atingerea mea necruțătoare.

Doamne, îmi place asta la nebunie.

Își înfinge degetele în părul meu, trăgând cu putere.

Dar nu mă opresc.

Încearcă să-și îndrepte picioarele. E aproape.

— Nu-ți da drumul.

Cuvintele mele plutesc peste pielea ei udă.

— O să te bat la fund dacă îți dai drumul.

Geme și se zbate mai tare.

— Controlează-te, Ana. Este vorba numai despre control.

Îmi reiau eforturile, limba mea continuând s-o provoace, aducând-o din ce în ce mai aproape de orgasm. Știu că este o bătălie pierdută pentru ea, este atât de aproape.

— Ah! strigă ea, iar orgasmul îi străbate tot trupul.

Ridică fața spre tavan și-și arcuiește spatele în timp ce-și dă drumul.

Da!

Nu mă opresc până când nu o fac să țipe.

— O, Ana, o cert, ciupind-o de coapsă. Ți-ai dat drumul.

O întorc pe burtă, și o plesnesc puternic la fund, până când urlă.

— Controlează-te, repet, și, prinzând-o de șolduri, intru în ea.

Ea strigă din nou.

Iar eu încremenesc.

Savurând-o.

Aici îmi doresc să fiu.

Locul meu preferat.

Mă aplec, îi desfac fiecare cătușă, eliberând-o, și o trag complet în poala mea, pătrunzând-o și mai adânc.

Ana. Îmi înfășor brațul în jurul ei și îi mângâi obrazul, bucurându-mă de senzația atingerii noastre.

— Mișcă-te, îi șoptesc la ureche.

Geme și se ridică, apoi se lasă la loc în poala mea.

Prea încet.

— Mai repede, îi ordon.

Și ea se mișcă. Mai repede. Mai repede. Tot mai repede. Mă ia cu ea.

Ah, iubito.

Acesta e raiul.

Atingerea ei.

Îi las capul pe spate, sărutându-i gâtul, în timp ce cealaltă mână coboară pe corp, mângâindu-i pielea. De la șold îmi cobor degetele până la vulvă. Scâncește când îi ating cu degetele clitorisul deja excitat.

— Da, Ana. Ești a mea. Doar tu.

— Da, strigă ea, iar mie nu-mi vine să cred că e atât de aproape.

Abandonul ei îmi alimentează dorința. Își dă capul pe spate.

Și primele șocuri apar imediat.

— Dă-ți drumul pentru mine, îi șoptesc.

Își dă drumul, iar eu o țin nemișcată în timp ce îi călăuzesc orgasmul.

— Christian! strigă ea, numele meu mă poartă peste limitele umane.

— Ah, Ana, te iubesc.

Gem și ejaculez. Toată tensiunea acumulată mai devreme îmi părăsește corpul în timp ce-mi savurez eliberarea.

STĂM ÎNTINȘI CU PICIOARELE ÎNCĂLCITE și cătușele printre noi. Îi sărut umărul și-i dau la o parte părul de pe față. Apoi mă sprijin într-un cot. Îi mângâi fundul acolo unde am lovit-o și o întreb:

— Asta face parte din listă, doamnă Grey?

— Hmm.

— Asta înseamnă că da?

— Hmm.

Surâde subtil, dar cuceritor.

Zâmbesc. E incoerentă.

Bravo, Grey.

Îi sărut din nou umărul și ea se rostogolește cu fața la mine.

— Deci? o întreb.

— Da. Este pe listă.

Ochii îi strălucesc ghiduș.

— Dar e o listă lungă.

Simt cum mă umflu în pene.

Furia mea de mai devreme este dată uitării.

Îți mulțumesc, Ana. O sărut.

— Bine. Luăm cina?

Încuviințează și degetele ei dansează pe pieptul meu.

— Vreau să-mi spui ceva.

Ochii ei albaștri sinceri și curioși îi întâlnesc pe ai mei.

— Ce?

— Să nu te superi.

— Ce este, Ana?

— Îți pasă.

Spune cuvintele atât de sincer, cu atâta compasiune, încât tot aerul îmi iese din plămâni.

— Vreau să recunoști că îți pasă. Pentru că lui Christian acela pe care-l cunosc și-l iubesc i-ar păsa.

De ce face asta?

Venite de nicăieri, imaginile cu Leila, Susannah și restul supuselor mele îmi întunecă mintea. Tot ceea ce am făcut împreună. Tot ceea ce au făcut ele. Pentru mine. Tot ceea ce am făcut și fac pentru ele.

Leila terminată și murdară.

La naiba.

A fost o tortură. N-aș vrea ca ea sau oricare dintre ele să treacă prin asta. *Niciodată.*

— Da. Da, îmi pasă. Ești fericită?

Expresia Anei se îndulcește.

— Da. Foarte fericită.

Mă încrunt.

— Nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine acum, aici, în patul nostru, despre...

Îmi pune un deget pe buze.

— Noi mai vorbim. Hai să mâncăm. Mi-e foame.

Suspin și clatin din cap.

Femeia asta mă zăpăcește. În toate privințele.

De ce este lucrul acesta atât de important pentru ea?

Dulcea mea soție, atât de plină de compasiune.

— Mă vrăjiți și mă nedumeriți, doamnă Grey.

— Mă bucur.

Mă sărută, limba ei o găsește pe a mea, și în curând ne pierdem din nou unul în celălalt.

Vineri, 9 septembrie 2011

— Bună dimineața, domnule Grey.

Andrea radiază toată și este veselă.

Puțin așa, ca mine. Se pare că și ei îi priește viața conjugală.

— Bună dimineața, Andrea, spun, cu un zâmbet rapid și sincer.

— Cafea?

— Te rog. Unde e Sarah?

— Are treabă, pentru întâlnirea din această dimineață. Neagră?

— Da. Apoi hai să trecem în revistă pregătirile pentru astăzi și pentru weekend.

Mă așez la birou și răsfoiesc documentele din fața mea. Astăzi ne întâlnim cu familia Hwang din Taiwan pentru a discuta despre asocierea în participațiune cu șantierul lor naval. Am statisticile lor, structura lor de management, detalii despre furnizorii și subcontractanții lor și o listă cu clienții pe care îi au. Este impresionantă, dar o parte din mine încă se întreabă de ce ar vrea să se asocieze cu o companie din SUA. De fapt, m-am tot frământat întrebându-mă asta pe tot parcursul discuțiilor noastre cu ei. Ne-au spus în timpul ultimei noastre convorbiri că vor să se extindă în toată zona Pacificului pentru a fi mai puțin dependenți de piața internă și de cea din Asia de Est. Dar GEH ar putea intra pe un teren minat din punct de vedere politic.

Ei bine, astăzi avem ocazia să punem toate întrebările dificile.

Andrea mi se alătură. Face o cafea foarte bună.

— E grozavă.

Îmi ridic ceașca în fața ei și sunt răsplătit cu un zâmbet.

— Cum stai cu pregătirile de călătorie pentru petrecerea surpriză a Anei?

— Familia dumneavoastră sosește mâine. Raymond Steele se întoarce tot mâine din excursia sa de pescuit din Oregon. Gulfstream-ul va decola în această după-amiază spre Savannah pentru a-i lua pe domnul și doamna Adams. Ei vor ajunge la Seattle mâine după-amiază. Voiam să verific dacă nu aveți nevoie de rezervări la hotel pentru ei.

— Nu, mulțumesc. Vor sta cu noi.

— Cred că asta e tot în ceea ce privește weekendul. Am ținut legătura cu doamna Jones.

— Minunat. Acum, delegația taiwaneză.

Mă uit la ceas.

— Ar trebui să fie aici la ora 11.

— Totul este pregătit.

Andrea e eficientă, ca de obicei.

— Vin de la Fairmont Olympic. Pe lângă proprietari, domnul și domnișoara Hwang, și directorul lor operațional, domnul Chen, vine și translatorul; îmi pare rău că nu știu încă numele lui sau al ei. Marco se va întâlni cu ei la recepție și-i va însoți până la sala de conferințe.

— Ciudat că aduc un translator. Cu toții vorbesc fluent engleza.

Andrea ridică din umeri.

— Prânzul este rezervat pe numele dumneavoastră, la Four Seasons, la ora 13:30.

— Mulțumesc, Andrea, se pare că totul este sub control.

— Asta e tot?

— Deocamdată.

După ce pleacă, mă întorc la iMac și-mi verific e-mailul. Titlul mesajului Anei îmi sare în ochi.

De la: Anastasia Grey

Despre: Lista

Data: 9 septembrie 2011, 09:33

Către: Christian Grey

Asta e cu siguranță în top.

:D

A x

Anastasia Grey

Editor, SIP

Râd zgomotos și mă foiesc în scaun când îmi amintesc de depărtător și de cât de conciliantă a fost soția mea aseară. Dar, din nou, așa a fost în fiecare seară de când Leila a pătruns în viața noastră. Din fericire, acea

dramă a luat sfârșit — Leila este acasă, iar Flynn m-a asigurat că și-a re-luat lin viața din Connecticut.

Ana este la fel de nesătulă ca întotdeauna.

Sunt un bărbat norocos, foarte norocos.

De la: Christian Grey

Despre: Spune-mi ceva nou

Data: 9 septembrie 2011, 09:42

Către: Anastasia Grey

Așa spui de trei zile.

Hotărăște-te.

Sau... am putea încerca altceva.

;))

Christian Grey

CEO, Împătimit al acestui joc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Singura noastră sursă de conflict au fost insistențele Anei de rean-gajare a lui Prescott, în ciuda faptului că Ana însăși a spus că nu e sigură în privința ei. Am asigurat-o pe Ana că-i voi da lui Prescott recomandări bune, dar asta e tot, iar pentru mine discuția este închisă. Recitesc docu-mentele din fața mea; trebuie să fiu bine pregătit.

Apoi verific dacă mai există alte e-mailuri de la Ana, dar nu există ni-ciunul. Sunt nerăbdător să începă ședința, dar, cu 45 de minute înainte de începerea acesteia, trebuie să mă dezmořesc puțin. Mă ridic, îmi iau telefonul și ies din birou.

— Andrea, mă duc la Ros. Am telefonul la mine.

Îl flutur și observ că trebuie încărcat.

La naiba.

— Poți să mi-l încarci tu?

— Da, domnule Grey.

Simțind nevoia de a-mi consuma o parte din energia excesivă înainte de întâlnire, cobor în fugă scările spre biroul lui Ros.

ROS ARE O LISTĂ ÎNTREAGĂ CU ÎNTREBĂRI pentru frații Hwang și discutăm despre diverse tactici, când se aude o bătaie în ușă. Este Andrea.

— V-a sunat doamna Grey. Voia să vorbească urgent cu dumneavoastră. M-am gândit că ați vrea să știți.

Îmi dă telefonul.

— Mulțumesc.

Încruntat, ies din biroul lui Ros și o sun pe Ana.

— Christian, oftează Ana, cu respirația întretăiată, aproape sufocându-se.

Un fior mă străbate pe șira spinării.

— Doamne, Ana. Ce s-a întâmplat?

— E Ray... a avut un accident.

— La naiba!

— Sunt în drum spre Portland.

— Portland? Te rog, spune-mi că Sawyer e cu tine.

— Da, el conduce.

— Unde e Ray?

— La OHSU.

Ros iese din biroul ei, atrăgându-mi atenția.

— Christian, vor ajunge în scurt timp.

Ochii mei se îndreaptă spre ceasul de pe perete. Este 10:48.

— Da, Ros, știu!

Întâlnirea va dura cel puțin două ore. *La naiba.* Aveam de gând să-i duc la prânz.

Ros și Marco se pot ocupa.

— Îmi pare rău, iubito — pot ajunge acolo în aproximativ trei ore. Am niște chestiuni de care trebuie să mă ocup aici. Voi zbura până acolo.

Slavă Domnului că *Charlie Tango* e funcțional.

— Am o întâlnire cu niște tipi din Taiwan, continui. Nu pot să-i las baltă. E o afacere pe care o discutăm de luni întregi. O să plec de aici cât de repede pot.

— Bine, șoptește ea, cu vocea joasă și speriată.

Mi se strânge inima. Ana nu se comportă așa de obicei.

— Ah, iubito, murmur, copleșit de dorința de a lăsa totul baltă și de a merge la ea.

Are nevoie de mine.

Dar nu pot. Am responsabilități aici.

Sawyer este cu ea.

— Voi fi bine, Christian. Nu te grăbi. Nu vreau să-mi fac griji și pentru tine. Zboară cu grijă.

— Așa o să fac.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, scumpo. Voi ajunge la tine cât de repede pot. Ține-l pe Luke aproape.

— Da, așa voi face.

— Ne vedem mai târziu.

— Pa.

Închide telefonul.

— E totul în regulă? întreabă Ros.

Clatin din cap.

— Nu. Tatăl Anei a avut un accident.

— A, nu...

— Este la spital în Portland. Ana se duce acolo chiar acum. Trebuie să dau un telefon rapid.

O sun pe mama și, printr-un miracol, Grace răspunde la telefon.

— Christian, dragă. Ce bine că am vești de la tine.

— Mamă, tatăl Anei a avut un accident.

— O, nu, sărmanul Ray. E bine? Unde este?

— LA OHSU.

— E grav?

— Nu știu. Ana e pe drum spre el. Din păcate, am o întâlnire aici la care trebuie să particip înainte de a mă duce acolo.

— Înțeleg. Un prieten de la Yale lucrează acolo. O să dau niște telefoane.

— Mulțumesc, mamă. Trebuie să închid.

O sun pe Andrea, sperând că s-a întors la biroul ei.

— Domnule Grey.

— Tatăl Anei a avut un accident. Voi avea nevoie ca Stephan să zboare cu mine la Portland cu *Charlie Tango* după ce se termină întâlnirea asta. Poți s-o rogi pe Beighley să ia Gulfstream-ul până la Savannah? Va trebui să găsim un al doilea pilot care să meargă cu ea. Și ține legătura cu Taylor — vreau să vină cu mine.

— Da, domnule. O să mă ocup imediat de asta.

Închid, iar Ros își adună hârtiile de pe birou.

— Va trebui să-i întreții pe frații Hwang după această întâlnire. Scoate-i la prânz. Am o masă rezervată la Four Seasons. Va trebui să mă duc la tatăl Anei.

— Bineînțeles. Îl voi ruga pe Marco să vină cu mine.

— Ar fi bine să mergem sus.

RYAN NE DUCE CU MAȘINA PE MINE ȘI PE TAYLOR la heliportul din centrul orașului Seattle. A fost ideea Andreei să plecăm de aici, și nu de la Boeing Field, pentru a economisi timp. Întâlnirea cu familia Hwang a fost un succes uriaș. Am achiziționat un șantier naval, iar înțelegerea la care am ajuns pare să mulțumească ambele părți, dar i-am lăsat pe Ros și Marco să pună la punct detaliile. Ros și cu mine suntem invitați să vizităm șantierul naval săptămâna viitoare, dar acum trebuie să fiu alături de soția mea și să aflu detalii despre starea socrului meu.

În timp ce Ryan parchează Audi-ul în fața clădirii, îmi amintesc ultima dată când am folosit acest heliport — am condus-o pe Ana la expoziția lui José din Portland. Totul făcea parte din încercarea mea de a o recâștiga.

Îmi permit un scurt moment de triumf.

Am reușit.

Acum e soția mea.

Cine ar fi crezut, Grey?

Taylor și cu mine ne îndreptăm spre liftul care ne duce la heliportul de pe acoperiș. Ușile se deschid și iată-l pe *Charlie Tango*.

Mândria și bucuria mea, readusă la gloria ei de odinioară.

L-am lăsat ars și abandonat într-un luminiș dintr-un colț sălbatic și pustiu al Rezervației Naționale Gifford. Acum are două motoare noi și, după ce a fost reparat și bibilit la Eurocopter, se ridică semeț și mândru, strălucind ca nou în soarele după-amiezii. Este o bucurie să-l privești. Stephan coboară din cabina de pilotaj, radiind, în timp ce noi ne îndreptăm spre el.

— Se manevrează la fel ca înainte și arată bine, spune el în loc de salut.

— Abia aștept să-l pilotez.

În ciuda anxietății mele legate de Ana, abia îmi pot stăpâni entuziasmul de a fi din nou la manșa lui *Charlie Tango*.

— Mă gândeam că asta vei spune.

Cu un zâmbet pe chip, ține ușa pilotului deschisă, apoi se așază lângă mine, în timp ce Taylor sare în spate. După ce îmi prind centura de siguranță, îmi pun căștile și trec prin verificările de dinaintea zborului.

— Am uitat ceva? îl întreb pe Stephan.

— Nu, domnule. V-ați amintit totul.

Verific turația elicei și apoi contactez turnul prin radio.

— În regulă, băieți. Sunteți gata?

— Recepționat, spune Taylor în cască, iar Stephan ridică degetul mare în sus.

Ușor, cobor manșa, iar *Charlie Tango* se înalță ca o pasăre Phoenix în soarele din Seattle. Simt un fior și o ușurare, știind că voi fi alături de soția mea în puțin peste o oră.

Zborul spre Oregon este o distragere binevenită de la grijile mele legate de Ana și de tatăl ei. *Charlie Tango* este la fel de receptiv, fin și elegant ca întotdeauna. Aterizează cu grația lui obișnuită pe heliportul din Portland.

— Îl ții pornit? îl întreb pe Stephan.

— Cu plăcere, domnule.

A fost de acord să aștepte instrucțiuni suplimentare, deoarece nu știu când sau dacă vom pleca acasă astăzi.

Afară ne așteaptă un Suburban. Agentul de închirieri îi înmânează cheile lui Taylor și pornim spre spital. În timp ce el conduce, scot telefonul ca s-o sun pe Ana, dar găsesc un apel pierdut și un mesaj vocal de la mama. O sun pe Grace, în loc să-i ascult mesajul, dar nu răspunde. *La naiba*. Închid și-i ascult mesajul vocal. Tonul îi este clar și concis, cu vocea ei de doctor.

— Christian, nu am prea multe informații despre socrul tău. Știu că este în sala de operație și că se află acolo de ceva vreme. E în stare gravă. Vom afla mai multe când vor termina operația. Nu știu când se va întâmpla asta. Dacă ești la spital, sună-mă.

Mă încrunt la telefon. Mesajul mamei mele este supărător; *stare gravă* nu sună bine.

— Taylor, s-ar putea să fie nevoie să rămânem peste noapte. Poți să iei niște lucruri de bază pentru Ana și pentru mine?

— Articole de toaletă?

— Da. Și un schimb de haine sau două. Pentru amândoi. Îmbrăcăminte normală. Te rog.

— Da, domnule.

O sun pe Andrea și ea răspunde la primul apel.

— Domnule Grey.

— Andrea, e posibil să rămânem în Portland în seara asta. Verifică dacă The Heathman are un apartament liber.

— Așa voi face. Să vă trimit laptopul prin curier?

— Îl am. L-a luat Taylor.

La naiba. Măine e ziua de naștere a Anei.

— Sun-o pe doamna Jones. Nu sunt sigur că vom reuși să ajungem la cină mâine. O s-o anunț mai târziu.

— Să anulez zborul Gulfstream-ului?

— Nu. Lasă-i să aterizeze în Savannah. Poate că Ana vrea ca mama ei să fie aici. Te sun când voi ști mai multe.

Închid telefonul.

Ce să fac?

Taylor îmi atrage atenția.

— Ce este? întreb.

— Domnule, aș putea să vă las la spital. Să fac cumpărăturile necesare, să le las la hotel, apoi să zbor înapoi la Seattle cu Stephan și să mă întorc cu R8-ul doamnei Grey, ca să-l aibă aici mâine dimineață.

— E o idee. Să vedem cum se simte tatăl ei înainte de a face ceva. Dar da, este un plan bun. Ai putea să aduni și câteva lucruri pentru mine.

— Da, domnule.

Poate că va trebui să reprogramăm aniversarea Anei pentru mai târziu în această lună. În timp ce mă gândesc la asta, îmi amintesc că azi e prima zi de lucru a Miei la noua slujbă. Îi trimit un mesaj rapid cu urări de succes, iar Taylor oprește în fața clădirii principale a OHSU.

Sunt foarte încordat. În ciuda profesiei mamei mele, detest spitalele.

ÎN LIFT, SPRE SALA DE OPERAȚIE, telefonul meu vibrează — e un mesaj de la Andrea. A rezervat apartamentul meu obișnuit la The Heathman. O asistentă de la recepția de la etajul trei mă îndrumă spre sala de așteptare. Inspir profund și deschid ușa. În interiorul încăperii sumbre și modeste o găsesc pe Ana, așezată pe un scaun de plastic. Palidă, speriată și încotoșmănată într-o jachetă de piele bărbătească, îl strânge de mână pe José Rodriguez. Tatăl acestuia stă alături, într-un scaun cu rotile.

— Christian, strigă ea.

Ușurarea și speranța de pe chipul ei, în timp ce sare să mă întâmpine, sting scurta străfulgerare de gelozie care mi s-a aprins în piept. Când o simt în brațele mele, închid ochii și o țin aproape. Miroase a mere, a livezi și a Ana, dar și a parfum ieftin și a nopți transpirate, petrecute în oraș.

Jacheta lui José?

Strâmb din nas și sper să nu observe nimeni. José se ridică în picioare, dar José Rodriguez senior rămâne în scaunul cu rotile, părând destul de zdruncinat.

La naiba. Trebuie să fi fost și el implicat în accident.

— Vreo veste? o întreb pe Ana, dar ea clatină din cap.

— José.

Îl salut făcând un semn din cap, în timp ce-mi țin soția în brațe. Sawyer stă pe un scaun într-un colț. Mă salută cu o mișcare scurtă din cap. Sunt bucuros că a fost aici cu Ana.

— Christian, acesta este tatăl meu, José Senior, spune José.

— Domnule Rodriguez — ne-am cunoscut la nuntă. Ați fost și dumneavoastră implicat în accident?

Îi strâng ușor mâna liberă.

— Cu toții am fost, răspunde José. Mergeam spre Astoria la pescuit.

Trăsăturile i se înăspresc, iar prospețimea tinereții îi dispare, dezvăluind bărbatul amenințător ascuns sub straturi.

— Dar am fost loviți de un șofer beat pe drum. I-a distrus mașina tatălui meu. În mod miraculos, eu am scăpat nevătămat. Tatăl meu a fost accidentat, dar Ray...

Se oprește și înghite în sec pentru a se aduna, apoi, cu o privire rapidă și neliniștită către Ana, continuă:

— A fost rău de tot. A fost transportat cu un elicopter de la spitalul comunitar din Astoria până aici.

O strâng și mai tare pe Ana.

— După ce l-au bandajat pe tata, am venit după el, termină el de povestit, iar eu îmi ridic sprâncenele surprins.

Domnul Rodriguez senior are un picior și un braț în gips, iar o parte a feței este tumefiată. Nu pare în stare să călătorească.

José clatină din cap cu exasperare, ca și cum mi-ar putea citi gândurile.

— Da. Tatăl meu a insistat.

— N-ar trebui să vă duceți acasă? întreb.

— Nu vrem să fim în altă parte.

Fața domnului Rodriguez se schimonosește; pare că se află în suferință.

Poate că ar trebui să se ducă acasă.

Dar nu-i presez; au venit aici pentru Ray. O iau de mână pe Ana, o conduc înapoi spre unul dintre scaune și mă așez lângă ea.

— Ai mâncat?

Clatină din cap.

— Ți-e foame?

Clatină din cap din nou.

— Dar ți-e frig? întreb, simțind încă o dată mirosul jachetei lui José.

Încuviințează și-și înfășoară și mai strâns în jurul ei haina. Ușa se deschide și apare un bărbat în halat — brunet, înalt și cu un aer obosit; are o expresie gravă.

La naiba.

Ana se grăbește să se ridice în picioare, iar eu mă reped s-o țin. Toți ochii din încăperea sunt ațintiți asupra tânărului doctor.

— Ray Steele, spune Ana cu un calm fals.

— Sunteți ruda lui? întreabă doctorul.

— Sunt fiica lui, Ana.

— Domnișoară Steele...

— Doamna Grey, murmur eu, corectându-l.

— Îmi cer scuze, băguie doctorul. Eu sunt doctorul Crowe. Tatăl dumneavoastră este stabil, dar în stare critică.

Ana se prăbușește în brațele mele în timp ce doctorul dă lovitură după lovitură despre starea lui Ray.

— A suferit leziuni interne grave, în principal la diafragmă, dar am reușit să le reparăm și am reușit să-i salvăm splina. Din păcate, a suferit un stop cardiac în timpul operației din cauza pierderii de sânge. Am reușit să-i repornim inima, dar acest lucru rămâne un motiv de îngrijorare.

Iisuse!

— Cu toate acestea, continuă doctorul Crowe, cea mai mare îngrijorare a noastră este legată de contuziile severe de la cap, iar RMN-ul arată că are o inflamație la nivelul creierului. I-am indus coma ca să rămână nemișcat în timp ce-i monitorizăm starea creierului.

Ana geme, sprijinindu-se mai mult pe mine.

— E o procedură standard în astfel de cazuri. Deocamdată, trebuie doar să așteptăm și să vedem.

— Și care este prognosticul? întreb, încercând să-mi maschez suferința din voce.

— Domnule Grey, este dificil de spus în acest moment. Este posibil să se recupereze complet, dar lucrul acesta este acum în mâinile lui Dumnezeu.

— Cât timp îl veți ține în comă?

— Depinde de cum răspunde creierul său. De obicei, între 72 și 96 de ore.

— Pot să-l văd? întreabă Ana tulburată.

— Da, ar trebui să-l puteți vizita în aproximativ o jumătate de oră. A fost dus la secția de terapie intensivă de la etajul șase.

— Mulțumesc, domnule doctor.

Doctorul Crowe dă din cap în semn de rămas bun și ne părăsește.

— Ei bine, măcar e în viață, șoptește Ana, încercând să pară optimistă, dar lacrimile i se adună în ochi și se revarsă pe chipul ei palid.

Nu. Ana, iubito.

— Stai jos, îi spun, ajutând-o să se așeze înapoi pe scaun.

— Tată, îi spune José părintelui său, cred că ar trebui să plecăm. Trebuie să te odihnești. Nu vom afla nimic pentru o vreme. Ne putem întoarce în seara asta, după ce dormi puțin. E în regulă, nu-i așa, Ana?

José se întoarce spre Ana.

— Bineînțeles, răspunde ea.

— Rămâneți în Portland? întreb, iar José dă din cap. Aveți nevoie de o mașină?

José se încruntă.

— Voiam să comand un taxi.

— Vă poate duce Luke.

Sawyer se ridică în picioare, în timp ce José pare derutat.

— Luke Sawyer, spune Ana.

— Ah, sigur. Da, am aprecia asta. Mulțumesc, Christian.

Ana îl îmbrățișează cu grijă pe domnul Rodriguez, apoi, pe José. El îi șoptește ceva la ureche, dar eu sunt suficient de aproape ca să aud.

— Să fii puternică, Ana. E un om în formă și sănătos. Are toate șansele să scape.

— Așa sper, răspunde ea, cu o voce îngrozitor de slabă.

Cuvintele ei mă străpung ca o coasă, pentru că nu pot face nimic ca să ajut. Își dă jos jacheta cu miros înțepător a lui José și i-o înapoiază.

Slavă Domnului.

— Păstrează-l, dacă îți este încă frig, se oferă el.

— Nu, sunt bine. Mulțumesc, spune ea, iar eu o iau de mână. Dacă apare vreo schimbare, te anunț imediat.

José îi zâmbește firav și-l conduce pe tatăl său spre ușa pe care Sawyer le-o ține deschisă. Domnul Rodriguez ridică mâna, iar José se oprește.

— Mă voi ruga pentru el, Ana.

Vocea bărbatului mai în vârstă se frânge.

— M-am bucurat să mă reîntâlnesc cu el după atâția ani. Mi-a devenit un bun prieten.

— Știu, spune Ana, cu vocea plină de emoție.

Cei trei pleacă, iar noi rămânem, în sfârșit, singuri. Îi mângâi obrazul.

— Ești palidă. Vino aici.

Mă așez, o iau în poala mea și o cuprind cu brațele. Ea se ghemuiește la pieptul meu, iar eu îi sărut părul.

Stăm așa.

Împreună.

Fiecare dintre noi cu propriile gânduri.

Ce să-i spun ca s-o liniștesc?

Habar nu am. Sunt neputincios și urăsc asta.

O prind de mână și o strâng, dorindu-mi s-o liniștesc.

Ray e un om puternic. O s-o scoată la capăt; trebuie s-o scoată la capăt.

— Cum a mers *Charlie Tango*? Întreabă ea în cele din urmă și mă mir că, în situația asta, se mai poate gândi la mine.

Cred că zâmbetul meu spontan este un răspuns suficient.

EC135-ul meu s-a întors. Și a fost o adevărată plăcere să-l pilotez.

— Ah, a fost agil.

Surâde.

— Agil¹³?

— Este o replică din „Poveste din Philadelphia”. Filmul preferat al lui Grace.

— Nu-l știu.

— Cred că îl am pe Blu-Ray acasă. Ne putem giugiuli uitându-ne la el.

Îmi lipesc buzele de părul ei și-i inhalez parfumul, mai dulce acum când jacheta lui José a dispărut cu el cu tot.

— Pot să te conving să mănânci ceva?

— Nu acum. Vreau să-l văd mai întâi pe Ray.

Nu insist.

— Cum au fost taiwanezii? mă întreabă și cred că manipulează conversația pentru a mă împiedica să mă gândesc la mâncare.

— Amabili.

— Cum adică amabili?

— M-au lăsat să le cumpăr șantierul naval pentru mai puțin decât prețul pe care eram dispus să-l plătesc.

— Asta e bine?

— Da. E bine.

— Dar am crezut că ai un șantier naval aici.

13 Yar, în original, un termen folosit în general în nautică. (N.r.)

— Am. Îl vom folosi pentru a face finisajele. Vom construi carenele în Orientul Îndepărtat. E mai ieftin.

— Cum rămâne cu forța de muncă de la șantierul naval de aici?

Bună întrebare, doamnă Grey.

— Vom redistribui oamenii. Ar trebui să reducem la minimum disponibilizările.

Sper.

O sărut încă o dată.

— Hai să mergem să vedem ce face Ray!

RAYMOND STEELE SE AFLĂ ÎN ULTIMUL pat din secția de terapie intensivă. E un șoc să-l văd inconștient și conectat la o serie de echipamente medicale de înaltă tehnologie. Omul ăsta mă intimidază mai mult decât oricine altcineva, dar, în momentul de față, pare vulnerabil și bolnav. Foarte bolnav. Este în comă indusă și conectat la un ventilator; are un picior în gips și pieptul îi este bandajat într-un pansament chirurgical. Restul trupului e protejat de o pătură subțire.

Iisuse. Ana este șocată când îl vede și clipește des, lăcrimând.

Tulburarea ei este greu de privit.

Ce trebuie să fac? Ce să spun?

Nu pot s-o fac să se simtă mai bine.

O asistentă verifică monitoarele. Pe insigna ei scrie KELLIE.

— Pot să-l ating? întreabă Ana și întinde mâna spre Ray fără să aștepte un răspuns.

— Da, spune Kellie cu amabilitate.

Rămân la capătul patului și privesc cum Ana acoperă cu grijă mâna lui Ray cu a ei. Brusc, se prăbușește în scaunul de lângă pat, își lasă capul pe brațul lui și începe să plângă în hohote.

O, nu.

Mă duc repede s-o consolez.

— Ah, tati. Te rog să te faci bine, imploră ea încet. Te rog.

Mă simt al naibii de neputincios, îmi pun mâna pe umărul ei și o strâng cu putere, încercând să-i ofer puțină consolare.

— Toate semnele vitale ale domnului Steele sunt bune, spune Kellie cu calm.

— Mulțumesc, murmur eu, pentru că nu știu ce altceva să spun.

— Mă poate auzi? întreabă Ana.

— E ca într-un somn adânc. Dar cine știe?

— Pot să mai stau un pic?

— Sigur că da, zice Kellie, zâmbindu-i Anei cu căldură.

Ana este acolo unde trebuie să fie acum, iar eu ar trebui să fac aranjamentele pentru a rămâne în Portland. În niciun caz nu vom merge acasă în seara asta. O mai strâng o dată de umăr și ea își ridică ochii spre ai mei.

— Trebuie să dau un telefon.

O sărut pe cap.

— Voi fi afară. Te las puțin singură cu tatăl tău.

DIN SALA DE AȘTEPTARE de la etajul al șaselea o sun pe mama. De data asta răspunde și o pun la curent cu starea lui Raymond Steele. Inspiră profund.

— Pare a fi în stare critică. Vreau să vin să-l văd...

— Mamă. Nu trebuie...

— Nu. Christian. Vreau să vin. Ana face parte din familie. Trebuie să vin să văd ce face. Voi veni cu Carrick cu mașina.

— Pot să vă aduc eu cu avionul.

— Poftim?

— Elicopterul meu este aici, dar Taylor îl duce înapoi la Seattle. Stephan vă poate aduce cu avionul până aici.

— Sună bine. Așa facem.

— Bine. Îl voi anunța pe Taylor, iar tu poți lua legătura cu el.

— Sigur. Christian, Ray este pe mâini bune.

— Mulțumesc, mamă.

Îl sun pe Taylor și îi spun ce am stabilit cu mama. Apoi o sun pe Andrea.

— Domnule Grey. Ce mai face domnul Steele?

— Este în stare gravă. Vom sta aici cel puțin două nopți. Va trebui să fac ceva pentru ziua de naștere a Anei aici, dacă va fi cazul. Poate o cină privată, dacă este pregătită. Aș vrea ca familia ei și prietenii noștri să participe și ei. Dar ar trebui să vedem cum va fi Ray dimineață.

— Pot să vorbesc la The Heathman, să văd dacă pot găzdui ei o cină privată.

— Bine. Ana are nevoie de mama ei, așa că hai s-o aducem pe ea și pe soțul ei, așa cum am plănuit. Rezervă camere pentru ei, pentru ai mei și pentru restul invitaților noștri și fă aranjamentele provizorii pentru a-i aduce aici. Mama mea ni se va alătura în această seară. Te rog s-o cazezi la The Heathman în seara asta.

— Așa voi face.

— Află numărul de mobil al lui José Rodriguez. Aș vrea să-l invit și pe el.

— O să vă trimit un mesaj.

— Mulțumesc, Andrea.

Închid și o sun pe doamna Jones pentru a-i confirma că petrecerea-surpriză de mâine, de la Escala, este anulată.

— Sper ca domnul Steele să se refacă repede, spune Gail.

— Da, și eu sper. Îmi pare rău pentru ziua de mâine.

— Nu e niciun deranj, domnule Grey. Mai sunt ocazii.

— Așa e. Mulțumesc, Gail.

Închid și mă întorc la terapie intensivă. Ajuns la cabinetul asistenteilor, îi dau lui Kellie numărul meu de mobil și al Anei, rugând-o să ne sune dacă starea lui Ray se modifică. E timpul ca soția mea să mănânce ceva.

Când revin lângă patul lui Ray, Ana vorbește cu el și nu mai plânge. Este calmă și fața îi strălucește de dragoste pentru bărbatul inconștient de lângă ea.

Este o priveliște emoționantă.

Și mă simt ca un intrus.

Dar nu vreau să plec.

Mă așez în liniște și-i ascult vocea blândă și dulce. Îl roagă să vină la Aspen, unde eu îl voi duce la pescuit. Cuvintele ei mă îndurerează. Ana este familia mea acum, așa cum a spus mama, și, prin urmare, la fel și Ray. Îmi închipui cum stăm amândoi, aruncând cu undițele în Roaring Fork sau în lacul Snowmass. Ray, taciturn. Eu, relaxat și la fel de taciturn.

Apoi, cum bem împreună o bere mai târziu.

— Domnul Rodriguez și José vor fi și ei bineveniți. Este o casă atât de frumoasă. E loc pentru toți. Te rog să fii aici ca să faci asta, tati. Te rog.

Bine. Ray, José senior, José, José, și cu mine la pescuit împreună.

Da. Pot s-o fac și pe asta.

Se întoarce și mă observă.

— Bună, murmur.

— Bună.

— Deci, mă duc la pescuit cu tatăl tău, domnul Rodriguez și José?

Încuviințează.

— Bine, zâmbesc eu. Hai să mergem să mâncăm. Să-l lăsăm să doarmă.

Ana se încruntă, iar eu știu că nu vrea să-și părăsească tatăl.

— Ana, e în comă. Le-am dat numerele noastre de mobil asistentelor de aici. Dacă intervine vreo schimbare, ne vor suna. Vom mânca, ne vom caza la un hotel, ne vom odihni și ne vom întoarce diseară.

Se uită lung la Ray, apoi, la mine.

— Bine, cedează ea.

ANA STĂ ÎN PRAGUL APARTAMENTULUI nostru de la The Heathman, cercetând din priviri camera bine cunoscută. Pare șocată.

Sau poate că-și amintește de prima dată când am adus-o aici, deși mă îndoiesc, pentru că era beată criță atunci. Îi așez servieta lângă una dintre canapele.

— Casa departe de casă, șoptesc.

Cu siguranță pentru mine a fost acasă în timp ce încercam s-o conving pe domnișoara Steele să devină supusa mea.

Și acum, iată-ne aici.

Soț și soție.

În cele din urmă, intră și rămâne în mijlocul camerei, cu un aer pierdut și deznădăjduit.

Oh, Ana. Ce pot să fac?

— Vrei să faci un duș? O baie? De ce ai nevoie, Ana?

Sunt disperat s-o ajut așa cum pot.

— O baie. Aș vrea o baie, murmură ea.

— O baie. Bine. Haide.

Intru cu pași mari în baie, bucuros că pot fi de folos, și deschid robinetele. Cada începe să se umple, iar eu adaug niște ulei de baie cu miros dulceag, care începe instantaneu să facă spumă. Îmi scot sacoul și cravata, iar în acest timp începe să-mi bipăie telefonul. Este un mesaj de la Andrea cu numărul de mobil al lui José. O să mă ocup de asta mai târziu.

Când revin, Ana este în dormitor, uitându-se la gențile Nordstrom.

— L-am trimis pe Taylor să ia niște lucruri. Îmbrăcăminte de noapte. Știi tu.

Dă din cap, dar nu spune nimic, iar eu citesc dezolarea în privirea pustie. Inima mea tânjește să-i alunge durerea.

— Oh, Ana, nu te-am mai văzut așa. În mod normal ești atât de curajoasă și puternică.

Îmi întoarce privirea, mută și neputincioasă.

Își încrucișează brațele încet, strângându-se în brațe ca și cum ar fi prinsă într-un curent de aer înghețat, iar eu nu mai pot suporta. O cuprind în îmbrățișarea mea, oferindu-i căldura trupului meu.

— Iubito, e în viață. Semnele lui vitale sunt bune. Trebuie doar să avem răbdare.

Tresare și nu știu dacă-i este frig sau dacă este șocul de a-l vedea pe Ray atât de neajutorat.

— Vino.

O prind de mână, o duc în baie, o dezbrac încet și o ajut să intre în cadă. Își prinde părul într-un coc care sfidează gravitația, se strecoară sub stratul de spumă și închide ochii. Mă dezbrac și mă bag în cadă, lângă ea. Mă așez în spatele ei, în apa fierbinte și o trag lângă mine. Stăm amândoi în apa caldă și caldă, cu picioarele lipite unul de celălalt.

Pe măsură ce timpul trece, Ana se relaxează sprijinită de mine.

Scot un oftat de ușurare și-mi permit un moment de răgaz, lăsând în urmă spaima care-mi persistă în fundul stomacului.

Sper din tot sufletul că Ray va fi bine.

Ana va claca dacă se va întâmpla ceva rău.

Iar eu sunt neputincios, nu știu cum s-o ajut.

Îi sărut cu nesaț părul, bucuros că se poate relaxa puțin, în timp ce ea sparge bulele din spumă.

— Nu te-ai băgat în cadă cu Leila, nu-i așa? Atunci când i-ai făcut baie? Întreabă ea din senin.

— Hm, nu!

— Așa mă gândeam și eu. Bine.

De unde vine asta?

O trag ușor de cocul dezordonat și îi înclin capul ca să-i pot vedea fața. Sunt curios.

— De ce întrebi?

Ridică din umeri.

— Curiozitate morbidă. Nu știu... am văzut-o săptămâna asta.

Să sperăm că nu o vei mai vedea niciodată.

— Înțeleg. Mai puțin partea cu morbiditatea.

— Cât timp ai de gând s-o întreții?

— Până când va fi pe picioarele ei. Nu știu. De ce?

— Mai sunt și altele?

— Altele? Întreb.

— Alte foste pe care le întreții.

— A fost una, da. Însă nu mai este.

— Da?

— Studia medicina. Acum este medic și are pe altcineva.

— Un alt dominator?

— Da.

— Leila spune că ai două dintre picturile ei, murmură Ana.

— Aveam. Nu prea îmi plăceau. Erau de lăudat din punct de vedere al tehnicii de execuție, dar erau prea colorate pentru gustul meu. Cred că sunt la Elliot. După cum știm, el nu are gusturi deloc.

Ana chicotește și e un sunet atât de minunat, încât o cuprind cu ambele brațe cu prea mult entuziasm, iar apa din cadă se prelinge pe margini și ajunge pe podea cu un pleoscăit satisfăcător.

— Așa e mai bine, spun și o sărut pe tâmplă.

— Se căsătorește cu cea mai bună prietenă a mea.

— Atunci mai bine îmi țin gura.

Îi zâmbesc și sunt, la rândul meu, răsplătit cu un surâs.

— Ar trebui să mâncăm.

Fața Anei se întunecă, dar nu am de gând să accept un refuz. O așez în capul oaselor și ies din cadă, luând un halat.

— Tu spală-te. Eu mă duc să comand ceva la room service.

După ce comand de mâncare, răscolesc prin pungile de cumpărături și mă schimb în haine curate. Taylor s-a descurcat de minune. Îmi plac blugii negri și puloverul gri din cașmir pe care i-a ales. În sufragerie, îmi scot laptopul și-l pornesc ca să-mi citesc e-mailurile. În timp ce le parcurg, îmi vine o idee.

De la: Christian Grey

Despre: Șofer beat. Poliția din Astoria.

Data: 9 septembrie 2011, 17:34

Către: Grey, Carrick

Bună, tată

Mama ți-a spus probabil că Raymond Steele a avut un accident.

Mașina lui a fost lovită de un șofer beat în această dimineață, în Astoria. Ray este acum la terapie intensivă. Poți să te folosești de contactele tale de la poliție pentru a afla informații despre cel care l-a lovit?

Mulțumesc.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă duc înapoi în dormitor și mă sprijin de cadrul ușii, urmărind-o pe Ana cum cotrobăie prin gențile Nordstrom.

— În afară de faptul că m-ai hărțuit venind la Clayton's, ai intrat vreodată într-un magazin și ai cumpărat pur și simplu ceva? mă întreabă ea.

— Te-am hărțuit?

Mă îndrept spre ea, încercând să-mi ascund amuzamentul. Zâmbește cu jumătate de gură.

— Da. M-ai hărțuit.

— Erai agitată, dacă-mi amintesc bine. Iar puștiul ăla era peste tine grămadă. Cum îl chema?

— Paul.

— Unul dintre numeroșii tăi admiratori.

Își dă ochii peste cap, iar eu nu-mi pot abține un zâmbet. O sărut.

— Asta e iubita mea.

Știam eu că nu poate fi departe.

— Îmbracă-te. Nu vreau să răcești din nou.

ANA NU E DELOC SEDUSĂ DE mâncarea pe care am comandat-o. Ia doi cartofi prăjiți și o jumătate de pateu cu crab, dar asta e tot. Dezamăgit, o privesc cum se ridică de la masă și se întoarce în dormitor. Știu că n-o pot forța, dar mă îngrijorează când nu mănâncă. În timp ce mă gândesc ce să fac, îi trimit un mesaj lui José pentru a-i invita pe el și pe tatăl lui la cina-surpriză de ziua Anei, dacă — și este un mare „dacă” la mijloc — va avea loc mâine și dacă și José senior este de acord.

Îmi verific e-mailurile pe laptop. Am primit unul de la Carrick.

De la: Grey, Carrick

Despre: Șofer beat. Poliția din Astoria.

Data: 9 septembrie 2011, 17:42

Către: Christian Grey

Sigur că da. Mama ta ar trebui să fi ajuns în Portland deja.

Tata

Carrick Grey, Partener

Grey, Krueger, Davis și Holt LLP

Astea sunt niște vești bune. Mama ar trebui să fie cu Ray până ne întoarcem la spital.

Ana se întoarce în living îmbrăcată într-un hanorac albastru deschis cu glugă, teniși și blugi.

— Gata, murmură ea.

Poate din cauză că e tristă și neliniștită, iar fața îi e palidă, pare mai tânără.

Totuși, are doar 21 de ani.

— Pari atât de tânără — și când te gândești că mâine vei fi cu un an mai mare, șoptesc.

Zâmbetul ei trist îmi frânge sufletul.

— Nu prea am chef să sărbătoresc. Putem să mergem să-l vedem pe Ray acum?

— Sigur. Aș vrea să mănânci ceva. Abia te-ai atins de mâncare.

— Christian, te rog. Pur și simplu nu mi-e foame. Poate după ce-l vedem pe Ray. Vreau să-i urez noapte bună.

JOSÉ TOCMAI IESE DIN SECȚIA de terapie intensivă când ajungem noi.

— Ana, Christian, bună.

— Unde e tatăl tău? întreabă Ana.

— Era prea obosit. A avut un accident de mașină în această dimineață. Cred că așa știe să glumească José, care zâmbește forțat.

— Și calmantele și-au făcut efectul, continuă el. A adormit buștean. M-am chinuit ceva ca să intru să-l văd pe Ray, pentru că nu suntem rude.

— Și? întreabă tulburată Ana.

— Se simte bine, Ana. La fel, dar e OK.

Ana dă din cap, ușurată, cred.

— Ne vedem mâine, sărbătorito.

La naiba. Nu strica surpriza!

— Sigur. Vom fi aici, răspunde Ana.

José îmi aruncă o privire, apoi o îmbrățișează scurt, închizând ochii.

— Mañana¹⁴, șoptește el.

Amice. Încă mai ești îndrăgostit de soția mea?

Îi dă drumul și-i urăm noapte bună, privindu-l cum se îndreaptă spre lifturi. Oftez.

14 „Pe mâine“, în limba spaniolă. (N.r.)

— Încă e înnebunit după tine.

— Nu, nu este. Și chiar dacă ar fi...

Ridică din umeri. Nu-i pasă.

— Bravo, spune.

Poftim?

— Pentru că nu ai făcut spume la gură, clarifică ea, cu ochii strălucind amuzați.

Chiar și acum râde de mine.

— Niciodată n-am făcut spume la gură!

Încerc să par ofensat, dar ea zâmbeste vag, ceea ce și era intenția mea.

— Hai să-l vedem pe tatăl tău. Am o surpriză pentru tine.

— Surpriză?

— Vino.

O iau de mână. Mama mea stă la patul lui Ray, cu capul plecat, ascultându-le pe dr. Crowe și pe o altă femeie îmbrăcată în halat. Grace se înveselește când ne vede.

— Christian.

Mă sărută pe obraz, apoi o îmbrățișează pe soția mea.

— Ana. Cum rezisti?

— Sunt bine. Îmi fac griji pentru tatăl meu.

— E pe mâini bune. Dr. Sluder e expertă în domeniul ei. Am învățat împreună la Yale.

— Doamnă Grey.

Dr. Sluder îi strânge mâna Anei. Are un accent sudic cald și cuvintele ei sună ca un cântec de leagăn.

— În calitate de medic principal al tatălui dumneavoastră, mă bucur să vă spun că este pe drumul cel bun. Semnele vitale sunt stabile și puternice. Avem toată încrederea că-și va reveni complet. Inflamația cerebrală s-a oprit și dă semne de diminuare. Acest lucru este foarte încurajator după o perioadă atât de scurtă de timp.

— Sunt vești bune, spune Ana, iar culoarea îi revine puțin în obraji.

— Așa e, doamnă Grey. Avem foarte multă grijă de el. Mă bucur să te văd din nou, Grace.

— Și eu mă bucur să te văd, Lorraina.

— Dr. Crowe, hai să-i lăsăm pe acești oameni cu domnul Steele.

Crowe iese din salon după dr. Sluder.

Ana îl privește pe Ray, care încă doarme liniștit. Grace o prinde de mână.

— Ana, draga mea, stai cu el. Vorbește cu el. Totul este în regulă. Eu o să fiu cu Christian în sala de așteptare.

— CUM SE SIMTE ANA? întreabă Grace.

— Greu de spus. Face față situației cu brio, dar știu că este extrem de tulburată. În mod normal este atât de puternică.

— Trebuie să fie un șoc pentru ea, dragule. Slavă Domnului că ești aici cu ea.

— Ți mulțumesc că ai venit, mamă. Ceea ce ai spus a fost foarte liniștitor și sunt sigură că a însemnat o mare diferență pentru Ana.

Grace îmi zâmbește.

— O iubești atât de mult.

— O iubesc.

— Ce vei face mâine, de ziua ei?

— Sunt nehotărât, dar mă gândeam să sărbătorim aici.

— Cred că e o idee bună. O să rămân în Portland în noaptea asta. Nu mi se întâmplă des să am timp numai pentru mine.

— Andrea a rezervat o cameră pentru tine și tata la The Heathman. Zâmbește.

— Christian, ești atât de atent. Te gândești la toate.

Cuvintele ei se răspândesc ca un soare cald de vară prin tot corpul meu.

MĂ DEZBRAC DE tricoul alb, iar Ana îl ia și-l îmbracă înainte de a se urca în pat.

— Pari mai veselă.

Îmi pun pijamaua, bucuros că Ana vrea să-mi poarte tricoul.

— Da. Discuțiile cu doctorul Sluder și cu mama ta au însemnat mult. Ai rugat-o pe Grace să vină aici?

Mă strecor în pat și o trag în brațele mele, cu spatele spre mine; este cea mai bună poziție pentru a mă cuibări cu iubita mea.

— Nu. Chiar ea a vrut să vină să vadă ce face tatăl tău.

— De unde a știut?

— Am sunat-o eu de dimineață.

Ana oftează.

— Iubito, ești epuizată. Ar trebui să dormi.

— Hmm, mormăie ea, apoi își întoarce capul, privindu-mă încruntată. Ce e?

Se răsuțește și se încolăcește în jurul meu, căldura ei pătrunzându-mi în piele. O mângâi pe păr. Nu știu la ce se gândea, dar pare că acum s-a înseninat.

— Promite-mi ceva, o întreb.

— Hmm?

— Promite-mi că vei mânca ceva mâine. Pot să accept că porți ja-cheta altui bărbat fără să fac spume la gură, dar, Ana, trebuie să mănânci. Te rog.

— Hmm, mârâie aprobator și eu o sărut pe păr. Mulțumesc că ești aici, murmură și mă sărută pe piept.

— Unde altundeva aș putea fi? Vreau să fiu oriunde ești tu, Ana.

Întotdeauna.

Tu ești soția mea. Familia mea de-acum.

Și familia se află pe primul loc.

Mă uit în tavan, amintindu-mi de prima dată când am dormit împreună în această cameră.

Cu atât de mult timp în urmă. Și totuși, nu atât de demult.

A fost o revelație.

Să dorm cu cineva.

Să dorm cu ea.

— Faptul că mă aflu aici mă face să mă gândesc la cât de departe am ajuns. Și la noaptea în care m-am culcat prima dată cu tine. Ce noapte a fost aceea. Te-am privit ore întregi. Erai pur și simplu... splendidă, îi șoptesc.

Simt zâmbetul obosit al Anei pe pieptul meu.

Ah, iubito.

— Dormi, murmur eu și nu este o rugămintă.

Sâmbătă, 10 septembrie 2011

Bunicul Theodore îmi întinde un măr. Este roșu-aprins. Și are gust dulce; gust de acasă și de verile lungi și bogate, când zilele se scurgeau una după alta la infinit. O briză ușoară îmi mângâie fața. Mă răcorește în lumina soarelui. Ne privim ochi în ochi, în livadă. Fața lui, uscată de soare și bătută de vreme, ridurile gravate în pielea lui spun o mie de povești. Întinde mâna și un tremur i-o străbate. Nu mai e la fel de stabil ca odinioară... *Bunicule!* Mă prinde de umăr, cu ochii pe jumătate închiși, dar încă strălucind de înțelepciune și iubire... Pentru mine. Acum înțeleg lucrul acesta. *Îți amintești cum făceam merele dulci când erai mic?* Zâmbesc. Încă sunt dulci. Copacii încă rodesc. Surâde, cu pielea lui încrețită din jurul ochilor. *Băiete, erai tare ciudat. Nu voiai să vorbești. Erai foarte timid. Acum uită-te la tine. Stăpânul propriului tău univers. Sunt mândru de tine, fiule. Te-ai descurcat grozav.* Căldura cuvintelor sale e la fel precum căldura soarelui. În spatele lui, mama, tata, Elliot, Mia și Ana se plimbă prin iarba înaltă și vin lângă noi, cu o pătură și un coș de picnic. Ana râde la ceva ce spune Mia. Își înclină capul pe spate, cu părul desfăcut și auriu în lumină. Mama vine lângă ele. Râde și ea. *Totul este despre familie, băiete. Întotdeauna. Familia pe primul loc.* Ana se întoarce și îmi zâmbeste. Raza zâmbetului ei mă luminează din interior. *Lumina mea. Iubirea mea. Familia mea. Ana.*

Mă trezesc, dar înainte de a deschide ochii, îmi savurez bucuria. Totul este în regulă, totul este așa cum ar trebui să fie, și știu că mă bucur de rămășițele unui vis acum uitat.

Deschid ochii.

Unde mă aflu?

La Heathman.

La naiba — Ray.

Realitatea sumbră intervine, dar întorc capul și mă liniștesc văzând-o pe Ana ghemuită lângă mine, încă dormind. După lumina care pătrunde prin perdele, știu că e devreme. Rămân nemișcat pentru o clipă, alcătuiind în minte o listă cu tot ce am de făcut astăzi.

E ziua ei de naștere.

Iar Ray zace rănit în spital.

Va fi un exercițiu de echilibru delicat, să sărbătoresc și să sufăr în același timp cu ea.

Mă dau jos din pat cu grijă.

Să nu-mi trezesc soția!

După ce fac duș și mă îmbrac, mă mut în liniște în living și o las pe Ana să doarmă. Trebuie să iau o decizie dacă să continui cu cina de ziua Anei, așa că primul lucru pe care trebuie să-l fac este să sun la terapie intensivă. Vorbesc cu una dintre asistentele lui Ray, care îmi spune că a trecut cu bine peste noapte și că semnele vitale sunt încurajatoare. Apoi îmi face legătura cu medicul curant, care-mi explică faptul că totul este așa cum ar trebui să fie și că ar trebui să fim optimiști. Cu aceste vești bune și cu raportul de ieri al dr. Sluder, hotărâsc să merg mai departe cu cina.

Între timp, am nevoie de cadourile ei — de ambele se ocupă Taylor. Mă uit la ceas — 7:35 dimineața — și îi trimit un mesaj lui Taylor, care stă undeva în hotel.

Bună dimineața.

Cadoul Anei e la tine?

TAYLOR

Da, domnule.

Să aduc cutia sus?

Te rog. Încă doarme!

Câteva clipe mai târziu, se aude o bătaie ușoară în ușă. E Taylor, în costumul său obișnuit.

— Bună dimineața, șoptesc, cu gândul la frumoasa adormită.

Sprijin ușa cu piciorul și ies cu Taylor pe hol.

— Bună dimineața, șoptește și el. Poftim.

Îmi întinde un cadou frumos împachetat, numai hârtie roz pal și panglici de satin.

— Frumos împachetat. Opera ta? Întreb ridicând dintr-o sprânceană, iar Taylor se înroșește.

— Pentru doamna Grey, murmură el, iar eu știu că este un motiv suficient. Și felicitarea care a venit odată cu cutia.

— Mulțumesc. Îmi asum riscul și merg mai departe cu cina restrânsă pentru Ana. Va trebui să coordonăm sosirea oaspeților noștri astăzi.

— Andrea m-a ținut la curent, iar Sawyer este aici. Cred că ne descurcăm, spune.

— Și avem și noua mașină, așa că Ana și cu mine nu vom fi nevoiți să alergăm în toate direcțiile cu feribotul.

— Mi-am permis să aduc ambele chei.

Ridică și-mi arată cheia de la R8.

— Cea de rezervă este la valet.

— Bine gândit.

Strecoar cheia în buzunar.

— Cred că ne va lua cel puțin o oră. Ți trimit mesaj când suntem gata de plecare, ca să aduci Audi-ul în față.

— S-ar putea să nu am semnal în garaj. O să iau legătura cu portarul și mă poate apela pe stația valetului.

— Bine, îi voi da un semn când vom fi în hol. Cum a mers?

— Cu R8-ul?

Dau din cap, iar zâmbetul lui larg îmi spune tot ce trebuie să știu.

— Minunat, îi răspund tot cu un zâmbet. Ne vedem mai târziu.

Se răsuțește pe călcâie, iar eu zâmbesc urmărindu-l cum se îndepărtează. Am mai purtat vreodată o conversație în șoaptă pe coridorul unui hotel? Cu Taylor? Fost pușcaș marin?

Clatin din cap, amuzat de ridicolul situației și mă întorc în apartament.

Când mă uit la Ana, încă doarme. Nu mă miră; ziua de ieri trebuie să o fi epuizat de tot. Am timp să-i trimit un e-mail Andreei.

De la: Christian Grey

Despre: Cina pentru ziua de naștere a Anei

Data: 10 septembrie 2011, 07:45

Către: Andrea Parker

Bună dimineața, Andrea.

Vreau să organizez cina-surpriză pentru Ana.

Te rog să confirmi cu hotelul și să comanzi un tort (de ciocolată!).
Ține-mă la curent cu aranjamentele de călătorie pentru toată lumea.
Sawyer și Taylor sunt aici, așa că vor putea să-i ia de la aeroport.
Coordonează-te cu ei.
Mulțumesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ce mai am de făcut?

Mă așez la birou, cu cadoul Anei în mână, și mă uit fix la felicitarea albă. Din fericire, știu exact ce vreau să scriu.

*Pentru toate începuturile noastre, la prima ta aniversare
ca soție iubită.
Te iubesc.
Cx*

Introduc felicitarea în plic și mă întorc la laptop. Ana va dori să poarte ceva mai elegant pentru cină și, ținând cont de ceea ce a spus ieri, prefer să aleg eu însumi o rochie decât să-l trimit pe Taylor. Mă uit pe site-ul Nordstrom și observ că magazinul local oferă servicii de ridicare directă. Și este situat la două străzi distanță de The Heathman.

Perfect.

Încep să caut pe site.

Douăzeci de minute mai târziu am cumpărat tot ce-i trebuia Anei; sper că-i plac alegerile mele. Îi trimit un mesaj lui Taylor, iar el îmi răspunde că-l va trimite pe Luke la Nordstrom când noi vom fi la spital.

E timpul s-o trezesc pe Ana.

Se agită când mă așez pe marginea patului și deschide ochii, clipind în lumina dimineții. Preț de o clipă pare relaxată și odihnită, dar brusc expresia i se schimbă.

— La naiba! Tata! exclamă ea alarmată.

— Hei.

Îi mângâi obrazul, iar ea se uită direct la mine.

— Am sunat la terapie intensivă în această dimineață. Ray a avut o noapte bună. Totul este în regulă.

Îmi mulțumește în timp ce se ridică în capul oaselor, cu un aer ușurat. Mă aplec spre ea, îi sărut fruntea și, închizând ochii, îi inspir parfumul.

Somn și Ana.

Încântător.

— Bună dimineața, Ana.

O sărut pe tâmplă.

— Bună.

— Bună. Vreau să-ți urez la mulți ani. E în regulă?

Zâmbește nesigur, dar îmi mângâie obrazul, cu ochii strălucitori și sinceri.

— Da, bineînțeles că da. Mulțumesc. Pentru tot.

— Pentru tot?

— Pentru tot, spune ea cu convingere.

De ce îmi mulțumește? Este derutant. Dar sunt nerăbdător să-i ofer cadoul meu, așa că ignor senzația.

— Poftim.

Mă privește cu ochii ei strălucind de entuziasm. Ia pachetul și deschide felicitarea. Expresia i se îndulcește în timp ce o citește.

— Și eu te iubesc.

Zâmbesc.

— Deschide-o.

Întorcându-mi zâmbetul, desface panglica și îndepărtează ușor hârtia, dând la iveală cutia Cartier, de piele. Face ochii mari când o deschide și găsește o brățară de aur alb, cu talismane ce reprezintă primele noastre experiențe trăite împreună: un elicopter, un catamaran, un planor, un taxi negru din Londra, Turnul Eiffel, un pat. Se încruntă examinând cornetul de zahăr și se uită la mine cu o expresie nedumerită.

— Vanilie? îi spun, ridicând din umeri.

Izbucnește în râs.

— Christian, e minunată. Mulțumesc. E splendidă.

Mângâie inimioara de pe brățară. Este un medalion: m-am gândit că e potrivit, pentru că nu am mai dăruit nimănui inima mea până acum. Ana a fost cea care a deschis-o, a intrat acolo și s-a simțit ca acasă.

Ce siropos ești, Grey.

— Poți să pui o poză sau orice altceva în el.

— O poză cu tine.

Se uită la mine printre gene.

— Întotdeauna în inima mea.

Mă face să mă simt ca un zeu.

Vârfurile degetelor ei trec peste talismanele cu literele C și A care ne reprezintă pe noi doi, apoi peste cheia alb-aurie. Își ridică din nou privirea și o întrebare arde în ochii ei de un albastru strălucitor.

— Pentru inima și sufletul meu, îi șoptesc.

Scoate un strigăt înăbușit și se aruncă asupra mea, luându-mă prin surprindere și punându-și brațele în jurul gâtului meu. O legăn în brațe.

— Este un cadou atât de frumos. Îmi place la nebunie. Mulțumesc.

Vocea ei se frânge la ultimul cuvânt.

Ah, draga mea. O cuprind în brațe și o strâng cu drag.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, spune ea printre lacrimi.

Înghit în sec, încercând să diger cuvintele ei și să ignor durerea din adâncul pieptului.

— Te rog, nu plânge.

Vocea mea este răgușită de emoție. Îmi place la nebunie că are nevoie de mine.

Își trage nasul.

— Îmi pare rău. Sunt atât de fericită și tristă și neliniștită în același timp. E un sentiment dulce-amărui.

— Hei!

Îi înclin capul pe spate și-mi lipesc buzele de ale ei.

— Înțeleg.

— Știi, spune ea cu un zâmbet trist.

— Mi-aș dori să fi fost în niște circumstanțe mai plăcute, și acasă.

Dar suntem aici.

O îmbrățișez empatizând cu ea. Niciunul dintre noi nu ar fi putut anticipa această situație.

— Haide, ridică-te. După micul dejun, mergem să vedem ce face Ray.

— Bine.

Zâmbește puțin mai vesel când o las să se îmbrace.

Comand cereale, iaurt și fructe de pădure pentru Ana și o omletă pentru mine.

MĂ BUCUR SĂ VĂD că Ana și-a recăpătat pofta de mâncare. Își devorează cu foame de lup micul dejun, dar nu comentez. E ziua ei de naștere și vreau să fie fericită.

De fapt, vreau să fie fericită tot timpul.

— Mulțumesc că mi-ai comandat micul dejun preferat.

— E ziua ta de naștere. Și nu-mi mai mulțumi atât.

— Vreau doar să știi că apreciez asta.

— Anastasia, asta trebuie să fac.

Vreau să am grijă de tine. Ți-am spus de mai multe ori.

Zâmbește.

— Da, așa este.

După ce-și termină micul dejun, o întreb cât se poate de relaxat dacă vrea să plecăm. De-abia aștept să-i ofer mașina.

— Mă duc să mă spăl pe dinți.

Zâmbesc larg.

— Bine.

Se încruntă ușor, formând acel v între sprâncene — cred că bănuiește că i se ascunde ceva —, dar nu spune nimic și se îndreaptă spre baie. Îi trimt un mesaj lui Taylor pentru a-l anunța că plecăm în scurt timp.

Îndreptându-ne spre lift, observ că Ana poartă noua ei brățară cu talismane. O prind de mână și-i sărut degetele, atingând talismanul cu elicopter.

— Îți place?

— Puțin spus. O ador. La nebunie. La fel ca pe tine.

Îi mai sărut încă o dată degetele în timp ce așteptăm liftul.

Liftul.

Acolo unde a început totul. Acolo unde am pierdut controlul.

Acolo unde ai cedat controlul, Grey.

Da. Te-a ținut în joc de glezne de când ai cunoscut-o.

Ana mă privește în timp ce intrăm.

Se gândește oare la ceea ce mă gândesc și eu?

— Nu, îi șoptesc, în timp ce apăs butonul pentru hol și ușile se închid.

— Ce nu?

Se uită la mine printre gene, timidă și provocatoare în același timp.

— Nu te mai uita așa la mine.

— La naiba cu hârțogăria, spune ea cu un zâmbet larg.

Râd și o trag în brațele mele, apropiindu-mi chipul de al ei.

— Într-o zi, voi închiria liftul ăsta pentru o după-amiază întreagă.

— Doar o după-amiază?

Ridică dintr-o sprânceană, iar asta e o provocare.

— Doamnă Grey, ești lacomă.

— Când e vorba de tine, da, sunt.

— Mă bucur să aud asta.

O sărut tandru pe buze, dar, când mă retrag, degetele Anei se încolăcesc în jurul cefei mele, trăgându-mi gura spre a ei. Insistă cu limba și mă lipește de perete, lipindu-și trupul de al meu. O sărut și eu, în timp ce dorința explodează ca o cometă în mine.

Ceea ce credeam că va fi o expresie curtenitoare și respectuoasă a afecțiunii devine ceva mai întunecat, indispensabil, mai sexy.

Mai mult.

Mult mai mult.

Limba ei este necruțătoare, se împreunează cu a mea.

Futu-i.

O vreau. Aici. În liftul ăsta.

Din nou.

Ne sărutăm. Limba. Buzele. Mâinile. Toate joacă un rol.

Îmi înfig degetele în părul ei, în timp ce ea mă mângâie pe obraz.

— Ana, respir, luptându-mă cu propria-mi dorință.

— Te iubesc, Christian Grey.

Gâfâie tulburată, cu ochii plini de promisiuni.

— Să nu uiți asta.

Liftul se oprește, ușile se deschid, iar ea se depărtează de mine.

Ce naiba?

Sângele îmi curge mai repede prin corp.

— Hai să mergem să-l vedem pe tatăl tău înainte să închiriez liftul chiar acum.

O sărut repede și, luând-o de mână, mă îndrept spre hol. Mă bucur că port sacou.

Portarul ne vede, iar eu îi fac un semn. Ana observă schimbul nostru de priviri, iar eu îi zâmbesc spunându-i din priviri Te-am-păcălit-și-am-o-surpriză-pentru-tine. Se încrunță.

— Unde e Taylor? întreabă.

— O să apară imediat.

— Și Sawyer?

— Are niște drumuri de făcut.

Ieșim din hotel și ne oprim pe trotuar. Este o zi frumoasă de sfârșit de vară; copacii de pe Broadway sunt înfrunziți, dar se simte aerul toamnei care se apropie. Nu e nici urmă de Taylor. Ana se uită în susul și în josul străzii, imitându-mă.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

Ridic din umeri, încercând să par relaxat, să nu stric surpriza.

Apoi aud vuietul gutural al motorului de R8. Taylor conduce mașina albă, imaculată, Audi-ul nou-nouț al Anei, și se oprește în fața noastră.

Ana face un pas înapoi și, uimită și neîncrezătoare, se uită când la mașină, când la mine.

Mă rog, ultima dată când am încercat să-i fac cadou o mașină, nu a mers prea bine.

Poate că de data asta va fi altfel.

Tu ai spus-o, Ana. *Poți să-mi cumperi una de ziua mea. Una albă.*

— La mulți ani, murmur eu și, din buzunar, scot cheia.

Rămâne cu gura căscată.

— Te-ai întrecut pe tine însuși.

Fiecare cuvânt este un staccato domol, apoi se întoarce să admire minunea inginerească parcată lângă bordură. Consternarea ei este de scurtă durată; fața i se luminează și începe să țină pe loc. Se întoarce și se năpustește în brațele mele, care o așteaptă, iar eu o rotesc în aer, încântat de reacția ei.

— Arunci cu banii ca un nebun! strigă ea. Îmi place la nebunie! Mulțumesc.

O las jos repede, luând-o prin surprindere. Gâfâie și se prinde de brațul meu.

— Orice pentru tine, doamnă Grey, îi spun sărutând-o. Haide. Să mergem să vedem ce face tatăl tău.

— Da! exclamă ea. Eu conduc?

Accept zâmbind, deși nu aș vrea.

— Bineînțeles. E a ta.

O echilibrez pe picioare, iar ea se îndreaptă dansând până la portiera șoferului, pe care Taylor i-o ține deschisă.

— La mulți ani, doamnă Grey, zice el vesel.

— Mulțumesc, Taylor.

Îl îmbrățișează, iar eu îmi dau ochii peste cap și mă așez pe scaunul pasagerului. Ana se urcă alături de mine și-și pune mâinile pe volan, zâmbind bucuroasă, în timp ce Taylor închide portiera.

— Conduceți cu grijă, doamnă Grey, spune el, evident afectuos în ciuda tonului sever.

Dintr-un motiv de neghicit, asta mă face să zâmbesc.

— Sigur, răspunde Ana, vibrând de emoție.

Bagă cheia în contact, iar eu mă încordez lângă ea.

Urăsc să conducă altcineva.

Cu excepția lui Taylor.

Dar ea știe asta.

— Ia-o ușor, o avertizez. Nu ne urmărește nimeni acum.

Răsucesce cheia, iar mașina se trezește la viață. Ana reglează rapid oglinzile laterale și pe cea retrovizoare. Bagă în marșarier și intră în trafic cu o viteză amețitoare.

— Hei! strig, agățându-mă de scaun.

— Ce e?

— Nu vreau să ajungi la terapie intensivă alături de tatăl tău. Mai încet, strig, întrebându-mă dacă R8-ul a fost o idee bună.

Încetinește imediat.

— E mai bine așa? întreabă, aruncându-mi un zâmbet orbitor.

— Mult mai bine, murmur, bucuros că suntem amândoi încă în viață.

Mergi ușor, Ana.

ȘAPTE MINUTE MAI TÂRZIU, ajungem în parcare a spitalului, iar eu am îmbătrânit cu cel puțin zece ani cu fiecare minut petrecut pe drum. Cred că am pulsul 180; un bolnav de inimă n-ar putea să meargă cu soția mea la volan.

— Ana, trebuie să mergi mai încet. Să nu mă faci să regret că ți-am cumpărat mașina asta.

Mă uit fix la ea în timp ce oprește motorul.

— Tatăl tău este aici pentru că a fost implicat într-un accident de mașină.

— Ai dreptate, șoptește ea, întinzându-se și strângându-mă de mână. Voi fi cuminte.

Vreau să spun mai multe, dar tac. E ziua ei de naștere și tatăl ei e la terapie intensivă.

Și tu i-ai cumpărat mașina, Grey.

— Bine. Bine. Să mergem.

CÂT ANA E LA RAY, stau în sala de așteptare și dau câteva telefoane. Mai întâi, Andrea.

— Domnule Grey. Bună dimineața.

— Bună dimineața. Ce noutăți ai?

— Toată lumea va ajunge la Portland. O să iau legătura cu Stephan în scurt timp. Încă aștept vești de la The Heathman, și dacă ei nu fac tort, am găsit o brutărie în Portland care-l poate face astăzi.

— Bravo.

— Domnul și doamna Adams vor decola la ora 10:30, ora Pacificului. Ar trebui să ajungă în Portland la patru și jumătate.

— Știu de ce am mutat petrecerea surpriză la Portland?

— Nu le-am dat detalii.

Bine. Carla nu trebuie să-și petreacă zborul făcându-și griji pentru Ray. Andrea continuă:

— Doamna Adams a spus că în mod intenționat nu a contactat-o pe doamna Grey, pentru a păstra surpriza.

— Bine. Anunță-mă când pleacă din Savannah.

— Așa voi face.

— Mulțumesc că ai organizat toate astea.

— E o plăcere, domnule. Sper ca starea domnului Steele să se îmbunătățească în continuare.

— Vorbim mai târziu.

Închid telefonul și deschid e-mailul care mi-a atras atenția.

De la: Grey, Carrick

Despre: Șofer beat. Poliția din Astoria.

Data: 10 septembrie 2011, 09:37

Către: Christian Grey

Mama ta spune că Raymond Steele este pe mâini bune.

Vin și eu mai târziu la ziua de naștere a Anei.

În privința șoferului, am niște informații pe care aș prefera să ți le prezint, fie personal, fie prin telefon.

Ne vedem în seara asta, fiule.

Tata

Carrick Grey, Partener

Grey, Krueger, Davis și Holt LLP

Îl sun pe Carrick, dar intră mesageria vocală. Îi las un mesaj, apoi mă așez și răsfoiesc notele trimise de Ros în legătură cu întâlnirea noastră de ieri cu familia Hwang.

Jumătate de oră mai târziu, sună tatăl meu.

— Christian.

— Tată, salutare. Ai ceva noutăți? Întreb, privind pe geam, în zare.

— Am vorbit cu cineva pe care știu la poliția din Astoria. Numele făptașului este Jeffrey Lance. Poliția îl cunoaște bine, nu numai în Astoria, ci și în sud-estul Portlandului, de unde se trage. Locuiește într-un parc de rulote de acolo.

— Era foarte departe de casă.

— Nivelul de alcool în sânge era de 0,28%.

— Ce înseamnă asta?

Mă răsucesc pe călcâie; fără să-mi dau seama, Ana s-a strecurat în sala de așteptare și mă urmărește cu atenție.

— Înseamnă că avea o alcoolemie de trei ori și jumătate peste limita legală, spune tata, aducându-mă înapoi în conversație.

— *Cât de mult* peste limită?

Nu-mi vine să cred. *Bețivii naibii. Îi urăsc.* Din adâncul acelei părți din creierul meu care păstrează cele mai dureroase amintiri, mirosul de fum de țigări Camel, de whisky și de transpirație se infiltrează în conștiința mea.

— *Aici erai, nenorocit mic.*

La naiba. Peștele târfei drogate.

— De trei ori și jumătate, murmură tata, dezgustat.

— Înțeleg.

— Și nu e la prima abatere. I-a fost suspendat permisul de conducere. Nu are asigurare. Poliția evaluează toate acuzațiile și avocatul lui încearcă să obțină o înțelegere, dar...

— Toate acuzațiile, totul, îl întrerup.

Îmi fierbe sângele în vine. *Ce nemernic.*

— Tatăl Anei este la terapie intensivă. Vreau să fie judecat după lege.

— Fiule, nu mă pot implica, din cauza legăturii de familie. Dar una dintre femeile cu care lucrez este specializată în acest tip de infracțiuni. Cu permisiunea ta, ea poate acționa în numele socrului tău și va face presiuni pentru pedeapsa cea mai grea.

Inspir, încercând să mă calmez.

— Bine, mormăi.

— Trebuie să plec, fiule. Mai am un apel. Ne vedem mai târziu.

— Ține-mă la curent.

— Sigur.

— Celălalt șofer? întreabă Ana, după ce închid.

— Un bețivan nenorocit din sud-estul Portlandului.

Cască ochii, probabil din cauza tonului meu, dar Jeffrey Lance și-o merită. Trag aer adânc în piept și apoi mă îndrept spre ea.

— Ai terminat vizita la Ray? Vrei să plecăm?

— Ăăă, nu.

Pare neliniștită.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ray a fost dus la radiologie pentru o tomografie computerizată ca să se verifice inflamația cerebrală. Aș vrea să aștept rezultatele.

— Bine. Vom aștepta.

Mă așez, îi întind brațele și se așază la mine în poală. O mângâi pe spate și-i inspir mirosul părului. Mă calmează.

— Nu așa mi-am imaginat să-mi petrec ziua de azi, murmur lipit de tâmpla ei.

— Nici eu, dar sunt mai optimistă acum. Mama ta m-a calmat mult. A fost drăguț din partea ei că a venit aseară.

— Mama mea este o femeie extraordinară.

Continui s-o mângâi pe spate și-mi sprijin bărbia de capul ei.

— Așa este. Ești foarte norocos că o ai.

N-aș putea să te contrazic, Ana.

— Ar trebui s-o sun pe mama. Să-i spun despre Ray, zice Ana.

Ooo. Mama ei ar trebui să se afle chiar acum în drum spre Portland.

— Sunt surprinsă că nu m-a sunat.

Se încruntă, iar eu mă simt puțin vinovat pentru subterfugiul meu.

— Poate că a sunat, zic.

Ana își scoate telefonul din buzunar, dar nu găsește niciun apel pierdut. Se uită la SMS-uri și, din câte văd, a primit urări de ziua ei din partea prietenilor, dar, așa cum bănuiam, nimic de la mama ei. Clatină din cap.

— Sun-o tu, îi spun, știind că nu-i va răspunde nimeni.

Ana o sună, dar închide repede.

— Nu răspunde. O sun mai târziu, când voi afla rezultatele CT-ului lui Ray.

O trag mai aproape și-i sărut părul. Îmi doresc mult să-i spun ce-am pregătit, dar asta ar strica surpriza. Îmi vibrează telefonul și-l scot din buzunar fără să-i dau drumul Anei.

— Andrea.

— Domnule Grey. V-am sunat doar ca să vă anunț că domnul și doamna Adams au plecat din Savannah acum un sfert de oră.

— Bine.

— Taylor este pregătit să-i ia de la aeroport.

— La ce oră e programată sosirea?

Nu vreau ca eu și Ana să dăm peste ei la hotel.

— În momentul de față, patru și treizeci și cinci.

— Și celelalte, ăăă — mă uit la Ana, evitând să mă dau de gol — pachete?

— Sunt toate pregătite. Tatăl dumneavoastră vine cu mașina. Fratele și sora dumneavoastră, Kate și Ethan Kavanagh vor zbura cu Stephan. Nu pot pleca până la cinci și jumătate din cauza programului de la noul loc de muncă al surorii dumneavoastră, dar ar trebui să ajungă acolo până la șase și jumătate.

— The Heathman are toate detaliile?

— Au fost rezervate camere pentru toți. Cina este rezervată pentru douăsprezece persoane la șapte și jumătate. Oferă meniul complet și un tort de ciocolată, așa cum ați cerut.

— Bine.

— Ros voia să știe dacă ați primit notițele ei despre afacerea cu șantierul naval. Dacă sunteți mulțumit de ele, vă poate trimite contractele la semnat.

— Da. Pot aștepta până luni dimineață, dar trimite-le prin e-mail pentru orice eventualitate — le voi printa, le voi semna și ți le voi trimite scanate înapoi.

— Samir și Helena au o problemă de resurse umane pe care vor s-o discute cu dumneavoastră, la fel și Marco, și el ar vrea să vă vorbească două minute.

— Pot să aștepte. Du-te acasă, Andrea.

Mi se pare că o simt zâmbind.

— Mai aveți nevoie de ceva? Mă găsiți pe mobil.

— Nu, suntem bine, mulțumesc.

Închid telefonul.

— E totul în regulă? întreabă Ana.

— Da.

— E legat de afacerea cu Taiwanul?

— Da.

— Sunt o povară?

Doamne ferește!

— Nu, draga mea.

Mă întreabă dacă îmi fac griji în privința afacerii cu taiwanezii și o asigur că nu.

— Am crezut că e ceva important.

— Este. Șantierul naval de aici depinde de afacerea asta. Sunt o mulțime de locuri de muncă în joc. Trebuie doar să convingem sindicatele. Asta e treaba lui Sam și a lui Ros. Dar la cum merge economia, niciunul dintre noi nu prea are de ales.

Ana cască.

— Te plictisesc, doamnă Grey?

Amuzat, o mai sărut o dată pe păr.

— Nu! Niciodată. Doar că mă simt foarte bine în brațele tale, murmură ea. Îmi place să-mi povestești despre afacerile tale.

— Chiar așa?

— Bineînțeles că da. Îmi place să aflu orice informație pe care binevoiești să mi-o împărtășești.

Zâmbește, iar eu știu că mă tachinează.

— Întotdeauna ești dornică să afli și mai multe informații, doamnă Grey.

— Spune-mi.

Își sprijină din nou capul pe pieptul meu.

— Ce să-ți spun?

— De ce o faci.

— Ce fac?

— Muncești în ritmul ăsta.

Strâmb din nas, amuzat, pentru că este evident, nu-i așa?

— Trebuie să-mi câștig existența.

— Christian, tu faci mai mult decât să-ți câștigi existența, spune ea, cerându-mi adevărul din priviri.

— Nu vreau să fiu sărac. Am fost. Nu vreau să mai fiu.

Foamea.

Nesiguranța.

Vulnerabilitatea.

... Frica.

Grey, înseninează-te. E ziua ei de naștere.

— În plus, e un joc. Este despre a câștiga. E un joc care mi s-a părut întotdeauna foarte ușor.

— Spre deosebire de viață în sine, murmură mai mult pentru ea.

— Da, așa cred.

Nu m-am gândit niciodată la asta. Îi zâmbesc.

Ești foarte perspicace, doamnă Grey.

— Deși cu tine totul e mai ușor.

Mă îmbrățișează.

— Nu poate fi totul doar un joc. Ești foarte generos.

Ridic din umeri.

— În unele privințe, poate.

Ana, nu mă pune pe pedestal. Îmi permit să fiu generos.

— Îmi place Christian cel generos, șoptește Ana.

— Doar pe el?

— Ah, îl iubesc și pe Christian cel megaloman, și pe Christian cel obsedat de control, pe Christian cel expert în ale sexului, pe Christian cel pervers, pe Christian cel romantic, pe Christian cel timid — lista e interminabilă.

— Sunt o groază de Christiani.

— Cel puțin cincizeci, aș spune.

Izbucnesc în râs.

— Cincizeci de umbre, îi șoptesc în păr.

— Cele cincizeci de umbre ale mele.

Mă așez pe spate, îi ridic capul și o sărut.

— Ei bine, doamnă Umbră, hai să vedem ce face tatăl tău.

— Bine.

Dr. Sluder are vești bune. Inflamația din creierul lui Ray s-a micșorat, așa că a decis să-l trezească din comă mâine dimineață.

— Sunt mulțumită de evoluția lui. Starea i s-a îmbunătățit într-o perioadă scurtă de timp. Recuperarea decurge bine. Totul este bine, doamnă Grey.

— Mulțumesc, doamnă doctor, spune Ana, cu recunoștință în ochi.

Îmi iau soția de mână.

— Hai să mergem să luăm prânzul.

— PUTEM SĂ FACEM o plimbare cu mașina? întreabă ea în timp ce pornește motorul.

— Sigur. E ziua ta de naștere — putem face orice vrei.

Pentru o clipă sunt transportat într-o parcare din Seattle, unde Ana cea nesătulă a luat problema în propriile mâini. Se uită fix la mine, culoarea din ochii ei fiind și mai puternică.

— Orice? întreabă, cu glas răgușit.

— Orice.

— Ei bine, zice pe un ton ispititor, vreau să conduc.

— Atunci condu, iubito.

Zâmbim unul la altul ca niște tembeli, iar eu rezist impulsului de a sări pe ea.

Fii cuminte, Grey.

Ana iese din parcare și, cu o viteză care-mi menține tensiunea arterială în limite normale, se îndreaptă spre I-5.

Dar pe I-5 calcă pedala, lipindu-mă de scaun. *La naiba!* Mi-a dat un fals sentiment de siguranță.

— Ana! Ușurel, iubito, o avertizez, iar ea încetinește.

Traversăm podul; din fericire, traficul este lejer. Privesc râul Willamette și-mi amintesc de toate momentele în care am alergat pe malurile sale, cât timp am locuit în Portland și am urmărit-o pe domnișoara Anastasia Steele.

Și acum iată-ne aici, iar ea este doamna Anastasia Grey.

— Ai aranjat prânzul? mă întreabă ea.

— Nu. Ți-e foame?

Îmi aud speranța din voce.

— Da.

— Unde vrei să mergem? E ziua ta, Ana.

— Știu locul potrivit.

Iese de pe I-5, traversează râul înapoi și ajunge în centrul orașului Portland. În cele din urmă, oprește în fața restaurantului unde am mâncat după expoziția de fotografie a lui José Rodriguez. *În ziua în care am recâștigat-o.*

— Pentru o clipă am crezut că mă vei duce în barul ăla îngrozitor de unde m-ai sunat beată, o tachinez.

— De ce aș face asta?

— Ca să verifici dacă mai trăiesc azaleele.

Îi arunc o privire piezișă, iar ea roșește.

O, da, iubito. Ai vomitat la picioarele mele.

— Nu-mi aminti! În plus, tot m-ai dus în camera ta de hotel.

Zâmbește și-și ridică bărbia în felul acela încăpățânat și triumfător al ei.

— Cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

— Da, așa e.

Se apleacă și mă sărută.

— Crezi că mai servește la mese nenorocitul ăla arogant? o întreb.

— Arogant? Mi s-a părut OK.

— Încerca doar să te impresioneze.

— Ei bine, a reușit.

Ana, te lași prea ușor impresionată.

— Vrei să mergem să vedem? spune ea, amuzată.

— Sigur că da, doamnă Grey.

MĂ CIUPESC DE VÂRFUL nasului. În ultimele două ore am lucrat din sala de așteptare a secției de terapie intensivă. Ana a stat la patul lui Ray de când ne-am întors de la masa de prânz; ultima dată când m-am dus să văd ce fac, îi citea. Este o fiică bună și grijulie — Ray trebuie să fi fost un tată minunat dacă i-a inspirat Anei un asemenea devotament.

Am citit contractul pentru achiziționarea șantierului naval și am o listă de întrebări, pe care i-am trimis-o pe e-mail lui Ros. Nu semnez nimic până când nu vorbim, dar toate astea pot aștepta până cel mai devreme luni.

Îmi sună telefonul. E Taylor, sună să-mi spună că i-a dus pe mama Anei și pe soțul acesteia la Heathman. Mă uit la ceas, observând că e puțin trecut de 17:00. Carla trebuie să afle despre accidentul lui Ray — nu mai pot amâna asta. Cu chiu cu vai, sun la hotel și cer legătura în camera soților Adams.

Nu sunt deloc nerăbdător.

— Bună ziua, răspunde Carla.

Inspir profund.

— Carla, sunt eu, Christian.

— Christian, spune ea. Am avut un zbor minunat. Mulțumim foarte mult.

— Mă bucur că ați avut o călătorie plăcută. Am însă niște vești proaste.

— O, nu! Ana e OK?

— Ana este bine. E vorba de Ray. A avut un accident de mașină și este la terapie intensivă aici, în Portland. De aceea suntem în Portland, și nu în Seattle. Starea lui se îmbunătățește. Deși momentan este în comă indusă, dar va ieși din ea mâine.

— Vai, nu, gâfâie ea. Ana cum e?

— Rezistă. Și pentru că toate veștile de la terapie intensivă sunt bune, m-am gândit să-i serbăm totuși ziua de naștere.

— Da. Da, desigur.

— M-am gândit că ar trebui să-ți spun înainte de cină. Dar tot aș vrea ca sosirea ta să fie o surpriză.

— Da. Sigur, spune Carla. Nu am sunat-o și nu i-am trimis niciun mesaj pentru a păstra surpriza.

— Apreciez și-mi pare rău că îți dau chiar eu această veste proastă. Sigur te afectează.

— Nu, Christian, îți mulțumesc că mi-ai spus. Țin foarte mult la Ray.

— Ne vedem mai târziu, pe seară.

— Da. Sigur. La revedere.

Închide telefonul.

Nu a fost atât de rău pe cât mă așteptam.

E timpul să mă întorc la hotel. Îmi închid laptopul, apoi mă ridic și mă întind. Acestea nu sunt cele mai confortabile scaune din lume.

Ana încă îi citește de pe telefon lui Ray. O privesc de la capătul patului cum îi mângâie mâna și se uită la el din când în când, cu ochii luminați de iubire.

Mă observă când se apropie asistenta Kellie.

— E timpul să plecăm, Ana, îi spun cu blândețe.

Îi strânge mai tare mâna lui Ray, lăsând să se înțeleagă că nu vrea să-l părăsească.

— Vreau să te hrănesc. Vino. E târziu, insist.

— O să-i fac domnului Steele o baie cu buretele, spune asistenta Kellie.

— Bine, consimte Ana. Ne întoarcem mâine dimineată.

Se înclină și-l sărută pe Ray pe obraz.

E CALMĂ ȘI GÂNDITOARE cât traversăm parcare pentru a ajunge la mașină.

— Vrei să conduc eu? o întreb.

Mă biciuiește dintr-o privire.

— Nu. Mă descurc, spune ea și deschide portiera șoferului.

Asta-i iubita mea.

Zâmbesc și mă urc lângă ea.

ȘI ÎN LIFT E tot tăcută. Se gândește la Ray, sunt sigur de asta. O cuprind în brațe și îi ofer singura alinare pe care o pot oferi.

Pe mine. Și căldura trupului meu.

O țin lipită de mine în timp ce urcăm la etajul apartamentului nostru.

— Mă gândeam să luăm masa jos. Într-un salon privat.

Deschid ușa apartamentului și o invit înăuntru.

— Serios? Ca să termini ce ai început acum câteva luni? întreabă Ana, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dacă ești foarte norocoasă, doamnă Grey.

Izbucnește în râs.

— Christian, nu am nimic elegant de îmbrăcat.

O, tu, Ana, neîncrezătoare ce ești.

În dormitor, deschid ușa dulapului. Acolo, agățată unde a spus Sawyer că va fi, este o rochie învelită într-un sac.

— Taylor? face Ana, surprinsă.

— Christian, declar, simțindu-mă puțin rănit că se îndoiește de mine.

Râde, în felul acela împăciuitor pe care-l are uneori, desface fermoarul sacului și scoate rochia. Inspiră brusc, ridicând-o.

— Este minunată, spune. Mulțumesc. Sper să-mi vină bine.

— O să-ți vină.

Sper.

— Și aici...

Scot o cutie ascunsă undeva prin dulap.

— Pantofi asortați.

Pantofi cu toc înalt, stil „trage-mi-o“. Preferații mei.

— Te gândești la tot. Îți mulțumesc.

Mă sărută dulce și cast, iar eu îi arunc un zâmbet satisfăcut.

— Da.

Îi înmânez a doua geantă Nordstrom, mai mică, foarte ușoară. Ana scormonește înăuntru și descoperă lenjeria intimă din dantelă neagră care completează rochia. Îi ridic bărbia și o sărut tandru pe buze.

— Abia aștept să ți-o dau jos mai târziu.

— Și eu, șoptește ea, iar cuvintele ei îmi fac penisul să se întărească.

Nu acum, Grey.

— Vrei să-ți pregătesc o baie? o întreb.

— Te rog.

ÎN TIMP CE ANA SE BUCURĂ DE BAIE, eu verific la hotel dacă toate aranjamentele făcute de Andrea sunt în regulă. Se pare că s-a gândit la toate, până și la decorațiuni.

Mărește-i salariul, Grey.

Trebuie s-o aștept pe Ana, așa că-mi deschid laptopul, scot lista cu profiturile și pierderile firmei Geolumara și petrec câteva minute parcurgând-o.

Vânzările ar putea fi mai bune, dar depozitele de numerar sunt serioase, având în vedere că este o companie destul de nouă. Cu toate acestea, având în vedere cheltuielile considerabile, marjele lor de profit nu sunt atât de mari pe cât m-aș fi așteptat. Îi putem ajuta să ajungă acolo. Scriu câteva notițe despre ceea ce putem face, până când zgomotul unui uscător de păr din camera de alături mă convinge să-mi ridic capul din tabel.

Am pierdut noțiunea timpului.

Mă duc în dormitor, unde o găsesc pe Ana așezată pe marginea patului, înfășurată într-un prosop și uscându-și părul.

— Te rog, lasă-mă pe mine, mă ofer și-i arăt scaunul de lângă măsuța de toaletă.

— Să-mi usuci părul? întreabă ea, neîncrezătoare.

Ana, nu sunt la primul meu rodeo.

Dar nu sunt sigur că i-ar plăcea să audă că obișnuiam să fac asta cu supusele mele, ca recompensă pentru bună purtare.

— Vino, insist eu.

Se așază pe scaun, aruncându-mi o privire întrebătoare în oglindă. Dar, în timp ce-i perii părul, se lasă în voia mângâierilor mele. Mă fascinează și mă implic cu totul în perierea părului ei... îi descurc firele de păr, apoi le usuc. Mă duce înapoi în timp, mult mai departe decât aș fi voit să mă întorc vreodată.

Într-o cameră mică și sărăcăcioasă dintr-o mahala din Detroit.

Îmi suprim imediat aceste gânduri.

— Te pricepi.

Ana îmi întrerupe reveria, iar eu îi zâmbesc în oglindă, dar nu spun nimic.

Nu vrei să știi, Ana.

Când termin, părul ei este moale și lucios, captând lumina unei veioze de pe măsuța de toaletă.

Frumos.

— Mulțumesc, spune ea, clătinând din cap și lăsându-și părul să i se reverse pe spate.

O sărut pe umărul gol și-i spun că voi face un duș rapid. Zâmbeste, deși îi remarc tristețea și mă întreb dacă am luat decizia corectă cu petrecerea.

La naiba.

Aceste gânduri mă apasă greu când pășesc sub jetul de apă fierbinte. Atât de mult, încât îi adresez o rugăciune tăcută lui Dumnezeu.

Fă-l bine pe Ray.

Te rog, Doamne.

CÂND IES DIN BAIE, Ana mă așteaptă. Arată uimitor. Rochia i se potrivește perfect, accentuându-i trupul superb, iar brățara îi scânteiază la încheietură. Face o piruetă rapidă, apoi se oprește ca să-i trag fermoarul.

— Arăți minunat, așa cum și trebuie de ziua ta, îi șoptesc.

Se întoarce și-și pune mâinile pe pieptul meu gol.

— Și tu la fel.

Se uită la mine, printre genele lungi, în acel mod care-mi face sângele să fiarbă.

Ana.

— Mai bine m-aș îmbrăca, înainte să mă răzgândesc în privința cinei și să-ți desfac fermoarul.

— Ai ales bine, domnule Grey.

— Iar tu ești foarte frumoasă în rochia aceasta, doamnă Grey.

MIA MI-A TRIMIS UN MESAJ anunțându-mă că toată lumea s-a adunat în salon. Strâng mâna Anei în timp ce ieșim din lift la mezanin și sper că-i plac surprizele. Ne îndreptăm spre saloanele private, soția mea superbă părând să nu țină cont de privirile admirative pe care le atrage. În capătul coridorului, mă opresc pentru o clipă înainte de a deschide ușa, apoi intrăm și toată lumea strigă, într-un cor entuziast:

— Surpriză!

Mama, tata, Kate, Elliot, cei doi José, Mia, Ethan, Bob și Carla ridică toți paharele, aplaudând. Ana se întoarce și se uită mirată la mine. Zâmbesc, strângând-o de mână, încântat că toate acestea s-au întâmplat, până la urmă. Carla face un pas în față și o ia pe Ana în brațe.

— Drag mea, arăți minunat. La mulți ani!

— Mamă! suspină Ana.

Este un sunet dulce-amar și mă îndepărtez pentru a le oferi puțină intimitate și pentru a-i saluta pe restul invitaților noștri.

De fapt, mă bucur să-i văd pe toți — chiar și pe José. El și tatăl său par odihniți și mai puțin zdruncinați decât ieri. Elliot și Ethan vorbesc entuziasmați despre *Charlie Tango*, Mia și Kate, despre *The Heathman*.

— Și am zburat în sfârșit cu elicopterul tău! Mulțumesc foarte mult! Mia mă cuprinde în brațe. O întreb cum îi merge la serviciu.

— Până acum totul e bine.

Zâmbește.

— A, e rândul meu la Ana!

Pleacă s-o bată la cap pe soția mea.

— Mulțumesc pentru toate astea, Christian, spune Kate. Sunt sigură că Ana apreciază.

— Sper.

Când mă răsucesc, observ că Elliot o îmbrățișează strâns pe Ana. O iau de mână și o scap de el.

— Mi-ai pipăit destul nevasta. Du-te și mângâie-ți logodnica, spun fără pic de ranchiună.

Elliot îi face cu ochiul lui Kate.

Un ospătar ne aduce, mie și Anei, pahare cu șampanie rosé — șampania noastră obișnuită, Grande Année, bineînțeles. Îmi dreg glasul; zumzetul general din încăpere se stinge și toată lumea e atentă la mine.

— Ar fi o zi perfectă dacă Ray ar fi aici, cu noi, dar nu este departe. Se simte bine și știu că ar vrea să te distrezi, Ana. Pentru voi toți — vă mulțumesc că ați venit să serbăm ziua de naștere a frumoasei mele soții, prima din multe altele care vor urma. La mulți ani, dragostea mea.

Ridic paharul în cinstea iubitei mele și toată lumea spune: „La mulți ani!”. Lacrimile strălucesc în ochii Anei.

Ah, scumpa mea.

O sărut pe tâmplă, dorind să-i iau cu mâna toată durerea.

— Plăcută surpriza? întreb, brusc emoționat.

— O surpriză minunată. Mulțumesc, soțul meu drag!

Își țuguie buzele, iar eu o sărut scurt, într-un mod convenit pentru privirile celorlalți.

Ana nu este în apele ei în timpul cinei — este rezervată, dar o înțeleg; este îngrijorată pentru tatăl ei. Participă la conversații, râde în momentele potrivite și *cred* că se simte încurajată de veselie a familiei și a prietenilor noștri. Dar, în adâncul sufletului, iubita mea suferă: este palidă, își mușcă buza și, ocazional, se distanțează — probabil pierdută în gândurile ei negre.

Îi văd durerea și nu pot s-o ajut.

Este frustrant.

Din mâncare mai mult ciugulește, dar nu o cicălesc. Sunt bucuros că a mâncat un prânz consistent.

Elliot și José sunt în formă maximă. Nu știam că fotografii are un simț al umorului atât de bine dezvoltat. Kate a observat și ea starea Anei;

este atentă cu ea și, în timpul unei conversații în surdină, le privesc râzând. Ana îi arată noua brățară, iar Kate o admiră. Sentimentele mele față de Kavanagh se mai îndulcesc puțin.

Fă-o pe soția mea să râdă. Are nevoie de puțină relaxare în acest moment.

În cele din urmă, un magnific tort de ciocolată cu douăzeci și două de lumânări aprinse este adus de doi ospătari. Elliot începe să cânte însuflețit „La mulți ani!”, iar noi toți îi ținem isonul. Zâmbetul Anei este unul melancolic.

— Pune-ți o dorință, îi șoptesc, iar ea închide ochii ca un copil, apoi stinge toate lumânările dintr-o suflare.

Se uită la mine, tulburată, și știi că se gândește la Ray.

— Va fi bine, Ana. Dă-i puțin timp.

LE URĂM NOAPTE BUNĂ tuturor oaspeților noștri și ne îndreptăm spre apartamentul din hotel. Cred că seara a fost un succes. Ana pare mai veselă, iar eu sunt surprins, având în vedere circumstanțele, cât de mult m-am bucurat de compania tuturor. Închid ușa apartamentului nostru și mă sprijin de ea în timp ce Ana se întoarce cu fața la mine.

— În sfârșit, singuri, murmur.

Cred că e epuizată.

Face un pas spre mine și-și trece degetele peste reverul sacoului meu.

— Ți mulțumesc pentru o zi de naștere minunată. Ești într-adevăr cel mai grijuliu, cel mai atent și cel mai generos soț.

— A fost plăcerea mea.

— Da, plăcerea ta. Hai să facem ceva în legătură cu asta, șoptește ea și-și lipește buzele de ale mele.

Duminică, 11 septembrie 2011

Ana stă ghemuită pe canapeaua din apartamentul nostru, citind un manuscris pe care l-a printat la hotel. E calmă și concentrată, cu acel mic v care i se formează între sprâncene în timp ce-și scrie pe margini hieroglifele cu creion albastru. Din când în când, își mușcă buza de jos, și nu știu dacă e o reacție la ce citește sau dacă pur și simplu este adâncită în narațiune, dar are efectul obișnuit asupra trupului meu.

Îmi vine s-o mușc de buza aceea.

Zâmbind în sinea mea, îmi amintesc de trezirea mea surpriză din această dimineață. Ana devine din ce în ce mai îndrăzneată când vine vorba de sex, dar, ca beneficiar al gesturilor ei pasionale, nu mă plâng. Cred că faptul că și-a văzut apropiatii în aceste momente dificile a ajutat-o mult.

În general, a fost o dimineață plină de emoții. După un mic dejun vesel cu familia și prietenii noștri, ne-am luat rămas bun de la toată lumea, cu excepția Carlei și a lui Bob. Părinții mei s-au întors cu mașina la Seattle; Stephan i-a adus pe Elliot, Mia, Kate și Ethan acasă cu *Charlie Tango*. Ryan, care este încă în Seattle, îi va lua de la Boeing Field.

După ce toată lumea a plecat, Carla, Ana și cu mine l-am vizitat pe Ray. Mă rog, mai mult Carla și Ana; eu le-am oferit puțină intimitate și am lucrat în sala de așteptare până când a fost timpul să-i duc pe Carla și Bob la aeroport. I-am predat în mâinile sigure ale secundului Beighley și ale copilotului ei, care îi așteptau cu Gulfstream-ul. Ana și-a luat rămas bun în lacrimi de la mama ei, iar acum ne-am întors în apartamentul nostru, pentru a ne relaxa după un prânz ușor. Cred că Ana citește pentru a-și lua gândul de la Ray.

Eu doar aş vrea să merg acasă.

Dar cred că asta depinde de recuperarea lui Ray.

Sper să se trezească în curând și să-l transferăm la Seattle, ca să ne întoarcem și noi la Escala. Nu-i spun asta Anei, totuși — nu vreau să-i alimentez îngrijorarea.

M-am săturat de citit, așa că, pentru a face timpul să treacă mai repede, am început să editez un colaj de fotografii de-ale soției mele pe care să le folosesc drept screensaver pe laptop și pe telefon. Am atât de multe fotografii cu ea din luna noastră de miere — și în toate Ana este uluitoare. Sunt încântat că am surprins-o în atât de multe ipostaze: zâmbitoare, gânditoare, bosumflată, amuzată, relaxată, fericită, iar în unele chiar se încruntă la mine. Acestea sunt fotografiile care mă fac să surâd larg.

Îmi amintesc de șocul pe care l-am avut când am văzut fotografia ei, mare și frumoasă, la expoziția lui José Rodriguez, și de conversația noastră de după aceea.

Vreau să fii la fel de relaxată cu mine.

Mă uit din nou la ea. Iat-o aici. Relaxată. Absorbită de munca ei.

Misiune îndeplinită, Grey.

Vom agăța celelalte fotografii în noua noastră casă și poate voi pune una dintre ele în biroul de la Escala.

Își ridică privirea.

— Ce e?

Îmi lovesc buzele cu degetul arătător și clatin din cap.

— Nimic. Cum e cartea?

— Este un thriller politic. Cu acțiunea plasată într-un viitor distopic suprarrealist.

— Sună captivant.

— Este. Este o abordare a Infernului lui Dante, scrisă de un nou scriitor din Seattle. Boyce Fox.

Ochii Anei strălucesc, animați de fiorul pe care ți-o dă o carte bună.

— Abia aștept s-o citesc.

Surâde și se întoarce la manuscrisul ei.

Iar eu mă întorc zâmbitor la colajul meu.

PUȚIN MAI TÂRZIU, se ridică și se îndreaptă spre mine, cu o expresie însuflețită.

— Putem să ne întoarcem la spital?

— Bineînțeles.

Îmi închid laptopul, mulțumit de fotomontajul meu cu doamna Anastasia Grey.

— Vrei să conduci tu? mă întreabă.

— Sigur.

Taylor este în vizită la fiica lui, iar lui Sawyer i-am dat o zi liberă.

— Vreau să iau un exemplar din The Oregonian pe drum, ca să-i citească tatei pagina de sport.

— Bună idee. Sunt sigur că au unul la recepție. Să mergem.

Îmi iau sacoul și laptopul, și plecăm.

RAY DOARME LINIȘTIT în patul său de spital, și ne ia câteva secunde ca să ne dăm seama că nu mai este conectat la un ventilator. Mașinăria care-i monitoriza fiecare gură de aer nu mai e; respiră singur. Fața Anei se luminează ușurată. Cu o tandrețe infinită, îi mângâie bărbia țepoasă și-i șterge saliva cu un șervețel.

Îmi întorc privirea.

Sunt un intrus. Această exprimare fără cuvinte a iubirii din partea unei fiice față de tatăl ei este prea intimă ca eu să-i fiu martor. Știu că Ray s-ar simți stânjenit dacă ar ști că stau aici și-l privesc în cel mai vulnerabil moment al său. Mă duc să caut pe unul dintre doctorii săi ca să aflu noutățile. Kellie și colega ei, Liz, se află la biroul asistentelor.

— Dr. Sluder este în operație.

Kellie răspunde la telefon.

— Trebuie să iasă în orice moment. Vreți să o chem pe pager?

— Nu. E în regulă. Mulțumesc.

Le las pe ambele asistente și mă întorc în sala de așteptare deja familiară. Din nou, sunt aici singur; mă așez pe unul dintre scaune, îmi deschid laptopul și mă uit la colajul cu Ana. M-am hotărât să adaug câteva fotografii de la nunta noastră.

Sunt complet absorbit de ideea mea, când Ana dă buzna în cameră, trăgându-mă din fața ecranului. Are ochii roșii de lacrimi proaspete, dar debordează de bucurie.

— S-a trezit! exclamă ea.

Slavă Domnului. În sfârșit.

Las laptopul deoparte și mă ridic în picioare ca s-o îmbrățișez.

— Cum se simte?

Mi se cuibărește la piept și mă cuprinde în brațe.

— Vorbește, îi e sete și e dezorientat. Nu-și amintește deloc accidentul.

— E de înțeles. Acum, că s-a trezit, vreau să-l transferăm la Seattle.

Apoi putem merge acasă, iar mama mea poate fi cu ochii pe el.

— Nu sunt sigură că e suficient de întremat pentru a fi transferat.

— O să vorbesc cu dr. Sluder. Să-i cer părerea.

— Ți-e dor de casă? întreabă Ana, uitându-se la mine.

— Da.

Foarte mult.

— OK.

Zâmbește și ne întoarcem împreună în salon, unde îl găsim pe Ray așezat în fund. Pare un pic șocat și oarecum jenat că mă aflu acolo.

— Ray. Mă bucur că ai revenit printre noi.

— Mulțumesc, Christian, mormăie el. V-ați făcut luntre și punte, copii, ca să fiți aici.

— Tată, nu e niciun deranj. Nu am vrea să fim în altă parte, zice Ana încercând să-l liniștească.

Dr. Sluder ni se alătură, cu o atitudine eficientă și profesionistă.

— Domnule Steele, bine ați revenit, spune ea.

— ZÂMBEȘTI ÎNCONTINUU.

Îi dau Anei o șuviță de păr după ureche în timp ce oprește mașina R8 în fața hotelului.

— Sunt foarte ușurată. Și fericită.

Îmi aruncă un zâmbet.

— Bravo.

Ieșim din mașină și Ana îi înmânează cheile valetului. Se întunecă și e răcoare, iar Ana tremură, așa că-mi trec brațul în jurul umerilor ei și intrăm în hotel. Din foaier, mă uit spre Marble Bar.

— Vrei să sărbătorim?

— Să sărbătorim? se încruntă Ana.

— Pentru tatăl tău.

Chicotește.

— A, tata.

— Mi-a lipsit sunetul ăsta.

Îi sărut părul.

— Putem să mâncăm în camera noastră? Să stăm liniștiți în intimitate?

— Sigur. Vino.

O iau de mână și mergem spre lifturi.

ANA ÎȘI DEVOREAZĂ CINA.

— A fost delicioasă.

Își împinge farfuria deoparte.

— Chiar se pricep să facă tartă cu mere.

Așa e, Ana.

— Nu te-am văzut să mănânci atât de mult ca acum de când suntem aici.

— Mi-a fost foame.

Se lasă pe spate, sătulă, și e foarte plăcut să fiu martor la această schimbare. Este proaspătă și curată pentru că a făcut baie mai devreme și nu poartă nimic altceva decât tricoul meu și chiloții. E toată numai ochi, zâmbete, păr prins la spate și picioare... mai ales picioare.

Îmi ridic paharul de vin și iau o înghițitură.

— Ce ai vrea să faci acum?

Am un ton blând și, sper, puțin seducător. Pe fundal, iPod-ul meu cântă niște melodii vesele. Eu știu ce vreau să fac, dar ea a avut o zi plină de emoții.

— Tu ce vrei?

Este o întrebare capcană?

Ridic amuzat dintr-o sprânceană.

— Ceea ce vreau să fac întotdeauna.

— Și anume?

— Doamnă Grey, nu fi timidă.

Zâmbește în acel fel tainic și, întinzându-se peste masă, îmi prinde mâna și mi-o răsuțește ușor. Cu mare grijă, își trece arătătorul peste palma mea, iar părul de pe corp mi se zbârlește ca răspuns. Este o senzație ciudată, care-mi taie respirația.

— Aș vrea să mă atingi.

Vocea ei este joasă și provocatoare, în timp ce continuă să-mi mângâie arătătorul.

Atingerea ei își găsește ecou. *Peste tot.*

La naiba.

Mă foiesc pe scaun.

— Doar atât?

— Poate și așa.

Trasează o linie de-a lungul degetului meu mijlociu și înapoi în palmă.

— Și așa.

Își croiește drum până la verigheta mea.

— Mai ales așa.

Se oprește, cu degetul lipit de inelul meu de platină.

— Este ceva foarte sexy.

— Este, zici tu?

— Sigur că este. Scrie „acest bărbat îmi aparține“.

La naiba. Mi s-a sculat.

Da. Ana. Al tău sunt.

Conturează cu unghia mica bătătură care s-a format acolo unde palma mea se freacă de verighetă, cu ochii într-ai mei. Pupilele i se dilată — întunericul depășește albastrul strălucitor.

Mă seduce.

Mă înclin înainte și-i cuprind bărbia în palmă.

— Doamnă Grey, mă seduci?

— Așa sper.

— Anastasia, eu sunt o certitudine.

Întotdeauna.

— Vino încoace.

O trag în poala mea și o strâng în brațe.

— Îmi place să am acces neîngrădit la tine.

Ca să i-o dovedesc, îmi plimb mâna pe coapsa ei goală până la spate, apoi o prind de ceafă cu cealaltă mână, îi înclin capul și o sărut. Cu mare atenție. Explorându-i gura și savurând gustul limbii sale împletite cu a mea, în timp ce degetele ei mi se înfig în păr.

Are gust de plăcintă cu mere și de Ana.

Cu o nuanță fină de Chablis.

E o combinație excitantă în toate sensurile. Amândoi gâfâim când mă retrag.

— Hai să mergem în pat, îi șoptesc pe buze.

— În pat? se strâmbă ea.

Ah!

Mă las pe spate și o trag de păr, ca s-o privesc direct în ochi.

— Unde ai prefera, doamnă Grey?

Ea ridică din umeri, relaxată. Provocatoare.

— Surprinde-mă.

— Ești foarte îndrăzneță în seara asta.

Îmi frec nasul de al ei în timp ce în minte îmi apar numeroase posibilități.

— Poate că trebuie să fiu legată.

— Poate că da. Devii foarte autoritară pe măsură ce îmbătrânești.

— Și ce ai de gând să faci în privința asta?

Își îndreaptă umerii, gata de luptă.

Ah, Ana.

— Știi bine ce aș vrea să fac în această privință. Depinde dacă te ține.

— Ah, domnule Grey, ai fost foarte blând cu mine în ultimele două zile. Nu sunt făcută din sticlă, să știi.

— Nu-ți place blândețea?

— Blândețea ta, cu siguranță. Dar, știi tu... varietatea mai condimentează viața.

Clipește des.

— Cauți ceva mai puțin delicat?

— Ceva care să ne insufle viață.

Uau.

— Care să ne insufle viață?

Uimit, mă uit la ea, în timp ce tot felul de scenarii sexuale îmi apar cu cea mai mare plăcere în minte. Încuviințează, privindu-mă în ochi și mușcându-și buza inferioară cu dinții.

În mod intenționat.

Mă ademenește.

Vrea să simtă viața, iar eu pot s-o satisfac.

— Nu-ți mai mușca buza.

O strâng mai tare și mă ridic, ținând-o aproape de mine. Gâfâie surprinsă și mă prinde de brațe în timp ce o plimb prin cameră și o așez pe cea mai îndepărtată canapea.

Am un plan. Vreau să văd cât de departe ajunge nou descoperita sa încredere sexuală.

Și vreau să privesc.

— Așteaptă aici. Nu te mișca.

Își întoarce capul și mă urmărește din priviri în timp ce mă îndrept spre dormitor. Cercetez camera și-mi amintesc unul dintre cadourile pe care le-a deschis în această dimineață la micul dejun — niște articole de toaletă, de lux, de la Kate. În cutia elegantă de prezentare, descopăr o sticlută de ulei hidratant, cu aromă de ambră și lemn de santal.

Perfect. Îl strecor în buzunarul din spate al blugilor. Din baie, scot ambele cordoane ale halatelor de baie și iau cu mine unul dintre prosoapele mari.

Întors în sufragerie, mă bucur să constat că Ana a rămas pe canapea.

Obediență! În sfârșit!

Nu mă vede când mă apropii de ea pe la spate și nici nu mă aude, fiindcă sunt desculț. Tresare când mă aplec și o prind de marginea tricoului.

— Cred că ne vom lipsi de ăsta.

I-l scot și-l arunc pe podea, admirând cum sfârcurile ei se excită ca răspuns la atingerea materialului și la răcoarea din cameră. O apuc de părul strâns în coadă, dându-i capul pe spate și sărutând-o scurt pe buze.

— Ridică-te, murmur lipit de pielea ei.

Se supune, goală, cu excepția chiloților. Pun prosopul pe canapea, pentru că nu vreau să murdăresc tapițeria cu ulei sau cu orice altceva.

— Dă-ți jos chiloții.

Mă uit direct la Ana. Înghite în sec, dar mă privește fix, se supune, fără să ezite.

Îmi place această versiune a Anei.

— Stai jos.

Face cum îi spun, iar eu o prind din nou de coadă, răsucindu-i părul moale între degete. O trag de păr, lăsându-i capul pe spate, și mă așez deasupra ei.

— Îmi spui să mă opresc dacă e prea mult pentru tine, da?

Încuviințează.

La naiba, Ana.

— Spune-o.

— Da, răspunde, cu vocea ei puțin stridentă și întretăiată, trădându-și excitarea.

Zâmbesc și-mi cobor tonul vocii.

— Bine. Deci, doamnă Grey — la cererea publicului, te voi lega.

Am ales această canapea, singura cu fleuroane, cu un motiv bun.

— Ridică-ți genunchii. Și stai pe spate.

Încă o dată se supune, fără șovăială. Îi iau piciorul stâng, îi înfășor cordonul în jurul coapsei inferioare și-i fac un nod deasupra genunchiului.

— Cordoanele de la halate? Întreabă Ana.

— Improvizez.

Leg celălalt capăt de fleuronul din colțul din stânga spate al canapelei și trag, despărțindu-i coapsele.

— Nu te mișca.

Fac același lucru cu piciorul ei drept, legând celălalt cordon de capătul din spate-dreapta.

Ana este întinsă, cu picioarele larg desfăcute, dezvăluind tot ce are de oferit, și cu mâinile pe lângă corp.

— Ești OK? Întreb, savurând priveliștea de sus.

Încuviințează și se uită la mine, delicată, dulce, vulnerabilă. *A mea.*

Mă aplec și o sărut.

— Nici nu ai idee cât de sexy arăți acum.

Îmi frec nasul de al ei, amânând cât pot ceea ce urmează.

— Trebuie să schimb muzica, cred.

Mă îndrept spre iPod-ul meu. Derulez lista și selectez o piesă. Apăs *repeat* și *play*.

„*Sweet About Me*.“ Perfect.

În timp ce vocea dulce și senzuală a Gabriellei Cilmi răsună în încăpăre, mă întorc și mă uit în ochii soției mele dezbrăcate și legate. Nu-și desprinde ochii dintr-ai mei, în timp ce mă las în genunchi, pentru a mă închina la altarul ei.

Gura i se întredeschide în timp ce inspiră.

Ah, Ana. Să vedem cât de mult ți-a crescut încrederea.

Știu cum se simte.

— Expusă? Vulnerabilă? o întreb.

Își linge buzele și dă din cap.

— Bine, îi șoptesc.

Iubito, te descurci de minune.

— Întinde mâinile.

Scot sticluța cu ulei din buzunarul de la spate. Ana își întinde mâna făcută căuș și eu îi torn puțin ulei în palmă. Mirosul este greu, dar plăcut.

— Freacă-ți mâinile.

Se zvârcolește pe canapea.

Ah, așa nu va merge niciodată.

— Stai nemișcată, o avertizez.

Ana se oprește din foit.

— Acum, Anastasia, vreau să te atingi.

Clipește — surprinsă, cred.

— Începe de la gât și coboară.

Se mușcă de buza de jos.

— Nu fi timidă, Ana. Haide. Fă-o.

Haide, Ana.

Își duce mâinile de o parte și de alta a gâtului, apoi le coboară spre sâni, lăsându-și pe piele o strălucire alunecoasă.

— Mai jos, îi șoptesc.

După o clipă, își ia sâni în palme.

— Excită-te singură.

Uşurel, fixându-mă din priviri, îşi ia sfârcurile între degete şi trage uşor de amândouă.

— Mai tare, o îndemn, simţindu-mă ca şarpele din grădina Raiului. Aşa cum aş face-o şi eu, adaug, cuprinzându-mi propriile coapse ca nu cumva s-o ating.

Geme ca răspuns, strângând şi trăgând mai tare. Văd cum fiecare sfârc se excită sub atingerea ei.

La naiba, ce sexy e.

— Da, aşa. Din nou.

Închide ochii şi geme, răsucindu-şi sfârcurile între degetele mari şi arătătoare.

— Deschide ochii.

Am vocea răguşită. Deschide ochii.

— Din nou, îi ordon. Vreau să te văd. Să te văd cum te bucuri de atingerea ta.

Continuă, cu ochii încetoşaţi de un dor întunecat — respiraţia ei se accelerează pe măsură ce dorinţa o mistuie — şi simt cum suntem amândoi la fel de excitaţi.

Cred că asta o face atât de udă...

Simt cum pantalonii mă strâng din ce în ce mai tare. *Ajunge.*

— Măinile. Mai jos.

Se zbate.

— Stai nemişcată, Ana. Primeşte plăcerea. Mai jos.

— Fă-o tu, şopteşte.

— Ah, o voi face. În curând. Acum, tu. Mai jos. Imediat.

Nici nu are idee cât de bine arată acum. Îşi strecoară mâinile pe sub sâni, peste abdomen, în timp ce se zvârcoleşte, trăgând de legăturile cordonului.

Nu, nu. Clatin din cap.

— Încă puţin.

Îmi aşez mâinile pe genunchii ei şi o ţintuiesc pe loc.

— Haide, Ana — mai jos.

Măinile îi alunecă.

— Mai jos, spun.

— Christian, te rog, mă imploră ea.

Măinile îmi alunecă de pe genunchii ei pe coapse, spre punctul fierbinte dintre picioarele ei.

Ținta mea finală.

Și a ei.

— Haide, Ana. Atinge-te.

Își atinge vulva cu mâna stângă, apoi începe să-și frece clitorisul cu degetele, într-un cerc lent.

— Oh! gâfâie ea, iar gura ei formează un „o“ strâmb desenat.

— Din nou.

Cuvintele mele sunt o șoaptă și o comandă.

Geme, trăgând aer în piept, și închide ochii, lăsându-și capul pe spătarul canapelei, mișcându-și mâna.

— Din nou.

Geme din nou, iar eu nu vreau ca ea să-și dea drumul fără mine. Îi prind mâinile, le țin ferm și mă aplec între coapsele ei, trecându-mi nasul și limba peste clitorisul ei. Înainte și înapoi. Din nou. O port spre culmi.

E atât de umedă. Plină de poftele ei.

— Ah! strigă ea și încearcă să-și miște mâinile.

Îi strâng încheieturile în timp ce îmi continui asaltul senzual.

— O să ți le immobilizez și pe astea. Stai nemișcată, spun, respirând peste locul ei cel mai intim.

Ana geme, iar eu o eliberez, apoi strecor încet două degete înăuntrul ei.

Atât de umedă.

Atât de pregătită.

Atât de lacomă.

Îmi lipesc mâna de clitorisul ei, apăsând.

— Am să te fac să-ți dai drumul repede, Ana. Ești gata?

— Da, respiră ea, dând frenetic din cap.

Îmi mișc mâna. Tare. Rapid. O stimulez atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Scâncește deasupra mea. Își răsucesce capul într-o parte și-n alta, își chircesce degetele de la picioare, iar cu mâinile trage de prosopul de sub ea. Știu că vrea să-și îndrepte picioarele pentru a atenua senzația intensă. Dar nu poate; e aproape.

Atât de aproape.

Dar eu nu mă opresc.

Și o simt.

Începutul.

Sfârșitului.

Orgasmul ei. Se apropie.

— Predă-te, îi șoptesc, iar ea scoate un strigăt.

Apăs din nou pe clitoris și îi călăuzesc orgasmul infinit.

Uau. Ana.

Cu cealaltă mână dezleg cordoanele, pe rând. În timp ce ea își revine, murmur:

— E rândul meu.

Îmi retrag degetele dinlăuntrul ei, mă dau ușor înapoi și o întorc cu fața în jos pe canapea, cu genunchii pe podea. Îmi desfac blugii, îi despart picioarele cu genunchiul și o plesnesc cu putere peste fundul ei frumos.

— Ah! strigă ea, iar eu o pătrund cât pot de adânc.

Strigă din nou.

— Ah, Ana, gem eu și, prinzând-o de șolduri, încep să i-o trag.

Tare.

Rapid.

Din nou. Îmi savurez plăcerea. Ea și-a dorit să fiu dur.

Scopul. Nostru. Este. Plăcerea

Intru în ea. Mă pierd. În ea. Atât de adânc.

Strigătele ei mă poartă mai sus.

La naiba.

Se ridică din nou.

O simt.

— Haide, Ana! strig, iar ea își dă drumul încă o dată, ducându-mă la limită cu ea.

O DAU JOS DE PE CANAPEA și ne întindem pe podea, iar ea se așază peste mine, cu fața spre tavan. Ne tragem sufletul împreună, într-o singură suflare, în tăcere.

— Te simți bine așa? întreb în cele din urmă, sărutându-i părul.

— O, da.

Îmi așază mâinile pe coapse și mă trage de blugi.

— Cred că ar trebui s-o facem din nou. Fără haine pe tine de data asta.

Din nou!

— Doamne, Ana. Dă-mi o pauză!

Chicotește, iar eu nu mă pot abține să nu râd cu ea.

— Mă bucur că Ray e conștient. Se pare că ți-a revenit cheful.

Se răsuțește, tot deasupra mea, și se încruntă.

— Ai uitat de noaptea trecută și de azi-dimineață? spune ea bosumflată și-și sprijină bărbia de pieptul meu.

— Nu e nimic de uitat.

Zâmbesc și-i apuc posteriorul darnic cu ambele mâini.

— Ai un fund fantastic, doamnă Grey.

— Și tu la fel.

Își arcuiește o sprânceană.

— Deși al tău este încă sub acoperire.

— Și ce ai de gând să faci în privința asta, doamnă Grey?

— O să te dezbrac, domnule Grey. De tot.

Entuziasmul ei este molipsitor.

— Și cred că ești dulce în foarte multe sensuri, șoptește ea, repetând versurile cântecului, ochii ei radiind căldură și dragoste.

La naiba.

— Chiar ești, subliniază ea și-mi sărută colțul gurii.

Închid ochii și o cuprind în brațe.

De ce aduci vorba despre asta?

— Christian, chiar ești. Tu ai făcut acest weekend atât de special — în ciuda celor întâmplătoare lui Ray. Mulțumesc.

Ochii ei mari și luminoși mă privesc fix.

— Pentru că te iubesc, murmur.

— Știu, spune ea. Și eu te iubesc, spune trecându-și vârful degetelor pe obrazul meu. Și ești prețios pentru mine. Știi asta, nu-i așa?

Prețios. *Eu?*

Dintr-odată, mă simt neajutorat și panicat. Și complet dezarmat.

Ce să spun?

Nu acum, Viermișorule.

Futu-i. Închid ochii. Nu vreau să am asta în cap.

— Crede-mă, îmi șoptește ea, iar eu îmi deschid ochii cenușii ca să-i văd albastrul din privire.

— Nu e ușor.

Cuvintele mele sunt o șoaptă abia auzită.

Nu vreau să vorbesc despre asta.

Este prea crud. Chiar acum. Din niște motive pe care nu le înțeleg.

Ea are o astfel de putere asupra mea. Acesta este motivul.

— Încearcă. Încearcă, pentru că e adevărat.

Îmi mângâie fața și știu că vorbește serios. Dacă aș putea s-o ascult fără să mă panichez.

— O să ți se facă frig. Vino.

O așez într-o parte și mă ridic, trăgând-o și pe ea în picioare.

Lăsând deoparte urmele partidei noastre de amor, Ana își strecoară brațul în jurul meu. Opresc iPod-ul și ne ducem înapoi în dormitor, în timp ce eu îmi pun întrebări despre reacția mea.

De ce-mi este încă atât de greu să-i aud uneori declarațiile de dragoste?
Clatin din cap.

— Vrei să ne uităm la televizor? Întreabă Ana și știu că se străduiește să ne facă pe amândoi să ne relaxăm.

— Speram la runda a doua.

Mă privește pe furiș.

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că eu voi fi la conducere.

Ah!

Mă împinge brusc cu o asemenea forță, încât cad pe pat. Înainte să-mi dau seama, se așază pe mine și-mi țintuiește brațele de o parte și de alta a capului.

— Ei bine, doamnă Grey, acum, că m-ai prins, ce ai de gând să faci cu mine?

Se apleacă peste mine, respirația ei gâdilându-mi urechea, și îmi șoptește:

— O să ți-o trag cu gura mea.

Oh, Doamne.

Închid ochii în timp ce mă mușcă ușor de obraz, iar eu capitulez în fața ei. Mă predau iubirii vieții mele.

Luni, 12 septembrie 2011

Ana încă doarme când ies din baie. Sincer, nu mă surprinde; a fost insistentă aseară.

Înnebunită după sex și de-a dreptul nesătulă.

Nu mă plâng.

Cu acea amintire delicioasă proaspătă în minte, îmi adun hainele și mă duc în living pentru a mă îmbrăca. Urmele partidei de sex de aseară sunt încă pe canapea. Dezleg cordoanele halatelor și strâng prosopul, întrebându-mă ce ar fi înțeles menajera din tot acest scenariu dacă ar fi venit mai devreme să facă curat. Împăturesc totul și le așez pe policioara de lângă ușa dormitorului.

Comand micul dejun — va dura o jumătate de oră și mi-e foame. Pentru a-mi abate atenția, mă așez la birou și-mi deschid laptopul. Astăzi vreau să aranjez transferul lui Ray la spitalul Northwest, unde mama îl poate supraveghea. Deschid e-mailurile și, spre surprinderea mea, am unul de la detectivul Clark. Are câteva întrebări pentru Ana în legătură cu nemernicul de Hyde.

Ce naiba?

Îi trimit un răspuns scurt anunțându-l că suntem în Portland și că va trebui să aștepte până revenim în Seattle. O sun pe mama și-i las un mesaj despre mutarea lui Ray, apoi mă uit prin celelalte e-mailuri. Unul de la Ros: familia Hwang ne invită să-i vizităm la sfârșitul acestei săptămâni.

Asta va depinde de situația lui Ray.

Așa cred.

Îi scriu lui Ros, spunându-i că este posibil să merg, dar nu pot confirma încă, pentru că nu suntem siguri ce se întâmplă cu socrul meu.

Nu vreau s-o las pe Ana singură cu asta pe cap.

În timp ce trimit e-mailul, primesc un răspuns de la Clark.

Vine el la Portland.

Rahat.

Ce poate fi atât de important?

— Bună dimineața.

Tonul dulce al Anei îmi întrerupe gândurile. Mă întorc și o văd în ușa dormitorului, înfășurată doar într-un cearceaf și cu un zâmbet timid pe chip. Are părul ciufulit și revărsat până la sâni și mă privește cu ochii ei strălucitori.

Arată ca o zeiță greacă.

— Doamnă Grey, te-ai trezit devreme.

Întind brațele și, în ciuda cearceafului, ea traversează în fugă camera, oferindu-mi priveliștea superbă a picioarelor ei. Apoi îmi aterizează în poală.

— Și tu la fel, spune ea.

O lipesc de mine și-i sărut părul.

— Eu doar lucrăm ceva.

— Ce anume? întreabă ea, lăsându-se pe spate pentru a mă cerceta atent din priviri.

Știe că e ceva în neregulă. Expir o gură de aer.

— Am primit un e-mail de la detectivul Clark. Vrea să vorbească cu tine despre nenorocitul ăla de Hyde.

— Serios?

— Da. I-am spus că deocamdată ești în Portland, așa că va trebui să aștepte. Dar a spus că vine încoace.

— Vine aici?

— Se pare că da.

Se încruntă.

— Ce este atât de important, încât nu poate aștepta?

— Exact.

— Când vine?

— Astăzi. Ți voi scrie un e-mail.

— Nu am nimic de ascuns. Dar mă întreb ce anume vrea să știe?

— O să aflăm când ajunge aici. Și eu sunt curios.

Mă foiesc pe scaun.

— Micul dejun va sosi în scurt timp. Hai să mâncăm, apoi putem merge să-l vedem pe tatăl tău.

— Poți să rămâi aici dacă vrei. Văd că ești ocupat.

— Nu, vreau să vin cu tine.

— Bine.

Zâmbește, mulțumită, cred, că vreau s-o însoțesc. Mă sărută, apoi valsează înapoi spre dormitor și, aruncându-mi o privire insinuantă, lasă cearceaful să cadă în timp ce trece pragul ușii.

La naiba. Zeiță, într-adevăr.

Atâta îmi trebuia. E-mailurile și micul dejun pot aștepta.

O urmez în dormitor pentru a răspunde invitației.

RAY S-A TREZIT, dar nu pare a fi în toane prea bune. După ce îl salut, o las pe Ana să stea cu el și mă îndrept spre sala de așteptare — noul meu birou, din câte se pare. Am primit deja o aprobare provizorie de la doctorul Sluder pentru a-l muta pe Ray la Seattle și aștept ca mama să confirme că există un pat pentru el la Northwest înainte de a organiza transferul cu elicopterul. Dr. Sluder crede că-l putem transfera chiar de mâine, dar va confirma asta mai târziu, după ce îi va mai face niște teste.

O sun pe Andrea.

— Bună dimineața, domnule Grey.

— Andrea, bună ziua. Sper că mâine îl putem muta pe Raymond Steele. Poți să găsești un serviciu de ambulanță aeriană, te rog? De la OHSU Portland la spitalul Northwest. Mama mea ar trebui să cunoască o companie de încredere. Îl voi întreba pe doctorul lui Ray dacă există vreun echipament medical specific pe care ar trebui să-l aibă la bord. Unul dintre noi doi îți va trimite această informație.

— O voi suna pe doamna doctor Grey.

— Te rog. Aștept să aflu de la ea dacă este vreo rezervă disponibilă.

— Bine, mă ocup eu de asta.

— Taiwan. Ros și cu mine plecăm într-acolo joi seara. Vom avea nevoie de avion.

— Sunteți la WSU joi dimineață.

— Știu. Dar pregătește-l pe Stephan și echipajul. E ceva provizoriu.

— Da, domnule. De fapt, Ros vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Bine. Mulțumesc. Fă-mi legătura.

Discut cu Ros rapid și decidem că semnăturile pe contractele cu șantierul naval din Taiwan pot aștepta până mâine, când sper să mă întorc în Seattle. Imediat ce închid, îmi sună telefonul. Este Clark.

— Domnule Grey. Vă mulțumesc că mă primiți astăzi. La ora 16:00 este bine?

— Sigur. Suntem la The Heathman.

— Ne vedem atunci.

Ana se plimbă prin sala de așteptare. Are un aer grav.

E vreo problemă?

— Bine, îi răspund lui Clark și închid telefonul. Clark va sosi la ora patru după-amiaza, spun către ea.

Se încruntă.

— OK. Ray vrea cafea și gogoși.

Râd, pentru că nu mă așteptam la acest răspuns.

— Cred că și eu aș fi dorit aceleași lucruri dacă aș fi avut un accident.

Spune-i lui Taylor să se ducă.

— Nu, mă duc eu.

— Ia-l pe Taylor cu tine.

Își dă ochii peste cap.

— Bine.

Parcă ar fi o adolescentă exasperată. Zâmbesc și-mi înclin capul într-o parte.

— Nu e nimeni aici.

Cască ochii pentru o fracțiune, după ce-i pică fisa; i-am stârnit în mod clar interesul. Își îndreaptă umerii ca și cum ar vrea să mă provoace și ridică bărbia încăpățânată moștenită de la Steele.

Un cuplu tânăr intră în cameră în spatele ei, iar bărbatul își strânge în brațe partenera care plânge. Femeia este vizibil tulburată.

La naiba, chiar că e ceva grav.

Ochii Anei se măresc compătitori, apoi se întoarce spre mine și ridică un umăr în semn de regret.

O, da. Poate că era dispusă să primească o bătaie la fund. Gândul este ispititor.

Foarte ispititor.

Îmi strâng laptopul, o iau de mână și ieșim din încăpere.

— Au nevoie de intimitate mai mult decât noi, murmur eu. Ne vom distra mai târziu.

Taylor este afară, așteptând în mașină.

— Hai să mergem cu toții să luăm cafea și gogoși, spun.

Ne-ar prinde bine un răsfăț. Ana îmi zâmbește.

— Voodoo Doughnut din Portland. Cele mai bune gogoși din lume, spune și se urcă pe bancheta din spate a SUV-ului.

DETECTIVUL CLARK ESTE PUNCTUAL. Taylor îl conduce în apartamentul nostru și el intră, la fel de neîngijit și încruntat ca întotdeauna.

— Doamne Grey, doamnă Grey, vă mulțumesc că m-ați primit.

— Domnule detectiv Clark.

Îi strâng mâna și îl invit să se așeze, apoi fac un pas pentru a mă alătura Anei pe canapeaua de care am legat-o aseară.

— Cu doamna Grey doresc să discut, spune Clark, cu un ton puțin abraziv, și știu că ni se adresează mie și lui Taylor.

Ah. Acum vreau neapărat să aud ce are de spus.

Îi fac un semn din cap lui Taylor, care pleacă, închizând ușa în urma lui.

— Orice doriți să-i spuneți soției mele, o puteți face de față cu mine. Dacă este vorba despre Hyde, nu plec de lângă ea.

— Sunteți sigură că doriți ca soțul dumneavoastră să fie prezent? o întreabă Clark pe Ana.

Pare nedumerită.

— Bineînțeles. Nu am nimic de ascuns. Doar îmi puneți doar câteva întrebări, nu?

— Da, doamnă.

— Aș dori ca soțul meu să rămână.

Așa. Ți-am spus eu. Mă holbez la el, mulțumit că Ana mi-a luat partea. Mă așez lângă ea, încercând să-mi maschez iritarea care stă să dea în foc.

— În regulă, mormăie Clark.

Tușește ca să-și dreagă gâtul și mă întreb dacă nu cumva e neliniștit.

— Doamnă Grey, domnul Hyde susține că l-ați hărțuit sexual și că i-ați făcut mai multe avansuri obscene.

Ce naiba!

Ana pare șocată și amuzată în același timp. Își pune mâna pe coapsa mea, dar asta nu mă oprește.

— Este absurd! exclam.

Unghiile ei mi se înfig în picior — bănuiesc că în încercarea de a mă face să tac.

— Nu e adevărat.

Ana îl privește drept în ochi pe Clark, adresându-i-se absolut senin.

— De fapt, a fost invers. Mi-a făcut propuneri într-o manieră foarte agresivă și a fost concediat.

Gura lui Clark se subțiază, ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Hyde susține că ați inventat acuzațiile de hărțuire sexuală pentru a-l concedia. El spune că ați făcut acest lucru pentru că v-a refuzat avansurile și pentru că îi doreați postul.

Ana se strâmbă, scârbită.

— Nu este adevărat.

E o absurditate.

— Domnule detectiv, vă rog să nu-mi spuneți că ați bătut atâta drum ca să-mi hărțuiți soția cu aceste acuzații ridicole.

Clark mă onorează cu o privire resemnată.

— Trebuia să aud asta de la doamna Grey, domnule.

Ana mă prinde din nou de coapsă și știu că vrea să tac.

— Nu trebuie să ascuți prostiile astea, Ana.

— Cred c-ar trebui să-i povestesc detectivului Clark ce s-a întâmplat.

Mă fixează cu ochii ei albaștri și strălucitori, implorându-mă să tac.

Bine, draga mea. Fă cum vrei tu.

Îi fac semn să continue, mă străduiesc să tac și să-mi stăpânesc furia.

Ana își încrucișează mâinile în poală și continuă:

— Ceea ce spune Hyde pur și simplu nu este adevărat.

Vocea ei răsună calm și clar în camera de hotel.

— Domnul Hyde m-a acostat într-o seară, în bucătăria de la serviciu. Mi-a spus că datorită lui am fost angajată și că se aștepta la favoruri sexuale în schimb. A încercat să mă șantajeze, folosindu-se de e-mailurile pe care i le trimisesem lui Christian, care pe atunci nu era soțul meu. Nu știam că Hyde îmi spionase e-mailurile. E o nebunie. M-a acuzat chiar că sunt un spion trimis de Christian, probabil pentru a-l ajuta să preia compania. Nu știa că Christian cumpărase deja SIP.

Clatină din cap și-și împreunează mâinile.

— În cele din urmă, l-am pus la pământ.

— L-ai pus la pământ? intervine Clark, nedumerit.

— Tatăl meu a fost cadru militar. Hyde m-a atins, iar eu știu cum să mă apăr.

Se uită spre mine, iar eu nu-mi pot ascunde mândria și admirația pentru iubita mea.

Nu te pune cu iubita mea.

E o adevărată războinică.

— Înțeleg.

Clark trage aer în piept și se așază mai bine pe canapea.

— Ați vorbit cu vreuna dintre fostele asistente personale ale lui Hyde? întreb eu.

Sunt curios să aflu dacă polițiștii au făcut mai multe progrese decât Welch.

— Da, am vorbit. Dar adevărul este că nu reușim s-o facem pe niciuna dintre asistentele lui să vorbească. Toate spun că a fost un șef exemplar, chiar dacă niciuna dintre ele nu a rezistat mai mult de trei luni.

La naiba.

— Am avut și noi această problemă. Șeful meu de la securitate le-a chestionat pe ultimele cinci asistente personale ale lui Hyde.

Această veste îi trezește interesul lui Clark. Se încruntă, iar ochii lui mă fixează.

— De ce ați făcut asta?

— Pentru că soția mea a lucrat pentru el, iar eu îi verific pe toți cei cu care lucrează soția mea.

Clark se înroșește la față.

— Înțeleg.

Sprâncenele lui stufoase se adună, încruntate.

— Cred că e mai mult decât ceea ce se vede la suprafață, domnule Grey. Măine vom efectua o percheziție mai amănunțită a apartamentului său, așa că poate atunci se va ivi ceva. Deși, din câte se pare, nu mai locuiește acolo de ceva vreme.

— Ați căutat deja?

— Da. O vom face din nou. De data asta, o căutare amănunțită.

— Încă nu l-ați pus sub acuzare de tentativă de omor asupra mea și a lui Ros Bailey?

Poate că asta ține de FBI?

— Sperăm să găsim mai multe dovezi în ceea ce privește sabotarea avionului dumneavoastră, domnule Grey. Avem nevoie de mai mult decât o amprentă parțială și, cât timp este în arest, putem construi un caz.

— Doar pentru asta ați venit aici?

Expresia lui Clark se înăsprește.

— Da, domnule Grey, doar pentru asta. Dacă nu cumva v-ați mai gândit la bilet...

Ana mă privește din nou în ochi, dar de data asta se încruntă.

— Nu, v-am spus. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Soția mea nu trebuie să afle despre asta!

— Și nu văd de ce nu am fi putut vorbi la telefon, continui.

— Cred că v-am spus, prefer o abordare pragmatică. Și, adaugă el, ușor rușinat, sunt în vizită la mătușa mea, care locuiește în Portland. Să împușc doi iepuri dintr-un foc.

— Ei bine, dacă am terminat aici, mai am și alte treburi.

Mă ridic, sperând că Clark va înțelege aluzia. O face.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Grey.

Ana dă din cap.

— Domnule Grey.

Deschid ușa, iar el iese val-vârtej.

Slavă Cerului.

Ana se lasă pe spate pe canapea.

— Îți vine să crezi ce a făcut nenorocitul ăla? zic, trecându-mi mâinile prin păr.

— Clark? spune Ana.

— Nu. Nenorocitul ăla de Hyde.

— Nu, nu prea.

Se uită la mine nedumerită.

— Oare ce dracului vrea să obțină?

— Nu știu. Crezi că Clark m-a crezut?

— Bineînțeles că te-a crezut. Știe că Hyde e un căcat nenorocit...

— Ești foarte înjurăcios, mă dojenește Ana.

— Înjurăcios? Există cuvântul acesta?

— Acum există.

Și uite așa, într-o clipă, umorul ei îmi înăbușă furia, care dispare.

Uimit de vraja pe care o aruncă asupra mea, mă așez lângă ea și o trag în brațe.

— Nu te mai gândi la nenorocitul ăla. Hai să mergem la tatăl tău și să încercăm să vorbim despre transferul de mâine.

— A spus clar că vrea să rămână în Portland, ca să nu fie o povară pentru noi, spune Ana.

— O să vorbesc cu el.

Îmi atinge cu degetele nasturii de la cămașă.

— Vreau să-l însoțesc în timpul transportului.

Ar trebui să fie posibil.

— Bine, o să vin și eu. Sawyer și Taylor pot lua mașinile. Îl voi lăsa pe Sawyer să conducă R8-ul tău în seara asta.

Îmi oferă un zâmbet dulce în semn de mulțumire, iar eu mă simt ca un uriaș bun.

RAY A CAPITULAT; este mult mai binedispus decât era dimineață. Probabil că gogoșile și-au făcut efectul și cred că este încântat în secret că mâine va avea ocazia să se plimbe cu elicopterul. Nu-și amintește nimic

din zborul de la Astoria aici. Îmi propun să-l plimb cu *Charlie Tango* la un moment dat.

Ana stă cu el, iar eu mă îndrept spre sala de așteptare, ca să finalizez detaliile legate de transferul lui Ray.

Andrea a organizat totul. Este, fără îndoială, cea mai bună asistentă personală pe care am avut-o vreodată.

— Mulțumesc, Andrea.

— Cu plăcere, domnule Grey. Altceva?

— Nu, totul este în regulă. Du-te acasă.

— Așa voi face, domnule.

Îi trimit un e-mail rapid lui Samir și recomand o mărire de salariu considerabilă pentru Andrea.

Înainte de a mă întoarce în salon, reflectez la vizita lui Clark și la ceea ce a spus, dar și la ce nu a spus. Evident că ține legătura cu FBI-ul în privința sabotării lui *Charlie Tango*, dar a menționat că percheziționează din nou apartamentul lui Hyde. De ce? Are o altă pistă? Sau e altceva ce nu ne spune? Și unde *era* Hyde când plănuia tentativa de răpire? Este evident că se afla încă în Seattle; am imaginile de pe camerele de supraveghere care o dovedesc. Merită să explorăm această ipoteză.

Le trimit un e-mail lui Welch și Barney și-i întreb dacă au urmărit depășările dubei albe pe care Hyde a folosit-o înainte de a ajunge la Escala.

Poate că vor găsi ei ceva.

Marti, 13 septembrie 2011

Închid telefonul cu mama și surprind privirea în alb și negru a Anei. Mă privește de pe peretele din biroul meu cu zâmbetul ei dezarmant, cu ochii ei strălucitori și plini de inteligență. Au trecut doar trei ore de când am văzut-o, dar deja mi-e dor de ea. Mă întreb ce face acum? Probabil că este la serviciu și, dacă totul a decurs conform planului, Ray ar trebui să fie instalat în rezerva lui de la Northwest, unde mama va sta cu ochii pe el. Sper că se simte bine, cât de bine se poate. A părut să se bucure de zborul de la OHSU la Boeing Field, dar nu este un om căruia să-i placă să fie în centrul atenției — ba chiar dimpotrivă, de fapt. Seamănă puțin cu fiica lui.

Și iată-mă, mi-e dor de ea.

Ultima dată când am văzut-o, se îndrepta spre spital într-o ambulanță cu tatăl ei.

Mă uit la ceas.

Cu siguranță a ajuns la serviciu.

Scriu un e-mail rapid.

De la: Christian Grey

Despre: Mi-e dor de tine

Data: 13 septembrie 2011, 13:58

Către: Anastasia Grey

Doamnă Grey

M-am întors la birou de numai trei ore și deja îmi este dor de tine.

Sper că Ray s-a acomodat bine în noua lui rezervă. Mama trece pe la el în după-amiaza asta, ca să vadă cum se simte.

Vin să te iau pe la ora șase în seara asta și putem merge să-l vedem înainte de a ajunge acasă.

Sună bine?

Soțul tău iubitor

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îl trimit, apoi deschid raportul de pe birou și încep să citesc. Dar, aproape imediat, sunetul care anunță venirea unui nou e-mail îmi distrage atenția. Ana?

Nu. E de la Barney.

De la: Barney Sullivan

Despre: Jack Hyde

Data: 13 septembrie 2011, 14:09

Către: Christian Grey

Camerele de supraveghere din Seattle găsesc duba albă de pe South Irving Street. Înainte de asta nu găsesc nicio urmă, deci Hyde trebuie să fi stat în acea zonă.

După cum v-a spus Welch, mașina subiectului a fost închiriată cu un permis fals de către o femeie necunoscută, deși nu există nimic care s-o lege de zona South Irving Street.

Detalii despre angajații cunoscuți ai GEH și SIP care locuiesc în zonă se află în fișierul atașat, pe care i l-am transmis și lui Welch.

Pe calculatorul lui Hyde de la SIP nu era nimic despre fostele sale asistente personale.

Pentru a vă reaminti, iată o listă a detaliilor recuperate din calculatorul lui Hyde de la SIP.

Adresele de domiciliu ale lui Grey:

Cinci proprietăți în Seattle

Două proprietăți în Detroit

CV-uri detaliate:

Carrick Grey

Elliot Grey

Christian Grey
 Dr. Grace Trevelyan
 Anastasia Steele
 Mia Grey

Articole din ziare și articole online referitoare la:

Dr. Grace Trevelyan
 Carrick Grey
 Christian Grey
 Elliot Grey

Fotografii:

Carrick Grey
 Dr. Grace Trevelyan
 Christian Grey
 Elliot Grey
 Mia Grey

Îmi voi continua ancheta, pentru a vedea ce mai pot descoperi.

B. Sullivan
 Șeful Departamentului IT, GEH

Mă uit la conținutul e-mailului și mă întreb când a început Hyde să scotocească pe internet căutând informații despre familia mea. A fost înainte ca Ana să înceapă să lucreze cu el? Sau după ce m-a cunoscut? Sunt pe cale să-i răspund lui Barney, dar în inbox îmi apare răspunsul Anei la e-mailul meu anterior.

De la: Anastasia Grey
 Despre: Mi-e dor de tine
 Data: 13 septembrie 2011, 14:10
 Către: Christian Grey

Sigur.

x

Anastasia Grey
 Editor, SIP

Ah. Mă uit puțin dezumflat la zeița enigmatică și zâmbitoare de pe perete. Mă gândeam că am putea face un schimb de glume pe e-mail.

În mod normal, se pricepe atât de bine la asta.

Așa ceva nu-i stă în fire.

De la: Christian Grey

Despre: Dor de tine

Data: 13 septembrie 2011 14:14

Către: Anastasia Grey

Ești bine?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

În timp ce aștept răspunsul ei, citesc fișierul de adrese pe care Barney l-a atașat la e-mailul său.

Câteva nume de angajați ai GEH și unul de la SIP îmi sar în ochi: cel mai important este Elizabeth Morgan, directoarea de resurse umane de la SIP. Numele ei îmi spune ceva, dar nu știu exact ce anume. Îl voi ruga pe Welch s-o urmărească atunci când vom vorbi data viitoare, dar este greu de crezut că oricare dintre aceste persoane ar putea fi amestecată cu Hyde.

Resping aceste gânduri și mă întreb ce se întâmplă cu Ana. Sunt tentat să iau telefonul și s-o sun, dar când pun mâna pe el, îmi sosește un alt e-mail de la ea.

De la: Anastasia Grey

Despre: Dor de tine

Data: 13 septembrie 2011, 14:17

Către: Christian Grey

Sunt bine. Doar ocupată.

Ne vedem la șase.

x

Anastasia Grey

Editor, SIP

Bineînțeles că e ocupată. A lipsit câteva zile de la muncă, iar iubita mea este foarte conștiincioasă.

Grey, păstrează-ți calmul.

Mă întorc la e-mailul lui Barney și mai citesc o dată lista. Nu-mi oferă nicio altă perspectivă, dar poate că-mi răspunde la o întrebare:

De la: Christian Grey

Despre: Jack Hyde

Data: 13 septembrie 2011, 14:23

Către: Barney Sullivan

Barney

Mulțumesc pentru e-mail.

Poți să afli când a început Hyde aceste căutări pe internet?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la ceas; am o întâlnire cu Ros.

O AȘTEPT PE ANA împreună cu Taylor în fața SIP. Mă uit cu nerăbdare spre intrare, sperând să iasă în orice moment. Pe telefon primesc o alertă de e-mail.

De la: Barney Sullivan

Despre: Jack Hyde

Data: 13 septembrie 2011, 17:35

Către: Christian Grey

Căutările pe internet referitoare la subiectele din e-mailul lui Hyde au avut loc între ziua de luni, 13 iunie 2011, ora 19:32 și cea de miercuri, 15 iunie 2011, ora 17:14.

B Sullivan

Șef al departamentului IT, GEH

Hmm... Interesant. Îmi amintesc că l-am întâlnit în vinerea dinainte, la bar, când am aranjat să mă întâlnesc cu Ana. Pe atunci era un nemernic

cu gura mare. Mă întreb dacă a căutat ceva anume despre familia mea și dacă oare a găsit. Mă uit pe geam și, în sfârșit, apare Ana. Se năpustește spre mașină, ferindu-se de ploaie, cu Sawyer pe urmele ei. Zâmbesc privind-o, dar inima mi se strânge când se uită în mașină.

Fața ei albă ca varul în ploaia cenușie.

La naiba!

Sawyer îi deschide portiera și ea se strecoară lângă mine.

— Bună.

Inflexiunea din vocea mea este ezitantă. *Ce este, Ana?*

— Bună.

Mă privește pentru scurt timp — prea scurt, și tot ce văd este tulburarea ei profundă.

— Ce s-a întâmplat?

Clatină din cap în timp ce Taylor pornește de pe loc.

— Nimic.

Nu cred că e adevărat.

— Totul în regulă la muncă?

— Da. E OK. Mulțumesc.

Are un ton tăios.

Spune-mi!

— Ana, ce s-a întâmplat?

Cuvintele mele sunt mai dure decât intenționez, fiindcă sunt încărcate de neliniște.

— Mi-a fost dor de tine, asta-i tot. Și mi-am făcut griji pentru Ray.

Ah, bineînțeles. Slavă Domnului. Mă mai liniștesc.

— Ray e bine, încerc s-o calmez. Am vorbit cu mama în după-amiaza asta și e impresionată de progresele pe care le face.

Mă întind spre mâna ei. E înghețată.

— Uau, ce mână rece ai. Ai mâncat astăzi?

Se înroșește.

— Ana.

De ce face asta?

— O să mânânc în seara asta. Nu prea am avut timp.

Îi frec mâna ca să i-o încălzesc.

— Vrei să adaug „hrănește-mi soția“ pe lista de îndatoriri a oamenilor de la pază?

Mă uit la Taylor în oglinda retrovizoare.

— Îmi cer scuze. O să mănânc. Doar că a fost o zi ciudată. Știi tu, multatul tatei și toate cele.

Cred că are dreptate. Se întoarce și se uită pe geam, lăsându-mă cu întrebările mele.

Ceva nu e în regulă.

Chiar a fost o zi ciudată.

Crede-o pe cuvânt, Grey.

Îi dau vestea care mă privește ca să văd ce zice.

— S-ar putea să trebuiască să plec în Taiwan.

— Ah. Când?

Devine mai atentă.

— La sfârșitul acestei săptămâni. Poate săptămâna viitoare.

— Bine.

— Vreau să vii cu mine.

Își subțiază gura.

— Christian, te rog. Am un job. Hai să nu reluăm această discuție.

Inspir profund, fără să-mi pot ascunde dezamăgirea.

— M-am gândit să te întreb.

— Cât o să lipsești?

Vocea Anei este blândă, dar distrasă.

Asta nu e iubita mea. E prea tăcută și șovăitoare.

— Nu mai mult de două zile. Aș vrea să-mi spui ce anume te deranjează.

— Ei bine, acum, că iubitul meu soț pleacă...

Vocea i se stinge, iar eu îi duc mâna la buze și-i sărut încheieturile degetelor.

— Nu voi fi plecat pentru mult timp.

— Bine.

Îmi aruncă un zâmbet palid, dar știu că altceva o preocupă.

Privesc pe geam și trec în revistă mai multe scenarii care ar putea s-o deranjeze pe Ana. Unul singur pare credibil: tatăl ei tocmai a avut un accident grav și recuperarea lui va dura ceva timp.

Da.

Da, asta trebuie să fie.

Grey, revino-ți în fire.

RAYMOND STEELE SE BUCURĂ să ne vadă.

—Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru că ai organizat toate astea.

Ne face semn să intrăm în rezerva aerisită, cu ochii lui negri plini de sinceritate și liniște.

— Cu plăcere, Ray.

Stingherit de mulțumirile lui, schimb subiectul.

— Văd că ai un teanc de reviste sportive.

— De la Annie. Am mai citit despre Mariners și despre sezonul pe care-l au.

Ray se lansează într-un discurs, declarându-se dezamăgit de M anul acesta. Trebuie să recunosc că sunt de acord cu el; nu a fost un sezon strălucit. Conversația noastră trece la pescuit. Îi pare rău că a ratat excursia din Astoria, iar eu îi povestesc despre recenta mea expediție de pescuit din Aspen.

— Roaring Fork — știu locul, spune el.

— Ar trebui să vii și tu acolo. Poate pentru un weekend, după ce-ți revii.

— Aș aprecia asta, Christian.

Ana tace cât noi discutăm.

E prea tăcută. Se deconectează și mintea îi zboară în altă parte.

Este frustrant. *Ana, ce s-a întâmplat?*

Ray cascadează. Ana se uită la mine, iar eu știu că e momentul să plecăm.

— Tati, te lăsăm să dormi.

— Mulțumesc, Ana dragă. Îmi place când treci pe aici. Am văzut-o și pe mama ta azi, Christian. M-a liniștit foarte mult. Și e fan Mariners!

— Însă nu se omoară după pescuit.

— Nu cunosc multe femei cărora să le placă prea mult.

Ray surâde obosit. Trebuie să se odihnească.

— Ne vedem mâine, bine?

Ana îl sărută pe frunte, iar în vocea ei e o urmă de tristețe.

Ce naiba. De ce este tristă?

— Haide.

Îi întind mâna. E obosită?

Poate că are nevoie să meargă mai devreme la culcare.

ANA A FOST TĂCUTĂ ÎN MAȘINĂ și la fel de tăcută când am ajuns acasă, iar acum își urmărește mâncarea cu furculița în farfurie, mută și distrasă. Neliniștea mea urcă la cote maxime.

— La naiba! Ana, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Îmi împing farfuria goală într-o parte.

— Te rog. Mă înnebunești.

Mă privește temătoare.

— Sunt însărcinată.

Poftim? Mă uit la ea în timp ce un fior de neîncredere mă străbate pe șira spinării și, dintr-un motiv necunoscut, mă trezesc brusc la ușa avionului, atârând deasupra lumii fără parașută, pe punctul de a sări.

În aer.

În neant.

— Poftim?

Nu-mi recunosc vocea.

— Sunt însărcinată.

Asta mi s-a părut și mie că ai spus.

Dar am crezut că am avut grijă.

— Cum?

Își înclină capul într-o parte și ridică dintr-o sprânceană.

La naiba. În mine erupe o furie pe care nu am mai simțit-o niciodată.

— Injecția? răcnesc. Ți-ai uitat injecția?

Se holbează la mine, cu ochii sticloși, de parcă s-ar uita prin mine, și nu spune nimic.

Nu vreau copii.

Nu încă.

Nu acum. Panica mi se înnoadă în piept și mi se strânge în jurul gâtului, alimentându-mi furia.

— Doamne, Ana!

Bat cu pumnul în masă și mă ridic de la masă.

— Trebuia să ții minte un lucru, un singur lucru. Rahat! Nu-mi vine să cred, în pizda mă-sii! Cum ai putut fi atât de proastă?

Închide ochii, apoi se uită fix la degetele ei.

— Îmi pare rău, șoptește.

— Ți pare rău? Futu-i!

Un copil. Ce mă fac cu un copil?

— Știu că nu e un moment prea bun.

— Nu e bun deloc!

Strigătul meu răsună în toată camera.

— Ne cunoaștem așa de puțin, la dracu'! Voiam să-ți arăt lumea asta blestemată și acum... La naiba! Scutece și vomă și rahat...!

Închid ochii.

Nu mă vei mai iubi.

— Ai uitat? Spune-mi. Sau ai făcut-o intenționat?

— Nu, spune iute, grăbindu-se să nege.

— Credeam că ne-am înțeles asupra acestui lucru!

Și nu-mi pasă că mă poate auzi cineva.

Se chircește, făcându-se mică.

— Știu. Așa e. Îmi pare rău.

— Uite de-aia! De asta îmi place să dețin controlul — ca să nu apară mizerii ca asta și să strice totul!

— Christian, te rog, nu țipa la mine.

Futu-i.

Voi fi înlocuit.

Începe să plângă.

Să nu îndrăznești, Ana.

— Nu începe cu lacrimile acum! Futu-i.

Îmi trec o mână prin păr, încercând să înțeleg această greșeală colosală.

— Crezi că sunt pregătit să fiu tată?

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt. Ea își întoarce spre mine ochii plini de lacrimi.

— Știu că niciunul dintre noi nu este pregătit pentru asta, mormăie ea, dar cred că vei fi un tată minunat. O să ne descurcăm noi.

— De unde dracului știi tu? strig cu glas răgușit în cameră. Spune-mi de unde!

Dă să spună ceva, dar lacrimile îi curg pe față.

Și iată-l — regretul.

Regretul care i se citește în fiecare trăsătură a feței. Regretul că a pornit la drum cu mine.

Nu pot suporta asta.

Furia mă îneacă.

— Of, la naiba cu toate astea!

Mă înfurii pe lume și mă dau înapoi, ridicând mâinile în semn de înfrângere.

Nu pot să fac asta...

Plec de aici.

Îmi iau sacoul și ies din încăpere, trântind ușa de la intrare. Apăs frenetic butonul și, deși liftul este la etajul nostru, durează mult prea mult ca ușile să se deschidă.

Un copil?

Un nenorocit de copil?

Intru în lift, dar în mintea mea mă aflu sub o masă de bucătărie, într-o cocioabă dezordonată, murdară și lăsată de izbeliște, așteptând ca el să mă găsească.

Aici erai, rahat mic.

Iadul și toate blestemele.

La naiba, nu.

Ajuns la parter, ies val-vârtej din Escala și mă opresc în stradă. Iau o gură de aer proaspăt de toamnă, dar nu-mi potolește furia și teama care-mi curg în egală măsură prin vene. Trebuie să plec. Instinctiv, o iau la dreapta, pe jos, și abia observ că s-a oprit ploaia.

Merg pe jos.

Și merg.

Amețit.

Mă concentrez pe simplul act de a pune un picior în fața celuiilalt.

Îndepărtând toate celelalte gânduri.

Cu excepția unuia singur.

Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Cum?

Cum pot iubi un copil?

De-abia am învățat s-o iubesc pe ea.

Când îmi ridic privirea, mă aflu lângă cabinetul lui Flynn. Nu are cum să fie aici. Ușa nu se deschide — e încuiată. Îl sun, dar îmi intră mesageria vocală. Nu-i las niciun mesaj. Nu pot avea încredere în mine.

Îmi îndes mâinile în buzunarele sacoului și, ignorând navetiștii de pe străzi, merg mai departe.

Fără țintă.

Când îmi ridic privirea, Elena tocmai încuie salonul, învăluită în obișnuita ei ținută neagră. Ne privim unul pe altul; ea e de o parte a geamului, eu, de cealaltă. Descuie și deschide ușa.

— Bună, Christian. Arăți ca naiba.

Mă uit la ea, fără să știu ce să spun.

— Intri?

Clatin din cap și fac un pas înapoi.

Grey, ce faci?

Undeva, în adâncul subconștientului meu, sună o alarmă.

O ignor.

Elena oftează și-și bate o unghie stacojie de buzele roșii. Inelul ei de argint reflectă lumina înserării.

— Mergem să bem ceva?

— Da.

— La Mile High?

— Nu. Într-un loc mai puțin aglomerat.

— Înțeleg.

Încearcă și nu reușește să-și ascundă uimirea.

— Bine.

— E un bar după colț.

— Îl știu. E un loc liniștit. Lasă-mă să-mi iau poșeta.

Stau pe trotuar așteptând-o și mă simt amorțit.

Tocmai mi-am lăsat baltă soția însărcinată.

Dar acum sunt prea supărat pe ea ca să-mi pese.

Grey, ce faci?

Îmi alung acea voce tulburătoare din cap, iar Elena iese din salon, încuie ușa și, cu o ușoară mișcare din cap, arată spre dreapta. Îmi îndes mâinile mai adânc în buzunare și mergem împreună pe stradă, cotim și intrăm în bar.

A suferit o transformare radicală de când am fost ultima dată aici — nu mai este o speluncă, ci un local de lux, cu lambriuri de lemn și scaune de catifea. Elena a avut dreptate.

E liniște, cu excepția vocii blânde și melancolice a lui Billie Holiday auzindu-se din boxe.

Frumos.

Ne strecurăm într-un separeu, iar Elena îi face semn chelneriței.

— Bună seara, numele meu este Sunny. Cu ce vă pot servi?

— Aș dori un pahar din Willamette pinot noir, spune Elena.

— O sticlă, comand eu, fără să mă uit la chelneriță.

Sprâncenele Elenei se ridică puțin, dar își păstrează aerul familiar de detașare rece. Poate că de aceea sunt aici; asta e ceea ce caut — detașarea rece personificată.

— Vin imediat.

Tânăra pleacă.

— Așadar, nu e totul minunat în lumea lui Christian Grey, remarcă Elena. Știam eu că te voi revedea.

Mă privește fix, iar eu nu știu ce să spun.

— În felul acesta, nu-i așa?

Elena umple tăcerea dintre noi.

— Ai primit mesajul meu?

— În ziua nunții mele?

— Da.

— L-am primit. L-am șters.

— Christian, îți pot simți ostilitatea. Vine dinspre tine în valuri. Dar nu ai fi aici dacă eu ți-aș fi fost ostilă.

Expir și mă trag un pic în spate.

— De ce ești aici? mă întreabă ea, complet justificat.

Futu-i.

— Nu știu.

Aș putea fi mai ursuz de-atât?

— Te-a părăsit?

— Nu începe.

Îi arunc o privire glacială.

Nu vreau să vorbesc despre Ana.

Elena își țuguie buzele în timp ce chelnerița se întoarce. Ne lăsăm amândoi pe spate și privim cum fata ne desface vinul și toarnă o înghițitură în paharul meu.

— Sunt sigur că e bun.

Fac un semn spre Elena și chelnerița umple pe rând fiecare pahar.

— Sper să vă placă, zice ea veselă, lăsându-ne în compania sticlei.

Elena se întinde spre paharul ei și-l ridică.

— Pentru vechii prieteni.

Zâmbește și ia o înghițitură.

Strâmb din nas, simțind cum umerii mi se relaxează puțin.

— Pentru vechii prieteni.

Ridic paharul și iau câteva guri de vin, fără să-i simt gustul. Elena se încruntă și strânge din buze. Nu spune nimic, dar nu-și desprinde ochii de mine.

Oftez. Vrea ca eu să umplu tăcerea. Va trebui să spun ceva.

— Cum merge treaba?

— Bine. Ai fost generos dăruindu-mi afacerea. Îți mulțumesc pentru asta.

— Măcar atât am putut face.

Își privește paharul, în timp ce tăcerea dintre noi se adâncește. În cele din urmă, o sparge.

— Dacă tot ești aici, cred că ar trebui să-mi cer scuze pentru cum m-am comportat acasă la părinții tăi.

Ei bine, asta e o mare surpriză. Doamnei Lincoln nu-i stă în fire să-și ceară scuze pentru nimic. Mantra ei a fost întotdeauna „niciodată nu-mi cer scuze, niciodată nu dau explicații“.

— Am spus mai multe lucruri pe care le regret, adaugă ea liniștită.

— Amândoi am spus, Elena. E de domeniul trecutului.

Mă ofer să-i mai torn vin, dar ea refuză — paharul ei este încă pe jumătate plin, în timp ce al meu este gol. Îmi mai torn unul.

Oftează.

— Mă văd cu din ce în ce mai puțini oameni. Mi-e dor de mama ta. Mă doare că nu vrea să mă vadă.

— Probabil că nu este o idee bună să iei legătura cu ea.

— Știu. Înțeleg. Nu mi-am dorit niciodată să ne audă. Grace a fost întotdeauna nemiloasă când a fost vorba să-și protejeze puii.

Pare melancolică pentru o clipă.

— Totuși, am trăit câteva momente frumoase. Mama ta știe să petreacă.

— Nu vreau să știu asta.

Elena râde.

— Întotdeauna ai pus-o pe un pedestal.

— Nu sunt aici ca să vorbesc despre mama.

— Atunci despre ce ai venit să vorbești, Christian?

Își înclină capul într-o parte și își trece o unghie stacojie peste marginea paharului, privindu-mă cu ochii ei albaștri ca de gheață.

Clatin din cap și mai iau o înghițitură lungă din vin.

— Te-a părăsit?

— Nu! mă răstesc.

Adevărul e că eu am fost cel care a plecat.

Ce fel de bărbat își lasă baltă soția însărcinată?

La naiba. Poate că tatăl meu avea dreptate.

Cuvintele lui se întorc bântuindu-mă. *E vorba de tine. Trebuie să fii la nivelul responsabilităților tale. Să devii un om corect, în care poți avea încredere. Să fii un soț bun!*

Poate că nu sunt un soț bun.

Alung acest gând în timp ce Elena se uită la mine și știu că încearcă să-și dea seama ce e în neregulă.

— Ți-e dor de trecut? De stilul acela de viață? Asta este? Femeiușca aceea nu-ți oferă ceea ce-ți dorești?

Du-te dracului, Elena.

Nu trebuie să-i ascult mizeriile.

Dau să ies din separeu.

— Christian, nu pleca. Îmi pare rău.

Se întinde să mă apuce de mână, apoi se răzgândește, așa că strânge pumnul și-l așază pe masă.

— Te rog, nu pleca, imploră ea.

Doamna Lincoln și-a cerut iertare de două ori într-un timp atât de scurt.

Mă așez din nou pe scaun. Mai precaut, de data aceasta.

— Îmi pare rău, spune încă o dată, pentru a sublinia ideea.

Apoi încearcă o altă abordare.

— Ce mai face Anastasia?

— E bine, răspund eu, în cele din urmă, și sper că nu mă dau de gol cu ceva.

Mijește ochii; nu mă crede. Expir și mărturisesc:

— Vrea copii.

— Ah, spune Elena, de parcă ar fi rezolvat enigma Sfinxului. Asta nu ar trebui să fie o surpriză pentru tine. Deși aş spune că este puțin cam tânără pentru a-ți aduce pe lume plozii.

— Plozii? spun râzând, pentru că a rostit ultimul cuvânt cu multă răutate și invidie.

Elena nu și-a dorit niciodată copii. Bănuiesc că nu are „stofă” de mamă.

— Bebelușul Grey, zice ea. Asta *va pune* capăt înclinațiilor tale.

Pare amuzată.

— Sau poate că au luat deja sfârșit.

Mă încrunt la ea.

— Elena, taci. Nu sunt aici ca să discut cu tine despre viața mea sexuală.

Îmi golesc paharul și torn vin pentru amândoi, terminând sticla. Vinul începe să-și facă efectul. Mă simt deja amețit. Nu este o senzație care să-mi placă în mod normal, dar, în acest moment, mă bucur de uitarea de pe fundul paharului. Îi fac semn chelneriței să mai aducă o sticlă.

— A făcut ceva anume care să te supere? Nu te-am mai văzut să bei așa de ani întregi, spune Elena dezaprobator.

Dar mie nu-mi pasă.

— Ce mai face Isaac? întreb, ca să mut atenția spre iubitul ei și să nu mă mai gândesc la soția mea.

Căsnicia mea nu e treaba ei.

Zâmbește vag și-și încrucișează brațele.

— Bine, am înțeles. Chiar nu vrei să vorbești.

Face o pauză și știu că așteaptă să-mi vărs nervii. Dar secretele mele sunt ale mele. Nu ale ei.

— Isaac este bine, continuă ea, într-un final. Îți mulțumesc că ai întregat. De fapt, suntem foarte bine în acest moment.

Se lansează în povestea ultimei lor escapade sexuale, dar nu știu cu ce scop. Ascult doar pe jumătate, pentru că mă și las purtat de aroma vinului.

— Deci, e vorba de afaceri? Asta e problema ta? întrebă ea când nu reacționez.

— Nu, afacerile merg foarte bine. Am cumpărat un șantier naval.

Dă din cap, impresionată, cred, iar eu umplu ambele pahare din ultima sticlă și îi fac o recapitulare a realizărilor de la serviciu: tableta cu energie solară, fibra optică, preluarea companiei Geolumara și, bineînțeles, șantierul naval.

— Ai fost ocupat.

— Întotdeauna.

— Deci, vrei să vorbești despre afaceri, dar nu și despre soția ta.

— Și?

E vreo problemă?

— Știam că te vei întoarce, șoptește ea.

Poftim?

— De ce bei atât de mult?

— Pentru că mi-e sete.

Și vreau să uit cum m-am comportat acum două ore.

Mă privește cu ochii pe jumătate închiși.

— Ți-e sete? întrebă într-o suflare. Cât de însetat ești?

Se apleacă și se întinde spre mine, luându-mi mâna. Mă încordez când degetele ei se strecoară sub palma mea, sub manșetele sacoului și ale cămășii mele. Unghiile i se înfig în carnea de la încheietura unde-mi bate pulsul.

— Aș putea să te fac să te simți mai bine? Sunt sigură că îți lipsește.

Respirația ei e răncedă, nu dulce ca a Anei. Își strânge mâna în jurul încheieturii mele, iar de nicăieri întunericul îmi cuprinde pieptul și începe să mi se învârtă în spirală în gât. E un sentiment pe care nu l-am mai experimentat de ceva vreme, iar acum s-a întors, amplificat, răsunând prin corpul meu și strigând după eliberare.

— Ce faci? spun cu greu.

Se apropie din ce în ce mai mult de mine.

Nu mă atinge.

Așa a fost.

Întotdeauna.

Eu luptându-mă cu frica mea în timp ce ea mă atinge.

— Nu mă atinge.

Îmi trag mâna din mâna ei. Pălește și se încruntă, privindu-mă fix în ochi.

— Nu asta îți dorești?

— Nu!

— Nu de asta ești aici?

— Nu, Elena. Nu. Nu m-am mai gândit în felul acela la tine de ani buni.

Clatin din cap, întrebându-mă cum a putut să-mi interpreteze atât de greșit intențiile, dar gândurile mele nu sunt atât de limpezi pe cât ar trebui să fie.

— Îmi iubesc soția, șoptesc.

Ana.

Elena mă studiază, iar obrajii ei palizi de mai devreme se înroșesc din cauza vinului, a rușinii sau a ambelor. Se încruntă și privește în pământ.

— Îmi pare rău, murmură.

A treia oară când își cere iertare.

Deja e mai mult decât îmi doream.

— Nu știu... ce m-a apucat.

Râde — dar râsul ei este zgomotos, forțat.

— Trebuie să plec.

Își ia poșeta.

— Christian, vă doresc numai bine ție și soției tale.

Se oprește și se uită fix în ochii mei.

— Mi-e dor de tine, totuși. Mai mult decât îți dai seama.

— La revedere, Elena.

— Sună ca un final așa cum o spui.

Nu-i răspund. Ea dă din cap.

— Ar fi dificil. Am înțeles. Mă bucur că ai venit să mă vezi. Cred că am lămurit lucrurile.

Oare? Ce lucruri am lămurit? Lucrurile ce ne privesc pe noi? Nu există „noi“.

— Adio, doamnă Lincoln.

Știu că e ultima dată când îi spun aceste cuvinte. Dă din cap.

— Mult noroc, Christian Grey.

Se strecoară afară din separeu.

— Mi-a făcut plăcere să te văd. Sper ca orice te supără să se rezolve de la sine. Sunt sigură că se va rezolva. Dacă e vorba despre paternitate, te vei descurca de minune.

Își dă părul lucios peste umăr și iese din bar fără să se uite înapoi, lăsându-mă cu o sticlă de pinot noir pe jumătate goală și cu un sentiment de vinovăție neliniștitor.

Vreau să mă duc acasă.

La Ana.

Rahat!

Îmi iau capul în mâini. Ana va fi supărată foc când voi ajunge acasă.

Iau sticla și paharul și mă îndrept spre bar pentru a achita nota de plată. E un scaun liber, așa că mă așez și îmi reumplu paharul.

Nu irolesc, nu vreau.

Îmi sorb încet băutura.

La naiba. Urăsc când Ana e supărată pe mine. Dacă mă duc acasă acum, s-ar putea să spun și alte lucruri pe care le voi regreta. În plus, am băut prea mult și nu cred că Ana m-a văzut vreodată beat. Desigur, eu am văzut-o pe ea beată — în prima noapte în care m-am culcat cu ea la Heathman și în noaptea petrecerii burlăcițelor...

Cuvintele ei plutesc prin creierul meu lent și amețit de alcool.

Ai de gând să mă pedepsești?

Să te pedepsesc?

Pentru că m-am îmbătat atât de tare. Un futai de pedeapsă. Poți să-mi faci tot ce vrei.

Încetează, Grey.

Mă întreb când a rămas însărcinată.

În luna noastră de miere? În patul nostru? În Camera Roșie?

La naiba...

Junior.

O să avem nevoie de o mașină mai mare, la dracu.

Va avea ochii albaștri ai Anei? Temperamentul meu? *La naiba.* Paharul meu e gol.

Îl umplu din nou, terminând sticla.

O să iasă un scandal infernal dacă Ana va afla vreodată că am băut ceva cu Elena. O detestă pe Elena.

Christian — dacă ar fi fiul tău, cum te-ai simți?

O, Ana, Ana, Ana, Ana.

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Nu acum. E prea crud și prea dureros.

Am nevoie să uit.

Vreau să uit cine sunt și cum m-am comportat.

Felul în care obișnuiam să... înainte... de tot.

Înainte de doamna Robinson.

Barmanul se uită la mine.

— Un whisky, te rog.

Miercuri, 14 septembrie 2011

— Am ajuns.

Șoferul se întoarce și-mi zâmbește larg, cu dinții mari la vedere.

— Ce?

Sunt într-o mașină... Un taxi. Am obrazul lipit de geamul rece. Capul mi se învâрте. *La naiba*. Închid un ochi și mă holbez la clădirea în fața căreia a parcat. Felinarul de alamă strălucește în întuneric.

— Escala? spune șoferul.

— A, da.

Scot portofelul din buzunarul interior și scotocesc printre bancnote. Îi întind una taximetristului și sper că e de ajuns.

— Uau! Mulțumesc!

Deschid portiera mașinii și mă prăvălesc pe trotuar.

— Futu-i.

— Ești bine? strigă el.

— Da.

Stau întins preț de o secundă, privind cerul nopții și așteptând ca lumea să nu se mai învâрте. E senin și câteva stele strălucesc, făcându-mi cu ochiul. E liniște.

Stau întins pe trotuar.

Ridică-te, Grey.

Apare un bărbat deasupra mea, făcând ca lumina felinarului să dispară, iar pentru o clipă mi se strânge inima.

— Haide.

Îmi întinde mâna.

A, a venit să mă ajute... Tipul cu taxiul? Poate. Mă trage în picioare.

— Cam multe pahare, nu?

— Da. Prea multe, cred.

Fac o încercare jalnică de a mă scutura de praf, iar șoferul se urcă înapoi în mașină. Mă răsucesc, încep să mă clatin și înaintez cu chiu, cu vai, intrând în clădire și ajungând până la lift. Totul va fi bine dacă reușesc

să ajung în pat. Ușile liftului se deschid și intru în el împleticindu-mă. Introduc codul... liftul nu se mișcă din loc.

Încerc din nou.

Nimic.

La naiba.

Încă o dată.

Închid un ochi și apăs frenetic butoanele. Așa se rezolvă! Ușile se închid ușor și liftul începe să bâzâie, mișcându-se puțin... Stai, nu — totul se mișcă. Mă sprijin de perete și închid ochii ca să nu mă mai învârt. Se aude sunetul care mă anunță că am ajuns! Deschid ochii și ies împleticindu-mă în hol.

Futu-i. Mă lovesc de ceva.

Cine naiba a mutat masa din hol?

— Rahat!

Pun mâinile pe masă și mă echilibrez, dar aceasta se mișcă din nou. Zgomotul acela îngrozitor îmi zgârie ceea ce mi-a rămas din nervi.

— La naiba!

Ajung la ușile duble.

— Christian, ești bine?

Ridic privirea și o văd acolo, îmbrăcată ca o zeiță de pe marele ecran.

Ana. Propria mea Afrodita. Soția mea. Inima mi se umple de dragoste și lumină. E atât de frumoasă.

— Doamnă Grey.

Mă sprijin de ușă ca să rămân în picioare.

— Ah, arăți foarte bine, Anastășșșșia.

Dintr-odată e mai aproape și trebuie să mijesc ochii ca s-o văd clar.

— Unde ai fost?

Pare îngrijorată.

Ah, nu. Nu trebuie să-i spun. O să se enerveze cumplit. Îmi duc degetele la buze.

— Șșș!

— Cred că ar fi mai bine să vii în pat.

În pat. Cu Ana. Nu există un alt loc unde aș prefera să fiu.

— Cu tine.

Îi ofer cel mai frumos zâmbet al meu, dar ea se încruntă.

— Lasă-mă să te ajut să te bagi în pat. Sprijină-te de mine.

Își înfășoară brațul în jurul mijlocului meu, iar eu mă sprijin de ea, adulmecând mirosul părului ei.

Nectar.

— Ești foarte frumoasă, Ana.

— Christian, mergi! Am să te pun în pat.

E atât de autoritară! Dar vreau să fie fericită.

— Bine.

Ne mișcăm. Împreună.

Pe hol. Pas cu pas, lent, pe rând. Și apoi ajungem în dormitorul nostru.

— În pat.

Este o priveliște ispititoare.

— Da, în pat, spune Ana.

Îi văd chipul ca prin ceață. Dar tot frumoasă este. O țin lipită de mine.

— Vino lângă mine.

— Christian, cred că trebuie să dormi.

O, *nu*.

— Uite-așa începe. Am auzit eu.

— Ce anume ai auzit?

— Bebeluși înseamnă că nu mai facem sex.

— Sunt sigură că nu e adevărat. Altfel, toți am proveni din familii cu un singur copil.

Doamna Grey are un răspuns pentru orice, cu gura ei isteță.

— Ești amuzantă.

— Ești beat.

— Da.

Foarte.

Ca să uit.

Aici erai, rahat cu ochi.

— Haide, Christian, spune Ana.

Ana cea blândă și plină de compasiune.

— Hai să te bag în pat.

Dintr-odată mă trezesc pe pat.

E atât de confortabil.

Aici ar trebui să stau.

E deasupra mea, îmbrăcată în mătase sau satin, la fel de ispititoare ca Eva însăși. Îmi întind brațele spre ea.

— Vino lângă mine.

— Lasă-mă să te dezbrac mai întâi.

Hmm... Dezbrăcat. Cu Ana.

— Acum vorbești pe limba mea.

— Stai în capul oaselor. Lasă-mă să-ți dau jos sacoul.

— Se învâрте camera cu mine.

— Christian, ridică-te în capul oaselor!

Îi zâmbesc.

— Doamnă Grey, cât ești de autoritară!

— Da. Fă cum ți se spune și ridică-te în capul oaselor.

Își pune mâinile în șolduri. Încearcă să pară severă... cred. Dar arată minunat.

Soția mea.

Iubita mea soție.

Încet, mă lupt cu patul, încercând să mă ridic.

Câștig, până la urmă.

Ana mă prinde de cravată.

Și cred că încearcă să mă dezbrace. E aproape. Atât de aproape. Îi inspir parfumul unic.

— Miroși bine.

— Tu miroși a tărie.

— Da. Whis. Ky.

La naiba, camera devine din nou un carusel. Ca să mă țin ancorat de pat, îmi sprijin mâinile pe Ana, iar rotirea încetinește. Cămașa ei de noapte este caldă și moale, făcându-i trupul și mai fierbinte.

— Îmi place senzația acestei cămăși de noapte pe pielea ta, Anastasșia. Ar trebui să porți întotdeauna satin sau mătase.

Sigur că da. Nu mai e vorba doar despre ea acum. O trag mai aproape. Vreau să vorbesc cu Junior. Trebuie să stabilim niște reguli de bază.

— Și avem un invadator aici. Ai de gând să mă ții treaz, nu-i așa?

Mâinile Anei sunt în părul meu. Îmi ridic fața spre ea. Madona mea. Mama copilului meu. Și, în acel moment, îi mărturisesc cea mai neagră frică a mea.

— Îl vei alege pe el în locul meu.

— Christian, habar nu ai despre ce vorbești. Nu fi ridicol... nu aleg pe nimeni în locul nimănui. Iar el ar putea fi o ea.

— O fată. O, Doamne.

O fată?

O fetiță?

Nu. Camera nu se mai oprește din învârtit și cad la loc pe pat...

Mia, bebeluș, cu părul ei castaniu închis și ochii negri și atenți.

Ana o ține în brațe. O briză ușoară îmi bate peste față. E

răcoritoare, sub lumina soarelui. Ne aflăm în livadă. Fața Anei radiază iubire când îi zâmbește Mie, apoi Ana își îndreaptă ochii triști spre mine. Se îndepărtează, fără să se întoarcă spre mine, în timp ce eu stau și o privesc. Nu se uită înapoi. Își continuă drumul și dispare în garajul de la The Heathman. Nu se uită înapoi. Mă doare fiecare nerv, fiecare os, fiecare atom din măduva oaselor. Nu. Vreau să strig. Dar nu pot vorbi. Nu am cuvinte. Stau ghemuit pe podea. Legat. Cu căluș în gură. Mă doare. Tot trupul. Zgomotul pantofilor roșii cu tocuri înalte răsună pe dale. *Așa deci, te-ai îmbătat. Din nou.* Elena poartă un strap-on și mânuiește un baston lung și subțire. Nu. Nu. Asta va fi greu de îndurat. *Îmi pare rău. Nu am spus că poți vorbi.* Tonul ei este tăios. Formal. Mă cuprind cu brațele. Îmi înfig unghiile adânc. Îmi trece bastonul de-a lungul coloanei vertebrale și, brusc, îl ridică de pe pielea mea, oferindu-mi un scurt răgaz înainte de a mă lovi peste spate. Inspir profund în timp ce-i accept mușcătura de foc pe piele. Îmi înfige vârful bastonului în craniu. Durerea îmi radiază în tot capul. Ușa se deschide în forță și silueta lui masivă umple pragul. Elena țipă. Și țipă. Și țipă. Sunetul îmi despică țeasta în două. Bărbatul e aici. Și mă lovește, cu un croșeu zdravăn de stânga în falcă, iar capul îmi explodează de durere. *La naiba.*

Deschid brusc ochii, iar lumina îmi străpunge creierul ca un bisturiu. Îi închid imediat la loc. *Futu-i.* Capul meu... capul meu pulsează, dureros.

Ce mama dracului?

Stau întins pe pat, sunt țeapăn și mi-e frig.

Îmbrăcat?

De ce? Deschid din nou ochii, mai încet de data asta, lăsând lumina zilei să mi se strecoare printre pleoape. Sunt acasă.

Ce s-a întâmplat? Mă străduiesc să-mi amintesc, dar ceva, poate o faptă necuvenită, îmi macină conștiința.

Grey, ce-ai făcut?

Încet-încet, mintea mea își amintește despre noaptea trecută, dezvăluind unele dintre păcatele mele.

Băutură.

La greu.

Mă ridic prea repede — capul îmi plutește și fierea mi-o simt în gât. Mă forțez s-o împing la loc în timp ce-mi frec tâmpilele, storcându-mi ce

mi-a mai rămas din creier pentru a-mi aminti ce s-a întâmplat. Imagini vagi din seara precedentă îmi trec, neclare și diforme, prin minte. Vin roșu și whisky?

Ce-a fost în capul meu?

Copilul. La naiba.

Ridic capul ca să văd ce face Ana, dar ea nu e aici și e evident că nu a dormit în patul acesta noaptea trecută.

Unde e?

Mă cercetez. Nu sunt rănit, dar sunt încă în hainele de ieri și miros urât.

La naiba. Am alungat-o pe Ana?

Cât e ora? Mă uit la ceas și e 7:05. Mă ridic în picioare tremurând. Sunt desculț. Nu-mi amintesc să-mi fi scos șosetele.

Îmi masez fruntea.

Unde este soția mea? Neliniștea îmi gâlgăie în stomac, însoțită de un sentiment arzător de vinovăție.

La naiba, ce am făcut?

Telefonul meu este pe noptieră; îl ridic și mă îndrept cu pași greoi spre baie. Ana nu este acolo. Și nici în camera de oaspeți nu e.

Doamna Jones este în bucătărie. Îmi aruncă o privire în treacăt, apoi se întoarce la treaba ei. Ana nu este nicăieri.

— Bună dimineăta, Gail. Ana?

— Nu am văzut-o, domnule.

Tonul ei este glacial. Doamna Jones este supărată.

Pe mine?

De ce?

O ignor și mă duc în bibliotecă. Nu găsesc pe nimeni.

Neliniștea mea crește.

Evit cu grijă privirea de gheață a lui Gail, mă întorc prin living pentru a verifica biroul meu și camera cu televizorul. Ana nu este nici acolo.

La dracu'.

În ciuda faptului că mă simt ca naiba, mă grăbesc să mă întorc prin living, dau fuga la etaj și verific ambele camere de oaspeți. *Nici urmă de Ana.*

A plecat. A dispărut, la naiba. Cobor în fugă scările, ignorând durerea de cap, și dau buzna în biroul lui Taylor. Ridică ochii, probabil luat prin surprindere.

— Ana?

Fața lui este impasibilă.

— Nu am văzut-o, domnule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, câți membri ai personalului de securitate avem aici? Unde naiba e soția mea? mă răstesc eu, iar capul îmi zvâcnește.

Închid ochii în timp ce Taylor pălește.

La naiba. Revino-ți în fire, Grey.

— A ieșit în oraș? întreb, pe un ton cât se poate de calm.

— Nu este nimic în jurnal, domnule.

— Nu o găesc.

Și nu știu ce să fac.

Taylor își aruncă privirea peste monitoarele camerelor de luat vederi.

— Toate vehiculele sunt înregistrate. Și nimeni nu poate intra.

Pălesc când am înțeles ce vrea să spună. A fost răpită?

Taylor îmi observă expresia.

— Nimeni nu poate intra, domnule, repetă el pentru a sublinia ideea.

— Leila Williams și Jack Hyde au reușit să intre! răbufnesc eu.

— Domnișoara Williams avea cheie, iar pe Hyde l-a lăsat Ryan să intre, replică Taylor. Voi verifica apartamentul, domnule Grey.

Încuviințez și-l urmez pe hol.

Ana n-ar fi plecat. Sau poate? Îmi storc creierul amețit, care mă doare surd, și-mi amintesc o viziune cu Ana — de aseară, cred — îmbrăcată în cel mai fin satin, parfumată și frumoasă, zâmbindu-mi. Taylor se îndreaptă spre dormitorul nostru, fără îndoială pentru a verifica și acolo, iar eu nu-l opresc. E posibil să fi ratat ceva.

Telefonul meu!

Aș putea s-o sun.

Stai așa. Am un mesaj de la ea, scris cu majuscule categorice.

ANA

ȚI-AI DORI CA DOAMNA LINCOLN SĂ FIE DE FAȚĂ CÂND VOM DISCUTA, ÎN CELE DIN URMĂ, DESPRE ACEST MESAJ PE CARE ȚI L-A TRIMIS? TE VA SCUTI SĂ DAI FUGA LA EA DUPĂ ACEEA. SOȚIA TA

FORWARD DE LA: ELENA

Mi-a făcut plăcere să te văd. Acum
înțeleg.

Nu-ți face griji. Vei fi un tată minunat.

Ah, la naiba.

Ana mi-a citit mesajele.

Când?

Cum a îndrăznit?

Mânia se aprinde în mine. O apelez, iar telefonul Anei sună și sună. Și tot sună. În cele din urmă, intră căsuța vocală.

— Unde naiba ești? răcnesc în BlackBerry-ul meu, furios că mi-a citit mesajele, furios că știe despre Elena, furios *pe* Elena — dar, mai presus de toate, furios pe mine însumi și pe frica asta care amenință să mă sufoc.

A dispărut.

Ana, unde naiba ești? Poate că m-a părăsit.

Unde s-ar fi putut duce? *La Kate.* Desigur. O sun pe Kavanagh.

— Alo, răspunde Kate după câteva apeluri, cu vocea îngroșată de somn.

— Christian sunt.

— Christian? Ce este? Ana e OK?

Kate este complet trează și adoptă instantaneu tonul ei enervant obișnuit, de care nu am nevoie acum.

— Nu e cu tine? întreb.

— Nu. Ar trebui să fie?

— Nu. Nu-ți face griji. Culcă-te la loc.

— Chris...

Închid telefonul.

Capul îmi zvâcnește și soția mea nu e de găsit. E un infern. Sunt în infern. Sun pe telefonul Anei, dar intră din nou căsuța vocală. Mă duc în bucătărie, unde Gail face cafea.

— Poți să-mi aduci niște Advil, te rog?

Sunt cât de amabil poate fi un bărbat a cărui soție a dispărut. Ea își înăbușă cu greu un zâmbet.

Oare zâmbește pentru că sufăr?

Mă încrunt spre Gail în timp ce ea pune, în tăcere, un recipient cu Advil pe tejghea și se întoarce să umple un pahar cu apă, lăsându-mă să mă lupt singur cu capacul cu siguranță pentru copii. În cele din urmă, reușesc să scot două tablete din borcanul de plastic, în timp ce doamna Jones, cu fața împietrită, îmi pune paharul cu apă în față.

Mă uit fix la ea în timp ce arunc ambele pastile în gură, dar ea se întoarce la aragaz. Iau o înghițitură de apă.

La naiba. Apa este călâie; are un gust îngrozitor.

Mă uit urât la Gail; a făcut asta intenționat. Trântesc paharul pe tețghea, mă întorc și urc cu pași repezi la etaj s-o caut pe Ana, sperând că pastilele vor potoli furtuna din capul meu.

Taylor iese din ceea ce a fost odată camera supuselor. Are o privire sumbră. Încerc ușa de la camera de joacă. Este încuiată, dar, nervos fiind, o zgâlțâi oricum, doar ca să fiu sigur, și strig numele Anei pe coridor. Imediat regret că am ridicat vocea, căci durerea îmi străpunge tâmpilele.

— Ai avut ceva noroc? îl întreb pe Taylor.

— Nu, domnule. Am căutat în sala de sport și i-am trezit pe Sawyer și Ryan. Ei verifică încăperile personalului.

— Bine. Avem nevoie de un plan.

— Ne întâlnim la parter.

La bucătărie, ni se alătură Sawyer și Ryan; Ryan pare să fi dormit mai puțin decât mine.

— Doamna Grey a dispărut, le spun mormăind. Sawyer, verifică imaginile de pe camerele de supraveghere și vezi dacă poți vedea ce-a făcut. Ryan, Taylor, hai să căutăm din nou prin apartament.

Cu toții par brusc șocați — cu ochii mari și gurile căscate.

Ce?

Cu coada ochiului observ o mișcare care-mi atrage atenția.

Este Ana.

Mulțumesc lui Dumnezeu. E aici. Pentru o clipă, ușurarea mă copleșește, dar văzând-o cum ne cercetează din priviri, constat că este rece și distantă, cu ochii larg deschiși și cu niște cearcăne imense. E învelită într-o pilotă — mică, palidă și foarte frumoasă.

Și furioasă din cale-afară.

În timp ce o privesc, o premoniție îmi urcă pe șira spinării ca un fior, ridicându-mi tot părul de pe ceafă. Își îndreaptă umerii înguști, își ridică bărbia în felul acela încâpățânat caracteristic ei și, ignorându-mă complet, i se adresează lui Luke:

— Sawyer, voi fi gata să plec în aproximativ douăzeci de minute.

Strânge pilota în jurul ei, păstrându-și bărbia ridicată.

Oh, Ana. Mă bucur atât de mult că e încă aici. Nu m-a părăsit.

— Doriți micul dejun, doamnă Grey? întreabă Gail, pe un ton atât de dulce și de grijuliu, încât mă întorc s-o privesc cu mirare.

Ochii ei alunecă spre mine, la fel de reci ca întotdeauna.

Ana clatină din cap.

— Nu mi-e foame, mulțumesc.

Vocea îi este caldă și clară, dar expresia îi este implacabilă. Oare nu mănâncă pentru a mă pedepsi? Despre asta este vorba? Dar acum nu e momentul pentru această discuție.

— Unde ai fost? întreb, nedumerit.

În spatele meu se produce o explozie bruscă de activitate, iar angajații mei se fac nevăzuți. Îi ignor, la fel face și Ana. Se răsuțește și se îndreaptă spre dormitorul nostru.

— Ana! Răspunde-mi!

Nu mă ignora, ce mama naibii!

O urmez pe hol, până când ajunge în baie, închide ușa și o încuie.

La naiba!

— Ana!

Bat în ușă, rotind mânerul.

— Ana, deschide naibii ușa asta.

De ce se poartă așa? Pentru că am plecat aseară? Pentru că m-am văzut cu Elena?

— Pleacă! strigă ea, acoperind sunetul apei care curge din duș.

— Nu plec nicăieri!

— Cum vrei tu.

— Ana, te rog.

Mai trag o dată ușa în încercarea de a-mi exprima furia, dar mă simt neputincios. Cum îndrăznește s-o încuie? Trebuie să mă abțin să nu o sparg, dar, având în vedere atitudinea ei și durerea mea de cap, probabil că nu ar fi o alegere înțeleaptă.

De ce este atât de supărată?

Ea e supărată?

După bomba cu zece degete la mâini și zece la picioare pe care mi-a aruncat-o?

Sau din cauză că m-am îmbătat?

În adâncul sufletului meu, știu care e problema.

Elena. De ce nu-și putea păstra gândurile doamna Lincoln pentru ea?

Știam că am făcut o greșală întâlnindu-mă cu ea.

Am știut asta încă de la bar.

Ai făcut-o de oaie, Grey.

După cum îi place mamei mele să spună mereu, tangoul se dansează în doi. Soțiile se supără pe soții lor tot timpul. Nu-i așa? E ceva normal, cu siguranță. Mă încrunt la ușa încuiată.

Ce pot să fac?

Gândește-te la ceva ce-ți aduce fericirea. Cuvintele lui Flynn îmi invadează mintea în timp ce mă sprijin de perete.

Ei bine, să stau aici nu mă face deloc mai fericit, naiba să mă ia.

Aș fi fericit dacă aș fi în duș, cu Ana.

Dar nu am de ales.

Capul îmi zvâcnește. Zgomotul apei ce curge din duș este mai puțin îngrozitor decât țipetele mele. În rest, e numai liniște. Mă gândesc să fac și eu un duș, în camera de oaspeți. Dar s-ar putea să mă fenteze. Ofterez și-mi trec mâna prin păr, împăcat cu ideea că trebuie să o aștept pe doamna Grey.

Din nou.

Așa cum fac întotdeauna.

Mintea îmi zboară la seara precedentă. La Elena. Despre ce am vorbit? În timp ce încerc să-mi amintesc, sentimentul meu de neliniște revine. Despre ce am discutat? Despre afacerile mele. Da. Despre afacerile ei. Despre Isaac. Despre faptul că Ana își dorește copii. De fapt, nu i-am spus Elenei că Ana e însărcinată. Nu-i așa?

Nu. *Slavă Cerului.*

Plod. Pufnesc în răs. Țsta e termenul pe care l-a folosit Elena.

Și și-a cerut scuze. Asta e o premieră.

Despre ce altceva am mai vorbit? E ceva care nu-mi dă pace, ațâțându-mi conștiința. La naiba. *De ce m-am îmbătat atât de tare?* Urăsc să nu mai dețin controlul. Urăsc bețivii.

O amintire mai întunecată iese la suprafață — nu de noaptea trecută, ci una pe care încerc s-o dau uitării. Omul acela. Nenorocitul de pește al târfei drogate, care consuma băutură ieftină și tot ce putea să toarne în el și în târfa drogată.

Futu-i.

Acesta nu este deloc un gând care să mă facă fericit. O sudoare rece mi se scurge pe piele când îmi amintesc de duhoarea emanată de corpul lui nespălat și de țigara Camel înfipă între dinți. Inspir adânc și lung pentru a-mi potoli panica.

E în trecut, Grey.

Nu te pierde cu firea.

Ușa se trântește de perete și deschid ochii, văzând-o pe doamna Anastasia Grey cum iese din baie, înfășurată în două prosoape. Trece pe lângă mine de parcă aș fi invizibil și dispare în garderobă. O urmez și rămân în prag, urmărind-o în timp ce își alege cu dezinvoltură ținuta de zi.

— Mă ignori? o întreb șovăielnic.

— Ce perspicace ești! murmură ea, ca și cum aș fi un fel de parazit. O privesc. Neputincios. *Ce să fac?*

Valsează spre mine cu hainele în mâini și se oprește, privindu-mă în cele din urmă în ochi, cu o expresie care spune direct „dă-te din calea mea, dobitocule“. Sunt în rahat până la gât. N-am mai văzut-o nicio dată atât de furioasă, poate cu excepția momentului în care a aruncat cu o perie de păr în mine, pe *Fair Lady*. Mă dau la o parte din calea ei, dar, de fapt, tot ce vreau să fac este s-o prind, s-o lipesc de perete și s-o sărut — s-o sărut până leșină. Apoi să mă îngrop în ea. Dar mă țin după ea ca un nenorocit de câine până în dormitor și stau în ușă în timp ce ea se îndreaptă spre comodă. Cum poate fi atât de relaxată?

Uită-te la mine! o implor în gând.

Își dezleagă prosopul care-i învâluie corpul și-l lasă pe podea. Mădularul mi se scoală, lucru care mă face și mai furios. Doamne, ce frumoasă este; pielea ei fără cusur, rotunjimea delicată a șoldurilor, fundul superb și picioarele ei lungi, lungi, pe care vreau să le am înfășurate în jurul meu. Corpul ei nu arată încă niciun semn din partea invadatorului. Doamne, habar n-am în câte săptămâni de sarcină este.

La naiba. Îl alung pe Junior din minte.

Cât timp va dura până când mă voi culca din nou cu ea?

Grey, nu — adună-te.

Încă mă ignoră.

— De ce faci asta?

Încerc să-mi ascund disperarea din voce.

— Tu de ce crezi?

Scoate o pereche de chiloței dintr-un sertar.

— Ana...

Mi se oprește respirația când se apleacă și-și pune chiloții, clătinându-și fundul frumos, minunat. O face intenționat. Și, în ciuda durerii de cap și a dispoziției mele mizerabile, vreau să i-o trag. *Acum.* Doar ca să mă asigur că suntem în regulă. Ereția mea pare a fi de acord.

— Du-te și întreab-o pe doamna Robinson. Sunt sigură că va avea o explicație pentru tine.

Răscolește prin sertar, respingându-mă, de parcă aș fi un amărât de lacheu.

Așa cum credeam, despre Elena e vorba.

La ce te așteptai, Grey?

— Ana, ți-am mai spus, ea nu este...

— Nu vreau să aud asta, Christian.

Ana ridică mâna.

— Momentul pentru discuții a fost ieri, dar, în loc de asta ai decis să îți și să te îmbeți cu femeia care te-a abuzat ani întregi. Dă-i un telefon. Sunt sigură că va fi mai mult decât dispusă să te asculte acum.

Poftim?

Ana își alege un sutien — cel negru din dantelă —, îl îmbracă și și-l aranjează. Întru în cameră și o privesc fix, cu mâinile în șolduri. A depășit o limită.

— De ce te-ai uitat în mesajele mele?

Nu-mi vine să cred că mi le-a citit.

— Nu asta e ideea, Christian, șuieră ea. Adevărul este că, atunci când lucrurile devin dificile, tu dai fuga la ea.

— Nu a fost așa...

— Nu mă interesează!

Se îndreaptă spre pat, iar eu o privesc. Pierdut. E atât de rece. *Cine este această femeie?*

Se așază, își întinde un picior lung și bine conturat, își îndreaptă degetele de la picioare și-și trage unul dintre ciorapi peste coapsă. Gura mi se usucă de tot, privindu-i mâinile cum alunecă de-a lungul piciorului.

— Unde ai fost?

Este singura propoziție coerentă pe care o pot formula. Mă ignoră și-și pune și celălalt ciorap cu aceeași lejeritate lentă și senzuală. Apoi se ridică în picioare, se întoarce cu spatele la mine și se înclină pentru a-și usca părul cu prosopul, cu spatele perfect rotunjit. Trebuie să mă stăpânesc să nu o prind de mijloc și să nu o arunc pe pat.

Se îndreaptă din nou, legănându-și coama de păr castaniu, astfel încât acesta i se revarsă cascadă pe spate, dincolo de linia sutienului.

— Răspunde-mi, murmur.

Dar ea se îndreaptă spre comodă, își ia uscătorul de păr și-l pornește, mânuindu-l ca pe o armă. Zgomotul îmi zgârie nervii încordați, întinzându-i și mai mult.

Ce să fac atunci când soția mea mă ignoră?

Habar nu am.

Își trece degetele prin păr în timp ce-l usucă, iar eu îmi încheștez pumnii, abținându-mă să mă duc spre ea. Sunt disperat s-o ating și să pun capăt acestei prostii. Dar mi-o amintesc cum șuiera la mine cu atâta venin după bătaia la fund din camera de joacă.

Ești un ticălos nenorocit.

Pălesc. Nu vreau ca scena aceea să se repete.

Niciodată.

O privesc, fără cuvinte, hipnotizat. Cu doar câteva zile în urmă m-a lăsat să-i usuc părul. Termină cu o plecăciune largă, iar părul ei o coroană de castan cu striții de roșu și auriu i se revarsă peste umeri. Face asta intenționat. Gândul acesta îmi trezește din nou furia.

— Unde ai fost? șoptesc.

— Ce-ți pasă?

— Ana, încetează. Acum.

Ridică din umeri, ca și cum nu i-ar păsa, iar sângele meu fierbe. Mă îndrept rapid spre ea, neștiind ce am de gând să fac, dar ea se întoarce spre mine ca un înger răzbunător.

— Nu mă atinge, mârâie printre dinții încheștați, iar eu sunt catapultat înapoi în timp, în acel moment din camera mea de joacă, când m-a părăsit.

Mă trezește la realitate.

— Unde ai fost?

Strâng pumnii ca să nu-mi tremure mâinile.

— Nu am fost să beau cu vreun fost iubit.

Ochii îi scânteiază de indignare justificată.

— Te-ai culcat cu ea?

E ca și cum mi-ar fi dat un pumn în față. Oftez.

Cum poate să creadă asta? Că m-am culcat cu Elena?

— Crezi că te-aș înșela?

Doamne, ce părere proastă are despre mine. Mi se pune un nod în stomac și o amintire reapare, pierdută în ceața de vin roșu și whisky.

— Ai făcut-o, continuă Ana. Luând viața noastră foarte privată și povestind-o pe toată acelei femei, ca un laș fără coloană vertebrală.

— Fără coloană vertebrală. Asta crezi tu?

Iisuse, credeam că am dat-o în bară, dar e mult mai rău decât mă temeam.

— Christian, am văzut mesajul. Asta e ceea ce știu.

— Textul ăla nu era pentru tine!

— Ei bine, adevărul este că l-am văzut când ți-a căzut BlackBerry-ul din sacou, în timp ce te dezbrăcam pentru că erai prea beat ca să te dezbraci singur. Ai idee cât de mult m-ai rănit mergând să te întâlnești cu femeia aceea?

Nu se oprește nici măcar să respire.

— Îți amintești azi-noapte, când ai venit acasă? Îți amintești ce ai spus?

La naiba. Nu. *Ce am spus aseară?* Eram doar supărat pe tine, Ana.

Șocat de ce mi-ai zis. Vreau s-o spun, dar nu-mi găsesc cuvintele.

— Ei bine, ai avut dreptate. Aleg acest copil lipsit de apărare în locul tău.

Lumea mea se oprește brusc.

Ce înseamnă asta?

— Asta face orice părinte iubitor. Asta ar fi trebuit să facă mama ta pentru tine. Și-mi pare rău că nu a făcut-o — pentru că dacă ar fi făcut-o, nu am fi avut această conversație acum. Dar acum ești adult. Trebuie să te maturizezi și să te trezești la realitate și să nu te mai comporți ca un adolescent enervant.

S-a dezlănțuit.

Mă încrunt și o privesc în toată splendoarea ei. Este goală, cu excepția unei lenjerii de corp senzațională. Are părul ca un nor castaniu care i se revarsă până la șani și ochii negri mari și dezolați. Furia și durerea vin dinspre ea în valuri și, în ciuda acestor lucruri, este uluitoare, iar eu sunt complet pierdut.

— S-ar putea să nu fii fericit în privința acestui copil, spune ea. Nici eu nu sunt în al nouălea cer, având în vedere momentul și reacția ta mai puțin calduroasă față de această nouă viață, carne din carnea ta. Dar fie faci asta cu mine, fie o voi face singură. Decizia îți aparține. În timp ce tu te tăvălești în butoiul tău cu autocompătimire și de ură de sine, eu mă duc la muncă. Și, când mă întorc, îmi voi muta lucrurile în camera de la etaj.

Se mută. Pleacă.

Chiar alege copilul în locul meu.

Panica mă copleșește. E ca un cuțit în măruntaie.

— Acum, dacă mă scuzi, aș vrea să mă îmbrac.

Mă trec fiori prin tot corpul și simt că mă apropii de abis. Vrea să plece. Fac un pas înapoi.

— Asta e ceea ce vrei?

Vocea mea este o șoaptă îmbibată în șoc. Ochii ei răniți sunt imposibil de mari în timp ce mă privesc cu atenție.

— Nu mai știi ce vreau, spune încet și, întorcându-se cu fața spre oglindă, își întinde crema de față pe obraji.

— Nu mă mai vrei?

Nu mai e oxigen în cameră.

— Sunt încă aici, nu-i așa? zice ea, în timp ce se dă cu rimel.

Cum poate fi atât de rece?

— Te-ai gândit să pleci.

Abisul se deschide și se cascadează în fața mea.

— Când soțul preferă compania fostei sale amante, de obicei nu e semn bun.

Disprețul i se prelinge din fiecare cuvânt și mă împinge și mai aproape de abis. Își țuguie buzele și se dă cu gloss cu atâta dezinvoltură, în timp ce eu mă aflu pe marginea acestei prăpastii îngrozitoare.

Își ia cizmele, se îndreaptă spre pat și se așază. O privesc, complet pierdut. Se încălță și se ridică înfruntându-mă, cu mâinile în șolduri și cu o expresie distantă.

Futu-i.

În cizme și lenjerie intimă, cu părul ei răvășit, e o femeie care se cere îmblânzită.

Visul umed al oricărui Dominator.

Visul meu umed.

Singurul meu vis.

O vreau. Vreau să-mi spună că mă iubește. Așa cum o iubesc și eu.

Cucerește-o, Grey.

E singura mea armă.

— Știi ce faci, murmur, coborând vocea.

— Știi?

Vocea i se frânge. E o fisură în armura ei? Speranța mi se aprinde pentru scurt timp în stomac.

Simte ceva.

Pot să fac asta. Fac un pas înainte, dar ea se dă înapoi și-și ridică mâinile, cu palmele spre mine.

— Nici să nu te gândești la asta, Grey.

Cuvintele ei sunt ca niște gloanțe îndreptate spre inima mea.

— Ești soția mea, murmur.

— Sunt femeia însărcinată pe care ai abandonat-o ieri, iar dacă mă atingi, o să țip îngrozitor de tare.

Ce naiba? Nu!

— O să țipi?

— De parcă m-ai omorî.

Asta e prea mult! Sau... vrea să se joace? Poate că asta vrea.

— Nu te-ar auzi nimeni, șoptesc eu.

— Încerci să mă sperii?

Poftim? Nu. Niciodată. Mă dau înapoi.

— Nu asta era intenția mea.

Sunt în cădere liberă.

Spune-i. Spune-i adevărul, Grey.

Și ce să-i spun — că Elena s-a întins spre mine, cu intenții clare?

Nu prea cred.

— Am băut ceva cu cineva de care eram mai demult apropiat. Am lămurit lucrurile. Nu am de gând s-o mai văd.

Crede-mă, te rog. Ana.

— Tu ai căutat-o?

— Nu la început. Am încercat să mă duc la Flynn. Dar... m-am trezit la salon.

Ana mijește ochii și furia arde în adâncurile lor.

— Și te aștepti să cred că nu ai de gând s-o mai vezi?

Ridică vocea.

— Dar data viitoare când voi călca o graniță imaginară? Este aceeași discuție pe care o avem la nesfârșit. De parcă am fi pe roata lui Ixion¹⁵. Dacă o dau iar în bară, o să fugi înapoi la ea?

Nu e așa!

— Nu am de gând să mă mai întâlnesc cu ea. În sfârșit, a înțeles ce simt.

Elena a văzut că m-am dat înapoi. Știe că nu o vreau.

— Ce înseamnă asta?

Dacă îi spun că Elena s-a dat la mine, Ana va face o criză.

Rahat. De ce naiba te-ai dus s-o vezi, Grey?

Mă uit la soția mea furioasă și frumoasă. Ce pot să spun?

— De ce cu ea poți să vorbești și cu mine, nu? șoptește Ana.

Nu, nu e așa. Tu nu înțelegi. Ea mi-a fost singura prietenă.

— Eram supărat pe tine. Așa cum sunt și acum.

Cuvintele îmi ies din gură într-o grabă disperată.

— Nu mai spune, strigă Ana. Ei bine, și eu sunt supărată pe tine chiar acum. Supărată pentru că ai fost atât de rece și insensibil ieri, când aveam nevoie de tine. Supărată pe tine pentru că ai spus că am rămas însărcinată intenționat, când nu a fost așa. Supărată pe tine pentru că m-ai trădat.

15 Rege al lapiților care, pentru crimele sale, a fost condamnat să fie legat în iad de o roată de foc care se învârtea încontinuu. (N.r.)

Nu te-am trădat!

— Ar fi trebuit să fiu mai grijulie cu injecțiile, continuă ea, mai încet. Dar nu am făcut-o intenționat. Sarcina asta e un șoc și pentru mine. S-ar putea ca injecția să fi dat greș.

Ești șocată! Și eu sunt șocat.

Nu suntem pregătiți să avem un copil.

Eu nu sunt pregătit să am un copil.

— Chiar ai dat-o în bară ieri, șoptește. Am trecut prin multe în ultimele săptămâni.

Am dat-o în bară? Și tu, nu? Încolțit din nou, sar la atac.

— Chiar ai dat-o în bară acum trei săptămâni. Sau când ai uitat de injecție.

— Păi, Doamne ferește să fiu perfectă ca tine.

Touché, Anastasia.

— Oferi un adevărat spectacol, doamnă Grey.

— Ei bine, mă bucur că, chiar și borțoasă, sunt amuzantă.

La naiba cu asta!

— Trebuie să fac un duș, scrâșnesc printre dinți.

— Iar eu am oferit destul spectacol.

— E un spectacol foarte frumos, șoptesc, făcând un pas înainte.

Încă o încercare. Ea se dă înapoi. N-am noroc.

— Nu face asta.

— Urâsc când nu mă lași să te ating.

— Ironic, nu-i așa?

Gâfâi când cuvintele ei mă împung. Cine ar fi crezut că poate fi atât de... ticăloasă? Dulcea mea Ana, rănită și îndurerată, își scoate ghearele. Eu am împins-o să devină așa?

Asta nu ne duce nicăieri.

— Nu am rezolvat prea multe, nu-i așa?

Vocea mea este sumbră și plată. Nu știu ce altceva să mai spun; nu am reușit s-o fac să se răzgândească.

— Aș spune că nu. Cu excepția faptului că mă mut din acest dormitor.

Deci... nu mă părăsește. Mă agăț de această speranță în timp ce plutesc deasupra abisului.

Încă o încercare, Grey. Asta e căsnicia ta.

— Ea nu înseamnă nimic pentru mine, șoptesc.

Nu așa cum însemni tu.

— În afară de momentele când ai nevoie de ea.

— Nu am nevoie de ea. De tine am nevoie.

— Ieri nu ai avut. Femeia aia e o limită dură pentru mine, Christian.

— A ieșit din viața mea.

— Aș vrea să te cred.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ana.

— Te rog, lasă-mă să mă îmbrac.

Oftez și-mi trec mâna prin păr. Ce pot să fac? Nu mă lasă s-o ating. E prea supărată. Trebuie să mă adun și să găesc o altă strategie. Și, chiar acum, trebuie să pun ceva distanță între noi, înainte de a face ceva ce voi regreta.

— Ne vedem diseară.

Ies în viteză și intru în baie, închizând ușa în urma mea. La fel ca ea, o încui pentru prima dată, protejându-mă. Ana are puterea de a mă răni ca nimeni alta. Rezemat de ușă, îmi las capul pe spate și închid ochii.

Chiar am dat-o în bară. Ultima dată când am dat-o în bară cu ade-vărat, ea m-a părăsit.

— *Nu mă mai vrei?*

— *Sunt încă aici, nu-i așa?*

Mă agăț de această speranță. Acum am nevoie de un duș ca să scap de mirosul de aseară.

Apa este fierbinte, așa cum îmi place. Îmi duc fața spre jet, primind senzația usturătoare a acestuia.

Doamne, sunt confuz. Nimic nu e simplu când vine vorba de Ana; ar fi trebuit să știu asta până acum. E supărată pentru că am țipat la ea și am plecat, și e supărată pentru că m-am văzut cu Elena.

Femeia aia e o limită dură pentru mine, Christian.

Elena a fost un ghimpe în coasta Anei încă de la început. Iar acum, din cauza aceluși nenorocit de mesaj aiurea, e un ghimpe în coasta mea. Noaptea trecută ar fi trebuit să pună capăt la asta. Ar fi trebuit să pună capăt la tot. Dar ea a trebuit să-mi trimită acel mesaj.

Cuvintele Elenei mă bântuie. *Aș putea să te fac să te simți mai bine? Sunt sigură că îți lipsește.*

Mă cutremur la această amintire.

La naiba, ce porcărie.

IES DIN BAIE, iar Ana a dispărut. Nu sunt sigur dacă mă simt ușurat sau dezamăgit.

Dezamăgit.

Cu inima strânsă, mă îmbrac, alegându-mi cravata preferată ca talisman pentru această zi. Mi-a adus noroc și înainte.

În bucătărie, doamna Jones emană în continuare o dezaprobare glacială. E iritant și, în același timp, e o pedeapsă. Cu toate acestea, mi-a pregătit un mic dejun consistent, cu multă prăjeală.

— Mulțumesc, mormăi.

Singurul ei răspuns este un zâmbet forțat. Bănuiesc că ne-a auzit pe Ana și pe mine certându-ne aseară.

Grey, ți-pai.

Toată lumea te-a auzit.

La naiba.

MĂ UIT PE GEAMUL MAȘINII în timp ce Taylor conduce la ora de vârf a dimineții.

Ana nici măcar nu și-a luat la revedere; a plecat pur și simplu, cu Sawyer.

— Taylor, spune-i lui Sawyer că vreau să se lipească de doamna Grey ca un timbru de scrisoare. Trebuie să știi dacă mănâncă.

— Da, domnule.

Vorbește întretăiat. Chiar și Taylor e de gheață în dimineața asta.

Mă întreb dacă Ana își va duce la îndeplinire amenințarea de a se muta la etaj.

Sper că nu.

Dă peste cap programul de contracepție, face un copil înainte de a fi pregătiți, înainte de a fi făcut ceva pe lumea asta, iar eu sunt personajul negativ? Nici măcar nu știu cât de avansată este sarcina. Mă decid să o sun pe dr. Greene când ajung la birou. Poate că ea mă poate lămuri cum a ajuns soția mea să rateze injecția.

Telefonul îmi sună și imediat inima începe să-mi bată cu putere.

Ana? Nu, e Ros.

— Grey, răspund.

— Ești strălucitor și voios în dimineața asta, Christian.

— Ce este, Ros? mă răstesc din nou.

Se oprește pentru o fracțiune de secundă, apoi reia tonul serios.

— Hansell de la șantierul naval vrea o întâlnire. Și senatoarea Blandino, de asemenea.

La naiba. Sindicatele și politicienii. Ziua asta ar putea fi mai bună de atât?

— Au aflat deja de afacerea cu taiwanezii?

— Așa se pare, și vor să discute.

— Bine, în această după-amiază. Aranjează totul. Vreau ca și tu și Samir să fiți acolo.

— Sigur, Christian.

— Asta e tot?

— Da.

— Bine.

Închid. ..

Ce mă voi face cu soția mea? Adevărul este că încă mă doare furia Anastasiei. Cine ar fi crezut că are atâta tupeu? Nu cred că m-a mai certat cineva în halul ăsta de când... dintotdeauna. În afară de mama și tata... la propria mea petrecere de ziua mea, să nu uităm. Și asta din cauza târfei de Elena. Pufnesc în fața ironiei situației. Da, târfa de Elena.

Clatin din cap dezgustat. De ce am căutat-o? De ce?

Advilul își face efectul, iar micul dejun al doamnei Jones mă ajută și el. Mă simt aproape om, dar nefericit... complet nefericit.

Oare ce face Ana acum? Mi-o imaginez în biroul micuț, purtând rochia ei mov. Poate că mi-a trimis un e-mail. Mă uit în telefon, dar nu găsesc nimic.

Se gândește la mine așa cum mă gândesc și eu la ea? Sper că da. Vreau să fiu în gândurile ei, mereu.

Taylor se oprește în fața GEH, iar eu mă pregătesc pentru o zi grea.

— BUNĂ DIMINEAȚA, DOMNULE GREY.

Andrea zâmbește când ies din lift, dar surâsul îi dispare când îmi vede expresia.

— Fă-mi legătura cu dr. Greene și spune-i lui Sarah să-mi aducă niște cafea.

— Da, domnule.

— După ce termin cu Greene, trebuie să vorbesc cu Flynn. Apoi poți să-mi aduci programul de azi. Ți-a spus Ros despre Hansell și Blandino?

— Da.

— Bine.

— Dr. Flynn a plecat la o conferință în New York în această dimineață, la prima oră.

Futu-i!

— Am uitat. Vezi dacă poate găsi o clipă pentru mine la telefon.

— Sigur. Televizorul cu ecran plat pe care l-ați cerut pentru domnul Steele va fi instalat în această după-amiază.

— Și fizioterapia suplimentară?

— Va începe mâine.

— Bine. Fă-mi legătura cu Dr. Greene când o prinzi.

Nu aștept vreun răspuns, ci mă îndrept spre biroul meu și mă așez, sub privirea atentă a soției mele. Expir prelung și lent, întrebându-mă dacă prietenul ei fotograf a văzut-o vreodată așa cum era în această dimineață. De la Afrodita la Atena, zeiță a războiului — o Atena pusă pe ceartă, furioasă și seducătoare.

Îmi sună telefonul.

— Dr. Greene pentru dumneavoastră.

— Mulțumesc, Andrea. Dr. Greene?

— Domnule Grey, cu ce vă pot ajuta?

— Credeam că injecția este o formă sigură de contracepție, șuier.

Tăcere ostentativă.

— Dr. Greene?

— Domnule Grey, nicio formă de contracepție nu este sută la sută eficientă. În afară de abținere sau sterilizarea pentru dumneavoastră sau pentru soția dumneavoastră.

Tonul ei este glacial.

— Pot să vă trimit niște literatură de specialitate dacă doriți să vă documentați.

Oftez.

— Nu. Nu e nevoie.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Grey?

— Aș vrea să știu câte săptămâni are sarcina soției mele.

— N-ar putea să vă spună chiar doamna Grey?

Ce-i asta? Răspunde la întrebare și gata!

— Vă întreb pe dumneavoastră, doamnă doctor Greene. Pentru asta vă plătesc.

— Doamna Grey este pacienta mea. Vă sugerez să vorbiți cu soția dumneavoastră, iar ea vă poate da detalii. Mai aveți nevoie de ceva?

Furia mea atinge punctul de fierbere.

Inspiră adânc, Grey.

— Vă rog, cer printre dinții strânși.

— Domnule Grey, vorbiți cu soția dumneavoastră. O zi bună.

Închide, iar eu mă holbez la telefon, așteptându-mă să se facă scrum sub privirea mea; nu e deloc manierată.

În ușa mea se aude o bătaie și Sarah apare cu cafeaua mea.

— Mulțumesc, murmur, încercând să-mi stăpânesc furia față de așa-zisa doctoriță nesuferită, băgăcioasă și nefolositoare.

— Spune-i Andreei să vină — vreau să-mi verific programul.

Sarah iese în fugă, iar eu mă holbez la poza alb-negru cu Ana de pe peretele meu.

Până și doctorița ta e supărată pe mine.

SUFERINȚA MĂ ÎNSOȚEȘTE ÎN PERMANENȚĂ, pe toată durata ședințelor, a prânzului și a ședinței de kickboxing cu Bastille.

— Arăți ca un weekend ploios, Grey.

— Așa mă și simt.

— Să vedem dacă te putem face să zâmbești.

Serios?

L-am pus în fund de două ori; o merită, doar pentru acest comentariu.

N-AM NICIO VESTE din partea soției mele până la 16:30, nici măcar vreun e-mail furibund și insistent, presărat din belșug cu majuscule. Sawyer a venit pentru a mă anunța că Ana a mâncat un covrig la prânz. Asta e ceva. Am 15 minute înainte de începerea cercului cu Brad Hansell, șeful sindicatului constructorilor de nave, și cu senatoarea Blandino. Va fi o întâlnire dificilă. Am toate informațiile, dar nu mă pot concentra; în schimb, stau aici și mă holbez la calculator, dorind să primesc un e-mail de la soția mea. Nu-mi vine să cred că nu am avut nicio veste de la Ana toată ziua. Nimic.

Nu-mi place asta. Nu-mi place să fie furioasă pe mine. Îmi așez capul în mâini. Poate... poate ar trebui să-mi cer scuze. Ce a spus Flynn? *E mai bine să cedezi o bătălie ca să câștigi războiul.*

Și, în adâncul sufletului meu, știu că am dat-o în bară. Dar am sperat că m-a iertat până acum.

Scriu un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Îmi pare rău

Data: 14 septembrie 2011, 16:45

Către: Anastasia Grey

Îmi pare rău. Am dat-o în bară. Te rog să mă ierți.

Christian Grey

CEO & Soț Spășit, Grey Enterprises Holdings Inc.

Nu vreau să mă întorc acasă și să mă lovesc din nou de furia ei. Vreau zâmbetele, râsetele și dragostea ei. Mă uit la fața ei zâmbitoare din fotografie. Vreau să mă privească așa cum o face în acest portret. Mă întorc la e-mail, întrebându-mă dacă să-l trimit sau nu. Întâlnirea asta ar putea dura o vreme. O sun pe doamna Jones.

— Domnule Grey.

— S-ar putea să nu ajung acasă la cină. Te rog să te asiguri că doamna Grey mănâncă.

— Da, domnule.

— Gătește-i ceva bun.

— Așa voi face.

— Mulțumesc, Gail.

Închid telefonul și șterg e-mailul — nu va fi suficient. Aș putea încerca cu niște bijuterii. Poate flori? Îmi sună telefonul.

— Da, Andrea.

— Domnul Hansell și senatoarea Blandino sunt aici cu echipele lor.

— Sună-i pe Ros și Samir să ni se alăture.

— Da, domnule.

Asta va fi o discuție despre concedieri. Strâng din dinți. Uneori îmi urăsc slujba.

BLANDINO FACE APEL la calm.

— Acestea este realitatea noastră economică în 2011, îi spune ea lui Hansell, care stă, roșu la față, de cealaltă parte a mesei din sala de ședințe. Vreau doar să plec acasă. Dar nu am terminat aici.

Telefonul îmi sună, iar ritmul meu cardiac crește. Este soția mea.

— Scuzați-mă.

Mă ridic de la masă, simțind șapte perechi de ochi privindu-mă când ies din cameră.

A sunat. Mă simt aproape amețit de bucurie — inima parcă vrea să-mi iasă din piept.

— Ana!

— Bună.

E atât de bine să-i aud vocea.

— Bună.

Nu mă pot gândi ce altceva să spun, dar vreau s-o rog să nu mai fie supărată pe mine.

Tè rog, nu fi supărată. Îmi pare rău.

— Vii acasă? mă întreabă.

— Mai târziu.

— Ești la birou?

Mă încrunt.

— Da. Unde te așteptai să fiu?

— Atunci te las.

Poftim? Dar... Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le spun, dar amândoi tăcem. Tăcerea este o prăpastie între noi și am o sală de ședințe plină cu oameni blocați în discuții despre criză, care mă așteaptă.

— Noapte bună, Ana.

Tè iubesc.

— Noapte bună, Christian.

Închid înainte s-o facă ea, gândindu-mă la toate momentele în care am rămas la telefon și niciunul dintre noi nu a închis. N-am putut suporta să aud cum încheie ea prima apelul. Mă uit deznădăduit la telefon. Măcar m-a întrebat dacă vin acasă. Poate că-i este dor de mine. Sau mă verifică. Oricum ar fi, îi pasă. Poate că da. O mică scânteie de speranță sclipește profund în inima mea. Trebuie să termin ședința asta și să mă întorc acasă la soția mea.

E TÂRZIU CÂND AJUNGEM la un potențial compromis. Privind retrospectiv, îmi dau seama că această confruntare cu sindicatul era inevitabilă, dar a fost bine pentru toate părțile să-și expună nemulțumirile. Samir și Ros vor prelua negocierile de aici și vor ajunge la o înțelegere. În comparație cu bătălia cu care mă confrunt acasă, asta a fost floare la ureche. Ros a fost un negociator impresionant și am convins-o să plece mâine seară în Taiwan fără mine.

— Bine, Christian. O să merg eu. Dar ei chiar și-ar dori să fii și tu acolo.

— Mai e timp. Luna asta, spre final.

Strânge din buze, dar nu spune nimic.

Nu pot să-i spun că nu vreau s-o părăsesc pe Ana când ea nici măcar nu vorbește cu mine. În adâncul sufletului meu, știu că sunt înspăimântat că soția mea s-ar putea să nu mai fie acolo când mă întorc.

APARTAMENTUL E SCĂLDAT în întuneric când ajung acasă; Ana trebuie să fie în pat. Mă îndrept spre dormitorul nostru, iar inima mi se strânge când constat că nu este acolo. Îmi înăbuș panica și mă duc la etaj. În lumina slabă de pe hol, îi disting forma ghemuită sub plapuma din vechiul ei dormitor.

Vechiul ei dormitor?

Nu e chiar așa; a dormit în el de două ori probabil.

Pare atât de mică. Aprind o lumină discretă ca s-o văd mai bine, îmi apropiu fotoliul de pat ca să mă așez și s-o privesc mai atent. Este atât de palidă, aproape străvezie. A plâns; pleoapele și buzele îi sunt umflate. De disperare, inima mea e în cădere liberă.

Ah, iubito — îmi pare rău.

Știu cât de moi sunt buzele ei dacă o sărut după ce a plâns... când o fac să plângă. Vreau să mă urc lângă ea în pat, s-o trag în brațele mele și s-o strâng la piept, dar doarme. Și are nevoie de somn, mai ales acum.

Mă așez și-mi sincronizez respirația cu cea a Anei. Ritmul acesta mă liniștește, la fel, apropierea mea de ea. Pentru prima dată de când m-am trezit în această dimineață mă simt mai liniștit. Ultima oară când am stat și am privit-o dormind a fost atunci când Hyde a intrat în apartamentul nostru; ea ieșise cu Kate. Eram furios ca naiba atunci.

De ce-mi petrec atât de mult timp supărat pe soția mea?

O iubesc.

Chiar dacă nu face niciodată ce i se spune.

De aceea.

*Dumnezeu să-mi dea calmul de a accepta lucrurile
pe care nu le pot schimba;
Curajul de a schimba lucrurile pe care le pot schimba;
Și înțelepciunea de a ști diferența.*

Mă strâmb când îmi vine în minte rugăciunea pentru liniște a doctorului Flynn, deseori pomenită: o rugăciune pentru alcoolici și oameni de afaceri ruinați. Mă uit la ceas, deși știu că este mult prea târziu pentru a-l suna la New York. O să încerc mâine. Vreau să discut cu el despre faptul că voi deveni tată.

Clatin din cap.

Eu, tată?

Ce aş putea oferi eu unui copil? Îmi desfac cravata și nasturele de sus al cămășii în timp ce mă las pe spate. Presupun că sunt bogat din punct de vedere material. Cel puțin nu va suferi de foame. Nu... în niciun caz sub ochii mei. În niciun caz copilul meu. Spune că se va descurca singură. Cum ar putea? E prea... și aş vrea să spun *fragilă*, pentru că uneori pare fragilă, dar nu este. E cea mai puternică femeie pe care o cunosc, mai puternică chiar și decât Grace.

Privind-o în timp ce stă întinsă aici, dormind somnul inocenților, îmi dau seama ce ticălos am fost ieri. Niciodată nu s-a dat înapoi de la o provocare, niciodată. A fost rănită de vorbele și faptele mele. Acum îmi dau seama. Știa c-o să reacționez exagerat când mi-a spus despre copil.

Mă cunoaște mai bine decât oricine.

O fi aflat înainte să ajungă în Portland? Nu cred; mi-ar fi spus. Probabil că a aflat ieri. Și, când mi-a spus, totul s-a transformat într-un mare rahat. Frica a pus stăpânire pe mine.

Cum o să mă revanșez față de ea?

— Îmi pare rău, Ana. Iartă-mă, șoptesc. M-ai speriat de moarte ieri. Mă aplec și o sărut pe frunte. Ea se agită și se încruntă.

— Christian, murmură, cu vocea ei melancolică și plină de dor.

Speranța aprinsă de chemarea ei stârnește un foc în mine.

— Sunt aici, șoptesc.

Dar ea se întoarce, suspină și cade din nou într-un somn adânc. Sunt atât de tentat să mă dezbrac și să mă bag lângă ea, dar nu cred că aş fi binevenit.

— Te iubesc, Anastasia Grey. Ne vedem mâine dimineată.

La naiba. Nu, nu ne vom vedea.

Trebuie să zbor la Portland și să mă întâlnesc cu comitetul de finanțare de la WSU în Vancouver. Asta înseamnă că trebuie să plec devreme.

Îmi pun cravata mea preferată lângă ea pe pernă, ca să știe că am fost aici. În timp ce fac asta, îmi amintesc de prima dată când i-am legat mâinile. Gândul acesta mi se duce direct în mădular.

Am purtat-o ca s-o ațâț la absolvire.

Am purtat-o la nunta noastră.

Sunt un nebun sentimental.

— Pe mâine, iubito, îi șoptesc. Somn ușor.

Trec pe lângă pian, fără să mă opresc, chiar dacă vreau să cânt. Nu vreau s-o trezesc. Dar, pe măsură ce mă îndrept singur spre dormitorul nostru, sunt din ce în ce mai plin de speranță. Mi-a șoptit numele.

Da. Încă există speranță pentru noi.

Nu renunța la mine, Ana.

Joi, 15 septembrie 2011

Este 5:30 dimineața și sunt în sala de sport, pe banda de alergare. Noaptea trecută nu prea am reușit să dorm, iar când m-a luat un pic somnul, am fost bântuit de visele mele:

Ana dispărând în garajul de la The Heathman fără să se uite înapoi la mine.

Ana ca o sirenă furioasă, ținând în mână un baston subțire, cu ochi arzători, purtând doar lenjerie intimă scumpă și cizme de piele, aruncând niște cuvinte otrăvitoare ca niște țepi.

Ana zăcând nemișcată pe un covor verde și murdar.

Alung această ultimă imagine și alerg și mai tare, împingându-mi corpul la limită. Nu vreau să mai simt nimic în afară de durerea plă-mânilor care stau să-mi explodeze și a picioarelor. Cu știrile din domeniul afacerilor de la Bloomberg la televizor și cu „Pump It” în urechi, fac abstracție de lume... Fac abstracție de gândurile la soția mea, care doarme adânc la două camere distanță de mine.

Visează la mine, Ana. Vreau să-ți fie dor de mine.

Cât mă spăl sub duș, scăpând de sudoarea de la antrenament, mă gândesc s-o trezesc doar ca să-mi iau rămas bun.

Zbor spre Portland cu *Charlie Tango* în această dimineață și aș vrea să iau cu mine un zâmbet dulce.

Las-o să doarmă, Grey.

Și, având în vedere cât de supărată e pe mine, nu există garanția unui zâmbet dulce.

Doamna Jones încă mă tratează cu răceală, dar eu îi zâmbesc.

— Ana a mâncat aseară?

— A mâncat.

Doamna Jones e atentă la omleta pe care mi-o pregătește. Cred că astea sunt toate informațiile pe care le voi primi în dimineața asta. Îmi sorb cafeaua și mă întristez, simțind cele cincizeci de umbre de nefericire dinlăuntrul meu.

În mașină, în drum spre Boeing Field, îi scriu un e-mail Anei.
Nu te pierde în detalii, Grey.

De la: Christian Grey

Despre: Portland

Data: 15 septembrie 2011, 06:45

Către: Anastasia Grey

Ana,

Azi zbor spre Portland.

Am niște afaceri de încheiat cu WSU.

M-am gândit că ai vrea să știi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dar știu că adevărata mea intenție nu este de a o informa... ci de a obține un răspuns.

Trăiesc sperând.

Stephan este gata să ne ducă cu avionul la Portland. După o noapte nedormită, sunt frânt de oboseală. Dacă voi adormi, voi sta mai confortabil în spate, așa că, pentru prima dată, îi ofer lui Taylor scaunul din față, îmi scot sacoul și mă așez în spatele lui *Charlie Tango*. Răsfoiesc notițele pentru ședință și, după ce termin, mă las pe spate și închid ochii.

Ana aleargă pe pajiștea noii case. Râde în timp ce o urmăresc cu privirea. Și eu râd. O prind și o trag în jos în iarba înaltă. Chicotește, iar eu o sărut. Are buzele moi, pentru că a plâns. Nu. Nu plânge. Iubito, nu plânge. Te rog, nu plânge. Închide ochii. Doarme. Nu se mai trezește. Ana! Ana! Stă întinsă pe un covor jerpelit. Palidă. Nemișcată. Ana. Trezește-te. Ana!

Mă trezesc gâfâind și dezorientat. Stai... mă aflu în *Charlie Tango* și tocmai am aterizat în Portland. Elicele încă se învârt, iar Stephan vorbește cu turnul de control. Mă frec la ochi ca să mă trezesc și-mi desfac hamul de siguranță.

Taylor deschide portiera și iese pe heliport, în timp ce eu îmi pun sacoul, având grijă să nu-mi agăț cablul căștilor.

— Mulțumesc, Stephan, spun.

— Cu plăcere, domnule Grey.

— Ar trebui să ne întoarcem în jurul orei unu după-amiază.

— Vom fi pregătiți și vă vom aștepta.

Se încruntă, îngrijorarea lui fiind evidentă după ridurile de pe frunte, în timp ce Taylor, cu capul plecat, îmi deschide portiera.

Rahat. Sper că această îngrijorare nu are legătură cu mine. Îmi scot căștile și ies. Este o dimineață răcoroasă, mai însorită decât în Seattle, dar cu o briză puternică ce poartă mirosul toamnei. Nu e nici urmă de Joe, bătrânul care de obicei e aici pentru a supraveghea sosirile și plecările. Poate că e prea devreme sau nu lucrează în dimineața asta... sau poate e un semn rău sau ceva de genul ăsta.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Adună-te.

Șoferul ne așteaptă în fața clădirii heliportului. Taylor deschide portiera Escalade-ului și eu mă strecor înăuntru, apoi el se așază pe scaunul pasagerului din față.

Cu visul meu urât despre Ana încă în minte, îl sun pe Sawyer.

— Domnule Grey.

— Luke. Stai aproape de doamna Grey astăzi.

— Așa voi face, domnule.

— Ia micul dejun?

Vorbesc încet, puțin jenat că întreb așa ceva. Dar vreau să știu că e bine.

— Cred că da, domnule. Peste un sfert de oră plecăm la birou.

— Bine. Mulțumesc.

Închid și mă uit morocănos pe fereastră la râul Willamette. Apele sale gri-metalice par reci în timp ce-l traversăm pe Podul de Oțel. Mă cutremur. ăsta e iadul pentru mine. Trebuie să vorbesc cu Ana. Nu putem continua așa.

Am o singură opțiune care ar putea funcționa.

Cere-ți scuze, Grey.

Da. E singura mea opțiune.

Pentru că m-am comportat ca un nemernic.

Cuvintele Anei îmi revin în minte: *Trebuie să te maturizezi, să te trezești la realitate și să nu te mai porți ca un adolescent enervant.*

Futu-i. Are dreptate.

Acum nu este momentul potrivit. Trebuie să ajut Departamentul de Știință a Mediului de la WSU să obțină fonduri suplimentare de la USDA.

Este crucial pentru munca pe care o depun profesoara Gravett și echipa ei în domeniul tehnologiei solului. Eforturile ei aduc beneficii uriașe în punctele noastre de testare din Ghana. Este ceva revoluționar. Solul ar putea fi o inițiativă-cheie nu numai pentru a hrăni planeta și pentru a în-lătura nesiguranța alimentară și sărăcia, ci și pentru a inversa schimbările climatice prin reținerea carbonului. Îmi scot din servietă notițele și le mai citesc o dată.

ÎNTÂLNIREA A FOST UN SUCCES răsunător — am obținut un milion de dolari în plus de la USDA. Se pare că pe agenda guvernului federal hrănirea întregului mapamond este o prioritate. Cu mulțumirile profesorilor Choudury și Gravett răsunându-mi în urechi, mă întorc la Portland cu Taylor. Îmi verific telefonul, dar nu am nicio veste de la soția mea — nici măcar un răspuns sarcastic la e-mailul meu. Este deprimant. Sunt nerăbdător să ajung acasă și să găsesc o modalitate de a o calma... dacă pot.

Poate o masă în oraș?

Un film?

Să zburăm?

Să navigăm?

Să facem sex?

Ce pot să fac?

Mi-e dor de ea.

Escalade-ul este parcat în fața heliportului, în timp ce Taylor dă un telefon.

— Sawyer, ți-am citit mesajul, murmură el, iar eu devin dintr-odată atent.

Mesaj? Ana e OK?

Se încruntă în timp ce ascultă.

— Am înțeles.

Taylor mă privește în ochi.

— Înțeleg. Așteaptă, îi spune lui Luke, apoi mi se adresează mie.

Doamna Grey nu se simte bine. Sawyer o duce înapoi la apartament.

— Este ceva grav?

— Nu am motive să cred asta.

— Bine. Vom zbura direct la Escala.

— Da, domnule. Sawyer, plecăm în scurt timp. Vom veni spre Escala, vom ateriza acolo.

— Ai grijă de ea! strig, suficient de tare ca Sawyer să mă audă.

— L-ai auzit pe domnul Grey. Trimite-mi un mesaj dacă se schimbă ceva.

Taylor închide telefonul. Intru împreună cu Taylor în clădire și mă bucur că liftul ne așteaptă, acum, că ne grăbim.

Sper ca Ana să fie bine... și copilul.

Poate că ar trebui s-o sun pe mama, s-o rog să se ducă să vadă ce face Ana. Sau pe doctorul Greene — deși nu sunt sigur că mi-ar mai răspunde la telefon. O să ne ia o oră să ajungem acasă și nu pot aștepta atât; încerc s-o sun pe mama, dar nu am semnal la telefon — suntem în lift. Nici pe Ana n-o pot suna.

Dacă ar fi fost ceva serios, m-ar fi sunat ea oare?

La naiba. Habar n-am, având în vedere că nu vorbește cu mine.

Ușile liftului se deschid, *Charlie Tango* este acolo unde l-am lăsat, iar Stephan așteaptă la bord.

La naiba cu asta. O să pilotez eu. Mă pot concentra la zbor, în loc să mă gândesc la ce se întâmplă la Escala.

Sper că Ana se va duce la culcare. *În patul nostru.*

Stephan coboară din cabina de pilotaj pentru a ne saluta.

— Stephan, bună, aș vrea să pilotez eu până acasă. Avem nevoie de o nouă traiectorie, cu destinația Escala.

— Da, domnule.

Îmi deschide portiera pilotului și cred că este surprins de schimbarea mea de atitudine. Mă urc la bord, îmi pun centura de siguranță și fac ultimele verificări înainte de zbor.

— Toate verificările au fost făcute? îl întreb pe Stephan în timp ce ia loc lângă mine.

— Doar transponderul.

— Ah, da. Înțeleg. Trebuie să ajung acasă la soția mea. Taylor, ți-ai prins centura?

— Da, domnule.

Vocea lui distantă se aude tare și clar în căștile mele. Contactez prin radio turnul de control, iar ei sunt pregătiți.

— În regulă, domnilor, să mergem acasă.

Trag manșa și-l fac pe *Charlie Tango* să plutească lin pe cer, îndreptându-ne spre Seattle.

În timp străbatem cerul cu viteză, știu că am luat decizia corectă. Trebuie să mă concentrez și să rămân în aer, dar, în adâncul sufletului, anxietatea continuă să mă roadă pe dinăuntru. Sper ca Ana să fie bine.

Aterizăm exact la ora 14:30, conform programului.

— Frumos zbor, domnule Grey, spune Stephan.

— Distracție plăcută când îl duci înapoi la Boeing Field.

— Mulțumesc, zâmbeste el.

Îmi desfac centura, pornesc telefonul și-l urmez pe Taylor pe acoperișul clădirii. Taylor se încruntă cu telefonul la ureche. Mă opresc în timp ce el ascultă un mesaj.

— De la Sawyer. Doamna Grey este la bancă.

Taylor își ridică vocea pentru a se face auzit peste vântul care vâiește din toate părțile pe acoperiș.

Poftim? Credeam că e bolnavă. Ce naiba caută la bancă?

— Sawyer a urmărit-o până acolo. A încercat să scape de el.

Neliniștea mi se face ghem în piept, strângându-se în jurul inimii. Telefonul meu repornit emite un semnal sonor și vibrează cu o avalanșă de notificări. Am un mesaj de la Andrea, trimis acum patru minute, și câteva apeluri pierdute de la banca mea, dar și unul de la Welch.

Ce mama naibii?

ANDREA

Troy Whelan de la bancă vrea să vorbească urgent cu dumneavoastră.

Îl am pe Whelan pe apelare rapidă. Răspunde imediat.

— Whelan, Christian Grey sunt. Ce se întâmplă? strig peste zgomo-tul vântului.

— Domnule Grey, bună ziua. Ăăă, soția dumneavoastră este aici și solicită să retragă cinci milioane de dolari.

Cum?

Sângele mi se transformă în gheață.

— Cinci milioane?

Nu-mi vine să cred ce a spus.

Pentru ce are nevoie de cinci milioane?

Futu-i. Mă părăsește.

Lumea mea se prăbușește și arde, o prăpastie a disperării se cascadează la picioarele mele.

— Da, domnule. După cum știți, conform legislației bancare actuale, nu pot scoate cinci milioane.

— Da, bineînțeles.

Sunt în stare de șoc, clătinându-mă pe marginea prăpastiei.

— Dă-mi voie să vorbesc cu doamna Grey, spun, ca un robot.

— Sigur, domnule. Așteptați, vă rog, un minut.

Sunt în agonie. Mă adăpostesc de vânt lângă ușile liftului și stau liniștit așteptând să primesc vești de la soția mea... mă tem să primesc vești de la soția mea.

Pleacă. Mă părăsește.

Ce mă voi face fără ea? Telefonul scoate un clic și panica mă copleșește.

— Bună.

Vocea Anei este pițigăiată și tăioasă.

— Mă părăsești?

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să le pot opri.

— Nu! se răstește, cu disperare.

O, Slavă Domnului. Dar bucuria mea nu durează mult.

— Ba da, șoptește ea, ca și cum tocmai a luat o decizie.

Poftim?

— Ana, eu...

Nu știu ce să spun. Vreau s-o implor să rămână.

— Christian, te rog. Nu face asta.

— Pleci?

Chiar pleci.

— Da.

Nu! Nu! NU! Sunt în cădere liberă, prăbușindu-mă în abis. Cad. Cad. Cad. Întind mâna spre perete pentru a mă sprijini. Durerea este una viscerală.

Nu mă părăsi.

La naiba, asta trebuia să se întâmple? Oare m-a iubit vreodată?

Pentru banii mei nenorociți?

— Dar de ce banii? Asta te-a interesat mereu?

Spune-mi că nu au fost banii. Spune-mi, te rog. Durerea e una de nedescris.

— Nu!

Pare empatică.

Să o cred?

Toate astea din cauză că m-am întâlnit cu Elena? Pentru numele lui Dumnezeu! Nu cred că aş putea s-o detest mai mult pe Elena decât o detest chiar acum. Inspir adânc, încercând să-mi stăpânesc gândurile.

— Cinci milioane sunt de ajuns?

Cum voi trăi fără Ana?

— Da.

— Și copilul?

O să ia copilul nostru? Cuțitul mi se răsucește în suflet.

— Voi avea grijă de copil.

— Asta îți dorești?

— Da.

De-abia vorbește. Dar eu o aud. Durerea este paralizantă. Vrea să închid telefonul — îmi dau seama de asta. Vrea să se termine. Vrea să plece *de lângă mine*.

— Ia totul, îi șoptesc.

— Christian, suspină ea. Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta.

Nu suport povestea asta.

— Ia totul, Anastasia, spun, apoi îmi las capul pe spate și mă uit în tăcere la cerul cenușiu de deasupra mea.

— Christian...

Îi simt disperarea în fiecare silabă a numelui meu. Nu mai suport s-o aud.

— Te voi iubi întotdeauna, murmur, pentru că este adevărat.

Sunt ultimele cuvinte ale unui condamnat. Închid și trag profund aer în piept, ca să mă liniștesc. Mă simt pustiit... nimic mai mult decât o carcasă.

I-am mai spus asta.

La duș.

Și apoi i-am spus c-o iubesc.

— Domnule Grey?

Taylor încearcă să-mi atragă atenția. Îl ignor și-l sun din nou pe Whelan.

— Troy Whelan.

— Sunt Christian Grey. Dă-i banii soției mele. Oricât vrea ea.

— Domnule Grey, nu pot...

— Știu că păstrați rezerva pentru Pacificul de Nord-Vest. Transferați-i din contul principal și gata. Sau lichidați o parte din activele mele. Nu-mi pasă. Dă-i banii.

— Domnule Grey, acest lucru este neregulamentar.

— Fă-o dracului odată, Whelan. Găsește o cale sau voi închide toate conturile și voi muta afacerile GEH în altă parte. Ai înțeles?

Tăcere.

— Vom rezolva nenorocitele de acte mai târziu, adaug, pe un ton mai conciliant.

— Da, domnule Grey.

— Dați-i tot ce vrea.

— Da, domnule Grey.

Închid telefonul.

Îmi vine să plâng. Vreau să mă prăbușesc aici, pe acoperiș, și să plâng. Dar nu pot. Închid ochii și-mi doresc să fiu aici de unul singur.

— Domnule Grey.

Vocea lui Taylor taie prin durerea mea.

Mă întorc spre el și-l văd plînd.

— Ce e? mă răstesc.

— Hyde a fost eliberat pe cauțiune. Este liber.

Mă holbez la el. *Ce naiba e asta?*

Hyde e liber? *Cum?* Credeam că ne-am ocupat de asta.

Ne uităm unul la altul, întrebându-ne: *Ce mama dracului?*

— *Mă părasești?*

— Nu!

— *Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta..*

— Ana! șoptesc. Încearcă să retragă cinci milioane de dolari.

Ochii lui Taylor se măresc.

— La dracu'! spune el.

Ajungem la aceeași concluzie în aceeași clipă. Orice naiba ar face Ana, în adâncul sufletului știu că are legătură cu nenorocitul ăla de Hyde. Apăs pe butonul liftului, în timp ce disperarea mea totală se preschimbă în frică. Frică pentru soția mea.

— Unde e Sawyer?

— La bancă. I-a urmărit mașina.

Sărim în lift și eu apăs butonul care ne duce în garaj, în timp ce elicele lui Charlie Tango pornesc din nou, asurzitor.

— Ai cheile de la mașină? îi strig lui Taylor în timp ce ușile se închid.

— Da, domnule.

— Hai să mergem la bancă. Știm unde este Hyde?

— Nu. Îi voi scrie lui Welch.

— A lăsat un mesaj. La naiba... trebuie să fi fost vestea despre Hyde.

Ascensorul face o veșnicie până în garaj. Ce joc face Ana? De ce nu-mi poate spune dacă are probleme? Frica îmi cuprinde inima și

măruntaiele, sugrumându-mă din interior. Ce ar putea fi mai rău decât să mă părăsească Ana? Imaginea tulburătoare din visul meu de mai devreme îmi revine în minte, scoțând la iveală amintiri mai vechi — mult mai vechi — de-a dreptul neliniștitoare: o femeie fără viață pe podea. Închid ochii.

Nu, te rog. Nu.

— O vom găsi, spune Taylor cu hotărâre sumbră.

— Trebuie s-o găsim.

— Îi voi pune mobilul sub urmărire, zice el.

În sfârșit, ușile se deschid și Taylor îmi aruncă cheile de la Q7. Vrea să conduc eu?

Revino-ți în fire, Grey. Trebuie să-ți ajuți soția să iasă din mizeria asta. Poate că nenorocitul ăla o șantajează.

Ne urcăm în mașină și pornesc motorul. Cauciucurile scrâșnesc în timp ce ies cu spatele din locul de parcare și accelerez până la intrarea în garaj, așteptând câteva secunde chinuitoare ca bariera să se ridice.

— Haide. Haide. Haide. Haide!

Trec aproape de barieră și ieșim în trombă pe stradă, îndreptându-ne spre bancă.

Taylor își pune telefonul pe bord, așteptând semnalul și înjurând nerăbdător în barbă.

— E încă la bancă, spune el, în cele din urmă.

— Bine.

Traficul este mai intens decât mă așteptam. Este de-a dreptul enervant.

Haide, haide, *haide!*

De ce face Ana asta? De ce păstrează porcăria asta doar pentru ea? Nu are încredere în mine?

Mă gândesc la purtarea mea din ultimele două zile.

OK, nu a fost exemplară, în niciun caz, dar ea își ia toate prostiile astea pe umerii ei. De ce nu poate să ceară ajutor?

— Ana Grey, am strigat spre sistemul Bluetooth al telefonului.

După câteva clipe, telefonul ei începe să sune, să sune, să sune, să sune... apoi îmi intră căsuța vocală. Inima mi se îneacă.

— Bună, ați sunat la Ana. Nu pot să vă răspund acum, dar vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor și vă voi suna eu.

Doamne!

— Ana! Ce naiba se întâmplă? strig.

Și-mi prinde bine să strig.

— Vin să te iau. Sună-mă. Vorbește cu mine.

Închid telefonul.

— E încă la bancă, spune Taylor.

— Sawyer e tot acolo?

— Da, domnule.

— Sună-l pe Sawyer! strig în hands-free, iar câteva clipe mai târziu telefonul acestuia sună.

— Domnule Grey?

— Unde e Ana?

— Tocmai s-a întors și a intrat într-unul dintre birouri.

— Du-te după ea.

— Domnule, sunt înarmat. Nu pot trece prin detectoare. Stau la intrare și o urmăresc pe Anast... pe doamna Grey și par extrem de suspect. Dacă mă întorc la mașină să-mi las arma, s-ar putea s-o pierd.

Armele astea de foc nenorocite.

— Cum naiba te-a păcălit?

— E o femeie foarte ingenioasă, domnule Grey.

Pare că vorbește printre dinți, iar eu îi recunosc frustrarea. Îl înțeleg; și pe mine mă scoate din minți.

— Vreau un raport amănunțit când o vom recupera. Jack Hyde a fost eliberat pe cauțiune, iar eu și Taylor bănuim că acțiunile Anei au legătură cu el.

— La naiba! spune Luke.

— Exact. Suntem la vreo cinci minute distanță. N-o lăsa să plece din nou, Sawyer.

— Da, domnule.

Închid telefonul. Taylor și cu mine tăcem cât eu mă strecor prin trafic.

Ce pui la cale, Anastasia Grey?

Ce mă fac eu cu tine când te voi aduce înapoi?

Îmi trec prin minte diverse scenarii. Mă foiesc pe scaun.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Nu e momentul potrivit.

Taylor mă sperie.

— E în mișcare.

— Poftim?

Inima îmi bate cu putere și adrenalina îmi străbate tot corpul.

— Se îndreaptă spre sud, pe Second.

— Sună-l pe Sawyer! strig.

Câteva clipe mai târziu, telefonul lui sună din nou.

— Domnule Grey, răspunde el imediat.

— E în mișcare!

— Cum? Nu a ieșit pe ușa principală.

Pare derutat.

— Se îndreaptă spre sud pe Second, intervine Taylor.

— Mă ocup eu de ea. O să sun din mașină.

În mod evident, Sawyer fuge.

— Nu este în mașină. Mașina e încă aici.

— La naiba! urlu.

— Se îndreaptă în continuare spre sud, pe Second, spune Taylor. Stați.

A virat la stânga pe Yesler.

Trecem pe lângă banca mea. Nu mai are niciun rost să ne oprim.

— Asta înseamnă cât, trei străzi? îl întreb.

— Da, domnule.

Pentru a miliarda oară îi mulțumesc lui Dumnezeu că Taylor e cu mine. Cunoaște orașul ăsta ca-n palmă — ceea ce e ciudat, având în vedere că e dintr-un orașel din mijlocul pustietății din Texas. Trei minute mai târziu, ne îndreptăm spre est pe Yesler.

— E încă pe Yesler, mârâie Taylor, cu ochii lipiți de telefon. A virat spre sud. Pe douăzeci și trei. E la opt străzi distanță de-aici.

— Sunt chiar în spatele vostru, a spus Sawyer prin hands-free.

— Rămâi aproape. O să încerc să fentez traficul ăsta.

Îi arunc o privire lui Taylor.

— Aș fi voit să conduci tu.

— Vă descurcați bine, domnule.

Unde naiba se duce? Și cu cine?

Rămânem tăcuți câteva minute. Eu mă concentrez asupra drumului, în timp ce Taylor dă din când în când indicații cu glas tare. Ne îndreptăm spre sud, apoi, din nou spre est, pe străzi mai degrabă rezidențiale.

— A virat spre sud pe Thirties.

O urmărim preț de câteva străzi, apoi virăm spre est.

— S-a oprit. Strada South Day. Încă două străzi.

Groaza mă apasă grea și caustică în stomac, în timp ce gonesc pe străduțe.

Trei minute mai târziu, intru pe South Day Street.

— Mai încet, îmi ordonă Taylor, luându-mă prin surprindere, dar fac cum îmi spune. E pe aici pe undeva.

Se înclină în față și amândoi cercetăm fiecare parte a drumului. Pe partea mea se află un rând de clădiri abandonate.

— Futu-i!

E o parcare plină de gropi unde o femeie stă cu mâinile ridicate lângă un Dodge negru. *Dodge-ul!* Strâng volanul și intru rapid în parcare, și iat-o...

La pământ. Nemișcată. Cu ochii închiși.

Ana. Ana mea... Nu! Totul se mișcă cu încetinitorul în timp ce elimin aerul din plămâni. Cea mai mare frică a mea s-a împlinit. Aici. Acum.

Taylor a ieșit din mașină înainte să opresc. Îl urmez, lăsând motorul pornit.

— Ana! strig.

Te rog, Doamne. Te rog, Doamne. Te rog, Doamne.

Stă întinsă pe beton, lipsită de viață. În fața ei, nenorocitul ăla de Hyde se rostogolește pe jos, țipând în agonie în timp ce-și strânge partea superioară a piciorului. Sângele i se prelinge printre degete. Femeia face un pas înapoi, ținându-și mâinile ridicate, în timp ce Taylor scoate pistolul.

Dar eu sunt atent numai la Ana. Zace nemișcată pe pământul rece și tare.

Nu!

De asta m-am temut de când am cunoscut-o. De acest moment. Am îngenuncheat lângă ea, atingând-o îngrozit. Taylor ridică pistolul care zace lângă ea și-i ordonă femeii să se întindă cu fața în jos pe pământ.

— Nu mă împușca, nu mă împușca, bolborosește ea.

La naiba! E Elizabeth Morgan, de la SIP.

Cum mama dracu' a ajuns să fie implicată în această încurcătură?

Sawyer a ajuns în același timp cu noi. Își scoate arma spre Elizabeth și stă de pază deasupra ei.

Hyde țipă în agonie.

— Ajutați-mă! Ajutați-mă! Târfa m-a împușcat!

Îl ignorăm. Taylor se apleacă și verifică pulsul la gâtul Anei.

— Este în viață. Are puls puternic, spune el.

Slavă Domnului. Apoi se răstește la Sawyer:

— Sună la 911 imediat. Cheamă ambulanța și poliția.

Sawyer scoate telefonul, în timp ce Taylor își trece repede și cu blândețe mâinile peste Ana, verificând dacă are răni.

— Nu cred că sângerează.

— Pot s-o ating?

— S-ar putea să-și fi rupt ceva. Cel mai bine ar fi să o lăsăm în grija paramedicilor.

Oh, nu. Soția mea. Fata mea. Fata mea frumoasă.

Îi mângâi părul și îi dau ușor o șuviță după ureche. Pare că doarme, deși are un semn roșu pe față. *Te-a lovit? El ți-a făcut asta?*

Acum atenția mea se îndreaptă spre Hyde, care încă țipă. O nouă doză de furie alimentată de adrenalină îmi trece prin sânge.

Nenorocitul. A pus mâna pe soția mea, iar ea l-a împușcat.

Doamne, Ana l-a împușcat.

Mă ridic în picioare și mă postez deasupra lui în timp ce se zvârcolește pe jos.

Și, înainte de a-mi da seama ce fac, mă sprijin de Dodge, îmi trag piciorul înapoi și-l lovesc cu toată puterea în stomac. De două ori. De trei ori, cu toată greutatea mea în fiecare lovitură. El țipă.

— Tu i-ai făcut asta soției mele, nenorocitul?

Îmi urlu furia și-l lovesc din nou.

Își duce mâinile în sus ca să-și protejeze stomacul, iar eu calc cu toată greutatea pe rana de pe coapsa lui. Țipă din nou — un strigăt de agonie diferit, mai tare, mai sălbatic. Mă las în jos, îl prind de rever și-i ridic capul de la pământ. O dată. De două ori. Ochii lui sunt mari și disperați de frică, apucându-mă de mâini, mângându-mă cu sângele lui.

— Am să te omor, nenorocitul, ticălos bolnav și pervers!

Din capătul îndepărtat al tunelului, aud voci.

— Domnule Grey! Domnule Grey! Christian! Christian, oprește-te!

E Taylor. El și Sawyer mă dezlipesc de parazitul pe nume Hyde. Taylor mă prinde de ambii umeri și mă scutură.

— Christian! Oprește-te! Acum!

Mă mai scutură o dată. Clipesc spre el și îl îndepărtez.

Nu mă atinge!

Taylor se postează între Hyde și mine, privindu-mă ca și cum aș fi dement, periculos și gata să lovesc. Îmi trag sufletul în timp ce furia mi se risipește.

— Sunt bine, șoptesc.

— Aveți grijă de soția dumneavoastră, domnule.

Taylor mi-o zice pe un ton apăsător. Încuviințez. Și mă uit încă o dată la nenorocitul de pe jos. Se leagănă ușor, plângând ca un ticălos laș ce este și strângându-și coapsa. S-a pișat pe el, scârbos nenorocit.

— Lasă-l să sângereze până moare, îi murmur lui Taylor și mă întorc. Îngenunchez lângă Ana și mă aplec ca să-i ascult respirația, dar nu aud nimic. Panica mă cuprinde din nou.

— Mai respiră? întreb, ridicând privirea spre Taylor.

— Uitați-vă la pieptul ei, care se ridică și coboară.

Taylor se înclină din nou și-i verifică pulsul.

— Încă are puls puternic.

O, Ana. Ce-aveai în minte? Cu copilul cum rămâne?

Îmi dau lacrimile. Detest acest sentiment de neputință. Vreau s-o iau în brațe și să plâng în părul ei, dar n-o pot atinge. Asta înseamnă agonia. Unde naiba e ambulanța?

— Fata. Fata, intervine brusc Elizabeth.

Care fată? Ne întoarcem cu toții ca să ne uităm la ea.

— Înăuntru, spune ea. Acolo. Clădirea aceea, zice ea, aratând cu bărbia.

Să fie un truc?

Aud comanda calmă a lui Taylor:

— Sawyer, verifică înăuntru.

În depărtare, se aud sirenele. Slavă Domnului!

— Taylor!

Când mă întorc, Sawyer stă în ușă.

— Au adus-o pe domnișoara Grey aici.

— Rămâi aici, Christian!

Taylor ridică un deget în semn de avertisment.

Mia? Sora mea mai mică? Frica îmi explodează în stomac. Ce i-a făcut nenorocitul ăla surorii mele? Privesc, paralizat, cum Taylor dispare în clădire, Sawyer privindu-l din ușă.

— *Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta...*

Și tot ceea ce a spus Ana devine dintr-odată clar. Mă uit la ea și știu în acest moment c-ar fi putut fi ucisă de nenorocitul ăla dement. Iar mi se ridică firea în gât, iar timpul se suspendă, până când Taylor iese din clădire.

— E bine, cred. Au drogat-o. Doarme. Fără semne evidente de rănire sau agresiune. Este complet îmbrăcată. Nu vreau s-o mut. Vom lăsa paramedicii să facă asta.

— Mia? întreb, nevenindu-mi să cred cât de îngrozitoare este toată situația.

Dă din cap. Gura i s-a transformat într-o linie sumbră.

Sirenele sunt din ce în ce mai puternice.

Ce naiba avea de gând Hyde să-i facă surorii mele? Hyde încă mai scâncește ca un câine rănit, mai încet acum, și bănuiesc că a pierdut mult sânge. Nu-mi pasă. Vreau să-l omor, încet, dureros — dar două ambulanțe, două mașini ale poliției și una de pompieri apar într-o explozie de lumini intermitente și de sirene, spulberând liniștea cartierului și salvându-i pielea lui Hyde.

DEȘI TREAZ, SUNT ÎNTR-UN COȘMAR, stând între Mia și Ana în ambulanță, în timp ce traversăm orașul Seattle în viteză. Am capul în mâini și inima în gât, în timp ce mă rog pentru amândouă. Nu sunt un om religios, dar în acest moment aș face orice, chiar l-aș implora pe Dumnezeu, ca să știu că soția mea, copilul nostru și sora mea sunt bine.

— Semnele vitale sunt bune, domnule Grey, atât pentru soția, cât și pentru sora dumneavoastră, spune paramedicul, privindu-mă plin de compasiune.

— Soția mea este însărcinată.

Paramedicul se uită spre ea.

— Domnule, nu există semne evidente de hemoragie.

Pălesc, știind că încearcă să mă liniștească, dar nu reușește.

— De ce este încă inconștientă?

Vocea mea este o șoaptă.

— Doctorii vor stabili asta când ajungem.

Mia se agită, mormăind incoerent. Își revine. Este evident că a fost drogată. Dar cel puțin e calmă. O apuc de mână și o strâng.

— E în regulă, Mia. Suntem aici.

Ea bolborosește ceva, dar încă nu a deschis ochii. Îmi strânge mâna, în schimb, și se relaxează, adormind din nou.

Sora mea, soția mea, copilul meu nenăscut. Trebuia să-l fi ucis pe Hyde când am avut ocazia. O furie neputincioasă mi se coagulează din nou în stomac și-mi dau ochii peste cap, încercând s-o alung. Vreau să plâng. Vreau să urlu ca să mă eliberez de această durere, dar nu pot.

La naiba. Sunt sleit de putere. Ultimele cuvinte pe care le-am schimbat cu Ana...

— *Mă părăsești?*

— *Nu!*

— *Pentru tine. Pentru familia ta. Te rog, nu face asta.*

I-am spus c-o voi iubi mereu. Cel puțin am făcut asta.

Te rog, trezește-te, Ana.

În adâncul sufletului meu, mă chinuie grija pentru copil. Anei chiar îi era rău sau a inventat asta? Acest... stres, futu-i. Nu poate fi bun pentru el.

Junior. Oare e bine?

În sfârșit, ajungem la Urgențe, și sunt imediat dat la o parte când paramedicii intră în acțiune.

Mama și tata sunt acolo, așteptându-ne. Se grăbesc spre targa care o poartă pe sora mea adormită sau inconștientă. Grace aruncă o privire la Mia și lacrimile îi țâșnesc din ochi. O ia de mână.

— Te iubesc, draga mea se tânguie ea, în timp ce paramedicii o duc pe Mia spre ușile duble, unde tata nu o poate urma.

Se dă la o parte și o privește pe mama, care îi urmează în triajul de la Urgențe.

O asistentă și un doctor iau targa Anei.

— Aveți grijă cu soția mea. Este însărcinată.

Vocea mea este răgușită și înăbușită de îngrijorare.

— Vom avea grijă de ea, spune medicul curant.

Eliberez mâna Anei, iar ei o iau cu patul cu roțile după Mia. Carrick vine lângă mine, cenușiu la față, trădându-i vârsta. Ne uităm unul la celălalt.

— Tată, îi șoptesc, și vocea mi se frânge.

— Ah, fiule.

Carrick își deschide brațele și, pentru prima dată în viața mea, mă duc spre el ca să mă strângă în brațe. Îmi înăbuș emoția care izvorăște în mine și mă prind de haina lui, mai mult decât recunoscător pentru forța lui tăcută, pentru prezența lui liniștitoare, pentru mirosul lui familiar, dar, mai presus de toate, pentru dragostea lui.

— O să fie bine, fiule. Amândouă vor fi bine.

— O să fie bine, repet replica lui ca pe o mantră, și gâtul mă ustură de lacrimi neplânse. Vor fi bine.

Dar el nu are cum să fie sigur de asta.

Mă rog să fie adevărat.

Mă retrag, conștient brusc că suntem doi bărbați maturi care se îmbrățișează la intrarea în Urgențe. Carrick zâmbește și mă strânge de umăr.

— Hai să mergem în sala de așteptare. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat și te poți spăla puțin.

— Sigur.

Dau din cap și mă uit în jos, la mâinile mele. La naiba! Sunt încă pătate de sângele nenorocitului ăluia.

ANA E PALIDĂ, ÎN AFARA vânătăii de pe obraz, acolo unde nenorocitul trebuie s-o fi lovit. Stă cu ochii închiși, ca și cum ar fi doar adormită, dar e încă inconștientă. Ți se frânge inima de cât de tânără și micuță este. Numeroase tuburi îi intră și-i ies din corp. Inima mi se strânge de frică, dar dr. Bartley este calmă când îmi privește soția rănită.

— Are contuzii la nivelul coastelor, domnule Grey, și o fractură la nivelul craniului, dar semnele vitale sunt stabile și puternice.

— De ce este încă inconștientă?

— Doamna Grey a suferit o contuzie gravă la cap. Dar activitatea ei cerebrală este normală și nu are nicio inflamație la nivelul creierului. Se va trezi când va fi pregătită. Dați-i puțin timp.

— Și copilul? șoptesc.

— Copilul e bine, domnule Grey.

— Slavă Domnului.

Ușurarea mă izbește ca un ciclon.

Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Domnule Grey, mai aveți alte întrebări?

— Mă poate auzi?

Dr. Bartley zâmbeste binevoitoare.

— Cine știe? Dacă da, sunt sigur că i-ar plăcea să vă audă vocea.

Eu nu sunt atât de sigur. O să fie supărată. Am crezut că mă părăsește.

— Colegul meu, dr. Singh, o va examina pe soția dumneavoastră mai târziu.

— Mulțumesc, mormăi eu, iar ea pleacă.

Îmi trag un scaun și mă așez lângă Ana. Cu blândețe îi iau mâna, bucuros să constat că e caldă. O strâng ușor, sperând s-o trezesc.

— Trezește-te, iubito, te rog, îi șoptesc. Fii supărată pe mine, dar trezește-te, te rog.

Mă aplec și-mi lipesc buzele de încheieturile ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Te rog, trezește-te.

Te rog. Te iubesc.

Îi cuprind mâna în palmele mele, îmi lipesc fruntea de degete și mă rog.

Te rog, Doamne. Te rog. Adu-mi soția înapoi la mine.

ANA DOARME. CAMERA EI e învăluită în întuneric, cu excepția petei de lumină care provine de la veioza de lângă pat și a luminii slabe de sub ușă. Cu sacoul pe post de pătură, moțâi pe scaun, luptându-mă cu somnul. Vreau să fiu treaz când va reveni la mine.

Ușa se deschide, trezindu-mă de tot, și intră Grace.

— Bună, dragule, șoptește ea, cu fața palidă, nemachiată.

Arată la fel de obosită și secătuită cum mă simt și eu.

— Mamă.

Sunt prea obosit ca să mă ridic în picioare.

— Am venit doar să văd ce faci, plec să mă culc. Carrick e aici să aibă grijă de Mia.

— Cum se simte?

— OK. E furioasă. Încă suferă de pe urma drogurilor. Încearcă să doarmă. Ana?

— Nicio schimbare.

Grace ia fișa medicală a Anei de la capătul patului și cercetează notițele. Ochii i se măresc și scoate un geamăt de uimire.

— E însărcinată!

Dau din cap, prea zdruncinat și prea agitat să fac altceva.

— O, Christian, asta e o veste minunată. Felicitări.

Face un pas înainte și mă prinde de umăr.

— Mulțumesc, mamă. E încă devreme.

Așa cred.

— Înțeleg. Cuplurile anunță de obicei la douăsprezece săptămâni. Dragul meu, ești epuizat. Du-te acasă și dormi.

Clatin din cap.

— Voi dormi când se va trezi Ana.

Strânge din buze, dar nu comentează și, aplecându-se, mă sărută pe cap.

— Se va trezi, Christian. Dă-i doar puțin timp. Încearcă să dormi.

— La revedere, mamă.

Îmi ciufulește părul.

— Ne vedem mâine dimineață.

Pleacă la fel de discret cum a venit, lăsându-mă mai deznădăjduit ca niciodată.

Doar ca să mă torturez și, de asemenea, ca să rămân treaz, îmi repet prostiile pe care le-am făcut în ultimele două zile.

Am fost un nemernic.

În privința copilului.

Pentru că m-am văzut cu Elena.

Pentru că nu mi-am cerut scuze.

Și, colac peste pupăză, pentru că am crezut-o pe Ana... am crezut-o când a spus că mă părăsește.

Ochii mi se închid, iar capul îmi cade în față, trezindu-mă brusc.

Futu-i.

Mă uit la soția mea, dorindu-mi să deschidă ochii.

Ana. Ana, te rog. Vino înapoi la mine.

— Și apoi îmi pot cere scuze. Așa cum se cuvine. Te rog, iubito.

Îi iau mâna, i-o mai duc o dată la buze și-i sărut fiecare articulație.

— Mi-e dor de tine.

Mă las pe spate și închid ochii, pentru numai o secundă.

Vineri, 16 septembrie 2011

Mă trezesc o clipă mai târziu. *La naiba*. Cât timp am dormit? Mă uit la ceas — aproape trei ore. Arunc o privire spre soția mea și văd că încă doarme liniștită.

Doar că nu doarme. E inconștientă.

— Întoarce-te la mine, iubito, îi șoptesc.

— Christian.

— Tată! M-ai speriat.

— Îmi pare rău.

Carrick iese din umbră.

— De cât timp stai acolo?

— Nu de mult. Nu voiam să te trezesc. Asistenta tocmai a trecut pe-aici să verifice semnele vitale ale Anei. Totul este în regulă.

Se uită fix la soția mea.

— Grace mi-a spus că-mi poartă nepotul în pânțece.

Ochii îi lăcesc de admirație privind-o pe Ana.

— Da, așa este.

— Felicitări, fiule.

Îi zâmbesc trist.

— A pus copilul și pe ea însăși în pericol.

Tremur și nu știu dacă e din cauză că aerul nopții e mai rece sau pentru că Ana ar putea muri atât de ușor.

Carrick își țuguie buzele, cu o expresie gravă, apoi își îndreaptă atenția spre mine.

— Ești epuizat. Ar trebui să te duci acasă și să te odihnești.

— Nu o voi părăsi.

— Christian, ar trebui să dormi.

— Nu, tată. Vreau să fiu aici când se va trezi.

— Stau eu cu ea. Măcar atât pot să fac după ce mi-a salvat fiica.

— Ce mai face Mia?

— A adormit. Era amețită, speriată și furioasă. Vor trece câteva ore până când Rohypnol-ul va ieși complet din organismul ei.

— Doamne.

Hyde e un nenorocit dement și ticălos.

— Știu. Mă simt atât de rău pentru că am renunțat la măsurile de securitate pentru ea. M-ai avertizat, dar Mia e atât de încăpățânată. Dacă n-ar fi fost Ana...

— Cu toții am crezut că Hyde a ieșit din peisaj. Iar soția mea nebună și fraieră... de ce nu mi-a spus?

Simt pe gât lacrimile pe care nu le-am vărsat.

— Christian, calmează-te, spune el, apropiindu-se ușor de mine. Ana este o tânără remarcabilă. A fost incredibil de curajoasă.

— Curajoasă și încăpățânată, nebună și proastă.

Vocea mi se frânge la ultimul cuvânt, în timp ce mă lupt să-mi stăpânesc emoțiile.

Dar ce s-ar fi întâmplat cu Mia dacă nu ar fi fost Ana?

Totul este atât de confuz. Îmi pun capul în mâini, neștiind ce să mai cred.

— Hei.

Tata își așază mâna pe umărul meu. Îi apreciez atingerea încurajatoare.

— Nu fi atât de dur cu ea sau cu tine însuși, fiule. Mai bine m-aș întoarce la mama ta. Este trecut de trei dimineața, Christian. Chiar ar trebui să încerci să dormi.

— Credeam că mama a plecat acasă.

Carrick expiră frustrat.

— N-o poate părăsi pe Mia. E încăpățânată, ca tine. Felicitări din nou pentru copil. Asta e o veste bună, în tot acest dezastru.

Simt cum mi se scurge sângele din cap. Nu voi fi niciodată un tată la fel de bun cum este Carrick.

— Hei, spune el cu blândețe, te descurci grozav.

Și pentru că sunt obosit și descurajat, mă enervează faptul că mi-a diagnosticat neliniștea cu atâta precizie.

Ce atent ești, tată.

— Vei fi un tată grozav, Christian. Nu-ți mai face griji. Ai câteva luni la dispoziție ca să te obișnuiești cu ideea.

Mă bate din nou pe umăr.

— Mă întorc mai târziu, de dimineață.

— Noapte bună, tată.

Îl privesc cum închide ușa în liniște.

Un tată grozav, nu-i așa?

Îmi las capul în mâini.

În acest moment, îmi vreau doar soția înapoi. Nu vreau să mă gândesc la copil.

Mă ridic în picioare și mă întind. E târziu. Sunt înțepenit, mă dor toate oasele și am inima bolnavă de griji.

De ce nu se trezește? Mă aplec și o sărut pe obraz. Pielea ei e moale și liniștitoare, și caldă pe buzele mele.

— Trezește-te, iubito, îi șoptesc. Am nevoie de tine.

— BUNĂ DIMINEAȚA, DOMNULE GREY.

Cum? Din nou sunt trezit brusc din somnul meu când asistenta trage perdelele, lăsând lumina aurie a toamnei să invadeze camera. E asistenta mai în vârstă — nu-mi amintesc numele ei.

— O să verific perfuzia soției dumneavoastră.

— Sigur, mormăi eu. Trebuie să plec?

— Cum vreți dumneavoastră.

— Mă duc să-mi dezmoțesc puțin picioarele.

Deși mă simt ca dracu', mă ridic și, cu o ultimă privire spre soția mea, ies pe coridor, clătînându-mă. Poate găsesc niște cafea.

TAYLOR SOSEȘTE PE LA 8:30 cu încărcătorul telefonului meu și cu micul dejun (prin amabilitatea doamnei Jones). Mă întreb dacă e o ofertă de pace din partea ei. Arunc o privire în punga de hârtie maronie și-mi dau seama că da, este un armistițiu: doi croasanți cu șuncă și brânză. Mirosul lor este divin. Și un termos cu cafea ca lumea.

— Te rog, mulțumește-i lui Gail din partea mea.

— Sigur. Ce face doamna Grey?

Se uită spre Ana, cu maxilarul încheștat, semn că-i foarte îngrijorat.

— Toate semnele sunt bune. Așteptăm doar să se trezească. Nu-mi vine să cred că am petrecut weekendul trecut la OHSU, iar în acest weekend suntem la Northwest.

Taylor dă empatic din cap.

— Poți să rămâi și să mă pui la curent aici. Nu vreau să plec de lângă ea.

Îi ofer scaunul de lângă mine. În timp ce iau micul dejun, el povestește tot ce s-a întâmplat după ce ambulanțele au plecat de la locul faptei.

— ... iar poliția a recuperat telefonul mobil al doamnei Grey.

— A.

— L-a pus într-una dintre gențile cu bani.

— Serios?

Mă uit la soția mea care doarme. E genial.

— Adică urmăream banii?

— Exact, răspunde Taylor, evident impresionat de ingeniozitatea Anei. Banii sunt la poliție.

Este prima dată când mă gândesc la cele cinci milioane de dolari.

— Îi vom primi înapoi?

— În cele din urmă, domnule.

Îmi dau ochii peste cap. Este cea mai mică dintre problemele mele.

— Îl voi pune pe Welch în legătură cu poliția și va lua legătura cu ei pentru returnarea banilor.

— Hyde este aici, bandajat tot. Este sub paza poliției, spune Taylor.

— Mi-aș fi dorit să fi terminat cu el.

Taylor își păstrează părerea pentru el, iar eu îmi amintesc că se străduia să mă dea la o parte de pe Hyde în timp ce-l umpleam pe nenorocitul ăla de sânge. Nu mă pot decide dacă acțiunile lui Taylor au fost un lucru bun sau nu.

La naiba. Dacă nu ar fi făcut-o, acum m-aș fi aflat într-o celulă la poliție.

— Detectivul Clark ar vrea să discute cu dumneavoastră la un moment dat.

Taylor schimbă înțelept subiectul în timp ce eu iau o mușcătură din al doilea croasant.

— Acum nu este momentul potrivit.

— Ryan a luat mașina doamnei Grey. În afară de o amendă de parcare, totul este în regulă.

Zâmbește ironic.

— Sawyer e supărat că a lăsat-o să scape.

— Sunt sigur.

— Sunt fotografii care s-au postat în fața spitalului.

La naiba.

Îmi sună telefonul. E Ray. Rahat.

— Ray. Bună dimineața.

— Trebuie s-o văd pe Annie.

Ray a auzit despre faptele de eroism ale Anei, prin amabilitatea presei, și acum insistă s-o vadă. Cum e singurul bărbat din lume care mă intimidă, nu pot să-l refuz.

Îl expediez pe Taylor, iar treizeci de minute mai târziu Ray stă la capatul patului ei în scaunul cu roțile.

— Annie, șoptește el, în timp ce-l duc mai aproape de patul ei. Ce-a fost în capul ei? spune el, cu vocea răgușită.

S-a bărbierit și poartă pantaloni scurți largi și o cămașă, așa că, în ciuda piciorului rupt și a vânătăilor, arată mai bine.

— Nu știi, Ray. Va trebui să așteptăm să se trezească înainte de a o întreba.

— Dacă nu o iei tu pe genunchi ca s-o bați la fund, cu siguranță o voi face eu. La ce naiba se gândea?

De data asta e ceva mai categoric.

— Crede-mă, Ray, fix asta s-ar putea să fac.

Dacă mă va lăsa. O strâng de mână în timp ce Ray dă din cap.

— L-a împușcat, să știi.

Rămâne cu gura deschisă.

— Pe răpitor?

— Da.

— Ei bine, să fiu al naibii.

— Mulțumesc că ai învățat-o cum să folosească o armă. Poate mă vei învăța și pe mine să trag într-o zi.

— Christian, aș fi onorat.

Ne uităm amândoi la soția mea încăpățânată, nesăbuită și curajoasă. Fiecare dintre noi își trăiește propriile gânduri înfricoșătoare în timp ce Ana rămâne inconștientă.

— Anunță-mă când se trezește.

— Sigur, Ray.

— O voi suna pe Carla, murmură el.

— Ți-aș fi recunoscător. Mulțumesc.

Sărută mâna Anei, ochii îi strălucesc de lacrimi, iar eu trebuie să-mi mut privirea în altă parte.

După ce pleacă, sun la birou, apoi îl sun pe Welch, care este în Detroit, urmărind o pistă despre Hyde. Nu-i vine să creadă că Hyde a găsit pe cineva care să plătească cautiunea. Trebuie să afle cine și de ce a făcut-o. Îl va suna pe omul său de legătură de la Poliția din Seattle pentru a afla ce știi ei.

Fac potecă prin fața ferestrei pentru a-mi alunga oboseala în timp ce vorbesc la telefon și-mi privesc soția. Doarme cât vorbesc eu la telefon, doarme în timp ce sosesc buchete de flori de la familia și prietenii

noștri — astfel încât la jumătatea după-amiezii camera ei seamănă cu o florărie — și doarme când ei sună ca să se intereseze de starea ei de sănătate.

Toată lumea o iubește pe Ana.

Cum să n-o iubească? Îi mângâi obrazul moale și străveziu, împotrivindu-mă nevoii de a plânge.

— Iubito, trezește-te. Te rog. Trezește-te și fii din nou supărată pe mine. Orice. Urăște-mă... orice. Doar trezește-te. Te rog.

Mă așez lângă ea și aștept. Kate dă buzna în cameră fără să bată la ușă.

— Kate. Bună.

Dă din cap în semn de salut și se îndreptă direct spre patul Anei, luând-o de mână.

— Cum se simte?

Sunt prea obosit pentru asta.

— Inconștientă.

— Ana! Ana! Trezește-te, se răstește Kate.

Pentru numele lui Dumnezeu. Ambițioasa domnișoară Kavanagh este aici.

— Am încercat, Kate. M-au asigurat că se va trezi când va simți nevoia.

Kate strânge din buze.

— Nu are simțul cu care s-a născut.

Nu pot s-o contrazic. Se întoarce spre mine.

— Tu cum rezisti?

Întrebarea ei despre cum mă simt eu este o surpriză.

— Sunt bine. Neliniștit. Obosit.

Dă din cap.

— Așa și arăți. Voi doi v-ați împăcat?

Oftez.

— Nu chiar. Când se va trezi...

Nu-mi termin ideea. În mod ciudat, Kate pare să accepte acest lucru și nu face situația și mai grea.

— Deci, ce s-a întâmplat? Cum a ajuns aici?

Își încrucișează brațele și, pentru că se pare că nu voi scăpa de ea altfel, îi fac un rezumat al răpirii surorii mele de către Hyde și al salvării eroice, dar complet nesăbuite, venită din partea Anei.

— Rahat! spune Kate când termin. Ce naiba a avut în cap? Ea ar trebui să fie cea deșteaptă.

— Da.

— Știi, Christian, ea te iubește foarte mult.

— Știu. Nu ar fi fost aici așa dacă nu m-ar fi iubit.

Scrâșnesc din dinți pentru că mă urăsc foarte mult, pentru că m-am îndoit de ea.

— Spune-i că am trecut pe-aici.

— Îi voi spune.

— Sper să dormi puțin.

Îi aruncă Anei o ultimă privire și o strânge de mână, apoi dispare.

Slavă Domnului.

MĂ TREZEȘTE O BĂTAIE ÎN UȘĂ și detectivul Clark își face apariția. Este ultima persoană pe care aș vrea s-o văd. Nu vreau să-mi vadă nimeni soția, mai ales când e în starea asta.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Speram să am ocazia să vorbesc cu doamna Grey.

— Domnule detectiv, după cum vedeți, soția mea nu este în stare să vă răspundă la nicio întrebare.

Mă ridic să-l salut, dar mă simt ca dracu'. Vreau doar ca omul ăsta să plece.

Din fericire, vizita lui este scurtă, dar informativă. Îmi spune că Elizabeth Morgan cooperează pe deplin cu poliția. Se pare că Hyde avea înregistrări video compromițătoare cu ea, așa că a reușit s-o forțeze să-l ajute. Morgan a fost cea care a ademenit-o pe Mia afară din sala de sport.

— Hyde e un ticălos pervers, murmură Clark. Vă urăște foarte tare pe dumneavoastră și pe tatăl dumneavoastră.

— Știți oare de ce?

— Nu încă. Mă întorc când se trezește doamna Grey. E în siguranță aici. Îl avem pe Hyde legat de pat, sub paza poliției non-stop. Nu pleacă nicăieri.

— Asta mă mai liniștește. Ne vom primi banii înapoi?

Clark se încruntă.

— Răscumpărarea.

Zâmbește, pentru scurt timp.

— În cele din urmă, domnule Grey.

— O veste bună.

— Vă las să vă odihniți, spune el.

— Mulțumesc.

Mă strâmb în spatele detectivului Clark când închide ușa.

Hyde este aici, undeva în acest spital, pentru că soția mea l-a împușcat.

Furia mă cuprinde din nou.

Aș putea să-l găesc și să termin treaba.

E sub pază, Grey. Sper din tot sufletul să stea la închisoare pentru o perioadă foarte lungă de timp.

Dr. Bartley se întoarce.

— Ce mai faceți, domnule Grey?

— Sunt bine. Soția mea mă îngrijorează.

— Ei bine, am venit să o verific.

Mă dau la o parte și o las să-și facă treaba.

— De ce nu s-a trezit? o întreb.

— E o întrebare bună. M-aș fi așteptat să se trezească până acum. A trecut printr-o traumă totuși, așa că poate are nevoie de mai mult timp de repaus ca să-și revină. A mai fost supusă vreunui alt stres?

Dr. Bartley îmi aruncă o privire directă, iar eu roșesc, vinovat.

— Păi, ăăă... sarcina? spun eu vag.

— Am o idee care ar putea s-o trezească, dar ar dura ceva timp până să vedem dacă funcționează. În plus, nu vreau să pun cateter unei femei însărcinate pentru o perioadă prea lungă de timp. Există riscul de infecție urinară.

— Bine, sigur. Trebuie să plec?

— Cum vreți.

— Mă duc să-mi iau niște cafea.

Pe coridor, îmi sună telefonul. E John Flynn.

— Christian, am auzit despre Ana. Cum se simte?

Oftez și îi fac un rezumat.

— Ar trebui să se trezească în orice moment. Doar că...

— Știu. Trebuie să-ți fie tare greu. Sunt sigur că este pe mâini bune. Am avut un apel pierdut de la tine zilele trecute. Eram la ședința cu părinții la școala fiului meu.

Ah. Noaptea fărădelegilor mele. Ar fi fost grozav dacă ar fi răspuns la telefon.

— Vorbim săptămâna viitoare? întreabă Flynn.

— Da.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

— Mulțumesc, John.

— BUNĂ, DRAGUL MEU.

E seară când a ajuns Grace, purtând cu ea o mică geantă frigorifică.

— Mamă.

Mă îmbrățișează scurt, apoi îmi cercetează fața, cu ochii plini de îngrijorare.

— Când ai mâncat ultima dată?

Privesc în gol, încercând să-mi amintesc.

— La micul dejun?

— Ah, Christian, e trecut de opt. Trebuie să fii flămând.

Mă mângâie pe obraz.

— Ți-am adus macaroane cu brânză. Le-am făcut pentru tine.

Sunt atât de obosit, încât usturimea din gât mi se mută în ochi.

— Mulțumesc, șoptesc și, în ciuda faptului că soția mea încă nu și-a revenit, simt că mi-e foame.

Ba nu, la naiba, mor de foame.

— Mă duc să le încălzesc. Bucătăria asistentelor are un cuptor cu microunde. Vin în câteva minute.

Mama mea face cele mai bune macaroane cu brânză din America, mai bune chiar și decât cele ale lui Gail. Când se întoarce, camera se umple de aroma lor apetisantă și ne așezăm unul lângă celălalt. Ea sporovăiește în timp ce o privim pe frumoasa mea soție, care refuză cu încăpățănare să se trezească.

— Am dus-o pe Mia acasă în această dimineață. Carrick e cu ea.

— Cum se simte? o întreb.

— Christian, nu vorbi cu gura plină.

— Scuze, mormăi eu, tot cu gura plină — și ea râde.

Pentru prima dată după o veșnicie, buzele mele formează un zâmbet șovăielnic.

— Așa e mai bine.

Ochii lui Grace strălucesc de dragoste maternă și trebuie să mărturisesc că mă simt mai optimist cu ea aici.

Termin ultima înghițitură de mâncare și îmi pun farfuria pe podea, prea obosit ca să mă mișc mai departe de atât.

— A fost delicios. Mulțumesc, mamă.

— Plăcerea mea, dragule. E foarte curajoasă soția ta.

— Tâmpită, murmur eu.

— Christian!

— Păi e.

Grace mijește ochii și mă privește pieziș.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— Se întâmplă ceva. Vreau să spun, altceva în afară de faptul că Ana zace aici inconștientă și tu ești epuizat.

De unde știe?

Grace nu spune nimic, privirea ei pătrunzătoare fiind de-ajuns.

Liniștea umple camera, întreruptă doar de zumzetul aparatului care monitorizează tensiunea arterială a Anei.

Futu-i.

Femeie băgăcioasă.

Nu are niciun rost — cedez sub privirea ei, ca întotdeauna.

— Ne-am certat.

— V-ați certat?

— Da. Înainte să se întâmple toate astea. Nu vorbeam.

— Cum adică nu vorbeați? Ce ai făcut?

— Mamă...

De ce presupune automat că a fost vina mea?

— Christian! Ce-ai făcut?

Înghit în sec și gâtul îmi arde de lacrimi nevărsate, de epuizare și de anxietate.

— Eram atât de furios.

— Hei.

Grace mă ia de mână.

— Furios pe Ana? De ce, ce a făcut?

— Ea nu a făcut nimic.

— Nu înțeleg.

— Copilul. A fost un șoc. Am plecat ca o furtună.

Mama mă prinde de mână și, deodată, sunt copleșit de dorința de a mărturisi totul.

— M-am întâlnit cu Elena, șoptesc și mă simt cuprins de un val de rușine.

Mama face ochii mari și-mi dă drumul la mână.

— Cum adică „te-ai întâlnit cu ea“? Șuieră ea, accentuând cuvântul „întâlnit“ cu atâta dispreț, încât mă zguduie.

Te-ai culcat cu ea? Îmi amintesc întrebarea Anei de... când, de ieri? Cu o zi înainte?

Mai întâi Ana, acum mama!

— Nimic de genul ăsta! Ce pizda mă-sii, mamă!

— Nu mai înjura, Christian. La ce puteam să mă gândesc?

— Doar am vorbit. Și m-am îmbătat.

— Te-ai îmbătat? Ce pizda mă-sii!

— Mamă! *Nu* înjura! Nu-ți stă bine.

Strânge din buze.

— Ești singurul dintre copiii mei care mă face să folosesc un limbaj atât de vulgar. Mi-ai spus că vei tăia toate legăturile cu ea.

Mă privește cu severitate.

— Știu. Dar faptul că m-am întâlnit cu ea mi-a arătat, în sfârșit, totul într-o altă perspectivă. Știi, cu copilul. Pentru prima dată m-am simțit... incomod. Mai mult decât atât. Ceea ce am făcut noi... A fost greșit.

— Nu... ceea ce *ea* a făcut, dragul meu. Tu erai un copil!

Strânge din nou din buze și apoi oftează.

— Christian, asta fac copiii. Te fac să privești lumea într-o altă lumină.

— În cele din urmă a înțeles mesajul. Așa cred. Și eu la fel. Am terminat cu ea. Am rănit-o pe Ana.

Rușinea mă copleșește încă o dată.

— Întotdeauna îi rănim pe cei pe care-i iubim, dragul meu. Va trebui să-i spui că-ți pare rău. Și chiar să crezi ce spui, și să-i dai timp.

— A spus că mă părăsește.

— Și ai crezut-o?

— La început, da.

— Dragul mea, întotdeauna crezi tot ce e mai rău despre toată lumea, inclusiv despre tine. Întotdeauna ai făcut-o. Ana te iubește foarte mult și este evident că și tu o iubești.

— Era supărată pe mine.

— Nici nu mă îndoiesc. Și eu sunt destul de supărată pe tine acum. Cred că poți fi supărat doar pe cineva pe care îl iubești cu adevărat.

— M-am gândit la asta, iar ea mi-a arătat de nenumărate ori cât de mult mă iubește, până la punctul de a-și pune propria viață în pericol.

— Da, așa este, scumpule.

— Ah, mamă, de ce nu se trezește?

Brusc, totul e prea mult.

Ghemul din piept se mărește, sufocându-mă, și sunt copleșit — lupta, plecarea Anei, faptul că aproape și-a pierdut viața, Hyde, Mia — *futu-i...* și deși am încercat să-mi rețin lacrimile, nu mai pot.

— Aproape am pierdut-o.

Cuvintele sunt sugrumate și abia se aud, pentru că îmi exprim cea mai mare teamă. Lacrimile curg nestăvilite.

— Ah, Christian, oftează mama.

Își înfășoară brațele în jurul meu în timp ce eu mă eliberez și, pentru prima dată în viața mea, plâng în brațele mamei mele: pentru soția mea, soția mea rănită, pentru mine însumi și pentru nemernicul care am fost.

La naiba. La naiba. La naiba.

Grace mă leagănă, îmi sărută părul șoptindu-mi în timp ce plâng:

— O să fie bine, Christian. O să fie bine.

Mă ține în brațe. Strâns. Și nu vreau să-mi mai dea drumul.

Mama.

Prima femeie care m-a salvat.

MĂ RIDIC ÎN CAPUL OASELOR și mă șterg pe față, descoperind că și ea plânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, nu mai plânge.

Lacrimile ei se transformă în zâmbete. Îmi întinde un șervețel din geantă și ia unul pentru ea. Mă mângâie pe obraz.

— Ți-a luat douăzeci și patru de ani ca să mă lași să te țin în brațe în felul acesta, spune ea cu tristețe.

— Știu, mamă.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

Mă mângâie din nou, iar eu îi ofer un zâmbet înlăcrimat.

— Mă bucur că am vorbit.

— Și eu, dragul meu. Sunt mereu aici.

Se uită la mine doar cu dragoste și zâmbește cu o urmă de bucurie.

— Nu-mi vine să cred că voi fi bunică!

E MAI ÎNTUNERIC. MAI TÂRZIU. Nu știu cât e ceasul și sunt prea obosit ca să mă uit. Ana zace în propria ei lume.

— Ah, iubito, te rog să te întorci la mine. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Dar trezește-te. Mi-e dor de tine. Te iubesc.

Îi sărut articulațiile degetelor și îmi sprijin capul pe brațele mele, pe patul ei.

E O ATINGERE MOALE. Degetele îmi trec prin păr și, în acest vis, îi savurez atingerea. *La naiba.* Mă trezesc brusc și mă ridic în capul oaselor.

Ana se uită la mine cu niște ochi albaștri mari și frumoși. Bucuria mi se răspândește în inimă. Niciodată n-am fost mai fericit să văd acei ochi.

— Bună, rostește ea, cu voce răgușită.

— Ah, Ana.

Oh, slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului. Îi prind mâna și-i țin palma pe fața mea, ca să mă mângâie.

— Trebuie să merg la baie, șoptește.

— Bine.

Încearcă să se ridice.

— Ana, nu te mișca. Voi chema o asistentă.

Mă ridic în picioare, întinzându-mă spre soneria de la marginea patului ei.

— Te rog, murmură ea. Trebuie să mă ridic.

— Vrei să faci măcar o dată ceea ce ți se spune? mă răstesc.

— Chiar trebuie să fac pipi, se răstește și ea.

Sosește asistenta, care se bucură să vadă că Ana este, în sfârșit, conștientă.

— Doamnă Grey, bine ați revenit printre noi. O voi anunța pe dr. Bartley că v-ați trezit.

Se îndreaptă spre patul Anei.

— Numele meu este Nora. Știți unde vă aflați?

Ochii ei albaștri sclipesc de bunătate.

— Da. La spital. Trebuie să fac pipi.

— Mă duc să aduc o ploscă, spune asistenta Nora.

Ana se strâmbă cu repulsie.

— Vă rog. Vreau să mă ridic.

— Doamnă Grey...

Nora nu este convinsă.

— Vă rog.

— Ana, o avertizez în timp ce ea se chinuie să se ridice.

— Domnule Grey, sunt sigură că doamna Grey ar dori puțină intimitate.

Nora ridică dintr-o sprânceană și, după tonul ei, știu că mă trimite la plimbare.

În visele tale, drăguțo.

— Nu plec nicăieri.

— Christian, te rog...

Ana mă prinde de mână, iar eu o strâng ușor, mai mult decât bucuros că s-a întors.

— Te rog, spune Ana încă o dată.

La naiba.

— Bine!

Îmi trec mâna prin păr, supărat că vrea să scape deja de mine.

— Aveți două minute, îi spun răspicat asistentei Nora.

Mă aplec și o sărut pe soția mea pe frunte și ies repede din cameră.

Mă plimb pe coridor.

Ana nu mă vrea în preajma ei.

Poate că nu suportă să mă vadă.

N-aș putea s-o condamn.

Futu-i. Nu mai îndur asta.

Mă întorc în cameră în timp ce Nora o ajută pe Ana să se dea jos din pat.

— Lăsați-mă pe mine, o iau eu, spun.

— Domnule Grey, mă descurc, mă muștră asistenta Nora, aruncându-mi o privire glacială.

— La naiba, e soția mea. O iau eu.

Îi mut suportul de perfuzie din calea mea.

— Domnule Grey! mă dojenește Nora, dar o ignor și-mi pun cu grijă brațele în jurul și sub soția mea și o ridic.

Ana își înfășoară brațele în jurul gâtului meu, iar eu o duc în baia de alături. Asistenta mă urmează, împingând suportul pentru perfuzii.

— Doamnă Grey, ești prea ușoară.

O așez pe Ana în picioare, ținând o mână pe ea ca să nu cadă. Pare puțin nesigură. Aprind lumina și Ana se clatină.

La naiba!

— Stai jos, înainte să cazi.

Nu-i dau drumul. Cu greu, face cum i se spune și, odată ce s-a așezat, îi dau drumul.

— Du-te.

Îmi face semn să plec.

— Nu. Fă pipi și gata, Ana.

— Nu pot, cu tine aici.

Ridică privirea, implorându-mă cu ochii mari a căror culoare s-a accentuat.

— Ai putea cădea.

— Domnule Grey!

Norei nu-i convine, dar o ignorăm amândoi.

— Te rog, spune Ana.

Futu-i. Revino-ți în fire, Grey.

— Voi sta afară, cu ușa deschisă.

Ies afară cu Nora, în timp ce ea se uită fix la mine.

— Întoarce-te, te rog, spune Ana, iar mie îmi vine să zâmbesc.

Ne-am făcut tot felul de lucruri unul altuia, dar asta e o limită dură pentru ea? Îmi dau ochii peste cap, dar fac cum îmi cere.

Nora murmură ceva în sine și cred că prind cuvântul „băgăcios“, dar sunt prea bucuros că Ana s-a trezit ca să mă las iritat de asta.

După un minut sau două, Ana spune că a terminat. O iau în brațe încă o dată și mă bucur când își încolățește brațele în jurul meu. Îmi îngrop nasul în părul ei, dar sunt alarmat să constat că nu miroase a Ana — miroase a chimicale și a spitale și a traumă. Dar nu-mi pasă. Și-a revenit.

— Ah, mi-a fost dor de tine, doamnă Grey, șoptesc și o întind la loc pe patul ei.

Asistenta Nora mă urmărește cu perfuzia, foarte încruntată.

— Dacă ai terminat, domnule Grey, aș vrea s-o verific acum pe doamna Grey.

Asistenta Nora are o față de criminală când e supărată. Mă dau la o parte și ridic mâinile în semn de capitulare.

— E a dumneavoastră.

Nora pufnește, neimpresionată, dar îi zâmbeste Anei.

— Cum vă simțiți?

— Mă doare tot corpul și mi-e sete. Foarte sete.

— Vă voi aduce niște apă după ce vă voi verifica semnele vitale și după ce vă va examina doctorul Bartley.

Caută un aparat pentru măsurarea tensiunii arteriale și o înfășoară în jurul brațului Anei în timp ce eu privesc. Ochii Anei rămân pe mine.

Se încruntă.

Ce s-a întâmplat?

Vrea să plece?

Grey, cred că arăți ca o stafie.

Mă așez pe marginea patului, departe de Nora.

— Cum te simți? o întreb pe Ana.

— Confuză. Mă doare tot corpul. Mor de foame.

— Mori de foame?

Încuviințează.

— Ce vrei să mănânci?

— Orice. Supă.

— Domnule Grey, doamna Grey nu poate mânca până nu are acceptul medicului.

Nora și cu mine nu prea suntem pe aceeași lungime de undă. Îmi scot telefonul din buzunar și-l sun pe Taylor.

— Domnule Grey.

— Ana vrea supă de pui.

— Ce mă bucur să aud asta, domnule.

Știu că zâmbește.

— Gail a plecat la sora ei, dar voi suna la hotelul Olympic — încă mai au room service la ora asta.

— Bine.

— Vin imediat.

— Mulțumesc.

Închid. Nora pare mai îmbufnată ca niciodată. Dar nu-mi pasă.

— Taylor? întreabă Ana.

Dau din cap.

— Tensiunea este normală, doamnă Grey. Mă duc s-o aduc pe doamna doctor.

Nora îndepărtează tensiometrul și, fără să mai scoată măcar un cuvânt, iese din cameră, dezaproband comportamentul meu.

— Cred că ai enervat-o pe asistenta Nora.

— Am acest efect asupra femeilor.

Îi zâmbesc Anei, iar ea râde, dar se oprește brusc, strâmbându-se și ținându-se de o parte.

— Da, așa e, spune ea ușor.

— O, Ana, îmi place mult să te aud râzând.

Dar nu și dacă te doare.

Nora se întoarce cu o carafă cu apă, iar Ana și cu mine tăcem, privind-ne reciproc în timp ce asistenta toarnă într-un pahar.

— Înghițituri mici acum, ne avertizează Nora.

— Da, doamnă.

Ana ia o gură și închide ochii pentru o clipă. Când îi deschide, se uită direct la mine.

— Mia?

— Este teafără. Mulțumită ție.

— Pe individă aceea au prins-o?

— Da.

— Cum au pus mâna pe ea?

— Era Elizabeth Morgan.

— Nu!

Dau din cap.

— A luat-o pe Mia de la sala de sport.

Ana se încruntă, ca și cum nu înțelege amploarea trădării lui Morgan și Hyde.

— O să te pun la curent cu toate detaliile mai târziu. Mia este bine, având în vedere prin ce a trecut. A fost drogată. Acum e amețită și zdruncinată, dar, printr-un miracol, nu a fost rănită.

Furia mi se aprinde din nou; Ana s-a pus pe ea și pe Junior în pericol.

— Ceea ce ai făcut tu — îmi trec degetele prin păr, alegându-mi cu grijă cuvintele și încercând să nu mă pierd cu firea — a fost incredibil de curajos și incredibil de prostesc. Putea să te omoare.

— Nu știam ce altceva să fac, șoptește ea, privindu-și degetele.

— Ai fi putut să-mi spui!

— A spus că o va ucide dacă spun cuiva. Nu-mi puteam asuma acest risc.

Închid ochii în timp ce-mi imaginez cel mai îngrozitor rezultat. *Fără Mia. Fără Ana.*

— Am murit de o mie de ori de joi încoace.

Vocea mea este răgușită.

— Ce zi e?

— E aproape sâmbătă.

Mă uit la ceas.

— Ești inconștientă de mai bine de douăzeci și patru de ore.

— Jack și Elizabeth?

— În custodia poliției. Deși Hyde este aici, sub pază. Au fost nevoiți să scoată glonțul pe care l-ai lăsat în el.

Încă o dată, mi-aș dori să-l fi omorât.

— Nu știu în ce aripă a spitalului este, din fericire, altfel probabil că l-aș fi ucis chiar eu.

Ana face ochii mari și tresare, iar frica ei este evidentă. Umerii i se încordează și lacrimile i se adună în colțul ochilor.

— Hei.

Înainte, îi iau paharul din mână, îl pun pe noptieră și o cuprind ușor în brațele mele.

— Ești în siguranță acum.

— Christian, îmi pare atât de rău.

Începe să plângă.

Nu. Ana. Ești în siguranță.

— Șșș.

Îi mângâi părul și o las să plângă.

— Ce am spus... Nu aveam de gând să te părăsesc niciodată.

— Taci, iubito, știu.

— Știi?

Se îndepărtează și mă studiază printre lacrimi.

— Mi-am dat seama. În cele din urmă. Sincer, Ana, la ce te-ai gândit?

Își pune capul pe umărul meu.

— M-ai luat prin surprindere. Când am vorbit, la bancă. Crezând că te părăsesc. Am crezut că mă cunoști mai bine de-atât. Ți-am spus de nemăsurate ori că nu te voi părăsi niciodată.

Expir încet.

— Dar după modul îngrozitor în care m-am comportat...

Îmi strâng brațele în jurul ei.

— Am crezut pentru scurt timp că te-am pierdut.

— Nu, Christian. Niciodată. Nu voiam să intervii și să pui viața Miei în pericol.

Să intervin!

— Cum i-ați prins? întreabă ea.

Îi dau părul după ureche.

— Tocmai aterizasem în Seattle, când m-au sunat de la bancă. Ultima oară când am avut vești despre tine, te simțeai rău și te întorceai acasă.

— Deci, erai în Portland când te-a sunat Sawyer din mașină?

— Tocmai ne pregăteam să decolăm. Eram îngrijorat pentru tine.

— Erai?

— Bineînțeles.

O mângâi cu degetul pe buza inferioară.

— Îmi petrec toată viața făcându-mi griji pentru tine. Știi asta.

Asta mă face să zâmbesc timid. Tot e ceva.

— Jack m-a sunat la birou, spune ea, cu ochii cășcați din nou. Mi-a dat două ore să fac rost de bani.

Ridică din umeri.

— Trebuia să plec și mi s-a părut cea mai bună scuză.

Al naibii Hyde.

— Și ai dispărut de sub paza lui Sawyer. Și el e supărat pe tine, mor-măi eu.

— Și el?

— Și eu.

Ridică mâna și mă mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor. Închid ochii și mă aplec spre atingerea ei, savurând senzația degetelor sale peste barba mea.

— Nu te supăra pe mine. Te rog, îmi șoptește ea.

— Sunt atât de supărat pe tine. Ceea ce ai făcut a fost o prostie monumentală. La limita nebuniei.

— Ți-am spus, nu știam ce altceva să fac.

— Nu pari să ții deloc la siguranța ta personală. Și nu e vorba doar de tine acum.

Dar înainte ca oricare dintre noi să mai poată spune ceva, ușa se deschide și intră dr. Bartley.

— Bună seara, doamnă Grey. Eu sunt dr. Bartley.

Îi fac un semn din cap și mă îndepărtez ca să aibă loc să-mi examineze soția. În acest timp, îl sun pe tata pentru a-l anunța că Ana s-a trezit.

— Ah, asta e o veste grozavă, fiule.

Se oprește și știu că o ascultă pe Grace.

— Mama ta spune să-ți ceri scuze.

— Așa voi face, tată.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Carrick pare confuz.

— E o poveste lungă.

— Bine. Transmite-i Anei toată dragostea noastră. Vom veni mâine s-o vedem.

O sun pe Carla ca să-i dau vestea cea bună.

— Mulțumesc, Christian! suspină ea printre lacrimi.

Următoarea — Kavanagh.

— Slavă Domnului, spune Kate. Și sper că voi doi v-ați împăcat.

— Da, mormăi eu, deși nu e treaba ei. Trebuie să-l sun pe Ray.

— Bine, spune Kate. Și spune-i Anei să nu mai urmărească răpitori.

— O să-i spun.

Ray este atât de ușurat, încât tace câteva secunde, în timp ce se adună. În cele din urmă, spune:

— Mulțumesc că m-ai sunat, Christian. Spune-i lui Annie că o iubesc.

— O să-i spun, Ray.

Când termin de vorbit cu socrul meu, dr. Bartley îmi împunge soția în zona coastelor. Ana tresare.

— Sunt doar contuzii, nu sunt fisurate sau rupte. Ați fost foarte norocoasă, doamnă Grey.

Ana se uită la mine.

— Nesăbuită, spun eu încet.

Încă sunt al naibii de supărat pe tine, Ana.

— Vă voi prescrie niște calmante. Veți avea nevoie de ele pentru contuziile astea și pentru durerea de cap pe care probabil o aveți. Dar totul arată așa cum trebuie, doamnă Grey. Vă sugerez să dormiți puțin. În funcție de cum vă veți simți dimineață, s-ar putea să vă lăsăm să plecați acasă. Colegul meu, dr. Singh, vă va examina atunci.

— Mulțumesc.

Se aude o bătaie puternică în ușă și Taylor intră cu o cutie grea de la Fairmont Olympic.

— Mâncare? spune dr. Bartley, surprinsă.

— Doamnei Grey îi este foame, o informez eu. Este supă de pui.

— Supa e bună, doar zeama. Nimic greu.

Se uită cu băgare de seamă la amândoi, apoi iese din cameră împreună cu asistenta Nora. În colțul încăperii se află o tavă cu roțile. O împing până la Ana, iar Taylor așază cutia pe ea.

— Bine ați revenit, doamnă Grey, spune el cu un zâmbet afectuos.

— Bună, Taylor. Mulțumesc.

— Cu plăcere, doamnă...

Se oprește, iar eu mă uit la el în timp ce despachetez cutia. Cred că vrea să spună mai multe. Poate s-o certe pe Ana? Nu l-aș învinovăți, dar el doar îi zâmbește. Pe lângă termosul cu supă, mai sunt un coșuleț cu chifle, un șervețel de pânză, un castron de porțelan și o lingură de argint.

— E grozav, Taylor, spune Ana.

— Asta e tot? întreabă Taylor.

— Da, mulțumesc, spun eu.

Poate să se ducă la culcare.

— Taylor, mulțumesc.

— Vă mai pot aduce ceva, doamnă Grey?

Ea se uită la mine și-și arcuiește o sprânceană.

— Doar niște haine curate pentru Christian.

Taylor mă privește și zâmbește.

— Da, doamnă.

Poftim? Îmi verific cămașa. N-am vărsat nimic pe ea.

Dar nici nu m-am spălat și nu m-am bărbierit de câteva zile.

Cred că arăt ca naiba.

— De cât timp porți cămașa asta? mă întreabă Ana.

— De joi dimineată.

Ridic din umeri în semn de scuze și Taylor pleacă.

— Și Taylor e foarte supărat pe tine, adaug și deșurubez capacul termosului pentru a turna supa în castron.

Ana se aruncă asupra ei cu o poftă cum nu am mai văzut-o niciodată. La prima îmbucătură, închide ochii, în extaz.

— E bună?

Mă cocoț pe pat încă o dată. Dă din cap cu entuziasm și mai ia o lingură, apoi se oprește pentru a-și șterge gura cu șervețelul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat după ce ți-ai dat seama ce se petrece.

— Oh, Ana, mă bucur să te văd că mănânci.

— Mi-e foame. Spune-mi.

Mă încrunt, încercând să-mi amintesc ordinea în care s-a întâmplat totul.

— Ei bine, după ce a sunat banca și am crezut că lumea mea s-a prăbușit complet...

Ana se oprește și se uită la mine, pierdută.

— Nu te opri din mâncat, altfel mă opresc din vorbit.

A sunat mult mai aspru decât intenționam. Ea își țuguie buzele, dar continuă să mănânce.

— În orice caz, la scurt timp după ce noi doi ne-am terminat conversația, Taylor m-a informat că Hyde a fost eliberat pe cauțiune. Cum, nu știi; am crezut că reușiserăm să-i zădărnicișim orice încercare de eliberare pe cauțiune. Dar asta mi-a oferit un scurt răgaz să mă gândesc la ceea ce ai spus și am știut că ceva nu era în regulă.

— Niciodată nu a fost vorba de bani, izbucnește ea, ridicând brusc tonul. Cum ai putut să crezi asta? Niciodată nu a fost vorba de banii tăi, la dracu'!

Uau!

— Nu mai înjura! exclam eu. Calmează-te și mănâncă.

Se uită la mine cu ochii scânteind de furie.

— Ana.

— Asta m-a durut mai mult decât orice, Christian, șoptește ea. Aproape la fel de mult ca faptul că te-ai văzut cu femeia aceea.

La naiba. Închid ochii, în timp ce remușcările mă copleșesc.

— Știu, spun suspinând. Și îmi pare rău. Mai mult decât îți dai tu seama. Te rog, mănâncă. Cât mai e supa fierbinte.

Tonul meu este blând, plin de regrete. Îi datorez asta.

Își ridică lingura, iar eu răsufli ușurat.

— Continuă, mă încurajează Ana, între două mușcăături din chifla moale.

— Nu am știut că o are pe Mia. Am crezut că te șantaja sau ceva de genul ăsta. Te-am sunat înapoi, dar nu ai răspuns.

Mă încrunt, amintindu-mi cât de neputincios mă simțeam.

— Ți-am lăsat un mesaj și apoi l-am sunat pe Sawyer. Taylor a început să-ți urmărească telefonul. Știam că ești la bancă, așa că ne-am dus direct acolo.

— Nu știi cum m-a găsit Sawyer. Mi-a urmărit și el mobilul?

— Saab-ul este dotat cu un dispozitiv de urmărire. Toate mașinile noastre sunt. În momentul în care am ajuns lângă bancă, erați deja în mișcare, iar noi v-am urmărit. De ce zâmbești?

— Într-un fel, știam că mă urmărești.

— Și asta e amuzant pentru că...?

— Jack îmi spusese să scap de mobil. Așa că am împrumutat mobilul lui Whelan și pe acela l-am aruncat. L-am pus pe al meu într-unul dintre saci ca să-ți poți urmări banii.

Oftez.

— Banii noștri, Ana. Mănâncă.

Rămân din nou uimit de mintea ei calculată și de gândirea ei rapidă, dar o urmăresc cum șterge cu ultima bucată de pâine marginea castrolului și o bagă în gură.

— Am terminat.

— Ce fată cuminte.

Se aude o bătaie în ușă și asistenta Nora intră din nou, aducând un mic pahar de hârtie.

— Analgezice, anunță Nora, în timp ce eu împachetez resturile de la masa Anei în cutia de la Olympic.

— E în regulă să iau medicamentul? Știți, cu copilul?

— Da, doamnă Grey.

Îi dă Anei pastilele și un pahar cu apă proaspătă.

— Este Tylenol — este în regulă; nu va afecta fătul.

Ana înghite tableta, cascade și clipește somnoroasă.

— Ar trebui să vă odihniți, doamnă Grey.

Asistenta Nora mă săgetează din priviri.

Eu încuviințez. *Da. Așa ar trebui.*

— Pleci? spune Ana cu o privire alarmată.

Pufnesc scurt.

— Dacă crezi pentru o clipă că am de gând să te scap din ochi, doamnă Grey, te înșeli amarnic.

Nora îmi aruncă o privire pătrunzătoare în timp ce aranjează pernele Anei, astfel încât aceasta să se poată întinde.

— Noapte bună, doamnă Grey, spune ea și, cu o ultimă privire urâtă spre mine, iese.

— Nu cred că Nora mă place.

Cobor privirea spre soția mea. Trează. Conștientă. Hrănită. Ușurarea mea e copleșitoare, dar sunt complet epuizat. Nu cred că m-am simțit atât de obosit vreodată în viața mea.

— Și tu ai nevoie de odihnă, Christian. Du-te acasă. Arăți extenuat.

— Nu te părăsesc. O să ațipesc în fotoliul ăsta.

Pot s-o las mai moale cu veghea pentru o vreme.

Se încruntă, apoi zâmbeste ca și cum i-ar fi venit o idee năzdrăvană și se foiește.

— Dormi cu mine.

Poftim? Nu se poate!

— Nu. Nu pot.

— De ce nu?

— Nu vreau să-ți fac vreun rău.

— Nu-mi faci niciun rău. Te rog, Christian.

— Ai o perfuzie.

— Christian, te rog.

Este atât de tentant. N-ar trebui... dar pot s-o țin în brațe, iar nevoia de a o ține în brațe îmi depășește rațiunea.

— Te rog.

Ridică păturile, invitându-mă în patul ei.

— La naiba.

Îmi scot pantofii și șosetele și mă urc în patul soției mele, cu fața spre ea. Ușor, îmi pun un braț în jurul ei, iar ea își așază capul pe pieptul meu.

Ah. Atingerea. Ei.

Ana.

Îi sărut părul.

— Nu cred că sora Nora va fi foarte încântată când o să ne vadă așa.

Ana chicotește și se oprește brusc.

— Nu mă face să râd. Mă doare.

— Ah, dar îmi place sunetul ăsta.

Și te iubesc, Ana. Din toată inima mea.

— Îmi pare rău, iubito. Atât, atât de rău.

O sărut încă o dată și-i inspir aroma. Ghicesc o urmă din Ana mea.

E acolo, sub toate substanțele chimice.

Soția mea. Frumoasa mea soție.

Își așază mâna pe pieptul meu în dreptul inimii, iar eu îmi pun mâna pe a ei și închid ochii.

— De ce te-ai dus la femeia aia?

— Ah, Ana, gem eu. Vrei să discutăm despre asta acum? Nu putem s-o lăsăm baltă? Regret că am făcut-o, bine?

— Trebuie să știu.

— O să-ți spun mâine, murmur, prea obosit ca să mă enervez din cauza întrebării ei. Ah, și detectivul Clark vrea să discute cu tine. Chestiuni de rutină. Acum dormi.

Îi sărut din nou părul.

— Știm de ce făcea Jack toate astea?

— Hmm... murmur în timp ce somnul mă cheamă spre el.

Și, după ore întregi de griji, regrete și epuizare, mă abandonez și cad într-un somn adânc, fără vise.

Sâmbătă, 17 septembrie 2011

Ana este inconștientă. Nu pot s-o trezesc. *Trezește-te, Ana. Trezește-te.* Elena vine și se așază lângă mine. E goală, în afară de mânușile lungi și strâmte din piele care se opresc chiar deasupra coatelor. Și în afara pantofilor ei negri cu talpă roșie. Mă ia de mână. *Nu.* Degetele ei îmi cuprind coapsa. *Nu. Nu mă ating.* *Nu mă mai ating.* *Doar Ana.* Ochii ei ard de furie, dar focul din ei... se stinge. Înfrântă, se ridică în picioare. Îmbrăcată acum în negru. *La revedere, Christian.* Își dă părul într-o parte și se îndreaptă spre ușă fără să se uite înapoi. Mă întorc. Ana este trează și-mi zâmbeste. *Vino lângă mine. Dormi cu mine. Rămâi cu mine.* Inima îmi crește de bucurie. Cuvintele ei îmi aduc fericirea. Îmi mângâie obrazul. *Rămâi cu mine. Te rog.* Mă imploră. Cum pot rezista? Ea mă iubește. Chiar mă iubește. Și eu o iubesc.

Când mă trezesc, îmi ia o clipă să-mi amintesc că sunt în patul de spital al Anei. Ea doarme alături, cu fața la mine și cu capul pe pernă. Are ochii închiși, buzele întredeschise, obrazul palid, cu excepția unei pete purpurii discrete de la lovitura nemiloasă a lui Hyde. Priveliștea asta îmi răscolește stomacul de furie.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

E aici. E în siguranță.

Alung somnul. Mă simt odihnit, dar murdar. Am mare nevoie de un duș, de un bărbierit și de haine curate. Ceasul meu arată 6:20 dimineața. Am timp. Acum, că Ana s-a întors în lumea celor vii, nu mă deranjează s-o părăsesc pentru o vreme. Cu puțin noroc, va dormi până mă întorc. Mă dau jos din pat și mă încălț cu grijă să n-o trezesc. Îmi apropiu buzele de fruntea ei, aproape sărutând-o, apoi îmi iau telefonul, încărcătorul și sacoul și ies în vârful picioarelor din cameră, ca și cum aș fugi de la locul unei crime.

Ies cât de încet pot.

Gândul acesta mă amuză.

Suntem căsătoriți, pentru numele lui Dumnezeu.

Din fericire, Nora și colegile ei nu se află în camera asistentelor, așa că evadarea mea trece neobservată.

E ziua mea norocoasă — e un taxi care așteaptă la intrarea în spital și niciun fotograf. Și pentru că e devreme, ajung în timp util la Escala. În momentul în care ușile liftului se deschid în apartament, mă simt extrem de energic.

Taylor se află în hol, în drum spre ieșire. Face un pas înapoi, cu gura deschisă, surprins să mă vadă, dar își revine repede.

— Domnule Grey, bine ați revenit.

— Bună dimineața, Taylor.

— Vă luam eu — vă aduceam un schimb de haine, conform instrucțiunilor doamnei Grey și The Seattle Times.

Flutură o geantă de piele.

— E în regulă. Am nevoie de un duș. O să ne întoarcem când termin.

— Da, domnule. Îl voi ruga pe Sawyer să vină cu noi.

— O să luăm ceva de mâncare pentru Ana pe drum, spun eu, iar el încuviințează.

APA FIERBINTE CURGE PESTE MINE.

Îmi spală păcatele.

La naiba. După tot ce am făcut, aș vrea să fie atât de simplu. Și, colac peste pupăză, Ana vrea să știe totul despre discuția mea cu Elena. Ce naiba o să-i spun?

Adevărul, Grey.

Nu-i va plăcea. Dar îi datorez asta, mai ales având în vedere comportamentul meu îngrozitor din ultima vreme. Dispoziția mea efervescentă se stinge și moare. În timp ce mă bărbieresc, îl contemp lu pe nemernicul care mă privește în oglindă.

Îi datorezi mai mult decât atât.

După tot ce a făcut Ana pentru tine.

A salvat-o pe sora ta.

Te-a salvat pe TINE.

Închid ochii.

E adevărat. Femeia asta m-a dezarmat la fiecare pas. Mi-a spart toate barierele, mi-a deschis mintea și a început să strălucească în mine. Nu acceptă nicio mizerie din partea mea. Mi-a alungat întunericul ca o

adevărată războinică ce este și mi-a oferit speranță pentru că mă iubește. Știu asta.

Și îmi poartă copilul.

La naiba. *Un copil.*

Ticălosul cu ochii cenușii mă privește nedumerit.

A făcut toate astea din simplul motiv că mă iubește și pentru că e un om minunat.

Și eu cum o tratez?

Nici nu există cuvinte pentru asta, Grey.

Cuvintele ei mă bântuie. *Aleg acest copil lipsit de apărare în locul tău. Asta face orice părinte iubitor. Asta ar fi trebuit să facă mama ta pentru tine. Și-mi pare rău că nu a făcut-o — pentru că dacă ar fi făcut-o, nu am fi avut această conversație acum. Dar acum ești adult. Trebuie să te maturizezi și să te trezești la realitate și să nu te mai comporți ca un adolescent enervant.*

Și eu care credeam că mă părăsește.

Mă șterg pe față.

Îndreaptă lucrurile, Grey.

ÎN DRUM SPRE SPITAL, ne oprim și Taylor intră repede într-o cafenea să ia mâncarea pe care a comandat-o telefonic. Se întoarce cu un mic dejun copios pentru Ana; sper că-i este foame. Sawyer oprește la intrarea în spital, dar când cobor din mașină, sunt prins în ambuscada reporterilor care încep să facă fotografii.

— Cum e soția dumneavoastră, domnule Grey?

— Domnule Grey, veți depune plângere?

Îi ignor pe nemernicii ăștia și mă duc în hol. Taylor mă urmează, cărând micul dejun al Anei.

Ne îndreptăm spre bucătăria asistentelor din salonul Anei, unde îi așezăm micul dejun pe o tavă. La naiba, de ce nu am adus o vază mică? Aș fi putut fura o floare dintr-unul din numeroasele buchete pe care le-a primit. Ar fi fost o modalitate bună de a-mi cere scuze.

— Domnule, spune Taylor, în timp ce ridic tava încărcată, înainte de a pleca, Gail a gătit tocănița de pui preferată a doamnei Grey, dacă trebuie s-o aduc mai târziu pentru prânz.

— E bine de știut. Sper s-o aduc acasă în această dimineață.

Taylor dă din cap și împinge ușa de la camera Anei ca să mă lase să intru, iar eu mă aștept la o primire călduroasă.

Dar ea nu e acolo.

La naiba.

— Ana! strig, în timp ce inima mea mai are puțin și se catapultează.

— Sunt în baie!

Ah, slavă Domnului.

Taylor dă buzna pe ușă, la fel de alarmat ca mine.

— Suntem bine, îl asigur, iar el iese din nou, probabil pentru a se posta pe coridor.

Așez mâncarea pe tava rulantă și o aștept, din nou, pe doamna Grey... răbdător, de data aceasta. O clipă mai târziu apare și mă răsplătește cu un zâmbet larg — sunt ușurat s-o văd pe propriile picioare.

— Bună dimineă, doamnă Grey. Ți-am adus micul dejun.

Se urcă în pat, iar eu trag tava spre ea și ridic capacul. Ochii mari și recunoscători ai Anei sunt confirmarea de care am nevoie. Soarbe sucul de portocale și mănâncă din fulgii de ovăz. Mă așez pe marginea patului, urmărind-o cu plăcere cum savurează mâncarea. Nu numai că este înfometată, dar a prins și ceva culoare în obraji. E pe calea cea bună spre vindecare.

— Ce e? întreabă ea, cu gura plină.

— Îmi place să te privesc cum mănânci. Cum te simți?

— Mai bine.

— Nu te-am văzut niciodată mănâcând așa.

Își ridică privirea, cu o expresie serioasă.

— E din cauză că sunt însărcinată, Christian.

Oftez.

— Dacă aș fi știut că asta te-ar fi făcut să mănânci, poate că te-aș fi lăsat însărcinată mai devreme.

Fac pe deșteptul încercând să-i distrag atenția de la o conversație serioasă pe care nu sunt pregătit s-o port.

Încă nu știu ce simt în legătură cu asta.

— Christian Grey!

Își scapă lingura în fulgii de ovăz.

— Nu te opri din mâncat.

— Christian, trebuie să vorbim despre asta.

— Ce mai e de spus? Vom fi părinți.

Ridic din umeri, sperând că va schimba subiectul.

Ana nu este impresionată. Împinge tava la o parte, se trage pe pat și-mi ia mâinile în ale ei. Stau și mă uit la ea, încremenit.

— Ești speriat. Înțeleg, spune ea cu blândețe, fixându-mă cu ochii ei de un albastru profund. Și eu sunt. E normal.

Sunt conștient că-mi țin respirația.

Cum pot să iubesc un copil?

Abia am învățat să te iubesc pe tine.

— Ce fel de tată aș fi? șoptesc, forțându-mă să scot cuvintele fără mă sufoc.

— Ah, Christian.

Aproape plânge când îmi rostește numele și asta îmi rupe inima.

— Unul care face tot ce poate. Asta e tot ce poate face oricare dintre noi.

— Ana... nu știu dacă pot.

— Bineînțeles că poți. Ești iubitor, ești amuzant, ești puternic, știi să impui limite. Copilului nostru nu-i va lipsi nimic.

Cască ochii, implorându-mă.

Ana. E atât de curând...

Este loc în inima mea pentru altcineva?

Este loc în inima ta pentru amândoi?

Ea continuă:

— Da, ar fi fost ideal să mai fi așteptat. Să avem mai mult timp la dispoziție, doar pentru noi doi. Dar vom fi trei și vom crește cu toții împreună. Vom fi o familie. Familia noastră. Iar copilul tău te va iubi necondiționat, așa cum te iubesc și eu.

Lacrimile i se adună în ochi și i se preling încet pe obraji.

— Ah, Ana.

Răsuflu ușurat, în timp ce-mi stăpânesc cu greu propriile lacrimi.

— Am crezut că te-am pierdut. Apoi am crezut că te-am pierdut din nou. Văzându-te zăcând pe jos, palidă, rece și inconștientă — erau toate temerile mele cele mai rele aduse la realitate. Și acum ești aici — curajoasă și puternică, dându-mi speranță. Mă iubești... după tot ce am făcut.

— Da, te iubesc, Christian, cu disperare. Întotdeauna te voi iubi.

Mă întind, îi cuprind capul în mâini și-i șterg ușor lacrimile cu degetele.

— Și eu te iubesc.

O trag spre mine și o sărut, mai mult decât recunoscător că este încă aici și că este teafără. Recunoscător că e a mea.

— Voi încerca să fiu un tată bun.

— Vei încerca și vei reuși. Și să recunoaștem: nu prea ai de ales în această privință, pentru că eu și Blip nu plecăm nicăieri.

— Blip?

— Blip.

Blip.

— Mă gândeam la numele de Junior.

— Junior să fie, atunci.

— Dar îmi place Blip.

O sărut din nou, atingându-i ușor buzele — și e ca și cum aș atâta un foc. Reacția mea este imediată. Necondiționată.

Nu. Mă retrag.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te sărut toată ziua, se răcește micul dejun.

Ochii Anei strălucesc și au culoarea unui cer de vară. E amuzată, cred.

— Mănâncă, insist.

Se trage înapoi în pat, iar eu îi împing tava în față. O barieră între noi. Ana începe să mănânce cu poftă din clătite.

— Știi, spune ea între două îmbucături, Blip s-ar putea să fie fată.

Doamne. Îmi trec mâna prin păr.

— Două femei?

— Ai vreo preferință?

— Preferință?

— Băiat sau fată.

— Un copil sănătos va fi bine.

Iisuse. O fată? Care să semene cu Ana?

— Mănâncă, mă răstesc.

— Mănânc, mănânc. Doamne, unde te grăbești așa, Grey?

Mă dau jos din pat și iau loc în fotoliul de lângă ea, bucuros că am abordat în sfârșit subiectul... Blip.

Blip.

Da, îmi place numele.

Mă întind după ziar.

La naiba! Ana e pe prima pagină.

— Ai apărut din nou în ziare, doamnă Grey.

Fierb pe dinăuntru. De ce nu ne pot lăsa în pace? *Ziariști nenorociți.*

— Din nou?

— Nemernicii nu fac decât să reia povestea de ieri, dar pare corectă din punct de vedere al derulării faptelor. Vrei să citești?

Clatină din cap.

— Citește-mi tu. Eu mănânc.

Orice numai să mănânci, nevastă.

Citesc articolul cu voce tare în timp ce Ana își ia micul dejun. Nu comentează ce scrie acolo, dar mă roagă să mai citesc.

— Îmi place să te ascult.

Cuvintele ei îmi încălzesc sufletul.

Își termină micul dejun, se lasă pe spate și mă ascultă în timp ce citesc, însă ne întrerupe o bătaie în ușă. Moralul meu se prăbușește când detectivul Clark dă buzna în încăpere.

— Domnule Grey, doamnă Grey, vă întrerup?

— Da, zic eu iute.

Este ultima persoană pe care vreau s-o văd.

Clark mă ignoră, ceea ce mă face să scrâșnesc din dinți. Ticălos arogant.

— Mă bucur să văd că v-ați trezit, doamnă Grey, spune el. Trebuie să vă pun câteva întrebări despre joi după-amiază. Întrebări de rutină. E un moment potrivit?

— Sigur, murmură Ana, precaută.

— Soția mea ar trebui să se odihnească, intervin.

— Voi fi scurt, domnule Grey. Asta înseamnă că veți scăpa de mine repede.

Are dreptate. Oferindu-i Anei o privire prin care îi cer iertare, mă ridic cu reticență și-i ofer scaunul meu, apoi mă așez de cealaltă parte a patului Anei și o iau de mână. Clark o lasă pe soția mea să-și spună versiunea despre povestea de groază în care Hyde a răpit-o și a încercat s-o extorcheze; cuvintele sunt în dezacord cu vocea ei moale și dulce. Din când în când, îi strâng mâna, stăpânindu-mi furia. Mă bucur când se termină. Ana a făcut bine că și-a amintit atâtea detalii.

— Perfect, doamnă Grey.

Clark pare mulțumit.

— Mi-ar fi plăcut să ți-tești mai sus, murmur eu.

— Ar fi făcut un serviciu tuturor femeilor, mă aprobă el.

Privirea nedumerită a Anei se plimbă de la Clark la mine. Nu știe despre ce vorbim, dar nu am de gând să-i explic asta acum.

— Vă mulțumesc, doamnă Grey. Asta e tot, pentru moment.

Clark se ridică în scaun, gata să plece.

— Nu-l veți mai lăsa să scape din nou, nu-i așa?

Ana tresare vizibil la acest gând.

— Nu cred că de data asta va mai ieși pe cauțiune, doamnă.

— Știm cine i-a plătit cauțiunea? întreb.

— Nu, domnule. A fost confidențial.

O să-l sun pe Welch ca să aflu dacă l-a găsit pe binefăcătorul lui Hyde.

Clark se ridică să plece exact în momentul în care dr. Singh și doi stagiari intră în cameră. Îl urmez pe detectiv afară, luând cu mine tava Anei.

— La revedere, domnule Grey, spune Clark, apoi se îndepărtează pe coridor.

Taylor se ridică de pe scaunul din fața rezervei Anei și mă urmează în bucătăria asistentelor, unde las tava.

— Domnule, mă ocup eu de asta.

— Mulțumesc.

Îl las să spele și mă întorc în camera Anei, unde stau deoparte în timp ce dr. Singh o examinează.

— Sunteți în regulă. Cred că puteți pleca acasă, spune ea, zâmbind plăcut către Ana.

Slavă Cerului.

— Doamnă Grey, va trebui să fiți atentă dacă vi se înrăutățesc durerile de cap și dacă vi se încetășează vederea. Dacă se întâmplă asta, trebuie să vă întoarceți imediat la spital.

Ana încuviințează, surâzând, la fel de bucuroasă ca mine că va fi externată.

— Dr. Singh, putem vorbi puțin?

— Bineînțeles.

Ieșim pe coridor și mă bucur că Taylor nu s-a întors.

— Soția mea... Ăăă...

— Da, domnule Grey?

— Rănile ei... Ne vor opri...

Dr. Singh se încruntă.

— Actul sexual...

Mă întrerupe, înțelegând în sfârșit ce vreau să spun.

— Da, domnule Grey, e în regulă.

Zâmbește și adaugă pe un ton mai liniștit:

— Cu condiția ca soția dumneavoastră să fie... știți dumneavoastră... Dornică.

Îi zâmbesc larg.

— Despre ce ați vorbit? întreabă Ana în timp ce închid ușa.

— Despre sex! îi surâd ghiduș.

Ana se îmbujorează.

— Și?

— Ai primit undă verde.

Ana nu-și poate ascunde amuzamentul.

— Mă doare capul.

Zâmbetul ei misterios mă face să mă îndoiesc că este în întregime sinceră.

— Știu. Nici nu se pune problema, o vreme. M-am interesat doar.

Se încruntă și, dacă îi interpretez corect privirea, aș spune că e dezamăgită. Asistenta Nora intră grăbită în cameră și, după o privire arogantă către mine, îi scoate perfuzia Anei.

Ana îi mulțumește și Nora iese. Zâmbesc când iese. Nu-i port deloc pică; a avut grijă de soția mea. Sunt hotărât să fac o donație substanțială în semn de apreciere față de personalul spitalului.

— Vrei să te duc acasă? întreb, întorcându-mă spre Ana.

— Aș vrea să-l văd mai întâi pe Ray.

Grey, bineînțeles, vrea să-și vadă tatăl!

— Sigur.

— Știe despre copil?

— M-am gândit că vrei să fii tu cea care-i spune. Nici mamei tale nu i-am spus.

— Mulțumesc.

— Mama mea știe. Ți-a văzut fișa. I-am spus și tatei, dar nimănui altcuiva. Mama a spus că, de obicei, cuplurile așteaptă vreo douăsprezece săptămâni pentru a fi siguri.

Ridic din umeri. Este decizia ei.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită să-i spun lui Ray.

Probabil că e o idee bună.

— Ar trebui să te avertizez, e supărat rău. A spus că ar trebui să te bat la fund.

Ana rămâne cu gura căscată. Mă mulțumește atât de mult reacția ei, încât izbucnesc în râs.

— I-am spus că aș fi foarte dispus să fac asta.

— Nu i-ai spus asta!

Ana se holbează la mine, dar ochii ei strălucesc amuzați.

Oare chestia asta se va pierde în negura vremii?

Să-mi șochez soția?

Mă bucur că încă pot.

Îi fac cu ochiul.

— Uite, Taylor ți-a adus niște haine curate. Te ajut să te îmbraci.

RAY SE BUCURĂ SĂ-ȘI vadă fiica. Se citește asta în ochii lui, când îi fixează preț de o clipă asupra Anei — frică, ușurare, iubire și furie, toate se reflectă în adâncurile lor întunecate. Mă retrag, știind că o va muștra pe Ana așa cum merită să fie muștrată. Taylor așteaptă afară, lângă ușă.

— Domnule, încă sunt fotografi în fața intrării principale.

— Găsește o ieșire prin spate și spune-i lui Sawyer să vină acolo cu mașina.

— Sigur.

Pleacă iute, iar eu îl sun pe Welch.

— Domnule Grey, răspunde el.

— Welch. Ceva noutăți?

— Da. Aștept să mă urc în avion. Stați să găesc un loc liniștit.

Se aude un foșnet, apoi, anunțul înăbușit al unei decolări, dar nu spre Seattle.

— Bun, mormăie el. Am niște informații despre Hyde. O să vi le aduc. Aș prefera să le vedeți personal, nu să le menționez la telefon.

— Nu poți să-mi spui acum?

— Aș prefera să nu. Este puțin cam multă lume aici, iar aceasta nu este o convorbire securizată.

Ce naiba ar putea fi?

— De asemenea, poliția a descoperit mai multe stick-uri USB în apartamentul lui Hyde, în timpul percheziției. Înregistrări de natură sexuală. Toate. Cu fostele lui asistente. Și cu Morgan. Sunt niște chestii destul de grele.

La naiba. Mi se ridică tot părul de pe corp.

— Cred că a folosit imaginile pentru a le cumpăra tăcerea și pentru a o șantaja pe Morgan.

Welch, cu vocea lui răgușită, pune punctul pe i.

Știam despre Morgan, dar și fostele lui asistente?

Slavă Domnului că am împiedicat-o pe Ana să meargă la New York cu el.

— Probabil că-l vor acuza și de asta, continuă Welch. Dar încă lucrează la caz.

- Înțeleg. S-a aflat cine a plătit cauțiunea?
 - Nimic sigur. Dar mă voi ocupa de asta când mă întorc.
 - La ce oră te pot aștepta?
 - Voi fi acolo în jurul orei 17:00.
 - Ne vedem atunci.
- Închid și mă întreb ce anume a găsit care să mă lege de Hyde.

ANA E TĂCUTĂ CÂND ne îndreptăm spre ieșirea din spate a spitalului. Cred că tatăl ei a dojenit-o și, chiar dacă îi dau dreptate în totalitate în această privință, într-un fel îmi pare rău pentru ea. Nu mi-ar plăcea să se reverse asupra mea mânia lui Raymond Steele.

După ce ajunge în mașină, Ana își sună mama.

— Bună, mamă...

Vocea ei este răgușită de emoții de-abia stăpânite; pe Carla, în schimb, o aud cum plânge și suspină.

— Mamă!

Ana nu mai are cum să se abțină. Ochii i se umplu de lacrimi, iar eu îi iau mâna și o strâng cu putere, trecându-mi degetul mare peste încheieturile degetelor ei. Dar le ignor conversația, căci gândurile mele se îndreaptă spre Welch și ce a descoperit el. Mă enervează că nu mi-a dat niciun indiciu la telefon.

Chiar vreau să știu?

Mă uit pe fereastră și mă frământ.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ana și-mi dau seama că a încheiat convorbirea cu mama ei.

— Welch vrea să ne întâlnim.

— Welch? De ce?

— A aflat ceva despre nenorocitul ăla de Hyde.

Îi rostesc numele mârâind. Îl disprețuiesc pe acest om cu fiecare fibră a ființei mele. *Dispreț* nu e un cuvânt destul de puternic. *Ură* nu e un cuvânt destul de puternic. Îl urăsc pe el și tot ce a făcut. Ana se uită în continuare la mine așteptând să continui.

— Nu a dorit să-mi spună la telefon.

— O.

— Vine aici în după-amiaza asta din Detroit.

— Crezi că a găsit vreun indiciu?

Dau din cap.

— Despre ce crezi că e vorba?

— Habar n-am.

Este frustrant, dar las acest gând la o parte, pentru că acum trebuie să mă concentrez asupra soției mele.

— TE BUCURI CĂ TE-AI ÎNTORS ACASĂ? o întreb pe Ana când intrăm în liftul de la Escala.

— Da.

Răspunsul Anei este liniștit, iar eu privesc cum pălește ușor la față. Ridică ochii sticloși spre mine și începe să tremure.

La naiba. În sfârșit o lovește.

Este traumatizată.

— Hei...

O strâng în brațe.

— Ești acasă. Ești în siguranță.

Îi sărut părul, mulțumit că miroase mai mult a Ana, fără mirosul sintetic de medicamente și dezinfectant.

— Ah, Christian.

Un suspin îi răsare pe buze și începe să plângă.

— Șșș, liniștește-te.

Îi legăn capul lipit de pieptul meu, voind să-i alung durerea și frica. Probabil că a ținut în ea toate aceste emoții.

De dragul meu?

Sper că nu.

Urăsc s-o văd plângând — dar înțeleg că are nevoie să se descarce.

Lasă totul să iasă, iubito. Eu sunt aici.

Când ușile liftului se deschid, o ridic în brațe, iar ea se agață de mine, plângând în continuare. Fiecare sunet este o rană pe inima mea. O port prin hol și intrăm în apartament, unde o las pe scaunul alb, ca și cum ar fi făcută din sticlă.

— Baie?

Ana clatină din cap, apoi se strâmbă.

La naiba. O doare capul.

— Duș?

Încuviințează și lacrimile încă îi curg pe față. Priveliștea aceasta îmi distruge sufletul. Trag aer în piept pentru a-mi stăpâni emoțiile războinice — furie împotriva lui Hyde și furie împotriva mea pentru că am permis să se întâmple una ca asta. Pornesc dușul și, când mă întorc, Ana se leagănă încet, plângând în palme.

— Hei.

Îngenunchez la picioarele ei și-i acopăr palmele cu mâinile mele, îndepărtându-le de obraji ei plini de lacrimi. Îi cuprind fața în palme, iar ea clipește în timp ce ne privim ochi în ochi.

— Ești în siguranță. Amândoi sunteți, murmur.

Durerea îi izvorăște din nou în ochi și mă face să mă simt neputincios.

— Oprește-te, acum. Nu suport să te vând plângând.

Am vocea răgușită; cuvintele mele sunt sincere, dar lamentabil de nepotrivite în fața valului său de anxietate. Îi șterg încă o dată obraji, dar e o bătălie pierdută. Lacrimile ei continuă să curgă.

— Îmi pare rău, Christian. Îmi pare rău pentru tot. Pentru că te-am făcut să te îngrijorezi, pentru că am riscat totul — pentru lucrurile pe care le-am spus.

— Taci, iubito, te rog.

O sărut pe frunte.

— Îmi pare rău. Tangoul se dansează în doi, Ana.

Zâmbesc strâmbându-mă pentru a o înveseli.

— Mă rog, așa spune mereu mama. Am spus și am făcut lucruri de care nu sunt mândru.

Cuvintele mele mă bântuie.

De aceea îmi place să controlez lucrurile.

Ca să nu apară rahaturi de genul ăsta și să strice totul!

Rușinea îmi arde în piept ca un rug. *Grey, asta nu ajută cu nimic.*

— Lasă-mă să te dezbrac.

Ana își șterge nasul cu dosul mâinii, iar gestul acesta o face și mai simpatcă în ochii mei. O sărut pe frunte, pentru că vreau să știe că o iubesc, indiferent de ceea ce face. O iau de mână, o susțin când se clatină și o dezbrac rapid, cu o grijă deosebită când îi trag tricoul peste cap. O îndrum spre duș și deschid ușa, apoi ne oprim ca să mă dezbrac și eu. Apoi o iau din nou de mână și intrăm amândoi în duș.

Sub cascada de apă fierbinte, o țin tare și strâns, lipită de mine.

Nu vreau să-i dau drumul niciodată.

Continuă să plângă, lacrimile ei fiind spălate de apa care curge peste noi. O legăn ușor dintr-o parte în alta, ritmul mă liniștește și, sper, și pe Ana.

Îmi legăn și copilul... dinlăuntrul ei.

Uau. ăsta e un gând ciudat.

O sărut pe păr, atât de recunoscător că s-a întors acasă cu mine, când mă temeam...

La naiba. Nu te gânde la asta, Grey.

O aud brusc cum pufnește puternic, iar Ana se desprinde din brațele mele. Se pare că nu mai plânge.

— Te simți mai bine?

Încuviințează, cu ochii limpezi.

— Bine. Lasă-mă să mă uit la tine.

Se încruntă și sper să nu mă oprească, pentru că trebuie să văd cu ochii mei ce i-a făcut nenorocitul ăla soției mele. O prind de mână și o întorc ușor. Îmi plimb privirea de la zgârietura de pe încheietura mâinii la julitura de la cot și la vânătaia mare cât un pumn de pe umăr. Aceste semne mă cutremură, aprinzând cărbunele furiei mele anterioare față de Hyde. Mă aplec pentru a săruta fiecare zgârietură și vânătaie, sărutându-le pe toate. Iau buretele și gelul de duș de pe suport și o săpunesc, inspirând parfumul dulce de iasomie.

— Întoarce-te.

Ana face cum i se spune și, știind că este fragilă și rănită, îi spăl brațele, gâtul, umerii și spatele cu toată tandrețea de care sunt în stare. Absorbit de ceea ce fac, o ating cât pot de ușor. Nu se plânge, iar tensiunea din umerii ei se atenuază puțin câte puțin pe măsură ce o spăl. O întorc ca să văd mai bine vânătaia pe care o are pe șold; degetele mele alunecă peste semnul mov pal. Tresare.

Nenorocitul.

— Nu mă doare, spune Ana încet, iar eu ridic capul pentru a-i întâlni privirea strălucitoare.

Nu o cred.

— Vreau să-l omor. Aproape am făcut-o.

Furia pe care am simțit-o când Hyde era la pământ mă arde adânc în suflet.

Ar fi trebuit să-l strivesc în picioare.

Ca s-o protejez pe Ana de gândurile mele criminale, mă concentrez asupra buretelui, săpunindu-l din nou cu gel de duș. Îi spăl încă o dată trupul — coastele și spatele, apoi ingenunchez la picioarele ei și i le spăl. Mă opresc în dreptul vânătăii de pe genunchi, mă aplec și-mi lipesc buzele de ea înainte de a ajunge la tălpi. Degetele ei mi se încurcă în păr, distrăgându-mă de la misiunea mea. Când îmi ridic privirea, expresia ei este sinceră și tandră, iar asta îmi răscolește inima. Mă ridic și-i ating vânătaia de pe coaste cu vârful degetelor. Vederea ei îmi stârnește din nou furia, dar o înăbuș. Nu ne ajută cu nimic pe niciunul dintre noi.

— Ah, iubito, spun, făcând abstracție de nodul din gât.

— Sunt bine.

Degetele ei mi se împletesc din nou în păr. Îmi trage capul în jos și mă sărută. Ușor. Dulce. Mă abțin. E rănită. Dar limba ei mă ațâță, iar focul se aprinde din nou, străbătându-mi corpul într-un mod diferit.

— Nu, îi șoptesc pe buze și mă retrag. Hai să te spăl.

Ana mă privește printre gene, așa cum face ea de obicei, și ochii ei coboară spre erecția mea crescândă. Apoi se întorc la ochii mei. Se îmbujorează atât de drăguț, iar atmosfera dintre noi se înseninează imediat. Zâmbind ca un clown ce sunt, o sărut rapid.

— Curată. Nu murdară.

— Îmi place să fiu murdară.

— Și mie, doamnă Grey. Dar nu acum, nu aici.

Iau șamponul și-mi torn puțin în mâini. Îi spăl părul folosindu-mă doar de vârful degetelor. Îmi amintesc cât de blândă a fost când m-a spălat ultima oară pe păr și cât de iubit m-am simțit atunci.

După ce clătesc spuma, opresc dușul și ies împreună cu ea. O acopăr cu un prosop cald, îmi înfășor și eu unul în jurul taliei și-i întind un altul pentru păr.

— Poftim.

Și-l va prinde singură, cu câtă presiune poate — ea are craniul fracturat. Starea mea de spirit se înrăutățește.

Ticălosul ăla.

— Tot nu înțeleg de ce Elizabeth era încurcată cu Jack.

Ana intră în gândurile mele întunecate.

— Eu înțeleg, îi spun.

Se uită la mine, iar eu mă aștept la o întrebare, dar ea pare să-și piardă șirul gândurilor în timp ce mă studiază... din cap până-n picioare.

Doamnă Grey! Zâmbesc.

— Te bucuri de priveliște?

— De unde știi?

— Că te bucuri de priveliște?

— Nu, spune părând exasperată. În legătură cu Elizabeth.

Oftez.

— Detectivul Clark mi-a aruncat un mic indiciu.

Ana ridică din sprâncene și privirea ei mă scrutează, cerând mai multe informații.

— Hyde avea înregistrări video. Filmări cu toate femeile. Pe mai multe USB-uri. Filmări în care și-o trăgea cu ea și cu toate asistentele lui.

Rămâne cu gura căscată.

— Exact. Material de șantaj. Îi plac chestiile dure.

La fel și mie. La naiba.

Doamne.

Dezgustul de sine mă cuprinde ca un înger răzbunător.

— Nu, mă întrerupe Ana, șuierând ca o pocnitură de bici.

— Ce nu?

— Nu semeni deloc cu el.

Cum de a ghicit?

— Nu semeni.

Tonul Anei este insistent.

O, ba da, Ana, semăn.

— Suntem făcuți din aceeași stofă.

— Ba nu, nu sunteți!

Hotărârea Anei mă reduce la tăcere.

— Tatăl lui a murit în timpul unei încăierări într-un bar, continuă.

Mama lui a băut până când n-a mai știut de ea. A tot intrat și a ieșit din centre de plasament când era copil, a intrat în tot felul de belele — în special furturi de mașini. A stat o perioadă la școala de corecție.

Doamne, și-a amintit tot ce i-am spus în avion spre Aspen și nu se mai oprește — insistă.

— Amândoi aveți un trecut zbuciumat și amândoi v-ați născut în Detroit. Asta e tot, Christian.

Își strânge pumnii, apoi pune mâinile în șolduri.

Încearcă să mă intimideze, îmbrăcată doar într-un prosop.

Nu va funcționa.

Pentru că eu știu cine sunt.

Dar nu vreau s-o enervez. Nu e momentul potrivit să ne certăm. Nu e bine nici pentru ea, nici pentru copil.

— Ana, încrederea ta în mine mă emoționează, mai ales în lumina întâmplărilor din ultimele zile. Vom ști mai multe când Welch va ajunge aici.

— Christian...

Mă aplec și o sărut rapid pe buze pentru a pune capăt discuției.

— Gata.

Are o mutră încruntată.

— Și nu te bosumfla, adaug eu. Vino. Lasă-mă să-ți usuc părul.

Strânge din buze, dar, spre ușurarea mea, renunță la subiect. O conduc în dormitor, apoi mă îndrept spre dulap, unde mă îmbrac rapid cu blugi și un tricou. Pentru ea, scot o pereche de pantaloni de trening și unul dintre tricourile mele.

În timp ce se îmbracă, eu bag în priză uscătorul de păr, mă așez pe pat și-i fac semn să vină și ea. Ana se așază între picioarele mele, iar eu încep să-i perii părul ud.

Îmi place să-i pieptăn părul.

Mă calmează.

Pentru o vreme, singurul zgomot din dormitor este cel al uscătorului de păr. Umerii Anei se relaxează treptat, lipită de mine, și tace prelung.

— Așadar, Clark ți-a mai spus ceva în timp ce eram inconștientă?

Cuvintele ei mă smulg brusc din îndeletnicirea mea plăcută.

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Am auzit câteva dintre conversații.

— Ai auzit?

Mă opresc din periat.

— Da. Tatăl meu, tatăl tău, detectivul Clark, mama ta.

— Și Kate?

— Kate a fost acolo?

— Pentru scurt timp, da. Și ea e supărată pe tine.

Se foiește.

— Încetează cu porcăria asta cu „toată lumea e supărată pe Ana“, bine?

Tonul ei este la fel de ridicat ca vuietul uscătorului de păr.

— Îți spuneam doar adevărul, zic, ridicând din umeri.

Și eu sunt încă puțin supărat pe tine, Ana.

— Da, a fost o nesăbuiță, dar sora ta era în pericol.

— Da. Era, murmur eu, în timp ce o imagine morbidă și sumbră cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla mi se derulează din nou în minte.

Opresc uscătorul de păr și o prind de bărbie, privindu-i ochii limpezi și plini de viață, în care m-aș putea îneca.

Nu, nu sunt supărat.

Sunt uluit de soția mea curajoasă, extraordinar de curajoasă.

A avut curajul s-o salveze pe Mia.

— Îți mulțumesc.

Cuvintele sună nepotrivit.

— Dar fără alte imprudențe. Pentru că data viitoare te voi bate măr.

Trage aer în piept.

— N-ai face asta!

Ah, ba da, draga mea. Mă mănâncă palma chiar acum.

— Ba da.

Nu-mi pot șterge de pe față un zâmbet plin de aroganță.

— Am permisiunea tatălui tău vitreg.

Pupilele Anei se dilată, și-și întredeschide buzele.

Și e acolo între noi, acea electricitate care scânteiază invizibil — o simt peste tot și știu că și ea o simte.

Ana. Nu.

Dintr-odată, se aruncă pe mine.

Futu-i! Ana!

O prind și mă răsucesc astfel încât să cădem împreună pe pat, cu ea în brațele mele. Dar chipul ei se strâmbă de durere și gâfâie.

— Fii cuminte! mârâi, cu un ton mai dur decât aș fi intenționat.

— Îmi pare rău.

Îmi mângâie obrazul, iar eu îi iau mâna și-i sărut palma.

— Sincer, Ana, chiar nu-ți pasă de siguranța ta.

Îi ridic tivul tricoului și-mi odihnesc degetele pe abdomenul ei.

Un fior necunoscut îmi copleșește toate simțurile.

Acolo este viață. Aici. În interiorul ei.

Cum a spus? *Carne din carnea mea.*

Copilul nostru.

— Nu mai ești doar tu, îi șoptesc și îmi plimb degetele pe pielea ei netedă și caldă.

Ana se încordează sub mine, trăgând aer în plămâni. Cunosc acel sunet. Îi prind privirea și mă pierd în adâncurile ei albastre și neasemuite.

Este dorința Anei. O simt și eu.

Alchimia noastră specială.

Dar e imposibil. E rănită. Îmi ridic cu reținere vârful degetelor de pe pielea ei, îi trag tricoul în jos, apoi îi dau o șuviță rebelă de păr după ureche, pentru că tot simt nevoia de a o atinge. Dar nu-i pot oferi ceea ce ne dorim amândoi.

— Nu, răsuflu eu.

Ana se încruntă, deznădăjduită.

— Nu te uita așa la mine. Am văzut vânătaile. Și răspunsul este nu.

O sărut pe frunte, iar ea se foiește lângă mine.

— Christian, geme ea, ispitindu-mă.

— Nu. Treci în pat.

Mă ridic în picioare pentru a mă îndepărta de tentație.

— În pat?

Pare descurajată.

— Ai nevoie de odihnă.

— Am nevoie de tine.

Smiorcăiala a dispărut, lăsându-i în glas doar o chemare răgușită.

Închid ochii și clatin din cap în fața îndrăzneii ei și a dorinței mele.

E rănită. Deschid ochii și mă uit fix la ea.

— Fă cum ți se spune, Ana.

— Bine, murmură ea, bosumflându-se atât de mult, încât îmi ridică imediat moralul și mă face să râd.

— O să-ți aduc ceva de mâncare.

— Ai de gând să gătești? clipește ea, neîncrezătoare.

— Am de gând să-ți încălzesc ceva. Doamna Jones a fost ocupată.

— Christian, fac eu asta. Sunt bine. Doamne, vreau să fac sex — cu siguranță pot să și gătesc.

Se străduiește să se ridice în picioare, dar se schimonosește de durere.

La naiba! Ana!

— În pat!

Îi fac semn spre pernă, alungând toate gândurile lascive.

— Vino cu mine.

Face o ultimă încercare.

Parcă-i posedată.

Cu siguranță, nu de tine, Grey.

— Ana, treci în pat. Acum.

Mă uit urât la ea. Îmi răspunde încruntându-se, se ridică și-și aruncă pantalonii de trening pe podea cu un gest dramatic. În pofida mutrei încruntate, arată minunat. Îmi ascund zâmbetul și, într-un fel, sunt foarte încântat că încă mă vrea, după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

Mă iubește.

Trag pilota peste ea.

— Ai auzit ce a zis dr. Singh. A spus să te odihnești.

Tot bosumflată, Ana se conformează, strecurându-se în pat și încrucișându-și brațele, evident supărată. Îmi vine să râd, dar nu cred că veselie mea ar fi bine primită.

— Stai acolo, îi ordon și, cu amintirea chipului ei frumos și necăjit, mă duc în grabă în bucătărie pentru a găsi legendara tocană de pui despre care Taylor a pomenit azi de dimineață.

MĂ BUCUR S-O VĂD pe Ana devorând mâncarea gătită de doamna Jones. Mă așez cu picioarele încrucișate în mijlocul patului, urmărind-o în timp ce-mi mănânc și eu prânzul. Este delicios și hrănitor — perfect pentru Ana.

— Ai încălzit foarte bine mâncarea.

Plescăie din buze, sătulă și puțin somnoroasă. Mă uit la ea, mulțumit. Am reușit să nu mă ard de data asta — deci, da, am reușit!

— Pari obosită.

Îmi pun castronul pe tava ei, apoi i-o iau din față.

— Sunt, recunoaște ea.

— Bine. Dormi.

O sărut rapid.

— Am ceva de lucru. O voi face aici, dacă nu te deranjează.

Încuviințează și închide ochii, iar câteva secunde mai târziu doarme dusă.

ROS MI-A TRIMIS un raport preliminar al vizitei sale în Taiwan. Mă asigură că, deși a fost decizia corectă să meargă ea, tot va trebui să merg și eu acolo, cât mai curând. Este ciudat să citesc rezumatul ei. Au trecut zile întregi de când nu m-am mai gândit la afaceri, la compania mea, la șantierul naval sau la lume în general — am pierdut noțiunea timpului. Mi-am concentrat atenția doar asupra soției mele. Arunc o privire spre ea. Încă doarme adânc.

Îmi citesc celelalte e-mailuri și găsesc o previziune detaliată a profiturilor pentru Geolumara și un e-mail remarcabil de optimist din partea lui Hassan de la GEH Fiber-Optics — moralul angajaților a crescut după vizita mea, iar afacerile merg bine. Drumul până la ei a meritat.

Taylor bate discret în ușă în timp ce citesc.

— A venit Welch, domnule.

Abia îl aud, vorbește atât de încet. Încuviințez și, după ce mai arunc o privire rapidă frumoasei mele adormite, îl urmez în sufragerie.

Welch stă în picioare și admiră priveliștea de la fereastră. Ține în mână un plic cafeniu mare.

Începe spectacolul, Grey.

— Welch.

El se întoarce cu fața la mine.

— Domnule Grey.

— Să mergem în biroul meu!

ASCULT RESPIRAȚIA ANEI privind-o, sincronizându-mi fiecare răsuflare cu a ei. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Concentrându-mă asupra ei, nu mai trebuie să mă concentrez asupra fotografiilor pe care mi le-a lăsat Welch.

De ce nū mi-au spus Carrick și Grace?

Am trăit în același loc cu Jackson Hyde!

Cum de nu am știut asta?

Gândurile mele au luat-o razna, căutând prin toate cotloanele minții mele tulburi, încercând să găsesc o lumină în umbră, dar nu am descoperit nimic. Viața mea de pe vremea când trăiam în plasament familial este ascunsă în adâncurile întunecate ale trecutului.

Nu-mi pot aminti nimic de-atunci. O bucată din viața mea. A dispărut. Nu. Nu a dispărut. *A fost ștearsă.*

În locul ei a rămas o gaură întunecată, un pustiu, cu nimic altceva decât incertitudine. E foarte tulburător. Cu siguranță ar trebui să-mi amintesc... *ceva?*

Ana se agită. Deschide ochii și îi întâlnește pe ai mei.

Slavă Domnului.

— Ce s-a întâmplat?

Pălește și se ridică în capul oaselor, cu fața încordată de îngrijorare.

— Welch tocmai a plecat.

— Și?

— Am trăit în același loc cu nenorocitul.

Cuvintele abia mi se aud.

— Ai trăit? Cu Jack?

Îmi înăbuș emoția și dau din cap.

— Sunteți rude?

Șocul Anei este vizibil.

— Nu. Dumnezeu, nu.

Se încruntă, se mișcă și dă pilota la o parte; mă invită să vin lângă ea. Nu ezit. Am nevoie de ea — pentru a mă ancora în prezent și pentru a mă ajuta să înțeleg aceste vești alarmante și acest gol imens din memoria mea.

În acest moment, mă simt eliberat.

De tot.

Îmi dau jos pantofii cu piciorul și culeg fotografiile, mă strecor lângă ea și îmi petrec un braț peste coapsele ei. Apoi îmi așez capul la ea în poală. Ana își trece încet degetele prin părul meu; gestul este reconfortant și-mi liniștește sufletul tulburat.

— Nu înțeleg, spune ea.

Închid ochii, mi-l imaginez pe Welch și îmi amintesc tonul gutural al vocii sale în timp ce mi-a dat veștile. Îi repet cuvintele lui Anei, împri-mându-le totuși și o notă personală.

— După ce am fost găsit cu târfa drogată, înainte de a locui cu Carrick și Grace, am fost dat în grija statului Michigan. Am locuit într-un centru de plasament.

Fac o pauză și iau o gură de aer.

— Dar nu-mi amintesc nimic despre acea perioadă.

Mâna Anei se oprește și se sprijină pe capul meu.

— Pentru cât timp?

— Două luni sau cam așa ceva. Nu-mi amintesc nimic.

— Ai vorbit cu mama și cu tatăl tău despre asta?

— Nu.

— Poate că ar trebui. Poate că ei pot completa golurile.

Mă agăț de Ana, colacul meu de salvare.

— Poftim.

Îi dau fotografiile.

M-am uitat peste ele în speranța că mi-ar putea trezi o amintire adormită, îngropată adânc. Prima înfățișează o casuță cu o ușă galbenă și veselă. Cea de-a doua arată un cuplu obișnuit din clasa muncitoare și pe cei trei copii ai lor sfrijiți și care nu sar cu nimic în evidență — plus Jackson Hyde, în vârstă de opt ani, și... eu. Am patru ani, un omuleț cu ochi sălbatici și băntuiți și haine ponosite, strângând în brațe o pătură murdară. Este evident că băiatul de patru ani este grav subnutrit — nu e de mirare că o bat la cap mereu pe Ana să mănânce.

— Țista ești tu, oftează Ana și își înăbușă un plâns.

— Țista sunt eu.

Vocea mea e sumbră; în acest moment, nu mai am niciun cuvânt de alinare pentru ea.

Nu mai am nimic. Sunt amorțit.

Mă uit în amurg. Cerul este brăzdat de dâre roz pal și portocaliu care anunță venirea întunericului. Un întuneric care mă revendică ca pe una dintre umbrele sale.

O carcasă de om, încă o dată. Gol, pustiit.

Îmi lipsește o bucată de timp. Îmi lipsește o parte din mine despre care nici măcar nu știam că există.

Și nu înțeleg de ce.

Mi-e frică să aflu de ce.

Ce s-a întâmplat cu mine atunci? Cum am putut să uit totul?

Mă agăț de furia care fierbe mai în profunzime, îndreptată spre Carrick și Grace.

De ce naiba nu mi-au spus?

Închid ochii. Nu vreau întunericul. Am trăit în el prea mult timp.

Vreau lumina pe care o aduce Ana.

— Welch ți-a adus pozele astea? mă întreabă.

— Da. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— De ce ți-ai aminti că ai fost în plasament? Christian, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Asta te îngrijorează?

— Îmi amintesc alte lucruri, de dinainte și de după. Când i-am cunoscut pe mama și pe tata. Dar asta... E ca și cum ar exista o prăpastie uriașă.

— Jack e în poza asta?

— Da, el este copilul mai mare.

Ana tace pentru o clipă, iar eu o strâng și mai tare în brațe.

— Când Jack m-a sunat să-mi spună că a răpit-o pe Mia, șoptește ea, mi-a spus că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut fi el.

Mă cutremură un val de repulsie.

— Ce nenorocit!

— Crezi că a făcut toate astea pentru că soții Grey te-au adoptat pe tine în locul lui?

— Cine știe? Nu mă interesează căcatul ăla.

— Poate că știa că ne vedeam când m-am dus la interviul acela de angajare. Poate că plănuia să mă seducă de la bun început.

Îi simt spaima din voce.

— Eu nu cred asta. A început să-mi cerceteze trecutul și familia abia la o săptămână sau cam așa ceva după ce ai început să lucrezi tu la SIP. Barney știe datele cu exactitate. Și, Ana, și-a futut toate asistentele, pe care le-a înregistrat.

Ana tace, iar eu mă întreb la ce oare se gândește.

La Hyde? La mine?

Aș fi putut ajunge ca Hyde dacă nu aș fi fost adoptat.

Oare mă compară cu el?

La naiba. Sunt ca Hyde. Un monstru. Așa mă vede ea?

Mă vede la fel?

Ce gând respingător!

— Christian, cred că ar trebui să vorbești cu părinții tăi.

Se zbate, iar eu îi eliberez picioarele. Se așază pe pat în fața mea.

— Lasă-mă pe mine să-i sun, murmură ea cu tandrețe.

Clatin din cap.

— Te rog, mă imploră ea.

Expresia ei e la fel de compătimitoare și sinceră ca întotdeauna. Ochii îi sunt plini de dragoste.

Poate că nu mă compară cu Hyde.

Ar trebui oare să-mi sun părinții? Poate că ei îmi vor oferi piesele lipsă din trecutul meu. Cu siguranță își vor aminti.

— Îi sun eu, murmur.

— Bine. Putem merge să-i vedem împreună sau poți merge doar tu.

Cum preferi.

— Nu. Să vină ei aici.

— De ce?

— Nu vreau să mergi nicăieri.

— Christian, am chef de un drum cu mașina.

— Nu.

Îi zâmbesc.

— Oricum, e sâmbătă seara; probabil că sunt la vreo petrecere.

— Sună-i. Vestea asta te-a tulburat, în mod evident. Ar fi bine să faci puțină lumină.

Cuvintele Anei mă agită. Când mă uit în ochii ei, nu văd deloc că m-ar judeca. Doar dragostea ei strălucește prin fisurile întunericului din mine.

— Bine.

O să fac cum vrea ea. Ridic telefonul de lângă pat și sun acasă la părinții mei. Ana se ghemuiește lângă mine în timp ce aștept să mi se răspundă.

— Christian.

Nicicând nu mi s-a părut vocea lui Carrick mai plăcută.

Sunt acasă!

— Tată!

Nu-mi pot ascunde surpriza.

— Mă bucur să te aud, fiule. Cum se mai simte Ana?

— Ana e bine. Am ajuns acasă. Welch tocmai a plecat. A aflat legătura.

— Legătura? Cu ce anume? Cu cine? Cu Hyde?

— Casa de copii din Detroit.

Carrick tace mâlc la celălalt capăt al firului.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea, continui.

Vocea mea șovăie în timp ce rușinea și furia dau pe dinafară, ca un cocktail otrăvitor. Ana mă strânge și mai tare în brațe.

— Christian, de ce ți-ai aminti? A fost cu mult timp în urmă. Dar mama ta și cu mine putem umple golurile, sunt sigur.

— Da?

Urăsc speranța din vocea mea.

— Putem veni la tine. Chiar și acum, dacă vrei.

— Vreți să veniți?

Nu-mi vine să cred.

— Bineînțeles. Voi aduce cu mine niște documente de atunci. Vom ajunge la voi în curând. Așa vedem și ce face Ana.

Documente?

— Minunat.

Închid și mă uit la expresia curioasă a Anei.

— Sunt pe drum.

Tot nu-mi pot ascunde mirarea.

Le cer ajutorul părinților mei... și ei vin în fugă.

— Bine. Ar trebui să mă îmbrac, spune Ana.

O strâng și mai tare în brațe.

— Nu pleca.

— Bine.

Mă copleșește cu un zâmbet drăgăstos și se cuibărește din nou lângă mine.

ÎI ÎNTÂMPINĂM PE PĂRINȚII MEI ținându-ne de mână în ușa livingului. Mama se luminează când o vede pe Ana, evident bucuroasă și recunoscătoare. Cu reținere, îi dau drumul soției mele, lăsând-o pe mama s-o îmbrățișeze.

— Ana, Ana, draga mea Ana, spune ea, aproape imperceptibil. Mi-ai salvat doi dintre copii. Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată?

Da. Mama are dreptate. M-a salvat și pe mine.

Tata o îmbrățișează pe Ana și ochii îi strălucesc de afecțiune paternă. O sărută pe frunte. Din spatele lor apare Mia, la care nu mă așteptam, și o trage pe Ana cu forță la piept.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat de nemernicii ăia!

Ana tresare.

— Mia! Ai grijă! Are dureri, strig, sperându-i pe toți.

Bineînțeles. Au adus-o și pe Mia pentru că mama nu vrea s-o scape din ochi. A fost drogată și răpită cu doar câteva zile în urmă. Iritarea mea față de surioara mea se evaporă brusc.

— Of! Îmi pare rău, spune ea cu năduf.

— Nu-i nimic, spune Ana, zâmbindu-i Mieii forțat.

Mia se năpustește spre mine și mă cuprinde cu brațele.

— Nu fi așa de morocănos! mă muștră ea încet.

Mă încrunt și ea se bosumflă în joacă la mine.

La naiba. O îmbrățișez strâns.

Slavă Domnului că e OK.

Mama vine lângă noi, iar eu îi arăt fotografiile de la Welch. Grace examinează poza de familie. Trage aer în piept și-și acoperă gura. Vine și tata și-și pune brațul în jurul umerilor ei, în timp ce cercetează și el fotografia.

— O, dragule.

Grace se întinde și-și pune palma pe obrazul meu, cu ochii răvășiți de șoc și consternare.

De ce? Oare nu voia ca eu să știu despre asta?

Taylor ne întrerupe.

— Domnule Grey, domnișoara Kavanagh, fratele ei și fratele dumneavoastră urcă acum.

Ce naiba?

— Mulțumesc, Taylor.

— L-am sunat pe Elliot și i-am spus că venim, intervine Mia. E o petrecere de bun venit acasă.

Mama și tata se uită exasperați unul la altul. Ana îi privește înțeleghătoare.

— Ar fi bine să pregătim ceva de mâncare. Mia, vrei să mă ajuți?

— O, mi-ar face plăcere.

O ia de mână pe Ana și se îndreaptă spre bucătărie.

Mama și tata mă urmează în biroul meu. Le fac semn să se așeze pe scaunele din fața mesei de lucru. Mă sprijin de birou, brusc conștient că

așa stătea tata când îmi ținea predici despre prostiile pe care le făceam. Acum roata s-a învârtit, iar ironia situației nu-mi scapă. Am nevoie de răspunsuri și ei sunt aici –probabil că sunt dispuși să facă lumină în acest capitol întunecat din viața mea. Îmi ascund furia și-i privesc pe amândoi, așteptând cu nerăbdare.

Grace este prima care vorbește, cu vocea ei clară și autoritară, de doctor.

— În această poză este familia Collier. La ei ai stat în plasament. A trebuit să mergi la ei după ce mama ta biologică a murit, pentru că, potrivit legii, trebuia să așteptăm să vedem dacă aveai rude care să te revendice.

Ah.

Vocea i se stinge.

— A trebuit să te așteptăm. A fost chinuitor. Două luni întregi.

Închide ochii, ca și cum ar retrăi durerea. E șocant. Furia mi se topește în timp ce mă sufoc cu propria respirație. Tușesc pentru a-mi ascunde emoția.

— În fotografie.

Fac un gest spre fotografia pe care Grace o ține în mână.

— Băiatul cu părul roșcat. Acela este Jack Hyde.

Carrick se apleacă și examinează fotografia împreună.

— Nu mi-l amintesc, se gândește tatăl meu.

Mama clatină din cap, cu o expresie deznădăjduită.

— Nu, nici eu. Aveam ochi doar pentru tine, Christian.

— S-au... s-au purtat frumos? Întreb șovăitor, cu glas slab.

— Familia Collier?

Ochii lui Grace se umplu de lacrimi.

— Ah, dragule. Au fost minunați. Doamna Collier te adora.

Răsuflu ușurat, în tăcere.

— M-am tot întrebat. Nu-mi mai aminteam.

Grace mă privește cu înțelegere. Se întinde și mă ia de mână, implorându-mă cu ochii ei de culoarea alunei.

— Christian, ai fost un copil traumatizat. Nu voiai sau nu puteai să vorbești. Erai numai piele și os. Nici măcar nu-mi pot imagina ororile pe care le-ai îndurat în primii ani de viață. Dar asta s-a terminat odată cu familia Collier.

Mă strânge de mână, dorindu-și s-o cred.

— Erau oameni buni.

— Aș vrea să mi-i pot aminti, șoptesc.

Ea se ridică și mă prinde de mână.

— N-ai de ce. Nouă ni s-a părut o veșnicie, pentru că te-am dorit atât de mult, dar au fost doar două luni. Deja primiserăm aprobarea de adopție, slavă Domnului. Altfel, procesul ar fi durat mai mult.

— Uite, spune Carrick, trebuie să fie chinuitor să nu-ți aduci aminte nimic, dar am câteva lucruri din acea perioadă pentru tine. Poate că te vor ajuta să-ți amintești.

Din buzunarul interior al sacoului scoate un plic mare. Mă așez la birou, îmi iau inima în dinți și-l deschid. Înăuntru găsesc un CV al domnului și doamnei Collier și detalii despre familia lor, o fiică și doi fii. Câteva scrisori și două desene... desenele mele?

Mă uit la ele și mă străbate un fior.

Ambele sunt desenate cu creionul. O casă cu ușă galbenă, desenată de un copil. Și personaje făcute din bețe: doi adulți, cinci frați și surori.

Soarele strălucește peste ei toți. Imens. Strălucitor.

A doua imagine este similară, dar toți copiii țin în mână ceea ce par a fi niște conuri cu înghețată.

Pare un desen vesel.

— În fiecare săptămână, primeam rapoarte despre tine din partea lor. Și te vizitam. În fiecare weekend.

— De ce nu mi-ai spus?

Grace și Carrick schimbă o privire.

— Nu a venit niciodată vorba, fiule.

Carrick strânge din dinți și remușcarea i se strecoară în glas. Ridică din umeri.

— Voiam să uiți despre toate...

E copleșit.

Dau din cap. *Înțeleg.*

Să uit de viața mea alături de târfa aia drogată.

Să uit de proxenetul ei.

Să uit de existența mea de dinainte să devin fiul lor.

Nu-i învinovățesc. Mi-ar plăcea să uit totul.

De ce ar vrea cineva să-și amintească așa ceva?

— Sper că ți-am răspuns la unele dintre întrebările tale, spune el.

— Da. Mă bucur că v-am sunat. A fost ideea Anei.

Carrick zâmbește.

— E o femeie curajoasă, Christian.

Se uită iarăși la Grace. Ea dă din cap, acordându-i parcă permisiunea.

Tata îmi întinde un alt plic.

Îl deschid nedumerit. Înăuntru este un certificat de naștere.

STATUL MICHIGAN
CERTIFICAT DE NAȘTERE

Număr de înregistrare
121-83-757899

Data înregistrării
29 iunie 1983

NUMELE COPILULUI (DE BOTEZ, DE FAMILIE)

Kristian Pusztai

DATA NAȘTERII
18 iunie 1983

SEX
Masculin

LOCUL NAȘTERII
Detroit, Wayne County

NUMELE MAMEI
(DINAINTEA CĂSĂTORIEI)
Életke Pusztai

VÂRSTA MAMEI
19 ani

LOCUL DE NAȘTERE
AL MAMEI
Budapesta, Ungaria

NUMELE TATĂLUI
Necunoscut

VÂRSTA TATĂLUI
Necunoscută

LOCUL DE NAȘTERE
AL TATĂLUI
Necunoscut

Prin prezenta certificăm că toate cele scrise mai sus sunt reprezentarea adevărată și corectă a faptelor legate de nașterea acestui copil.

Starea Civilă, Departamentul de Sănătate Publică, Michigan

Kristian! Un tremur îmi străbate șira spinării. Numele meu!

Și târfa drogată! Are un nume.

De nicăieri îl aud pe nenorocitul de proxenet strigând:

— Ella!

Ella... prescurtarea de la Életke.

În mod normal, îi spunea „târfa“.

Alung gândul ăsta.

— De ce îmi arătați asta acum? Întreb răgușit, privindu-mi părinții.

— L-am găsit alături de scrisori și de desene. În scrisori, doamna

Collier îți spune Christian cu K. Așa că, dacă te întrebai...

Mama face o pauză.

— De ce ați schimbat ortografia?

— Pentru că ești un dar. Pentru noi. De la Dumnezeu.

Mă uit fix la ea. Stupefiat. *Un dar? Eu?* Cu toate bătăile de cap pe care le-am dat celor doi oameni care stau în fața mea, ei asta cred despre mine?

— Am simțit că îi suntem datori lui Dumnezeu. Întotdeauna ai fost un dar, Christian, murmură Carrick.

Lacrimile mi se adună în ochi și respir adânc.

Un dar.

— Copiii sunt un dar. Întotdeauna.

În ochii scânteietori ai lui Grace se citește clar adorația maternă și știu ce a lăsat nespus — că voi afla asta de unul singur, peste câteva luni. Se întinde spre mine și-mi mângâie părul de pe frunte. Îi zâmbesc și, ridicându-mă, o trag în brațele mele.

— Mulțumesc, mamă.

— Cu plăcere, fiule.

Carrick ne îmbrățișează pe amândoi.

Închid ochii și, luptându-mă cu lacrimile, o accept.

Iubirea necondiționată.

A părinților mei.

Așa cum ar trebui să fie.

Ajunge. Mă retrag.

— O să citesc scrisorile mai târziu.

Am glasul răgușit de emoție.

— Bine.

— Ar trebui să ne întoarcem la ceilalți, mormăi.

— Ți-ai amintit ceva? întreabă Carrick.

Clatin din cap.

— Poate îți vei aminti, poate nu, dar nu-ți face griji, fiule. Ne ai pe noi. Ai familia ta. Și, așa cum spune mama ta, cei din familia Collier erau oameni buni.

Mă strânge de braț ușor. Căldura și afecțiunea mi se răspândesc prin tot corpul.

Ne întoarcem în living, dar eu mă mișc cu încetinitorul, deconectat de la realitate, cu capul gata să-mi explodeze de la toate aceste revelații. Cercetez din priviri camera în căutarea Anei; e cu Elliot și Kate lângă blatul din bucătărie, mâncând niște tartine.

De undeva, din adâncul creierului meu, din partea care îmi păstrează cele mai vechi amintiri, îmi revine un fragment — o imagine cu o familie

adunată în jurul unei mese de lemn. Râzând. Glumind. Mâncând... macaroane cu brânză.

Familia Collier.

Mă trezesc din amintirile mele când o văd pe Ana cu un pahar de șampanie roz în mână.

Junior!

Mă duc să-i iau alcoolul din mână, dar Kate îmi iese în cale.

— Kate, o salut.

— Christian, îmi răspunde ea, la fel de tăios ca de obicei.

— Medicamentele tale, doamnă Grey?

Am un ton amenințător în timp ce îi fac semn spre paharul pe care Ana îl ține în mână, încercând să nu dau nimic de gol. Dar Ana mijește ochii și ridică bărbia, în semn de sfidare. Grace ia un pahar plin de la Elliot, se apropie de Ana și-i șoptește ceva la ureche.

Schimbă un zâmbet subtil și ciocnesc paharele.

Mamă! Mă strâmb la amândouă, dar ele mă ignoră.

— Șmechere!

Elliot mă bate pe spate și-mi oferă un pahar.

— Frate.

Mă așez cu Elliot pe canapea, fără s-o slăbesc pe Ana din priviri.

— Doamne, cred că ți-ai făcut o mie de griji.

— Mda.

— Mă bucur că nemernicul ăla a fost prins, în sfârșit. E în drum spre închisoare.

— Da.

Elliot se încruntă.

— Ai pierdut un meci de milioane.

— Meci?

Vrea să vorbim despre baseball? Încearcă să-mi abată atenția? E supărat că Mariners a pierdut azi în fața celor de la Rangers, dar mi-e greu să mă concentrez la ceea ce spune pentru că nu o slăbesc pe Ana din priviri. Carrick se așază lângă ea, iar Grace îl sărută pe obraz, apoi se mută alături cu Mia și Ethan — care stau comod pe canapea — lăsând-o pe Ana să vorbească cu tata.

Tatăl meu și soția mea poartă o conversație în șoaptă.

Despre ce vorbesc? Despre mine?

— Nu ascuți nimic din ce spun, boule.

Elliot mă readuce la realitate.

— Sigur. Rangers.

Mă lovește peste braț.

— Ia o pauză, spune el. Ai avut câteva zile grele. Ar trebui să veniți să vă vedeți casa.

— Da, mi-ar plăcea. Aveam de gând să facem asta și apoi s-a dezlănțuit iadul.

— Ana și Mia. La naiba.

Expresia lui Elliot este una sumbră.

— Mă bucur că soția ta l-a doborât pe nemernicul ăla, spune el, iar eu încuviințez.

— Bună, Christian.

Ethan ni se alătură și îi sunt recunoscător.

— Te-ai uitat la meci? întreabă Elliot și amândoi discută despre homerun-ul lui Beltré împotriva celor de la Mariners.

Nu le mai dau atenție atunci când Ana se îndreaptă spre noi.

— Mă bucur să vă văd pe toți, îi spune ea lui Carrick, așezându-se lângă mine.

— O singură înghițitură, îi șoptesc, încruntat.

Pe care deja ai băut-o. Îi iau paharul din mână.

— Da, domnule.

Flutură din gene, ochii i se umbresc și devin brusc plini de promisiuni. Corpul meu se trezește la viață, iar eu îl ignor.

Iisuse. Avem musafiri.

O cuprind cu brațul peste umeri și-i arunc o privire rapidă.

Fii cuminte, Ana.

ANA STĂ ÎNTINSĂ ÎN PAT, privindu-mă cum mă dezbrac.

— Părinții mei cred că faci minuni.

Îmi arunc tricoul pe scaun.

— Ce bine că tu știi că nu e adevărat.

— A, habar n-am.

— Ai reușit să mai umpli din goluri?

— Cât de cât. Am locuit cu familia Collier timp de două luni, cât timp mama și tata au așteptat actele. Aveau deja aprobarea pentru adopție datorită lui Elliot, dar legea îi obliga să aștepte, pentru a verifica dacă aveam rude în viață care să mă revendice.

— Ce părere ai despre asta?

— Despre faptul că nu am rude în viață?

Mă simt uşurat!

— Să le ia naiba. Dacă erau la fel ca târfa aia drogată...

Clatin din cap.

Mulţumesc Domnului pentru mama şi tata.

Ei au fost — şi sunt — un dar pentru mine.

Îmi pun pantalonii de pijama şi mă urc în pat, ghemuindu-mă lângă soţia mea, mai mult decât recunoscător că este aici, cu mine. Îşi înclină capul, cu o expresie caldă, dar ştiu că vrea să spun mai multe.

— Îmi aduc aminte, meditez eu.

Macăroane cu brânză... da.

— Îmi amintesc mâncarea. Doamna Collier ştia să gătească. Şi cel puţin acum ştim de ce nenorocitul ăla e atât de obsedat de familia mea.

O amintire neclară îşi face loc la suprafaţă.

Stai... nu obişnuia doamna Collier să stea pe marginea patului meu?

Mă înveleşte într-un pătuţ şi ţine în mână o carte.

— Futu-i!

— Ce e?

— Acum are logică!

— Ce anume?

— Păsărel. Doamna Collier îmi spunea Păsărel.

Ana mă priveşte nedumerită.

— Are logică?

— Biletul. Biletul de răscumpărare pe care l-a lăsat nenorocitul ăla.

Scria ceva de genul: „Ştii cine sunt eu? Pentru că eu ştiu cine eşti tu, Păsărel“.

Ana pare confuză.

— E dintr-o carte pentru copii. O aveau soţii Collier. Se numea „Tu eşti mama mea?“ La naiba.

Văd coperta cu ochii minţii: pasărea şi câinele bătrân şi trist.

— Îmi plăcea cartea aia. Doamna Collier obişnuia să mi-o citească. Iisuse. El ştia. Nenorocitul ăla ştia.

Deşi nu-mi amintesc de el... Slavă Domnului.

— Vei spune asta poliţiei?

— Da. Voi spune. Dumnezeu ştie ce va face Clark cu această informaţie.

Expir. Amintirile lipsă sunt aici, în creierul meu. E o adevărată uşurare. Şi încă o dată mă bucur că părinţii mei au venit la mine în această seară. Au ridicat obstacolele din calea acestor amintiri.

Ana zâmbește, bucurându-se pentru mine, cred. Dar ajunge cu istoria mea amestecată. Îi datorez Anei o explicație. Dar de unde să încep? Poate e prea obosită; a muncit din greu ca să-mi întâmpine cu atâta drag familia.

— Mulțumesc pentru această seară.

— Pentru ce anume?

— Pentru că ai pregătit mâncare pentru familia mea într-un timp atât de scurt.

— Nu-mi mulțumi mie, mulțumește-i Mieii. Și doamnei Jones. Ea păstrează camera aprovizionată.

Ana! Acceptă și tu un compliment. Mă scoate din minți uneori, dar renunț.

— Cum te simți, doamnă Grey?

— Bine. Tu cum te simți?

— Bine.

Ochii Anei se luminează, iar degetele ei îmi dansează pe burtă. Râd și o prind de mână.

— O, nu. Să nu-ți vină vreo idee.

Strânge dezamăgită din buze și se uită din nou la mine printre gene.

— Ana, Ana, Ana, Ana, ce-o să mă fac eu cu tine?

Îi sărut părul.

— Am eu niște idei.

Se foiește lângă mine și se oprește brusc, cu fața schimonosită de durere.

Ana! Ești rănită.

Zâmbește repede, ca să mă liniștească.

— Iubito, ai trecut prin multe. În plus, am o poveste de noapte bună.

Ridică privirea, așteptând.

— Voiai să știi...

Închid ochii și înghit în sec, în timp ce mintea îmi zboară înapoi în timp, în adolescența mea.

Am din nou cincisprezece ani.

— Imaginează-ți: un adolescent care caută să câștige niște bani în plus ca să poată bea pe ascuns.

Deschid ochii, dar încă mă văd așa cum eram pe atunci: un adolescent înalt, dar slab, în pantaloni scurți, cu părul arămiu și cu o atitudine belicoasă.

Așa eram eu.

La naiba.

Mă mut într-o parte, astfel încât Ana și cu mine să stăm față în față. Ochii ei sunt mari și plini de întrebări. Respir adânc.

— Așadar, eram în curtea din spate a familiei Lincoln, curățând niște moloz și gunoaie de la anexa pe care domnul Lincoln tocmai o construise la casa lor.

Închid din nou ochii și sunt acolo. Parfumul florilor de vară plutește greu în aer. Insectele bâzâie, iar eu le îndepărtez. Căldura soarelui de la amiază nu-mi dă pace, așa că mă dezbrac de tricou. Și o văd pe Elena. Poartă cea mai decoltată rochie pe care am văzut-o vreodată — abia dacă îi acoperă corpul.

Când mă uit la Ana, ea încă mă privește, agățată de fiecare cuvânt al meu.

— Era o zi fierbinte de vară. Muncisem din greu.

Chicotesc, amintindu-mi că aceasta a fost probabil una dintre puținele zile din viața mea în care am făcut muncă fizică.

— Eram istovit după ce am mutat molozul acela. Eram singur, iar Ele... doamna Lincoln a apărut de nicăieri și mi-a adus niște limonadă. Am schimbat câteva cuvinte, iar eu am făcut o remarcă obraznică și ea m-a palmuit. M-a palmuit foarte tare.

Mâna mi se duce automat la obraz când îmi amintesc de acea înțepătură nefamiliară. Nimeni nu mă mai plesnise așa.

Ochii mei sunt aici, băiete. Doamna Lincoln își îndreaptă două degete spre față.

M-a prins că mă holbam la sânii ei.

Mă rog. N-aveai cum să-i ratezi.

Futu-i.

Mi s-a sculat. Instantaneu. Aproape explodam.

Privirea doamnei Lincoln se îndreaptă spre pantalonii mei.

Futu-i. Ereția mea! E umilitor.

Îți place asta, nu-i așa? spune pe un ton târăgănat și zâmbește sexy, cu buzele ei roșii.

Cred că o să-mi dau drumul în pantaloni.

— Dar apoi m-a sărutat. Și, când a terminat, m-a palmuit din nou.

Gura îi este fierbinte. Udă. Puternică. Tot ce am visat vreodată.

— Nu mai fusesem niciodată sărutat sau lovit în felul acela.

Ana scoate un geamăt.

Futu-i.

— Chiar vrei să auzi asta?

Ana face ochii mari și șoptește, într-o suflare.

— Doar dacă vrei tu să-mi spui.

— Încerc să-ți ofer un context.

Dă din cap, dar arată de parcă ar fi văzut o nenorocită de fantomă, iar eu șovăi. Ar trebui să continui? Mă uit adânc în ochii ei speriați și nu văd decât alte întrebări. E flămândă după informații; întotdeauna e flămândă după mai mult.

Mă rostogolesc pe spate, mă uit în tavan și-mi continui povestea tristă.

— Mă rog, firește, eram confuz și furios... și excitat ca naiba. Adică, o femeie mai în vârstă și sexy se dă la tine în felul ăsta.

A fost prima dată când m-a sărutat cineva.

Prima dată. A fost raiul. Și iadul.

— S-a întors în casă, lăsându-mă în curtea din spate. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eram complet pierdut.

Voiam să mă masturbez chiar acolo. Dar, bineînțeles, nu puteam.

— Așa că m-am întors la muncă, încărcând molozul în tomberon. Când am plecat în seara aceea, m-a rugat să mă întorc a doua zi. Nu a pomenit nimic despre ce se întâmplase. A doua zi m-am întors. Abia așteptam s-o revăd.

Șoptesc, ca și cum aș fi în confesional.

— Nu m-a atins când m-a sărutat.

Doar pe față, acolo de unde m-a prins. A fost o revelație.

Mă întorc spre Ana.

— Trebuie să înțelegi — viața mea a fost iadul pe pământ. Eram o erecție ambulantă, aveam cincisprezece ani, eram înalt pentru vârsta mea, cu hormonii razna. Fetele de la școală...

Erau interesate.

Și eu eram... dar nu suportam să fiu atins.

Mă împotriveam tuturor.

Și i-am îndepărtat pe toți cu furia mea.

— Eram furios, furios pe toată lumea, pe mine însumi, pe ai mei. Nu aveam prieteni. Terapeutul meu de atunci era un dobitoc total. Ai mei mă țineau în lesă, nu înțelegeau.

Mă uit în tavan, gândindu-mă la cât de atenți fuseseră Carrick și Grace în seara asta.

— Pur și simplu, nu suportam să mă atingă cineva. Nu puteam. Nu suportam pe nimeni lângă mine. Obişnuiam să mă bat. Mă băteam

mereu. M-am băgat în niște încăierări groaznice. Am fost exmatriculat din câteva școli. Dar era un mod de a mă descărca. De a tolera un fel de contact fizic.

Strâng pumnii, amintindu-mi de o încăierare anume.

Wilde. Nenorocitul ăla. Se lua de copiii mai mici.

— Mă rog, ai prins ideea. Și când m-a sărutat, m-a prins doar de față.

Nu m-a atins.

A fost o mare ușurare.

Să experimentez, în sfârșit, acel tip de contact.

Și a fost atât de excitant.

Viața mea s-a schimbat în acel moment.

Totul s-a schimbat.

— În fine, a doua zi m-am întors la ea acasă, fără să știu la ce să mă aștept. Și o să te scutesc de detaliile scabroase, dar a fost la fel.

Aș putea biciui un sălbatic ca tine. În mintea mea răsună vorbele Elenei.

Sălbatic? Știe!

Mă vede.

Soiul rău.

— Și așa a început relația noastră.

Alung această amintire și mă întorc din nou cu fața la Ana.

— Și știi ceva, Ana? Lumea mea s-a limpezit. A devenit clară. Totul a devenit clar. Era exact ceea ce aveam nevoie. A fost o gură de aer proaspăt. Lua deciziile, mă elibera, mă lăsa să respir. Și chiar și când s-a terminat, lumea mea a rămas limpede datorită ei. Și așa a fost... până când te-am întâlnit pe tine.

Dintr-odată, un potop de emoții mă copleșește, aproape înghițindu-mă. Ana.

Iubirea mea.

Întind mâna, îi dau o șuviță de păr după ureche, pentru că vreau — nu, pentru că trebuie s-o ating.

— Mi-ai întors lumea pe dos.

Brusc, îi văd chipul palid și trist, părăsindu-mă în timp ce ușile liftului se închid.

— Lumea mea era ordonată, calmă și controlată, apoi ai intrat tu în viața mea cu gura ta mare, cu inocența, cu frumusețea și cu îndrăzneala ta tăcută și tot ce fusese înainte de tine devenise pur și simplu plictisitor, gol, mediocru. Nu era nimic.

Ana trage aer în piept.

— M-am îndrăgostit, îi șoptesc și-mi trec degetele peste obrazul ei.

— Și eu, răspunde ea, iar eu îi simt răsuflarea pe fața mea.

— Știu.

— Știi?

— Da.

Ești încă aici cu mine, ascultând această poveste tristă și tulburătoare.

Tu m-ai salvat.

Zâmbește timid.

— În sfârșit, murmură ea.

— Și asta a pus totul în perspectivă pentru mine. Când eram adolescent, Elena era centrul lumii mele. Aș fi făcut orice pentru ea. Și ea a făcut multe pentru mine. M-a convins să nu mai beau. M-a făcut să învăț la școală. Știi, mi-a oferit un mecanism de adaptare pe care nu-l aveam înainte, mi-a permis să experimentez lucruri pe care nu credeam că le pot trăi.

— Atingerea, spune Ana.

— Într-o oarecare măsură.

Ana ridică din sprâncene, iar ochii i se umplu de noi întrebări. Nu am de ales decât să-i răspund.

— Când crești cu o imagine de sine negativă, crezând că ești un fel de paria, un sălbatic ce nu poate fi iubit, îți închipui că meriți să fii bătut.

Fac o pauză, analizându-i reacția.

— Ana, este mult mai ușor să-ți porți durerea pe dinafară.

E mult mai greu în interior.

Nu mă gândesc prea mult la asta.

— Ea mi-a canalizat furia. În mare parte, spre interior — îmi dau seama acum. Dr. Flynn mi-a tot vorbit despre asta, o vreme. Abia de curând am văzut relația noastră așa cum era cu adevărat. Știi, de ziua mea.

Ana se strâmbă.

— Pentru ea, acea latură a relației noastre era despre sex și control, despre o femeie singură care găsește un fel de alinare în băiatul cu care se joacă.

— Dar ție îți place să deții controlul, spune ea.

— Da, îmi place. Întotdeauna îmi va plăcea, Ana. Așa sunt eu. Am renunțat la el pentru o scurtă perioadă de timp. Am lăsat pe altcineva să ia toate deciziile în locul meu. Nu puteam s-o fac singur — nu eram în stare. Dar, prin supunerea mea față de ea, m-am regăsit pe mine însumi

și am găsit puterea de a mă concentra asupra vieții mele. De a prelua controlul și de a lua propriile mele decizii.

— De a deveni dominator?

— Da.

— Decizia ta?

— Da.

— De a renunța la Harvard?

— Decizia mea, cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Până când te-am întâlnit pe tine.

— Pe mine?

— Da. Cea mai bună decizie pe care am luat-o a fost să mă căsătoresc cu tine.

Îi zâmbesc.

— Nu de a-ți înființa compania? șoptește ea.

Clatin din cap.

— Nu de a învăța să zbori?

Nu, draga mea.

— Tu.

Îi mai mângâi încă o dată obrazul, minunându-mă cât este de catifelat.

— Ea știa.

— Ce știa?

— Că eram îndrăgostit până peste cap de tine. M-a încurajat să vin în Georgia să te văd și mă bucur că a făcut-o. A crezut că te vei speria și vei pleca. Ceea ce ai și făcut.

Ana clipește, iar culoarea i se scurge din obraji.

— A crezut că am nevoie de toate capcanele stilului de viață de care mă bucuram.

— Să fii dominator?

Da.

— Asta îmi permitea să-i țin pe toți la distanță, îmi oferea control și-mi păstra detașarea, sau cel puțin așa credeam eu. Sunt sigur că ți-ai dat seama de ce.

— Mama ta biologică?

— Nu voiam să fiu iarăși rănit. Și apoi m-ai părăsit.

Văd ușile liftului închizându-se din nou în fața Anei și-mi amintesc că mi s-a părut că am rămas pe jos, în holul de la intrare timp de ore întregi.

— Și am fost distrus.

Inspir adânc.

— Am evitat intimitatea atât de mult timp — nu știu cum să fac asta.

— Te descurci de minune.

Îmi atinge buzele cu degetul, iar eu i-l sărut. Ne privim unul pe celălalt. Și, ca întotdeauna, mă înec în ochii ei albaștri.

— Ți-e dor? mă întreabă.

— Dacă mi-e dor?

— De acel stil de viață.

— Da, îmi lipsește.

După privirea ei, nu sunt sigur că mă crede.

— Dar numai în măsura în care îmi lipsește controlul pe care îl aduce. Și, sincer, cascatoria ta stupidă...

Mă opresc brusc.

— ... care mi-a salvat sora...

Tu, femeie nebună. Rea. Și frumoasă.

— Așa știu.

— Ce știi? se încruntă ea.

— Știu cu adevărat că mă iubești.

— Chiar așa?

— Da. Pentru că ai riscat atât de mult. Pentru mine. Pentru familia mea.

Încruntarea i se adâncește, iar eu nu mai pot rezista. Întind mâna și îi mângâi fruntea cu vârful degetului.

— Faci un v aici când te încrunți. Îmi place să-l sărut.

Expresia i se luminează.

— Pot să mă comport atât de urât și totuși ești încă aici, suspin.

— De ce te miri că sunt încă aici? Ți-am spus că nu aveam de gând să te părăsesc.

— Din cauza modului în care m-am comportat când mi-ai spus că ești însărcinată.

Degetul meu îi urmărește linia frunții și-i coboară pe obraz.

— Ai avut dreptate. Sunt un adolescent.

Strânge din buze. Spășită.

— Christian, am spus niște lucruri îngrozitoare.

Îmi duc degetul la gură.

— Taci. Am meritat să mi le spui. În plus, asta e povestea mea de noapte bună.

Mă rostogolesc din nou pe spate.

— Când mi-ai spus că ești însărcinată...

Mă opresc, luptându-mă cu rușinea și încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Credeam că vom fi doar noi doi pentru o vreme. Mă gândisem la copii, dar numai la modul abstract. Aveam o idee vagă că vom avea un copil, cândva, în viitor. Ești încă atât de tânără și știi că ești ambițioasă. Ei bine, mi-ai tras preșul de sub picioare. Doamne, ce neașteptat a fost. Niciodată, niși într-un milion de ani, când te-am întrebat ce se întâmplase, nu mă așteptam să-mi spui că ești însărcinată.

Oftez, dezgustat de mine însumi.

— Eram atât de supărat. Supărat pe tine. Supărat pe mine. Supărat pe toată lumea. Și m-a dus înapoi în timp, la acel sentiment că nimic nu este sub controlul meu. Trebuia să ies. M-am dus să-l văd pe Flynn, dar el era la ședința cu părinții de la școală.

Mă uit la ea în timp ce ridic dintr-o sprânceană, sperând că vede partea amuzantă a poveștii. Și, bineînțeles, o vede.

— Ironic, spune ea și zâmbim amândoi.

— Așa că m-am plimbat și m-am tot plimbat și m-am trezit la salon. Elena tocmai pleca. A fost surprinsă să mă vadă. Și, ca să fiu sincer, și eu am fost surprins să mă trezesc acolo. Și-a dat seama că eram supărat și m-a întrebat dacă vreau să beau ceva. Ne-am dus la un bar mai retras pe care îl cunosc și am băut o sticlă de vin. Și-a cerut scuze pentru modul în care s-a comportat ultima dată când ne-am întâlnit. Este supărată că mama nu mai vrea să aibă de-a face cu ea — asta i-a restrâns cercul social —, dar înțelege. Am vorbit despre afacere, care merge bine, în ciuda recesiunii... Am pomenit că-ți dorești copii.

— Credeam că ai anunțat-o că sunt însărcinată.

— Nu, nu i-am spus.

— De ce nu mi-ai spus asta?

Ridic din umeri.

— Nu am avut ocazia.

Erai prea furioasă.

— Ba da, ai avut-o.

— Nu te-am găsit în dimineața următoare, Ana. Și când te-am găsit, erai atât de supărată pe mine.

— Eram.

— Oricum, la un moment dat, în seara aceea — cam pe la jumătatea celei de-a doua sticle — a vrut să mă atingă. Și am încremenit.

Îmi acopăr ochii cu brațul. Sunt îngrozit.

Spune tot, Grey.

— A văzut că m-am ferit. Asta ne-a șocat pe amândoi.

Ana îmi dă brațul la o parte, așa că mă întorc și o privesc.

Îmi pare rău, iubito.

— Ce e? întreabă Ana.

Înghit în sec, încercând să-mi înving stânjeneala.

— S-a dat la mine.

Ana se schimbă la față. E îngrozită. Și furioasă. Din nou.

La naiba.

— A fost o clipă, suspendată în timp, continui în grabă. Mi-a văzut expresia și și-a dat seama cât de mult a depășit limita. I-am spus că nu, că nu m-am mai gândit la ea în felul acesta de ani întregi și, în plus — înghit din nou în sec, cu vocea moale — te iubesc. I-am spus că-mi iubesc soția.

Ana mă privește tăcută.

Ah, iubirea mea, la ce te gândești? Continui cu greu:

— A dat înapoi imediat. Și-a cerut scuze din nou, a făcut ca totul să pară o glumă. A spus că e fericită cu Isaac și cu afacerea, și că nu ne poartă pică niciunuia dintre noi. A spus că îi lipsește prietenia mea, dar știe că viața mea este acum alături de tine. Și cât de ciudat a fost totul, având în vedere ce s-a întâmplat ultima dată când ne-am aflat în aceeași încăpere. Am fost de acord cu ea. Ne-am spus adio. I-am spus că n-o voi mai vedea niciodată, iar ea a plecat.

— V-ați sărutat?

— Nu!

Doamne, nu.

— N-aveam cum să suport să stau atât de aproape de ea. Eram nefericit. Voiam să mă întorc acasă, la tine. Dar știam că m-am purtat urât. Am rămas și am terminat sticla, apoi am început să beau whisky. În timp ce beam, mi-am amintit că mi-ai spus la un moment dat: „*Dacă ar fi fost fiul meu...*” Și am început să mă gândesc la Junior și la cum a început relația mea cu Elena. Și asta m-a făcut să mă simt... stinger. Nu mă mai gândisem niciodată la povestea aceasta așa.

— Asta e tot?

Ana respiră ușurată.

— Cam așa ceva.

— Ah.

— Ah?

— S-a terminat?

— Da. S-a terminat de când mi-ai ieșit în cale. Mi-am dat seama de asta în acea seară, la fel și ea.

— Îmi pare rău, spune ea.

— Pentru ce?

— Pentru că am fost atât de furioasă a doua zi.

— Iubito, ți-am înțeles furia.

Furia mă caracterizează.

Oftez.

— Vezi tu, Ana, eu te vreau numai pentru mine. Nu vreau să te împart cu nimeni. Ceea ce este între noi doi, eu nu am mai avut niciodată. Vreau să fiu centrul universului tău, cel puțin pentru o vreme.

— Ești, obiectează ea. Asta nu se va schimba.

— Ana, îi șoptesc blând, cu un zâmbet resemnat, pur și simplu nu este adevărat. Cum ar putea fi?

Lacrimile i se adună în ochi.

— La naiba — nu plânge, Ana. Te rog, nu plânge.

Îmi pun mâna pe obrazul ei.

— Îmi pare rău.

Îi tremură buza. Îmi trec degetul mare peste buzele ei în timp ce simt că mă înțepă inima.

— Nu, Ana, nu. Să nu-ți pară rău. Vei mai iubi pe cineva. Și ai dreptate. Așa trebuie să stea lucrurile.

— Blip te va iubi și pe tine. Tu vei fi centrul lumii lui Blip... Junior. Copiii își iubesc părinții necondiționat, Christian.

Simt cum pălesc la față.

— Așa vin ei pe lume, continuă Ana, cu pasiune în glas. Programați să iubească. Toți copiii, chiar și tu. Gândește-te la acea carte pentru copii care-ți plăcea când erai mic. Încă o voiai pe mama ta. O iubeai.

Ella.

Hei, Viermișor. Hai să găsim mașinuțele.

Sunt pe marginea unui vârtej întunecat.

Mă clatin, încercând să-l depășesc.

Îmi pun mâna sub bărbie și-mi privesc frumoasa soție, încercând să găsesc cuvintele potrivite în timp ce mă lupt cu vârtejul, mă lupt să înot departe de orice durere.

— Nu, șoptesc.

Lacrimile Anei se revarsă pe obraji.

— Ba da, o iubeai. Bineînțeles că o iubeai. Nu era o opțiune. De aceea ești atât de rănit.

Tot aerul a părăsit camera și corpul meu.

Mă simt tras în jos, într-o prăpastie.

— De aceea ești capabil să mă iubești, spune ea. Iart-o. A avut propria ei lume de durere cu care a fost nevoită să se confrunte. A fost o mamă oribilă, iar tu ai iubit-o.

Mă pierd în vârtej. Mă sufoc.

Hei, Viermișor. Facem un tort?

Mami zâmbeste și îmi ciufulește părul.

Poftim. Mami îmi dă o perie.

Îmi zâmbeste. Mami e drăguță.

Are părul lung. Cântă. E fericită.

Vezi, Grey?

Au fost niște momente fericite...

— Obişnuiam să-i perii părul. Era drăguță.

— E suficient să mă uit la tine și să-mi dau seama că așa era.

— A fost o mamă oribilă.

Ana încuviințează. Ochii ei înlăcrimați sclipesc de compasiune.

Închid ochii și mărturisesc:

— Mi-e teamă că voi fi un tată oribil.

Ana mă mângâie peste față, liniștindu-mă.

— Christian, crezi măcar o clipă că te-aș lăsa să fii un tată oribil?

Deschid ochii și mă uit fix la ea.

Și iat-o... sclipirea Anastasiei Steele.

O alăturare atât de potrivită.

Războinica mea, luptând pentru mine, cu mine, împotriva mea... pentru copilul nostru.

Simt cum mi se taie respirația.

Zâmbesc. Înmărmurit de admirație.

— Nu, nu cred că ai face-o.

O mângâi pe obraz.

— Doamne, cât de puternică ești, doamnă Grey. Te iubesc atât de mult.

Îi sărut fruntea.

— Nu știam că pot să te iubesc atât de mult.

— Ah, Christian, șoptește ea.

— Acesta a fost sfârșitul poveștii de noapte bună.

— Asta da, poveste.

— Ce-ți mai face capul?

— Capul meu?

— Te doare?

— Nu.

— Bine. Acum cred că ar trebui să dormi.

Ana nu e convinsă.

— Dormi! exclam. Ai nevoie de somn.

— Am o întrebare, spune Ana.

— A? Care?

— De ce ai devenit dintr-odată... mai deschis, în lipsa unui cuvânt mai bun? Îmi spui toate astea, deși să aflu ceva de la tine este, în mod normal, o experiență destul de chinuitoare și dificilă.

— Este?

— Știi bine că da.

— De ce sunt mai deschis? Habar n-am. Poate pentru că te-am văzut practic moartă pe betonul ăla rece.

Mă crispez, amintindu-mi de Ana întinsă pe jos, în fața aceluși depozit abandonat unde Hyde o ținea pe sora mea. E traumatizant, așa că-mi îndrept gândurile spre ceva mai fericit, spre Junior.

— Faptul că o să fiu tată. Nu știu ce să zic. Ai spus că vrei să știi, iar eu nu vreau ca Elena să intervină între noi. Nu are cum. Ea este trecutul, și ți-am spus asta de multe ori.

— Dacă nu s-ar fi dat la tine, ați fi rămas prieteni? întreabă Ana.

— Asta e mai mult decât o întrebare.

— Îmi pare rău. Nu trebuie să-mi spui.

Roșește și mă bucur să vad că prinde puțină culoare în obraji.

— Deja mi-ai spus mai multe decât am crezut vreodată că vei face.

— Nu, nu cred, dar ea a simțit că a fost o poveste neterminată de la ziua mea de naștere. A întrecut măsura și am pus punct. Te rog să mă crezi. Nu am de gând s-o mai văd. Ai spus că e o limită dură pentru tine. E un termen pe care-l înțeleg prea bine.

Ana zâmbește.

— Noapte bună, Christian. Mulțumesc pentru povestea ta de noapte bună care m-a lămurit.

Se apleacă și își lipește buzele de ale mele. Limba ei mă ațâță. Corpul mi se aprinde. Mă dezlipesc de ea.

— Nu. Sunt disperat să fac dragoste cu tine, șoptesc excitat.

— Atunci fă-o.

— Nu, trebuie să te odihnești și este târziu. Bagă-te la somn.

Sting lumina de pe noptieră și întunericul ne înconjoară.

— Te iubesc necondiționat, Christian, șoptește Ana, în timp ce se cuibărește lângă mine.

— Știu, murmur, scăldându-mă în lumina ei.

Tu... și părinții mei.

Necondiționat.

Duminică, 18 septembrie 2011

Este aproape miezul nopții. În afară de câteva exerciții fizice, m-am bucurat de o zi liniștită alături de soția mea; singurul nostru drum a fost să-l vedem pe Ray, care se reface acum. În afară de asta, am insistat ca Ana să stea în pat și să se odihnească. A fost de acord, dar tot a răsfoit câteva manuscrise și nu am reușit s-o păcălesc să se răzgândească.

Doamna Jones s-a întors de la sora ei și a pregătit o masă consistentă, cu trei feluri de mâncare pentru noi doi. Pare la fel de îngrijorată ca mine de starea de sănătate a Anei.

Ana a adormit imediat după ora zece.

M-am pus la curent cu ce se întâmplă la birou, iar acum răsfoiesc notițele pe care doamna Collier le-a scris pentru părinții mei cât timp eram în grija ei. Are un scris îngrijit și ordonat, iar cuvintele ei stârnesc mici reminiscențe ce aruncă lumină în colțurile întunecate ale memoriei mele.

Kristian nu mă lasă să-l spăl, dar știe să se spele singur. A fost nevoie de două băi pentru a-l curăța și a trebuit să-l învăț cum să se spele pe cap. Nu suportă deloc să-l atingem.

Kristian a avut o zi mai bună astăzi. Încă refuză să vorbească. Nu știm dacă poate sau nu. Totuși e foarte nervos. Ceilalți copii sunt desigur de speriați de el.

Kristian încă nu ne lasă să-l atingem. Face crize când punem mâna pe el.

Cui Kristian îi este foame. Are un apetit uriaș pentru un copil atât de slab. Preferatele lui sunt paste și înghețată.

Fica noastră, Phoebe, s-a atașat de Kristian. Îl adoră, iar el îi tolerează atenția. Stă și desenează împreună cu el. Nu cred că a desenat prea mult până acum.

Unde merge Phoebe, merge și Kristian.

Kristian a avut astăzi o criză de nervi. Nu-i place să i se ia păturica. Dar e murdară. L-am lăsat să stea și s-o privească în mașina de spălat. Se pare că acesta a fost singurul lucru care l-a liniștit.

Amintirile se aprind și ies la suprafață în reprize, dar cel mai mult mă simt copleșit. Eram într-un loc străin, cu o familie străină — trebuie să fi fost îngrozitor de derutant. Nu e de mirare că am preferat să uit acea perioadă. Dar, după ce am citit notițele, știu că nu am pățit nimic rău acolo și-mi amintesc de Phoebe. Îmi cânta. Cântece caraghioase. Era bună și deosebit de dulce cu mine.

Mă bucur că părinții mei au păstrat aceste scrisori. Îmi amintesc cât de departe sunt acum de acel băiețel înspăimântat. Nu mai sunt așa. El nu mai există.

Mă gândesc să i le arăt Anei, apoi îmi amintesc reacția ei când a văzut fotografiile. Tristețea din ochii ei când se uita la acel copil înfometat și neglijat. Și și-ar aduce aminte de acel nemernic de Hyde... și de numeroasele lucruri pe care le avem în comun eu și el.

La naiba cu asta.

A avut destule de înfruntat în ultimele zile.

Bag scrisorile, desenele și fotografiile într-un dosar cafeniu pe care scrie KRISTIAN și le așez la loc sigur, la mine în fișet, pentru o altă zi. Poate pentru atunci când își va reveni complet. În plus, trebuie să vorbesc despre aceste lucruri cu Flynn și ar fi bine să fac asta înainte de a le împărtăși Anei. Ea e soția mea, nu terapeutul meu.

Închid fișetul și mă uit la ceas.

Este târziu, iar Ana moșăie când mă strecor în pat și o trag în brațele mele. Mormăie ceva neinteligibil în timp ce eu îi inspir parfumul liniștitor și închid ochii.

Talismanul meu de vise.

Luni, 19 septembrie 2011

Ana este cuibărită lângă mine, încă adormită. Este ora 7:16 dimineața. În mod normal, mă trezesc mai devreme, dar ultimele zile m-au afectat și pe mine. Ar putea fi și din cauza antrenamentului pe care l-am făcut ieri. Nu numai că am alergat, dar am făcut și două circuite în sala de sport și o oră de antrenament intens la aparatul de vâslit. Zâmbesc spre tavan, cu gândul să ies la alergat din nou în această dimineață. Simt că am un exces de energie.

Poate că ar trebui s-o las pe Ana să facă ce vrea cu mine.

Gândul este ispititor.

Futu-i.

Prea ispititor.

Inspir adânc, îmi potolesc poftele trupești, îmi iau telefonul și mă ridic ușor din pat. Poate mă voi întoarce când se va trezi. Acum, mi-e foame.

— Bună dimineața, domnule Grey.

Gail e în bucătărie; dacă este surprinsă că sunt încă în pijama, nu lasă să se vadă.

Se duce direct spre aparatul de cafea.

— Bună dimineața, doamnă Jones.

— Cum se simte doamna Grey în această dimineață?

— Încă doarme.

Dă din cap, cu un zâmbet satisfăcut.

— Cu ce vă pot servi?

— O omletă, te rog.

— Cu șuncă, ciuperci și brânză?

— Sună grozav.

Îmi toarnă o ceașcă de cafea proaspăt preparată.

Încep să răsfoiesc *The Seattle Times*, bucuros că soția mea nu este pe prima pagină, și mă întreb ce vom face eu și Ana astăzi. Chiar atunci zăresc secțiunea de imobiliar.

Bineînțeles!

— Gail, o strig. În funcție de cum se simte Ana, mă gândeam că am putea merge mai târziu la noua casă. Ai putea să ne pregătești un picnic?

— Cu plăcere, domnule. Îl voi ruga pe Taylor să ducă mâncarea la mașină când va fi gata.

— Mulțumesc.

O sun pe Andrea s-o anunț că nu voi veni la birou și o rog să reprogrameze orice întâlnire de astăzi. E impasibilă.

— Da, domnule Grey. Ce mai face doamna Grey? întreabă ea, timid.

— Mult mai bine. Mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta.

— Mă găsești pe mobil astăzi, dacă ai nevoie de mine.

OMLETA MEA E SENZAȚIONALĂ. Mănânc cu plăcere, când ceva îmi atrage atenția. Ana e în pragul ușii. Pare odihnită; vânătaia de pe obraz s-a estompat, dar este îmbrăcată complet, ca și cum ar vrea să iasă undeva. Poartă o fustă la limita indecenței — e numai picioare și tocuri înalte, foarte sexy. Îmi pierd firul gândurilor.

— Bună dimineața, doamnă Grey. Pleci undeva? întreb răgușit.

— La muncă.

Îmi aruncă un zâmbet care luminează camera. Râd de îndrăzneala ei.

— Nu prea cred. Dr. Singh a spus o săptămână de pauză.

— Christian, n-o să-mi petrec ziua lenevind în pat de una singură.

Îmi aruncă o privire rapidă și aprinsă, pe care o simt în toate locurile potrivite.

— Deci aş putea să mă duc la muncă. Bună dimineața, Gail.

— Doamnă Grey.

Doamna Jones strânge din buze, încercând să-și ascundă amuzamentul.

— Doriți micul dejun?

— Te rog.

— Fulgi de ovăz?

— Aș prefera o omletă cu pâine prăjită integrală.

— Prea bine, doamnă Grey, răspunde Gail, cu un zâmbet larg.

— Ana, nu te duci la serviciu.

Mă amuză faptul că își imaginează că asta o să facă.

— Dar...

— Nu, e simplu. Nu te mai certa cu mine.

Eu sunt șeful șefului tău, iar răspunsul este nu.

Mijește ochii și se încruntă când îmi observă ținuta.

— Te duci la muncă?

Clatin din cap și mă uit ostentativ spre pantalonii de pijama.

— Nu.

— E luni, nu-i așa?

Zâmbesc.

— Din câte știi, da.

— Tragi chiulul?

După tonul ei, e intrigată și nu-i prea vine să creadă.

— Nu te las aici de una singură, ca să intri iar în belele. Iar dr. Singh a spus că de-abia peste o săptămână te vei putea întoarce la muncă. Ți-
amintești?

Se așază pe scaunul de bar de lângă mine, cu fusta mai sus, expunându-și partea superioară a coapselor, iar eu îmi pierd șirul gândurilor... din nou.

— Arăți bine, murmur eu, iar ea își încrucișează picioarele. Foarte bine. Mai ales aici.

Nu mă pot abține și-mi trec degetul peste pielea expusă între partea de sus a ciorapilor ei și tivul fustei.

— Chestia asta este foarte scurtă, murmur.

Nu-mi pot lua ochii de la picioarele tale, doamnă Grey.

Nu sunt sigur că sunt de acord cu ținuta asta.

— Chiar așa? Nu am observat.

Ana face un gest relaxat cu mâna. Îmi iau privirea de la picioarele ei și o privesc. Se înroșește în obraji; e o mincinoasă fără speranță.

— Serios, doamnă Grey?

Ridic dintr-o sprânceană.

— Nu sunt sigur că hainele acestea sunt potrivite pentru serviciu.

— Ei bine, din moment ce nu mă duc la serviciu, e ceva discutabil, spune ea înțepată.

— Discutabil?

— Irelevant, spune cu gura plină, iar eu îmi ascund zâmbetul.

Iată din nou *acel* cuvânt. Mai iau o gură din omletă.

— Am o idee mai bună.

— Ai o idee mai bună?

O privesc în ochi și, dintr-odată, apare acea privire pe care o cunosc atât de bine — dorința ei răspunzând dorinței mele. În spațiul dintre noi

există scânteii, e propria noastră electricitate specială. Ea inspiră, iar eu șoptesc, potolind-o:

— Putem merge să vedem cum se descurcă Elliot cu casa.

Este dezamăgită pentru o clipă, dar apoi zâmbește la tachinările mele.

— Mi-ar plăcea.

— Bine.

— Tu nu trebuie să lucrezi?

— Nu. Ros s-a întors din Taiwan. Totul a mers bine. Astăzi, totul e în regulă.

Ai anumite avantaje când ești propriul tău șef.

— Credeam că te duci în Taiwan.

— Ana, erai în spital.

Nu aveam cum să te părăsesc.

— Ah.

— Da... Așa că astăzi petrec ceva timp de calitate cu soția mea.

Iau o înghițitură din cafeaua minunată a doamnei Jones.

— Timp de calitate?

Pofta Anei se strecoară în fiecare silabă.

Ah, draga mea.

Gail pune farfuria cu omletă în fața Anei.

— Timp de calitate, murmur.

Ochii Anei trec de la buzele mele la micul ei dejun. Și micul dejun are câștig de cauză.

La naiba. Blocat de omletă.

— Mă bucur să te văd mâncând, zic și, dând farfuria la o parte, cobor de pe scaunul de bar și-i sărut părul Anei. Mă duc să fac un duș.

— Ăăă... pot să vin să te frec pe spate? întreabă ea, între două îmbucături.

— Nu. Mănâncă.

Mă îndrept cu pași mari spre baie, simțindu-i privirea asupra mea. Îmi scot tricoul în timp ce mă îndepărtez și nu știu dacă fac asta ca s-o ispitesc să mi se alăture la duș sau nu. Devine din ce în ce mai greu să-mi țin mâinile departe de ea, în mai multe feluri.

Grey, maturizează-te.

ANA A INSISTAT SĂ MERGEM mai întâi să-l vizităm pe Ray, dar nu stăm prea mult. Domnul Rodriguez este cu el și urmăresc împreună un meci de fotbal britanic de ieri — Manchester United vs. Chelsea.

Manchester United are două goluri avantaj, ceea ce pare să-l mulțumească enorm pe domnul Rodriguez, judecând după strigătele sale de încurajare.

Oftez. Oricât aş încerca, nu mă interesează fotbalul.

Anei i se face milă de mine şi-l anunţă pe Ray că plecăm.

Slavă Domnului.

MĂ LAS PE SPATE ŞI MĂ RELAXEZ în timp ce mergem cu R8-ul meu spre noua casă. De-abia aştept să văd ce a distrus Elliot şi, sper, bazele viitoarei noastre case.

Ana şi-a schimbat tocurele foarte înalte cu nişte balerini mai potriviţi; bate din picior pe un cântec de la Crosby, Stills & Nash care se aude în boxele Audi-ului, părând fericită că a ieşit din casă. Două zile de repaus la pat i-au prins bine. Are culoare în obraji şi un zâmbet sensibil şi dulce când mă uit la ea. Pare să fi uitat de îngrozitoarea întâlnire cu maleficul Hyde.

Îl alung din mintea mea.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Vreau să-mi păstrez buna dispoziţie.

Din seara în care mi-am descărcat sufletul mă simt mai fericit. Habar nu aveam că destăinuirile în faţa soţiei mele vor avea un efect atât de benefic. Nu ştiu dacă este datorită faptului că am alungat în sfârşit fantoma Elenei Lincoln sau pentru că părinţii mei mi-au oferit unele dintre pie-sele lipsă din puzzle-ul incomplet al copilăriei mele, dar inima mea este cumva mai uşoară — mai liberă, chiar —, dar legată, la fel de constant ca întotdeauna, de frumoasa femeie de lângă mine.

Ana mă cunoaşte.

Ea îmi răsfrânge întunericul şi-l transformă în lumină strălucitoare.

Clatin din cap în faţa gândurilor mele fanteziste.

Floricele, Grey.

Este încă aici, în ciuda tuturor faptelor mele.

Căldura iubirii ei mi se răspândeşte în vene.

Întind mâna spre ea, o strâng de picior, apoi îmi plimb degetele peste pielea goală de deasupra coapsei, bucurându-mă de ea.

— Mă bucur că nu te-ai schimbat.

Ana îşi pune mâna peste a mea.

— Ai de gând să continui să mă aţâţi?

Nu ştiam că asta fac. Dar, hei, o să mă joc mai departe.

— Poate.

— De ce?

— Pentru că pot, spun, uitându-mă la ea.

— E un joc pentru două persoane, șoptește ea.

Îmi mut degetele pe interiorul coapsei ei.

— Te aștept, doamnă Grey.

Îmi ia mâna și mi-o pune pe genunchi.

— Ei bine, poți să-ți ții mâinile acasă, spune ea cu eleganță.

— Cum dorești, doamnă Grey.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul. O iubesc pe Ana cea jucăușă.

Ha. O iubesc pe Ana. Punct.

OPRESC LA POARTA CASEI noastre și tastez codul de acces. Porțile automate se deschid încet, scârțâind în semn de protest că au fost deranjate. Trebuie înlocuite și o să ne ocupăm și de asta. Înaintez cu viteză pe alee și-mi doresc să fi lăsat decapotată mașina. Iarba înaltă de pe pajiște capătă nuanțe aurii sub soarele de septembrie, iar copacii care străjuiesc aleea sunt toți împodobiți în culorile toamnei care se apropie. Apa canalului din depărtare este de un albastru scânteietor. E un peisaj idilic.

Și e al nostru.

Aleea șerpuește și în fața noastră apare casa, înconjurată de câteva camioane ale firmei de construcții a lui Elliot. Este ascunsă în spatele unei schele, iar câțiva dintre membrii echipei lui Elliot lucrează la acoperiș. Parchez în fața arcadei, opresc motorul și mă întorc spre Ana.

— Hai să-l găsim pe Elliot.

De-abia aștept să văd ce a făcut până acum.

— Este aici?

— Sper că da. Îl plătesc destul.

Râde și ieșim amândoi din mașină.

— Hei, frățioare!

Îl aud pe Elliot strigând, dar nu-l văd.

— Aici, sus!

Cercetez linia acoperișului, bucuros că am ochelari de soare. E acolo, făcându-ne cu mâna. Rânjetul lui rivalizează cu cel al pisicii din Cheshire.

— Era și timpul să treceți pe-aici. Rămâneți acolo. Cobor imediat.

Mă întind spre Ana, iar ea mă ia de mână și, în timp ce-l așteptăm pe Elliot, studiem exteriorul viitoarei noastre case. Este mai mare decât îmi aminteam.

O mulțime de spațiu pentru copilul nostru.

Gândul meu rătăcitor mă surprinde.

În cele din urmă, Elliot apare la ușa de la intrare, plin de murdărie, dar cu zâmbetul lui larg pe față. E clar că se bucură că suntem aici.

— Hei, frate.

Îmi strânge mâna de parcă ar încerca să scoată apă din cea mai adâncă fântână.

— Și tu ce mai faci, domniță?

O apucă pe Ana și o învârte în jurul lui.

— Mai bine, mulțumesc, spune ea râzând, puțin jenată, cred.

Frate! Nu-mi mai brusca soția! Are coastele învinețite!

O lasă jos și mă încrunt la el.

Boule.

Dar el mă ignoră — nimeni nu-i poate strica bună dispoziția.

— Să mergem la biroul de pe șantier. O să aveți nevoie de una din astea.

Își bate ușor casca de protecție de pe cap.

ELLIOT NE FACE TURUL amănunțit al casei, cât a mai rămas din ea — este aproape o cochilie. Ne explică cu meticulozitate lucrările în curs și cât va dura fiecare etapă. Când este în elementul său, cum e acum, este atât de entuziasmat. Atât eu, cât și Ana ascultăm, extaziați.

Peretele din spate a dispărut. Aici va fi peretele de sticlă al Giei Matteo, iar priveliștea este spectaculoasă. Sunt câteva vase cu pânze pe Sound, și sunt tentat să mă duc la *The Grace* după vizita noastră aici. Dar nu este o idee prea bună, având în vedere leziunile recente ale Anei. Încă se recuperează și trebuie s-o ia ușurel.

— Să sperăm că vom termina până la Crăciun, zice Elliot.

— Anul viitor, intervin eu.

În niciun caz nu va fi gata până la Crăciun.

— O să vedem. Cu puțin efort, se poate.

Turul nostru se încheie în bucătărie.

— Vă las să vă plimbați. Aveți grijă. Acesta este un șantier.

— Sigur. Mulțumesc, Elliot.

Fratele meu ne face vesel cu mâna și se îndreaptă spre scara acoperită pentru a se alătura echipei sale de constructori, pe acoperiș. O iau de mână pe Ana.

— Ești fericită?

Ana îmi zâmbește orbitor.

— Foarte. Îmi place la nebunie. Ție?

— Și mie îmi place.

— Bine. Mă gândeam la pozele cu ardei gras aici.

Ana arată spre unul dintre pereți. Încuviințez.

— Vreau să pun în această casă portretele făcute de José. Să te hotărăști unde ar trebui să fie agățate.

Obrajii i se colorează în acea nuanță delicioasă de roz.

— Undeva unde să nu le văd prea des.

— Nu fi așa.

Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— Sunt pozele mele preferate. O ador pe cea din biroul meu.

— Habar n-am de ce.

Se strâmbă și îmi sărută degetul mare.

— Sunt lucruri mai rele decât să mă uit toată ziua la fața ta frumoasă și zâmbitoare. Ți-e foame?

— Foame de ce?

Îmi aruncă privirea seducătoare pe care o cunosc atât de bine.

Ah, draga mea. Nu mai pot suporta mult chestia asta.

— De mâncare, doamnă Grey.

O sărut repede. Ea se bosumflă și oftează.

— Da. Zilele astea mi-e mereu foame.

— Noi trei putem face un picnic.

— Noi trei? Mai vine cineva?

Îmi las capul într-o parte.

Ai uitat pe cineva, Ana?

— Peste vreo șapte sau opt luni, murmur.

Îmi zâbește caraghios... *Da, el.*

— M-am gândit că poate ți-ar plăcea să mănânci în aer liber, sugerez dezinvolt.

— Pe pajiște?

Încuviințez.

— Sigur.

Ana se luminează. Iar eu mă simt extraordinar pentru că m-am gândit să organizez un picnic. Avem mult spațiu și intimitate aici.

— Va fi un loc minunat pentru a ne întemeia o familie.

Îmi cobor privirea spre soția mea.

Junior va fi fericit aici.

Pajiștea va fi locul lui de joacă.

Mă întind și-mi pun mâna pe burta ei. Ana găfâie și-și pune și ea mâna peste mâna mea.

— E greu de crezut, îi șoptesc.

— Știu. Ah — uite, am dovezi. O fotografie.

— Da? Primul zâmbet al bebelușului?

Din portofel scoate o imagine alb-negru, pe hârtie lucioasă, și mi-o întinde.

— Vezi? spune ea.

Fotografia granulată este în mare parte cenușie. Dar în mijloc e un mic gol întunecat, iar în interiorul acestuia, există o mică pată gri, vizibilă pe fondul negru.

— A, Blip, zic mirat. Da, văd.

Blip-ul nostru. Uau. Omulețul nostru. Bebelușul Grey.

Mă simt surprins, pentru o clipă, de un sentiment de regret, pentru că am ratat acest moment cu Ana.

— Copilul tău, îmi șoptește.

— Copilul nostru, o corectez.

— Primul din mai mulți copii.

— Mai mulți?

Cum?

— Cel puțin doi, zice Ana, optimistă.

— Doi?

La naiba!

— Putem s-o luăm pe rând?

Îmi zâmbește cu drag.

— Sigur.

O iau de mână și, împreună, ne întoarcem prin casă și ieșim pe ușa din față.

E o după-amiază foarte frumoasă. Parfumurile ierbii de pe pajiște și ale florilor plutesc în aer. Frumoasa mea soție este lângă mine. E un adevărat paradis. Și în curând vom fi trei.

— Când ai de gând să le spui părinților tăi? o întreb.

— În curând. M-am gândit să-i spun lui Ray în dimineața asta, dar era domnul Rodriguez acolo.

Ana ridică din umeri. Eu dau din cap. *Înțeleg, Ana.*

Deschid portbagajul R8-ului, de unde scot coșul de picnic din răchită și pătura ecosez pe care Ana a cumpărat-o de la Harrods din Londra.

— Vino.

Ne plimbăm pe pajiște, ținându-ne de mână. Când ajungem departe de casă, îi eliberez mâna și, împreună, întindem pătura pe jos. Mă așez lângă ea și-mi scot sacoul, pantofii și șosetele. Îmi iau un răgaz ca să inspir o gură de aer proaspăt. Suntem apărați de iarba lungă, departe de lume, în propriul nostru univers. În timp ce Ana deschide coșul de picnic, inspectând toate bunătățile pe care doamna Jones ni le-a pus la pachet, îmi vibrează telefonul.

La naiba.

E Ros.

— ÎȚI MULȚUMESC CĂ mi-ai răspuns la întrebare și mă bucur să aflu că Ana este bine, spune Ros la telefon.

— Cu plăcere.

Este a doua oară când sună și al treilea telefon pe care l-am primit de când suntem la picnic.

— N-ar trebui să fii atât de indispensabil.

Râd.

— Mă flatezi.

Ana stă întinsă lângă mine, ascultându-mă. Se încruntă la ultima mea remarcă.

— Ar trebui să-ți iei câteva zile libere, îi spun lui Ros. La urma urmei, ți-ai petrecut cea mai mare parte a weekendului pe drum, întorcându-te din Taiwan.

— E o idee grozavă. Aș putea să-mi iau liber joi și vineri, dacă nu te deranjează.

— Sigur, Ros, e OK.

— Așa voi face. Mulțumesc, Christian. La revedere.

Arunc telefonul pe pătură și, sprijinindu-mi mâinile pe genunchi, îmi privesc soția. Stă întinsă lângă mine, pe pătură, uitându-se în sus cu o expresie visătoare. Întind mâna și mai iau o căpșună din ceea ce a mai rămas din excelentul picnic al doamnei Jones și i-o trec Anei peste buze. Își desparte buzele și vârful limbii ei se joacă cu căpșuna, în gura ei fierbinte și umedă.

Simt asta în penis.

— Gustos? îi șoptesc.

— Foarte.

— Te-ai săturat?

— De căpșuni, da, spune pe un ton scăzut.

Ana, nu ne vede nimeni aici.

Grey, fii cuminte.

Zâmbesc. Gata. Schimb subiectul.

— Doamna Jones a pregătit o mâncare foarte bună pentru picnic.

— Așa e.

Doamne, mi-e dor de soția mea... toată. Mă întind, sprijinindu-mi ușor capul pe abdomenul ei, și închid ochii, încercând să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care aş vrea să i le fac chiar acum. Degetele ei îmi mângâie părul.

Ah, ce fericire.

BlackBerry-ul meu începe să bâzâie din nou.

La naiba. E Welch. Ce vrea?

Răspund, puțin nervos că ne-a întrerupt.

— Welch.

— Domnule Grey. Am vești. Eric Lincoln de la Lincoln Timber a fost cel care a plătit cauțiunea lui Hyde.

La naiba.

Ticălosul ăla nenorocit.

Mă ridic în capul oaselor. Simțurile mele sunt în alertă maximă și furia pune stăpânire pe mine.

— Aș vrea să-l pun sub supraveghere, dacă nu aveți vreo obiecție.

— Non-stop, mă răstesc, aprobator.

Cum îndrăznește Lincoln să se amestece cu Hyde?

Asta e o declarație de război.

— Sigur. Nu știu ce altceva ar mai fi putut plănuși sau ce legătură există între cei doi. Dar voi afla.

— Mulțumesc.

Închide, iar eu abia îmi pot stăpâni furia.

Strâng cu putere telefonul, dându-mi seama că *acum* este momentul să mă răzbun. Mi-am făcut cu mult timp în urmă planurile și, după cum spune proverbul, răzbunarea este un fel de mâncare cel mai bine servit rece. Îi zâmbesc Anei și o sun pe Ros.

— Christian. Credeam că te bucuri de ziua ta liberă.

Mă ridic în genunchi — *n-am sunat-o ca să stăm la taclale.*

— Ros, câte acțiuni deținem la Lincoln Timber?

— Stai să verific.

E la curent cu tot.

— Deținem șaiszeci și șase la sută din toate companiile fantomă.

Excelent.

— Deci, consolidează acțiunile la GEH, apoi concediază consiliul de conducere.

— Pe tot? S-a întâmplat ceva?

— Pe toți, cu excepția directorului general.

— Christian, nu are niciun sens.

— Nu-mi pasă.

Oftează.

— Nu va mai exista nicio companie. Ce poate face directorul general? Dacă vrei să lichidezi această companie, nu asta e calea.

— Înțeleg ce spui, fă-o și gata, mârâi eu, stăpânindu-mi cu greu furia.

Oftează resemnată.

— Sunt acțiunile tale.

Nu are de gând să se mai certe cu mine.

— Mulțumesc, răspund, deja puțin mai calm.

— Îl voi pune pe Marco să se ocupe de asta.

— Ține-mă la curent.

Când închid, Ana face ochii mari.

— Ce s-a întâmplat? șoptește ea.

— Linc.

— Linc? Fostul soț al Elenei?

— Același. El este cel care i-a plătit cautiunea lui Hyde.

Șocată, Ana rămâne cu gura căscată.

— Ei bine, o să pară un idiot, spune ea, consternată. Hyde a comis o altă infracțiune în timp ce era eliberat pe cautiune.

Ca întotdeauna, Ana are un răspuns inteligent la orice.

— Bine spus, doamnă Grey.

— Ce-ai făcut? întreabă, ingenunchind în fața mea.

— L-am terminat.

Se cutremură.

— Hm, pare ceva cam impulsiv.

— Sunt genul de om impulsiv.

— Sunt conștientă de asta.

— Mă gândesc la acest plan de ceva vreme, îi explic.

O preluare ostilă.

— Da?

Ana își înclină capul, cerând răspunsuri din priviri. Mă gândesc dacă să-i spun sau nu.

La naiba, oricum știe totul despre Elena. Inspir adânc și-i arunc o privire precaută. E o fază dură, Ana.

— Cu niște ani în urmă, când aveam 21 de ani, Linc și-a bătut soția până a făcut-o praf. I-a rupt maxilarul, brațul stâng și patru coaste pentru că și-o trăgea cu mine. Iar acum află că a plătit cauțiunea unui bărbat care a încercat să mă ucidă, să-mi răpească sora și să-i spargă capul soției mele. M-am săturat. Cred că e timpul să mă răzbun.

Gândul îmi fuge la acel moment îngrozitor când m-a bătut și pe mine — am crezut că mi-a dislocat maxilarul. Îmi duc mâna la bărbie, retrăind tulburătorul moment. Mi-am pierdut cunoștința timp de câteva minute și a avut suficient timp să-i facă tot ce-i mai rău Elenei.

Iar eu nu am făcut nimic. Eram prea șocat... prea amețit.

La naiba. Grey, oprește-te. Acum.

Ana este palidă la față.

— Bine spus, domnule Grey, spune ea.

— Ana, asta fac eu. De obicei nu sunt motivat de răzbunare, dar nu-l pot lăsa să scape. Ceea ce i-a făcut Elenei — ei bine, ea ar fi trebuit să depună plângere, dar nu a făcut-o. Asta a fost alegerea ei.

Îmi încordez maxilarul.

— Dar cu Hyde a întrecut serios măsura. Atacându-mi familia, Linc a transformat asta în ceva personal. Am de gând să-l zdrobesc, să-i desființez compania chiar sub nasul lui și să vând bucățile celui mai bun ofertant. Îl voi falimenta.

Ana oftează.

— În plus, adaug eu, încercând să mă relaxez, vom face bani buni din această afacere.

Ea clipește de câteva ori și mă întreb dacă nu cumva mă vede într-o lumină cu totul nouă. În niciun caz una bună.

La naiba.

— Nu voiam să te sperii.

— Nu m-ai speriat, șoptește.

Ridic dintr-o sprânceană. Vorbește serios? Sau încearcă să mă facă să mă simt mai bine?

— Pur și simplu m-ai luat prin surprindere, recunoaște Ana.

Îi cuprind fața în mâini și-mi lipesc buzele de ale ei.

Nu-mi pare rău, Ana.

— Voi face orice să te apăr. Să-mi țin familia în siguranță. Să-l țin pe acest micuț în siguranță.

Îmi pun mâna pe burta ei, iar Ana trage aer în piept.

Ochii ni se întâlnesc, iar în adâncurile lor albastre, dorința ei arde, chemându-mă.

La naiba.

O vreau.

E atât de seducătoare. Îmi strecor degetele puțin mai jos și-i ating sexul prin haine cu vârful degetelor, excitând-o.

Ana se repede, cuprinzându-mi capul între mâini, împletindu-și degetele în părul meu și sărutându-mă. Oftez uimit, iar limba i se strecoară repede în gura mea.

Dorința, fierbinte și grea, călătorește cu viteza luminii până în vârful penisului meu.

La naiba, mi s-a sculat.

Gem și-i întorc sărutul, iar limba mea se împletește cu a ei.

A trecut atât de mult timp.

Gustul ei, senzația ei. Ea este totul.

— Ana, spun eu, răsuflând cu dor pe buzele ei.

Sunt vrăjit, mâinile mele se mișcă nestingherite peste spatele ei frumos până la tivul fustei și la carnea moale a coapselor.

Mulțumesc Cerului pentru această fustă scurtă!

Degetele ei încep să-mi descheie cămașa, cu îndemânare.

Și, pentru o clipă, degetele ei nerăbdătoare îmi distrag atenția.

— Stai, Ana — oprește-te.

Cu o reținere enormă, mă retrag și îi prind mâinile.

— Nu, strigă ea, tulburată, iar dinții ei se agață de buza mea inferioară. Nu.

Este insistentă, iar ochii ei albastru intens mă privesc cu dorință. Mă eliberează.

— Te vreau.

Ana! Ești rănită!

Corpul meu e de acord cu Ana.

— Te rog, am nevoie de tine.

E o rugămintă cât se poate de sinceră.

Ah, futu-i.

Nu mai am răbdare. Cedez, copleșit de ardoarea ei și de dorința mea. Geme, iar gura mea o găsește pe a ei, sărutând-o și gustând-o din nou. Îi cuprind capul în palme, îmi cobor mâna pe trupul ei până la talie, o las ușor pe spate și mă întind lângă ea.

Ne sărutăm.

Ne sărutăm încontinuu.

Buzele și limbile ni se împreunează.

Ne reîntâlnim unul cu celălalt.

Când trag aer în piept, mă uit în ochii ei, amețiți de pasiune.

— Ești atât de frumoasă, doamnă Grey.

Mă mângâie pe obraz.

— La fel și tu, domnule Grey. Pe dinăuntru și pe dinafară.

Oh, nu sunt sigur că e adevărat.

Îmi atinge cu tandrețe fruntea.

— Nu te încrunta, îmi șoptește. Pentru mine ești frumos, chiar și atunci când ești supărat.

Spune cele mai dulci lucruri din lume. Geme și o sărut încă o dată și mă bucur de răspunsul ei. Corpul ei se arcuiește pentru a-l întâmpina pe al meu.

— Mi-a fost dor de tine.

Cuvintele mele sunt prea puțin, nu se potrivesc cu sentimentele din spatele lor.

Ea este lumea întreagă pentru mine.

Îmi trec buzele peste obrazul ei.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Ah, Christian.

Pasiunea ei mă aprinde. Îmi trec buzele peste gâtul ei, lăsând în urmă sărutări moi și umede, și îi desfac cămașa, sărutându-i rotunjimea moale a sânilor.

Isuse, sunt mai mari!

Deja.

Mm.

— Corpul tău se schimbă, murmur în semn de apreciere și-mi trec degetul mare peste sutienul ei, convingându-i sfârcul să se trezească și să-mi implore buzele. Îmi place...

Am spus asta cu voce tare?

Nu știu. Nu-mi pasă. Sunt atât de îndrăgostit de soția mea. Îi dezmi-erd sânul cu nasul și cu limba prin țesătura albă a sutienului. În timp ce sfârcul ei se chinuie să se elibereze, îmi folosesc dinții pentru a trage în jos cupa și pentru a-i elibera sânul. Sfârcul i se întărește în briza ușoară, iar eu îl trag încet în gură și-l sug cu putere.

— Ah! geme Ana, apoi tresare sub mine.

La naiba! Coastele ei! Mă opresc, imediat.

— Ana!

La naiba.

— Despre asta vorbeam. Lipsa ta de autoconservare. Nu vreau să te rănesc.

Ochii ei disperați și arzători îi întâlnesc pe ai mei.

— Nu! Nu te opri, se tânguiește ea. Te rog.

La naiba. Tot corpul meu strigă „nu te opri“.

Dar...

La naiba!

— Aici.

Cu grijă, o ridic și o așez peste mine, iar mâinile mele călătoresc lin peste picioarele ei, până în partea de sus a coapselor. E o priveliște dată naibii. Părul i se revărsă spre mine. Mă privește cu ochi blânzi și plini de dorință, iar sânii ei sunt liberi.

— Așa. Așa e mai bine și mă pot bucura de peisaj.

Îmi prind degetul în cealaltă cupă a sutienului și trag în jos, astfel încât să mă bucur de ambii ei sâni. Când îi cuprind în mâini, Ana geme și își lasă capul pe spate, împingându-i și mai mult în palmele mele.

Ah, iubito.

Îi dezmiard sfârcurile, iar acestea se întăresc și mai mult sub atingerea mea, până când Ana începe să țipe. Îi vreau gura; îmi lipsesc nasul de al ei și o sărut, în timp ce limba și degetele mele o tachinează și o ispitesc.

Ana mă apucă din nou de cămașă, chinuindu-se să desfacă nasturii rămași. Mă sărută înapoi atât de înfocat, încât sunt sigur că unul dintre noi sau poate amândoi vom lua foc. I se citește disperarea în sărut.

— Hei...

O strâng ușor de păr și mă dau înapoi.

— Nu e nicio grabă. Ia-o încet. Vreau să te savurez.

— Christian, a trecut atât de mult timp.

Gâfâie.

Știu. Dar ești rănită. Să nu ne grăbim.

— Încet.

Și asta nu e o rugămintă. Îmi lipsesc buzele de un colț al gurii ei.

— Încet.

Apoi, de celălalt colț.

— Încet, iubito.

Îi prind buza de jos între dinți.

— Hai s-o luăm încet.

Continui să o sărut, limba mea subjugând-o pe a ei, a ei ispitind-o pe a mea. Își plimbă degetele pe fața mea, pe bărbie, pe gât, și începe din nou cu nasturii de la cămașă. Îmi desface cămașa și mă mângâie pe piept, apoi mă împinge în jos, astfel încât să stau mai bine sub ea.

Se uită la mine și se răsuște peste vintrele mele.

Îmi împing șoldurile în sus pentru a mă bucura de frecarea cu scula mea nerăbdătoare.

Ana mă privește, cu buzele întredeschise, în timp ce îmi trasează gura cu vârful degetelor. Merge mai departe, degetele ei trecându-mi peste obraz, pe gât în jos. Se apleacă, și sărutările ei tandre urmează drumul degetelor sale, atingându-mi maxilarul și gâtul. Mă predau senzației, închid ochii și înclin capul cu un geamăt. Limba ei își continuă călătoria, coborând pe stern, pe piept, unde se oprește pentru a-mi săruta câteva dintre cicatrici.

Ana.

Vreau să mă îngrop adânc în ea. O prind de șolduri și o privesc misterios în ochii de un albastru întunecat.

— Vrei asta? Aici?

Vocea mea este răgușită de dorință.

— Da, murmură ea și se lasă din nou în jos.

Buzele și limba ei se joacă cu sfârcul meu, trăgând ușor de el.

— Ah, Ana, respir uimit, în timp ce plăcerea îmi străbate tot corpul.

Îi cuprind talia, o ridic și-mi desfac rapid blugii, îmi deschid fermoarul și-mi împing în jos lenjeria intimă, eliberându-mi penisul. O așez din nou deasupra mea, iar ea se freacă de mine.

Ah. Trebuie s-o penetrez. Urc degetele pe coapsele ei și mă opresc în partea lor de sus. Îmi plimb degetele mari pe carnea ei caldă și îmi mut mâinile mai sus, astfel încât să-i simt umezeala prin chiloții ei de dantelă.

Ana geme.

— Sper că nu ții prea mult la lenjeria ta intimă, șoptesc și-mi strecor degetele în chiloții ei, atingând-o.

La naiba. E udă.

Pregătită pentru mine.

Împing degetul mare prin țesătură și materialul se rupe.

Da!

Îmi duc mâinile în partea de sus a coapselor ei și-mi las degetele să-i atingă clitorisul în timp ce strâng din fund, căutând să-mi frec penisul de ea. Ana alunecă peste mine.

— Simt cât de umedă ești.

Ești o zeiță, Ana.

Mă ridic în capul oaselor, astfel încât să ne privim din nou ochi în ochi, îmi înfășor brațul în jurul taliei ei și-mi frec nasul de al ei.

— O s-o luăm încet, doamnă Grey. Vreau să te simt toată.

Și înainte ca ea să se opună, o ridic din nou, o cobor ușor peste mine și o pătrund lasciv. Închid ochii și savurez fiecare felie delicioasă din trupul ei.

Aceasta este fericirea.

— Ah! geme ea și se prinde de brațele mele.

Încearcă să se ridice, nerăbdătoare să înceapă, dar eu o țin și deschid din nou ochii.

— Toată, murmur și-mi mișc bazinul în sus, punând stăpânire pe tot corpul ei.

Ana scoate un geamăt înăbușit și-și aruncă capul pe spate.

— Vreau să te aud, îi șoptesc.

Încearcă să se ridice din nou.

— Nu... nu te mișca, doar simte.

Ochii i se deschid deodată, și oftează de plăcere. Se uită la mine, de-abia respirând. O pătrund încă o dată, dar o țin blocată. Geme, iar eu îmi înclin capul ca s-o sărut pe gât.

— Acesta este locul meu preferat. Îngropat în tine, îi șoptesc la ureche, acolo unde i se simte pulsul.

— Te rog, mișcă-te, mă imploră ea.

Dar eu vreau s-o torturez.

S-o iau încet.

Ca să nu pățească ceva.

— Ușurel, doamnă Grey.

Îmi încordez fundul încă o dată, împingându-mă în ea. Ana îmi mângâie fața și mă sărută. Limba ei mă mistuie.

— Iubește-mă. Te rog, Christian.

Determinarea mea se destramă. Îmi trec dinții peste obrazul ei.

— Haide.

Sunt numai al tău, Ana.

Mă împinge pe spate și începe să se miște, în sus și în jos. Rapid, puțin frenetic. Ia tot ce am de oferit.

Ah, Doamne.

O prind de mâini și intru în ritmul ei sălbatic. Mă împing în sus, din nou și din nou. Mă bucur de ce simte, de priveliște, de soția mea, de cerul albastru din spatele ei, în aer liber.

— Ah, Ana.

Gem, abandonându-mă complet ritmului ei. Închid ochii și-mi duc mâinile din nou pe coapsele ei, spre acel punct prețios care le unește. Acolo, apăs cu ambele degete mari pe clitorisul ei, iar ea strigă, explodând într-un climax nimicitor, care mă înnebunește.

— Ana! strig în timp ce mă las pradă propriului orgasm amețitor.

CÂND DESCHID OCHII, Ana stă întinsă peste mine.

O cuprind în brațe și ne întindem amândoi. Încă împreunați.

Mi-a fost dor de asta.

Mâna ei este deasupra inimii mele, care își revine la ritmul ei normal.

E ciudat. Cu ceva timp în urmă, n-aș fi putut suporta mâinile ei pe mine.

Acum, tânjesc după atingerea ei.

Îmi sărută pieptul.

Iar eu îi sărut părul.

— Ești mai bine? o întreb.

Înaltă capul, iar zâmbetul ei îl reflectă pe al meu.

— Mult mai bine. Tu?

Sunt doar recunoscător că este aici, întreagă, încă alături de mine, după tot ce s-a întâmplat.

— Mi-a fost dor de tine, doamnă Grey.

— Și mie.

— Gata cu actele de eroism, da?

— Da, răsuflă ea.

— Ar trebui să vorbești mereu cu mine, insist, cu blândețe.

— E valabil și pentru tine, Grey.

— O observație corectă. O să încerc.

O sărut din nou, zâmbind. Nu-mi acceptă mizeriile, ca de obicei.

— Cred că vom fi fericiți aici, spune Ana.

— Da, tu, eu și Blip. Cum te simți, aproape?

— Bine. Relaxată. Fericită.

— Bravo.

— Tu?

— Da, toate aceste lucruri.

Delirant de fericit, Ana.

Se uită la mine.

— Ce e? o întreb.

— Știi, ești foarte autoritar când facem sex.

Ah.

— Te plângi?

— Nu, spune ea cu emfază. 'Mă întrebam doar. Ai spus că ți-a lipsit.

Și mă întreb, pentru o clipă, la ce se referă.

Controlul? Am nevoie de asta. Camera de joacă? *Ceea ce facem acolo?*

Îmi vine în minte o viziune cu ea legată de patul cu baldachin, cu muzica lui Tallis răsunând în cameră. Sau poate crucea și o cravașă... cea din piele maronie. Amintirile mele continuă la nesfârșit, ispitindu-mă.

— Uneori, șoptesc.

Da. Uneori îmi este dor de toate astea.

Zâmbește.

— Ei bine, va trebui să vedem ce putem face în legătură cu asta.

Mă sărută pe buze.

Ah. Asta sună interesant.

— Și mie îmi place să mă joc, spune ea și se uită timid la mine.

Măi, măi, măi... Această zi bună a devenit perfectă.

— Știi, chiar aș vrea să-ți testez limitele, îi șoptesc.

— În ce privință?

— În ceea ce privește plăcerea.

— Ah, cred că mi-ar plăcea asta.

— Ei bine, poate când ajungem acasă.

O îmbrățișez tandru, minunându-mă de cât de mult înseamnă ea pentru mine.

Cât de mult o iubesc.

Cine ar fi crezut că mă pot îndrăgosti atât de profund, atât de complet?

Miercuri, 21 septembrie 2011

Flynn a rămas fără cuvinte.

Ar putea fi o premieră.

I-am făcut un rezumat cu tot ce s-a întâmplat de la ultima noastră ședință.

— Deci de asta ai venit să mă cauți, murmură el.

— Da.

Clatină neîncrezător din cap.

— Ei bine, să începem cu începutul. Ce face Ana?

— E bine. Pe cale de vindecare. Disperată să se întoarcă la muncă.

— Nu suferă de stres post-traumatic?

— Nu cred. Dar s-ar putea să fie prea devreme să ne dăm seama.

— Îi pot recomanda pe cineva, dacă are nevoie de un terapeut.

Se oprește și-și atinge buza cu degetul arătător.

— Ce-ar fi s-o luăm ușor? Să începem cu sarcina și cu reacția ta.

— Nu este un moment cu care să mă laud.

Mă uit pe lângă el, în gol, jenat să-l privesc în ochi.

— Nu e, spune el iute. Cum te simți acum?

Oftez, mă aplec în față și-mi sprijin coatele pe genunchi.

— Resemnat. Entuziasmat. Speriat. Cam toate în aceeași măsură.

Aș fi preferat să mai așteptăm. Dar acum, că Junior e pe drum... ei bine...

Ridic din umeri. Flynn mă privește înțelegător, cred.

— Nu înveți cu adevărat ce este dragostea necondiționată până nu ai un copil.

— Așa spune și Ana. Dar eu abia am învățat s-o iubesc pe ea...

Mă retrag, nedorind să dau glas gândului meu până la sfârșit.

— Cum ai putea să iubești și pe altcineva?

Flynn termină fraza în locul meu, iar eu zâmbesc sumbru.

— Christian, cu nevoia ta extraordinară de a-i proteja și de a le oferi totul celor apropiați, celor pe care-i iubești, nu am nicio îndoială că ai o capacitate înăscută de a-ți iubi propriul copil.

— Sper să ai dreptate.

John își permite un mic zâmbet.

— Vom vedea. Vei afla peste câteva luni. Ce simți față de doamna Lincoln?

— Că acel capitol s-a închis.

Flynn dă din cap.

— Cred că mă ajută faptul că i-am spus totul Anei. Cum a început totul și cum s-a terminat. E un cerc complet.

— Așa se pare. Ai vreun regret?

Inspir scurt.

— Că i-am spus Anei? Nu, niciunul. Că am rupt relația cu Elena...
Da. Nu...

John strânge din buze, iar eu adaug rapid:

— Știu că nu ești de acord. Știu că tot ceea ce am făcut eu și Elena a fost greșit... ceea ce a făcut ea a fost greșit. Comportamentul ei a fost unul de prădător — înțeleg asta acum, dar nu-l regret în totalitate. Cum aș putea? Întotdeauna am crezut că de ea aveam nevoie în acel moment. M-a învățat foarte multe lucruri.

Oftează.

— A profitat de un adolescent vulnerabil, Christian. Nu te poți des-cotorosi de acest adevăr.

Mă holbez la el.

Nu se înșală.

Dar nu sunt pregătit să recunosc asta... încă.

— Mai lasă-mă puțin, spun liniștit.

Încuviințează.

— Fără îndoială că vom reveni asupra acestui aspect, așa că hai să-ți dăm un răgaz și să reluăm când vei fi pregătit.

Expiră tăios.

— Aș vrea să te întreb despre conversația cu părinții tăi în legătură cu perioada pe care ai petrecut-o în plasamentul familial. Cum ți s-a părut?

— Ciudată, din mai multe motive.

— Te rog, detaliază.

— În primul rând, m-am mirat că au reacționat atât de repede când le-am cerut ajutorul.

— Nu au mai făcut asta până acum?

— Ei bine, ba da, au făcut-o. Mama mea a fost de mare ajutor cu Ray când a avut un accident.

— Dar asta e altceva. Ea este doctor.

— Da. Nu sunt sigur că i-am mai întrebat vreodată ceva atât de personal. Cred că am renunțat să mai încerc, cu mult timp în urmă. După cum știi, în adolescență, am avut o relație dificilă cu amândoi. Și au fost atât de dezamăgiți când am renunțat la Harvard, nu mi-au aprobat deloc decizia.

Flynn dă din cap.

— Dar, ca părinte, crezi întotdeauna că știi ce este mai bine pentru copilul tău. Este o lecție de care merită să ne amintim. Faptul că ai renunțat, evident, nu ți-a dăunat.

— Dar în seara aia când au venit la mine, mi-au fost de mare ajutor. Au adus toate lucrurile acelea cu ei.

Arăt spre dosarul cafeniu pe care Flynn l-a răsfoit deja. Întinde mâna după fotografia soților Collier și a celor doi copii adoptivi ai lor.

— Și asta e Hyde? întreabă el, arătând spre băiatul roșcat și trufaș. Dau din cap.

— Și tu. Cel mai mic dintre copii.

— Da.

— Trebuie să fi fost foarte tulburător pentru tine, dacă nu-ți amintești acest moment.

— Chiar a fost.

— Îți amintești mai multe acum?

— Da. Cred că cel mai mult m-a liniștit faptul că mama mi-a spus că nu am pățit nimic rău cât m-am aflat în grija familiei adoptive. Asta m-a ajutat să-mi reamintesc. Înainte de asta, imaginația mea o luase razna. Mi-era frică să-mi amintesc. Înțelegi tu... când nu știi nimic.

— Da. Înțeleg. O crezi?

— Da. Amintirile pe care le am sunt toate plăcute.

— Și Kristian Pusztai?

Oftez.

— Nu mai există.

Flynn ridică din sprâncene.

— Ești sigur?

Mă strâmb.

— Nu. Dar cred că e timpul să mă maturizez și să-l las în urmă. Soția mea mi-a spus fără menajamente că trebuie să mă maturizez și să mă trezesc mai repede la realitate.

Flynn pufnește.

— Ți-a spus, nu-i așa? Tu i-ai spus? Despre asta?

Îmi arată certificatul de naștere.

— Nu.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Ea mă cunoaște drept Christian Grey.

John analizează răspunsul meu.

— Copilul acela este o parte din tine.

— Știu. Dar vreau să îl țin pentru mine încă o vreme. Să mă obișnuiesc cu el.

— Îi vei spune?

— Într-o bună zi. Sigur.

— Știi despre el de numai câteva zile. Cred că ai dreptul să-l ții pentru tine cât timp vrei, Christian. Învață să-l iubești. Să-l ierți. Îți stă în putere să faci asta.

Tresar când toată greutatea cuvintelor lui Flynn mă paralizează.

Să-l iert.

— Ce a făcut de trebuie iertat? șoptesc.

John îmi zâmbește, cu bunătate.

— A supraviețuit.

Rămân încremenit. Mă holbez la el.

— Iar biata lui mamă nu a supraviețuit. Poate că ai vrea să-ți îndrepti o parte din iertare și către ea.

Îl studiez prelung, apoi mă uit la ceas.

— Bine.

Răsufli, ușurat că am terminat.

— Ca întotdeauna, mi-ai dat foarte multe lucruri la care să mă gândesc.

— Super. Asta e treaba mea. Mai sunt multe de discutat, dar îmi pare rău, nu mai avem timp.

— Suntem pe drumul cel bun, nu-i așa? întreb.

Flynn surâde prietenos.

— Încet-încet. Acum, că am ajuns în acest punct, numai problemele tale legate de atașament ne-ar lua vreun an.

— Știu, spun râzând.

— Dar începi să te deschizi față de soția ta. Să devii vulnerabil. Aceștia sunt niște pași uriași.

Încuviințez, simțindu-mă de parcă aș fi luat nota 10 la terapie.

— Așa cred și eu.

— Ne vedem data viitoare. Și felicitări, Christian.

Mă încrunt. *Pentru ce?*

— Copilul, zâmbeste Flynn.

— Ah, da. Junior. Mulțumesc.

E AMURG, O LUMINĂ roz-aurie umple camera. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, admir panorama orașului Seattle spre Sound și zâmbesc — din turnul meu de fildeș, cum ar spune Ana. Iar eu aș corecta-o și î-ăș spune că acum este turnul *nostru* de fildeș.

Era energică și vorbărească la cină, fericită că putea să lucreze. După masă, s-a întors în bârlogul ei — mă rog, în bibliotecă — pentru a sorta propunerile de publicare pe care le primise la SIP. Poate că mâine ar trebui să se ducă la birou. Cred că se simte destul de bine.

Mă gândesc la conversația mea cu Flynn.

Să-l iert.

S-o iert.

Poate că e timpul. Am petrecut atât de mult timp urând-o pe târfa drogată, încât nu sunt sigur că pot trece peste aceste sentimente, dar Ana a apărat-o cu atâta pasiune... *Iart-o. A avut propria ei lume de durere cu care a fost nevoită să se confrunte. A fost o mamă oribilă, iar tu ai iubit-o.*

Psihiatrul meu și soția mea sunt de acord. Poate că ar trebui să-i ascult.

Mă îndrept spre pian, mă așez și încep să cânt „Arabesque No. 1” a lui Debussy. O piesă pe care n-am mai cântat-o de o veșnicie. În timp ce melodia răsună în cameră, mă las purtat pe aripile muzicii.

Telefonul meu bâzâie, întrerupând cel de-al doilea „Arabesque”.

Am un e-mail de la soția mea.

De la: Anastasia Grey

Despre: Plăcerea soțului meu

Data: 21 septembrie 2011, 20:45

Către: Christian Grey

Domnule

Aștept instrucțiunile tale.

A ta întotdeauna

Doamna G x

Îl citesc cu nerăbdare, în timp ce dorința îmi trezește corpul.

Ana vrea să se joace.

Cel mai bine e să nu faci o doamnă să aștepte.

Scriu un răspuns.

De la: Christian Grey

Despre: Plăcerea soțului meu ← îmi place la nebunie titlul ăsta, draga mea

Data: 21 septembrie 2011, 20:48

Către: Anastasia Grey

Doamnă G

Sunt de-a dreptul intrigat. O să vin după tine.

Fii pregătită.

Christian Grey

CEO nerăbdător, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu poate fi în camera de joacă — aş fi observat-o urcând la etajul superior. Deschid uşa dormitorului şi iat-o, îngenuncheată la intrare — cu ochii plecaţi, purtând o cămăsuţă albastru pal şi lenjerie, nimic altceva. Pe pat mi-a aşezat blugii de Dominator.

Inima îmi tresaltă în timp ce o privesc, sorbind fiecare detaliu: buzele ei întredeschise, genele lungi, părul ei ondulat în valuri ce i se revarsă peste sâni. Respiraţia i se accelerează; e excitată. Frumoasa mea iubită mi se oferă, toată. Din nou.

Ultima dată când am fost în camera de joacă, a rostit cuvântul de siguranţă.

Şi totuşi are suficientă încredere în mine să încerce din nou.

Ce am făcut ca s-o merit?

E în convalescenţă, Grey.

Futu-i.

Dar a aruncat destule aluzii în ultimele câteva zile.

Să vedem ce putem face în această privinţă.

Şi deodată o avalanşă de imagini cu Ana în camera de joacă se îmbulzesc în mintea mea.

Prima dată.

Emoţiile ei.

Nerăbdarea mea.

La naiba. Ea vrea asta... și eu la fel. Îmi iau blugii și, întorcându-mă, mă îndrept spre garderobă să mă schimb. În timp ce mă dezbrac, mă gândesc la ce am putea face. O s-o luăm ușor... *ușurel și dulce*.

Dar o s-o înnebunesc.

Un fior de excitare pură îmi străbate coloana vertebrală, în jos, până în mădular.

Să vedem ce poți, doamnă Grey.

Mă întorc în dormitor, iar ea e tot îngenuncheată, în fața ușii.

— Deci, vrei să ne jucăm?

— Da.

Ah, Ana. Poți mai mult de atât.

Pentru că nu zic nimic, se uită la mine și îmi observă expresia încruntată și posomorâtă.

— Da, ce? îi șoptesc.

— Da, domnule, spune ea repede.

— Ce fată ascultătoare, zic, mângâindu-i părul. Cred că acum ar fi bine să te ducem sus.

Îi întind mâna, o ajut să se ridice și împreună mergem în camera de joacă.

În fața ușii, mă aplec și o sărut, apoi o apuc de păr și-i înclin capul pe spate, ca să mă pot îneca în adâncul ochilor ei.

— Să știi că tu mă întregești, îi murmur, respirând peste buzele ei.

Dar asta face de când am cunoscut-o.

A pus stăpânire pe mine, trup și suflet.

— Ce? răsuflă ea.

— Nu-ți face griji. Pot trăi cu gândul acesta.

Până când moartea ne va despărți, Anastasia Grey.

Pentru că te iubesc.

Mai mult decât viața însăși.

Și știu că și tu mă iubești pe mine.

Îmi trec nasul peste obrazul ei, umplându-mi simțurile cu mirosul ei dulce. O mușc ușor de ureche.

— După ce intri, îngenunchează, așa cum ți-am arătat.

— Da, domnule.

Ana se uită la mine printre gene, iar mie nu-mi scapă zâmbetul ei care spune: „Te iubesc atât de mult“.

Mă face și pe mine să zâmbesc.

Pentru că e adevărat.

Ea este totul pentru mine.
Iar eu sunt al ei... pentru totdeauna.
Acum, hai să ne distrăm puțin...

Epilog

Luni, 30 iulie 2012

Stau neclintit, savurându-mi din priviri superba soție, care e întinsă lângă mine. Lumina dimineții timpurii se strecoară prin perdele, poleind părul Anei și dezvăluind strălucirea adorabilă de pe chipul ei. Nu știe deocamdată că m-am trezit, fiindcă este ocupată să-l alăpteze pe fiul nostru — zâmbind spre el, murmurându-i cuvinte domoale de dragoste și mângâindu-i obrazul moale și dolofan.

Este o scenă emoționantă.

Ana are multă iubire de dăruit. Pentru el. Pentru mine.

Îmi arată cum ar trebui să fie lucrurile și că e OK să simt acest fior, această pasiune pentru cineva atât de mic. Această bucată de carne din carnea mea.

Ted.

Băiatul meu.

Sunt înnebunit după amândoi.

Ridică privirea ca să vadă ce fac și mă surprinde privind-o.

Zâmbește larg.

— Bună dimineața, domnule Grey. Te bucuri de priveliște?

Ridică amuzată dintr-o sprânceană.

— Din plin, doamnă Grey.

Mă sprijin într-un cot, îi las un sărut tandru pe buzele nerăbdătoare și încă unul pe puful arămiu din creștetul lui Ted. Închid ochii și-i inspir mirosul; după cel al Anei, este cel mai dulce parfum din lume.

— Miroase atât de bine.

— Asta pentru că i-am schimbat scutecul acum zece minute.

Mă strâmb, apoi zâmbesc.

Mai bine tu decât eu!

Ana surâde, dar își dă ochii peste cap, știind foarte bine la ce mă gândesc. Teddy ne ignoră, cu ochii închiși și cu mâna întinsă pe sânul umflat al Anei. E prea ocupat savurându-și micul dejun.

Norocos băiat.

E un băiat foarte norocos. Doarme cu noi.

Aceasta a fost o bătălie pe care nu aveam cum s-o câștig vreodată. Și, deși a redus oarecum activitatea noastră din dormitor pe timp de noapte, e o senzație de liniște să-l știm atât de aproape când dormim. Este ironic când mă gândesc că, până s-o cunosc pe Ana, nu am dormit niciodată cu nimeni, iar acum sunt două persoane în patul meu.

— S-a trezit noaptea trecută?

— După ce l-am hrănit la miezul nopții, nu.

Îi mai mângâie încă o dată obrazul și îngână:

— Ai dormit toată noaptea, micuțule.

El îi atinge sânul în semn de răspuns, fixând-o cu ochii de aceeași nuanță cu ai ei și cu o privire pe care o cunosc prea bine.

Adorație totală.

Da, Teddy și cu mine suferim de aceeași obsesie.

Închide ochii, iar suptul încetinește și se oprește.

Ea îi mângâie obrazul, apoi își strecoară delicat degetul în gura lui, ca să-și elibereze sfârcul.

— Gata cu micul dejun, șoptește ea. Îl voi pune în pătuț.

— Îl pun eu.

Azi este o zi specială. Mă ridic și-l iau ușor în brațe, bucurându-mă de căldura și greutatea lui pe pieptul meu. Îl mai sărut încă o dată pe cap și, ținându-l strâns, îl duc alături, în camera lui, unde ar trebui să doarmă. În mod miraculos, rămâne adormit în timp ce-l așez în pătuț și îl acopăr cu pătura lui de bumbac. Îl privesc și mă pierd într-un val copleșitor de emoții. Mă lovește din când în când un imens val de iubire care mă copleșește. Acest omuleț mi-a invadat inima, a asaltat-o și mi-a distrus toate mecanismele de apărare. Flynn avea dreptate: îl iubesc necondiționat.

Mă cutremur, pentru că acest sentiment încă mă sperie, și îi cercetez din priviri camera. Este zugrăvită ca o livadă de meri și, într-o zi, sper să-l învăț cum să obțină mere roșii și dulci dintr-un măr verde și amar, cu ajutorul tizului său, bunicul Theodore. Pornesc monitorul pentru copii, iau receptorul și-l duc înapoi, în dormitorul nostru.

Ana doarme adânc.

La naiba. Nu am apucat să-i urez aniversare fericită.

Pentru o clipă mă gândesc s-o trezesc, dar în adâncul sufletului știu că nu ar fi corect. Ana e obosită în cea mai mare parte a timpului; somnul este mai prețios decât orice altceva. Să sperăm că se va odihni mai mult, acum, că Ted are aproape trei luni.

Mi-e dor de ea.

Simt un fior de regret complet egoist și mă îndrept cu pași mari spre garderobă, ca să mă schimb în echipamentul de alergare.

Caut prin melodiile de pe telefon și găsesc una pe care trebuie s-o fi încărcat Ana. Îmi aduce un zâmbet pe buze.

Cu piesa „We Found Love” a Rihannei răsunându-mi în căști, pornesc la alergare pe Fourth Avenue. Este devreme, iar străzile sunt relativ goale, cu excepția câtorva oameni care au ieșit la plimbare cu câinii, a camioanelor frigorifice care livrează marfă restaurantelor și a personalului din tura de dimineață care se îndreaptă spre serviciu. Mintea mi se golește în timp ce încerc să-mi găsesc ritmul pentru o alergare lungă. Mă îndrept spre nord-vest, soarele strălucește, copacii sunt verzi și simt că aş putea alerga la nesfârșit. Totul este bine în lumea mea.

Îmi vine o idee.

Mă hotărâsc să fac un tur nostalgic pe la vechiul apartament al Anei, unde locuiesc Kate și Ethan.

De dragul vremurilor trecute.

Nu vor mai sta împreună; Kate și Elliot se căsătoresc în weekendul următor. De îndată ce Kate a aflat că Ana este însărcinată și data la care trebuia să nască, a schimbat toate planurile lor, astfel încât Ana să poată fi domnișoara ei de onoare. Femeia asta este mai hotărâtă ca niciodată — sper că Elliot știe ce face.

Petrecerea lui de burlaci a fost epică, cu mai mulți invitați decât a mea. Dar asta e Elliot. Și ce s-a întâmplat în Cabo San Lucas a rămas acolo. Și chiar dacă, în calitate de cavalier de onoare, a fost responsabilitatea mea să organizez toată tărașenia, mi-am petrecut acele câteva zile fiindu-mi dor de soția și fiul meu. Dar eu nu sunt vreun petrecăreț — Elliot este — și el s-a distrat. Asta era și ideea.

În timp ce cotesc pe Vine Street, îmi amintesc de alergările mele pline de disperare din zilele întunecate în care Ana m-a părăsit.

La naiba. Eram nebun atunci.

Nebun de dragoste, Grey.

Și nici măcar nu știam asta.

Apropiindu-mă de ascunzătoarea hărțuitorului meu, mă gândesc să mă opresc acolo, dar apoi resping ideea. Acele zile întunecate sunt de parte, în urma mea. Și nu vreau să stau departe de Ana prea mult timp.

Fac stânga la colț, pe Western Avenue, gândindu-mă la tot ceea ce s-a întâmplat de când Ana și cu mine ne-am căsătorit — fix acum un an. Bineînțeles, cea mai mare schimbare a fost sosirea dramatică a lui Theodore Raymond Grey, pe 2 mai, care acum ne-a cucerit inimile și teritoriul.

Doamne, cât de mult îmi iubesc băiatul.

Chiar dacă acum trebuie să concurez cu el pentru atenția soției mele.

Îl aleg pe acest copil lipsit de apărare în locul tău. Asta e ceea ce face orice părinte iubitor.

Ai dreptate, Ana.

Cuvintele ei încă mă dor, dar acum înțeleg. E greu s-o las altcuiva. N-aș face-o pentru nimeni altcineva în afară de el.

Și când o văd cum are grijă de el!

Îl iubește atât de mult. Ar face orice pentru el.

Știu că mama mea biologică, într-o oarecare măsură, trebuie să fi făcut același lucru pentru mine. Altfel nu aș fi supraviețuit până la vârsta de patru ani. Asta mă face să mă simt puțin mai binevoitor față de Ella.

Într-un fel, îl invidiez pe Ted; are un apărător înflăcărat în mama lui. Ea va lupta pentru el. Întotdeauna. De aceea micuțul e la noi în pat.

În timp ce îl alăptez, e aici cu noi. Împacă-te cu ideea, Christian.

Iubita mea nu se lasă.

Și, bineînțeles, Ted mă are *pe mine*.

Voi face tot ce-mi stă în putință ca să-i ofer siguranță.

Nenorocitul ăla de Hyde e închis. Procesul a fost un rău dureros, dar necesar — a fost condamnat la treizeci de ani de închisoare pentru răpire, incendiere, șantaj și sabotaj. Nu e o pedeapsă suficient de mare, după părerea mea, dar cel puțin a ieșit din viețile noastre și a ajuns acolo unde merită să fie — după gratii.

Lincoln a intrat în faliment și, în prezent, se află în arest preventiv, fiind acuzat de fraudă. Sper ca și el să putrezească în închisoare. Răzbunarea este, într-adevăr, o mâncare foarte gustoasă.

Ajunge, Grey.

Mă gândesc din nou la familia mea în timp ce alerg prin Pike Place Market. Ador acest moment al dimineții aici: florarii care-și dichisesc

aranjamentele colorate, pescarii care-și etalează capturile proaspete și băcanii care-și pun la vedere fructele și legumele — este o parte atât de vibrantă și plină de viață a orașului și este mult mai ușor să alergi atât de devreme, fără turiști în cale.

Nunta de weekendul viitor va avea loc la reședința Medina a lui Eamon Kavanagh. Încă mai am de scris discursul și, spre iritarea lui Kate, am refuzat să i-l dau înainte să-l citească.

E extrem de obsedată de control.

Nu știu cum de o suportă Elliot.

Ana și Mia sunt amândouă doamna și domnișoara de onoare. Sper că lucrurile nu vor fi prea jenante cu Ethan.

Clatin din cap. *Pur și simplu nu-i place atât de mult de tine, Mia.*

Îmi continui drumul și îmi accelerez ritmul pe Stewart Street, alergând spre Escala.

Alerg spre casă.

Mă rog, spre una dintre casele noastre.

Ne împărțim timpul între cele două reședințe ale noastre — Escala în timpul săptămânii și Casa Mare, așa cum îi spune Ana, în weekenduri. Până acum, funcționează bine.

Când ajung la intrarea principală, îmi verific timpul de alergare. Nu e rău deloc.

În lift, îmi trag sufletul și, pentru că sunt singur, fac niște mișcări de întindere.

Doamna Jones e prinsă cu treabă în bucătărie când trec pe lângă ea, în drum spre dormitor. Îl verific pe Ted și constat că încă doarme adânc, cu pieptul ridicându-se și coborând domol.

La naiba, îmi place la nebunie când doarme.

Hope, bona lui, ar trebui să se trezească și să vină la el în scurt timp. Și Ana doarme încă.

Mă dezbrac în garderobă, aruncându-mi hainele transpirate în coșul de rufe, apoi mă îndrept spre duș.

Apa fierbinte îmi spală toată transpirația de la alergare. Mă pierd în gândurile mele în timp ce-mi săpunesc părul, dar aud ușa dușului deschizându-se. Ana își strecoară brațele în jurul meu și mă sărută pe spate, lipindu-și trupul de al meu.

Ziua mea tocmai s-a îmbunătățit substanțial.

Dau să mă mișc, dar Ana mă strânge cu palmele pe pieptul meu.

— Nu, spune ea, între sărutări. Vreau să te țin aici. Așa cum trebuie.

Stăm în liniște, împreună, până când nu mai rezist. Mă întorc și o trag în brațele mele, bucurându-mă de moliciunea și căldura trupului ei lipit de al meu. Își țuguie buzele spre mine, culoarea din ochi întunecându-i-se.

— Bună dimineața, doamnă Grey. La mulți ani!

— La mulți ani, Christian, spune ea, și vocea îi este răgușită, plină de dorință.

Îmi ating buzele de ale ei și corpul mi se trezește la viață. La fel și al Anei. Geme în timp ce îmi răspunde la sărut. Limba ei o întâmpină pe a mea cu fervoare. Ne sărutăm, limbile ni se împreunează, eliberând astfel frustrarea strânsă de o săptămână încoace. Ana își trece mâinile peste spatele meu, peste umeri, peste păr, lipindu-mă de gresia rece.

Cu răsuflarea întretăiată, mă mușcă ușor de obraz, înaintând până la ureche.

— Mi-a fost dor de tine, murmură ea peste zgomotul grăbit al dușului.

Futu-i.

Cuvintele ei pun gaz pe foc. Ereția mea este mai tare decât piatra și se împinge în ea. O doresc. Îmi înfig degetele în părul ei ud și o sărut din ce în ce mai pasional.

Mă așteptam poate la o partidă de amor domoală, așa cum am făcut-o în ultima vreme.

Dar nu la asta.

Ana este lacomă. Mă mușcă ușor de obrazul țepos. Mă trage de păr, în timp ce mâinile mele se mută pe spatele ei, trăgând-o spre mine. Se zbate lipită de mine, frecându-se de corpul meu, cu intenții clare.

— Ana? Aici? spun găfâind.

— Da. Nu sunt făcută din sticlă, Christian.

Îmi sărută linia claviculei și mâinile ei coboară acum pe spatele meu, până la fund. Mă strânge tare, apoi își mută mâna pe ereția mea.

— La naiba, șoptesc printre dinții încheștați.

— Mi-a lipsit asta.

Își înfășoară degetele în jurul penisului meu și începe să-l frece, cu gura ei din nou pe buzele mele. Mă retrag s-o privesc; ochii ei sunt tulburi de pasiune. Îmi cuprinde penisul în mână, iar eu privesc și strâng din fese cu fiecare mișcare, împingându-mă în mâna ei.

Își linge buzele.

O, nu. La naiba cu asta.

Vreau să intru în ea.

A spus că nu e făcută din sticlă.

O ridic.

— Înfășoară-ți picioarele în jurul meu, iubito.

Se conformează, cu o agilitate surprinzătoare.

Cred că asta e datorită ședințelor cu Bastille.

Și datorită dorinței sale nestăpânite.

Mă întorc, sprijinind-o cu spatele de gresie.

— Ești atât de frumoasă, îi șoptesc și o pătrund încetișor.

Își sprijină capul de perete și țipă de plăcere.

Sunetul ajunge până în vârful penisului meu.

Și încep să mă mișc.

Tare. Repede.

Tălpile ei mă apasă în fese. Mă stimulează. Mă cuprinde cu brațele în jurul gâtului, în timp ce o penetrez din nou. Iar și iar. Respirația i se accelerează, devenind din ce în ce mai tăioasă în urechea mea.

— Da. Da, șoptește ea, iar eu nu știu dacă aceasta este o rugămintă sau o promisiune.

Ana.

Iubirea mea.

Brusc, scoate un strigăt și orgasmul o mistuie, iar eu îmi dau drumul, urmând-o întru eliberare, ejaculând înăuntrul soției mele și strigându-i numele.

Când îmi revin, o susțin și rămânem amândoi în picioare. Ana își desface picioarele și le lasă să alunece pe lângă corpul meu, și rămânem împreună în duș.

Îmi lipesc fruntea de a ei.

Și ne tragem sufletul.

Sprijinindu-ne unul pe celălalt sub jetul de apă fierbinte.

Ana își înclină capul, îmi cuprinde ceafa și-și apropie buzele de ale mele. Cu blândețe. Cu dulceață.

— Aveam nevoie de asta, spune ea, iar eu râd.

— Și eu, iubito!

Buzele noastre s-au unit din nou, dar de data aceasta, în semn de mulțumire.

— Putem să continuăm în pat?

Ochii ei sunt încă arzători.

— Dar... serviciul?

Ana clatină din cap.

— Mi-am luat o zi liberă. Vreau să mi-o petrec în pat cu tine. Nu vom mai sărbători niciodată primul an împreună. Vreau să celebrăm făcând ceea ce facem noi cel mai bine.

Îi surâd, copleșit de toată dragostea din lume.

— Doamnă Grey, dorința ta este poruncă pentru mine.

O iau în brațe, o duc înapoi în pat și o întind acolo, uzi leoarcă amândoi.

ANA DOARME, PE BURTĂ, goală, în patul nostru. O sărut pe umăr și mă ridic. Trag pe mine niște pantaloni de trening și un tricou și plec să văd ce e de mâncare. Îl verific pe Teddy și o găsesc pe Hope cu el, schimbându-i scutecul.

— Bună dimineața, domnule Grey.

Are o vorbă dulce, trădându-și rădăcinile sudiste.

— Bună dimineața, Hope.

Ea are grijă de Teddy când Ana este la serviciu și locuiește la etaj, cu restul personalului.

Are în jur de 40 de ani. Nu a fost căsătorită niciodată. Nu a avut niciodată copii. Sunt sigură că există o poveste acolo pe care Ana o va scoate la iveală într-o zi. Ana are un talent aparte în a face oamenii să vorbească.

Cu mine a reușit.

Hope e cu noi de trei luni și până acum lucrurile merg bine. Ana a insistat să fie cineva mai cu experiență — o bonă de carieră, pentru că Ana este atât de tânără. *Vreau pe cineva de la care să pot învăța. Mama mea locuiește prea departe, iar mama ta este foarte ocupată.*

Hope nu este de acord ca Ted să doarmă cu noi în pat.

Oricât de mult l-aș iubi, sunt de acord cu Hope, dar Ana nu se va răzgândi.

Hope îl pupă pe Teddy pe burtică, iar acesta chicotește de bucurie. E un sunet minunat.

— Nu te mai rețin, îi spun lui Hope.

Doamna Jones trebăluiește în dreptul aragazului.

— Bună dimineața, Gail.

— Ah! Domnule Grey. Bună dimineața. La mulți ani!

— Mulțumesc. Aș vrea să-i duc Anei micul dejun la pat.

— O idee minunată. Ce ați dori?

— Clătite, șuncă. Afine. Cafea.

— Desigur. Va dura cam douăzeci de minute.

— Minunat.

Mă duc în birou după primul dintre cadourile de aniversare pentru Ana. Pe cel de-al doilea, un inel al eternității — un simbol al iubirii mele infinite — i-l voi da la cină, diseară. Deschid sertarul biroului să văd dacă cutia roșie cu inelul este încă acolo, dar ochii mi se îndreaptă spre fotografia Ellei Pusztai, pusă într-o ramă de argint și ascunsă în sertarul meu. Ana a luat poza din dormitorul copilăriei mele, a mărit-o și a pus-o în ramă drept cadou pentru cea mai recentă aniversare a mea, dar, oricât de des aş deschide sertarul, imaginea mamei mele biologice nu încetează să mă sîrprindă.

— *Încă o voiai pe mama ta. Ai iubit-o.*

Soția mea este nespus de insistentă. A găsit și locul de veci al Ellei și vom merge acolo într-o bună zi... cred. Poate că atunci voi afla mai multe despre ea și poate că, după aceea, poza își va câștiga un loc pe raft, la suprafață.

Poate că ai vrea să-ți îndrepti o parte din iertare către ea.

Încerc, John. Încerc.

Ajunge, Grey.

Închid sertarul și iau primul cadou pe care am de gând să i-l dau Anei în această dimineață. Sper să-i placă. Așez cadoul pe birou și mă uit la ceas. Este 8:30. Andrea ar trebui să fie la birou. Soția mea a decis să rămână acasă, la fel și eu. Sun la serviciu.

— Bună dimineața, domnule Grey.

— Bună dimineața, Andrea. Anulează-mi toate întâlnirile de astăzi.

Îmi iau o zi liberă.

Face o mică pauză și oftează înainte să răspundă:

— Da, domnule.

— Și nu mă sunați. Deloc.

— Ăăă... sigur. Adică, da.

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc. Transmite-i și lui Ros. Orice ar fi, poate aștepta până mâine.

Râde și ea.

— Sigur, domnule Grey. O zi plăcută.

Cel puțin suntem doi într-o dispoziție bună.

ANA MOȚĂIE CÂND îi aduc tava — cu cearceaful înfășurat lejer în jurul corpului, așa că am parte de o priveliște spectaculoasă oferită

de soția mea. Părul îi este răvășit de la partidele noastre de amor de mai devreme și se întinde lasciv pe perne. Are un braț ridicat deasupra capului, un sân și un picior bine conturat, parțial expuse. Lumina dimineții îi mângâie trupul, ca și cum ar fi fost pictate de un maestru. De Tițian sau poate de Velázquez.

Afrodita.

Zeița mea.

A slăbit de la nașterea lui Ted și știu că vrea să mai slăbească, dar pentru mine este la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Zornăitul ceștilor de cafea o trezește și mă răsplătește cu un zâmbet uluitor.

— Micul dejun în pat? Chiar mă răsești.

Așez tava pe pat și mă așez lângă ea.

— Un ospăț! bate ea din palme. Mor de foame!

Se înfruptă din clătite și șuncă.

— Va trebui să-i mulțumești doamnei Jones pentru asta. Nu pot să-mi asum niciun merit.

— Așa voi face, bolborosește ea, cu gura plină.

Mâncăm într-o tăcere caldă, bucurându-ne de apropierea dintre noi.

Este o senzație curioasă.

Această fericire totală.

Am simțit-o doar alături de Ana.

Și-mi permit o clipă să reflectez la norocul meu extraordinar.

Am o soție iubitoare, deșteaptă și superbă.

Un fiu frumos, care în prezent este în grija lui Hope.

Afacerea mea este pe mâini bune. Toate companiile pe care le-am cumpărat în ultimii ani sunt foarte profitabile. Tableta solară este un succes uriaș, iar noi creăm o nouă tehnologie în jurul ei, în special pentru țările în curs de dezvoltare.

Este minunat să stau aici, alături de soția mea, mâncând clătite.

După ce termin, îmi pun farfuria jos.

— Am ceva pentru tine, pentru care îmi pot asuma meritele.

Îi ofer cadoul frumos împachetat.

— Ah!

Ana ia un șervețel și se șterge pe mâini, iar eu îi pun farfuria goală pe tavă și o dau la o parte.

— Poftim.

Îmi aruncă o privire întrebătoare, iar eu îi înmânez pachetul lat, lung și greu.

— Este aniversarea noastră de hârtie. Țsta e singurul indiciu pe care îl ai.

Zâmbește și începe să despacheteze cu grijă hârtia, încercând să n-o rupă. Înăuntru se află un dosar mare, de piele. Ana își mușcă buza în timp ce desface curelușa care-l ține închis și ridică coperta. Tresare, ducându-și mâna la gură. Sub copertă se află o fotografie alb-negru cu ea și Ted: ea îi zâmbește, iar el o privește cu adorație. Lumina este perfectă, dându-le amândurora o strălucire caldă, plină de dragoste. Am făcut-o acum câteva săptămâni, special pentru această serie de printuri de mari dimensiuni, și-mi amintește de Fecioara din micul altar din interiorul catedralei St. James din Seattle.

— Este minunat, spune Ana, cu vocea întretăiată de admirație.

Sunt mândru de aceste fotografii. Intenția mea este să le atârî în locul unora dintre Madonele din foaier. În următoarea poză, ea îl ține pe Ted în brațe și se uită la mine, cu ochii ei strălucitori și amuzați, plini de ceva puțin mai întunecat... ceva pentru mine. Iubesc această fotografie.

Sunt patru poze cu Ana și Teddy — și încă una.

Geme din nou. Suntem eu și Ted, într-un selfie. E în brațele mele, cu gropițe în obraji, cu pufoșenia lui de bebeluș, cuibărit la pieptul meu gol, dormind adânc în timp ce eu privesc spre aparat.

— Oh, Christian, e fabulos. Îmi place la nebunie.

Ana se întoarce spre mine, cu lacrimi în ochi.

— Cei doi bărbați preferați ai mei, într-o singură și minunată fotografie.

— Amândoi te iubim foarte mult.

— Și eu vă iubesc pe voi!

Închide albumul, îl pune deoparte cu grijă și sare pe mine, făcând ceștile și farfuriile să zornăie.

— Ești cele trei dorințe din lampa lui Aladin, câștigul cel mare la loterie și leacul împotriva cancerului, toate la un loc!

Râd și-mi trec degetele peste obrazul ei.

— Nu, Ana. Tu ești.

Mulțumiri

Mulțumiri pentru:

Dominique Raccah și întreaga echipă de la Sourcebooks, pentru că m-au primit în noua mea casă cu multă căldură și entuziasm și pentru că au făcut o treabă fabuloasă cu această carte.

Editorul meu, Anne Messitte, pentru că m-a călăuzit încă o dată cu atâta grație prin haosul care este Christian Grey.

Kathleen Blandino, pentru lectura inițială și pentru că s-a ocupat de site-ul meu. Ruth Clampett, pentru lectura inițială și pentru încurajările tale grațioase și constante. Debra Anastasia, pentru sprinturile de scris și cuvintele de încurajare — până la urmă am ajuns unde voiam! Crissy Maier, pentru sfaturile privind procedurile polițienești. Și Amy Brosey, pentru toată munca depusă la manuscris.

Becca, Bee, Belinda, Belinda, Britt, Jada, Jill, Kellie, Kelly, Leis, Liz, Nora, Rachel, QT și Taylor — doamnelor, sunteți toate uimitoare și de încredere. Vă mulțumesc și pentru „americanisme“. Îmi amintiți în mod constant că aparținem de patru mari națiuni divizate de o limbă comună.

Vanessa, Emma, Zoya, Crissy — pentru că sunteți niște prietene minunate și apărătoare ale cărții pe social media.

Toți bloggerii literari care ne sprijină în mod fabulos, prea mulți pentru a fi menționați! Vă văd și vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți pentru mine și pentru întreaga comunitate de autori.

Philippa și toți cei apropiați din social media care amplifică și susțin fenomenul. Vă mulțumesc foarte mult.

Doamnelor de la Bunker 3.0, sunteți tari.

Și pentru prietenii mei din lumea cărților, pentru că sunteți o sursă constantă de inspirație și sprijin. Știți voi cine sunteți; sper doar să ne putem vedea cândva, în curând.

Julie McQueen, pentru tot ajutorul și pentru tot ceea ce faci pentru mine și pentru ai mei.

Val Hoskins. Agentă mea. Prietena mea. Ești o femeie minunată și mă bucur că mă susții. Îți mulțumesc pentru tot.

Niall Leonard, îți mulțumesc pentru editarea inițială, pentru ceștile de ceai, pentru mâncare, pentru sprijinul constant și, mai presus de toate, pentru dragostea ta.

Și pentru cei doi băieți frumoși ai mei — dragostea mea pentru voi mă copleșește uneori. Voi sunteți bucuria mea. Vă mulțumesc pentru că sunteți niște tineri atât de minunați și atât de solidari. (Și, Minor, mulțumesc pentru tot ajutorul de la jocul de poker!)

Cititorilor mei, vă mulțumesc că m-ați așteptat.

Această carte a durat mult mai mult decât mi-am propus,
dar sper că v-a plăcut.

A fost pentru voi.

Vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine.

SUNTEȚI INVITAȚI să luați parte la nunta deceniului, momentul mult așteptat în care Christian Grey și Anastasia Steele își vor uni destinele. Dar este el oare menit să fie un soț bun? Tatăl său pare să se îndoiască de asta, fratele său vrea să organizeze o petrecere de pomină a burlacilor, iar logodnica lui nu vrea să-i jure supunere...

În plus, căsnicia va veni cu nenumărate provocări. Sunt mai atrași unul de altul ca niciodată, însă atitudinea sfidătoare a Anastasiei continuă să scoată la iveală temerile cele mai întunecate ale lui Christian, punându-i la încercare nevoia de control. În vreme ce vechi rivalități și resentimente îi pândesc pe fiecare, o neînțelegere amenință să provoace o ruptură adâncă între ei.

Are Christian puterea să învingă coșmarurile din copilărie și suferințele trăite în adolescență și să se salveze? Și odată ce a descoperit adevărul despre cine este cu adevărat, va găsi el iertarea de care are nevoie, acceptând totodată dragostea necondiționată a Anastasiei?

**VA REUȘI CHRISTIAN SĂ RUPĂ CĂTUȘELE
ȘI SĂ SE ELIBEREZE?**

HERSCOF

TRI

ISBN | 978-604-491126-7

HERSCOF
TRI

f | E |
T